

Đông Phương Bất Bại Chi Âm Dạ Ôn Nhu

Contents

Đông Phương Bất Bại Chi Âm Dạ Ôn Nhu	2
1. Chương 1: Trở Chú	2
2. Chương 2: Hắc Mộc Nhai	6
3. Chương 3: Đông Phương Bất Bại	10
4. Chương 4: Thần Giáo Tài Thần Gọi Vô Ngân	13
5. Chương 5: Tẩu Hỏa Nhập Ma	17
6. Chương 6: Bí Mật	20
7. Chương 7: Cơm Tối	24
8. Chương 8: Giải Hòa	27
9. Chương 9: Yêu Người	30
10. Chương 10: Ở Chung	33
11. Chương 11: Thân Mật	36
12. Chương 12: Giáo Chủ Phu Nhân	39
13. Chương 13: Ngọt Ngào	42
14. Chương 14: Thần Giáo Thánh Cô	45
15. Chương 15: Trù Hoạch	48
16. Chương 16: Phát Uy	52
17. Chương 17: Khởi Hành	55
18. Chương 18: Doanh Doanh Thịnh Cầu	59
19. Chương 19: Trên Đường Đi	62
20. Chương 20: Chuyến Đi Tây Hồ	66
21. Chương 21: Thủ Đoạn Của Nhậm Ngã Hành	69
22. Chương 22: Cường Cường Liên Thủ	72
23. Chương 23: Khúc Dương Thịnh Cầu	76
24. Chương 24: Âm Mưu	79
25. Chương 25: Rửa Tay Chậu Vàng	82
26. Chương 26: Về Giáo	86
27. Chương 27: Hôn Lễ	89
28. Chương 28: Lễ Vật	93
29. Chương 29: Nhất Sơn Nhị Hổ	96
30. Chương 30: Kỳ Nhân Lệnh Hồ Xung	100
31. Chương 31: Lệnh Hồ Xung Lên Hắc Mộc Nhai	100
32. Chương 32: Thương Tâm	104
33. Chương 33: Mưu Kế Của Nhạc Bất Quần	108
34. Chương 34: Tính Toán Của Đan Vô Ngân	112
35. Chương 35: Nhị Thánh Hạ Nhai	115
36. Chương 36: Sự Yên Tĩnh Trước Cơn Bão	119
37. Chương 37: Kết Bạn Với Nghi Lâm	123
38. Chương 38: Trừng Phạt Và Dạy Dỗ	128
39. Chương 39: Người Sở Hữu Điền Bá Quang	132
40. Chương 40: Ngũ Độc Giáo	135
41. Chương 41: Ngũ Độc Giáo Quy Thuận	139

42. Chương 42: Mạn Đà La	142
43. Chương 43: Phái Hằng Sơn Gặp Nạn	145
44. Chương 44: Nhạc Bất Quần Suy Tính	149
45. Chương 45: Lâm Bình Chi Tuyệt Vọng	152
46. Chương 46: Diệu Kế Thoát Thân	155
47. Chương 47: Rời Khỏi Hoa Sơn	159
48. Chương 48: Gặp Gỡ	162
49. Chương 49: Khai Mạc Vô Lâm Đại Hội	166
50. Chương 50: Gây Rối	169
51. Chương 51: Nhạc Bất Quần Oan Khuất	172
52. Chương 52: Hào Quang Của Lâm Bình Chi	176
53. Chương 53: Ngũ Nhạc Minh Chủ Nhạc Bất Quần	180
54. Chương 54: Lại Gặp Lệnh Hồ Xung	184
55. Chương 55: Bức Người Nhường Ngồi	188
56. Chương 56: Nội Tâm Của Nhạc Bất Quần	191
57. Chương 57: Nhà	198
58. Chương 58: Hạnh Phúc Bình Thản	202
59. Chương 59: Gặp Nạn	205
60. Chương 60: Vạn Xà Trận	208
61. Chương 61: Việc Trọng Yếu	212
62. Chương 62: Tâm Hữu Linh Tê	216
63. Chương 63: Bồi Lễ	219
64. Chương 64: Nhậm Doanh Doanh Xoắn Xuyết	222
65. Chương 65: Cảm Tình Của Lâm Bình Chi	226
66. Chương 66: Hồng Đổ Quyên	229
67. Chương 67: Giải Tán	232
68. Chương 68: Đại Kết Cục	235
69. Chương 69: Phiên Ngoại: Đông Phương Bất Bại 1	238
70. Chương 70: Phiên Ngoại: Đông Phương Bất Bại 2	241
71. Chương 71: Ăn Dấm Chua (ghen)	245

Đông Phương Bất Bại Chi Âm Dạ Ôn Nhu

Giới thiệu

Thể loại: Võ hiệp xuyên qua, giang hồ ân oán, tình hữu độc chung, thanh thủy vănCp:Đan Vô Ngân, Đông Phương Bất

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-chi-am-da-on-nhu>

1. Chương 1: Trớ Chứ

Hàn Châu

Hội chùa đông đúc, kẻ đến người đi.

“Tiểu Ngân, chậm một chút, cẩn thận vấp ngã! Tiểu Tích, em chú ý nhìn đường một chút đi.”

Thanh niên vừa lên tiếng thoát nhìn khiến cho người ta liên tưởng đến những diễn viên cổ trang thường xuất hiện trên màn ảnh, dung mạo tuấn tú, khí chất nho nhã. Thế nhưng vị mỹ nam nhân này, hiện tại lại tràn về đây bất đắc dĩ đi theo sau hai thiếu niên một nam, một nữ được anh gọi là “Tiểu Ngân” và “Tiểu Tích”.

“Ha ha, anh hai, anh không bắt được em, không bắt được em đâu!” Cô bé gọi là Tiểu Ngân vừa vui vẻ chen lên phía trước vừa quay đầu lại cất lời đùa giỡn khiêu khích

Kết quả chẳng chạy được bao lâu đã thấy cô bé đâm sầm vào người khác, đúng là vui quá hóa buồn.

“A!” Thấy em gái va vào người khác, thanh niên phía sau nỗ lực nhanh chóng chen lên

Nhìn hai đứa trẻ bên cạnh vẫn đang dùng ánh mắt lúng túng cầu xin nhìn mình, thanh niên một bên khẽ nhú mày tỏ ý trách cứ, một bên lại tràn đầy áy náy giúp người bị ngã thu gom những thứ rơi trên mặt đất.

“Vị... tiên sinh này, thật sự xin lỗi, em gái tôi không hiểu chuyện, nên vô tình đụng phải. Tiên sinh không có việc gì chứ?”

Người bị va phải mặc quần áo đạo sĩ, gương mặt nhìn qua cũng có chút lớn tuổi, người đó tiếp nhận các loại quả thăm, ổng trứ1 trên tay thanh niên rồi khẽ lắc đầu tỏ ý vẫn ổn. Chỉ là khi ông ngẩng đầu lên, tầm mắt lúc lướt ngang thanh niên chợt lóe lên dị sắc, im lặng một chút người đó tỏ vẻ thần bí nói: “Lão không sao, bất quá, người trẻ tuổi, ta xem ra kể có chuyện là người, có muốn hay không để lão phụ bói cho người một quẻ?”

Thanh niên có chút bất ngờ nhưng rất nhanh lại mỉm cười, dù sao đây cũng là hội chùa, một ít việc này nọ thế nào cũng không thiếu. Trong lòng dặn cho người trước mặt cái nhãn “giang hồ bịp bợm” nhưng ngoài mặt lại không tiện nói thẳng, chỉ là lắc đầu, “Tiên sinh, ta không tin cái này lắm”.

Sau khi chắc chắn vị đạo sỹ đó không có thương tổn gì, người thanh niên nói tiếng xin lỗi rồi mới tỏ ý dẫn hai thiếu niên rời đi.

Đạo sỹ thấy thanh niên có vẻ không để tâm đến lời nói của mình cũng không nổi giận, sau khi thanh niên quay đi còn nhiệt tình nói với theo một câu: “Người trẻ tuổi, lão với người rất cục hữu duyên, nếu như trong ngày hôm nay người có cần lão già này giúp đỡ thì có thể đến “Hội tiên lâu” tìm lão, lão chờ người.”

Thanh niên lễ phép gật đầu nhưng vẫn không để trong lòng, ngược lại thiếu niên bên cạnh lại dùng ánh mắt thâm thúy đem lời đạo sỹ cố gắng ghi nhớ.

Đêm khuya, lúc thanh niên đã ngủ say, thiếu niên tên Tiểu Tích lặng lẽ vào trong phòng em gái Tiểu Ngân, biểu tình có chút nôn nóng gọi cô dậy,

“Đều đã hơn mười một giờ, anh có chuyện gì nha? Không thể để ngày mai nói sao?” Đối với việc anh trai thứ quấy rối giấc ngủ của mình Tiểu Ngân tỏ vẻ vô cùng bất mãn, cô mơ mơ màng màng nói một câu, lại dự định xoay người tiếp tục mộng đẹp.

“Đan Vô Ngân, tỉnh lại cho anh!” Đan Vô Ngân vừa nghe liền bật người tỉnh táo lại, anh trai nếu không phải thật sự có chuyện cũng sẽ không gọi tên đầy đủ của mình.

“Anh nói đi, chuyện gì?” Ngoan ngoãn đi theo Đan Vô Tích rời khỏi phòng ngủ, Đan Vô Ngân hỏi.

“Em còn nhớ lão đạo sỹ gặp lúc sáng không?”

“Anh nói là người em va phải kia sao?” Đan Vô Ngân nhớ lại một chút.

“Đúng, anh nghĩ ông ta có thể là thật sự có bản lĩnh.” Đan Vô Tích rất nghiêm túc.

“Anh là đọc nhiều tiểu thuyết quá rồi phải không? loại giang hồ bịp bợm ngoài đường đầy rẫy đấy mà cũng tin!” Đan Vô Ngân mở to hai mắt nhìn.

“Chớ nói nhảm, anh là có căn cứ, sắp không kịp rồi, chúng ta đi trước tìm ông đạo sỹ kia, chờ trở về anh sẽ giải thích với em.”

Đan Vô Ngân vẫn luôn rất nghe lời anh trai, lúc này tiện tay với lấy áo khoác treo gần cửa mặc vào, cùng Vô Tích chạy về hướng “Hội tiên lâu”.

Khi hai người chạy đến nơi cũng đã gần mười hai giờ, lão đạo sỹ vẫn đang còn ở dưới lầu thành thoir phe phẩy cây quạt trúc. Thấy hai người bọn họ đến, đạo sỹ hoàn toàn không kinh ngạc, cười nói “Các người đã

tới”, bộ dạng có vài phần phong vị tiên phong đạo cốt. Điều này làm cho Đan Vô Ngần còn thờ ơ cũng trở nên trịnh trọng hơn hẳn.

Hai người đối với đạo sĩ cung kính cúi đầu một cái, Đan Vô Tích nói: “Đạo trưởng, lúc sáng người từng nói qua, nếu như anh hai của tôi có việc cần sự giúp đỡ của ngài có thể tới đây tìm, hiện tại tôi và em gái tới liệu ngài có thể châm chước giúp đỡ không?”

Đạo sĩ thả cây quạt trúc cầm trên tay xuống, “Xem ra, cậu cũng có biết một chút về tình huống của anh hai cậu.”

“Dạ phải, trước khi cha chúng tôi qua đời thật sự có nói về chuyện của đại ca, nhưng rốt cục cũng không được biện pháp giải quyết.”

“Tốt lắm, nếu như nhà họ Đan các người trên dưới nguyện ý nỗ lực trả giá, lão đây sẽ cũng sẽ thuận theo mà liều mạng hao tổn công lực giúp hần một chút?”

Đan Vô Tích vừa nghe, nhất thời mừng rỡ như điên, lại cung kính hướng đạo sĩ cúi đầu, “Đạo trưởng, em gái tôi vẫn còn chưa biết chuyện này, liệu có thể cho chúng tôi chút thời gian nói chuyện không?”

Đạo sĩ gật đầu đồng ý. “Cậu còn thời gian đến sáng sớm mai!”

Đan Vô Tích vội kéo Đan Vô Ngần đầu óc vẫn còn mơ hồ rời khỏi.

Đi được một đoạn Đan Vô Ngần thấy Đan Vô Tích chỉ lo vui vẻ mà quên mất giải thích cho mình, bỗng đứng nổi giận cổ sức giật khỏi tay của Đan Vô Tích: “Anh, anh mau giải thích rõ ràng cho em, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? cha đã nói cái gì, em thế nào lại không biết?”

Đan Vô Tích bất đắc dĩ nhìn em gái nói: “Được rồi, được rồi, anh giải thích với em ngay đây.”

Nhà họ Đan vốn dĩ từ mấy trăm năm trước kia đã là thư hương thế gia nổi danh ở vùng Giang Nam, bởi vì gia chủ các đời đều là kẻ tài cao bát đẩu, ôn văn nho nhã, lại thích làm việc nhiều việc thiện, khiến người dân vùng Giang Nam nhất mực kính trọng.

Đáng tiếc, thế sự vô thường. nhà họ Đan vào tám mươi năm trước gặp phải một tràng kiếp nạn hung hãn nhất suốt trăm năm qua.

Đan gia đời đời đều là người đọc sách, tổ tiên cũng đã từng làm quan to một cõi, mà đã ở trong quan trường tự nhiên sẽ có một ít kẻ thù. May mà Đan gia trên dưới đồng tâm hiệp lực, cuối cùng vẫn là an ổn vượt qua đại đa số nguy cơ. Chỉ có một lần, bởi vì gia chủ Đan gia cứu trợ một đạo sĩ quái gỡ khỏi sự truy đuổi của một tên giang hồ bại hoại nên rước lấy phiền phức tận trời. Tử địch của đạo sĩ kia ghi hận gia chủ Đan gia xen vào việc của người khác, đối với Đan gia hạ trố chú, nguyên rửa tất cả người nhà họ Đan cả đời đều không chiếm được hạnh phúc, lập gia đình sẽ bị trượng phu ngược đãi mà chết, thú thê sẽ bị thê tử phản bội, nuôi con cũng là con của kẻ khác, đây không còn nghi ngờ gì là quyết tâm chặt đứt huyết mạch họ Đan.

May mà, đạo sĩ quái gỡ kia đạo hạnh cũng thâm hậu, nguyện ý liều mạng mấy mươi năm công lực, đem trở chú ác độc này cải biến. Người nhà họ Đan vẫn có thể trải qua cuộc sống hạnh phúc, thế nhưng cứ cách bảy đời sẽ xuất hiện một đứa bé bất hạnh, đứa bé này sẽ là con trai trưởng của dòng chính, nó không những sẽ hứng chịu toàn bộ trở chú mà còn phải thừa hưởng sự phản phệ với sức mạnh gấp đôi, hài tử kia chú định cả đời không có được tình yêu, cô đơn đến già, thậm chí không được chết tử tế.

Gia chủ Đan gia vì để họ Đan không đến mức đoạn tử tuyệt tôn, chỉ phải nhịn đau đồng ý.

Mà Đan Vô Ngần, cũng là thanh niên nho nhã lúc ban chiều, chính là con trai trưởng đời thứ bảy của họ Đan.

Gia chủ họ Đan đời trước chính là cha ruột của Đan Vô Ngần, ông luôn cho rằng đây là quyết định sai lầm nhất của lão tổ tông. Trưởng tử dòng chính, thiên phú tuyệt vời, đứa trẻ như thế đáng lẽ phải được hưởng tháng năm tốt đẹp, lại bởi vì tổ tiên liên lụy mà một đời không chiếm được hạnh phúc. Ông vẫn luôn muốn giúp con trai mình cải biến vận mệnh, chỉ tiếc rằng đến khi ông chết cũng không tìm được biện pháp giải quyết. Bởi vậy, trước khi lâm chung, ông cố tình tìm cơ hội để Đan Vô Ngần tránh mặt rồi mới âm thầm

căn dặn Đan Vô Tích, “Nếu tương lai đến một ngày có thể gặp được cao nhân đủ khả năng giúp anh hai con giải trừ trở chú này, con phải nhớ kỹ, Đan gia có thể chấp nhận bất cứ giá nào!”

Lúc đó Đan Vô Tích còn nhỏ, chỉ biết trên người anh hai mình có một trở chú rất đáng sợ sẽ làm anh hai cả đời đều không vui. Sau khi lớn lên hẳn mới hiểu được, trăm năm trước, tổ tiên để bảo toàn đại đa số tộc nhân mà đưa ra quyết định đổi rất không công bằng với Đan Vô Ngân. Tuy nói Đan Vô Ngân là tôn tử Đan gia, lý ra nên vì gia tộc làm ra công hiến, thế nhưng, người họ Đan lấy quyền gì dùng hạnh phúc một đời của Đan Vô Ngân đổi lấy hương hỏa không dứt của Đan gia.

Lúc đó Đan Vô Tích còn nhỏ đã dứt khoát tiếp nhận nhiệm vụ có khả năng khiến mình trở thành tội nhân của nhà họ Đan, chuyện đó cậu vẫn luôn nhớ kỹ trong lòng.

Ngày hôm nay, lão đạo sĩ vừa nhắc tới Đan Vô Ngân sẽ gặp nhiều trắc trở, Đan Vô Tích liền nghĩ đến cái trở chú kia, cậu ôm tâm tư muốn thử một lần mới đến cầu may, không nghĩ tới lão đạo sĩ này cư nhiên thật sự có biện pháp giúp đỡ Đan Vô Ngân.

Nghe xong lời kể của Đan Vô Tích, Đan Vô Ngân thiếu chút nữa khóc lên. Nguyên lai, anh hai vì Đan gia lại phải trả giá nhiều như vậy!

“Anh ba, chúng ta đi nói cho đạo trưởng, chỉ cần có thể khiến anh hai hạnh phúc, cần ta làm cái gì ta đều nguyện ý!”

Hai người trở lại nơi của lão đạo sĩ, thành tâm quỳ xuống, đối dập đầu ba cái trước mặt lão.

“Hai người phải biết, muốn cải biến trở chú này cần phải trả cái giá rất lớn!”

“Cha chúng tôi trước khi lâm chung từng nói qua, chỉ cần có thể giải trừ trở chú trên người anh hai, Đan gia nguyện ý bỏ ra bất kỳ giá nào, cho dù có là hôi phi yện diệt!”

“Yên tâm, không có nghiêm trọng như vậy, cái giá của việc giải trừ nguyên rửa chỉ là khiến Đan gia vô hậu.”

Đan Vô Tích thở ra một cái, chỉ là vô hậu sao? Nếu lần này Đan gia thật sự đem hạnh phúc một đời của anh hai đổi lấy hương hỏa của gia tộc, thì sau bảy thế hệ nữa trở chú cũng vẫn sẽ tiếp diễn. Vô hậu thì cứ vô hậu đi, đến lúc đó nhận nuôi một đứa bé để nó kế thừa Đan gia thì tốt rồi.

“Đạo trưởng, anh hai, anh ba và tôi là những người thừa kế thế hệ này của nhà họ Đan, để anh hai thoát khỏi trở chú, tôi và anh ba nguyện ý trả cái giá này.” Đan Vô Ngân lúc này đã trút bỏ hết những non nớt và ngây ngô từng có, không chút do dự đưa ra quyết định,

“Tốt, tiểu cô nương có dũng khí, ta thích.” Đạo sĩ sờ sờ râu mép, “Vậy lão phu cũng cùng các người điên cuồng một lần!” Từ trong tay áo lấy ra một cái khăn tay, “Ngày mai vừa lúc trăng tròn, đặt cái này khăn tay này trên người của anh hai người, sau đó dẫn hẳn đến bên hồ Động Đình.” (Hồ Động Đình?!)

“Cám ơn đạo trưởng!” Hai người vui vẻ tiếp nhận khăn tay, xoay người rời đi.

Ngày thứ hai, Đan Vô Ngân vừa rời giường đã cảm thấy hai đứa em là lạ không giống sự hoạt bát thường ngày, mà lại trở nên ngoan ngoãn vô cùng.

Cả ngày hôm đó, hai đứa em bảo bối cái gì cũng không làm, chỉ vây quanh ở bên cạnh hẳn, liên miên căn nhắc những thứ kỳ lạ khó hiểu.

“Anh hai, cha mẹ luôn luôn bề bộn nhiều việc, là anh một tay nuôi lớn chúng ta, vì thế anh nhất định phải hạnh phúc nha!”

“Đúng rồi, anh hai, đến lúc người có chị dâu, nhất định không được quên chúng ta.”

Hai người nói nói rồi lại khóc òa lên làm cho Đan Vô Ngân chân tay luống cuống, cũng không đoái hoài tới sự quái dị của hai đứa trẻ ấy nữa, chỉ có thể liên tục dỗ dành.

“Được rồi, được rồi, anh nhất định sẽ hạnh phúc, ai cũng không quan trọng bằng các em!”

...

Cứ như vậy, ngày đoàn viên cuối cùng của Đan gia cũng trôi qua.

Buổi tối, lúc ánh trăng từ trong đám mây ngưng ngừng chiếu rọi, Đan Vô Ngân biết thời gian sắp tới, giả vờ làm nũng: “Đại ca, người xem, cảnh đêm ở hồ Động Đình thật đẹp nha, chúng ta đến đó đi dạo chút đi!”

Đan Vô Ngân cho tới bây giờ đối với sự làm nũng của em gái luôn là không có sức chống cự, hơn nữa ban nói chuyện như vậy thật ra khiến Đan Vô Ngân rất lo lắng, hiện tại thấy em gái lại có tâm trạng thường ngoạn, đương nhiên là vui vẻ đồng ý.

Ba người đi từ từ đến bên hồ, ánh trăng sáng tỏ chiếu lên người khiến Đan Vô Ngân trong nháy mắt chợt cảm thấy hoảng hốt.

Đột nhiên, trên người Đan Vô Ngân phát ra quang mang² vạn trượng, mà bản thân hắn lại cũng mất đi ý thức, chỉ mơ mơ hồ hồ nghe thấy được đệ đệ và em gái lớn tiếng nói.

“Đại ca, người nhất định phải hạnh phúc!”

1/ Quẻ thăm, ông trúc: dụng cụ xem bói, làm pháp khí.

2/ Quang mang: ánh sáng, hào quang.

2. Chương 2: Hắc Mộc Nhai

Đợi đến khi Đan Vô Ngân tỉnh lại đã phát hiện mình nằm trên chiếc giường trần ngập hơi thở cổ kính, Đan gia là thư hương thế gia, những thứ như màn che tơ lụa, bàn gỗ điêu khắc tự nhiên đều không xa lạ gì, thế nhưng hắn luôn cảm thấy có chỗ gì đó không đúng. Mình bị làm sao? Chẳng lẽ là về nhà rồi? Thế nhưng, căn phòng này hình như không phải trong nhà mình.

Giữa lúc Đan Vô Ngân vẫn đang nghi hoặc, cửa phòng đã bị đẩy ra, một cô gái ăn mặc theo lối nha hoàn cổ điển bụng chầu nước đi đến, thấy Đan Vô Ngân tỉnh lại nàng hết sức cao hứng.

“Đan đại ca, người rất cục tính.”

“Nơi này là?” Đan Vô Ngân có một chút ngơ ngẩn hỏi.

“Đan đại ca, ta là Phân Phân nha, người không nhớ rõ ta?” Tiểu cô nương nguyên bản còn đang cao hứng thiếu chút nữa khóc lên.

“Người tên là Phân Phân sao? Đừng khóc đừng khóc, ta khả năng có điểm mơ hồ, ngủ thêm một chút nói không chừng có thể nhớ ra.” Tiểu cô nương tên Phân Phân này lớn lên có nét rất giống Vô Ngân khiến cho trong lòng Đan Vô Ngân tự nhiên có mấy phần nhường nhịn.

“Vậy Đan đại ca, người nghỉ ngơi một lát đi, người nhất định phải nhớ lại ta lai nha.” Bị khí chất ôn hòa trên người Đan Vô Ngân ảnh hưởng, Phân Phân cũng bình tĩnh lại.

Thấy Phân Phân đi ra ngoài, Đan Vô Ngân đau đầu ngã xuống giường, đây rốt cùng là chuyện gì xảy ra? Vô Ngân và Vô Tích đã làm cái gì?

Y phục trên người bị mồ hôi thấm ướt rất khó chịu, Đan Vô Ngân có chút khiết phách¹ nên quyết định thay quần áo trước rồi hẵng suy nghĩ tiếp. Cũng may nhà hắn là thư hương thế gia, trong thói quen sinh hoạt hằng ngày vẫn còn giữ lại nhiều nhiều nề nếp cũ, cho nên đối với những ... thứ đồ cổ điển cũng không xa lạ gì, bằng không rất có thể liền đến ngay cả việc thay quần áo cũng không thể tự làm.

Đem áo ngoài cởi ra, hắn hốt nhiên cảm giác được trước ngực có vật gì đó hơi cộm, vừa lấy ra nhìn hóa ra là một mảnh khăn tay được gấp rất chỉnh tề.

Đan Vô Ngân nhíu mày có chút nghi hoặc thăm nghĩ, lúc này khi cởi ngoại y, hắn thấy trên cổ tay phải có một cái bớt hình lông vũ mờ nhạt nên đã yên tâm khối thân thể này vốn là chính mình, thế nhưng chính mình lại không có thói quen mang theo khăn tay.

Mở khăn ra xem, trên nền khăn trắng có thêm rất nhiều chữ nhỏ, có chữ viết của Vô Ngân và Vô Tích, còn có một loại bút tích xa lạ.

Anh hai:

Khi anh nhìn thấy khăn tay này thì chắc hẳn chúng ta đã không còn ở cùng một thế giới.

Với sự thông tuệ của anh hai khẳng định đã biết trớ chú Đan gia đang chịu, thế nhưng anh hai vì chúng ta nên cứ một mực yên lặng chịu đựng. Hiện tại, rốt cục có một cách có thể giải trừ trớ chú trên người anh.

Đạo trưởng nguyện ý vì anh cải biến mệnh cách, có thể cho anh ở một cái thế giới khác tìm được hạnh phúc của mình, cái giá phải trả chính là “Vô hậu”.

Anh hai không cần vì thế mà lo lắng, từ mấy trăm năm trước hương hỏa của Đan gia đã nên kết thúc, phụ thân trước khi lâm chung đã cố ý phân phó chỉ cần anh hai hạnh phúc thì dù bỏ ra bất kỳ giá nào đều là xứng đáng, dù sao anh hai đã giúp Đan gia kéo dài sáu đời hương hỏa không phải sao?

Bút tích xa lạ chính là do đạo sĩ kia viết đến.

Đan gia tiểu tử:

Lão phu là đồ tôn của gã đạo sĩ quái gỡ kia, năm đó sư tổ bởi vì thân chịu trọng thương nên cho dù đem hết toàn lực cũng vô pháp hoàn toàn tiêu trừ trớ chú kia. Sư tổ đã vì vậy mà bận khoản rất lâu, cũng cảm thấy mình rất có lỗi với người phải chịu trớ chú ấy.

Sau đó sư tổ cứ luôn bế quan tu luyện, nhưng thủy chung vẫn không có năng lực tiêu trừ trớ chú trên người, vì thế trước khi quy thiên người đã đặc biệt căn dặn các môn hạ đệ tử khi đến lúc nhất định phải đem hết toàn lực giúp đỡ người.

Hôm nay, lão phu tính cho người một quẻ, phát hiện hiệu lực của trớ chú kia chỉ khi người không còn trên thế giới này mới có thể biến mất, vừa lúc ở thế giới kia có kẻ tương hợp cùng số mạng của người. Thế nên sau khi nhận được sự chấp thuận của hai đứa nhóc kia, ta quyết định đưa người đến dị giới, nơi đó vốn là một thế giới song song dựa trên một quyển sách có tên là Tiểu ngạo giang hồ.

Người sau khi đến thế giới kia sẽ có thân phận là tiểu quân gia của một bang phái giang hồ gọi là “Nhật Nguyệt thần giáo”, bởi phụ thân của thân thể đó vì giáo hiến thân nên giáo chủ đã sai người đón người đến tổng đàn, do vậy ở nơi này không có người nhận thức được chủ nhân thật sự của thân thể này, người có thể hoàn toàn yên tâm..

Vì để cho người có kỹ năng bảo mệnh, lão phu mang một môn công pháp² trước đây vô ý lấy được viết trên mặt trái khăn tay, mong người cần cù tu luyện.

Chuyện khác: Ở cái thế giới kia, người không có bất kỳ vướng bận gì, cho nên vô luận chuyện gì người đều có thể tùy tâm làm.

Nhìn xong thư, Đan Vô Ngân cười khổ lắc đầu, thật là hai hài tử làm cho người ta đau lòng nha, tội gì!...

Hắn xác thực đã sớm biết chuyện trớ chú trên người, lúc đó hắn quyết định chỉ cần chiếu cố thật tốt đệ muội là tốt rồi, hiện tại...

Mà thôi, mà thôi, Vô Ngân và Vô Tích cũng đã trưởng thành, mình cứ ở tại thế giới này tiêu dao một đời thì cũng sao đâu? Nếu như vận khí tốt, gặp được người trong định mệnh, có thêm một người làm bạn bên cạnh cũng là chuyện không tệ.

Suy nghĩ thông suốt xong, Đan Vô Ngân bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu cái công pháp kia. Nếu thật như lời đạo trưởng nói đây là thế giới Tiểu ngạo giang hồ, chính mình lại ở Hắc Mộc Nhai, nếu trên người không có võ công hữu dụng, sợ rằng đến lúc câu chuyện vào cao trào hắn phải chết không thể nghi ngờ. Cho dù không sợ chết, cũng không đại biểu là mình muốn chết.

Cũng may trong nhà trước kia có một ít công pháp chuyên dùng để tu thân dưỡng tính, chính mình cũng đã có căn cơ nhất định, bằng không hơn hai mươi tuổi mới tu luyện sợ rằng ngay cả một tên tiểu lâu la cũng không thể sánh bằng.

Giữa lúc Đan Vô Ngân chăm chú nghiên cứu công pháp, Phân Phân gõ cửa bước vào.

“Đan đại ca, giáo chủ phái người tới thăm!” Tiểu cô nương hưng phấn đến mặt đỏ rần.

“Phân Phân, người đừng vội, ta lập tức đi ra.” Đan Vô Ngân đã biết Phân Phân chính là nha hoàn cận thân mà giáo chủ – cũng chính là Đông Phương Bất Bại – an bài cho mình ngay khi vừa đến Hắc Mộc Nhai. Ngày tháng sống chung cũng không lâu lắm, nhưng xem ra nàng thực sự rất quan tâm mình. Hơn nữa nàng cùng tiểu muội nhà mình lớn lên có vài phần tương tự, vì thế chính mình đối với nàng lại càng thêm ôn hoà có dư.

“Dạ, Đan đại ca, người nhanh lên một chút!”

Sau khi mặc quần áo tử tế bước ra, người đến truyền lời chính là gã sai vặt bên cạnh giáo chủ, thấy Đan Vô Ngân xuất hiện liền nở nụ cười cầu tài muốn làm tốt quan hệ.

“Ây, Đan tổng quản! Chúc mừng người!”

Đan Vô Ngân ôm quyền đáp lễ, “Tiểu ca khách sáo rồi, không biết có chuyện gì vui?”

“Đan tổng quản, giáo chủ bổ nhiệm người trở thành thiếp thân tổng quản, chủ quản sinh hoạt hằng ngày của giáo và sự vụ lớn nhỏ trong nội viện. Đại tổng quản có phân phó muốn người ngày mai đến nơi ở lão nhân gia một chút, lão nhân gia sẽ cho người biết thói quen của giáo chủ.” A, hẳn đã hiểu, nói trắng ra chính là thiếp thân bảo mẫu.

“Đa tạ tiểu ca rồi, Phân Phân.” Phân Phân tuy rằng đơn thuần, nhưng tốt xấu từ nhỏ đã lớn lên ở Hắc Mộc Nhai nên cũng không ngu ngốc, vội vàng lấy ra một ít bạc vụn đưa cho gã sai vặt.

“Tiểu ca, một chút tâm ý gửi các huynh đệ uống rượu a.” Gã sai vặt thấy Đan Vô Ngân lên chức nhưng thái độ đối với một tiểu lâu la như gã vẫn tốt đến thế liền không khỏi sinh lòng kính nể, cũng không làm bộ, nhanh chóng nhận tiền rồi chấp tay cảm ơn.

Phân Phân kích động đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ bừng: “Đan đại ca, sau này huynh sẽ là tổng quản rồi a! Thật lợi hại!”

Sửng ái xoa xoa đầu Phân Phân, Đan Vô Ngân báo cho nàng biết: “Phân Phân, đại ca sau này có khả năng phải dời đến ở trác viện của giáo chủ, đến lúc đó muội cũng không thể cứ ăn nói lung tung như vậy, nếu không đại ca cũng không bảo vệ được muội.”

Môi Phân Phân chợt trắng, “Dạ, đại ca, Phân Phân đã hiểu.”

Cả ngày hôm đó, Đan Vô Ngân đều đang nghiên cứu xem phải làm thế nào mới có thể giữ được tánh mạng, đồng thời cũng phải không khiến người chú ý. Minh không có khả năng vĩnh viễn ở Hắc Mộc Nhai này, Vô Ngân và Vô Tích còn có đạo trưởng bỏ ra đại giới lớn như vậy mới có thể đưa mình đến đây, nếu không thành tâm đi cảm nhận thế giới này một lần, thuận tiên cũng phải đi tìm người trong số mệnh kia thì thật sự rất có lỗi với bọn họ.

Ngày hôm sau, sau khi Đan Vô Ngân thu thập xong liền theo gã sai vặt dẫn đường đi tới chỗ của Đại tổng quản.

Đại tổng quản từ khi giáo chủ còn là một Hương chủ nho nhỏ đã bắt đầu hầu hạ Y, đến bây giờ lão đã thành một lão già tóc bạc, còn thiếu niên Hương chủ khi xưa giờ đã bình bộ thanh vân leo lên ngôi vị giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo cao cao tại thượng. Khi Đan Vô Ngân đến nơi, lão đang bắt đầu giao phó với trù nương³ chuẩn bị thức ăn trong ngày cho giáo chủ.

Thấy Đan Vô Ngân tới, tổng quản hơi gạt đầu biểu thị phát hiện sự hiện hữu của hắn, sau đó liền trực tiếp bỏ qua mà tiếp tục nói chuyện cùng trù nương.

Đan Vô Ngân từ nhỏ đã là hảo hán tử một lòng tôn kính trưởng bối, bản thân hắn cá tính cũng là thiên hướng ôn hoà, vì thế bị Đại tổng quản đối đãi như vậy thì một điểm tức giận cũng không có, hắn chỉ mỉm cười đứng ở nơi đó nghe Đại tổng quản cùng trù nương đối thoại.

Khoảng chừng qua hơn nửa canh giờ Đại tổng quản mới nói: “Được rồi, giáo chủ cũng sắp rời giường, người nhanh đi về chuẩn bị đi.”

Đợi trù nương ly khai, Đại tổng quản mới xoay người nhìn Đan Vô Ngân vẫn còn đang giữ nguyên nét mỉm cười, “Người chính là Đan Vô Ngân?”

“Đúng vậy, Đại tổng quản.” Đan Vô Ngân cung kính trả lời.

Hơi tán thưởng gật đầu, “Ừ, tiểu tử giỏi, Đan Hoàn sinh được một đứa con trai ngoan.” Sau đó chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh nói, “Ngồi đi.”

Đan Vô Ngân sững sốt một chút mới hiểu được Đan Hoàn là phụ thân của mình ở thế giới này. Lại nghĩ đến cha mình và đệ đệ muội muội, vùng xung quanh lòng mày liền dần theo dõi chút ảm đạm.

Đại tổng quản theo Đông Phương Bất Bại trải qua mưa gió vài thập niên, sao có thể nhìn không ra tâm tình của Đan Vô Ngân chuyển biến, chẳng qua là lão tưởng rằng Đan Vô Ngân đang nhớ lại phụ thân vừa qua đời nên có chút cảm khái mà thôi.

“Đương sơ, quan hệ của Đan Hoàn cùng lão cũng khá thân thiết, trước khi lâm chung hẳn đã phó thác nhi tử cho ta, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi người. Ta trước sẽ an bài đến bên người giáo chủ, dựa vào mấy phần mặt mũi của lão phụ cùng với gởi gắm của cha người, chỉ cần người không quá phận giáo chủ hẳn sẽ không làm khó người.”

Nghe qua lời nói của Đại tổng quản, Đan Vô Ngân mới biết được Đan Hoàn trước khi lâm chung đã vì mình an bài tốt đường đi, khiến hẳn đối với người phụ thân xa lạ kia có thêm vài phần cảm kích.

Hắn khẽ khom người nói, “Vô Ngân nhất định không phụ kỳ vọng của phụ thân và Đại tổng quản.”

Đại tổng quản đối với biểu hiện của Đan Vô Ngân rất hài lòng, lão cẩn thận căn dặn hắn thói quen sinh hoạt, yêu thích và kiêng kỵ của giáo chủ cùng bảy vị phu nhân nơi hậu viện, sau khi hai người nói xong cũng đã đến buổi trưa.

“Thôi, người đi xuống đi, ngày mai ta sẽ đem người đến chỗ giáo chủ. Sau khi trở về, suy nghĩ thật kỹ những lời hôm nay ta nói, nghìn vạn lần không nên phạm vào kiêng kỵ của giáo chủ.”

Về đến phòng, trong lòng Đan Vô Ngân chợt có chút bàng hoàng.

Cho dù là người trấn tĩnh như thế nào, đột nhiên phải đi tới một thế giới xa lạ như vậy, trong lòng hiển nhiên luôn có chút không ổn. Suốt này hôm qua và cả sang hôm nay, hắn vẫn luôn vội vàng thích nghi với cuộc sống mới, cảm giác tiếc nuối không nổi kia cũng liền bị bỏ quên, nhưng bây giờ khi có chút thời gian rảnh rỗi, những vương bận kia lại lũ lượt quay về.

Cũng may, tính tình Đan Vô Ngân vốn ảm đạm nhiên thái độ làm người lại là có đủ cứng mềm, nên rất nhanh thì đã khắc phục xong những cảm xúc tiêu cực kia mà dốc lòng lo lắng cho cuộc sống sau này.

Trong khoảng thời gian ngắn, khẳng định mình sẽ không có khả năng ly khai Hắc Mộc Nhai, ít nhất thân phận bây giờ có thể bảo đảm sự an toàn, nếu muốn rời đi hẳn là nên đợi cho võ công của mình cao lên một ít rồi hẵng tính.

Về phần công việc sau này của mình phải phục vụ Đông Phương Bất Bại, bản thân Đan Vô Ngân lại không có cảm giác gì. Hắn biết về người này cũng là nhờ Vô Tích, lúc Vô Tích còn nhỏ có một đoạn thời gian sau khi đọc Tiểu ngạo giang hồ của Kim Dung thì có một đoạn thời gian tâm tình xuống rất thấp, sau khi hắn dò hỏi rất lâu câu mới nói rằng trong quyển sách kia có một nhân vật cậu rất thích là Đông Phương Bất Bại, mà người này sau lại phải chết, hình như bị tiền nhiệm giáo chủ và một nhân vật khác tên Lệnh Hồ Xung liên thủ giết đi?

Sau đó Vô Ngân cũng đọc quyển sách kia, kết quả khóc đến hoa rơi nước chảy, nói cái gì Đông Phương Bất Bại tự cung để luyện võ, sau đó lại yêu lắm một kẻ phụ lòng, cuối cùng lại bởi kẻ phụ bạc đó mà chết.

Vì để cho mình có thêm một chút cảm ngộ ràng buộc với thế giới này, Đan Vô Ngân quyết định lựa chọn một mục tiêu phấn đấu, mà Đông Phương Bất Bại bị Đan Vô Tích và Đan Vô Ngân cùng nhau yêu thích đã quang vinh trứng cử, không có biện pháp, ai bảo Đan Vô Ngân vốn là một vị ca ca mắc chứng đệ không, muội không4 cực nặng đâu.

Kết quả là, Đan Vô Ngân đã định ra mục tiêu thứ nhất khi đến thế giới này—— chiếu cố tốt cho Đông Phương Bất Bại.

1/ Khiết phích: bệnh thích sạch sẽ.

2/ Công pháp: nội công tâm pháp thường thấy trong truyện võ hiệp, nhưng chắc kèm theo luôn cả cách thức vận dụng và chi tiết luyện tập. Tóm lại tâm pháp là cho dân pro, còn công pháp thích hợp cho người mới nhập môn.

3/ Trù nương: Nữ đầu bếp, người chuyên trách nấu ăn.

4/ Đệ khổng, muội khổng: là một loại bệnh hay gặp trong văn chương của TQ, thường có cấu tạo theo kiểu x khổng. Ý chính vẫn là yêu thương một thân nhân nào quá đến mức tính cách có chút vụn vặt, luôn xem ý nguyện sở thích của người kia là số 1. Điển hình cho tính cách trung khuyến.

3. Chương 3: Đông Phương Bất Bại

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Đan Vô Ngân liền theo chân Đại tổng quản đi tới nội viện của giáo chủ.

“Giáo chủ, đây là tiểu tử nhà Đan Hoàn.” Đại tổng quản cúi cung1 hành lễ.

Đại tổng quản vốn là lão thần theo chân Đông Phương Bất Bại từng bước một từ tầng chót nhất bò lên đến vị trí hôm nay, trước giờ lão vẫn rất quan tâm đến tiểu hài tử trăm mặc cù kia, cũng chính vì thế mà Đông Phương Bất Bại đối xử với Đại tổng quản vẫn luôn rất tôn kính, chỉ dựa vào một câu nói của Đại tổng quản, đệ nhất cao thủ giang hồ liền tăng thêm chút quan tâm trong ánh nhìn lướt qua người Đan Vô Ngân.

Đan Vô Ngân hôm nay mặc một thân trường bào đậm thanh sắc2 (Mèo: sao anh nào muốn tỏ ra quân tử mặc quần áo cứ không trắng thì xanh nhỉ? cảm giác rất “thanh bạch” à? Nghe có vẻ rất giống cải trắng), chất vải và kiểu dáng đều rất thông thường, tóc là lúc sáng sớm Phân Phân hỗ trợ vấn một kiểu tóc rất lưu hành hiện thời, chỉ như thế không ngờ lại khiến Đan Vô Ngân có chút cảm giác siêu phàm thoát tục.

“Ừ, không sai, để hắn lưu lại đi.” Đông Phương Bất Bại cũng không có quá mức lưu ý, tùy tiện phân phó

Tại lúc Đông Phương Bất Bại quan sát Đan Vô Ngân, đồng thời Đan Vô Ngân cũng quan sát Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại hiện tại đã tu luyện Quỷ hoa bảo điển đến mức đại thành, nói cách khác Y hiện tại cũng đã làm xong một bước quan trọng kia, vì lý do đó, màu sắc trang phục của Đông Phương Bất Bại hiện tại có chút thiên hướng sáng sủa. Hôm nay Đông Phương Bất Bại mặc một bộ hồng sắc y trang3 khiến cho khuôn mặt tuấn mỹ nhẹ mang đôi phần diễm lệ. Có lẽ là bởi vì nguyên nhân vừa mới rời giường, mái tóc dài đen nhánh cũng không có vén lên chỉ là tùy ý để rơi tung trên vai, khiến Y càng tăng thêm vài phần lười nhác.

Không dấu vết thu hồi ánh mắt quan sát, Đan Vô Ngân học theo lễ nghi của Đại tổng quản cúi người cáo lui.

Đông Phương Bất Bại có chút suy nghĩ nhìn bóng lưng Đan Vô Ngân, lá gan người này rất lớn.

Đi khỏi nội viện của Đông Phương Bất Bại, Đại tổng quản biểu tình hòa hoãn hiền lành hơn hẳn, “Vô Ngân, từ hôm nay trở đi ngươi chính là tổng quản của giáo chủ rồi, ngày thường nhất định phải cẩn thận hầu hạ giáo chủ, hiểu chưa?”

“Vô Ngân đã hiểu.” Đan Vô Ngân đối với trưởng bối luôn luôn cung kính.

“Tốt lắm, hiện tại ngươi theo ta đi tiếp quản sổ sách của nội viện, sau này chi dùng của giáo chủ và phụ nhân đều do ngươi chưởng quản, phải thật cẩn thận.” Đại tổng quản đối với tên tiểu bối Đan Vô Ngân này rất là thoả mãn, bởi vậy giao phó cũng kỹ lưỡng hơn rất nhiều.

Sau khi nhìn qua sổ sách, Đan Vô Ngân có chút nhíu mày.

Làm trưởng tử Đan gia, Đan Vô Ngân cũng là người trông coi toàn bộ đại quyền, đối sổ sách sự vụ tự nhiên không xa lạ gì, nhìn tương mục4 do tiền nhiệm tổng quản lưu lại Đan Vô Ngân rất bất đắc dĩ, thật là một lỗ thủng lớn mà...

Nhật Nguyệt thần giáo cơ cấu khổng lồ, cửa hàng sinh ý ở các nơi và những thứ linh tinh cũng rất nhiều, mà một phần trên tay Đan Vô Ngân là phân lệ thuộc về giáo chủ, tự nhiên là những gì tốt nhất.

Thế nhưng, những cửa hàng vốn nên có thu nhập khả quan lại khó khăn lắm mới có thể quân bình thu chi, cơ bản không có chút lợi nhuận nào. Trong lòng hắn có chút nổi giận, người này cũng quá lớn gan!

Những việc này thực ra giáo chủ cũng phải có trách nhiệm, cư nhiên một lỗ thủng lớn như thế cũng không hề chú ý. Chẳng lẽ đây là đặc tính xem nhẹ vật ngoài thân của những cao thủ giang hồ trong truyền thuyết?

Hít sâu một hơi, nỗ lực dần xuống sự bất mãn trong lòng, Đan Vô Ngân bắt đầu cẩn thận chỉnh lý sổ sách, ý thức trách nhiệm trời sinh khiến hắn nhin không được muốn xen vào cái việc hư nát này mà.

Kết quả là, Đan tổng quản nhận nhiệm ngày đầu tiên đã bắt đầu cuộc sống khổ sai không thấy điểm cuối.

Rất nhanh liền đến giờ cơm trưa, Đan Vô Ngân mang theo cái đầu ần ần đau đớn lác lác đi về hướng trù phòng.

Trù nương từ sớm đã đợi Đan Vô Ngân đến phân phó chuẩn bị cơm cho giáo chủ.

“Ngô đại nương, người cũng biết ta ngày hôm nay mới vừa nhậm chức, đối với thói quen của giáo chủ còn nhiều thứ không hiểu rõ, nếu như ta làm sai thỉnh Ngô đại nương giúp ta để ý.” Đan Vô Ngân ôn hòa nói.

“Tổng quản yên tâm, ta sẽ tận trách.” Ngô đại nương nhanh chóng vỗ ngực biểu thị trung tâm, sau đó thật sự tự mình phụ trách.

Nghe Ngô đại nương báo xong thực đơn dự trù ngày hôm nay của giáo chủ, Đan Vô Ngân có chút đau đầu.

“Ngô đại nương, mấy phu nhân từng cho người đến đây?” Tất cả các món đều có tác dụng tráng dương.

Ngô đại nương sững sốt thu lại sự khinh thường đối với Đan Vô Ngân, “Đúng vậy, đại nha hoàn của Tuyết phu nhân và Thi Thi phu nhân đều có ghé qua, nói là các phu nhân lo lắng gần đây giáo chủ công vụ bề bộn quá mức mệt nhọc, bảo ta thay giáo chủ chuẩn bị một ít thuốc bổ.”

“Thu hết lại đi, giáo chủ thần công cái thể, đâu phải dùng tới những ... thứ này.” Sợ là càng ăn hỏa khí càng lớn a.

Ngô đại nương có chút khó xử, “Đan tổng quản, đây là phu nhân...”

“Ngô đại nương yên tâm, phu nhân có hỏi tội cũng là do Vô Ngân chịu trách nhiệm.” Nụ cười trên mặt Đan Vô Ngân hoàn toàn không thay đổi nhưng ý tứ trong lời nói lại khiến Ngô đại nương nhận ra thượng cấp trực tiếp của mình là Đan Vô Ngân chứ không phải bảy vị phu nhân trong hậu viện.

“Được rồi, tất cả nghe theo lời Đan tổng quản phân phó.” Dù có thể nào cũng không đến phiên mình bị mang ra khai đao.

“Ừ, chỉ như vậy thôi, nhờ mọi người nhanh tay một chút, thời gian đã không còn sớm.” Đan Vô Ngân gạt đầu, dự định quay về thay bộ quần áo khác, một hồi còn phải đi hầu hạ giáo chủ dùng cơm.

Đợi Đan Vô Ngân thay y phục lại qua loa dùng một vài thứ lấp bao tử xong thì cũng vừa lúc Ngô đại nương gọi người tới báo cơm trưa đã sẵn sàng, hỏi hắn lúc nào có thể mang thức ăn lên.

Đan Vô Ngân sau khi sai người trả lời liền quay trở về nội viện, hắn đi vào trong sân, khi cách cửa lớn vài bước thì dừng chân dồn khí đan điền, “Giáo chủ, hiện tại đã có thể dùng cơm?”

Thanh âm của Đông Phương Bất Bại trong phòng vọng ra không lớn nhưng phảng phất vang ở bên tai, “Truyền đi.”

Mang theo một đám nha hoàn cầm mâm thức ăn, Đan Vô Ngân đi vào phòng.

Đông Phương Bất Bại đã ngồi xuống trước bàn ăn.

Tiếp nhận khăn tay nóng Đan Vô Ngân đưa qua, Đông Phương Bất Bại tùy ý xoa xoa tay, nói: “Chia thức ăn.”

Đan Vô Ngân sững sốt, Đại tổng quản cũng không nói mình còn có bổn phận chia thức ăn nha, nhìn những người khác một chút, không hổ là thuộc hạ của Đông Phương Bất Bại, mỗi một người đều mặt không đổi sắc.

“Dạ, giáo chủ.” Không có biện pháp, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Đan Vô Ngân từ nhỏ đã phải chiều cổ người khác, lúc nhỏ chiều cổ bà nội có xu hướng trở thành lão ngoan đồng, sau tới chiều cổ phụ thân tính tình tùy tiện, lúc cha mẹ mất sớm lại tiếp tục chiều cổ đệ muội, bởi vậy đối với một mặt chia thức ăn này vẫn là rất có kinh nghiệm.

Đầu tiên là cấp Đông Phương Bất Bại gấp một đĩa hoàng qua (dưa leo), vị đạo nhẹ nhàng khoan khoái.

Đông Phương Bất Bại nhìn chằm chằm hoàng qua nhú nhú mảy, ăn.

Sau đó gấp cùng nơi hồng thiêu nhục (thịt kho tàu), béo mà không ngán.

Đông Phương Bất Bại ăn rất sáng khoái.

Sau đó là vài miếng măng trúc xào, giòn mà không cứng.

Đông Phương Bất Bại giương mắt liếc nhìn Đan Vô Ngân, Đan Vô Ngân mỉm cười, ăn.

Mấy khối sườn xào chua ngọt (đường thối bài cốt??).

Phóng vào trong miệng tinh tế nhấm nuốt.

Nga, hiểu, giáo chủ là động vật ăn thịt nha.

Nhìn Đan Vô Ngân đưa tiếp theo định gấp nắm xào cải thìa, Đông Phương Bất Bại có chút tức giận, “Đan Vô Ngân.”

Để đĩa xuống, lui ra phía sau hai bước, cúi đầu, “Giáo chủ.”

Nhìn Đan Vô Ngân một dạng ung dung bình thản, Đông Phương Bất Bại bỗng nhiên không phát được lửa giận, thế nào phát, nói với hắn bản thân không thích ăn thức ăn chay, là y kén ăn?

Trong ngực hừng hực lửa giận không ngừng thiêu đốt, miệng lại không thể mắng, điều này làm cho Đông Phương Bất Bại rất là phiền muộn, “Bản tọa muốn nghỉ ngơi, người lui ra đi.”

Nhìn một chút trên bàn có vài món còn chưa động tới, trước mặt Đông Phương Bất Bại cũng còn lại hơn phân nửa thức ăn, Đan Vô Ngân nhần, lại nhần..., không thể nhần được nữa.

Quỳ xuống, “Giáo chủ, buổi chiều có chương môn Đường môn, Ngũ Độc đến triều bái, thỉnh giáo chủ nghĩ lại.” Ý tứ là, buổi chiều còn muốn gặp khách, người ăn no cho ta.

Đông Phương Bất Bại trầm mặc, “Người muốn chết sao?”

“Không muốn.” Dứt khoát.

Đông Phương Bất Bại từ khi lên làm giáo chủ chưa bao giờ có người dám làm trái ý, cảm giác mình muốn tự do ăn một bữa cơm, ăn cái gì, có ăn hay không cũng không được khiến cho Đông Phương Bất Bại thật sự nổi giận.

“Chuyện của bản tọa không tới phiên ngươi tới khoa tay múa chân, lui ra, sau này không cần ngươi tới hầu hạ dùng cơm nữa.” Nếu không phải nhìn mặt mũi của Đại tổng quản và Đan Hoành bản tọa nhất định phải để cho cái kẻ to gan lớn mật này trả giá thật lớn! (Âm dạ: Giáo chủ, ngươi sẽ hối hận!)

Đan Vô Ngân cười khổ, trong ánh mắt hoặc là đồng tình hoặc là nhìn có chút hả hê của mọi người lui ra, thực sự là tự tìm, rõ ràng nói phải khiêm tốn, kết quả làm “bảo mẫu” nhiều năm như vậy đã thành thói quen vẫn là không thể nhịn xuống...

Quên đi, dù sao bản thân cuối cùng cũng phải ly khai, nếu thật muốn phải sớm chiều ở chung, nhờ đâu bởi dưỡng được cảm tình sợ rằng đến lúc phải ra đi lại lưu luyến, hiện tại chỉ cần làm thật tốt trách nhiệm của mình là được. Lắc đầu khê thờ dài, ta cứ trở về cùng mớ sổ sách tương thân tương ái là được rồi.

Đan tổng quản nhậm chức ngày đầu tiên đã thất sủng, tin tức này trong vòng nửa ngày truyền khắp từ trên xuống dưới Nhật Nguyệt thần giáo, khiến những kẻ đã từng đổ kỵ sự may mắn của Đan Vô Ngân đều nhếch miệng cười không ngừng.

Dương Liên Đình cũng là một trong số đó.

Phụ thân của Dương Liên Đình, Dương An cũng chính là tổng quản tiền nhiệm, trong một lần xuất giáo chọn mua vật phẩm bị Đồng Bách Hùng phát hiện tham ô ngân lượng ăn tiền hoa hồng, trong lúc tranh cãi lại không may bị Đồng Bách Hùng nhỡ tay đánh chết.

Dương Liên Đình liền cứng rắn lôi kéo Đồng Bách Hùng đến chỗ của Đông Phương Bất Bại yêu cầu lấy lại công đạo, Đông Phương Bất Bại làm sao không biết Dương Liên Đình nhỏ mọn, Dương An tham ô công khoản vốn án theo giáo quy phải xử tử, thế nhưng Đồng Bách Hùng lại đánh chết người trước khi có quyết định xử phạt tự nhiên cũng là sai lầm. Dương Liên Đình chính là nắm chặt điểm này mà tranh thủ lợi ích.

Đồng Bách Hùng đối với Đông Phương Bất Bại vừa có đại ân vừa là huynh đệ tốt đồng sinh cộng tử, tự nhiên không thể để cho Đồng Bách Hùng chịu xử phạt, hơn nữa lúc đó y đang chuyên tâm vào tu luyện.

Quý hoa bảo điển thực sự không muốn phân tâm đến loại việc nhỏ vụn vặt này, vì vậy sáng khoái để Dương Liên Đình tạm thời tiếp nhận công việc của Dương An, làm một tổng quản tạm quyền.

Dương Liên Đình sau khi nhận được công việc béo bở này, cả ngày chỉ tay năm ngón khoa tay múa chân với đám giáo chúng, huynh đệ trong giáo bởi vì thấy gã là người làm việc bên cạnh giáo chủ nên có giận cũng không dám nói gì.

Thẳng đến sau này Đan Hoàn hi sinh, Đông Phương Bất Bại bởi vì nguyện vọng của Đan Hoàn mới đón Đan Vô Ngân đến Hắc Mộc Nhai, Đại tổng quản lại vì một điểm tư tâm mà an bày hấn trở thành tổng quản nội viện, một cước đạp Dương Liên Đình xuống phía dưới.

Dương Liên Đình thấy món lợi thuộc về mình lại bị một tiểu tử lông còn chưa mọc đủ đoạt đi, tức giận đến gờ chân, nhưng ngại vì phía sau Đan Vô Ngân là Đại tổng quản và Đông Phương Bất Bại, chỉ đành phải tự dâm người giấy nguyện rửa trong lòng mà thôi.

Không nghĩ tới, Đan Vô Ngân lại là một kẻ không có bản lãnh, mới ngày đầu tiên đã chọc giận giáo chủ, lại suy nghĩ một chút, giáo chủ trước kia đã rất hài lòng với sự hầu hạ của mình (Ám dụ: Kỳ thực giáo chủ là đang mặc kệ hấn). Dương Liên Đình nghĩ rằng bảo tọa tổng quản ngoài bản thân ra chẳng còn ai xứng đáng, lại nghĩ đến mối hận trước đây với Đan Vô Ngân, liền lập tức muốn chạy tới bỏ đá xuống giếng.

Đan Vô Ngân đang ngồi xếp bằng trong phòng tu luyện tâm pháp, lại nghe bên ngoài truyền đến thanh âm cãi nhau của Phân Phân và một người đàn ông xa lạ, Đan Vô Ngân nhíu mày, Phân Phân đã biết mình thích sự thanh tĩnh, làm sao có thể tạo ra âm thanh lớn như vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?

Sợ Phân Phân là một cô nương sẽ bị ức hiếp, Đan Vô Ngân chính sửa lại y phục một chút rồi đi ra ngoài.

Phân Phân hai tay chống nạnh, đỏ mặt tía tai cùng một bạch y nam tử đòi cái gì, mà bạch y nam tử lại vẻ mặt ngạo mạn có vẻ khinh thường.

“Phân Phân, xảy ra chuyện gì?”

4. Chương 4: Thần Giáo Tài Thần Gọi Vô Ngân

Dương Liên Đình nghênh ngang đi đến viện tử của Đan Vô Ngân, lại bị Phân Phân ngăn lại.

Dương Liên Đình luôn rất tự cao, nên không ngờ rằng ngay cả một tiểu nha hoàn cũng dám cản đường mình, tự nhiên là nổi trận lôi đình, cũng không để ý tới cái gì thân phận, cái gì phong độ, liền cùng tiểu nha đầu Phân Phân ầm ĩ.

Thấy Đan Vô Ngân đi ra, Dương Liên Đình mới nhớ mục đích mình tới đây.

Gã cũng không quản Phân Phân đang nổi giận, lập tức đeo lên một bộ sắc mặt đắc ý nói với Đan Vô Ngân: “Họ Đan kia, người đắc ý thật quá sớm rồi? Giáo chủ cất nhắc người là nhìn ở phân lượng phụ thân đã chết của người, người đừng tưởng rằng chính mình rất tài giỏi! Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ đem vị trí

tổng quản cướp về!” Sau đó vẻ mặt cao ngạo giống như đang nói, cầu ta đi, cầu ta đi, cầu ta ta để lại cho người một con đường sống.

Đan Vô Ngân trời sanh tính tình tu dưỡng rất tốt, chỉ mỉm cười nghe Dương Liên Đình nói nhảm, rồi trưng ra bộ mặt áy náy nói: “Thật ngại ngùng, vị huynh đệ này, xin hỏi cao danh quý tánh?”

Biểu tình dương dương đắc ý của Dương Liên Đình trong nháy mắt đọng lại, có chuyện gì buồn bực hơn so với chính mình đem một người coi như tử địch, thật vất vả mới thắng một ván rồi đến trước mặt người đó vênh váo, người đó lại trả lời một câu, huynh đệ, người là ai? Thật đúng là làm cho người buồn bực!

“Người! Người khinh người quá đáng!” Dương Liên Đình tuy rằng giả dối âm hiểm, thế nhưng cho tới nay đều chỉ giao tiếp cùng một đám Lão đại Thần giáo, tài nịnh hót của gã cũng coi như vừa đủ, vì thế nói đến khả năng mắng người thì thật sự chưa hề có cơ hội rèn luyện. Hôm nay nghe được mấy câu của Đan Vô Ngân thì, nhất thời nổi trận lôi đình, thế nhưng lại cũng không biết nên mắng thế nào, tức giận đến không thể làm gì khác hơn là phất ống tay áo một cái, bỏ lại một câu uy hiếp, “Người cứ đợi đó cho ta!” rồi bỏ đi.

Lưu lại Đan Vô Ngân mỉm cười, Phân Phân nghi hoặc ở tại đó: “Đan đại ca, người này thế nào lại kỳ lạ khó hiểu như thế nha?”

“Có thể là buổi sáng chưa có uống thuốc đi.” Vân đạm phong khinh...

Huynh đệ thủ vệ ở cửa đã sớm chứng mắt Dương Liên Đình, lần này thấy Dương Liên Đình bị đá kích đương nhiên vui vẻ đến không nói được, đối với Đan Vô Ngân cũng sinh ra một điểm hảo cảm, kẻ mạnh nha!

Vài ngày tiếp theo, giáo chúng huynh đệ phát hiện Đan tổng quản không chỉ mạnh ở một chỗ, quả thực là toàn tài!

Không nói đến nguyên bản hần một chút võ công cũng không có, ngay cả một tên tạp dịch trồng hoa cũng có thể đánh ngã, hiện tại chẳng biết đã luyện thần công gì, cư nhiên có thể dễ dàng đánh ngang tay với một huynh đệ chuyên trách thủ vệ! Lão thiên gia, thực sự khiến người đồ kị mà!

Lại nói tướng mạo này, khí chất này, quả không hổ là người đọc sách nha, không phải những kẻ lỗ năng trong giáo có thể so sánh. Nhiều ít tiểu cô nương thấy khuôn mặt tươi cười của Đan tổng quản đều thẹn thùng đỏ mặt, thẹn thùng trốn tránh không dám gặp người.

Còn có thái độ đối đãi người khác, mặc dù là tổng quản thế nhưng một chút kiêu ngạo cũng không có, chỉ có mấy ngày đã cùng huynh đệ trong giáo giao hảo thật tốt, mỗi lần hạ sơn cũng đều không quên mang về cho các huynh đệ một vài thứ tốt. So sánh với phụ tử Dương gia vất vả chạy ra nước thì mạnh hơn nhiều!

Mấu chốt nhất là, bản tính của Đan tổng quản thật là tốt, nguyên lai các huynh đệ dưới quyền giáo chủ ngoại trừ giống như giáo chúng bên ngoài nhận bổng lộc hàng tháng còn có thể được chia hoa hồng từ sản nghiệp của giáo chủ, thế nhưng trước đây mấy món sản nghiệp kia trong tay phụ tử Dương gia dầu nước đều không vào, gần như chỉ có thể duy trì sinh hoạt của giáo chủ và các phu nhân trong nội viện, nếu nói chia hoa hồng cũng chỉ là hữu danh vô thực.

Nhưng từ khi Đan tổng quản tiếp nhận về sau, tiền được chia cũng càng ngày càng nhiều, phúc lợi đãi ngộ bình thường cũng đã tốt hơn.

Trước đây các giáo chúng đều nghĩ rằng làm việc bên người giáo chủ ngoại trừ địa vị cao hơn một chút còn lại chẳng có chỗ tốt gì, có đôi khi lại vì giáo chủ ngứa mắt mà phải chịu xử phạt, bây giờ nhìn đám người trước đây bản thân chế nhạo lại túi tiền tràn đầy vẻ mặt tươi cười, có muốn đồ kị cũng chẳng được.

Lòng người chính là nhiều đồ kị, vốn giáo chúng đang nghĩ phải về khấn nghị với trưởng lão nhà mình lại bị phản ứng của đám trưởng lão làm cho cứng họng. Không thể nào nha! phúc lợi của giáo chúng bình thường thế nào so với mình đều sắp cao hơn. Tâm lý cực độ không bằng, đám trưởng lão kéo nhau đến chỗ của giáo chủ kháng nghị, Đông Phương Bất Bại lại nhớ tới kẻ tên Đan Vô Ngân này.

Buổi trưa là Đan Vô Ngân đang ở trong sân luyện quyền, huynh đệ sai vặt bên người của giáo chủ chạy đến báo: “Đan tổng quản, giáo chủ tìm người!”

Đan Vô Ngân xoa một chút mồ hôi trên đầu, có chút nghi hoặc, giáo chủ từ ngày đầu tiên đem mình đuổi ra vẫn chưa từng nhìn qua, ngay cả công việc của mình cũng hỏi báo với Đại tổng quản.

Lắc đầu, nói với người truyền lời: “Cảm tạ Vương huynh đệ, Phân Phân, mang hai vò rượu ngon lần trước ta xuống núi mua cấp cho Vương huynh đệ.” Đây là chỗ tương đối quen biết, tặng nhiều hơn liền có vẻ xa lạ.

“Giáo chủ.” Đan Vô Ngân vẫn như lần trước ở bên ngoài viện của Đông Phương Bất Bại lớn tiếng thông báo.

“Vào đi.” Tỉ mỉ để ý, thanh âm của Đông Phương Bất Bại so với lần trước hình như nhu hòa một chút.

Đi vào trong phòng, ngoại trừ Đông Phương Bất Bại ngồi ở chủ vị, còn có chín người đứng ở bên cạnh, vừa nhìn, Ấy! Thật tốt, trong giáo mười vị trưởng lão ngoại trừ Khúc trưởng lão đã không hỏi chính sự, cứ nhiên đều đã đến! Lại giả bất thiện nha!

Nhanh chóng cấp chín vị trưởng lão hành lễ: “Đồng trưởng lão, Tang trưởng lão, Phạm trưởng lão, Bảo trưởng lão, Tần trưởng lão, Vương trưởng lão còn có hai vị Trương trưởng lão hảo!”

Ngoại trừ Đồng Bách Hùng vốn không ưa thể loại ôn văn lịch sự chỉ hừ một tiếng ngoài miệng, mấy người trưởng lão khác đều rất nể tình gật đầu đáp lễ.

“Giáo chủ, chẳng hay gọi thuộc hạ đến đây có gì phân phó?” Đan Vô Ngân hiện tại nhập vai rất tốt, ăn nói hoàn toàn phù hợp thân phận một tổng quản.

“Đan tổng quản, ngày hôm nay mấy vị trưởng lão tìm đến bản tọa, là muốn hỏi ý một chút vấn đề chia bổng lộc cho các huynh đệ trong giáo không đồng đều, có huynh đệ hướng mấy vị trưởng lão phản ánh nói người hối lộ huynh đệ nội viện.”

Đan Vô Ngân vừa nghe liền hiểu, mấy vị trưởng lão đây là đồ mắt2 tìm đến giáo chủ đâm thọc mà thôi.

“Khởi bẩm giáo chủ, thuộc hạ được phân công quản lý cửa hàng dưới danh nghĩa giáo chủ, hai tháng gần đây hơi có lợi nhuận, bởi vậy dựa theo quy củ trong giáo mang lợi nhuận dư ra chia cho các huynh đệ nội viện, có thể là nội viện huynh đệ không có giải thích rõ ràng cho người khác hiểu lầm đi.” Đan Vô Ngân bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn.

Không kiêu ngạo không siểm nịnh, đối mặt với câu hỏi của giáo chủ cũng không hề kinh hoảng, như vậy khiến cho người trực sảnh như Đồng Bách Hùng đối Đan Vô Ngân có thêm vài phần thưởng thức.

Đông Phương Bất Bại rốt cục giương mắt nhìn thoáng qua Đan Vô Ngân bị bản thân ghét bỏ, không nghĩ tới người này không chỉ có gan lớn ngược lại cũng là có chút thực lực

Đông Phương Bất Bại vốn cũng không phải cái người nhỏ mọn, cơn giận hai tháng trước đã sớm tiêu mất, cũng sẽ không ghi hận Đan Vô Ngân, thấy mấy vị trưởng lão ánh mắt mong đợi, nhàn nhạt nói.

“Xem ra người ở đây quản lý phương diện này vẫn có chút tài năng, như vậy, Hồ thúc.” Đại tổng quản đứng ở sau lưng Đông Phương Bất Bại lên tiếng trả lời.

“Giáo chủ.”

“Sau này để Đan tổng quản theo giúp đỡ người đi, ta muốn tháng sau nhìn thấy bổng lộc của tất cả các huynh đệ tăng gấp đôi.”

Đồng Bách Hùng và Tang tam nương nhíu mày một cái, cảm giác làm người thật có chút khó khăn, giáo chúng Nhật Nguyệt thần giáo có hơn mười vạn, tất cả mọi người bổng lộc tăng gấp đôi thì...

“Dạ, giáo chủ.” Đại tổng quản và Đan Vô Ngân cùng đáp lời.

Lúc xin cáo lui, Đan Vô Ngân không duy trì được mỉm cười, giáo chủ nha, người là đang trả thù sao! Theo tình huống hiện tại trong giáo, tăng gấp đôi.... Trời! Thật coi ta là tài thần hạ phạm sao, tăng gấp đôi, là ít lắm hay sao! Là nhiều hay ít?

Nghĩ lại nghĩ, lại xét đến tình huống trong giáo, chia hoa hồng phởng chừng cũng chỉ là vài đồng bạc các³, gấp đôi một chút cũng là không quá khó khăn. Nghĩ vậy mà, Đan Vô Ngân lại nhặt lên khuôn mặt tươi cười.

Hắn vừa lúc cười đến trên hoa ghẹo nguyệt⁴ thì bị Đồng Bách Hùng và Tang tam nương nhìn thấy, bất chợt cảm thán, Đan tổng quản cũng thật là có bản lĩnh, nhiệm vụ gian khổ như thế lại còn có thể tự tin như vậy

Người giang hồ kỳ thực đối người đọc sách không ghét, phản cảm chính là rất nhiều thư sinh cậy tài khinh người, thực sự làm cho nhiều người không nhịn được nghĩ muốn rút dao. Mà Đan Vô Ngân vừa nhìn là biết người có học vấn, bình thường đối nhân xử thế khiêm tốn hiền lành, liền vinh hạnh bị đa số huynh đệ liệt vào danh sách “người đọc sách đáng ghét”. Mà cái dạng như ngày hôm nay vừa khiến Đồng Bách Hùng có chút xấu hổ thưởng thức cũng là phúc ngoài ý muốn nha.

Đợi tất cả mọi người ly khai, Đồng Phương Bất Bại nhìn chằm chằm cửa rơi vào trầm tư.

Đan Vô Ngân người này làm cho y nhìn không thấu.

Ngày đầu tiên nhìn thấy hắn, lúc hầu hạ mình ăn cơm lại khiến cho mình rất không thoải mái, người này lại còn dùng lời không khéo khiến mình nổi giận không cho hắn xuất hiện ở trước mặt mình. Kết quả người này thật đúng là có cốt khí, hai tháng trôi qua liền bồi tội cũng không có, hôm nay nếu không có đám trưởng lão làm ồn bản thân sợ rằng thật sự đã quên mất hắn.

Ngày hôm nay giao nhiệm vụ đó cho hắn cũng là một loại khảo nghiệm. Hoàn thành, hắn có thể trở thành nhân tài lương đồng trong giáo, không hoàn thành, hắn cứ cả đời quản lý tạp vật ở nội viện đi. (Âm Dạ: Cái gì cũng chưa phát sinh mà người đã nghĩ muốn quản hắn cả đời.)

Đan Vô Ngân để hoàn thành nhiệm vụ, vừa trở về liền lấy trưởng mục ra so sánh, nghiên cứu danh sách cửa hàng của Nhật Nguyệt thần giáo.

Không nhìn không biết, vừa nhìn liền bị dọa cho giật mình. Trách không được nói Nhật Nguyệt thần giáo đệ nhất thiên hạ, nhìn mở cửa cải này, chắc chắn, nếu như quản tốt nói không chừng có thể cho hoàng đế lão tử vay tiền nha. Bất quá nhìn lại, một đám Hương chủ, Đường chủ ở bên ngoài tham ô cũng không ít. Trông coi chuyện làm ăn khắp phân nửa giang sơn vùng Giang nam lại nhúng tay vào thủy vận ở phương Bắc, thế mà trong giáo lại có không ít huynh đệ phải thắt chặt dây lưng quần mà sống. Chẳng trách trong cổ sự, sau khi Đồng Phương bất bại rơi đài không một ai báo thù cho hắn, muốn nuôi sống một nhà già trẻ còn không dễ, mấy ai dư thừa tinh lực đi quản nhân sự của người khác.

Một tháng sau, thần giáo tài thần gọi Vô Ngân. Đại danh của Đan Vô Ngân truyền khắp Nhật Nguyệt thần giáo, tất cả giáo chúng đều mang hà bao tràng đầy, trên mặt cười đến nở hoa, nhà nào có cô nương chưa xuất giá đều đánh chủ ý lên người Đan Vô Ngân.

Lớn lên anh tuấn, lại có học vấn, hoàn toàn không giống với những gã to cao thô lỗ trong giáo, tính tình hảo, lại có khí chất, có giáo chủ và đại tổng quản đứng sau lưng, chỗ dựa vững chắc tương đương cứng rắn, máu chốt nhất là, gả cho hắn, đó chính là gả cho tài thần nha!

Trong giáo huynh đệ hơn mười vạn, hắn lại có thể kiên định cấp cho mỗi người một tháng hai mươi phân bổng lộc, chừng đó cũng đã đủ người bình thường sống nửa năm rồi. Thoạt nhìn không nhiều lắm, nhưng cộng lại thì không phải là con số có thể dễ dàng mơ đến.

Vì vậy, Đan Vô Ngân một mực khiêm tốn không hề hay biết, ngày sau lúc hắn muốn rời đi, không chỉ người nào đó không đồng ý, mà trong giáo mười vạn huynh đệ tất cả đều nhất trí ngăn cản nha.

1/ dầu nước không ăn (du thủy toàn đồ trá kiện liễu): thường dùng chỉ sự ngoan cố, ngu ngốc nhưng ở hoàn cảnh này mình cho là có nghĩa làm cách nào cũng không đúng.

2/ đổ mắt: ghen tỵ.

3/ ba đồng bạc các (ba dưa lưỡng táo): ba trái dưa hai quả táo, mình không chắc lắm nhưng có vẻ đồng nghĩa với không đáng bao nhiêu

4/ hoa chi chiêu triển: trang điểm xinh đẹp, thật không tìm được từ tương xứng.

5. Chương 5: Tẩu Hỏa Nhập Ma

“Đan tổng quản, Đan tổng quản, không xong rồi!” Huynh đệ hôm nay trực ban bên cạnh giáo chủ khẩn trương chạy tới.

Đan Vô Ngân thả tay cầm bút lông xuống đưa cho vị huynh đệ vừa chạy như bay đến một chén trà lạnh, “Chậm một chút, làm sao vậy?”

Người nọ đem cả chung trà đổ vào miệng một hơi uống hết, thở phì phò nói: “Giáo chủ, giáo chủ muốn giết bảy vị phu nhân!”

Sửng sốt, chuyện gì xảy ra?

“Tốt, cảm ơn người đến thông tri, ta đây đi xem ngay.” Vội vội vàng vàng chạy tới nội viện, chân trái vừa bước vào đại môn rồi lại rụt trở về.

Bản thân chỉ là một tổng quản mà thôi, có quyền gì quản đến việc tư của giáo chủ đây? Thế nhưng, cứ như vậy nhìn bảy nữ tử ngày thường cùng mình quan hệ không tệ hương tiêu ngọc vẫn sao?

Khẽ cắn môi, Đan Vô Ngân quyết định cược một ván, thắng, tám người đều sống, thua, cũng bắt quá bồi thêm cái mạng nhỏ của mình thôi, quay về với hiện thực Vô Ngân và Vô Tích cũng không ở đây, đạo trưởng kia từng nói qua ở thế giới này cũng không có nhiều việc cần mình để ý đến. (Âm Dạ: Hài tử a, ta bảo chứng đạo sĩ kia không phải cổ vũ người đi chịu chết đâu!)

Bước vào nội viện, thấy bảy vị phu nhân chật vật té trên mặt đất, mà Đồng Bách Hùng và Tang tam nương đang liên thủ ngăn cản Đông Phương Bất Bại đối bảy vị phu nhân hạ sát thủ.

Đan Vô Ngân cau mày một cái, luôn cảm thấy nơi này có cái gì không đúng, nhìn kỹ, Đồng Phương Bất Bại lúc này ánh mắt tan rã, không có chút nào như ngày thường thanh minh, chẳng lẽ là tẩu hỏa nhập ma?

Vận dụng tâm pháp, Đan Vô Ngân ngừng thở, chậm rãi đến gần ba người đang tranh đấu.

Đồng Bách Hùng và Tang tam nương thấy Đan Vô Ngân tham gia chiến cuộc có chút nóng nảy, những ngày gần đây ở chung hai người đều thật thương thức vị tổng quản này, sợ hấn thụ thương đều cho hấn nháy mắt ý bảo hấn né tránh.

Lắc đầu, Đan Vô Ngân làm một thủ thế.

Đồng Bách Hùng và Tang tam nương kinh ngạc liếc nhau, dựa vào tín nhiệm đối với Đan Vô Ngân, quyết định nghe hấn một lần.

Hai người không dấu vết liên thủ khiến Đông Phương Bất Bại đưa lưng về phía Đan Vô Ngân, Đan Vô Ngân đột nhiên tại chỗ biến mất.

Đồng Phương Bất Bại ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người ngã xuống, mà Đan Vô Ngân kịp thời tiếp nhận thân thể Đồng Phương Bất Bại, tay rất tự nhiên đặt lên cổ tay Đồng Phương Bất Bại dò xét mạch tượng, khí tức hỗn loạn, có một đạo dương khí tán loạn trong cơ thể Đồng Phương Bất Bại.

Đan Vô Ngân nhíu mày, hỏi: “Các vị phu nhân, mọi người có mời giáo chủ ăn cái gì không?”

Tuyệt Thiên Tầm rút cuộc là xuất thân đại hộ đã nhanh chóng bình tĩnh, nghe được Đan Vô Ngân vừa hỏi, sững sốt một chút, hỏi đáp: “Nhà mẹ ta ở dưới Trường Bạch sơn, mấy ngày trước đây có được một cây nhân sâm ngàn năm, ngày hôm nay ta dùng vài miếng nhân sâm cho phu quân bổ thân thể. Đan tổng quản, có vấn đề gì không?”

Quả nhiên, Đan Vô Ngân có chút đau đầu, Đồng Phương Bất Bại luyện Quỳ hoa bảo điển tuy là tuyệt thế bảo điển, nhưng là chí âm công phu, Đồng Phương Bất Bại là một đại nam nhân, sau khi tự cung tự dưỡng thần công đại thành, nhưng là không chịu được dương khí, nhân sâm ngàn năm thể nhưng là đại bổ nha!

Thở dài, “Phu nhân, giáo chủ luyện tập thần công không thể loạn ăn thuốc bổ.”

Tuyệt thiên tầm sắc mặt trắng bệch, vừa nãy thiếu chút nữa mình và bọn tỷ muội đều bị bản thân hại chết.

Ôm lấy Đông Phương Bất Bại, phát hiện trọng lượng của hắn có chút nhẹ, trong lòng hơi bất đắc dĩ, người này, ngày thường không thật thà ăn cơm, ỷ vào nội lực thâm sâu khiến thân thể không dễ sụp đổ sao?

Hướng Đồng Bách Hùng và Tang tam nương gật đầu, Đan Vô Ngân ôm Đông Phương Bất Bại ôm trở nội viện, không dám thỉnh đại phu sợ bị người khác phát hiện bí mật của Đông Phương Bất Bại, không thể làm gì khác hơn là tự mình động thủ.

Cũng may đời trước trong thời gian rảnh rỗi mình rất là nghiêm túc học tập y thuật, bằng không hiện tại đã có thể phiền phức lớn.

Vừa thay Đông Phương Bất Bại bắt mạch, vừa cảm thán nhân sâm ngàn năm thật là đồ tốt, chỉ có ba mảnh như thế cư nhiên có thể khiến cho giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo võ công cái thể phải tẩu hỏa nhập ma.

Nhìn Đông Phương Bất Bại đang hôn mê trên giường lại còn đỏ mồm hôi lạnh, Đan Vô Ngân rất đau đầu, phải nên làm cái gì bây giờ? Mình mới nhập giang hồ một vài ngày, làm sao biết tẩu hỏa nhập ma làm sao chữa, nhất là loại tẩu hỏa nhập ma đặc biệt quý dị này.

Khê cắn môi, Đan Vô Ngân quyết định liều mạng, đặt lên trán Đông Phương Bất Bại một cái khăn ướt rồi đi ra ngoài cửa.

Đồng Bách Hùng và Tang tam nương vẫn đang lo lắng đợi ở cửa, thấy Đan Vô Ngân đi ra, khẩn cấp hỏi dồn.

Đan Vô Ngân lắc đầu, “Đồng trưởng lão, Tang trưởng lão, Vô Ngân hiện tại muốn đến chỗ Bình tiên sinh lấy ít đồ, thỉnh nhị vị trưởng lão canh giữ ở cửa nghìn vạn lần đừng cho người khác tiến đến, giáo chủ hiện tại tẩu hỏa nhập ma, Vô Ngân bởi vì công pháp tu luyện có thể giấu được hơi thở nên mới không có việc gì, nếu có người khác xông vào phòng, sợ rằng giáo chủ sẽ tỉnh.”

Đồng Bách Hùng và Tang tam nương giờ mới hiểu được vừa rồi vì sao Đan Vô Ngân có thể đơn giản đánh ngất xiu Đông Phương Bất Bại, lập tức vỗ ngực bảo chứng hoàn thành nhiệm vụ.

Đan Vô Ngân dùng tốc độ nhanh nhất chạy vội tới tiểu viện của Bình Nhất Chỉ gõ cửa tiến nhập.

Bình Nhất Chỉ đang chỉnh lý thảo dược thấy Đan Vô Ngân xông tới cũng không tức giận, ngày thường Đan Vô Ngân vẫn đối với vị đại phu có thể cứu mạng trong thời khắc mấu chốt này vô cùng tôn trọng.

“Bình tiên sinh, Vô Ngân mạo muội quấy rối, là muốn thỉnh giáo tiên sinh một vài vấn đề.” Đan Vô Ngân cúi người thật sâu, trong lòng bí ai phát hiện tới chỗ này mới có mấy ngày đầu gối và thắt lưng của mình đã chịu khổ đủ.

“Đan tổng quản khách khí, cùng là người trong Thần giáo, làm gì có chuyện thỉnh giáo hay không thỉnh giáo, chỉ cần Bình Nhất Chỉ biết đến, ngôn vô bất tấn.” Bình Nhất Chỉ ngày thường tính cách quái gở, cho dù là người trong Thần giáo cũng không nhất định có thể tiến vào pháp nhãn của hắn, Đan Vô Ngân có thể có được lễ ngộ như thế, thật sự là không thấy nhiều nha.

“Vô Ngân có một người bạn, luyện tập chỉ âm công pháp, phải dùng đan dược đặc thù nào đó mới có thể thuận lợi tu luyện, nhưng mà người nhà của hắn lại vô tình cho hắn phục dụng nhân sâm ngàn năm nên đã tẩu hỏa nhập ma, không biết Bình tiên sinh có biện pháp nào trị liệu?”

Bình Nhất Chỉ nhíu mày, “Không biết Đan tổng quản có thể để lão phu gặp bệnh nhân kia không?”

Đan Vô Ngân lắc đầu, “Xin Bình tiên sinh thứ lỗi, vị bằng hữu kia của ta không tiện gặp người, hơn nữa sự việc trọng đại, vẫn là xin Bình tiên sinh thông cảm.”

Bình Nhất Chỉ bưng tỉnh, là người đó sao? Vậy thì có thể hiểu.

Bình Nhất Chỉ trước đây từ xa nhìn thấy giáo chủ đã cảm giác có điểm không đúng, hình như khí tức không phải rất phối hợp, nguyên lai là vấn đề công pháp, cũng không dám hỏi nhiều.

“Nếu như là bởi vì nhân sâm ngàn năm gây ra vậy thì có điểm phiền toái, ” Bình Nhất Chỉ cũng nhướn đầu, “Lão phu nơi này có một đóa Thiên Sơn tuyết liên, cũng chính là dược vật chí hàn có thể cùng nhân sâm ngàn năm triệt tiêu lẫn nhau, chỉ hiềm dược tính quá vượng nếu như có gì bất trắc có thể làm tổn thương kinh mạch bằng hữu của người, lúc đó phiền phức càng lớn.”

“Như vậy còn có những biện pháp khác sao?” Đan Vô Ngân không nghĩ tới cả Bình Nhất Chỉ đều nghĩ có phiền phức.

“Có thì cũng có, thế nhưng đại đa số đều đối thân thể bằng hữu người có thương tổn rất lớn, trừ phi.” Bình Nhất Chỉ bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, nhưng lại rất nhanh ảm đạm xuống.

“Trừ phi cái gì?”

“Giang hồ rộng lớn, không gì không có, có một loại công pháp bị người giang hồ xưng là ‘Gân gà’*, thế nhưng đối với tình huống của bằng hữu người lại rất hữu hiệu.” Bình Nhất Chỉ không ôm hy vọng trả lời.

“Cái gì?” Đan Vô Ngân trong lòng có chút cảm giác, mau chóng truy vấn.

“Tứ hơn trăm năm trước có một vị thần y sáng tạo ra một loại công pháp, gọi Đan gia phổ ,nổi danh là dùng nội lực ôn lương (tính hàn) thế nhưng lại không có gì công kích hiệu quả, vì vậy sau khi vị thần y đó qua đời thì thất truyền.” Bình Nhất Chỉ vô hạn tiếc nuối, nếu như có thể tu luyện bộ công pháp kia, y thuật của mình nhất định nâng cao một bước.

“Bình tiên sinh, ” Đan Vô Ngân mỉm cười, bất quá có chút cứng ngắc, trên gia phổ chưa đề cập đến vị tổ tiên nào là thần y nha, “Ta họ Đan.”

“Ta biết người họ Đan, người họ Đan có quan hệ gì với ta?” Bình Nhất Chỉ còn đang đắm chìm trong vô hạn tiếc nuối vì y thuật của bản thân không cách nào đột phá bình cảnh bỗng nhiên phản ứng kịp, “Chờ một chút, người họ Đan!”

Đan Vô Ngân bị phản ứng kích động của Bình Nhất Chỉ làm cho hoảng sợ, “Nếu như không phải cùng tên, ta từ nhỏ luyện công pháp dưỡng sinh gọi là Đan gia phổ “

“Dưỡng sinh! Loại đại phu thánh điển này các người cư nhiên dùng để dưỡng sinh!” Bình Nhất Chỉ rối loạn, chỉ kém lời kéo Đan Vô Ngân điên cuồng lắc lư.

“Bình tiên sinh, người bình tĩnh. Nếu như người có hứng thú ta có thể đem công pháp truyền cho người, hiện tại có thể giải quyết vấn đề của bằng hữu ta trước không?” Đan Vô Ngân nỗ lực muốn cho Bình Nhất Chỉ khôi phục lý trí, Đồng Phương Bất Bại còn ở trên giường đợi mình ni. (Ấm Dạ: JQ nha, JQ).

Nghe Đan Vô Ngân vừa như vậy, Bình Nhất Chỉ mới nhớ tới bản thân vừa đem nhân vật cấp boss bỏ quên, “Có người, sự tình tựa trở nên đơn giản.”

Bình Nhất Chỉ từ tủ thuốc lấy ra một đóa tuyết liên và một ít dược liệu.”Chỉ cần Đan huynh đệ người mỗi ngày sử dụng nội lực giúp vị bằng hữu kia tinh lọc luồng nội lực, hút hết dương cương chân khí của hắn vào trong cơ thể của mình để cho nội lực của người trong kinh mạch vị bằng hữu kia dao động phục hồi kinh mạch bị thương, như vậy không những giải quyết được vấn đề của bằng hữu người còn có thể xúc tiến công lực của các người tăng trưởng.” Bình Nhất Chỉ xưng hô đối rất thuận miệng. (Leslie: nghe giống song tu nhỉ, Bình đại gia thật biết tạo JQ, từ các người thật thuận miệng nha)

“Sau đó đem những dược liệu này ngao thành thuốc, để bằng hữu người uống vào, không được một tháng liền có thể khỏi hẳn.”

“Bình tiên sinh, đa tạ người, chờ Vô Ngân đem chuyện này giải quyết xong, sẽ đem công pháp kia viết lại cho ngài.” Đan Vô Ngân ôm quyền cảm ơn.

“Gọi Bình đại ca thì tốt rồi, không nên xa lạ như vậy.” Bình Nhất Chỉ cười híp mắt. (Leslie: bí, thật bí a)

“Tốt lắm, Bình đại ca, Vô Ngân đi trước.” Xem ra sau này sinh bệnh có bảo đảm rồi.

Trở lại trong viện, quả nhiên thấy Đồng Bách Hùng và Tang tam nương canh giữ ở cửa lo lắng nhìn xung quanh, thấy Đan Vô Ngân trở về mới thở ra một hơi.

“Đan huynh đệ, Bình tiên sinh nói như thế nào?” thấy giọng nói oang oang của Đồng Bách Hùng khiến Đan Vô Ngân từ thật xa đều có thể nghe thấy rõ ràng hần nhủu mày nhỏ giọng.

“Bình tiên sinh đã nói cho Vô Ngân biện pháp giải quyết, làm phiền Đồng trưởng lão và Tang trưởng lão mang mấy vị thuốc này đi ngao du, sự việc trọng đại không thích hợp để nhiều người biết, ủy khuất nhị vị trưởng lão rồi.” Đan Vô Ngân cảm thấy để cho đường đường đại trưởng lão đi sắc thuốc, có chút không ý tứ.

“Đây là lời gì chứ, ta cùng giáo chủ giao tình mười mấy năm không có bản lĩnh giúp hần phân ưu thì chớ, sắc thuốc cho hần thì làm sao, có gì phải ủy khuất.” Đồng Bách Hùng tùy tiện phất tay một cái, lôi kéo Tang tam nương đi về hướng phòng bếp.

Đan Vô Ngân đi vào phòng, Đông Phương Bất Bại vẫn đang hôn mê, bắt quá cái khăn lạnh lúc đi hần đắp trên trán y hiện tại đã bốc hơi nóng.

* gân gà: ý chỉ việc khó khăn mà lợi ích cũng không lớn.

6. Chương 6: Bí Mật

Nhìn Đông Phương Bất Bại cho dù là hôn mê cũng vẫn gắt gao cắn môi như cũ, Đan Vô Ngân có chút đau lòng không rõ lý do.

Nghĩ đến những chuyện bản thân cần làm trong lát nữa, Đan Vô Ngân rất bất đắc dĩ, người này sau khi tỉnh lại sẽ không thẹn quá thành giận đi giết người chứ? Chắc là không đâu nhỉ?

“Ai, ta chính là có mạng bảo mẫu nha! Thế nào người nào người nấy ... đều không biết chiều cổ chính mình thế này!” Thở dài một hơi, Đan Vô Ngân đưa tay về phía cổ áo của Đông Phương Bất Bại.

Chậm rãi cởi ra hồng y trên người y, đem áo trong mở ra, cầm lấy khăn lạnh lau đi mồ hôi nóng bỏng không ngừng đổ ra trên người Đông Phương Bất Bại.

Đem thân trên lau sạch xong, Đan Vô Ngân lại cởi khó (quần) của Đông Phương Bất Bại.

Nhìn vết sẹo dữ tợn giữa hai chân y tay Đan Vô Ngân có điểm run rẩy. Cũng không phải bị dọa đến mà là đau lòng.

Đau lòng một người cao ngạo như y ôm loại tâm tình nào để đối mặt những kẻ khác, hôm nay việc tẩu hỏa nhập ma này cũng không hoàn toàn là do chuyện nhân sâm ngàn năm, sợ rằng cũng là do tâm ma quấy phá đi.

Đông Phương Bất Bại rên rỉ một tiếng, mở mắt.

Một môi xoa xoa cái trán, chuyện gì xảy ra? Hình như Thi Thi mang cho mình một chén canh, uống xong một lúc lại tẩu hỏa nhập ma, vậy bây giờ...

Ánh mắt rơi xuống trên người mình, sát khí toát ra, là ai! Là ai thay đổi y phục của mình! Hần biết không?

Nỗ lực nhớ lại, hình như trước khi ngất đi hần nhìn thấy bảy thị thiếp và Đồng Bách Hùng còn có Tang tam nương, là bọn hần sao? Sai, còn giống như có kẻ kia... Đan Vô Ngân!

Đang nghĩ ngợi, Đan Vô Ngân bưng một chén thuốc đẩy cửa tiến vào, thấy Đông Phương Bất Bại vẻ mặt sát khí nồng đậm nhìn mình không khỏi có chút cảm thán cũng may mình đã dự đoán được, hoàn hảo là trước đây cố ý đi tìm Bình đại ca muốn đặc hiệu nhuận cân tán, bằng không nói không chừng vừa nãy ở lúc bản thân đẩy cửa tiến vào cái mạng nhỏ đã giao lại tại đây.

Đem thuốc cẩn thận đặt lên trên bàn, “Giáo chủ, người đã tỉnh, còn có chỗ nào không thoải mái sao?” Mỉm cười.

Nhìn nam tử ôn nhuận như ngọc trước mắt Đông Phương Bất Bại trầm giọng nói: “Người biết?”

Đan Vô Ngân sững sốt, đột nhiên hiểu rõ, “Đã biết.” Người này, quả thật là quá mức lưu ý nha.

Nhìn bộ dạng đăm nhiên của kẻ ôn nhu trước mặt sát khí trong lòng Đông Phương Bất Bại hốt nhiên tiêu thất, hẳn không ngại sao?

Đan Vô Ngân thấy bộ dạng sững sốt của Đông Phương Bất Bại cảm thấy có chút khả ái, mỉm cười đi tới bên cạnh Đông Phương Bất Bại, thanh âm rất ôn nhu: “Nào, ngồi xếp bằng lại, thương thể của người vẫn chưa có hoàn toàn tốt, ta nên vì người chữa thương.”

Tay đột nhiên bắt lấy cổ của Đan Vô Ngân đẩy mắt Đông Phương Bất Bại hiện lên vẻ điên cuồng: “Người biết?”

Bất đắc dĩ thở dài, “Đúng vậy, ta đã biết, được rồi, ngoan, ngồi đi.”

Nhìn bộ dạng của Đan Vô Ngân Đông Phương Bất Bại đột nhiên có loại lỗi giác là mình cố tình gây sự, người này thực sự là to gan lớn mật, lại còn dám bảo mình ngoan, bao nhiêu năm rồi không có ai dám nói như thế với mình?

Nhìn Đông Phương Bất Bại đột nhiên xuất thần Đan Vô Ngân triệt để chịu thua, biết không đem vấn đề nói rõ người nọ là sẽ không nghe lời để cho mình chữa bệnh cho hắn.

Đơn giản gỡ ra bàn tay của Đông Phương Bất Bại trên cổ mình, Đan Vô Ngân xoay người ngồi xuống bên cạnh giường.

Bỏ qua tâm trạng bất mãn vì ly khai hơi ấm của Đan Vô Ngân Đông Phương Bất Bại nhìn chằm chằm hắn, “Người biết?”

Ai thán, lần thứ ba rồi, “Đúng vậy, ta đã biết.”

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Đan Vô Ngân, Đông Phương Bất Bại trong lòng hờn giận, cứ như vậy không muốn cùng mình nói chuyện sao? Nghĩ như vậy, nhất thời nổi giận, cũng không thêm quần nổi đau từng lớn nhất trong lòng hung hăng trừng mắt liếc Đan Vô Ngân, “Không phải nói là chữa thương sao? Nhanh lên một chút, không nên làm lỡ thời gian của ta.”

Đối mặt Đông Phương Bất Bại thay đổi thất thường, Đan Vô Ngân triệt để không nói gì, người này, thực sự là tùy hứng nha.

Đưa chén thuốc trên bàn cho Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân nói “Uống trước thuốc, sau đó ngồi xếp bằng được không?”

Đông Phương Bất Bại nhìn chằm chằm chén thuốc đen đặc tỏa ra vị đạo dược liệu nồng đậm, hậm hực sau đó hít sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi* đem chén thuốc uống hết lại khê nhãn mi. (Giáo chủ thần công cái thể lại sợ đắng sao???)

Đột nhiên, trước mắt xuất hiện một hộp mút hoa quả, y hơi sững sốt ngẩng đầu, nhìn thấy nụ cười dịu dàng dường như chưa hề biến đổi của Đan Vô Ngân trong lòng ấm áp, im lặng không lên tiếng tiếp nhận mút hoa quả để vào trong miệng, trong miệng đắng chát bị tiêu trừ, ngược hình như cũng có cái gì cải biến.

Ngoan ngoãn ngồi xếp bằng lại, cảm giác được người phía sau đưa tay đặt lên trên lưng mình.

Một cổ nội lực mát lạnh từ bàn tay phía sau lưng từ từ truyền đến, cảm giác mát dịu di động giữa dòng nội lực của bản thân, ôn nhu an ủi những dòng kinh mạch bị tổn thương.

“Ân.” Đông Phương Bất Bại nhin không được thoải mái rên rỉ. (Sắc dụ kia, mỹ nhân thật là quyến rũ nha, sói Đan đầu sao còn chưa nhào đến)

Nhìn bộ dạng Đông Phương Bất Bại híp mắt rên rỉ thật rất giống một chú mèo con đang được chủ vuốt ve, Đan Vô Ngân thiếu chút nữa là bật cười. Rất may kịp nhin xuống, bằng không con mèo nhỏ nổi giận thật không dễ đối phó đâu.

Nửa canh giờ trôi qua, Đan Vô Ngân thở ra một cái mang nội lực rút khỏi, lau đi mồ hôi trên đầu, đối Đông Phương Bất Bại nói: “Giáo chủ, người cũng mệt mỏi lại nghỉ ngơi thêm một chút, thương thể của người đại khái còn khoảng nửa tháng nữa là xong, thỉnh giáo chủ gia tăng chú ý.”

Đông Phương Bất Bại vẻ mặt phức tạp nhìn bóng lưng Đan Vô Ngân, hình như có cái đó đã thay đổi...

Nửa tháng tiếp theo, ngày tháng có vẻ phá lệ bình thường.

Sáng sớm mỗi ngày Đan Vô Ngân sẽ đích thân mang thuốc đến, đợi Đông Phương Bất Bại uống xong lại đưa cho y một chút mứt hoa quả, sau đó lại là thời gian nửa canh giờ chữa thương.

Mà từ lúc Đan Vô Ngân biết được bí mật lớn nhất của mình, Đông Phương Bất Bại có chút cảm giác đã trót thì cho trét, không bao giờ ... nữa ở trước mặt Đan Vô Ngân giấu diếm sở thích của mình, trang điểm, thêu hoa, thậm chí có một ngày nhân tâm tình tốt còn đưa cho Đan Vô Ngân một tấm khăn tay do đích thân y thêu.

Tất cả tựa hồ từng bước thay đổi, nửa tháng rất nhanh liền qua đi.

Đan Vô Ngân thở ra một hơi thật dài, đối Đông Phương Bất Bại đang từ từ nhắm hai mắt nói: “Giáo chủ, hôm nay là một lần cuối cùng, thương thế của người đã toàn bộ khỏi rồi, sau này điều dưỡng nhiều hơn là được.”

“Đông Phương.” Đông Phương Bất Bại đột nhiên lên tiếng.

Đan Vô Ngân nhất thời không phản ứng kịp, theo bản năng hỏi, “Giáo chủ...”

Đông Phương Bất Bại có chút tức giận mở mắt trừng Đan Vô Ngân, “Gọi Đông Phương.” Người này, bình thường sao lại ngốc như đầu gỗ nha.

Đan Vô Ngân tỉnh ngộ, là muốn thành lập quan hệ hữu hảo sao? Tốt.

“Đông Phương, tuy rằng thương thế của người đã hoàn toàn khỏi hẳn, thế nhưng thuốc này vẫn là nên tiếp tục uống không nên dừng lại.”

“Người làm.” Lần này Đan Vô Ngân nghe một chút liền hiểu được ý tứ của Đông Phương Bất Bại, bắt đắc dĩ, người này thế nào nói càng ngày càng ngắn gọn đầu.

“Nhất định là ta sắc thuốc, người khác tới ta cũng lo lắng.” Đan Vô Ngân chỉ còn thiếu giơ tay lên thề.

“Được ” Đông Phương Bất Bại hài lòng gật đầu bước xuống giường, Đan Vô Ngân rất nhuần nhuyễn vì hẳn phủ thêm áo khoác, cột chắc vạt áo.

“Theo ta dùng bữa trưa.” Đông Phương đại giáo chủ mệnh lệnh.

Đan Vô Ngân đột nhiên nổi lên tâm tư chọc ghẹo, “Đông Phương, hình như ba tháng trước đại giáo chủ người đã nói không cần tiểu nhân hầu hạ dùng cơm nữa.”

Đông Phương Bất Bại hiển nhiên cũng nghĩ tới, trên mặt hiện lên một cái đỏ ửng, “Bỏ câu đó đi, lại cho người đến là được.”

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân nghe theo giáo chủ mệnh lệnh!” Nửa tháng ở chung khiến Đan Vô Ngân có thể tùy ý cùng Đông Phương Bất Bại nói đùa.

“Gọi Đông Phương.” Đông Phương Bất Bại luôn cảm thấy người trước mắt gọi xưng hào của mình rất không được tự nhiên.

“Hảo, Đông Phương, ta đây đi truyền lệnh.”

Kết quả là, khoảng cách ba tháng Đan tổng quản rốt cục lần thứ hai có thể tận hết chức trách của mình.

Nhìn mấy đĩa đồ ăn trước mắt rau nhiều thịt ít, Đông Phương Bất Bại bỗng nhiên có chút hối hận cùng người này ăn cơm.

“Ta muốn ăn thịt!” Đông Phương Bất Bại chỉ còn kém quyết miệng làm nũng.

Nhìn Đông Phương Bất Bại giống như một đứa trẻ Đan Vô Ngân thẳng thắn dùng chiêu thức dụ dỗ trẻ con, “Ngoan, Đông Phương, người bệnh nặng mới khỏi, đã lâu chưa dùng thức ăn mặn, đột nhiên ăn nhiều thịt sẽ không tốt với dạ dày, đợi vài hôm nữa ta tự mình xuống bếp làm cho người bữa tiệc lớn, được không?”

Nói xong, hai người đều sững sốt.

Bất luận là ở hiện đại hay là cổ đại, trừ phi là đầu bếp chân chính, nam nhân xuống bếp đều là không thường gặp. Cho dù là Đan Vô Ngân luôn luôn ôn nhu cũng là như vậy, trừ phi là sinh nhật đệ đệ muội muội, bằng không Đan Vô Ngân đều là rất tự giác làm một quân tử xa nhà bếp.

Đan Vô Ngân kiềm nén trình độ coi trọng của bản thân với Đông Phương Bất Bại, mà trong lòng Đông Phương Bất Bại càng là kinh ngạc.

Cho dù là mình bây giờ khuynh hướng tính cách càng ngày càng giống nữ nhân nhưng căn bản vẫn chưa bao giờ nghĩ đến vì ai đó bước vào trù phòng, người này cư nhiên nguyện ý vì mình làm đến như vậy?

Nguyên bản trong lòng nhảy nhót khi nhìn thấy biểu tình của Đan Vô Ngân lại nháy mắt trầm xuống, “Không muốn làm lại không có ai ép người lộ ra bộ dáng này để làm chi, thiếu người chẳng lẽ ta lại chết đói!”

Không hiểu sao không hy vọng Đông Phương Bất Bại hiểu lầm mình, Đan Vô Ngân đậm đậm khê cười, “Làm sao như vậy, có thể vì Đông Phương làm cơm là vinh hạnh của ta.”

Đông Phương Bất Bại tâm tình tốt, ngoan ngoãn đem mấy đĩa rau xanh bản thân cầm thù đến tận xương tủy ăn sạch không còn một mảnh.

Mà Đan Vô Ngân một bên gấp thức ăn cho Đông Phương Bất Bại, một bên nghiêm túc cân nhắc vị trí của Đông Phương Bất Bại trong lòng mình.

Từ lúc mới bắt đầu, mình là đem Đông Phương Bất Bại coi như mục tiêu nỗ lực ở cái thế giới xa lạ này, thế nhưng quá trình phấn đấu của bản thân trong ngày đầu tiên đã bị Đông Phương Bất Bại cắt đứt. Khi đó bản thân đối với việc này căn bản không mấy để tâm, chỉ muốn tận lực làm tốt công việc của một tổng quản thôi.

Sau đó cùng Đông Phương gặp gỡ cũng không phải rất nhiều, chỉ là khi mấy vị trưởng lão vì chuyện chia bổng lộc tìm đến thì gặp qua một lần, thẳng đến nửa tháng trước khi Đông Phương tẩu hỏa nhập ma.

Khi thấy thân thể Đông Phương, đau lòng là cảm giác duy nhất hẳn có. Ở cái thế giới kia, làm Đan gia gia chủ, một vài thứ lộn xộn hắc ám cũng không phải chưa từng thấy qua thế nhưng cho tới bây giờ mình cũng chỉ có cảm giác thờ ơ lãnh đạm, ngoại trừ đối với Đông Phương.

Có thể là bởi vì mình đã từng từ nơi đệ muội nơi đó hiểu được tình huống của Đông Phương vì vậy trên thế giới này chỉ có Đông Phương cho mình cảm giác thân thuộc, cũng bởi thế mình mới có thể đối Đông Phương có cảm tình không đồng dạng, thở dài một hơi, mà thôi mà thôi, tất cả tùy tâm đi.

Đan Vô Ngân vốn cũng không phải là loại người hay xoắn xuýt, đem luẩn quẩn trong lòng vứt sang một bên, loại cảm giác quay về với thực tế này rất tốt cũng không có chỗ nào có hại, thuận theo tự nhiên thôi.

Một bữa cơm ở hai người đều tâm tư không rõ kết thúc.

* “Nhất cổ tác khí” có nghĩa là không ngừng nỗ lực cho đến lúc cuối hoặc tự động viên mình làm hết sức một việc gì đó. Ở đây dùng nghĩa thứ hai. Muốn tìm hiểu thêm về điển cố này thì vào đây.

Với câu này mình chọn thành ngữ “Nghiến răng nghiến lợi” làm nghĩa tương đương với ý tứ: cố gắng làm một chuyện mà mình không muốn

**“Phá quán tử phá suất” theo nghĩa đen là một cái bình đã bị nứt mẻ, nứt vỡ thì dù nó có nát hơn nữa cũng vẫn chỉ là một cái bình nứt mẻ mà thôi, không cần phải giữ gìn gì cả. Nghĩa bóng là nếu chuyện đã bị phá hỏng thì không cần để ý, cứ mặc nó tiếp tục thôi hoặc thành tích không tốt cũng không quan tâm, không cầu tiến.

Với câu này mình chọn thành ngữ “Đã trót thì cho trét” làm nghĩa tương đương.

7. Chương 7: Cơm Tối

Nhìn Đông Phương Bất Bại ngoan ngoãn ăn hết thức ăn Đan Vô Ngân hài lòng gật đầu, gọi người tiến tới dọn dẹp bàn ăn lại dùng khăn tay giúp Đông Phương Bất Bại lau miệng, sau đó dự định rời đi.

Nhìn Đan Vô Ngân chuẩn bị rời khỏi, Đông Phương Bất Bại bắt lại tay áo của Đan Vô Ngân: “Người nói phải nấu cơm tối cho ta.” Nếu không làm xong vậy là người đó lừa gạt mình? Ánh mắt của Đông Phương Bất Bại có chút nguy hiểm.

Bất đắc dĩ nhìn Đông Phương Bất Bại gắt gao nắm lấy tay áo của mình, Đan Vô Ngân lại khấn cấp hứa hẹn: “Ta nào dám quên nha, buổi chiều ta phải đem sổ sách xử lý cho xong, được chưa?” Độ tin cậy của mình thấp như vậy sao?

Hài lòng gật đầu, Đông Phương Bất Bại buông lỏng tay ra, nhìn sắc trời một chút, lại nói: “Sổ sách lúc nào làm cũng được, chiều hôm nay nghỉ ngơi nửa ngày không cần làm.”

“Vậy!” Đan Vô Ngân trên trán có chút hắc tuyến nhìn Đông Phương Bất Bại bày ra tư thế đặc biệt khai ân, “Vậy thì cảm ơn Đông Phương vậy.”

Đi ra khỏi phòng, Đan Vô Ngân nhớ tới bộ dáng đáng yêu vừa rồi của Đông Phương ôn nhu cười, tựa hồ có cái gì không giống trước rồi.

Đi tới trù phòng, Ngô đại nương đang cùng một đám trù nương còn có mấy người giúp việc bếp núc nói chuyện phiếm rất hài lòng, vừa nhìn thấy Đan Vô Ngân sững sốt một chút, cẩn thận hỏi: “Đan tổng quản, người thế nào tới? Giáo chủ đối với thức ăn buổi trưa không hài lòng sao?”

Nhìn tư thế Ngô đại nương và một đám người lo lắng đề phòng, Đan Vô Ngân lắc đầu, “Không có chuyện gì, Ngô đại nương, ta chính là muốn mượn trù phòng dùng dùng một lát.” Ngô đại nương vừa nghe xong trái tim được thả lỏng, vui tươi hơn hớn nói: “Đan tổng quản cần thì đương nhiên được rồi, có cần chúng ta hỗ trợ không?” Ngô đại nương sợ Đan Vô Ngân sẽ đem trù phòng đốt.

Đan Vô Ngân cười cười, “Không cần Ngô đại nương, mọi bận rộn hơn nửa ngày đều mệt mỏi, để tất cả mọi người nghỉ ngơi đi ta một người là được.” Đan tổng quản đã lên tiếng, Ngô đại nương chỉ đành thật lo lắng nhìn thoáng qua trù phòng rồi mang theo mọi người còn đang tò mò ly khai, Đan tổng quản một đại nam nhân, cần trù phòng làm gì chứ?

Khi tất cả mọi người rời khỏi, Đan Vô Ngân mới bắt đầu tính toán muốn làm cái gì cho Đông Phương. Thấy trong giỏ thức ăn có cà và đậu hũ Đan Vô Ngân trước mắt sáng ngời.

Từ bên cạnh cầm một khối thịt ba để lên thớt bằm thành nhân bánh, lại thêm tiêu, muối một ít đồ gia vị vào trộn đều để vào bát bên cạnh. Sau đó hớt cầm lấy ba trái cà dài (chắc là cà tím hoặc cà phồng), ở trên mặt cà cắt vài cái lỗ đem thịt nhồi vào, cuối cùng để vào trong chảo chưng chín

Món ăn thứ nhất rất cuộc hoàn thành. Cà tím nhồi thịt chính là món mà Đan Vô Ngân khi còn bé thích ăn nhất, chờ chưng chín rồi cả miếng cà đều có vị thịt rất thích hợp để cho Đông Phương đỡ thèm.

Sau đó lại lấy ra ba trứng gà đánh đều lên rồi thêm muối, hành thái, rau hẹ và một ít đường, còn thêm một ít bột mì quấy đều. Đem vài khối đậu hũ non cẩn thận cắt thành khối vuông đều nhau đổ vào trứng gà, đợi trứng gà áo đều bên ngoài đậu hũ thì đem thả vào chảo dầu chiên giòn. Cuối cùng là đem phần trứng gà còn dư lại tước lên phía trên đậu hũ, cứ như thế món thứ hai cũng coi như làm xong.

Sau khi chiên xong đậu hũ vàng rộm, nhìn ngang qua cũng khiến cho người ta có cảm giác thèm ăn.

Hai món ăn một món chỉ có chút thịt, một món lại gần như đồ chay, nếu như cứ như vậy bùng lên thì với tính khí xoi mói của Đông Phương chắc chắn sẽ không thoả mãn, vì vậy Đan Vô Ngân dự định làm tiếp hai món ăn mặn thỏa mãn tên quý tham ẩm kia.

Tại trù phòng có một phần thịt bò đã xử lý tốt, Đan Vô Ngân đem khối thịt bò thả vào nước lạnh nhúng lửa lên đun, đợi khi nước sôi thì hớt hết phần bọt bẩn nổi lên, vừa hầm vừa hớt bọt cho đến khi phần thịt ra hết chất bẩn thì vớt ra ngoài để ráo.

Lấy một phần canh loãng được trù nường chuẩn bị trước, Đan Vô Ngân thả kiện thịt bỏ vào nồi nước dùng, đun đến khi nước còn xăm xấp mặt thịt thì thêm xì dầu, tương hột (tương đậu nành), muối, đường, rượu gia vị, gốc hành và gừng miếng, lại dùng những túi hương liệu trù phòng có sẵn gồm có hoa tiêu, đại liệu, cây quế thêm vào. Sau đó đậy nắp nồi lại dùng lửa lớn hầm mềm.

Món ăn cuối cùng Đan Vô Ngân dự định làm cá. Vừa lúc trù phòng một ít cá trắm cỏ từ dưới núi đưa lên.

Đan Vô Ngân đem cá trắm cỏ tẩy sạch, thuần thực đem nội tạng cá thanh lý sạch sẽ, sau đó đem thịt cá đã bỏ da đặt lên thớt gỗ cắt thành miếng khoảng nửa phân rồi trút vào trong bát, cho thêm vài miếng gừng, gốc hành và tương du ướp khoảng một chung trà (khoảng 10 phút).

Làm rượu gia vị cũng không khó, đem đường cát trắng, bột ngũ vị hương, dấm thơm và dầu gừng đổ vào trong nồi, thêm nửa chén nước lạnh đun khoảng nửa chung trà (5 phút), đổ ra cái chén đợi nguội rồi dùng.

Chờ lửa cháy nóng bếp, Đan Vô Ngân đặt cá vào trong chảo chiên lên, đợi miếng cá trở nên vàng óng ánh mới gắp ra ngoài.

Đổ mấy lát cá vào chảo dầu lần hai, Đan Vô Ngân đợi cá nóng lên rồi đổ đồ gia vị đã chuẩn bị sẵn trong bát vào, đợi khoảng một khắc (15 phút) là được.

Đợi được món ăn này làm xong, cà cũng đã chín tới, Đan Vô Ngân rút ra vài cây củ để cà có thể mềm thêm một chút. Tiện tay đổi lửa lớn hầm thịt thành lửa nhỏ sôi dần, bốn món một canh nay chỉ còn thiếu một món canh nữa.

Đông Phương khẩu vị tương đối nặng, vì vậy Đan Vô Ngân vì hấn làm một phần canh miến cải chua đơn giản.

Đợi đến hai canh giờ sau, mở nắp nồi thịt bò hầm ra, lại dùng lửa lớn đun thêm nửa giờ. Sau chót mang thịt bò ngâm vào nước cho nguội rồi cắt lát ra bày lên đĩa rưới một ít nước hầm lên, món ăn này cũng liền hoàn thành.

Bốn món một canh khiến Đan Vô Ngân bận rộn cả một buổi chiều mới hoàn thành, liếc nhìn sắc trời cũng vừa lúc ăn cơm tối, Đan Vô Ngân tìm một thực hạp đem thức ăn bày biện tốt rồi mang đi báo cáo với Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại một buổi chiều đều không có tâm tư xử lý công vụ, cả người đều suy nghĩ Đan Vô Ngân sẽ nấu cho mình món gì? Có thể ăn không? Ăn có ngon không?

Mắt thấy sắc trời càng ngày càng trề, giờ cơm đã sắp đến vẫn còn không thấy bóng dáng Đan Vô Ngân, Đông Phương Bất Bại trong lòng có chút không thể nhìn được, người nọ sẽ không lâm trận bỏ chạy chứ?

Càng nghĩ càng có khả năng, Đông Phương Bất Bại đứng dậy mở cửa muốn đi ra, cửa mở cũng vừa lúc Đan Vô Ngân cầm theo thực hạp đang định đẩy cửa, hai bên đều là sưng sốt.

Sau là Đan Vô Ngân trước phản ứng kịp, mỉm cười, “Làm sao vậy, Đông Phương, có việc muốn đi ra ngoài sao?” cơm của mình đã có thể làm không công.

“Không có việc gì, chỉ là trong phòng có chút chán.” Đông Phương Bất Bại rất thuận miệng đáp.

“Ừ, vậy là tốt rồi, chúng ta đây ăn cơm đi.” Đan Vô Ngân đi vào gian phòng lấy thức ăn trong hộp ra bày ở trên bàn.

Đông Phương Bất Bại tò mò nhìn bàn thức ăn phong phú: “Đều là người làm? Là cái gì?” Nhìn bề ngoài rất được.

“Cà dồn thịt, đậu hũ chiên, thịt bò, cá, canh miến cải chua.” Đan Vô Ngân trả lời rất sáng khoái.

Đông Phương Bất Bại nghĩ có chút...”Những thức ăn này là tên như vậy?” Quá trực tiếp đi.

“Nếu không còn có thể tên gì? Có vấn đề gì không?” Đan Vô Ngân nghi hoặc nhìn Đông Phương Bất Bại.

“Không thành vấn đề, chúng ta ăn cơm đi.” Đông Phương Bất Bại đã không muốn nói thêm cái gì.

Tỉ mỉ thưởng thức mấy món ăn, rất hợp khẩu vị, cho nên Đông Phương rất sẵn khoái đem mấy món ăn trên bàn nhanh chóng quét sạch.

Thấy Đông Phương Bất Bại cho mình mặt mũi như vậy, Đan Vô Ngân cũng rất vui vẻ, thấy y ăn xong rồi, hẳn cũng để đưa xuống lấy từ trong người ra một cái khăn tay cho Đông Phương lau miệng.

Ăn xong Đông Phương mới nhớ tới một vấn đề nghiêm túc: “Đan Vô Ngân, người bình thường sẽ nấu ăn?” Cho ai? tâm tình của Đông Phương Bất Bại vừa tốt lên một chút do được ăn ngon lại có xu hướng rơi xuống.

“Ừ, cũng có, thường những ngày lễ tết sẽ nấu một chút.” Đan Vô Ngân không có suy nghĩ nhiều, thuận miệng đáp.

Cho ai? Đông Phương Bất Bại thiếu chút nữa thì thốt ra, nhưng nghĩ kỹ lại có điểm thật mất mặt, không thể làm gì khác hơn là đem nghi vấn giấu ở trong lòng, thế nhưng càng nghĩ càng khó chịu, Đan Vô Ngân làm sao có thể làm cơm cho người khác chứ? Hẳn là... Đông Phương Bất Bại ngậy ngẩn cả người, Đan Vô Ngân làm cơm người khác cùng bản thân có quan hệ gì, vì sao bản thân lại khó chịu như vậy?

Nhìn Đan Vô Ngân thu thập xong mọi thứ đang dự định rời khỏi, Đông Phương Bất Bại cũng không kịp lại xoắn xuýt, mở miệng kêu gọi: “Đan Vô Ngân.”

“Hử?” Đan Vô Ngân quay đầu nghi hoặc, “Còn có việc sao? Đông Phương.”

“Sau này, người chỉ có thể nấu cơm cho ta.” mắt Đông Phương Bất Bại chăm chú nhìn Đan Vô Ngân.

“Hử?” Đan Vô Ngân có chút không hiểu. “Vì sao?”

“Đừng hỏi vì sao, bản tọa là ra lệnh cho người!” Nói vừa xong, Đông Phương Bất Bại trong lòng náo loạn, cùng Đan Vô Ngân ở chung một đoạn thời gian, hẳn biết rõ Đan Vô Ngân là người ăn mềm không ăn cứng, nếu như cùng hắn từ từ nói, hết thấy đều có thể thương lượng, còn nếu theo hắn mạnh bạo thì sợ rằng không ai cứng rắn hơn được hắn.

“Giáo chủ là đang ra lệnh cho ta sao?” Đan Vô Ngân vẫn mỉm cười như trước, chỉ bất quá là thanh âm lạnh xuống, “Thế nhưng Vô Ngân là một tổng quản chứ không phải trù sự, sợ rằng không thể vượt chức đâu, Vô Ngân xin cáo lui, giáo chủ cũng xin nghỉ ngơi sớm một chút.” Sau đó bước đi không quay đầu lại.

Đông Phương Bất Bại vừa nghe thấy Đan Vô Ngân gọi mình giáo chủ, tâm trạng một trận hoảng loạn, còn chưa kịp nói cái gì, Đan Vô Ngân rồi rời đi.

Nhìn thân ảnh không thềm quay đầu lại, Đông Phương Bất Bại cắn môi một cái. Hẳn cứ như vậy đi? Tại sao có thể...

Những ngày kế tiếp, huynh đệ giáo chúng phát hiện Đan tổng quản thái độ làm người hiền lành, ôn văn nhã nhĩ hình như có xích mích với giáo chủ. Bất quá cùng lần trước bất đồng là, giáo chủ mấy ngày nay không ngừng kiểm soát muốn cho Đan tổng quản đi gặp hắn, thế nhưng đều bị Đan tổng quản từ chối hết.

Càng làm kẻ khác kinh ngạc chính là, bình thường duy ngã độc tôn giáo chủ đối với thái độ đại bất kính của Đan tổng quản cứ nhiên một chút tức giận ý tứ cũng không có, chỉ là không ngừng nỗ lực muốn cho Đan Vô Ngân đi gặp hắn.

Xem ra, địa vị của Đan tổng quản trong lòng giáo chủ cũng không bình thường đâu, tất cả mọi người đều âm thầm công nhận.

Mọi người cũng phát hiện, tuy rằng Đan tổng quản cũng như bình thường cả ngày cười híp mắt, thái độ đối với người ngoài cũng không có gì thay đổi thế nhưng lại khiến người ta luôn cảm thấy tâm tình của hắn đều không phải quá tốt, nhất là những khi nghe được lời thông truyền của giáo chủ.

Từ lần trước khiến bóng lộc của giáo chúng tăng gấp đôi, Đan Vô Ngân hiện tại ở thần giáo coi như cũng là đại nhân vật nổi danh lừng lẫy, cũng chính vì vậy sự dị thường của hắn và giáo chủ cũng khiến những người quan hệ tốt với hắn đều có chút bận tâm.

Đồng Bách Hùng và Tang tam nương là hai người trong số đó.

Từ lần trước Đan Vô Ngân giúp Đông Phương Bất Bại thoát khỏi trạng thái tẩu hỏa nhập ma, mối quan hệ của hắn cùng Đồng Bách Hùng và Tang tam nương bỗng trở nên mật thiết, cảm tình cũng ngày càng sâu sắc.

Cũng vì vậy, vừa nghe nói Đan Vô Ngân và giáo chủ quan hệ không thích hợp Đồng Bách Hùng và Tang tam nương đã vội vã chạy đến.

“Đan huynh đệ!” Từ thật xa đã nghe được chất giọng oang oang của Đồng Bách Hùng, thấy hắn và Tang tam nương, Đan Vô Ngân mấy hôm nay vẫn luôn đề nên tâm trạng thoát cái tốt hơn một chút

“Đồng đại ca, tang tam tỷ, các người thế nào tới đây?”

8. Chương 8: Giải Hòa

“Đồng đại ca, Tang tam tỷ, các người thế nào tới chỗ của ta, công việc đều đã giải quyết hết rồi?” Đan Vô Ngân có chút nghi hoặc, mấy ngày này bởi vì tiếp cận cửa ải cuối năm sự vụ trong giáo vô cùng bận rộn, vì thế hai kẻ công vụ ngập đầu trước mặt này cũng là đã lâu chưa hề xuất hiện.

“Tên tiểu tử thú nhà ngươi, còn biết chúng ta bạn! Biết rồi còn cho chúng ta thêm phiền!” Tang tam nương đối Đan Vô Ngân tựa như đối với tiểu đệ đệ nhà mình, thấy hắn tỏ vẻ vô tội liền thập phần buồn bực nhéo lỗ tai của hắn.

Đan Vô Ngân bị nhéo lỗ tai cũng không duy trì được hình tượng ôn văn nhã nh, rất nhanh liền xin tha: “Tang tam tỷ của ta, tiểu đệ biết sai rồi, tiểu đệ biết sai rồi, van cầu đại tỷ buông tay cái đã!” Nay, Tang tam tỷ cũng thật hung nha!

Thấy thái độ nhận sai của Đan Vô Ngân khá tốt, Tang tam nương tài hải lòng buông lỏng ngọc thủ thon dài, kết quả lại nghe được Đan Vô Ngân lại bổ sung một câu, “Đại tỷ, người có thể nói cho tiểu đệ biết ta làm sai ở đâu không?” Nhất cơn giận càng thêm thịnh.

“Vô Ngân tiểu tử, người cũng đừng giận đại ca, đại tỷ, nói đi người và giáo chủ rốt cuộc làm sao vậy?” Đồng Bách Hùng đối với tiểu lão đệ này còn là rất xem trọng, thấy Tang tam nương tức giận đến còn muốn xông về phía trước, vì sự an toàn tính mệnh của tiểu lão đệ nhanh chóng lên tiếng hỏi Đan Vô Ngân.

Nghe được là có liên quan đến mình và Đông Phương, Đan Vô Ngân khóe mắt giật một cái, “Kỳ thực không có gì, ngay cả có chuyện cũng chỉ là do ta nhất thời luẩn quẩn trong lòng, chờ hai ngày nữa ta nghĩ thông thì tốt rồi.”

Nhìn Đan Vô Ngân biểu tình có chết cũng không nói, Đồng Bách Hùng và Tang tam nương cũng không thể làm gì hơn.

Tang tam nương thở dài một hơi, “Vô Ngân, ta biết người làm việc có chừng mực, đại tỷ cũng là quan tâm người, thế nhưng nói thật, đại tỷ và Đồng đại ca cũng là nhìn giáo chủ lớn lên, thật ra đại tỷ không hy vọng hai người các người gây ra mâu thuẫn gì. Cũng nói lại, cùng giáo chủ gây mâu thuẫn, người cũng là chẳng tốt được chỗ nào.”

Tang tam nương nói hoàn toàn không thể nào êm tai, nhưng Đan Vô Ngân biết Tang tam nương đều là vì tốt cho hắn, vì vậy chân thành cười cười nói, “Tam tỷ, đại ca, Vô Ngân biết phân lượng, các người yên tâm đi!” Chỉ là không qua được cửa ải kia trong lòng mình mà thôi.

Đồng Bách Hùng thấy Đan Vô Ngân vẫn còn muốn ngoan cố vốn định nói thêm gì đó lại bị Tang tam nương ngăn cản, “Được rồi, Vô Ngân, người đã biết đúng mực vậy một vừa hai phải, không nên đem sự tình làm lớn chuyện biết không?” Nói xong Tang tam nương lôi kéo Đồng Bách Hùng còn đang bất mãn ly khai.

“Tam nương, vì sao lôi kéo ta, tên tiểu tử thú Vô Ngân kia rõ ràng không định nghe lời!” Bị Tang tam nương kéo một đường trở lại trường lão viện, Đồng Bách Hùng đem mình tự giải cứu từ ma trảo của Tang tam nương còn lớn tiếng hỏi.

Tang tam nương lúc này đâu còn vết tích của cơn giận lúc nãy, đặc biệt tự tại sờ sờ móng tay dài của mình, nói: “Lão Hùng, người lẽ nào không phát hiện giáo chủ đối với Vô Ngân rất không bình thường sao? Vô Ngân đối giáo chủ hình như cũng rất không tự nhiên.” Chuyện này thú vị đây!

“Hả? Có sao?” Đồng Bách Hùng sững sờ.

Tang tam nương đặc biệt không thực nữ liếc mắt, chỉ biết cái con gấu ngốc này thật là trì độn muốn chết.

“Người từng thấy qua giáo chủ đối với một người hạ mình lấy lòng như thế chưa? Người thấy qua Vô Ngân đã từng không giữ mặt mũi cho người khác sao?”

“Ừ? Đúng nha! Thế nhưng như vậy cũng không thể để Vô Ngân cùng giáo chủ đối nghịch nha! Vạn nhất chọc giận giáo chủ thì làm sao bây giờ?” Đồng Bách Hùng hình như hiểu, lại thích như không rõ.

Thấy Đồng Bách Hùng như thế Tang tam nương quyết định không để ý tới con gấu ngốc này nữa, vừa rồi không nghe thấy nàng nói giáo chủ đối với Vô Ngân cũng không giống bình thường sao?

. Kỳ thực, để giáo chủ thỉnh thoảng xoắn xuýt cũng là rất thú vị, Tang tam nương bỗng nhiên nghĩ như vậy, sau đó lại ha hả cười rộ lên rồi rời đi, lưu lại Đồng Bách Hùng một người ở tại chỗ rối loạn.

Trời mới vừa tờ mờ sáng, Đan Vô Ngân vẫn chưa rời giường, bỗng lung đang lúc cảm thấy có người tiến đến, mạnh mẽ mở mắt ra lại thấy bộ dạng thất thần của Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại không nghĩ tới Đan Vô Ngân lại tỉnh dậy, bị bắt quả tang như thế khiến trên mặt y lộ ra một mặt đỏ ửng.

“Đông Phương, sao người lại tới đây?” Đan Vô Ngân có chút kinh ngạc, ngồi dậy khoác thêm áo ngoài.

“À..., ta chính là đến xem.” Đông Phương Bất Bại bỗng nhiên ngại ngùng không muốn thừa nhận mình đến là để nói lời xin lỗi bèn tùy tiện tìm cái cớ.

Đan Vô Ngân thật sâu nhìn Đông Phương Bất Bại liếc mắt, kỳ thực, mấy ngày qua, Đông Phương Bất Bại không ngừng đối hấn lấy lòng đã sớm khiến hấn hết giận rồi, chẳng qua là chính hấn lại hoang mang, hoang mang vì thái độ của mình.

Ngày đó mang theo cơn giận từ chỗ Đông Phương trở về, hấn thật sự cảm thấy thái độ của mình đối Đông Phương rất không thích hợp.

Thân là Đan gia trưởng tử, người thừa kế thứ nhất, Đan Vô Ngân từ nhỏ đã tiếp thu giáo dục nghiêm khắc, trong đó “Bất động thanh sắc” là yêu cầu quan trọng nhất. Cho tới nay, Đan Vô Ngân đều hoàn mỹ thực hiện theo quy tắc đó, thế nhưng lại bị Đông Phương Bất Bại đánh vỡ.

Ngày ấy Đông Phương dùng giọng điệu ra lệnh cùng hấn nói chuyện, bản thân hoàn toàn không chỉ là vì sự kiêu ngạo của người đó mà tức giận, đoạn thời gian trước không phải khi mình tiếp nhận mệnh lệnh của Đông Phương đều rất tự nhiên sao? Chỉ là hiện tại không giống, nhưng là thay đổi ở nơi nào là điểm khiến Đan Vô Ngân bối rối.

Đã nhiều ngày, Đồng đại ca và Tang tam tỷ không ngừng mà khuyên mình không nên cùng Đông Phương đối nghịch, không nên chọc Đông Phương tức giận, thế nhưng trong lòng mình lại chắc chắn rằng Đông Phương nhất định sẽ không bởi vì việc này mà đối mình sinh khí, thế nhưng tại sao vậy chứ?

Nói thật, Đông Phương mấy ngày này không ngừng lấy lòng đều khiến mình rất là cảm động, Đông Phương langười đứng đầu Thân giáo, thiên chi kiêu tử, cư nhiên lại có thể hạ thấp thân phận hướng mình xin lỗi đã rất không dễ dàng, thế nhưng nổi băn khoăn trong lòng mình còn chưa giải trừ thế nên vẫn muốn kéo dài thời gian để suy nghĩ cẩn thận

Không nghĩ tới, hôm nay Đông Phương lại có thể đích thân đến, Đan Vô Ngân bỗng nhiên có loại xung động liều lĩnh, cái gì băn khoăn, cái gì hoang mang, đều không trọng yếu, để sau hãy nói.

Nghĩ thông suốt Đan Vô Ngân thấy đáng vẻ quần bách hiem khi nhìn thấy của Đông Phương Bất Bại không khỏi nổi lên tâm tư trêu đùa, “Nhìn cái gì? Nếu như ta gọi người thì tấm chăn phải người sẽ đem nâng nhìn thấy hết sao!”

Nghe được “Có người thị tẩm”, lý trí của Đông Phương Bất Bại đột nhiên biến mất, sát khí vội hiện, “Hử? Nữ nhân đó là ai? Nha hoàn tên Phân Phân kia sao?” Lửa giận tràn ngập trong lòng Đông Phương Bất Bại, là ai lại có thể leo lên trên giường Đan Vô Ngân? Chết tiệt!

Thấy Đông Phương Bất Bại bỗng nhiên kích động như vậy, lại mặc danh kỳ diệu nhắc đến Phân Phân Đan Vô Ngân có chút không giải thích được, “Đông Phương, người làm sao vậy? Làm sao có thể nói chuyện như vậy? Ta đem Phân Phân coi như thân muội muội mà thôi.” Dựa vào trực giác, Đan Vô Ngân bổ túc thêm nữa câu sau.

Nhìn Đan Vô Ngân tỏ vẻ vô tội, Đông Phương Bất Bại càng giận đến không chỗ phát tiết, đều do người này! Đều do hắn, nếu không mấy ngày nay mình cũng sẽ không nóng ruột nóng gan, cũng sẽ không bởi vì một người không biết có tồn tại hay không mà ghen! ... Ghen?

Đông Phương Bất Bại bỗng chốc ngăn người, cũng không quần Đan Vô Ngân như thế nào, lập tức vận khởi nội lực dùng khinh công bay thẳng về hướng viện tử của mình, lưu lại một mình Đan Vô Ngân vẫn còn nghi hoặc.

Đan Vô Ngân ở bên ngoài viện đi tới đi lui, trong lòng thập phần lo lắng. Sáng sớm Đông Phương đi tìm mình, sau đó bỗng nhiên ly khai không nhắn lại gì, đợi bản thân mặc quần áo tử tế đuổi tới nội viện hỏi Đông Phương đã xảy ra chuyện gì, Đông Phương lại nói không có việc, để cho mình cần làm gì thì làm.

Chết tiệt, tình huống dị thường như thế bản thân đâu còn có tâm tư đi công tác!

Sau khi gõ cửa mấy lần hy vọng Đông Phương đi ra lại bị cự tuyệt, tính bướng bỉnh của Đan Vô Ngân cũng bị kích phát. Thật tốt, người không phải bảo ta đi làm việc sao? Công việc của ta là hầu hạ giáo chủ, ta đây đã có thể tự mình tiến vào!

Nghĩ đến là làm, Đan Vô Ngân cũng không tiếp tục uống phí khí lực lên tiếng, trực tiếp liền đẩy cửa đi vào.

Không nghĩ tới vừa mới mở cửa, một luồng khí lạnh từ phía sau lưng chạy thẳng lên óc, Đan Vô Ngân theo bản năng né đầu qua một bên, lại nghe thấy “Bính” một tiếng, một cây ngân châm từ mình má phải bay sượt qua đâm vào khung cửa cắm sâu ba tấc!

Đông Phương là muốn giết mình sao? Cũng đúng, bản thân chẳng qua là một tổng quản nho nhỏ mà thôi, dựa vào cái gì khiến giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo cao cao tại thượng ưu ái?

Chỉ chốc lát nản lòng thoái chí làm Đan Vô Ngân bỏ xuống nụ cười thường trực, “Giáo chủ, Vô Ngân tự tiện xông vào trong phòng giáo chủ, tội đáng chết vạn lần!”

Đông Phương Bất Bại ở lúc Đan Vô Ngân đẩy cửa thực sự là tâm phiền ý loạn, cảm giác được có người tới lại bởi vì Đan Vô Ngân luôn luôn thủ lễ, mỗi lần tiến vào phòng mình đều phải lớn tiếng thông báo đến khi bản thân đồng ý mới bước vào, vì thế trong lúc vô ý cứ tưởng có kẻ nào đó không biết sống chết dám mạo phạm hắn. Tay nhẹ vung lên, một cây ngân châm đã hướng phía óc người đó vọt tới.

Châm mới vừa rời khỏi tay Đông Phương Bất Bại đã biết không tốt, người đến là Đan Vô Ngân! Muốn thu hồi ngân châm cũng đã không kịp, không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng đưa thêm một phần lực đạo khiến ngân châm bay chệch đi, hơn nữa Đan Vô Ngân cũng kịp nghiêng đầu mới để hắn tránh thoát một kiếp.

Bất quá bởi lực đạo cường đại và phi thường tốc độ, gò má của Đan Vô Ngân vẫn là lưu lại một đạo vết máu.

Thấy biểu tình của Đan Vô Ngân, Đông Phương Bất Bại biết mình nếu không thật sự giải quyết vấn đề, sợ rằng sau này Đan Vô Ngân thật sự chỉ là thuộc hạ của mình mà thôi. Nhìn thấy vết thương còn đang chảy máu trên mặt Đan Vô Ngân y cảm giác trong lòng một trận đau xót.

“Đan Vô Ngân, đều là ta không tốt, xin lỗi.” Lúc này cũng không kịp suy nghĩ đến cái gì là uy tín và mặt mũi giáo chủ, Đông Phương Bất Bại bước nhanh đến gần Đan Vô Ngân dự định nâng hắn dậy.

“Là thuộc hạ mạo phạm giáo chủ, giáo chủ không cần như thế.” Đan Vô Ngân vẫn cứ một mực lạnh lùng, cho dù là mấy ngày hôm trước Đan Vô Ngân giận dữ rồi đi cũng không có đối đãi với Đông Phương Bất Bại lạnh băng như thế.

“Đan Vô Ngân!” Đông Phương Bất Bại lúc này cũng không kịp nghĩ có thể khiến Đan Vô Ngân càng thêm tức giận hay không liền giơ tay điểm huyệt hắc.

Không dám nhìn ánh mắt của Đan Vô Ngân, trong lòng Đông Phương Bất Bại lúc này chỉ còn nhìn thấy vết máu trên mặt hắc, một hơi ôm lấy Đan Vô Ngân không thể cử động đặt lên trên giường mình.

Từ trong ngăn kéo lấy ra thuốc trị thương tốt nhất do Bình Nhất Chỉ chuyên môn vì mình chuẩn bị, dùng ngón tay trở quét ra một khối lớn tỉ mỉ thoa nhẹ lên mặt hắc “Còn đau không?” lời nói mang theo một tia thương tiếc.

Đan Vô Ngân nói không nên lời, chỉ là bình tĩnh nhìn Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại đem mặt mình chôn vào lòng bàn tay của Đan Vô Ngân khiến cho giọng nói của y trở nên ảm ách. “Đan Vô Ngân, xin lỗi.”

Khí lạnh trên mặt Đan Vô Ngân có chút tan rã, y đang hướng mình xin lỗi sao?

“Ta chỉ là... Thích người.” Đông Phương Bất Bại lấy hết dũng khí nói ra nguyên nhân khiến bản thân sáng nay kinh hoàng, sau đó hít sâu một hơi yên tĩnh đợi Đan Vô Ngân phản ứng.

9. Chương 9: Yêu Người

“Ta chỉ là... Thích người.” Đông Phương Bất Bại rốt cục lấy hết dũng khí nói ra.

Đan Vô Ngân ngây ngẩn cả người, không có kinh ngạc và bài xích như trong tưởng tượng, trái lại trong lòng một mảnh yên tĩnh cùng vui sướng, bản thân luẩn quẩn nghi hoặc mấy hôm nay rốt cục cũng có kết quả. Nguyên lai không thích Đông Phương dùng giọng ra lệnh nói với mình, không thích Đông Phương đối đãi mình và đối đãi người khác như nhau, không thích... Nguyên lai là bởi vì... Thích.

Bất tri bất giác, đã mang cảm giác đối Đông Phương Bất Bại từ không coi trọng biến thành lưu ý, lại thành quan tâm, rồi đến đau xót, cuối cùng thành... Thích.

Thật sâu thở ra một hơi, còn có việc gì làm người ta vui vẻ hơn so với khi người phát hiện người yêu một người mà người kia cũng nói hắc thích người? Đan Vô Ngân cảm giác cơ thể mình lâng lâng như đang bay lượn, thế nhưng...

Đông Phương Bất Bại ngừng thở đợi Đan Vô Ngân phản ứng, đợi được cũng chỉ là một mảnh trầm mặc.

Vẫn là bản thân tự mình đa tình sao? Cho rằng người nọ quan tâm, chiếu cố đến mình, còn vì mình rửa tay nấu canh thì có lẽ trong lòng người nọ cũng có mình, thế nhưng... Nghĩ rồi khóe mắt bất chợt ề ảm, Đông Phương mạnh đứng dậy lập tức chạy ra ngoài, để lại Đan Vô Ngân nằm ở trên giường lo lắng.

Đông Phương Bất Bại ra khỏi nội viện, một đường mang theo sự kinh ngạc và ánh mắt kính sợ của mọi người thẳng đến bên ngoài Hắc Mộc Nhai mới ngừng lại được.

Gió lạnh đến xương, vách núi nhìn sâu không thấy đáy, Đông Phương Bất Bại hầu như có loại xúc động muốn nhảy xuống, bản thân quả thật là không xứng có được tình yêu sao?

Kỳ thực Đông Phương Bất Bại đã sớm phát hiện từ sau khi mình tự cung, bất luận là sinh lý hay là tâm lý đều sinh ra biến hóa cực lớn,

Nói ví dụ như, nhìn đến những nữ tử lúc trước đã từng cùng phong hoa tuyết nguyệt, trong lòng lại nén không được cảm xúc nồng nặc chán ghét và..... ước ao, lại nói đến việc mặc y trang nam nhân đã mấy mươi năm nay lại thấy khó chịu không quen, ngược lại có một lần len lén mặc vào y phục nữ nhân trong lòng lại thấy cực kỳ thoải mái. Lại nói ngũ quan trên mặt càng ngày càng có thiên hướng nữ tính hóa, ngay cả âm thanh so với trước đây cũng là nhu hòa đi rất nhiều.

Thế nhưng, mặc dù mình càng ngày càng giống nữ tử ... chung quy vẫn là không phải!

Không là nam nhân cũng không phải nữ nhân, một quái vật như vậy có tư cách gì đạt được tình yêu của một kẻ ưu tú như Đan Vô Ngân chứ?

Đông Phương Bất Bại, người thật sự cho rằng một cái quái vật như người sẽ thật sự có người yêu thương sao? Người cho rằng người đó tiếp nhận sự xấu xa của người (ý chỉ việc tự cung) chính là đã thích người sao? Tất cả bất quá.... chỉ là một hồi mộng đẹp mà thôi!

Đông Phương Bất Bại ngồi ở bên vách núi lằng lằng suy nghĩ rất nhiều, lại cũng như cái gì cũng chưa suy nghĩ, y còn không biết trong nội viện đã âm ỉ đến long trời lở đất.

Năm ngày sau, nhìn mặt trời dần dần lặn xuống, Đông Phương Bất Bại rốt cục cũng ngắc đứng dậy, đi từ từ quay về nội viện. Không quan hệ, ta là Đông Phương Bất Bại, giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, cho dù người nọ không thương ta hẳn cũng không có cách nào rời đi! Chỉ cần mỗi ngày đều có thể thấy hắn, còn có cái gì chưa đủ đâu?

Trên đường, thấy rất nhiều người vội vàng vàng chạy tới chạy lui, y cũng không có tâm tư đi lớn khiến trách, chỉ là tiêu sái đi vòng qua mọi người lại không phát hiện về mặt mọi người khi nhìn thấy y chính là mừng rỡ như điên.

Đợi đến khi bước vào nội viện, liền thấy Đồng Bách Hùng vội vàng vọt ra, nhìn thấy mình chẳng những không hành lễ mà còn không biết nặng nhẹ muốn tóm lấy y.

Cực độ chán ghét sự đụng chạm của người khác, Đông Phương Bất Bại hơi chút tránh ra lại bị một câu nói của Đồng Bách Hùng làm cho ngây dại.

“Giáo chủ, người cuối cùng cũng đã trở về, trễ thêm chút nữa sợ rằng Đan Vô Ngân sẽ không chịu nổi. Đan Vô Ngân nếu như sai phạm chuyện gì, lão Đồng nguyện ý thay hắn chịu phạt, nể tình lão tiểu tử Đan Hoàn kia trung thành tận tâm với thần giáo, còn có Đan Vô Ngân cũng là một kẻ có tài, thỉnh giáo chủ tha Đan Vô Ngân đi!” một đại gia hỏa như Đồng Bách Hùng thế mà lại gần như sắp khóc.

Đan Vô Ngân? Hắn làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện sao? Đông Phương Bất Bại không nghe rõ câu nói tiếp theo của Đồng Bách Hùng trong đầu chỉ không ngừng hồi tưởng câu kia “Đan Vô Ngân sắp không chịu nổi!”

Qua một lúc lâu Đông Phương Bất Bại mới phản ứng được, Đan Vô Ngân đã xảy ra chuyện!

Trong lòng tràn ngập sợ hãi, Đông Phương Bất Bại không có phát hiện thanh âm của mình đang run rẩy, gắt gao nắm lấy Đồng Bách Hùng, “Người... Người mới vừa nói cái gì? Lập lại lần nữa!”

Móng tay Đông Phương Bất Bại ghim thật sâu vào cánh tay Đồng Bách Hùng, gã cho dù da dày thịt béo cũng nhịn không được hít một hơi lãnh khí, “Đan Vô Ngân đã sắp không được, giáo chủ đi xem hắn một chút nha!”

Lời còn chưa nói xong, sắc mặt Đông Phương Bất Bại đã trắng bệch, Đan Vô Ngân tình cảm của ta khiến cho người khó tiếp thu như vậy sao? Người lại dù phải chết cũng muốn rời khỏi ta sao?”Hắn ở nơi nào?”

Thấy thần sắc Đông Phương Bất Bại vừa mới lo lắng bỗng nhiên trở nên lạnh lùng còn có một chút thê lương, Đồng Bách Hùng ngăn người, có đúng hay không có chỗ nào sai rồi? Nghe câu hỏi của Đông Phương Bất Bại gã nhanh chóng trả lời: “Ồ phòng của hắn, hắn...” Còn muốn nói gì nữa hình bóng của Đông Phương Bất Bại cũng đã không thấy.

Đông Phương Bất Bại một bên hướng tiểu viện của Đan Vô Ngân chạy đi, một bên từ dưới đáy lòng thóa mạ chính mình. “Thật là không biết xấu hổ! Người nọ đã rõ ràng như thế cự tuyệt y, y còn quần sống chết của hắn làm gì! Cứ để hắn chết đi cho rồi!”. Thế nhưng cước bộ dưới chân lại càng đi càng nhanh.

Chỉ chốc lát liền đã đến tiểu viện của Đan Vô Ngân, thấy Phân Phân ở trong sân khóc nức nở.

“Người ở nơi này khóc cái gì, vì sao không ở trong phòng hầu hạ?” Đông Phương Bất Bại luôn luôn đối với nha đầu rất được Đan Vô Ngân cưng chiều này không vừa mắt, nói trắng chính ra là đồ kị.

Phân Phân vừa thấy là Đông Phương Bất Bại cũng không kịp giống như ngày thường đối y sợ hãi, lập tức quỳ xuống hướng hắn dập đầu, “Giáo chủ, giáo chủ, tha Đan đại ca đi! Hắn thực sự sắp không xong rồi!” Đông Phương Bất Bại ngẩng ra một lúc vội vàng đem Phân Phân kéo lên, nếu như Đan Vô Ngân biết nhất

định nghĩ y khi dễ tiểu nha đầu này, như vậy sẽ càng thêm chán ghét y đi? Nhìn lại đã thấy trán của Phân Phân mờ hồ rướm máu.

Vùng chân mày có chút giật giật, “Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Chính hần muốn tìm chết liên quan gì đến bản tọa?” Đông Phương Bất Bại cũng lơ mơ cảm thấy có điều gì đó không đúng, vì sao Đồng Bách Hùng và Phân Phân đều nói y muốn giết chết Đan Vô Ngân? Y... Thế nào bỏ được!

Phân Phân ngẩng đầu, nước mắt vẫn còn chưa cầm được, “Không phải là Đan đại ca chọc giận giáo chủ, giáo chủ mới điểm huyết đạo của Đan đại ca muốn hần đổi chết sao?”

Lời còn chưa dứt, Đông Phương Bất Bại đã lắc mình vào phòng.

Vừa vào cửa, liền thấy Đan Vô Ngân khô gầy như que củi lẳng lẳng nằm ở trên giường, cơ hồ đã không còn khí tức, dường như cùng người chết giống nhau!

Trong lòng vô cùng khủng hoảng, Đông Phương Bất Bại run rẩy đưa tay đặt vào dưới mũi Đan Vô Ngân, hoàn hảo, còn có hơi thở!

Tay chóng điểm lên hai huyệt vị trên người Đan Vô, sau đó phân phó Phân Phân đi tìm Bình Nhất Chỉ lấy một phần cháo thuốc. Phân Phân thấy Đông Phương Bất Bại tựa hồ tha thứ Đan đại ca nhà mình, thật cao hứng rồi đi.

Trở lại bên giường, Đông Phương Bất Bại cầm bàn tay năm ngày trước vẫn còn ấm áp đầy đặn của Đan Vô Ngân, lúc này lại trở nên lạnh lẽo gầy guộc, trong lòng Đông Phương Bất Bại thật giống như bị đao cắt, y đến tột cùng đã làm gì!

—————Ta là phân cách tuyến Đông Phương Bất Bại hồi tưởng—————

Quay trở lại năm ngày trước, Đông Phương Bất Bại lấy hết dũng khí thổ lộ với Đan Vô Ngân nhưng lại không thấy hồi đáp, khiến y tâm như tro tàn bỏ mặc Đan Vô Ngân nằm ở trên giường thương tâm rồi đi, lại đã quên...

Ngay lúc đó tâm tình đã điều, y vì phòng ngừa Đan Vô Ngân cắt đứt lời thổ lộ của y cũng sợ hần nói những điều không nên nói, bản thân đã điểm huyết Đan Vô Ngân khiến hần toàn thân cao thấp không thể động, hơn nữa còn không phát ra được thanh âm nào. ‘

Mà cũng bởi vì khẩn trương cực độ y lại quên mất chuyện tốt mình làm, dưới tình huống Đan Vô Ngân không phát ra được thanh âm nào y lại cho là mình bị cự tuyệt, thương tâm rồi đi. Còn bởi thủ pháp điểm huyết đặc thù của mình khiến cho Đan Vô Ngân bởi vì mở không thể mở miệng mà suýt nữa chết đói!

Đông Phương Bất Bại tựa đầu gất gao chôn vào trên người của Đan Vô Ngân khóc không ra tiếng. Thẳng đến khi Đan Vô Ngân tỉnh lại khẽ giật giật bàn tay bị y gất gao cô trụ.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngấn lệ ngẩng lên, Đan Vô Ngân nỗ lực nhếch miệng mỉm cười.

Nhìn Đan Vô Ngân chỉ có như thế mà đã phải dùng hết sức lực, ấn mắt Đông Phương Bất Bại có chút chua chua, “Đan Vô Ngân,... Xin lỗi...” Lần này, có lẽ Đan Vô Ngân lại càng thêm không thể tiếp nhận mình đi!

Đan Vô Ngân thấy thái độ của Đông Phương Bất Bại thì biết người này khẳng định lại nghĩ sai rồi, thở dài một hơi, mở miệng muốn nói, “Đông Phương,...” lại bị tiếng nói khàn khàn của bản thân hù dọa, cười khổ, mấy ngày nay tuy rằng Phân Phân không ngừng dùng khăn ướt thấm môi cho mình, nhưng cổ họng vẫn là thật khô nha.

Đông Phương Bất Bại cũng không kịp tự ai tự oán, nhanh tay rót chén nước trà thủy cho Đan Vô Ngân uống.

Lúc này ngoài cửa truyền đến thanh âm của Bình Nhất Chỉ: “Giáo chủ, ta có thể vào không?”

Đông Phương Bất Bại vừa muốn mở miệng, lại bị Đan Vô Ngân giành trước, “Bình đại ca, làm phiền người ở phòng khách nghỉ ngơi một chút, ta và giáo chủ có mấy lời muốn nói.” Sau đó quay đầu đối mặt Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại thấy Đan Vô Ngân bộ dạng muốn nói sớm xong sớm tâm trạng

càng là một mảnh đau thương, liền ngày cả một chút thời gian tiếp xúc như thế người cũng không muốn lưu cho ta?

“Đông Phương, tên tự của là Tử Khiêm, người sau này gọi ta Tử Khiêm đi?” Đan Vô Ngân rất hàm súc hướng Đông Phương Bất Bại biểu lộ.

Cái đầu nguyên bản thấp ngẩng lên một chút, Đông Phương Bất Bại trong ánh mắt tràn ngập khó tin, ngăn lệ.”Đan... Tử Khiêm, ý của người là...” Không dám ôm hy vọng quá lớn, Đông Phương Bất Bại nghĩ rằng chỉ cần Đan Vô Ngân có thể từ từ thử tiếp thu bản thân là tốt rồi, cho dù hẳn chỉ cho phép y mỗi ngày từ xa nhìn hẳn, chỉ cần hẳn không bỏ đi là tốt rồi, như vậy y cũng đã đủ hài lòng.

Đan Vô Ngân lại thở dài một hơi, người này, rõ ràng ưu tú như vậy, thế nào lại cứ không thể tự tin đâu, “Đông Phương, ta cũng thích người.” Nói thẳng như thế hẳn là được rồi chứ.

Kết quả, Đông Phương Bất Bại chẳng những không có hài lòng trái lại khóc càng lớn, Đan Vô Ngân có chút lo lắng, người này sẽ không qua năm ngày liền đổi ý chứ?

“Ô ô, Tử Khiêm, đều tại ta, đều tại ta, nếu như không phải ta ngày đó quá mức lỗ mãng, người cũng sẽ không phải chịu khổ nhiều như vậy,..... đa tạ người cũng thích ta!” Nghe Đông Phương Bất Bại nói xong, nỗi lo lắng trong đáy mắt của Đan Vô Ngân triệt để biến mất, người này, thế nào lại thích khóc như vậy.

10. Chương 10: Ở Chung

Nhìn Đông Phương Bất Bại khóc đến hoa rơi nước chảy, Đan Vô Ngân mở miệng muốn nói gì đó kết quả lại bị cái bao tử đã rỗng suốt năm ngày tiếng kháng nghị, “Rột rột ” Đan Vô Ngân không còn cách nào khác ngoài ho khan để che dấu sự xấu hổ.

Đông Phương Bất Bại đang vô cùng kích động đến bây giờ mới nhớ tới Đan Vô Ngân còn là một bệnh nhân, nhanh chóng nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Đan Vô Ngân giúp hẳn thuận khí, đồng thời cao giọng phân phó người hầu ở bên ngoài gọi Phân Phân và Bình Nhất Chỉ tiến vào.

Bình Nhất Chỉ cho tới nay đối với Đan Vô Ngân đều rất có hảo cảm, hơn nữa Đan Vô Ngân còn hứa sẽ đem Đan gia phổ mà hẳn tha thiết ước mơ sao chép một phần cho hẳn, thế nên hẳn đối với tình trạng của Đan Vô Ngân vẫn là vô cùng tận lực.

Nghiêm túc bắt mạch xong, Bình Nhất Chỉ đối Đông Phương Bất Bại nói, “Cũng may Đan huynh đệ bình thường thân thể xương cốt luyện thật rắn chắc nội công của hẳn cũng cực kỳ đặc thù, cho nên lần này mặc dù có chút thương hại nguyên khí, nhưng cũng không có gì lo ngại, chỉ cần bồi bổ thân thể thật tốt là được rồi.”

Đối y thuật của Bình Nhất Chỉ Đông Phương Bất Bại vẫn là rất tin tưởng, nghe gã nói như vậy y rất cục thờ ra một hơi, lại cùng Bình Nhất Chỉ nói, “Bình Nhất Chỉ, như vậy Tử Khiêm dùng cái gì bồi bổ thân thể là tốt nhất?”

Nghe được Đông Phương Bất Bại gọi Đan Vô Ngân thân mật như vậy Bình Nhất Chỉ có chút kinh ngạc, nhưng thấy Đan Vô Ngân vẫn đạm nhiên mỉm cười y cũng không có biểu hiện cái gì khó hiểu, như trước bình thân nói: “Giáo chủ không cần phải lo lắng, chỗ của lão phu vẫn còn không ít nhân sâm, tuyết liên, tổ yến các loại, cũng đủ Đan huynh đệ bổ thân thể rồi.”

Đông Phương Bất Bại lúc này mới yên lòng lại, quay đầu ôn nhu nói với Đan Vô Ngân ôn nhu: “Tử Khiêm, người cứ từ từ nghỉ ngơi, ta đi xử lý cho xong công văn của mấy ngày nay sau đó quay lại cùng người dùng cơm?” Đan Vô Ngân tự nhiên là gật đầu đáp ứng.

Thấy Đông Phương Bất Bại ly khai Bình Nhất Chỉ mới có hơi lo lắng nhìn Đan Vô Ngân, “Đan huynh đệ, người và giáo chủ...”

Biết Bình Nhất Chỉ luôn luôn đối với người khác lạnh lùng, nhận ra tâm tình lo lắng của hẳn, trong ngực Đan Vô Ngân cũng thấy ấm áp, “Bình đại ca không cần lo lắng, Vô Ngân tự có chừng mực.”

Nghe Đan Vô Ngân nói như vậy, Bình Nhất Chỉ cũng chỉ đành bỏ mặc, nghĩ thầm ngày sau nếu Đan Vô Ngân có trắc trở bản thân giúp một chút là được rồi, với y thuật của gã người đó cũng phải cho vài phần phân lượng, dù thế nào cũng không thể để Đan huynh đệ gặp chuyện không may. Sau đó gã cẩn thận cùng Đan Vô Ngân nói những việc trong ẩm thực và sinh hoạt trong vài ngày tới rồi mới ký khai.

Chờ Đông Phương Bất Bại mang đồng công văn chất cao như ngọn núi nhỏ đến bàn sách trong phòng Đan Vô Ngân Bình Nhất Chỉ đã đi rồi. Thấy Đan Vô Ngân nghiêng người dựa vào trên giường trong tay còn cầm một quyển sổ sách Đông Phương Bất Bại thật không hài lòng, “Những thứ này cũng không gấp gáp, người trước tiên cứ đem thân thể dưỡng hảo, xem sổ sách là việc hao tâm tổn sức, nếu như người thật sự nhàm chán ta có cần gọi người mang đến cho người vài quyển giang hồ tạp thư để giải trí?”

Thấy dáng vẻ khảnh trương của Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân không thể làm gì khác hơn là buông sổ sách xuống, “Không hề gì, Đông Phương, Bình đại ca vừa cho ta ăn một ít đan dược, uống một chén cháo. Ta hiện tại đã không có chuyện gì.” Nhìn vẻ mặt Đông Phương Bất Bại vẫn còn lo lắng, hắn không thể làm gì khác hơn là gơ tay đầu hàng, “Hảo hảo hảo, ta không xem, người qua đây bồi ta đi.”

Đông Phương Bất Bại hài lòng đi tới bên giường, đang định ngồi xuống cầm tay của Đan Vô Ngân lại bị hắn ngăn cản.

Đan Vô Ngân nhích vào bên trong một chút, vỗ vỗ chỗ trống trên giường, “Người mấy ngày này khẳng định cũng không thoải mái mà nghỉ ngơi thật tốt, hiện tại cùng ta ngủ một chút nhé.”

Nghĩ đến muốn cùng Đan Vô Ngân cùng sàng cộng chẩm, khuôn mặt tuần tú của Đông Phương Bất Bại ửng đỏ nhưng không có cự tuyệt, thuận theo cởi đi ngoại sam nhẹ nằm lên giường.

Đông Phương Bất Bại vừa cứng ngắc nằm xuống, tay của Đan Vô Ngân đã choàng lên eo của y. Đông Phương Bất Bại cảm nhận được một luồng hơi nóng chạy thẳng vào tim hắn, thật ấm áp.

Một lát sau, thấy Đan Vô Ngân bên cạnh hô hấp dần dần bình ổn. Đông Phương Bất Bại cẩn thận ngừng đầu tựa vào lồng ngực có chút hao gầy của Đan Vô Ngân, lỗ tai dán tại ngực trái nghe tiếng tim đập “Phanh, phanh, phanh” bình ổn, dần dần mang theo mỉm cười tiến nhập giấc ngủ.

Chờ lúc Đan Vô Ngân lúc tỉnh lại trời đã tảng sáng, trong mơ mơ màng màng nghĩ có vật gì đè nặng lồng ngực của mình, mở mắt vừa nhìn lại thấy Đông Phương Bất Bại.

Khóe miệng hắn treo lên một cái mỉm cười, tinh tế quan sát Đông Phương.

Cùng nam tử bình thường bất đồng, làn da Đông Phương nhẵn nhụi mịn màng nhìn gần như vậy cũng không thấy lỗ chân lông, không nhận được, bàn tay của Đan Vô Ngân đã sớm rạch rịch động thủ xoa gò má Đông Phương Bất Bại, từ cái trán nhẵn mịn, đến cái mũi nhỏ cao ngạo, còn có đôi môi đỏ mọng mê người, lưu luyến quên về.

Đông Phương Bất Bại cảm nhận được trên mặt mình có vật gì đó, ở bên tai lại có tiếng hô hấp của người khác, lòng cảnh giác nhiều năm trong nháy mắt xuất hiện, mạnh mẽ mở mắt ra tay niết ở cổ người kia rồi lại lập tức buông ra.

“Tử Khiêm, xin lỗi, ta không phải muốn làm người bị thương?” Đông Phương Bất Bại trong lòng ảo não vạn phần, vì sao mỗi lần đều để Tử Khiêm nhìn thấy tật xấu của bản thân thể này?

Đan Vô Ngân mỉm cười lắc đầu, cũng không thu lại bàn tay từ trên mặt của Đông Phương Bất Bại, mà Đông Phương Bất Bại đang cúi đầu rơi vào tự kỷ cũng không nhớ được xấu hổ.

Trong lúc nhất thời, trong phòng ấm áp vô hạn.

“Đan đại ca, ta có thể vào không? Nên dùng đồ ăn sáng rồi!” Chính là thanh âm của Phân Phân.

Đông Phương Bất Bại thân thể cứng đờ, vừa muốn đứng lên lại bị Đan Vô Ngân thoáng cái ôm vào trước ngực, Đan Vô Ngân cao giọng đối Phân Phân ở bên ngoài nói: “Phân Phân, vào đi.”

Mắt thấy Phân Phân sắp bước vào, bản thân lại bị Đan Vô Ngân cản trở không cho mình đứng, Đông Phương Bất Bại găm nhẹ “Tử Khiêm!” Sau đó đã bị Đan Vô Ngân dùng tay chặn miệng.

Phân Phân vừa vào đã thấy giáo chủ cư nhiên ở trong phòng Đan đại ca, lại còn ghé vào trên người Đan đại ca, Đan đại ca còn che miệng giáo chủ! Trực tiếp ngậy người.

Đan Vô Ngân tâm tình rất tốt nhìn bộ dạng Phân Phân ngây ngô, Đông Phương Bất Bại tâm tình cũng không tốt, trực tiếp kéo bàn tay của Đan Vô Ngân xuống hé miệng khe cắn, chỉ hàm răng vừa chạm đến ngón tay của Đan Vô Ngân đã thấy mềm lòng, không thể làm gì khác hơn là như có như không nhẹ nhàng cọ xát rồi lại đau lòng liềm liềm.

Tay đứt ruột xót, trên ngón tay vừa truyền tới cảm giác Đan Vô Ngân lập tức cứng thẳng người, tay kia ở trên eo của Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng bấm một cái thành công khiến Đông Phương Bất Bại tạm ngưng chơi trò đốt lửa.

Đan Vô Ngân cũng không có tâm tư tiếp tục đùa giỡn Phân Phân, “Phân Phân, đến trù phòng đem điểm tâm của giáo chủ mang hết đến đây đi, giáo chủ ngày hôm nay ăn ở chỗ của ta.” Thanh âm mang theo một cổ khàn khàn đặc hữu khiến Phân Phân nghe xong liền không kìm được đỏ mặt.

Đợi Phân Phân lui ra, Đông Phương Bất Bại có chút tức giận, ở tại đầu vai của Đan Vô Ngân hung hăng cắn một cái đến khi xuất hiện tia máu mới nhả ra, làm xong lại cú chút hối hận nhưng nhớ tới bộ dạng ngượng ngùng vừa rồi của Phân Phân y lại cảm thấy Đan Vô Ngân thật ra là đáng đời mà.

“Người tốt! Cư nhiên trước mặt của ta làm trò cùng nha hoàn ve vãn! Thật coi ta không tồn tại, đúng không?” Nga, y ghen tị!

Đan Vô Ngân có chút buồn bực, “Cái gì ve vãn?” Nhớ tới gương mặt đỏ bừng của Phân Phân, hiểu, “Ta đã nói rồi, ta xem Phân Phân như là muối tử, nàng và muối muối của ta rất giống nhau.”

“Muối muối? Người còn có muối muối?” Đông Phương Bất Bại có chút nghi hoặc, hẳn biết Đan Hoàn chỉ có Tử Khiêm là con trai độc nhất, Tử Khiêm từ đâu ra muối muối?

“Ừ, ta có một đệ đệ cùng một muối muối, chuyện này chờ dùng cơm xong sẽ từ từ nói cho người biết?” Đan Vô Ngân nghĩ nếu đã quyết định cùng Đông Phương ở cùng một chỗ, bí mật lớn nhất của bản thân đương nhiên phải nói cho hắn biết, về phần hậu quả, hẳn tin tưởng Đông Phương.

Đông Phương Bất Bại nhìn thấy thái độ trịnh trọng của Đan Vô Ngân liền có một loại dự cảm, hẳn đã chân chính tiếp cận đến bộ phận trọng yếu nhất trong lòng Tử Khiêm!

Đồ ăn sáng rất nhanh được mang đến, Đông Phương Bất Bại vẫy lui Phân Phân đích thân động thủ hầu hạ Đan Vô Ngân dùng cơm, y giúp Đan Vô Ngân múc thêm một chén cháo lại nhìn cháo hoa gần như không có chút thịt nào Đông Phương Bất Bại thật đau lòng, “Tử Khiêm, ta học làm cơm cho người, có được hay không?”

Đan Vô Ngân ngẩng đầu, nhìn bộ dạng nghiêm túc của Đông Phương Bất Bại gật đầu mỉm cười, “Hảo.”

Thấy Đông Phương bởi vì mình đáp ứng mà vui vẻ đến mức gần như nhảy lên hoan hô, trong lòng Đan Vô Ngân một mảnh ảm áp. Bởi vì thế kỷ 21 bên kia chú ý nam nữ bình đẳng nên nam nhân có lúc cũng sẽ xuống bếp, ở thời đại này, nam tử tiến vào trù phòng là một loại hành động thấp hèn. Đông Phương cư nhiên lại nguyện ý vì mình mà nấu ăn điều này làm cho lòng hư vinh của Đan Vô Ngân cực độ bành trướng.

Bất quá bành trướng thì bành trướng, đáp ứng Đông Phương chẳng qua là vì để cho Đông Phương an tâm, hẳn sẽ không để cho Đông Phương có nhiều cơ hội bước vào nhà bếp.

Sau khi dùng xong thức ăn xong, Đan Vô Ngân mang theo Đông Phương trở về trên giường, bây giờ hai người đều còn chút suy yếu, cần nhất vẫn là nghỉ ngơi đầy đủ.

Đông Phương Bất Bại ngoan ngoãn gối đầu lên ngực Đan Vô Ngân, tùy ý để hắn đùa nghịch mái tóc dài của mình, lẳng lặng nghe Đan Vô Ngân kể chuyện của hắn.

Đan Vô Ngân mang lai lịch của mình, gồm cùng Đan gia lịch sử còn có những việc đệ đệ, muối muối và đạo nhân nọ làm vì mình nói hết ra, sau đó nín thở đợi Đông Phương Bất Bại phản ứng. Ở niên đại này, lai lịch của mình sợ rằng rất dễ bị hiểu thành yêu quái đi!

Đông Phương Bất Bại đích xác đưa ra phản ứng, chỉ bất quá cái phản ứng này thật sự là ngoài dự liệu của hắn.

Chỉ thấy Đông Phương Bất Bại trầm mặc một hồi, sau đó hiếm thấy cười đến cong khóe mắt, “Từ Khiêm, ý của ngươi là nói ngươi là yêu quái sao!”

Tim của Đan Vô Ngân trầm xuống gật đầu, yêu quái sao?

Đông Phương Bất Bại lại cười càng vui vẻ hơn nữa, “Ta là quái vật bắt nam bắt nữ, ngươi là yêu quái đến từ tương lai, chúng ta thực sự xứng đôi mà!” Thế giới này không ai ngoài với ta còn có thể xứng đôi người!

Nghe Đông Phương Bất Bại nói xong, Đan Vô Ngân có chút cảm giác không biết nên khóc hay cười, còn có một chút yêu thương.

Ôm chặt eo thon của Đông Phương Bất Bại, hắn thủ thủ “Đông Phương, ngươi không phải là quái vật!” Sau đó nhẹ nhàng cắn lỗ tai Đông Phương Bất Bại một cái, rồi lại nỉ non bên tai y, “Đông Phương của ta, ngươi là người ưu tú nhất, tốt đẹp nhất thế giới này, không có ai có thể vũ nhục ngươi, bao gồm cả chính ngươi! Biết không? Nếu như ngươi đang vũ nhục Đông Phương của ta, ta nhất định sẽ trừng phạt ngươi!”

Đông Phương Bất Bại không hề đem uy hiếp của Đan Vô Ngân để ở trong lòng, chỉ là tự mình ghé vào trên người Đan Vô Ngân vui đến vong ngã, khiến cho Đan Vô Ngân rất bất đắc dĩ.

11. Chương 11: Thân Mật

Đợi đến khi Đan Vô Ngân lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người đã là chuyện mười ngày sau đó.

Kỳ thực năm, sáu ngày trước Đan Vô Ngân cũng đã khả có thể xuống giường, thế nhưng thái độ của Đông Phương Bất Bại lại khó được một lần cường ngạnh, kiên quyết yêu cầu hắn nghỉ ngơi thêm hai ngày. Đối mặt với gương mặt mang theo nồng đậm áy náy của Đông Phương Bất Bại Đan Vô Ngân chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời. Bất quá, hắn không nhìn thấy sau khi Đông Phương Bất Bại xoay người lại là một dáng dấp tươi cười xấu xa.

Đợi đến thứ mười, Đông Phương Bất Bại vẫn còn muốn đem Đan Vô Ngân nhốt ở trên giường lại bị Đan Vô Ngân cường liệt kháng nghị.

“Đông Phương, ta thực sự thực sự đã không sao, Bình đại ca không phải đã nói rồi sao ta đây vốn là không có thương tổn gì hết, vốn cũng phải đại sự.” Đan Vô Ngân khô khan làm một động tác biểu hiện bấp thính của vận động viên thể hình, mặt dù trên cánh tay của hắn cũng không được mấy lượng thịt nhưng vẫn thành công chọc cười Đông Phương Bất Bại.

“Ta biết là ngươi tốt với ta, nhưng là bây giờ đã sắp đến cuối năm sự vụ trong giáp thật sự rất bận rộn, nhất là chia lì xì cho các huynh đệ nhất định phải chứng thực rõ ràng, giao cho thủ hạ thì ta vẫn còn không quá yên tâm. Ta bảo chứng, sau khi tất niên ta nhất định nghỉ ngơi thật tốt, hảo hảo... Cùng ngươi.” Bản đầu vẫn còn nghiêm trang, nhưng đã đến cuối cùng thanh âm trở nên trầm thấp khàn khàn, vô cùng mỉa mai.

Hiển nhiên, Đông Phương Bất Bại rất rõ ràng ý tứ của Đan Vô Ngân, mặt ngoài nhìn qua không có gì thể nhưng nếu để ý kỹ có thể phát hiện lỗ tai của y đã là bừng bừng ửng đỏ.

“Được rồi, bất quá mỗi ngày ngươi chỉ có thể làm việc bốn canh giờ, thời gian còn lại đều phải nghỉ ngơi thật tốt cho ta...” Mặc dù thỏa hiệp, Đông Phương Bất Bại cũng không phải kẻ dễ dụ y nhân cơ hội đó đưa ra vô số hiệp ước không bình đẳng, Đan Vô Ngân chỉ có thể vui vẻ đáp ứng.

Biết Đan Vô Ngân khôi phục, huynh đệ trong giáo chỉ kém nhảy cẫng lên hoan hô. Đan tài thần rốt cục đã trở về, lễ mừng năm mới tiền lì xì coi như đã được bảo đảm.

Trong lúc nhất thời, tiểu viện của Đan Vô Ngân tiểu viện đã trở thành địa phương náo nhiệt nhất Hắc Mộc Nhai.

Nhóm thứ nhất đương nhiên là những người quen thuộc nhất với Đan Vô Ngân, chính là Đồng Bách Hùng và Tang tam nương. Người chưa tới, thanh đi đầu, vẫn chưa nhìn thấy cái bóng của Đồng Bách Hùng đã

nghe được giọng nói oang oang của gã, “Ha ha ha ha, Đan huynh đệ nha, người thế nhưng tránh được một kiếp nha! Như thế nào còn không mời lão ca người uống rượu xả xui một chén chứ... Nha?”

Thanh âm ở lúc Đồng Bách Hùng đi vào thấy thân ảnh của Đông Phương Bất Bại đang ở tiểu viện có hơi chững lại. Đồng Bách Hùng lúng túng sờ sờ cái ót, cười ngây ngô, “Ha ha, giáo chủ đã ở đây a!”

Tang tam nương hung hăng lòi Đồng Bách Hùng một chút, sau đó rất cung kính hướng Đông Phương Bất Bại hành lễ, “Giáo chủ nhật an!”

Bởi vì biết Đồng Bách Hùng, Tang tam nương và Đan Vô Ngân quan hệ tốt, Đông Phương Bất Bại cũng không có nổi giận chỉ là hơi gạt đầu. Thấy vẻ mặt của Đồng Bách Hùng và Tang tam nương hơi có chút không được tự nhiên, y đứng dậy ôn nhu nói với Đan Vô Ngân, “Tử Khiêm, ta đi trước đem công văn làm cho xong, người và Đồng đại ca, Tang tam tỷ trước cứ trò chuyện, buổi trưa ta cùng người ăn, được không?”

Đan Vô Ngân biết Đông Phương Bất Bại thật có ý tốt, mỉm cười gạt đầu còn nhìn theo bóng y ly khai.

“Hử, Đan huynh đệ, giáo chủ rốt cuộc là phạt hay là thưởng người a, ta thế nào cảm giác có điểm không thích hợp ni?” Ngay cả Đồng Bách Hùng là một tên thần kinh thô cũng phát hiện không khí giữa Đồng Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đã không giống trước.

“Đồng đại ca, Tang tam tỷ, xin lỗi, Vô Ngân hại các người lo lắng, ta và Đông Phương cũng không có nháo mâu thuẫn gì, chỉ là có chút hiểu lầm nhỏ mà thôi.” Đan Vô Ngân từ khi từ chỗ Đông Phương Bất Bại biết được ngày đó Đồng Bách Hùng nóng nảy nguyện ý thay bản thân bị phạt, trong lòng vẫn là đặc biệt cảm động.

Cũng không giống như Đồng Bách Hùng vừa nghe đã tùy tiện tin tưởng, Tang tam nương tinh tế nhạy cảm nắm được mấy từ mấu chốt “Tử Khiêm”, “Đông Phương”, “Cùng người ăn”, “Nháo mâu thuẫn”, lầy lội khê nhủ, nằng hởi dò, “Đan huynh đệ, người và giáo chủ...”

Đối với quan hệ của hắn và Đông Phương Đan Vô Ngân cũng không có ý tứ giấu giếm, huống chi người hỏi lại là Tang tam tỷ chân thành quan tâm mình.

Đan Vô Ngân nhìn Tang tam nương gạt đầu, “Đúng vậy, Tang tam tỷ, Đồng đại ca, ta và Đông Phương ở cùng một chỗ.”

Đan Vô Ngân nói đến vân đạm phong khinh, phản ứng của Đồng Bách Hùng và Tang tam nương lại một chút cũng không phong khinh vân đạm.

Tang tam nương tốt xấu có chút chuẩn bị tâm lý, còn Đồng Bách Hùng dường như phải chịu kích thích quá lớn, trực tiếp phả ra ngụm trà vừa uống vào trong miệng liên tiếp ho khan.

Gã một bên ho khan một bên dùng giọng điệu có chút không dám tin hỏi, “Khụ khụ, Đan huynh đệ, khụ khụ, người vừa nói cái gì, ta có nghe lầm hay không?”

Đan Vô Ngân lắc đầu, “Ta và Đông Phương ở cùng một chỗ.”

Trầm mặc, vẫn là trầm mặc.

Đan Vô Ngân có chút buồn bã, tuy rằng hắn thật sự cũng không để ý lắm đến ánh mắt người chung quanh bằng không cũng sẽ không dự định công khai quan hệ của mình cùng Đông Phương, nhưng khi nhìn đến vài người thân cận nhất với mình trên thế giới lại vô pháp tiếp thu, trong lòng Đan Vô Ngân vẫn có một điểm khổ sở.

“Vô Ngân, người thực sự suy nghĩ kỹ càng rồi sao? Người cũng biết nếu như để người khác biết quan hệ giữa người và giáo chủ sẽ nghĩ như thế nào về người?” Tang tam nương phục hồi tinh thần lại, phản ứng đầu tiên hay là suy ngẫm xem Đan Vô Ngân có thể hay không bị thương tổn.

Trong ngực âm áp, Đan Vô Ngân nhẹ nhàng trả lời “Tang tam tỷ yên tâm, ta đã sớm chuẩn bị tâm lý, chỉ là những kẻ ham mê quyền thế không từ thủ đoạn mà thôi, còn về việc nói ta là nam sủng của Đông Phương các loại, bọn họ nói như thế nào thì cũng có quan hệ gì với ta đâu?” Thật ra bản chất của Đan Vô Ngân cũng là một kẻ lạnh lùng, đối với những người mình không quan tâm hắn vẫn luôn là chẳng thèm để ý.

Đồng Bách Hùng khó có được nghiêm chỉnh nhìn Đan Vô Ngân, hơn nữa ngày gã đứng dậy vỗ vỗ vai Đan Vô Ngân, “Huynh đệ, điều đại ca có thể làm chỉ là ủng hộ người. Yên tâm, mặc kệ bên ngoài thế nào, Phong Lô đường của đại ca không có người dám đối với người hàm hồ bịa đặt*!”

“Hay, người bây giờ ở thần giáo lẻ loi một mình, đại ca đại tỷ không ủng hộ người thì còn ai ủng hộ người? Nếu ai dám đối với người châm chọc khiêu khích, vô lễ bất kính, trước tiên phải qua cửa ải của lão nương cái đã!” Tang tam nương cũng khó được một lần trước mặt Đan Vô Ngân bỏ đi mặt nạ “tri tâm đại tỷ”** mà quay về với bản sắc nữ nhân giang hồ.

“Nói cho cùng! Vô Ngân huynh đệ người yên tâm, ai dám đối với người ăn nói hồ đồ lão phu nhất định phải khiến hắn sống không bằng chết!” Người là Bình nhất chỉ tới kiểm tra cho Đan Vô Ngân theo thông lệ, mấy ngày hành động ám muội của Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại làm sao giấu được ánh mắt bên ngoài sáng tỏ của lão. Lão đã nhìn ra quan hệ của hai người, cũng lại nhìn ra chân tâm của Đông Phương Bất Bại đối Đan Vô Ngân, Bình Nhất Chỉ thật là không có lý do để phản đối.

“Bình đại ca, Đồng đại ca, Tang tam tỷ, cảm ơn các người!” Đan Vô Ngân thực sự rất cảm động, ở nơi thời đại lễ giáo ràng buộc nghiêm trọng như thế này, cho dù là giang hồ nhân sĩ chỉ sợ cũng không dễ dàng tiếp thu đồng tính mến nhau, mà các vị đại ca đại tỷ thế nhưng vẫn đều đang vì mình lo lắng, một chút cũng không có hoài nghi mình là để quyền thế hoặc là vì ý niệm bất kham gì mà cùng Đông Phương cùng một chỗ.

Sự cảm động của Đan Vô Ngân cũng chẳng kéo dài được bao lâu, chỉ sau một lúc khi ba người bọn họ trở về, kẻ trước người sau lục tục thần bí lén lút gọi đến cho Đan Vô Ngân mấy tập hoàng thư***. Dở khóc dở cười nhìn mấy tập tranh truyền thụ kinh nghiệm người bên dưới phải làm thế nào để không thụ thương lại càng thêm thoải mái, độ chi tiết của hình minh họa thật là khiến người ta mặt đỏ tới mang tai. Trong lòng Đan Vô Ngân đều là một mảnh vô lực, vì sao tất cả bọn họ đều cho rằng mình nhất định sẽ là người bên dưới đâu? Hắn thật sự rất là phiền muộn lại hoàn toàn không có biện pháp phản bác. Cho dù ai cũng sẽ không tin tưởng, Đông Phương Bất Bại đại giáo chủ võ công cái thế cao cao tại thượng, lại cam nguyện ủy thân hầu hạ cho một tổng quản nho nhỏ võ công thấp kém. Thật là phiền muộn nha!

Đông Phương Bất Bại trở về nhìn thấy Đan Vô Ngân cầm một đồng tập thở dài thì có chút tức giận.

“Không phải đã nói không cho người làm việc vất vả quá mức sao? Thế nào người lại bắt đầu xem sổ sách rồi?” Vừa nói vừa đi qua.

Đan Vô Ngân ngẩn đầu, trên mặt hắn hiện lên một tia tà ác, “Đông Phương, đây không phải là cho ta xem, chính là đưa cho người.” Không biết Đông Phương nhìn sẽ phản ứng ra sao đây?

“Nga?” Chẳng lẽ là công văn đưa đến bên này của Tử Khiêm? Đông Phương Bất Bại tò mò nhìn thoáng qua mấy thứ trên bàn, Một trăm công pháp cho người bên dưới, Để người thừa nhận hưởng thụ, làm thế nào không khiến bạn thụ thương, nhìn mấy tựa sách khiến cho người ta không ngừng liên tưởng, phối hợp với rất nhiều hình vẽ nam nam đây đưa, lập tức Đông Phương Bất Bại xấu hổ tới mức từ đỉnh đầu đến ngón chân đều đỏ bừng.

“Người.... Người tại sao có thể có mấy thứ này?” Đông Phương Bất Bại thẹn thùng ngay cả lời đều nói không được liền mặt.

Kéo nhẹ Đông Phương Bất Bại còn xấu hổ, lại ôm y đặt lên đùi của mình, Đan Vô Ngân hiếm có lúc tâm tình thật tốt nhìn cái lỗ tai mề người đang đỏ bừng, thật khiến người ta muốn liếm một cái “Những thứ này đều là Tang tam tỷ, Đồng đại ca còn có Bình đại ca thu thập cho ta tham khảo.”

Đông Phương Bất Bại cảm giác được khí tức ấm áp của Đan Vô Ngân quanh quẩn trên gáy của mình khiến hắn một trận run rẩy, lại nghe được Đan Vô Ngân nói, có chút khẩn trương, “Bọn họ.... Bọn họ đã biết?”

Vừa nghiêng đầu, môi lại vô tình chạm đến môi của Đan Vô Ngân, y thoáng chút đình trệ.

Tuy rằng kinh nghiệm của Đan Vô Ngân cũng không phong phú, thế nhưng chưa ăn qua thịt heo, cũng đã thấy heo chạy, tự nhiên sẽ không bỏ qua món ngon tận miệng thế này. Tay nâng lên cái cằm có chút xấu hổ mà cúi xuống của Đông Phương Bất Bại, đầu lưỡi linh hoạt đối với làn môi mề người lập tức triển khai công chiếm.

Vốn chính là dục cự hoàn nghênh, Đông Phương Bất Bại thuận theo khế nhếch cái miệng nhỏ nhắn tùy để đầu lưỡi của

Đan Vô Ngân xâm chiếm lãnh địa của mình, để cho môi, răng, đầu lưỡi, thậm chí cả nước bọt của y đều bị hấn cuốn lấy, triền miên

Hai người đều là người luyện võ, khí tức tự nhiên là dài, không cần lo lắng chuyện không thở nổi đợi được đến khi hai đôi môi rời ra đã là chuyện rất lâu sau đó.

Đan Vô Ngân có chút suyễn khí ngắc đầu mang theo một sợi chỉ bạc mập mờ, mà Đông Phương Bất Bại đã sớm mềm mại vô lực ghé vào trong lòng Đan Vô Ngân.

“Phu nhân, kỹ thuật của ta thế nào?” Đan Vô Ngân khó có được một lần bỏ đi tao nhã vốn có mà đeo lên mặt nạ đáng khinh.

Đông Phương Bất Bại tức giận thưởng cho Đan Vô Ngân một cái liếc mắt, nhưng bởi vì vừa triền miên xong nên ánh mắt lại mang mấy phần quyến rũ, “Bình thường thôi.” lời nói mang theo tư vị có chết vẫn mạnh miệng, không biết vừa rồi ai là người mất sức đến mức không thể đứng vững.

“Nga? Phu nhân đổi biểu hiện của vi phu không hài lòng sao?” Đan Vô Ngân vừa nói vừa làm bộ cúi đầu, lại bị Đông Phương Bất Bại nhanh chóng ngăn trở, “Tốt, thật vô cùng tốt, được chưa?” Đối với việc Đan Vô Ngân gọi mình là phu nhân, Đông Phương Bất Bại chẳng những không có tức giận, trái lại nội tâm có một chút ngượng ngùng.

Hơn nửa ngày, Đông Phương Bất Bại mới nhớ tới những gì vừa rồi Đan Vô Ngân nói, “Tử Khiêm, người nói cho bọn hấn biết rồi sao?”

12. Chương 12: Giáo Chủ Phu Nhân

Đan Vô Ngân cố ý lộ ra thần sắc chần chờ, quả nhiên thấy Đông Phương Bất Bại giả vờ không mấy để ý nói “Không có sao? Vậy là tốt rồi, như vậy người bình thường làm việc trong giáo cũng dễ dàng hơn.” Chỉ là y lặng lẽ rũ mi che giấu đầy mắt thất lạc.

Nhìn vẻ cam chịu của ái nhân Đan Vô Ngân thăm hỏi hận, vừa nảy tại sao lại muốn trêu chọc người này chứ, ôm Đông Phương Bất Bại vào sâu trong ngực, hấn dùng giọng điệu thương tiếc, “Tiểu ngu ngốc, ta có nói chưa cho bọn họ biết sao?”

Đông Phương Bất Bại sững sốt, ngay lập tức hiểu được vừa rồi mình bị tên bại hoại này Tử Khiêm đùa bỡn, lại nghĩ tới bộ dạng ngốc nghếch vừa rồi của bản thân, y nhận không được đỏ mặt lên. Vừa thẹn lại vừa giận, y thoáng cái giãy khỏi lồng ngực của Đan Vô Ngân “Hừ! Thật to gan, người lại dám trêu đùa bản tọa như vậy!”

Đan Vô Ngân làm sao không nhìn ra Đông Phương là đang xấu hổ, nhanh chóng phối hợp cúi người thở dài, “Giáo chủ thứ tội, là Vô Ngân thất lễ, bất quá giáo chủ, Vô Ngân chỉ là đang cùng nương tử bồi dưỡng cảm tình mà thôi, thật là ta tình người nguyện, xin giáo chủ có thể nới tay một mặt tha cho Vô Ngân lần này?”

Đông Phương Bất Bại cảm giác mặt mình hiện tại nóng hừng hực, quả thực chẳng biết nên làm thế nào cho phải, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là tức giận tự cắn môi mình, “Trong giáo còn có việc, ta phải ra ngoài trước buổi tối cùng người dùng bữa” Nói xong xoay người liền chạy.

Đan Vô Ngân nhìn Đông Phương Bất Bại gần như là dùng khinh công bay đi, khóe miệng nhếch lên để lộ một nụ cười tà không chút phù hợp hình tượng. Đông Phương là đang xấu hổ đi!

Bất quá, Đông Phương có phải hay không quên mất, hấn là Đại tổng quản của Nhật Nguyệt thần giáo những hội nghị cao cấp bên trong giáo hấn chắc chắn cũng sẽ tham gia. Đan Vô Ngân trong lòng giả vờ nghiêm trang khiển trách sự sơ sẩy của Đông Phương, nụ người ngoài mặt lại nhìn thế nào cũng thấy là đang vui vẻ. hấn chỉnh sửa quần áo lại một chút sau đó cũng đi theo bước chân của Đông Phương Bất Bại mà ly khai.

Khi Đông Phương Bất Bại nhìn thấy vẻ mặt mỉm cười của Đan Vô Ngân ở phòng nghị sự Nhật Nguyệt thần giáo, cước bộ

dưới chân hơi chậm lại cố gắng không dấu vết che giấu sự ảo não của y.

“Nhật Nguyệt thần giáo, thiên thu vạn đại, Đông Phương giáo chủ, nhất thống giang hồ!” Ngay khi Đông Phương Bất Bại ngồi lên đài tọa giáo chủ, tất cả giáo chúng đều thành kính quỳ mọp xuống đất, thấy Đan Vô Ngân cũng đối với bản thân triêu bá Đông Phương Bất Bại có chút không vui nhứt mảy, làm sao có thể!

Đan Vô Ngân ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt bất mãn của Đông Phương, hơi suy nghĩ một chút liền hiểu rõ nguyên nhân. Hướng Đông Phương Bất Bại cười cười, hần lên lút vén vạt áo của mình lên một chút lộ ra đôi chân đang ngồi thấp giả quỳ.

Đông Phương Bất Bại nhìn Đan Vô Ngân bày ra điệu bộ lém lỉnh không kèm được co rút khéo miệng. Không ngờ Tử Khiêm luôn điềm đàm nhô nhả cũng có lúc trẻ con như thế.

Bất quá, như vậy cũng không phải kể lâu dài.

Đông Phương Bất Bại nhớ lại tình huống sáng sớm Đan Vô Ngân trêu đùa mình, y chợt có chút xúc động muốn làm chút chuyện tùy hứng không để tâm trách nhiệm. Nếu Tử Khiêm trước đã công khai quan hệ với ta, thì bây giờ đến phiên ta công khai cũng được chứ?!!

“Tử Khiêm, lên đây.” Đông Phương Bất Bại dùng ngữ điệu uy nghiêm trước giờ nói một câu làm mọi người kinh hãi. Tử Khiêm? Là ai có thể thân cận với giáo chủ như thế.

Đan Vô Ngân ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy ánh mắt cười trộm trên gương mặt cổ ra vẻ nghiêm chỉnh của Đông Phương,

nhất thời hiểu được tính toán trả thù nhỏ nhặt của ái nhân đành mỉm cười sùng nịch. Cũng được, dù sao sớm muộn gì cũng phải công khai.

Ở trước mặt mọi người, Đan Vô Ngân từng bước một đi lên bậc thang dẫn đến quyền lực tối cao của Nhật Nguyệt thần giáo, khi đến trước mặt của Đông Phương Bất Bại hần mới dừng lại, bước tránh qua phía bên trái cùng Đông Phương đối mặt tất cả giáo chúng.

Hài lòng thấy biểu hiện của Đan Vô Ngân, Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng gật đầu, “Đan Vô Ngân là người của bản tọa, lời của hần nói cũng là lời bản tọa nói, nếu kẻ nào dám đối với hần không cung kính án giáo quy xử trí!”

Giáo húng bên dưới bởi vì e ngại uy nghiêm thường ngày của Đông Phương Bất Bại nên mặc dù trong lòng có niệm bao nhiêu lần “thảo nê mã” * cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có Hướng Vấn Thiên ỷ vào thân phận của mình là Thần giáo nguyên lão đứng dậy chất vấn.

“Giáo chủ, Đan Vô Ngân chỉ là một tổng quản nhỏ, nếu như giáo chủ muốn hần bồi tẩm thuộc hạ cũng không dám xen vào, thế nhưng nếu như đem đại sự trong giáo giao cho những kẻ tiểu nhân như vậy, sợ rằng trong giáo có nhiều huynh đệ đều không phục.” Ý tứ là, cái tên Đan Vô Ngân kia làm nam sủng thì còn có thể, muốn cho hần nắm đại quyền thì vẫn còn chưa đủ tư cách.

Nhìn Hướng Vấn Thiên mang theo bộ dạng chính khí lẫm nhẫm, Đông Phương Bất Bại trong mắt lóe lên một đạo hàn quang. Cái kẻ Hướng Vấn Thiên này vốn là phụ tá đắc lực của Nhậm Ngã Hành, đến khi bản thân mình đã ngồi lên ngôi giáo chủ gã vẫn chưa từ bỏ ý định muốn bang trợ Nhậm Ngã Hành Đông Sơn tái khởi, chính mình trước giờ vẫn đặt đại bộ phận tâm tư vào tu luyện. Quý hoa bảo điển, không ngờ lại để cho thằng nhãi này sinh lòng kiêu ngạo.

Hôm nay bản tọa vừa trao quyền cho Tử Khiêm, cũng là công khai quan hệ với hần, gã này dám ăn nói bậy bạ ở đây thật sự cho rằng bản tọa không có biện pháp trị người sao?

“Hướng tử sử, giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo giáo chính là bản tọa mà không phải người, như vậy ta đem đại sự trong giáo giao cho ai chống quản thì liên quan gì đến người?” Nói xong lời cuối cùng, giọng của Đông Phương Bất Bại đã lạnh đến mức làm cho người nghe nhin không được rung mình.

Hướng Vắn Thiên sững sốt, hiển nhiên gã không nghĩ tới Đông Phương Bất Bại dĩ nhiên không cho gã mặt mũi, nhìn Đông Phương Bất Bại không chút nào che giấu sát khí Hướng Vắn Thiên trong sát na lùi bước. Nhưng gã vì muốn thực hiện kế hoạch của mình nên không thể không kiên trì nói tiếp.

“Giáo chủ nói lời ấy sai rồi, Nhật Nguyệt thần giáo của chúng ta chính là thiên hạ đệ nhất giáo, mỗi một sự vụ đều là quan hệ trọng đại. Không có quy tắc không thể thành công, nếu ngày hôm nay giáo chủ để kẻ không đứng đắn tham gia xử lý giáo vụ, e rằng THần giáo sẽ sớm lâm nguy!” Nói xong, nghe được phía sau vài tiếng rì rầm đồng thuận, gã vội vàng cúi đầu khước miệng không dấu vết che giấu nụ cười thỏa mãn.

Nghe Hướng Vắn Thiên lặp đi lặp lại nhiều lần vũ nhục Tử Khiêm, Đông Phương Bất Bại giận quá hóa cười, “Hướng tả sử, người nghĩ rằng mấy chuyện trộm gà bắt chó người làm bản tọa thật không biết sao?”

Vung tay lên, Hướng Vắn Thiên chỉ thấy một đạo ngân quang lóe qua, gã vẫn còn chưa kịp phản ứng đã cảm giác trên ngực đau nhói. Ngân châm của Đông Phương Bất Bại đã đâm xuyên huyết Khí Hải của hắn tự bao giờ.

Hướng Vắn Thiên trên mặt điên cuồng không chút nào che giấu, “Đông Phương Bất Bại, người thật là ác độc!” Đông Phương Bất Bại cứ nhiên ở trong khoảnh khắc phế bỏ võ công mà Hướng Vắn Thiên tận tâm khổ khổ tu luyện vài thập niên! Bây giờ Hướng Vắn Thiên chẳng khác gì một gã phế nhân.

Hừ lạnh một tiếng, “Hướng Vắn Thiên, nhiều năm qua người ở trong giáo lôi kéo lực lượng ý đồ mưu phản, nhìn ở phân lượng người trung thành với Nhậm Ngã Hành bản tọa vẫn không muốn cùng người tính toán, chưa từng nghĩ đến người cứ nhiên như thử được một tác lại muốn tiến một thước, thật không để bản tọa vào mắt một chút nào sao?” Nhìn kẻ khác đều thông minh cúi đầu im lặng, Đông Phương Bất Bại trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

“Đồng trưởng lão!” Đông Phương Bất Bại phân phó, “Bản tọa lệnh người trong vòng ba ngày thu thập tất cả chứng cứ gây rối của Hướng Vắn Thiên, sau đó giao cho hình đường xử trí.” Ngay sau đó y đứng dậy xoay người ly khai, áo choàng màu đỏ không gió cũng tự động phát phơ, khi gần ra đến cửa thì quăng lại một câu. “Sau này, kẻ dám đối với Đan tổng quản bất kính, đưa đầu tới gặp!” (sao ta cứ cảm thấy cái áo bào tung bay của mỹ nhân thật giống giáo sư nha. Có ai không biết giáo sư không?)

Thấy Đông Phương Bất Bại ly khai, mọi người hai mặt nhìn nhau.

Là kẻ biết rõ nội tình Đồng Bách Hùng và Tang tam nương cười khổ nhìn Đan Vô Ngân vẫn như cũ bình tĩnh mỉm cười, “Đan huynh đệ, giáo chủ là ...”

Đan Vô Ngân nhìn Đồng Bách Hùng cười rất thuần lương, “Đồng đại ca, Vô Ngân nghe nói người và Hướng tả sử đã từng có giao tình sâu xa?”

Đồng Bách Hùng sững sốt, hắn và Hướng Vắn Thiên chỉ còn kém thủy hỏa bất dung, từ đâu tới cái gì quan hệ sâu xa? Nhìn Đan Vô Ngân đáng vẻ vô tội, Đồng Bách Hùng khó có được một lần đầu óc linh động, “Nga, đúng rồi, ta và Hướng tả sử

năm đó có thể có như sinh tử chi giao nha!” Là loại giao tình không phải người chết chính là ta sinh.

Nhìn Đồng Bách Hùng hưng phấn mà lôi kéo Tang tam nương vẫn còn bất đắc dĩ phóng về phía hình đường, Đan Vô Ngân trong ánh mắt phức tạp của giáo chúng phiêu nhiên rời đi.

Đông Phương Bất Bại ở trong phòng có chút thấp thỏm bất an, hành động hôm nay ở phòng nghị sự tuy nói là trả thù Tử Khiêm buổi sáng đối với mình trên đũa, nhưng thật ra là y đối với mọi người tuyên bố chủ quyền.

Hừ, đừng tưởng rằng y không biết, Tử Khiêm từ khi lên làm Thần giáo tổng quản có xưng hào “Đan tài thần”, nhiều ít cô nương chưa gã trong giáo đều đối với Tử Khiêm thêm nhỏ dãi ba thước, giang hồ nữ nhân không câu nệ tiểu tiết không chừng lúc nào đó có nha đầu lớn gang hươu Tử Khiêm thổ lộ thì sao.

Đến lúc đó, lấy mỹ nhân như hoa như ngọc so với một kẻ yêu quái bất nam bất nữ như y, Tử Khiêm hẳn sẽ lựa chọn đi...

Đông Phương Bất Bại không nhìn được lại bắt đầu suy nghĩ miên man. Khi Đan Vô Ngân về đến phòng chính là thấy bộ dáng mờ mịt này của Đông Phương Bất Bại.

“Đông Phương, làm sao vậy?” Nhìn cái dáng vẻ kia của Đông Phương, Đan Vô Ngân có chút kỳ quái, vừa không phải còn rất tốt sao?

“Tử Khiêm...” Đông Phương Bất Bại vẫn chưa từ suy nghĩ của mình phục hồi lại, chỉ là theo bản năng ní non.

“Hử, Đông Phương, người đang suy nghĩ gì?” Đan Vô Ngân nghĩ có cái gì đó không đúng, thừa dịp Đông Phương Bất Bại còn chưa lấy lại tinh thần liền nhẹ nhàng hỏi dò bên tai Đông Phương Bất Bại.

“Người thích nữ nhân sao?” Đông Phương Bất Bại vừa nói ra liền giật mình thanh tỉnh, áo não bưng kín miệng mình.

Đan Vô Ngân sững sốt một lúc mới hiểu được Đông Phương Bất Bại vừa rồi nói cái gì, thần sắc lạnh lẽo.

“Đông Phương, người đang suy nghĩ gì?” Lẽ nào Đông Phương vẫn không tín nhiệm hẳn sao?

Đông Phương Bất Bại nhìn thấy Đan Vô Ngân lạnh mặt xuống liền nhất thời luống cuống, cái gì cũng thú nhận, “Tử Khiêm... Người đừng nóng giận, ta chỉ là... Chỉ là, trong giáo có nhiều nữ hài tử xinh đẹp đều rất thích người, mà ta vô luận như thế nào chung quy cũng không phải một nữ tử.”

Thấy Đông Phương Bất Bại lộ vẻ thê lương Đan Vô Ngân tâm trạng mềm nhũn liền buông lỏng sắc mặt, hân khom người ôm lấy thất lựng vì tự ti mà chùng xuống của Đông Phương Bất Bại.

“Đông Phương, người lần trước không phải đã nói sao, ta là yêu quái người là quái vật, chúng ta là tuyệt phối. Hơn nữa, không phải hôm nay người đã đánh dấu sở hữu lên người ta rồi sao?” Đông Phương ngốc này, một người ưu tú như vậy thế nào cứ mãi không tự tin nì.

Đông Phương Bất Bại thoáng cái nhớ tới chuyện tốt bản thân vừa làm, nghĩ đến mình trước mặt giáo chúng nói Tử Khiêm là người của mình, tuy rằng những kẻ đó không có biểu hiện sắc mặt gì, nhưng vừa nghĩ cũng biết mọi người khẳng định đều cho rằng Tử Khiêm là nam sủng của mình, Tử Khiêm...

Thấy Đông Phương Bất Bại vừa nhắc tới đã có chút thấp thỏm, Đan Vô Ngân làm sao không biết y đang lo sợ chuyện gì, thật tự nhiên cầm lấy bàn tay còn đang bối rối nắm chặt kia, Đan Vô Ngân nhẹ nhàng mà ở bên tai Đông Phương Bất Bại thổi khí.

“Đông Phương, ta làm giáo chủ phụ nhân của người, vậy thù lao của ta đâu?”

* thảo nê mã: cách nói chệch đi của câu chửi tục “con bà mày”

13. Chương 13: Ngọt Ngào

Lỗi tai tai của Đông Phương Bất Bại vốn đã ứng do sự than cận của Đan Vô Ngân, lại bởi vì lời nói đùa bỡn và hành động ám muội của hắn mà “phùng” một cái biến thành một quả cà chua.

“Tử Khiêm... Người...” Ngay cả nói cũng đã không nên lời nữa.

“Ta ở đây, gọi ta làm gì?” Đan Vô Ngân cảm giác được mình càng đùa càng ác liệt, thế nhưng không có biện pháp, nhìn Đông Phương đại giáo chủ thường ngày uy phong lẫm lẫm lại lộ ra bộ dáng bị khi dễ này, thật là... Hài lòng nha!

Thấy Đan Vô Ngân đùa giỡn ác liệt, Đông Phương Bất Bại cắn răng một cái, hai tay ôm lấy cổ Đan Vô Ngân mạnh tay kéo xuống.

“Tử Khiêm, người ta không phải chỉ muốn báo thù sao? Người nhường ta một lần có được hay không?” Nói xong liền hơi nâng người dậy hung hăng cắn một phát lên cổ của Đan Vô Ngân, sau khi cắn xong Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu thỏa mãn nhìn biểu tình dờ dẫn của Đan Vô Ngân và dấu răng tiên diễm tươi mới trên cổ hắn. Hừ! con cạp không phát uy thì người cho ta là mèo bệnh!

Đan Vô Ngân nhìn Đông Phương Bất Bại đương đương đắc chí ngồi trở lại trước kính trang điểm không khỏi vuốt cái cổ còn đang đau nhức của bản thân cười khỏ, a, chọc giận Đông Phương mất rồi!

Đông Phương Bất Bại tâm tình rất tốt cầm cây lược gỗ chải nhẹ mái tóc dài của mình, ánh mắt có chút tinh quái như con mèo trộm được cá liên tục liếc về phía Đan Vô Ngân. Chỉ thấy Đan Vô Ngân từ phía sau chăm chú ngắm nhìn, đôi mắt của hắn dán chặt lên mái tóc dài buông xõa mềm mại như nước của y. Thấy kẻ thích gây sự kia đang chậm rãi tiến gần, Đông Phương Bất Bại có chút bối rối, “Làm sao đây, hình như lỗ tai lại đỏ mất rồi, nhờ hắn trêu chọc mình nữa thì phải làm thế nào a!”. Trong lúc tâm trạng của y còn đang không biết nên xoắn xuýt hay nên mong đợi thì cái người gây sự đó đã đứng sau lưng y.

Đan Vô Ngân tiếp nhận lược gỗ trong tay Đông Phương Bất Bại, một chút lại một chút kiên nhẫn vì Đông Phương Bất Bại chải đầu. Nhìn chất tóc mềm mại như tơ lụa trong tay mình Đan Vô Ngân có chút say mê, các cô gái ở thời đại của hắn thật biết cách hành hạ mái tóc, cả đám phụ nữ không uốn thì cắt, không nhuộm thì duỗi, mặc dù cũng có những người để tóc dài nhưng mái tóc hoàn toàn tự nhiên, nhẹ nhàng thế này vẫn là lần đầu tiên hắn được tiếp xúc. Sau khi chải xong, hắn nhẹ nhàng ấn môi mình lên một lọn tóc, hành động đó thành công khiến quả cà chua Đông Phương lần nữa xuất hiện, chỉ là lần này có xu hướng còn đỏ hơn trước nha.

Đan Vô Ngân liếc ngang qua bàn trang điểm, hắn định tìm một cái phát quan giúp Đông Phương búi tóc, thế nhưng hắn chợt nhìn thấy trong một cái hộp ở góc bàn có một cái trâm cài tóc đơn giản của nữ. Chiếc trâm đó cũng không có gì đặc biệt, nó có hình chim phượng, đuôi phượng bung dài dính theo vài cái dây tơ vàng, cuối mỗi đoạn tơ vàng là một viên trân châu tròn trĩnh và một cái chuông vàng bé xíu, hắn là để nữ tử cài trâm mỗi khi chuyển động có thể phát ra âm thanh vui tai. Đan Vô Ngân chợt nhớ đến Đông Phương nhà hắn hình như thích y trang của nữ nhân, trong lòng khẽ động.

Cầm lấy cái trâm cài tóc đơn giản mà xinh đẹp kia, Đan Vô Ngân đối Đông Phương Bất Bại nói, “Đông Phương, đêm nay người mặc y phục nữ nhân cho ta xem có được hay không? Ta giúp người trang điểm”

Đông Phương Bất Bại nguyên bản đang xấu hổ hưởng thụ sự ôn nhu của Đan Vô Ngân, vừa nghe lời này cả người có chút chấn động, “Nhưng... Sẽ rất xấu.” Y đã từng ở lúc không có người len lén mặc thử trang phục nữ, thế nhưng nhìn như thế nào đi nữa cũng là rất kệch cỡm, dù y đã rất cố gắng trang điểm thủy chung cũng không thể sánh bằng nữ tử chân chính.

“Sẽ không, Đông Phương của ta là đẹp nhất.” Đan Vô Ngân xoa dịu Đông Phương Bất Bại sau đó dùng ánh mắt mong đợi nhìn hắn.

Vô pháp cự tuyệt yêu cầu của Đan Vô Ngân, Đông Phương Bất Bại có chút thấp thỏm lại có chút mong đợi gật đầu.

=====

Buổi tối rất nhanh thì tới, Đông Phương Bất Bại cẩn môi nhìn Đan Vô Ngân cầm thật nhiều thứ yên chí thủy phần dùng để hóa trang cho mình.

Lúc xế chiều, Đan Vô Ngân đã đặc biệt rời khỏi Hắc Mộc Nhai xuống trấn nhỏ dưới núi, hắn đến cửa tiệm son phấn cán quét tất cả son phấn và đồ dùng trang điểm, lại đến tiệm y phục tốt nhất lựa chọn quần áo nữ thích hợp cho Đông Phương Bất Bại. Suốt cả quá trình hắn hoàn toàn không thèm để ý biểu tình thất thố của lão bản và khách nhân trong tiệm, lão bản nường của tiệm son phấn còn đặc biệt tặng hắn thêm một hộp hương cao vì “Cô nường nào lấy được phu quân như người thật là có phúc a, mấy nam nhân kia chẳng đời nào biết giúp vợ đi mua y trang đâu”.

Cố gắng nhớ lại hình tượng nữ tử cổ trang đã từng nhìn thấy trên phim truyền hình, lại nghĩ đến đường nét khuôn mặt có chút phong vị nam nhân vương vấn của Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân cẩn thận đem hai lọn tóc thả rơi che bớt góc cạnh nơi khuôn hàm khiến cho gương mặt của y nhìn qua có chút tiêm gầy, phần tóc còn lại thì dùng trâm phượng cuốn lên búi nhẹ thành hình xoắn ốc phía sau đầu. Hắn lại lấy ra hộp son giúp Đông Phương tô môi, điểm má; gương mặt anh khí ngời ngời bỗng dừng lại trở nên có phần nhu mì (mềm mại, xinh đẹp).

Sau đó là vẽ lông mày, điểm chu sa. Đan Vô Ngân khi cầm bút vẽ thì không làm giống như cách trang điểm của thời đại này, hắn dùng chì nhạt nhẹ nhàng tô theo lông mày có sẵn, sau đó lại dùng tam bản chải đánh

rằng sạch chải lên lông mày để tạo đường nét nhẹ nhàng. Hắn cũng dùng thứ bột vẽ mày đó hòa thêm chút thuốc mỡ cho sánh lại, dùng một cây bút viết tiểu tự viền mi mắt, sau đó tiếp tục dùng bàn chải sạch vừa rồi chuốt từng sợi lông mi. Vết chu sa nơi giữa trán được hắn họa thành một đóa thủy tiên, trong mắt hắn Đông Phương vẻ đẹp của Đông Phương Bất Bại chỉ có loài hoa tuyệt mỹ cao ngạo ấy mới có thể so sánh.

Sau khi trang điểm xong, vì muốn có ấn tượng đầu tiên hoàn mỹ nhất, Đan Vô Ngân vẫn chưa vội chiêm ngưỡng thành phẩm của mình mà là nhanh chóng giục Đông Phương đi thay quần áo. Hắn thật nóng lòng muốn biết khi nhìn thấy người trong lòng mang bộ dáng nữ nhân thì sẽ có bao nhiêu tình thú.

Đợi đến khi Đông Phương thay xong bộ xiêm y màu vàng nhạt, ngượng ngùng từ sau bình phong bước ra, Đan Vô Ngân lập tức ngẩn người.

Tuy nói diện mạo là do Đan Vô Ngân tự tay trang điểm, y phục cũng là do Đan Vô Ngân đích thân lựa chọn, thế nhưng hắn chưa bao giờ cho là Đông Phương lại phù hợp tạo hình này đến thế. Răng trắng môi hồng, xiêm y phơ phất, mặt dù cũng có mấy phần do “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi” nhưng không thể phủ nhận Đông Phương Bất Bại trong tạo hình này tuy không phải là quốc sắc thiên hương, nhưng cái khí thế của thượng vị giả* cổ hủ trên thân của y cùng với dáng người dong dỏng, dung mạo hiên ngang lại khiến cho y phảng phất có cảm giác thiên chi kiều nữ, tuyệt thế phương hoa**.

“Tử Khiêm... Bộ dáng của ta có đẹp?” Đông Phương Bất Bại lên tiếng dò hỏi, gương mặt vì ngượng ngùng có hơi ửng đỏ, Đan Vô Ngân càng nhìn càng thấy mình quá may mắn vì chọn được ái nhân vô cùng hoàn mỹ. Người xem, người xem, Đông Phương nhà ta muốn phóng khoáng có phóng khoáng, muốn mị hoặc có mị hoặc, muốn ngây thơ cũng có thể ngây thơ đến khiến người ta xuân tâm nhộn nhạo nha.

Đông Phương Bất Bại nhìn biểu hiện của Đan Vô Ngân cũng đã đoán được mình hóa trang nhất định không xấu, thế nhưng trong lòng y cũng có đôi chút bất an. Minh dù sao cũng là nam nhân, mặc y trang phụ nữ tuy rằng không quá tệ nhưng hắn là cũng không xuất sắc, biểu hiện của Tử Khiêm thế này hẳn là... hài lòng đi!

Đan Vô Ngân sau khi phục hồi tinh thần lại cũng không nói gì, hắn chỉ đơn giản cầm tay Đông Phương Bất Bại lôi kéo đến trước gương.

Đông Phương Bất Bại lấy hết dũng khí nhìn vào trong gương, sau khi nhìn thấy bộ dạng của mình, cả bản thân y cũng có chút ngầy ngốc. Nữ tử trong gương không giống những cô gái bình thường ôn nhu uyển ước***, cách trang điểm cũng không nùng trang điểm mặt**** như hắn thường thấy, nữ tử này nhìn qua thoải mái sạch sẽ, gương mặt trang điểm như có như không vẻ đẹp cứ như đến từ sâu trong cốt cách. Trước giờ Đông Phương Bất Bại dù thích nhưng cũng không dám ăn vận như nữ nhân chủ yếu bởi vì vẻ ngoài của y hoàn toàn không thích hợp với cách hóa trang thường dùng ở thế giới này, mỗi khi Đông Phương Bất Bại cố ý hóa trang theo lối tiên diễm cũng đều cảm thấy chính mình thô lỗ tục tũn, điều này làm y vô cùng phiền muộn. Mà nay, Đan Vô Ngân lại dùng ánh mắt của hiện đại trang điểm cho y, cái khí chất tự do tự tại cùng vẻ đẹp tự nhiên khoáng đạt này hiển nhiên làm y hài lòng vô cùng.

Nhìn thấy giấc mộng bấy lâu nay tưởng chừng vô vọng lại được ái nhân trợ giúp hoàn thành, cái mũi của Đông Phương Bất Bại không nhịn được có chút chua.

Đan Vô Ngân cúi đầu nhìn Đông Phương Bất Bại bởi vì mặc nữ trang hình như lại khiến tâm tình của y cũng trở nên giống như một thiếu nữ thích khóc, hắn chỉ đành mỉm cười sùng nịnh, thế nhưng dù có sùng đến thế nào đi nữa hắn cũng không thể quên mục đích chính của đêm nay.

“Phu nhân, đêm nay người đã đáp ứng đem thù lao trả cho vi phu, đúng không?”

Bởi vì tâm trạng thật tốt mà Đông Phương Bất Bại khó có một lần phóng khoáng dung túng ý xấu của Đan Vô Ngân, “Hảo...” Tuy rằng thanh âm nhỏ đến mức Đan Vô Ngân hầu như nghe không rõ.

Nửa ôm nửa kéo Đông Phương Bất Bại đến trên giường, tay của Đan Vô Ngân chậm chạp vuốt ve gương mặt của y, đôi môi, cái mũi, gò má, lông mày đều chạm qua một lượt; không chỉ dừng lại ở đó, bàn tay xấu xa ấy còn nhẹ nhàng dò xét tiến lên phía đỉnh đầu của Đông Phương Bất Bại rút xuống cây trâm cài tóc. Mái tóc đen dài như thác nước lập tức rũ xuống, Đông Phương Bất Bại cũng không ngờ Đan Vô Ngân lại hấp tấp như vậy, nhất thời kinh ngạc “A” lên một tiếng.

Bàn tay khéo léo giải khai vạt áo của Đông Phương Bất Bại vạt, cái miệng của hắn cũng không nhàn rồi, “Đông Phương, ngươi biết không? Có người nói, nam nhân mua quần áo cho ái nhân chính là vì có thể đích thân thủ cỡi nó.”

Đông Phương Bất Bại vừa nghe, cả người đều biến thành đỏ như tôm luộc, Tử Khiêm này, thế nào có thể không đứng đần như thế...

Một đêm không ngủ.

=====

Lúc ánh nắng buổi sáng sớm chiếu vào trong phòng, Đan Vô Ngân vẽ mặt thoả mãn mở mắt, nhìn Đông Phương Bất Bại ngoan ngoãn vùi ở trong lồng ngực mình, khoe miệng hắn bất giác mỉm cười hạnh phúc

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hơi mệt mỏi của Đông Phương Bất Bại, từ cái trán, mũi, môi đỏ mọng một đường xuống phía dưới, lại trở về khuôn ngực tối qua hắn đã nhiều lần chà đạp.

Nhẹ nhàng mà chạm đến điểm hồng hồng nhẹ nhàng khảy niết, suy nghĩ xấu xa chợt nổi lên khiến hắn mạnh tay bấm xuống

“A... Tử Khiêm, không nên... Ta mệt mỏi quá!” Đông Phương Bất Bại còn chưa thanh tỉnh theo bản năng nỉ non.

* thượng vị giả: người ở vị trí cao

** Thiện chi kiều nữ: Con gái cưng của trời, thường dùng với nghĩa những người có số phận may mắn, đôi khi dùng sát nghĩa hơn là cô gái thuộc dòng dõi quý tộc.

Tuyệt đại phương hoa: Phong hoa tuyết đại, cái này thường không chỉ riêng về sắc đẹp mà chỉ về tổng thể khí chất của một con người.

*** Ôn nhu uyển ước: dịu dàng, kín đáo, hàm súc

*** Nùng trang điểm mặt: phấn son lòe loẹt

14. Chương 14: Thần Giáo Thánh Cô

“Ngô, Tử Khiêm... Không nên, ta mệt mỏi quá.” Vẫn còn đang chìm trong mơ hồ Đông Phương Bất Bại theo bản năng cầu xin tha thứ. Lại hôn lên mặt Đông Phương Bất Bại hai cái, Đan Vô Ngân nhớ tới sự điên cuồng tối qua của bản thân lương tâm trĩu nặng, quyết định buông tha Đông Phương Bất Bại một lần, hít sâu một hơi nỗ lực nhịn xuống dục vọng đang kêu gào, cẩn thận nâng đầu của ái nhân còn tựa trên ngực mình đặt lên gối, sau đó hắn đứng dậy mặc quần áo.

Sau khi rửa mặt xong, Đan Vô Ngân tùy tiện dùng hai cái điểm tâm liền đi thẳng tới trù phòng. Tối hôm qua đã khiến Đông Phương cực khổ một đêm mặc hắn cầu xin tha thứ thế nào mình cũng không bỏ qua, Đông Phương nhất định tức giận, ngày hôm nay phải cố gắng biểu hiện tốt một chút, tranh thủ xin xử lý khoan hồng.

Lúc Đan Vô Ngân còn đang ở trù phòng mang tiền mang hậu, vi thân ái Đông Phương chuẩn bị điểm tâm tình yêu. Đến thời gian cơm trưa bỗng một hơi thanh âm non nớt vang lên. “Ngươi chính là thắm thắm mới của ta?”

Xoay đầu lại, nói chuyện chính là một tiểu cô nương mặc bộ quần áo phấn hồng, mái tóc buộc cao tết thành đuôi sam nhẹ nhàng đu đưa theo động tác nghiêng đầu, ánh mắt dường như phá lệ long lanh càng khiến cả người của đứa trẻ sáng lên vàng hào quang thuần chân đặc hữu.

Đan Vô Ngân vừa nghe cách xưng hô “Thắm thắm” này nhất thời có chút cứng ngắc, đầu đầy hắc tuyến, cũng liền biết tiểu cô nương này chính là thần thánh phương nào. Nếu tiểu cô nương trước mặt này không phải nữ nhi của tiền nhiệm giáo chủ Nhậm Ngã Hành, thần giáo Thánh cô đỉnh đỉnh đại danh Nhậm Doanh Doanh thì còn có thể là ai nữa.

Mặc dù biết sau này, chính tiểu cô nương thuần chân trước mắt đã mang theo cha nàng cùng tình lang Lệnh Hồ Xung giết chết Đông Phương thúc thúc nhà mình, nhưng khi nhìn hiện tại nàng vẫn còn là một đứa trẻ thiên chân vô tà, thực sự là không thể chán ghét được mà! Đan Vô Ngân cười khổ.

“Xin chào, ta là Đan Vô Ngân, là ái nhân của Đông Phương.” Đan Vô Ngân chỉ có thể mỉm cười nói như vậy.

Hiển nhiên, tiểu cô nương đối với vị “Thẩm thẩm” trên môi treo nụ cười hòa ái này rất có hảo cảm. “Thẩm thẩm, người thật là lợi hại! Dám gọi Đông Phương thúc thúc là ‘Đông Phương’, những thẩm thẩm khác cũng chỉ có Tuyết thẩm thẩm cùng Thi Thi thẩm thẩm có thể gọi Đông Phương thúc thúc là phu quân, năm vị thẩm thẩm còn lại chỉ có thể gọi thúc ấy là giáo chủ thôi.”

“Bởi vì ta là ái nhân của Đông Phương thúc thúc nha.” Đan Vô Ngân không có cách nào giải thích, chỉ có thể cầm một khối thạch ướp lạnh* hân hân cố ý làm cho Đông Phương đưa đến đánh lạc hướng tiểu cô nương.

“Đi? Đây là cái gì, ăn ngon thật!” Tiểu cô nương vừa mới cắn một cái đã phần khởi reo lên.

Đan Vô Ngân âm thầm thở dài một hơi, dù sao vẫn chỉ là trẻ con “Đây là thạch ướp lạnh, người đã khen ngon thì giữ gói hết lại mang về đi.”

Tiểu cô nương vui vẻ dùng bàn tay nhỏ bé khấn ôm lấy còn phần thạch còn lại, “Cảm tạ thẩm thẩm, nga đúng rồi, thẩm thẩm, ta là Nhậm Doanh Doanh, Thánh cô của Nhật Nguyệt thần giáo.” Tiểu cô nương lúc này mới nhớ tới việc phải giới thiệu bản thân.

“Doanh Doanh, xin chào, ta là Đan Vô Ngân, tổng quản Nhật Nguyệt thần giáo tổng quản, ái nhân của giáo chủ, người có thể gọi ta là Vô Ngân thúc thúc.” Đan Vô Ngân cũng nghiêm trang cùng Nhậm Doanh Doanh giới thiệu bản thân, nếu như hân và Nhậm Doanh Doanh có quan hệ tốt, đến lúc nàng phải lựa chọn giữa Nhậm Ngã Hành – người cha không thân cận lắm và hai vị thúc thúc vẫn chiếu cố mình, có thể nàng sẽ có một lựa chọn khác chẳng?

“Được rồi, nhìn trên phân lượng của thạch ướp lạnh, Vô Ngân thúc thúc.” ánh mắt của tiểu cô nương lộ ra thần sắc giáo hoạt. Đan Vô Ngân sửng sốt, một lát sau mới hiểu được mình bị một con nhóc đùa bỡn.

Tỉ mỉ quan sát cô bé, nhân vật nữ chính của Tiểu ngao giang hồ, người sau khi trưởng thành được Kim đại gia được miêu tả là “Trong ôn nhu mang theo cứng cỏi, trong hàm súc ẩn chứa nhiệt tình, khoan dung rộng lượng, ngoài mềm trong cứng, thông tuệ trầm tĩnh”. Quả nhiên, thoát nhìn bắt quá bảy tám tuổi (Dạ: chắc khoảng đó đi) cũng đã thông minh như thế...

“Vậy thì đa tạ Doanh Doanh tiểu thư!” Đan Vô Ngân vẻ mặt nghiêm nghị chấp tay cảm ơn.

“Hi hi! Người thật là thú vị! So với những kẻ bên cạnh ta thì thú vị hơn nhiều!” Nhậm Doanh Doanh che miệng cười to.

“Như vậy xin hỏi, Doanh Doanh tiểu thư tìm ta có chuyện gì ni?” Đan Vô Ngân loáng thoáng đoán được ý đồ khi vị này cô nải nải này đến đây.

Nghe đến đó, Nhậm Doanh Doanh đình chỉ cười to, cắn môi một cái; trong mắt lóe lên một đạo không rõ thần sắc, “Nghe nói, ngày hôm qua Hưởng Vấn Thiên thúc thúc bị Đông Phương thúc thúc phết đi vô công nhốt lại?”

Đan Vô Ngân trong lòng khẽ động, tin tức của Thánh cô thật rất linh thông! Xem ra, trong giáo cũng không phải bền chắc như thép giống như bên ngoài nhìn thấy.

“Ừ, đúng vậy, Doanh Doanh nha, cái gã Hưởng Vấn Thiên này là do Đông Phương thúc thúc dùng rất nhiều thời gian quan sát phát hiện được sai phạm, hân vẫn ý vào mình là nguyên lão trong giáo, lừa trên gạt dưới, cắt xén bổng lộc của huynh đệ trong giáo khiến cho cả giáo tiếng than dậy đất, thế nhưng Đông Phương thúc thúc vẫn nhìn trên mặt mũi của phụ thân người mà chậm chạp không hỏi tội hân, lần này hân ở trước mặt mọi người khiêu khích quyền uy giáo chủ, sợ rằng nếu không trị tội của hân Đông Phương thúc thúc của người sẽ vô pháp phục chúng nha.”

Bị đặt lời nói dối trơn tru chặt chẽ đến giọt nước cũng không lọt, Nhậm Doanh Doanh cho dù có cơ linh hơn nữa cũng bắt quá chỉ là một tiểu cô nương chưa trải sự đời, nghe xong những lời hươu vượn đó liền cảm

thấy không tốt, đôi mắt có ý cầu xin giúp đỡ hướng về phía Đan Vô Ngân.

“Vô Ngân thúc thúc, Hướng thúc thúc luôn luôn đối với ta rất khoan hậu, người có thể thay ta hướng Đông Phương thúc thúc cầu xin tha cho Hướng thúc thúc một lần không?!” Nói xong, đôi mắt to tròn trong veo như nước chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm Đan Vô Ngân.

“Chuyện trong giáo kỳ thực ta cũng không muốn quản nhiều, nhưng là Doanh Doanh tiểu thư lần đầu tiên cầu ta, ta đương nhiên sẽ làm hết sức, những việc khác ta không dám cam đoan, bất quá mạng của Hướng Văn Thiên mệnh thúc thúc ta có thể giữ lại!” Đan Vô Ngân làm bộ do dự một chút rồi mới đáp ứng.

Kỳ thực, nếu như Nhậm Doanh Doanh không đến cầu hấn Hướng Văn Thiên cũng nhất thời không chết được, dù sao gã đã ở trong giáo lẩn lộn vài thập niên, nói tiếng diệt trừ mặc dù sẽ không lường bại câu thương, nhưng chắc chắn sẽ phải thương gân động cốt.

“Cảm tạ Vô Ngân thúc thúc!” Nhậm Doanh Doanh vô cùng cao hứng thi lễ với Vô Ngân, sau đó vui vẻ xoay người chạy, chạy vài bước như nhớ được điều gì lại quay đầu nói. “Nga, đúng rồi, Đan thúc thúc, ta còn có một việc, Thi Thi thăm thăm các nàng mời thúc qua một chuyến!” Sau đó hấp tấp chạy đi.

Bảy vị phu nhân sao? Tâm trạng Đan Vô Ngân trầm xuống, đối với bảy vị nữ nhân như hoa kia hấn hoàn toàn không có cảm giác ghen tuông, hấn rất tin tưởng với tình cảm của mình và Đông Phương đối tình cảm của mình, có chăng chỉ là thật nhiều hổ thẹn. Bảy vị nữ tử làm bạn ở bên người Đông Phương đã rất nhiều năm, nếu như không có mình xuất hiện có thể Đông Phương đối với bảy nữ nhân này vẫn có một ít tình cảm, tuy rằng đó cũng không phải tình yêu.

Hiện tại, các nàng chủ động muốn làm gì đây? Dem thức ăn chuẩn bị cho Đông Phương Bất Bại thu thập tốt, rồi đặt vào cái xứng để giữ nóng trên bếp, hấn gọi một người giúp việc ở trù phòng đến, “Vương huynh đệ, ta hiện tại phải đến nội viện làm chút chuyện rất nhanh sẽ trở về, làm phiền người hỗ trợ canh lửa một chút, đừng để thức ăn bị lạnh.”

Gã sai vật vọi vàng đáp ứng, “Đan tổng quản người yên tâm đi, ta nhất định không làm chậm trễ chuyện của ngài đâu!”

Đan Vô Ngân quay về gian phòng của mình thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ rồi mới đi đến chỗ của bảy vị phu nhân.

“Vô Ngân kiến quá bảy vị phu nhân.”

Bảy vị phu nhân đã chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn ở trong sân nội viện chờ Đan Vô Ngân đến. “Đan tổng quản không cần đa lễ, chúng ta chỉ là nữ nhân hủ lậu, hiện tại lại...”

Nói chuyện là Thi Thi phu nhân, đã từng là nữ nhân được Đông Phương Bất Bại tối sủng ái, lúc này khuôn mặt như hoa lại có vài phần tiều tụy.

“Hôm nay nghe nói, Đan tổng quản và phu quân...” Tuyệt phu nhân muốn nói lại thôi.

“Đúng vậy, phu nhân, Vô Ngân và Đông Phương đích thật là ở cùng một chỗ.” Đan Vô Ngân bình thản nói, cũng không dự định giấu giếm cái gì. Bảy vị phu nhân vừa nghe, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Hít sâu một hơi, vẫn là Thi Thi phu nhân đã từng thấy qua việc lớn sớm bình tĩnh mở miệng, “Đan tổng quản, kỳ thực mấy năm nay thái độ của phu quân chúng ta cũng biết, sợ rằng chúng ta ở trong lòng phu quân đã không có địa vị gì.”

Kiên cường đến mấy đi nữa dù sao cũng là một nữ tử, Thi Thi phu nhân có thể nói ra những lời này nhất định là hạ quyết tâm thật lớn, Đan Vô Ngân nghĩ lần này bảy vị phu nhân gọi hấn tới có lẽ không phải là hưng sư vấn tội.

“Chúng ta cùng phu quân ở chung nhiều năm, hôm nay phu quân có thể tìm được ái nhân chúng ta tự nhiên cũng là hết sức cao hứng, thế nhưng chỉ sợ phu quân bởi vì người mà không tha cho chúng ta.” Mặt lộ vẻ thê lương, có mấy ai ngờ được banỷ vị tỷ muội như hoa như ngọc lại có kết cuộc thế này...

Đan Vô Ngân vội vàng chấp tay, “Các phu nhân xin yên tâm, Đông Phương cũng không phải người vô tình như thế.”

“Chúng ta hôm nay thỉnh Đan tổng quản đến đây thật ra là có việc muốn nhờ.” Dứt lời, bảy vị nữ tử nhất tề quỳ xuống.

“Phu nhân!” Đan Vô Ngân vội vàng nâng lên lại bị Tuyết phu nhân ngăn lại.

“Đan tổng quản, chúng ta tuy rằng biết chút võ công, thế nhưng dù sao cũng là nữ nhân yếu đuối, hôm nay chúng ta đã hiểu rõ trái tim phu quân không còn ở trên người chúng ta, hiện tại chúng ta sở cầu chẳng qua là được lưu lại trên Hắc Mộc Nhai, để sau này không bị người khác nhục nhã khinh rẻ. Cầu mong Đan tổng quản thành toàn.”

Đan Vô Ngân nghe thế thì thở dài một hơi, “Các phu nhân xin đứng lên, cũng là Vô Ngân và Đông Phương thua thiệt các phu nhân, thỉnh các phu nhân yên tâm ngày nào còn có Vô Ngân ở đây, các vị phu nhân chắc chắn không việc gì!”

Chấp tay một cái, hần xoay người rời đi. Nhìn thân ảnh Đan Vô Ngân biến mất trong tầm mắt, thanh âm của Ngọc phu nhân có chút thê lương, “Thi Thi tỷ tỷ, chúng ta thực sự làm đúng sao?”

Thi Thi biểu hiện phá lệ kiên cường, “Muội muội, chúng ta không có lựa chọn nào khác, phu quân đã sớm không thuộc về chúng ta, tối thiểu Đan Vô Ngân luôn đối đãi chúng ta không tệ, lại từng cứu mạng chúng ta. Hần ở trong giáo cũng nổi tiếng là người ôn nhu tử mĩ, thua bởi hần ta cam tâm, mà đem phu quân giao cho hần, ta yên tâm.” Sau đó liền xoay người về phòng, lưu lại mấy vị tỷ muội đứng đó trầm tư.

Đan Vô Ngân sau khi rời khỏi nội viện bụng đầy tâm tư, nhìn sắc trời sắc không còn sớm tính toán có lẽ Đông Phương đã tỉnh lại, vội vàng nhanh hơn cước bộ.

Quả thực, khi Đan Vô Ngân mang cơm nước từ phòng bếp trở về phòng Đông Phương Bất Bại đã thức dậy khá lâu, trên mặt còn có một tia ủ khuất. “Tử Khiêm!”

Thấy Đan Vô Ngân trở về trong tay bưng cơm nước, sự ủ khuất của Đông Phương Bất Bại vì không thấy Đan Vô Ngân bên cạnh trong thời điểm đặc biệt như thế đã hoàn toàn biến mất. Một bên Đông Phương Bất Bại ngồi thẳng người, một bên lại ở trong lòng oán giận bản thân.

“Đông Phương, ngươi nằm xuống, ngày hôm qua ta làm ngươi mệt mỏi rồi.” Đan Vô Ngân nhìn thấy Đông Phương Bất Bại muốn đứng dậy liền vội vàng ngăn cản.

Đông Phương Bất Bại nghe Đan Vô Ngân nói đến thẳng thắn như thế, lại nghĩ tới sự điên cuồng đêm qua, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng.

15. Chương 15: Trù Hoạch

“Đông Phương, ngươi nằm xuống, ngày hôm qua ta làm ngươi mệt mỏi rồi.” Đan Vô Ngân nhìn thấy Đông Phương Bất Bại muốn đứng dậy liền vội vàng ngăn cản.

Đông Phương Bất Bại nghe Đan Vô Ngân nói đến thẳng thắn như thế, lại nghĩ tới sự điên cuồng đêm qua, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng

“Ta, ta không sao.” Có chút nhỏ giọng biện giải.

“Hanh, không nên ỷ vào bản thân võ công giỏi liền xằng bậy, lai, ta xoa bóp cho ngươi một chút nếu không sau này có thể lưu lại bệnh căn. Cũng may ngày hôm qua ta không có quên giúp ngươi thanh lý, bằng không hôm nay không biết có bị đau bụng hay không.” Đan Vô Ngân một chút cũng không thềm để ý nói, khiến Đông Phương Bất Bại mặt đỏ tới mang tai.

“Ngươi, ngươi vừa đến phòng bếp?” Để không cho Đan Vô Ngân nói những việc làm người ta xấu hổ Đông Phương Bất Bại vội vàng nói sang chuyện khác. Y tựa vào trước ngực Đan Vô Ngân hít một hơi dài, từ từ cảm thụ mùi thơm thức ăn và dư vị dầu củi.

“Ừ, còn gặp được Nhậm Doanh Doanh.” Đan Vô Ngân cũng không dự định giấu diếm Đông Phương Bất Bại.

“Doanh Doanh?” Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu lên, có chút nghi hoặc.

Hắn gật đầu, “Ừ, nàng còn gọi ta là thăm thăm.” Đan Vô Ngân nghĩ tới mình bị một tiểu cô nương đùa bỡn vẫn có chút tức giận, hắn mạnh mẽ mở miệng định cắn xuống những ngón tay của Đông Phương Bất Bại mà từ nãy tới giờ hắn vẫn mân mê thưởng thức, chỉ là cuối cùng vẫn không nỡ đành nhẹ nhàng cắn khẽ một cái.

Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng cắn môi hỏi, “Người sinh khí?” Là nam nhân hắn là đều không nguyện ý bị coi như nữ nhân. Hiện tại vừa giáo chủ phụ nhân, vừa thăm thăm, Tử Khiêm...

“Không có, là một tiểu cô nương rất thông minh, hảo hảo bồi dưỡng nói không chừng tương lai sẽ có thể làm nên chuyện. Nàng cùng Hường Vãn Thiên đi lại rất thân thiết?” Đan Vô Ngân đem ngón tay của Đông Phương Bất Bại từ trong miệng lấy ra, nhẹ nhàng xoa.

Đông Phương Bất Bại vừa nghe, làm sao không biết Nhậm Doanh Doanh tìm đến Tử Khiêm là có ý gì, “Nàng là vì Hường Vãn Thiên?”

“Ừ, quan hệ của tiểu cô nương và Hường Vãn Thiên tựa hồ rất tốt.” Đan Vô Ngân gật đầu.

“Hường Vãn Thiên năm đó là thủ hạ tử trung của Nhậm Ngã Hành, gã vẫn muốn nhờ danh tiếng Thánh cô của Doanh Doanh để Nhậm Ngã Hành Đông Sơn tái khởi.” Đông Phương Bất Bại biết Đan Vô Ngân vừa nhập giáo không lâu, đều không phải rất rõ ràng những thứ quan hệ này, nên cẩn thận giải thích.

“Nhậm Ngã Hành? Hắn còn chưa chết sao?” Đan Vô Ngân nhíu mày, hắn đối “Tiểu ngạo giang hồ” kỳ thực không hiểu nhiều, chỉ là từ những lời nói của đệ đệ muội muội lý giải một chút, hình như tên Nhậm Ngã Hành này cũng là đầu sỏ sát hại Đông Phương.

“Ừ, ta đem hắn nhốt dưới đáy Tây hồ, dù sao hắn cũng từng đối đãi ta không tệ.” Đông Phương Bất Bại một lần nữa nằm xuống trong lòng Đan Vô Ngân dịu giọng giải thích.

“Giết hắn!” Đan Vô Ngân giọng nói băng lãnh, khiến Đông Phương Bất Bại kinh ngạc quay đầu nhìn hắn.

“Tử Khiêm, ngươi làm sao vậy?” Lần đầu thấy bộ dạng này của Tử Khiêm, cư nhiên sẽ chủ động yêu cầu mình giết một người.

Đông Phương Bất Bại từ sau khi thích người đàn ông này liền cẩn thận quan sát thói quen, sở thích của hắn. Lại từ từ phát hiện hắn không thích huyết tinh, y liền tận lực tránh việc giết chóc, nhưng là hôm nay...

“Đông Phương, giết hắn.” Đan Vô Ngân ngữ khí kiên định.

“Được.” Đông Phương Bất Bại đương nhiên không sẽ vì một kẻ râu ria mà vi phạm ý tứ của Đan Vô Ngân.

“Qua tất niên, chúng ta hết thấy đều an bài một chút, sau đó đi hưởng tuần trăng mật đi; thuận tiện đến Tây hồ giết gã Nhậm Ngã Hành kia.” Đan Vô Ngân ngẫm lại liền lo lắng, Nhậm Ngã Hành năm đó có thể làm giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo hắn không phải dạng người đơn giản, phải là tự mình động thủ mới có thể yên tâm một chút.

“Hảo, chúng ta muốn đi ra ngoài du ngoạn sao?” Lực chú ý của Đông Phương Bất Bại cũng không đặt trên lý do vì sao Đan Vô Ngân định phải giết chết Nhậm Ngã Hành, mà là kinh ngạc Đan Vô Ngân lại muốn dẫn hắn đi ra ngoài chơi.

“Ừ, thế nào, không muốn?” Đan Vô Ngân biết rõ còn hỏi.

“Nguyện ý, nguyện ý, đương nhiên nguyện ý!” Vừa nghĩ tới mình và Tử Khiêm sắp sửa dắt tay du sơn ngoạn thủy, Đông Phương Bất Bại đã cảm thấy trong ngực vô cùng ngọt ngào.

Vừa nói xong, bao tử đã rột rột vang lên, khiến Đông Phương Bất Bại đỏ bừng cả mặt.

Đan Vô Ngân có chút nhăm mi tự trách, “A, đều tại ta, đã quên người gần một ngày đêm không có ăn cái gì, nào, uống trước chút cháo, chúng ta từ từ nói.”

Múc một chén cháo trắng cho Đông Phương, sau đó lại vì y gấp một ít thức ăn, “Hôm qua là lần đầu tiên của ngươi nên bây giờ không thể ăn thức ăn nhiều dầu, cháo này là ta cố ý nấu như thêm một chút, nếu cảm thấy không ngon thì lát nữa dùng thêm một ít cao điểm.”

Đối với thủ nghệ của Đan Vô Ngân cho dù là món ăn mình không thích, Đông Phương Bất Bại cũng sẽ rất nể tình mà đem toàn bộ ăn sạch. Ngoan ngoãn ăn cháo được Đan Vô Ngân đưa đến bên miệng, mắt Đông Phương Bất Bại đảo qua mấy món trên bàn, “Tử Khiêm, thạch ướp lạnh của ta đâu?” Nhìn thấy trên bàn không có món thạch ướp lạnh mình thích nhất Đông Phương Bất Bại có chút bất mãn.

“Đã tặng cho Doanh Doanh hết rồi, người đừng bĩu môi nữa.” Đan Vô Ngân thấy bộ dạng thèm ăn của Đông Phương quả thực rất giống một chú mèo nhỏ tham lam, thật rất đáng yêu mà, nhưng để tiểu miêu phải thất vọng thì không phải là chủ nhân tốt rồi, nghĩ thế hắn liền nhanh chóng đỡ dĩa, “Một lát đi, lát nữa ta lại làm cho người một phần khác, đến cơm chiều sẽ ăn có được hay không?”

Đông Phương Bất Bại lúc này mới bỏ qua.

“Ta vừa đi gặp bảy vị phu nhân.” Đan Vô Ngân đợi Đông Phương Bất Bại ăn xong, lúc thu dọn thực hạp mới hời hợt nói một câu.

“Ba!” Đông Phương Bất Bại nuốt chút làm rớt chung trà trên tay xuống đất, “Tử Khiêm...” mấy người phụ nữ đó đã nói cái gì sao?

Đan Vô Ngân mắt đầy ý cười liếc nhìn Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương, cẩn thận chút.” Sau đó cúi người lau đi vết trà đổ ra mặt bàn, đáng tiếc Đông Phương Bất Bại đang khấn trương lại không có phát hiện ý cười của Đan Vô Ngân.

Còn chưa đứng thẳng lên, Đan Vô Ngân đã bị Đông Phương Bất Bại từ phía sau ôm lấy, “Tử Khiêm, người đừng nóng giận, ta lập tức đem mấy người phụ nữ ấy đuổi đi. Ta, từ lúc ta... luyện công tới nay, thực sự không có đi tìm các nàng, người...”

Đông Phương Bất Bại cho rằng bảy vị phu nhân đối Đan Vô Ngân nói gì đó không thốt liền vội vã giải thích, nhưng y ngay cả nói đều nói không rõ ràng được.

Đan Vô Ngân thở dài một hơi, xoay người ôm lấy Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương, người suy nghĩ nhiều.”

Nửa ôm nửa kéo đưa Đông Phương Bất Bại mang về trên ghế, đặt Đông Phương Bất Bại ngồi trên chân của mình xong, Đan Vô Ngân chậm rãi nói tiếp, “Đông Phương, đích xác, ta truy cầu là nhất sinh nhất thế nhất song nhân*, thế nhưng cũng không có nghĩa là ta phải diệt trừ tất cả mọi người bên cạnh người, như vậy đối với người mà nói đã không phải là yêu mà là hại.”

Nhìn Đông Phương Bất Bại như có điều suy nghĩ Đan Vô Ngân lại nói tiếp, “Ngày hôm nay bảy vị phu nhân gọi ta tới cũng không phải là thị uy hay uy hiếp, chỉ là muốn thỉnh cầu ta có thể để các nàng ở lại trong giáo, để các nàng có thể tiếp tục sống trên Hắc Mộc Nhai mà thôi, thật ra họ cũng là nữ tử khấn trương, vì thế ta đã tự chủ trương đáp ứng các nàng rồi, người nói có được không?”

“Tất cả tất cả nghe theo người.” Đông Phương Bất Bại thoát nhìn có chút không yên lòng, thuận miệng đáp.

“Đông Phương, làm sao vậy?” Đan Vô Ngân nhạy cảm phát giác Đông Phương Bất Bại không chuyên tâm.

“Tử Khiêm, ta...” Đông Phương Bất Bại có chút do dự, nhưng dưới ánh mắt cổ vũ của Đan Vô Ngân cũng ngập ngừng nói ra.

“Mỗi lần, ta thấy người và người khác nói chuyện đến vui vẻ hoặc là có chút thân mật, ta đều có xung động muốn diệt trừ người kia, như vậy người có ghét ta hay không?” Đông Phương Bất Bại vừa nghĩ tới có người thân cận với Đan Vô Ngân trong lòng đã thấy ê ẩm.

“Ha hã, ” Đan Vô Ngân vừa nghe liền nở nụ cười.”Đông Phương, ta làm sao có cái gì không thích? Người đây là đang ghen!”

“Ghen?” Đông Phương Bất Bại nỉ non, tuy rằng đoạn cảm tình này là y mở miệng bày tỏ trước, thế nhưng đối với những thứ tình cảm này nọ, y vẫn chỉ là kiến thức nửa vời.

“Đúng rồi, kỳ thực đây là cảm giác độc chiếm đối với ái nhân, là biểu hiện người yêu ta.” Đan Vô Ngân kiên nhẫn phụ đạo cho Đông Phương Bất Bại một lớp về luyện ái.

“Như vậy, người sẽ ghen sao?” Đông Phương Bất Bại là một đệ tử tốt, suy một ra ba.

“Ngạch!” Đan Vô Ngân có chút lúng túng sưng sốt, không có trả lời.

“Có hay không?” ngón tay nhẹ nhàng ở trên ngực Đan Vô Ngân vẽ vòng tròn, Đông Phương Bất Bại dùng một thanh tuyến trầm thấp cực gợi cảm mà nỉ non bên tai hắn. Đông Phương Bất Bại chợt phát hiện bản thân từ trước tới nay đều ở thế hạ phong, thật vất vả mới có một lần cơ hội chuyển bại thành thắng liền thừa thắng xông lên, ngay cả chiêu thức mị hoặc trước giờ không dám dùng đến cũng phải giở ra rồi.

Đan Vô Ngân hô hấp bắt đầu gấp gáp, “Đông Phương, người, người không phải mệt mỗi sao? Nhanh nghỉ ngơi nào!”

Đông Phương Bất Bại sao có thể đơn giản buông tha Đan Vô Ngân, chẳng những không có dừng tay, trái lại còn làm trầm trọng thêm, “Từ Khiêm ~~, nói cho ta biết đi!” Cái lưỡi ướt át mềm mại ở trên lỗ tai Đan Vô Ngân trên quét tới quét lui đây.

Thúc thúc có thể nhịn, thăm thăm không thể nhịn**! Đan Vô Ngân ôm Đông Phương Bất Bại ba bước đi thành hai bước quay trở về chiếc giường vừa mới ly khai không bao lâu kia, vừa đặt người xuống liền lập tức áp Đông Phương Bất Bại đến dưới thân.

“Có! Mỗi lần ta thấy bảy vị phu nhân, liền nghĩ đến trước đây người cùng các nàng hoa tiền nguyệt hạ, phong hoa tuyết nguyệt, sau đó lại sẽ suy đoán người đường đường giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, đã từng cùng nhiều ít tài nữ tuấn nam nhất độ xuân phong, biết rất rõ ràng không nên, biết rất rõ ràng khi đó ta còn không biết người, người cũng còn không có thích ta, đối với người liền không nhịn được ghen tuông, được chưa!” Giao phó xong, lại cúi người muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng của Đông Phương Bất Bại.

“Từ Khiêm!” Phát hiện ý đồ của Đan Vô Ngân, Đông Phương Bất Bại phản ứng miễn cưỡng dùng tay ngăn chặn miệng Đan Vô Ngân, vẻ mặt vô tội nói, “Ta mệt mỗi! Người không phải nói để ta nghỉ ngơi sao?” Sau đó nhìn Đan Vô Ngân.

Phát hiện Đông Phương Bất Bại khó được một lần nổi lên tâm tư xấu xa, Đan Vô Ngân cười khổ, hắn hít sâu một hơi, véo nhẹ cái mũi của Đông Phương Bất Bại “Đồ tồi.” Sau đó xoay người ngã xuống bên cạnh Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại nhìn biểu tình khó chịu của Đan Vô Ngân, lương tâm có chút bứt rứt, “Rất khó chịu?”

Đan Vô Ngân tức giận liếc mắt, nắm thật chặt bàn tay Đông Phương Bất Bại “Lần sau người thử xem!”

Hơi hơi cắn môi, Đông Phương Bất Bại nói, “Để ta giúp người!” Nói xong bàn tay liền hướng đến trên người Đan Vô Ngân vuốt ve.

Bắt lại bàn tay không thành thật của Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân vỗ vỗ hắn, “Ngoan, ngủ đi, người không phải mệt mỗi sao? Ta lập tức ổn thôi.” Sau đó mạnh bắt Đông Phương Bất Bại nhắm hai mắt lại.

Đông Phương Bất Bại tựa ở trong lòng Đan Vô Ngân, ngửi mùi hương cơ thể quen thuộc có thể khiến người ta an tâm trên người ái nhân, nhắm mắt lại, lập tức đã ngủ.

Còn Đan Vô Ngân ôm Đông Phương Bất Bại cảm thụ dưới thân lửa nóng, thở dài —— tự làm vậy, không thể sống nha!

Ô a, Đông Phương biến thành xấu! —— người nào đó tự làm tự chịu ai oán.

Về phần những chuyện khác, ngày mai rồi hãy nói, giáo chủ đại nhân nghĩ ngơi là trọng yếu nhất!

=====

* Nhất sinh nhất thế nhất song nhân: một đời một kiếp một đôi người (đôi trong có đôi có cặp chứ không phải đôi ba thứ nhé)

** Thúc thúc có thể nhịn, thăm thăm không thể nhịn: mất hết kiên nhẫn, bị ép đến đường cùng.

16. Chương 16: Phát Uy

Đông Phương Bất Bại một đêm ngon giấc, mà Đan Vô Ngân lại là một đêm chưa ngủ.

Ngày kế, rời giường.

Đan Vô Ngân hai vành mắt đen thui miễn cưỡng xốc lên tinh thần giúp Đông Phương Bất Bại mặc tốt trang phục, liền tổng y đi xử lý công sự công sự trong giáo, sau đó gọi Phân Phân đến vì mình chuẩn bị.

Tiểu nha đầu Phân Phân vừa giáo chủ thần thanh khí爽 ly khai, mà Đan Vô Ngân lại thành quốc bảo vành mắt đen đậm thế nào cũng không che giấu được, không khỏi che miệng cười trộm.

“Hi hi, Đan đại ca, giáo chủ đêm qua không để cho người ngủ ngon sao?” Bởi vì nể mặt Đan Vô Ngân duyên cớ, Đông Phương Bất Bại cũng khó có được đối Phân Phân hảo thanh hảo sắc, dần dần Phân Phân cũng không sợ hãi Đông Phương Bất Bại như trước, đến khi cùng Đan Vô Ngân nói đùa mở miệng cũng không mềm yếu chút nào.

Tức giận tặng cho Phân Phân một ánh mắt khinh thường, “Tiểu nha đầu, cả ngày không chịu học hành lại đi nghe những thứ thất loạn bát tao gì thế? Mấy chữ viết ngày hôm qua đã luyện được rồi?” Đan Vô Ngân thoáng cái liền bắt được nhược điểm của Phân Phân.

Phân Phân nhún vai cái mũi nhỏ thanh tú, có chút phiền não giậm chân, “Đan đại ca!”

Xoay người lại cho Phân Phân một lời an ủi, “Phân Phân, đại ca cho người đọc sách viết chữ là vì muốn tốt cho người, cái đầu thông minh như vậy thế nào lại không đi học những thứ hữu dụng đâu!” Đan Vô Ngân bắt đắc dĩ.

“Đan đại ca, người ta thật sự có cố gắng học, thế nhưng người ta biết chữ, chữ lại không biết người ta nha!” Tinh nghịch lè lưỡi, Phân Phân giả vờ đáng thương năn nỉ hẳn

“Nói bừa! Ngày hôm nay gấp đôi, ta lúc trở lại sẽ kiểm tra, nếu là không hợp cách, hừ hừ!” Đan Vô Ngân uy hiếp phải đi ánh nhìn cầu xin của Phân Phân.

Rút đầu một cái, tiểu cô nương liền ừ ừ, “Nga, người ta đã biết.”

Có chút buồn cười nhìn Phân Phân tựa như cà bị nhiễm sương, Đan Vô Ngân lắc đầu ra khỏi phòng.

Mới vừa đi ra khỏi phòng, liền thấy phó thủ* bên người Đồng Bách Hùng vẻ mặt hốt hoảng hướng về phía mình chạy tới.

“Lưu Phó đường chủ, xảy ra chuyện gì sao?” Đan Vô Ngân ngăn cản Lưu phó đường chủ đang cầm đầu đi về phía trước.

“A, Đan huynh đệ, rốt cuộc tìm được người! Nhanh lên một chút đến phòng nghị sự đi, giáo chủ sắp đại khai sát giới rồi!” Lưu Phó đường chủ đường đường một Thần giáo Phó đường chủ, cao thủ võ lâm, lúc này đã đầu đầy mồ hôi.

Đan Vô Ngân nhíu mày, làm sao vậy? Đông Phương sáng sớm đi ngoài còn là dương dương đắc ý, là ai không có mắt dám chọc giận y kia chứ?

Một bên đẩy nhanh cước bộ đi về phía phòng nghị sự, một bên Đan Vô Ngân hướng Lưu Phó đường chủ cấp tốc hỏi thăm tình huống.

“Lưu Phó đường chủ, người đừng có gấp cứ từ từ nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là ai chọc tới Đông Phương sao?” Đan Vô Ngân khéo léo hỏi thăm tình huống từ chỗ Lưu phó đường chủ, nếu như đến lúc đó loạn ra mặt can thiệp có thể sẽ không tốt

“Cũng là do cái tên chết tiệt Dương Liên Đình kia!” Lưu Phó đường chủ vừa nhắc tới Dương Liên Đình liền nổi giận, “Trước khi người nhập giáo, gã là tổng quản trong nội viện, ỷ vào việc hầu hạ bên cạnh giáo chủ nên bình thường trong giáo thường xuyên hoành hành ngang ngược, làm xằng làm bậy. Từ sau khi người tới, hẳn chính là bị đá đi nơi khác, thế nhưng lại cứ xoay quanh trong giáo bịa đặt lời đồn về người.”

Đan Vô Ngân gật đầu, “Ừ, cái này ta cũng có nghe thấy, thế nhưng thời gian đã lâu như vậy làm sao đến bây giờ Đông Phương lại đem chuyện này ra nói chứ?” Đan Vô Ngân vẫn là không biết rõ ràng chân tướng.

“Chẳng là thế này, hần cùng Hường Vãn Thiên bị điều đến cùng một phân đà, Hường Vãn Thiên rất là trọng dụng hần, đem hần trở thành phó thủ*.” Lưu Phó đường chủ giải thích.

“Hai ngày trước Hường Vãn Thiên không phải là bị bắt sao, lúc ấy cũng không thấy hần và người của Hường Vãn Thiên có động tĩnh gì. Thế nhưng sáng sớm hôm nay, giáo chủ vừa đến phòng nghị sự bọn họ lại bắt đầu hồ đồ, nói cái gì người dĩ sắc thị quân, yêu ngôn hoặc chúng, muốn giáo chủ xử trí người thả Hường Vãn Thiên.” Lưu Phó đường chủ nói lên cái này còn là tức giận khó kềm.

Đan Vô Ngân hiểu rõ, chỉ sợ là Dương Liên Đình từ chỗ Doanh Doanh biết được Hường Vãn Thiên sẽ không xảy ra chuyện gì, cho nên mới nhảy ra biểu hiện một chút, về phần mình, phỏng chừng cũng không vào được mắt Dương Liên Đình chỉ là đúng dịp bị hần đem ra làm lá chắn.

Nghe xong như vậy, Đan Vô Ngân trở nên bình tĩnh hơn, cước bộ cũng chậm lại, bản thân không thích giết chóc, cũng không đại biểu mình là thánh mẫu Maria, làm sao có thể giúp “Cừu nhân” cản đường mình cầu tình.

“Đan huynh đệ, người thế nào không đi?” Lưu Phó đường chủ đang vội vã xông về phía trước chợt phát hiện hần đi chậm lại, nghi ngờ quay đầu lại hỏi.

“Những người đó còn không chết ngay được, Lưu đại ca, người gấp cái gì?” Đan Vô Ngân kỳ thực cũng rất kỳ quái, Đồng đại ca và Lưu đại ca hai người đều không phải rất chú ý đến bọn người Hường Vãn Thiên sao? Thế nào hôm nay lại gấp gấp như vậy?

“A nha! Ta nóng nảy không phải vì Dương Liên Đình, hần chết ta càng cao hứng, chỉ là một vài huynh đệ trong giáo thật sự không vừa mắt với bọn người của Hường Vãn Thiên, bị bọn chúng làm trò lôi kéo đánh nhau trước mặt mọi người, giáo chủ hình như thật sự bị chọc giận.” Lưu Phó đường chủ hình như cũng phát hiện mình có chút quá mức vội vàng xao động, ngượng ngùng gãi đầu.

Đan Vô Ngân nghe xong cũng không nóng nảy, Đông Phương khẳng định sinh khí, người có chuyện nhất định không phải những kẻ gây rối ở phòng nghị sự, mà là cái tên không biết tốt xấu Dương Liên Đình kia.

“Không có chuyện gì, tin tưởng ta, mấy người huynh đệ sẽ không xảy ra chuyện.” Đan Vô Ngân vừa nói, Lưu Phó đường chủ cũng không sốt ruột nữa, tùy theo Đan Vô Ngân chậm rãi hướng phòng nghị sự đi tới.

Hai người cứ như vậy không chút hoang mang đi tới phòng nghị sự, quả nhiên Đông Phương Bất Bại uy phong lẫm lẫm ngồi ở trên ghế giáo chủ phát ra uy áp, mấy người huynh đệ vì Đan Vô Ngân ra mặt đều mặt mũi vui vẻ quỳ một bên xem hát, ngược lại là Dương Liên Đình ban đầu dương dương đắc ý bây giờ lại đầu đầy mồ hôi quỳ ở chính giữa lạnh run.

Thấy Đan Vô Ngân tới, Đông Phương Bất Bại thu hồi khuôn mặt tức giận, “Tử Khiêm, sao người lại tới đây? Không ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt?”

Trong sát na, vô số ánh mắt mập mờ nhìn về phía Đan Vô Ngân, thấy vành mắt phỉm đen và thân thể đơn bạc của Đan Vô Ngân liền lập tức bày ra bộ dáng hiểu rõ. Đan Vô Ngân trong ngực cười khổ, chuyện này Đông Phương nhất định là cố ý!

“Đông Phương, nghe nói người nổi giận?” Đan Vô Ngân không để ý tới những lời đùa giỡn vừa rồi của Đông Phương Bất Bại, lên tiếng dò hỏi. Không biết sáng nay là kẻ nào đã hứa là sẽ tuyệt không nổi giận, không làm mình lo lắng chút.

Đông Phương Bất Bại hơi dừng một chút, nói sang chuyện khác, “Dương Liên Đình, người còn có cái gì để nói sao?” Rõ ràng vừa rồi Đông Phương Bất Bại đã răn dạy hần.

Dương Liên Đình vẫn như cũ vẻ mặt không phục, “Giáo chủ, thuốc đắng dã tật, lời thật khó nghe, thuộc hạ biết hiện tại giáo chủ nghe thuộc hạ nói không lọt tai, thế nhưng đây đều là lời tâm huyết của thuộc hạ! Đan Vô Ngân vốn là một kẻ tiểu nhân dĩ sắc thị quân, giáo chủ sợ là đã tin nhầm lời gièm pha của hần, như vậy e rằng kiến huynh đệ giáo chúng không thể tâm phục!” Sau đó còn dùng sức mà đập đầu, không chút

nào phát hiện huynh đệ giáo chúng trong miệng gã đều dùng loại ánh mắt khi dễ nhìn gã, ngay cả những người nguyên bản cùng hân thuộc phe Hương Vãn Thiên cũng không ngoại lệ.

Đan Vô Ngân hừ lạnh một tiếng, “Dương Liên Đình huynh đệ, Đan Vô Ngân ta tự hỏi từ khi nhập giáo tới nay vẫn tận trung tận trách, vì Thần giáo, vì giáo chủ cúc cung tận tụy, có chết không từ” Người muốn diễn trung thần đứng không, ta diễn cùng người, ta cũng không tin ta đường đường nhân tài kỹ thuật cao thế kỷ hai mươi mốt, được muối muối trui rèn qua không biết bao nhiêu kịch bản phim truyền hình thiên triều cầu huyết lại không sánh bằng một tên đồ cổ như người!

“Đúng, đương sơ lúc Vô Ngân vừa nhập giáo, thật không quá rõ ràng quan hệ lợi hại trong giáo, cho nên trong lúc vô tình mới tiếp nhận vị trí của người, chuyện đó ta quả thật không còn gì để nói. Nhưng Vô Ngân tự thấy, trừ lần đó ra ta vẫn là cẩn thận tỉ mỉ đến giờ cũng không phạm phải sai lầm lớn gì, vì sao Dương huynh đệ vẫn ghim chặt Vô Ngân không buông?” Lời nói vừa xong thành công khiến những người dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Dương Liên Đình tăng thêm vài phần ghê tởm.

“Người! Người, người ngậm máu phun người!” Dương Liên Đình cũng cảm giác được không đúng, rõ ràng là gã đem người đi thảo phạt Đan Vô Ngân, thế nào hiện tại ngược lại là bản thân không đúng.

Nhìn Dương Liên Đình cố sức biểu hiện chính trực, vẻ mặt muốn tỏ ra lòng đầy cảm phẫn, Đông Phương Bất Bại cảm thấy trận buồn nôn, “Dương Liên Đình, bản tọa không nói người lại cho rằng bản tọa không biết sau, từ trước tới nay người và phụ thân người Dương An đều ý chức cây quyền, lừa trên gạt dưới, trung gian kiếm lời túi riêng, niệm tình Dương An đã chết nên bản tọa mới không cùng người tính toán, hôm nay người nếu như còn không biết tốt xấu đừng trách bản tọa không khách khí.”

Dương Liên Đình lấy hết can đảm ngẩng đầu nhìn Đông Phương Bất Bại, lại bị hàn quang trong mắt Đông Phương Bất Bại dọa sợ đến sau lưng rét run.

Bộ hạ cũ Hương Vãn Thiên lúc này mới nhớ tới mục đích bọn họ gây chuyện, “Giáo chủ, thằng nhãi Dương Liên Đình này bị xử phạt quả thực trừng phạt đúng tội, thế nhưng Hương tả sử đối Thần giáo trung thành tận tâm, cầu mong giáo chủ có thể giơ cao đánh khẽ** thả cho Hương tả sử một con đường.”

Đan Vô Ngân ánh mắt đảo qua, nói năng có trật tự, thế nhưng thật ra là một nhân tài.

“Vị huynh đệ này, chuyện của Hương tả sử chuyện tình Đồng trưởng lão còn đang thẩm tra, tin tưởng không bao lâu Hương tả sử có thể chứng minh được sự trong sạch của mình, đến lúc đó hiển nhiên người sẽ được thả ra.” Đây là lần đầu tiên, Đan Vô Ngân trước mặt giáo chúng công khai sắp xếp sự vụ trong giáo.

“Đan Vô Ngân, giáo chủ vẫn không nói gì người có tư cách gì mở miệng?” Dương Liên Đình vẫn không biết sống chết kêu lên.

Đông Phương Bất Bại nhẹ phát ống tay áo một cái, một luồng kinh phong mạnh mẽ hất Dương Liên Đình bay thẳng vào góc phòng nghị sự, tận đến khi va mạnh vào cây cột mới ngừng lại được.

Nhìn Dương Liên Đình bị ép đến ho ra một ngụm máu tươi, chân mày của Đông Phương Bất Bại cũng không thềm nhíu một cái, “Bản tọa đã sớm nói, theo đạo lý, lời của Tử Khiêm hay lời của bản tọa đều giống nhau, những kẻ còn dám vũ nhục Tử Khiêm, giết, không, tha!”

Khí thế cường đại làm cho tất cả mọi người trong đại sảnh trừ Đan Vô Ngân đều không chịu nổi quỳ rạp xuống đất,

nơm nớp lo sợ hô to, “Nhật Nguyệt thần giáo, thiên thu vạn đại, Đông Phương giáo chủ, nhất thống giang hồ.”

Vốn khẩu hiệu chỉ có như vậy là kết thúc, thế nhưng trong đám người một thanh âm không biết từ đâu nường đó hô lên một câu.

“Giáo chủ dữ giáo chủ phụ nhân trung hưng thánh giáo, thọ dữ thiên tề!” Thanh âm vừa vang lên phòng khách hoàn toàn yên tĩnh.

Xong, trong lòng Đan Vô Ngân âm thầm gục đầu.

Quả nhiên, Đông Phương Bất Bại nghe xong liền sững sốt, sau một lúc lại thoải mái cười to, “Tốt, tốt, tốt, cũng là một nhân tài, Tử Khiêm, mau tìm xem người này là ai đi!”

Đưa lưng về phía mọi người Đan Vô Ngân cho Đông Phương Bất Bại một cái liếc mắt, “Dạ, Đông Phương Bất Bại đại giáo chủ!”

Đông Phương Bất Bại vừa nghe đã biết Đan Vô Ngân bắt mẫn, nhanh chóng thu lại biểu tình đắc ý, khôi phục bộ dáng nghiêm trang giống như vẫn còn đang chính thức xử lý công vụ.

Đan Vô Ngân thấy biểu hiện của Đông Phương Bất Bại thì hơi thở dài, dù sao cũng không thể để ý mất mặt trước số đông giáo chúng, hẳn không thể làm gì khác hơn là trong lòng thầm nảy sinh âm mưu thâm độc, chờ đến buổi tối ta cho người đắc ý đủ!

=====

* Phó thủ: kiểu như trợ lý, tổng trợ lý thời xưa.

** Vong Khai Nhất Diện: mở một mặt lưới, kiểu như chừa cho một con đường thoát. Minh dùng câu “Giơ cao đánh khẽ” làm nghĩa tương đương.

17. Chương 17: Khởi Hành

Đan Vô Ngân xoay người lại mỉm cười vẻ mặt hòa ái, “Xin hỏi, là vị huynh đệ nào vừa mới lên tiếng?” Đáng chết!

Thấy biểu tình trên mặt Đan Vô Ngân huynh đệ giáo chúng nhất tề rung mình một cái, ô a, giáo chủ phu nhân thật đáng sợ!

Một thanh niên nam nhân đứng ở vị trí của các Hương nơm nớp lo sợ đứng dậy nói, “Phu nhân, là tiểu nhân.” Nhìn giáo chủ phu nhân cười càng thêm “xán lạn*” nam tử ở trong lòng thầm rùng, giáo chủ mau quần thúc phu nhân của người, hẳn muốn giết người kia!

“Xin chào, xin hỏi vị huynh đệ này cao danh quý tính?” Đan Vô Ngân mỉm cười, biết sợ chưa? Sợ rồi thì đừng ăn nói lung tung nữa! Xem ta như thế nào thu thập người!

“Không dám nhận quý tính... là họ Quý*!” Người nọ hít sâu một hơi, có lẽ là nghĩ phóng lao thì phải theo lao, trái lại bình tĩnh hơn rất nhiều.

Đan Vô Ngân sững sốt, “Họ Quý?” Đầu năm nay còn có người mang họ quỷ dị như thế?

“Đúng vậy, tiểu nhân họ Quý danh Nhân.” Nói lên tên họ của mình, Quý Nhân cũng rất bất đắc dĩ.

Đan Vô Ngân xì một tiếng bật cười, “Tên rất hay! Lệnh tôn quả thực tâm tư đặc sắc!”

“Tạ ơn Tạ phu nhân khích lệ!” Quý Nhân đáp tạ vẻ mặt thản nhiên không có nửa phần xấu hổ, thế nhưng cũng là một kẻ có phong phạm.

Đan Vô Ngân lại nói, “Ta xem người thật ra có bản lĩnh khéo mồm khéo miệng, vừa vặn Thần giáo đang muốn ở trên giang hồ làm mới hình tượng, người coi như vị đại sư ngoại giao đầu tiên của Thần giáo đi?” Vẫn là đem gã phải đi ra bên ngoài tạo tai họa cho người khác là được rồi.

“Tạ ơn Tạ phu nhân đề bạt!” Quý Nhân hết sức kích động quỳ xuống nói tạ ơn.

Đông Phương Bất Bại liếc mắt nhìn Đan Vô Ngân, xác định lửa của hắn phát lên trên người gã Quý Nhân này không sai biệt lắm liền âm thầm hài lòng. Tên Quý Nhân này người cũng như tên, dù sao cũng có chút hữu dụng, để hắn ra ngoài lịch lãm vài năm rồi mang trở về trong giáo, dùng để làm vật dẫn lửa cũng không tệ.

Thế là ở trong lúc Quý Nhân còn chưa kịp vui mừng vì được lên chức, thì đã bị giáo chủ nhà mình ký hợp đồng bán làm bao cát xả giận cho “phu nhân” của hắn.

Sau khi đề bạt thì ắt hẳn là trừng phạt, Dương Liên Đình sau khi thổ huyết xong liền bị một vài huynh đệ thủ vệ dựng người quỳ lên, nhìn bộ dáng hắn bây giờ thật sự là vô cùng thê thảm

“Dương Liên Đình, người có biết tội của người không?” Đông Phương Bất Bại đổi tên Dương Liên Đình này càng ngày càng không nhận được, không có bản lĩnh, lại tham lam, còn không có ánh mắt, tối trọng yếu là gã luôn tìm phiền phức cho Tử Khiêm, thật là làm cho người khác có chút chán ghét mà.

Dương Liên Đình rốt cục có một điểm giác ngộ, hoang mang run rẩy ngẩng đầu, “Giáo chủ, tiểu nhân..... Tiểu nhân biết tội!” Tuy rằng vẫn có chút không phục, thế nhưng Dương Liên Đình vẫn là ngoan ngoãn nhận sai.

“Được rồi, niệm tình người thành khẩn nhận sai, lại thấy sắp đến cuối năm, công sự trong giáo bận rộn, ngẫm lại cũng không phải thời điểm nên phạt người. Vậy thì, người hãy đến Tây Vực thành lập một phần đường mới cho thần giáo đi!” Đông Phương Bất Bại cứ hời hợt như vậy mà mang Dương Liên Đình sung quân biên cương.

Dương Liên Đình ngẩng đầu không dám tin, liếc nhìn diên cuồng đứng dậy, “Giáo chủ, người thế nào lại không niệm tình cũ?”

Tình cũ? Đan Vô Ngân quay đầu nhìn thoáng qua Đông Phương Bất Bại, “Dương Liên Đình huynh đệ, là giáo chủ phụ nhân có lẽ ta có quyền hỏi một chút xem “tình cũ” trong miệng người là việc gì không?” Hắn từ từ bước đến bên cạnh Đông Phương Bất Bại kín đáo vươn tay lên lưng hắng bấm trên vai y một cái.

Đông Phương Bất Bại cố nén tiếng kêu đau đớn cuống quýt nói, “Dương Liên Đình, người không nghe được phụ nhân đang hỏi người sao?”

Về mặt Dương Liên Đình đầy ghen tỵ nhìn Đan Vô Ngân, “Giáo chủ, ngày trước khi Đan Vô Ngân còn chưa nhập giáo, lúc ấy ta hầu hạ giáo chủ rồi giường đứng dậy, giáo chủ không phải đã nắm tay của ta sao? Chẳng lẽ không phải bởi vì giáo chủ đối với ta có ý tứ mới cùng ta ám chỉ? Thế nhưng, từ khi Đan Vô Ngân nhập giáo, giáo chủ lại có người mới cười quên người cũ khóc, người nói ta làm sao chịu được

Đan Vô Ngân nghe Dương Liên Đình một phen khóc lóc thật sự không còn gì để nói, cái gã Dương Liên Đình này thật là.....

Đông Phương Bất Bại nhìn biểu tình của Đan Vô Ngân không có vẻ tức giận thâm yên lòng, liền quay sang cuồng nộ với Dương Liên Đình.

“Bản tọa bao thuở cùng người từng có dính líu? Dương Liên Đình đầu óc của người không phải bị nước vào rồi sinh ảo tưởng chứ?” Sau đó lại lén lút liếc mắt lấy lòng nhìn Đan Vô Ngân, “Người đâu, đem kẻ ăn nói hồ đồ này đến chỗ của Bình Nhất Chỉ, bảo hắn hảo hảo trị liệu!” Hai chữ cuối cùng nặng nề nói ra khỏi miệng khiến những kẻ tuân lệnh áp giải Dương Liên Đình không khỏi nhận cười, người nào không biết quan hệ của Bình đại phu và phụ nhân rất tốt, đem Dương Liên Đình giao cho Bình đại phu chẳng phải là để Bình đại phu phụng chỉ xử giết sao?

Xử lý tốt những chuyện vụn vặt còn lại trong giáo xong, Đông Phương Bất Bại đang muốn tuyên bố nghị sự kết thúc lại bị Đan Vô Ngân chặn lời “Đồng đại ca, Tang tam tỷ, ta dự định trước khi tân niên cùng Đông Phương xuất môn mấy ngày, sự vụ trong giáo đành giao cho nhị vị trông nom vậy.” Đan Vô Ngân chấp tay.

Đồng Bách Hùng và Tang tam nương sững sờ, nói, “Thỉnh giáo chủ và phụ nhân yên tâm, sự vụ trong giáo thuộc hạ sẽ xử lý ổn thỏa, không để cho giáo chủ và phụ nhân lo lắng.”

Đan Vô Ngân hài lòng gật đầu, “Vô Ngân ở nơi này nói lời cảm ơn trước.”

Ly khai phòng nghị sự, Đông Phương Bất Bại mới mở miệng, “Tử Khiêm, chúng ta thực sự muốn đi ra ngoài?”

Đan Vô Ngân bởi vì chuyện vừa xảy ra trong sảnh cho nên đối với Đông Phương Bất Bại cũng không tự nhiên lắm, “Đương nhiên, người khi nào thì thấy qua kiến ta nói không giữ lời chứ?”

Đông Phương Bất Bại không chút nào để ý đến lời nói lạnh nhạt của Đan Vô Ngân, về mặt hài lòng, “Tốt lắm, ta sẽ đi thu dọn đồ đạc ngay bây giờ! Chúng ta hôm nay sẽ lên đường!”

Đan Vô Ngân nhanh tay kéo Đông Phương Bất Bại đang chuẩn bị lao về nội viện, “Đông Phương, người gấp cái gì? Hiện tại đã buổi trưa rồi, coi như là thật tranh thủ thì chờ thu thập xong mấy thứ linh tinh cũng đã xế chiều rồi, chẳng bằng chúng ta chậm rãi thu thập, sáng sớm ngày mai hẵng khởi hành.”

Đông Phương Bất Bại nghe hắn nói có đạo lý, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng thả chậm cước bộ. Trong lòng của y đối với chuyến đi này không chỉ là phần khởi, còn là hy vọng, y hy vọng có thể cùng ái nhân tự do du ngoạn bên ngoài như những đôi tình lứa chân chính, chứ không phải ngại ngùng giấu diếm như ở trong giáo. Mặc dù Đông Phương Bất Bại có chút tâm tư đùa giỡn để mọi người gọi Đan Vô Ngân là phu nhân, nhưng trong lòng y thật ra cũng không thoải mái với xưng hô như vậy lắm. Trong mắt y, Đan Vô Ngân là người đàn ông ôn nhu tốt đẹp nhất trên đời này, hắn xứng đáng được người ta coi trọng, chứ không phải bởi vì ngôi vị giáo chủ của y mà ủy khuất hắn, khiến hắn trong mắt người khác trở thành một kẻ yếu thế, tiểu nhân.

Trở lại nội viện, Đông Phương Bất Bại mở tủ quần áo bắt đầu sắp xếp hành trang. Nhìn Đông Phương Bất Bại đang tỉ mỉ lựa chọn từng bộ y phục, trong lòng Đan Vô Ngân khẽ động, “Đông Phương ~.”

Sau lưng Đông Phương Bất Bại bỗng nhiên ớn lạnh, y quay đầu lại nhìn Đan Vô Ngân trong lòng đột nhiên có một loại dự cảm bất tường, thế nhưng y tự biết hôm nay đã khiêu chiến rất nhiều giới hạn của Đan Vô Ngân, nên y không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn lên tiếng trả lời, “Từ Khiêm, làm sao vậy?”

“Chúng ta nếu đã là đi hưởng tuần trăng mật, vậy người mặc nữ trang thì thế nào?” Đan Vô Ngân mỉm cười vẻ mặt ôn nhu.

“Nữ trang sao?” Đông Phương Bất Bại có chút động lòng, cũng là có chút ngượng ngùng.

“Đúng rồi, nữ trang, nếu như vậy, chúng ta có thể quang minh chính đại trở thành phu thê tương xứng.” Đan Vô Ngân từng bước dụ dỗ, cố gắng dẫn dắt tiểu bạch hổ dẫm vào bẫy rập.

Khẽ cắn khước môi, Đông Phương Bất Bại có chút chần chừ nhìn Đan Vô Ngân, nghĩ đến có thể cùng hắn công khai làm phu thê..., “Được rồi, ta đây sẽ mặc y sam của nữ nhân là được chứ gì.” Dù sao thì có thể mặc quần áo nữ nhân cũng là thỏa mãn sở thích của mình thôi.

“Ừ, thật ngoan!” Đan Vô Ngân khen thưởng hôn một cái lên trán của Đông Phương Bất Bại rồi nói tiếp, “Nhớ kỹ mang theo một kiện nam trang, chúng ta còn phải đi giết Nhậm Ngã Hành nữa.” Đan Vô Ngân nhắc nhở.

Đông Phương Bất Bại hơi dừng lại một chút, nhưng vẫn là gật đầu đồng ý.

Thấy Đông Phương Bất Bại ngoan ngoãn nghe lời, Đan Vô Ngân rất hài lòng xoa người đi thu thập hành lý của mình,

không nhìn thấy vẻ mặt dường như đang hạ quyết tâm làm việc gì đó của Đông Phương Bất Bại.

Ngày tiếp theo, Đan Vô Ngân tới trước chuồng ngựa chọn hai thớt ngựa tốt nhờ mã phu trong giáo thăng lên xe ngựa, sau khi mọi việc hết thấy đều an trí thỏa đáng rồi hắn mới trở lại nội viện tìm Đông Phương Bất Bại, kết quả...

“Doanh Doanh, người tại sao lại ở đây?” Đan Vô Ngân kinh ngạc phát hiện tiểu cô nương cũng ôm một bọc hành lý nhỏ ngồi trong viện tử của Đông Phương Bất Bại.

“Vô Ngân thúc thúc hảo, Đông Phương thúc thúc nói đi du ngoạn lần này cho ta theo cùng.” Không biết có phải ảo giác hay không, Đan Vô Ngân luôn cảm thấy trong đôi mắt của tiểu cô nương của có vài phần bồn chồn.

” Đông Phương thúc thúc đâu?” Đan Vô Ngân có chút bất đắc dĩ đành phải hỏi Nhậm Doanh Doanh tung tích cái kẻ tự tung tự tác kia.

Doanh Doanh lắc đầu, “Sáng sớm là Phân Phân tỷ tỷ tới tìm ta, ta còn chưa gặp Đông Phương thúc thúc.” Tốt, ngay đến Phân Phân cũng làm phản rồi.

“Ta ở chỗ này.” Thanh âm Đông Phương Bất Bại từ phía sau Đan Vô Ngân và Doanh Doanh phía sau truyền đến.

“Đông Phương! Đông Phương thúc thúc!” Tiếng kêu của hai người đồng thời vang lên, chỉ bất quá Đan Vô Ngân chính là kinh diễm mà Nhậm Doanh Doanh chính là kinh ngạc.

Nguyên lai, Đông Phương đúng là dám ở trước mặt Doanh Doanh mặc nữ trang!

Không giống với lần trước, hôm nay Đông Phương Bất Bại đặc biệt để Phân Phân giúp mình chải kiểu tóc đang được lưu hành của những phú gia phu nhân, trên tóc cắm một bộ kim điêu** phối hợp với hồng trang tiên điểm trên người, xinh đẹp đến mức khiến Đan Vô Ngân nhìn không chớp mắt.

“Đông Phương thúc thúc, người thế nào.....?” Cho dù Nhậm Doanh Doanh thông minh tuyệt đỉnh, đôi mắt Đông Phương Bất Bại như vậy cũng là kinh ngạc vạn phần.

“Doanh Doanh, giải thích rất dài dòng chúng ta lên xe trước, trên đường thúc thúc sẽ từ từ ni cho người biết.” Nói xong liền quay người bước vào trong xe.

Đan Vô Ngân theo sát phía sau lôi kéo Nhậm Doanh Doanh còn đang dờ dẫm leo vào trong xe, trước khi thả rèm xuống còn hảo tâm nhắc nhở bọn xa phu và giáo chúng hộ vệ cũng đồng dạng dờ dẫm một tiếng “Nên khởi hành thôi.”

Không hổ là tinh anh đệ tử, xa phu và hộ vệ chỉ là sửng sốt một chút liền nghe lệnh đi về phía trước.

Bên trong xe.

Doanh Doanh đang cầm một chén trà nóng nghe Đan Vô Ngân giải thích vì sao Đông Phương thúc thúc của nàng trở thành bộ dạng như thế.

Từ việc Nhậm Ngã Hành tính kế Đông Phương Bất Bại thế nào, rồi việc Đông Phương Bất Bại đăng ngôi giáo chủ ra sao, đến việc nơi hạ lạc hiện tại của Nhậm Ngã Hành, thậm chí đến cả mục đích của chuyến đi lần này. Đương nhiên, hắn chỉ nói loại nội công tâm pháp đó khiến Đông Phương Bất Bại thay đổi tính cách chứ không nói đến việc tự cung của y, bí mật đau lòng của ái nhân chỉ nên do mình hắn nắm giữ, tuyệt đối không thể để người khác có cơ hội làm tổn thương y.

Sau khi nghe xong, tiểu cô nương có chút xoắn xuýt, cũng không quan tâm đến việc xe ngựa hiện tại đã chạy đến địa phương hoang vắng, nhắc lên màn xe đối xa phu nói, “Xe đỗ, ta muốn xuống xe!”

Xa phu khổ sở quay đầu lại khán Đan Vô Ngân, thấy Đan Vô Ngân lặng lẽ gật đầu, xa phu mới dừng lại mã xa, đỡ tiểu cô nương xuống xe.

Tiểu cô nương vừa xuống xe liền chạy thẳng về phía trước, Đan Vô Ngân hơi liếc mắt âm thầm ra lệnh cho hai người hộ vệ theo sau bảo hộ nàng rồi mới quay lại thùng xe.

“Đông Phương, người nghĩ như thế nào?” Đan Vô Ngân đối với Đông Phương Bất Bại mờ mịt tổ thái độ không quá tín nhiệm.

Tương phản với Đan Vô Ngân đang khẩn trương nhíu mày, Đông Phương Bất Bại có chút ý thú không thêm quan tâm tùy tiện thưởng thức mái tóc của Đan Vô Ngân, y lười biếng giải thích, “Từ Khiêm, Doanh Doanh dù sao cũng là từ nhỏ được ta nuôi lớn, theo cảm tình mà nói ta vẫn tự tin là so với Nhậm Ngã Hành cảm tình của Doanh Doanh đối với ta sâu hơn nhiều lắm.”

Đan Vô Ngân hình như có chút ngộ ra, nghe Đông Phương Bất Bại tiếp tục giải thích, “Thay vì để cho bộ hạ cũ của Nhậm Ngã Hành từng điểm thiết kế lộ ra sự thật cho Doanh Doanh biết, kéo nàng đến địa phương đối lập với ta. Còn không bằng ta ngay từ đầu nói cho nàng biết tất cả, nàng nếu như lựa chọn đứng về phía ta ta, cũng coi như không cô phụ ta từ trước đến nay chiếu cố nàng. Nếu nàng lựa chọn Nhậm Ngã Hành, ta đây liền rõ ràng cũng nàng ân đoạn nghĩa tuyệt, sau này gặp lại cũng không cần khó xử.

Đông Phương Bất Bại nói thì có vẻ tuyệt tình, thế nhưng Đan Vô Ngân sao có thể không nghe ra ý nghĩ trong lòng của y.

Thở dài một hơi, hắn đem Đông Phương Bất Bại ôm vào trong ngực “Đông Phương, người tội tình gì phải làm vậy, Doanh Doanh còn là một tiểu hài tử, nếu là người cố ý dạy dỗ nàng đứng về phía người hắn cũng sẽ không có vấn đề gì đi.”

Đông Phương Bất Bại lắc đầu, “Ta xem Doanh Doanh như con gái của mình để đối đãi, tất nhiên là mong muốn nàng cũng có cảm tình giống vậy, nếu là thủy chung vẫn để phòng huyết mạch thâm tình của nàng và Nhậm Ngã Hành, phần cảm tình này làm sao tốt đẹp được?”

Thấy Đông Phương Bất Bại thật sự quyết tâm muốn để Nhậm Doanh Doanh tự mình làm ra chọn lựa, Đan Vô Ngân cũng chỉ có thể buông tha ý đồ khuyên bảo.

=====

* “Xán lạn” hay “sáng lạng” cùng một vài trường hợp thú vị của tiếng Việt.

* Kim điêu: bộ trâm cài có nhiều dây kim loại rũ xuống. Tham khảo hình minh họa phía trên.

18. Chương 18: Doanh Doanh Thỉnh Cầu

Thời gian từng chút từng chút lại trôi qua mà Doanh Doanh vẫn chưa trở về, thần sắc trên mặt Đông Phương Bất Bại có một phần chùng xuống, vùng xung quanh lòng mày của Đan Vô Ngân vùng càng càng thêm nhúu chặt.

“Mà thôi, coi như bản tọa mấy năm nay nuôi một con chó đi, đi thôi!” Tất cả kiên trì của Đông Phương Bất Bại rốt cục đã bị chờ đợi làm tổn thương đến hết, y nhắc màn xe lên tự mình phân phó phu xe.

“Đông Phương...” Đan Vô Ngân muốn nói cái gì đó lại bị Đông Phương Bất Bại phát tay cắt đứt, “Tử Khiêm, đừng nói thêm gì nữa, chúng ta đi thôi.”

Đan Vô Ngân nhìn Đông Phương Bất Bại một chút rồi khẽ thở dài, dù sao trong chuyện này hắn cũng không làm gì được, chỉ đành phải để Đông Phương tự mình thông suốt thôi, “Vương đại ca, chúng ta đi thôi, lưu lại một huynh đệ chờ Thánh cô, khi nàng quay lại thì hộ tống về Thần giáo. Nhớ phải hết sức bảo hộ!”. Dù sao thì cũng nên mua bảo hiểm đi, giữ nhân tố bất ổn ở gần một chút để giám sát cũng không phải là việc xấu.

“Dạ!” hộ vệ bị sai khiến hộ tống Nhậm Doanh Doanh hồi giáo ghen tỵ nhìn những huynh đệ khác nhưng chẳng thể làm gì, đành không cam lòng linh mệnh.

Khi mã xa bắt đầu lăn bánh, một thân ảnh mảnh mai từ xa xa lao đến, “Đông Phương thúc thúc, Vô Ngân thúc thúc, chờ ta một chút!”

Đan Vô Ngân vội vàng vén lên màn xe nhìn đến “Là Doanh Doanh!”. Hắn thật ra là có chút thở phào, dù trong lòng không thể quên được việc tương lai có thể cô bé này sẽ là nguyên nhân quan trọng dẫn đến cái chết của Đông Phương, thế nhưng về u sầu của tâm can bảo bối kia thì lại càng làm hắn khổ tâm hơn.

“Là nàng chính là nàng, như vậy thì kích động cái gì chứ?” Đông Phương Bất Bại ra vẻ bất mãn trước sự hồ hởi của Đan Vô Ngân, thế nhưng nếu như độ cung khéo miệng của y có thể tiết chế một chút thì Đan Vô Ngân nhất định sẽ nỗ lực thuyết phục bản thân tin tưởng.

Rất nhanh, Doanh Doanh đã chạy về thùng xe, “Đông Phương thúc thúc, Vô Ngân thúc thúc, không nên bỏ lại Doanh Doanh!” Tiểu cô nương vừa thấy Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân phải đi, cư nhiên gấp đến độ khóc!

Thấy rằng giữa họ thật sự cản trở chuyện, Đan Vô Ngân vẫy lui những giáo chúng hộ tống, cùng Đông Phương Bất Bại dẫn Doanh Doanh đến một chỗ kín đáo. Suốt khoảng thời gian đó, tiểu cô nương bình thường thông minh tinh quái hay cười, hay giận này chỉ biết thút thít nước mắt, còn Đông Phương Bất Bại dù cố nén thở dài nhưng cũng không giấu được vẻ tiếc thương.

Đan Vô Ngân thấy sự tình đã đến trình độ này cũng không dám mềm lòng, “Doanh Doanh, ngươi cũng biết chúng ta xuất hành lần này có mục đích là cái gì sao?”. Hắn thật sự sợ việc của tiểu cô nương này giải quyết không khéo sẽ khiến Đông Phương của hắn phiền muộn.

Doanh Doanh vẫn còn có chút nước mắt, “Dạ..... Biết... Là muốn giết... Giết phụ thân của ta.”

Đan Vô Ngân cuối cùng vẫn không đủ nhẫn tâm, lấy khăn tay từ trong người ra giúp Doanh Doanh lau đi vệt nước mắt ràn rụa, “Nếu đã biết thì nghe lời Vô Ngân thúc thúc, ngươi bây giờ trở về Thần giáo suy nghĩ cho kỹ, về sau giữa chúng ta và người muốn trở thành thế nào là do chính người quyết định thôi.” Đối mặt tiểu cô nương linh tuệ thế này, Đan Vô Ngân dù sao cũng không thể bắt nàng đối mặt với cái chết của cha mình, tin rằng Đông Phương cũng không muốn chuyện đó.

Doanh Doanh lúc này lại có vẻ phá lệ kiên cường, “Đông Phương thúc thúc, Vô Ngân thúc thúc, có thể không giết phụ thân ta không?” Doanh Doanh cuối cùng vẫn ôm một chút hy vọng.

Mặc dù Đan Vô Ngân cũng là vạn phần thương tiếc tiểu cô nương trước mắt, thế nhưng so với an toàn của Đông Phương Bất Bại cái gì cũng không đáng cân nhắc.

Nhậm Doanh Doanh ủy khuất cắn môi, “Thực sự, thực sự không có biện pháp nào khác sao?”

Đan Vô Ngân lắc đầu.

“Có!” Nói chuyện chính là Đông Phương Bất Bại này giờ vẫn luôn bảo trì trầm mặc

“Đông Phương! Đông Phương thúc thúc!” Vẫn là hai thanh âm, Đan Vô Ngân bất mãn, Nhậm Doanh Doanh khẩn trương.

“Đông Phương, chúng ta không phải nói rồi sao?” Đối với sự việc này Đan Vô Ngân khó được một lần kiên trì, hẳn cũng không ngại thơ tìn rằng chỉ cần Đông Phương Bất Bại buông tha Nhậm Ngã Hành, Nhậm Ngã Hành sẽ có thể cảm kích không tìm Đông Phương của hắn gây phiền phức.

“Tử Khiêm, ta tự có tính toán, một lát sẽ giải thích với người có được hay không?” Đông Phương Bất Bại nhìn về phía Đan Vô Ngân ánh mắt có chút khẩn cầu.

“Được rồi, mong người có thể cho ta một câu trả lời khiến ta hài lòng, bằng không cho dù người không động thủ, ta cũng sẽ không bỏ qua Nhậm Ngã Hành!” Đan Vô Ngân nghiêm túc nhìn chằm chằm Đông Phương Bất Bại, không cho phép y có bất kỳ khoảng không tránh né nào.

Đông Phương Bất Bại không nói gì chỉ gật đầu.

“Vô Ngân thúc thúc, người...” Nhậm Doanh Doanh có chút không dám tin tưởng, Vô Ngân thúc thúc luôn hiền hòa làm sao có thể nói ra lời muốn sát ại người khác....

“Doanh Doanh, xin lỗi, Nhậm Ngã Hành phải chết!” Đan Vô Ngân tuy rằng bao hàm áy náy nhưng vẫn như cũ rất kiên định.

“Doanh Doanh, Nhậm Ngã Hành có thể không chết, thế nhưng trên đời này không có chuyện gì không cần trả giá thật lớn, người có thể trả nổi sao?” Đông Phương Bất Bại lạnh giọng nói.

“Dạ!” Nhậm Doanh Doanh kiên định gật đầu.

“Tốt lắm, ta sẽ bỏ qua cho Nhậm Ngã Hành một mạng thế nhưng phải phé đi võ công của hắn, còn Nhậm Doanh Doanh người, sau này mạng của người chính là của Đông Phương Bất Bại ta, bất luận kẻ nào, cho dù là Nhậm Ngã Hành cũng cùng người không còn quan hệ!” Đông Phương Bất Bại nhìn chằm chằm Nhậm Doanh Doanh.

Nhậm Doanh Doanh có chút do dự, tuy rằng mấy năm nay Nhậm Ngã Hành đối với nàng cơ hồ là chẳng quan tâm, thế nhưng huyết thống thân tình cũng đủ làm cho nàng vô pháp dứt bỏ.

“Người không có cơ hội lựa chọn.” Thanh âm của Đan Vô Ngân đã không còn ôn hòa vốn có.

“Mạng của Nhậm Ngã Hành hay mệnh* của người, người chỉ có thể chọn một.” Đan Vô Ngân từng bước ép sát, nhất định phải khiến cho Nhậm Doanh Doanh đưa ra lựa chọn.

“Vô Ngân thúc thúc, Đông Phương thúc thúc, các người...” Nhậm Doanh Doanh nước mắt lại sắp trào ra.

“Không được khóc! Người bây giờ không có quyền khóc!” Đông Phương Bất Bại cũng gia nhập hàng ngũ của Đan Vô Ngân.

Kiên định cắn môi, Nhậm Doanh Doanh siết chặt nắm tay của mình, “Được, chỉ cần phụ thân có thể sống sót, bắt ta làm gì ta đều nguyện ý!” Nói xong, khí lực toàn thân của Nhậm Doanh Doanh dường như tiêu thất, thoáng cái xụi lơ trên mặt đất.

“Tốt! Không hổ là ta một tay nuôi lớn!” Đông Phương Bất Bại rốt cục buông lỏng cái trán đang nhăn tít.

Đan Vô Ngân cũng buông lỏng thần tình, nhẹ nhàng bế Doanh Doanh từ trên mặt đất cùng Đông Phương Bất Bại thả lỏng bước về phía mã xa.

“Doanh Doanh, chớ trách chúng ta, giang hồ là nơi người sống ta chết. Ngày hôm nay Đông Phương thúc thúc thả phụ thân người, ngày mai phụ thân người tuyệt đối sẽ không buông tha Đông Phương thúc thúc, thậm chí sẽ làm Đông Phương thúc thúc trở nên càng thảm hại hơn.” Đan Vô Ngân dùng giọng điệu nhẹ nhàng dẫn đường Doanh Doanh.

“Vô Ngân thúc thúc, Doanh Doanh biết, Doanh Doanh không trách các người.” Nhậm Doanh Doanh lấy tay xóa đi nước mắt trên mặt, nở lực mỉm cười.

“Ngoan!” Đan Vô Ngân xoa đầu Doanh Doanh, lại liếc nhìn Đông Phương Bất Bại, Đông Phương, ta đợi giải thích của người!

=====

Bởi vì việc của Doanh Doanh làm lỡ thời gian, đám người Đông Phương Bất Bại không đi được bao lâu thì trời đã xế chiều, Đan Vô Ngân dứt khoát để họ về đi trước tìm một khách điểm bình dân sạch sẽ để ở tạm.

Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại tự nhiên là ở chung một phòng, Nhậm Doanh Doanh một phòng, các huynh đệ khách thì dùng phòng lớn bốn người để dễ dàng chia ca trực đêm.

“Đông Phương, giải thích đi!” Sau khi mọi người đã về phòng nghỉ ngơi, Đan Vô Ngân giúp Đông Phương Bất Bại sắp xếp hành lý, tắm rửa chải đầu xong thì lôi kéo Đông Phương Bất Bại ngồi xuống bàn trà, lại tự tay rót cho y một chung trà nóng, cả người đều là bộ dạng .

“Vô Ngân, Doanh Doanh là do một tay ta nuôi lớn, ta không hy vọng có một ngày nàng thành địch nhân của ta!” Đông Phương Bất Bại ngồi xuống tựa hẳn vào lòng của Đan Vô Ngân, mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

“Ta biết, thế nhưng người có thể vì chuyện này mà nhẫn tâm khiến cho ta một ngày nào đó phải đau lòng sao?” Đan Vô Ngân không cho phép Đông Phương Bất Bại nói sang chuyện khác.

“Ta không có việc gì!” Đông Phương Bất Bại chỉ còn kém giot tay lên thề.

Nhìn Đông Phương Bất Bại khó có được vì một việc kiên trì như vậy thậm chí không tiếc vi phạm ý nguyện của mình, Đan Vô Ngân thở dài một hơi, vẫn là luyện tiết khiến y không vui nha!

“Không giết Nhậm Ngã Hành cũng được, thế nhưng phải phế đi võ công của hắn lại phải để hắn uống Tam thi não thần đan.” Đan Vô Ngân tuyệt đối sẽ không để Nhậm Ngã Hành có một cơ hội nào để trở mình.

“Hảo!” Thấy Đan Vô Ngân dễ dàng buông tha như vậy, Đông Phương Bất Bại mặc dù có chút hoang mang thế nhưng vẫn rất vui vẻ.

Ở góc độ Đông Phương Bất Bại không thấy được ánh mắt Đan Vô Ngân của phá lệ băng lãnh.

Lén lút sờ sờ hà bao trong ngực, Đan Vô Ngân ôm sát Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương sẽ bận tâm cảm nghĩ của Nhậm Doanh Doanh, hắn sẽ không, hắn sẽ không dễ dàng buông tha bất luận sự tồn tại gì có cơ hội uy hiếp được an toàn của Đông Phương!

Nghĩ đến sinh mệnh của phụ thân có bảo đảm, Nhậm Doanh Doanh liền khôi phục sự hoạt bát đáng yêu, ngoại trừ đối với Đan Vô Ngân có vài phần cố kỵ, nàng cư xử với Đông Phương Bất Bại hay những huynh đệ đi theo đều khôi phục bình thường.

“Doanh Doanh, đến đây.” Từ ngày Đông Phương Bất Bại đáp ứng không giết Nhậm Ngã Hành, dọc đường đi Đan Vô Ngân đều có chút trầm mặc. Đây là lần đầu tiên hắn chủ động trò chuyện với Nhậm Doanh Doanh.

Có chút chần chờ, Nhậm Doanh Doanh miễn cưỡng đến gần hắn. Đông Phương Bất Bại hiện tại không đây, một khắc trước, có huynh đệ trong giáo thỉnh hắn ra ngoài xử lý công sự đến giờ vẫn chưa về, sự vắng mặt của Đông Phương Bất Bại khiến Doanh Doanh vô thức có cảm giác khủng hoảng khi đối diện với Đan Vô Ngân.

“Doanh Doanh, cho tới bây giờ, ta cũng không có buông tha ý định giết chết Nhậm Ngã Hành.” Đan Vô Ngân biết mình không giỏi ẩn giấu sát khí trước Nhậm Doanh Doanh vốn luôn thông tuệ, càng không thể

giấu diếm được Đông Phương, sở dĩ Đông Phương tin lời hấn chỉ là bởi sự tuyệt đối tín nhiệm theo bản năng mà thôi.

“Ta biết. Thế nhưng, Vô Ngân thúc thúc, ta sẽ không để cho người giết phụ thân.” Biểu tình của tiểu cô nương rất kiên định.

“Ha ha, ” Đan Vô Ngân cười xòa một tiếng, “Doanh Doanh, võ công của ta đích thật là không hề cao cường gần như chỉ có khả năng tự bảo vệ mình mà thôi. Thế nhưng, ta vẫn có thể giết chết Nhậm Ngã Hành, người tin không?”

Nhìn biểu tình tự tin của Đan Vô Ngân, khiến Nhậm Doanh Doanh có chút chần chờ.

“Người đối với Đông Phương rất quan trọng, mà Nhậm Ngã Hành lại rất quan trọng với người, vì vậy Đông Phương để không làm tổn thương đến người mới quyết định không giết Nhậm Ngã Hành.” Đan Vô Ngân nhìn chăm chăm Nhậm Doanh Doanh, tuy rằng biểu tình của hấn rất bình tĩnh, thế nhưng Nhậm Doanh Doanh lại cảm thấy Vô Ngân thúc thúc trước mặt nàng hiền hòa hoàn toàn không giống bình thường.

“Thế nhưng, Đông Phương trong lòng ta là người còn quan trọng hơn sinh mạng. So sánh một chút mà nói, người, ta vẫn không coi vào đâu, mà Nhậm Ngã Hành đối với ta ngoại trừ là địch nhân thì cái gì cũng không phải!” Đan Vô Ngân lần đầu tiên nói ra ý nghĩa của Đông Phương Bất Bại đối với mình, cũng là lần đầu tiên ở trước mặt người khác lộ ra thần sắc không hợp với bộ dáng ôn nhu cổ hữu.

“Vô Ngân thúc thúc...” Nhậm Doanh Doanh có chút không biết rõ Đan Vô Ngân đến tột cùng muốn nói cái gì. Sự mờ mịt và quyết tuyệt trong ngữ điệu của hấn khiến nàng hoang mang.

“Bất quá, Đông Phương một lòng lo lắng tâm tình của người, ta cũng không tiện khiến y không vui ” Đan Vô Ngân đứng lên, xoay người ly khai.

“Nhậm Ngã Hành có thể sống, thế nhưng, không chỉ có người, mà cả Nhậm Ngã Hành đều phải bỏ ra cái giá khiến ta hài lòng mới được!”

Đan Vô Ngân đi ra khỏi phòng để lại một mình Nhậm Doanh Doanh trầm tư suy nghĩ.

Vừa lúc Đan Vô Ngân bước ra khỏi phòng, Đông Phương Bất Bại cũng vừa vặn từ bên ngoài trở về, “Đông Phương, xảy ra chuyện gì?” Đan Vô Ngân một bên quan tâm hỏi han, một bên cố gắng tỏ ra mọi việc trong khách điểm vẫn bình thường, cuộc nói chuyện vừa rồi tốt nhất vẫn đừng nên cho Đông Phương biết.

Đông Phương Bất Bại chau mày, “Dương Liên Đình chạy.”

“Chạy? Chuyện gì xảy ra?” Đan Vô Ngân thật không ngờ thực sự đã xảy ra chuyện.

“Đồng đại ca vừa phái người truyền tin, Dương Liên Đình thừa dịp Bình Nhất Chỉ sơ ý chạy khỏi Hắc Mộc Nhai, đến bây giờ vẫn chưa truy được tung tích.” Đông Phương Bất Bại có chút nghi hoặc, Nhật Nguyệt thần giáo từ trước đến giờ vẫn đem trấn nhỏ dưới Hắc Mộc Nhai trở thành tiền đồn yếu hại mà canh gác nghiêm ngặt, một kẻ không có bản lĩnh gì như Dương Liên Đình làm sao có thể một mình chạy khỏi đó chứ.

=====

* Ở đây chữ mạng đầu nghĩa là tính mạng, chữ mệnh sau nghĩa là số mệnh, vận mệnh.

19. Chương 19: Trên Đường Đi

“Đồng đại ca vừa phái người truyền tin, Dương Liên Đình thừa dịp Bình Nhất Chỉ sơ ý chạy khỏi Hắc Mộc Nhai, đến bây giờ vẫn chưa truy được tung tích.” Đông Phương Bất Bại có chút nghi hoặc, Nhật Nguyệt thần giáo từ trước đến giờ vẫn đem trấn nhỏ dưới Hắc Mộc Nhai trở thành tiền đồn yếu hại mà canh gác nghiêm ngặt, một kẻ không có bản lĩnh gì như Dương Liên Đình làm sao có thể một mình chạy khỏi đó chứ.

Đan Vô Ngân lắc đầu, “Chuyện này cứ giao cho Đồng đại ca và Tang tam tỷ đi xử lý đi, việc cấp bách hiện giờ của chúng ta là phải đi Tây hồ giải quyết Nhậm Ngã Hành.”

Cứ coi như Dương Liên Đình có thể nghịch thiên đến mấy cũng bất quá chỉ là một binh tôm tướng tép, vẫn là lực sát thương của Nhậm Ngã Hành lớn hơn nhiều.

“Được rồi, chúng ta đây dùng xong điểm tâm rồi sẽ khởi hành ngay.” Đông Phương Bất Bại cũng không muốn lần nữa làm trái chủ ý của Đan Vô Ngân liền gật đầu đồng ý, cũng không đem Dương Liên Đình phóng tới trong lòng.

Hai người vừa nói vừa xuống lầu định dùng điểm tâm, bỗng dưng...

“Yêu, tiểu mỹ nhân, chưa từng thấy qua nha, mới tới sao! Nào, đến đây cười một cái cho gia xem nào!”

Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại tự động bỏ qua thanh âm chói tai đó. Mỹ nhân gì chứ? Ai thêm quản?

Chủ nhân giọng nói lộ phát hiện mình bị bỏ quên rất là bất mãn, liền sai bước chân trước mặt Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân. Gã hung hăng liếc mắt nhìn Đan Vô Ngân một cái rồi làm bộ làm tịch mở quạt lắc lắc hai cái tỏ vẻ phong lưu tiêu sái, chỉ là gã quên mất bây giờ vừa qua tất niên, ngoài trời hình như còn đang đổ tuyết a.

Trên mặt mang dáng cười mà gã tự cho là phong độ đẹp trai, gã đi tới trước mặt Đông Phương Bất Bại, “Mỹ nhân, xin chào, bỉ nhân là công tử của Huyện thái gia nơi này tề danh Mã Văn Uyên, hôm nay được nhìn thấy mỹ nhân quả thật là vinh hạnh đời này của Văn Uyên, chẳng hay phương danh của mỹ nhân là chi?”

Thấy bộ dạng tên Mã Văn Uyên ấy, Đông Phương Bất Bại đầu tiên là chán ghét, sau đó mới kịp ý thức được “mỹ nhân” trong miệng gã chính là mình.

Mà Đan Vô Ngân đầu tiên bị trừng, sau đó lại bị bỏ lơ ở một bên thì quay đầu lại tỉ mỉ quan sát Đông Phương được gọi là “mỹ nhân”

Ngày hôm nay Đông Phương Bất bại mặc một kiện áo lụa mỏng màu thiên thanh, tất nhiên vẫn là nữ trang. Đông Phương nguyên bản là loại hình nam nhân thanh tú nhưng tuyệt đối không hề nữ khí, y là cao thủ võ lâm tự nhiên đi đứng dáng điệu có thêm vài phần khí chất tiên phong đạo cốt, thế nhưng từ sau khi luyện Quỷ hoa bảo điển , trên người y từ trong ra ngoài lại tản mát một loại nữ tính mị hoặc. Bởi vậy, kết hợp hai loại khí chất cùng với khuôn mặt xinh đẹp, Đông Phương Bất Bại nghiêm nhiên có phong cách của một mỹ nhân cao ngạo hào sảng.

Đông Phương Bất Bại từ khi sinh ra đến giờ vẫn là lần đầu tiên bị người ta đùa giỡn, lại còn bị đùa giỡn trước mặt Đan Vô Ngân khiến y vô cùng quần bách. Nhất thời xoắn xuýt khiến y vừa thẹn vừa giận không chỗ phát tiết, nhìn thấy cái kẻ còn đang ngả ngớn nhìn mình kia nhất thời tâm tư chột động, chỉ thấy đầu ngón tay y chộp lóe một cái một cây ngân châm không biết từ đâu xuất hiện, cổ tay khẽ lắc hướng đến bên huyệt thái dương của gã xui xẻo Mã Văn Uyên kia.

“Đông Phương.” Đan Vô Ngân kịp thời bắt được bàn tay Đông Phương Bất Bại, “Người vốn chính là một mỹ nhân, không cần xấu hổ.” Đáy mắt Đan Vô Ngân không giấu được tiếu ý.

“Tử Khiêm, người...” Lời này từ trong miệng Mã Văn Uyên nói ra khiến Đông Phương Bất Bại tức giận, từ trong miệng Đan Vô Ngân nói ra lại khiến y vừa thẹn vừa mừng, nhất thời lỗ tai y đều đã đỏ ửng.

“Vị huynh đệ này, đa tạ người tán thưởng mỹ mạo của nương ta, thế nhưng khuê danh của nương ta thì người có lẽ cũng không nên hỏi đâu.” Nhậm Doanh Doanh từ trên lầu đi xuống mau mồm giải vây cho mọi người. Nàng trộm nhìn Đan Vô Ngân, thấy hắn vẫn là một bộ ôn văn nhã lại còn đang ngọt ngào liếc mắt với Đông Phương thúc thúc, dường như kẻ vừa rồi ở trên lầu đằng đằng sát khí chỉ là do chính nàng tưởng tượng ra. Bất chợt nàng khẽ rung mình, một kẻ như thế có thể sẽ thật sự có cách không cần dùng võ công mà vẫn vô thanh vô thức lấy mạng của người khác.

Gã đẳng đồ tử* kia tựa hồ cũng có vài phần giữ đạo đức nghề nghiệp, vừa nghe mỹ nhân là hoa đã có chủ, tuy rằng trong mắt gã thì tên may mắn kia chẳng khác gì bãi phân trâu, thế nhưng gã vẫn cố giữ phong độ gật đầu, “Như vậy, vị nhân huynh này xin hỏi tôn tính đại danh nha?” Mã Văn Uyên giả vờ như vừa nhìn thấy ở đây còn có người khác, nho nhã lễ độ chào hỏi Đan Vô Ngân.

Đan Vô Ngân cười thầm một tiếng, người này vẫn là có chút ý tứ. Ôm quyền chấp tay, “Tại hạ Đan Vô Ngân, đây là nội tử**, họ cũ Đông Phương***”.

Đông Phương Bất Bại vừa nghe Đan Vô Ngân trước mặt nhiều người như vậy nói mình là vợ hắn, cũng không kịp nổi giận với tên Mã Văn Uyên ngu ngốc kia liền ngượng ngùng cúi đầu, đương nhiên còn cái gì là âm thầm nhất chỉ thiên, thập chỉ công**** đều là không nhìn thấy nha.

Mã Văn Uyên vừa nghe liền vui vẻ, “Đông phương? Tên này êm tai! Đan huynh đệ, ta xem ra hai chúng ta cũng hợp ý, nào đến đây, chúng ta tới uống hai chung, rượu ủ lâu năm của nhà khách điểm này cũng rất nổi danh nha!” Đắc, thoáng cái mà đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ.

Đan Vô Ngân ngay từ đầu nghe nói tên Mã Văn Uyên này là nhi tử của Huyện thái gia thì trong lòng đã có tính toán, sau lại thấy gã này cũng coi như là người hào sảng liền rất có hảo cảm, vui vẻ đồng ý.

Trên bàn rượu là nơi dễ dàng nhất để bồi dưỡng tình cảm, hơn nữa Đan Vô Ngân lại có tâm dẫn dắt, rất nhanh tên xui xẻo Mã Văn Uyên đã đào tìm móc phổi ra để nói chuyện với Đan Vô Ngân.

“Mã huynh, tiểu đệ mấy ngày gần đây cùng nội tử về quê, cho nên đối với chuyện giang hồ bỏ qua nhiều lắm, Mã huynh tin tức linh thông, không biết có cái tin tức gì hay nói ra nhắm rượu?” Đan Vô Ngân hữu ý vô ý tương đem trọng tâm câu chuyện dẫn đến giang hồ sự.

“Ồ!” Mã Văn Uyên ợ rượu vỗ vỗ vai Đan Vô Ngân, “Đan huynh đệ, chuyện này người hỏi ta là đúng người rồi, sợ rằng cả cái huyện này không ai biết rõ được hơn ta đâu! Ha ha ha ha!”

Nhìn bộ dạng Mã Văn Uyên xiêu xiêu vẹo vẹo, Đan Vô Ngân mỉm cười, “Nga? Nguyễn nghe kỳ tường.”

Mã Văn Uyên dương dương đắc ý bỏ vào miệng mấy hạt đậu phộng, “Nhắc tới trên giang hồ mấy ngày nay việc nổi danh nhất chỉ sợ sẽ là chuyện Lưu Chính Phong phái Hành Sơn muốn rửa tay gác kiếm.”

Lưu Chính Phong? Đan Vô Ngân trong lòng khẽ động.

“Mã huynh, theo tiểu đệ biết Lưu Chính Phong bất chỉ là một trưởng lão của phái Hành Sơn, tuy nói có chút danh khí nhưng cũng không tính là đại nhân vật gì, chậu vàng rửa tay mà thôi có cái gì có thể nghị luận?” Chẳng lẽ là cùng Khúc Hữu Sứ có quan hệ? Đan Vô Ngân thầm nghĩ.

Vừa nghe Đan Vô Ngân nghi ngờ tin tức của bản thân, Mã Văn Uyên thấy không hài lòng liền vỗ bàn, “Đan huynh đệ, lời này của người ta thật không thích nghe. Lời Mã Văn Uyên ta nói chưa bào giờ sai sót! Rõ ràng là chính người cô lậu quả văn!”

Thấy Mã Văn Uyên bộ dạng kích động Đan Vô Ngân liền nhanh chóng lộ ra biểu tình chăm chú lắng nghe, Mã Văn Uyên thấy thế mới hài lòng ngồi xuống.

“Không sai, bản thân Lưu Chính Phong thì thật không nổi danh lắm, thế nhưng hắn và Khúc Dương của Nhật Nguyệt thần giáo cùng một chỗ thì có thể ra đại danh.” Mã Văn Uyên lại tiếp tục ôm ở phần nữa.

“Ra cái gì danh?” Đan Vô Ngân rất nể tình nói tiếp.

“Có người nói Lưu Chính Phong và Khúc Dương là tâm đầu ý hợp, có người còn nói hai người họ có thể hợp tấu một khúc có tên là cái gì tiểu ngạo giang hồ, có người nói Lưu Chính Phong và Khúc Dương...” Mã Văn Uyên giả vờ thần bí nhìn bốn phía một chút, “Có đoạn tị chi phích!”

Đông Phương Bất Bại cả người chấn động, ngân châm lại lần nữa xuất hiện.

“Đông Phương, người mệt rồi sao?” Đan Vô Ngân lại ngăn trở y, đối với y lắc đầu.

Đông Phương Bất Bại đối với việc Đan Vô Ngân coi trọng một người xa lạ mới quen như vậy rất là bất mãn. Bàn tay dưới bàn đặt ở eo của Đan Vô Ngân hung hãn “xoa” mạnh một cái.

Đan Vô Ngân “bị” âu yếm chỉ có thể hít một hơi lạnh khí cười khổ, Đông Phương hạ thủ cũng quá độc ác mà.

Mã Văn Uyên vẫn chưa hoàn toàn say gục, nghe thanh âm của Đan Vô Ngân thì mơ mơ màng màng hỏi, “Đan huynh đệ, người làm sao vậy?”

“Nga, không có gì, Mã huynh người nói tiếp, ta nghe đây.” Đan Vô Ngân nhanh chóng ứng phó hắn.

Mã Văn Uyên lắc lắc đầu, “Nói tiếp? Nói cái gì? Nga, ta mới vừa nói đến chỗ nào?” Đầu óc của Mã Văn Uyên gần như đã hoàn toàn bị rượu làm u mê mất.

“Nói tới quan hệ của Lưu Chính Phong và Khúc Dương rất tốt.” Đan Vô Ngân rất sáng suốt né qua chuyện “Đoạn tụ chi phích” không nói đến.

“Nga, được rồi, người nói một người là trưởng lão chính phái, một người là tà giáo sùt giả, hai người bọn họ đo đến cuối cùng thì có chuyện gì tốt! Cũng không biết là Lưu Chính Phong bị Khúc Dương xúi giục, hay là Khúc Dương theo Lưu Chính Phong bỏ tà theo chính đâu.” Mã Văn Uyên đầu óc xoay vòng uống thêm một hớp rượu, rốt cục lừng lẩy hi sinh, đập đầu vào bàn mà lảm nhảm.

Đan Vô Ngân lôi kéo Đông Phương Bất Bại vì nghe Mã Văn Uyên nói năng lỗ mãng mà đang âm ỉ tức giận về tới phòng riêng.

“Tử Khiêm, làm sao vậy?” Đông Phương Bất Bại thấy sắc mặt Đan Vô Ngân không thích hợp lắm thì bắt đầu lo lắng, cũng đã quên luôn chuyện cùng hấn tính sổ.

“Ta nghĩ lúc Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay sợ rằng sẽ xảy ra chuyện.” Đan Vô Ngân ôm Đông Phương Bất Bại nói.

Đông Phương Bất Bại có chút không giải thích được, “Người quan tâm Lưu Chính Phong làm gì? Cho dù hấn thật sự là bạn tốt của Khúc trưởng lão, cũng không liên quan đến chuyện của chúng ta.” Đông Phương Bất Bại đối với việc hành trình tuần trăng của mình có thể bị thay đổi cực kỳ bất mãn, ngay cả chuyện của Khúc Dương y cũng không muốn can thiệp.

“Đông Phương!” Đan Vô Ngân đối với tính trẻ con thỉnh thoảng xuất hiện của Đông Phương Bất Bại rất bất đắc dĩ.

“Được rồi được rồi, quẫn, quẫn, quẫn, được chưa!” Đông Phương Bất Bại vừa nghe được giọng nói cứng chiu của Đan Vô Ngân lập tức gơ hai tay đầu hàng.

Đan Vô Ngân hài lòng thu hồi bộ dạng dùng trăm lần trăm linh của bản thân, ngồi vào bàn bên cạnh viết gì đó. Viết xong hấn đến bên cửa sổ huyết sáo gọi một con bò câu, buộc thừng vào chân nó rồi thả đi.

“Chúng ta còn đi Tây hồ không?” Đông Phương Bất Bại chờ Đan Vô Ngân làm xong tất cả mới hỏi.

“Đi, nhất định phải đi!” Đan Vô Ngân vẫn như cũ rất kiên định.

” Vậy Lưu Chính Phong...” Đông Phương Bất Bại rất là phiền muộn, cảm giác hành trình trăng mật của mình đều dâng hiến cho giáo vụ rồi, ô a, lúc trước tại sao muốn tranh cái vị trí giáo chủ này chứ, để Nhậm Ngã Hành làm là tốt rồi!

“Việc này ta giao cho Đồng đại ca, nếu lúc chúng ta đến đó còn có thời gian thì ghé qua giúp vui, nếu tới không kịp thì coi như không có vậy.” Đan Vô Ngân rất rõ ràng Đông Phương Bất Bại lòng dạ hẹp hòi, nên lựa lời trấn an y.

“Vậy là tốt rồi.” Đông Phương Bất Bại hài lòng gật đầu.

“Ai, được rồi, Đông Phương, người có chỗ nào muốn đi chơi sao?” Đan Vô Ngân chợt nhớ tới kỳ nghỉ trăng mật sớm đã bắt đầu thế nhưng còn không hỏi Đông Phương muốn đi đâu.

Đông Phương Bất Bại lắc đầu ngồi vào trong lòng Đan Vô Ngân, “Không biết, ta cũng chưa từng đi nơi nào cả.” Thấy ánh mắt nghi hoặc của Đan Vô Ngân, Đông Phương Bất Bại giải thích.

“Khi còn bé được Đồng đại ca đưa vào trong giáo ta một lòng muốn luyện võ công thật tốt, sau đó thật ra có đến các nơi làm công sự, thế nhưng cũng không có đi thời gian du ngoạn nơi nào.” Đông Phương Bất Bại thành thành thật thật nói.

Đan Vô Ngân mặc dù biết Đông Phương Bất Bại trước giờ trải qua không mấy tốt đẹp, thế nhưng thật không y lại cô độc như thế, hấn đau lòng hôn nhẹ lên trán Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương, chúng ta đi Tây hồ vừa vặn có thể ở vùng xung quanh Tô Hàn dạo chơi một chút, người ta đều nói trên có thiên đàng, dưới có Tô Hàn, Tô Hàn mỹ cảnh còn có Tô Châu lâm viên đều là địa phương đáng giá ghé qua.”

“Được.” Đông Phương Bất Bại ngoan ngoãn lên tiếng trả lời.

“Rời khỏi Tô Hàn, chúng ta còn có thể đến Thiên Sơn, đi Tây Vực, nơi đó có phong tình dị quốc cùng vùng Trung Nguyên vô cùng khác biệt.” Đan Vô Ngân đem toàn bộ Trung Hoa mỹ cảnh mình biết nói liên tục, vì Đông Phương Bất Bại miêu tả ra tương lai tốt đẹp sau này.

“Được.” Đông Phương Bất Bại chỉ là lẳng lặng nằm ở trong lòng Đan Vô Ngân lên tiếng trả lời.

Thế giới này, rất yên tĩnh, rất đẹp.

=====

* Đăng đồ tử: kẻ háo sắc. Đây là một nhân vật có thật cùng thời với đại thi hào Khuất Nguyên và học trò của ông là Tống Ngọc- một trong tứ đại mỹ nam TQ. Đăng Đồ Tử ghen tỵ với Tống Ngọc nên cáo trạng với Sở Vương Tống Ngọc là kẻ háo sắc, sau lại bởi Tống Ngọc lý luận mà Sở Vương kết luận Đăng Đồ Tử mới là kẻ háo sắc, từ đó đăng đồ tử trở thành một danh xưng chỉ những kẻ háo sắc, không đứng đắn, sau lại dùng để chỉ những tên ác bá thích trêu chọc gái nhà lành.

Có thể xem thêm về sự tích Đăng Đồ Tử và Tống Ngọc ở đây

**nội tử: người phía trong -> vợ, từ cổ nay ít dùng.

*** mẫu tính: họ mẹ. Phụ nữ TQ cổ xuất giá sẽ theo họ chồng, ví dụ họ gốc là Ngô, họ chồng là Trần sẽ được gọi là Trần phu nhân hoặc Trần Ngô thị. Tác giả dùng từ “mẫu tính” là họ mẹ, nhưng mình thấy dễ lại dễ gây hiểu lầm nên sửa thành “họ cũ”.

***** nhất chỉ thiên, thập chỉ công: theo mình nghĩ là mỹ nhân đang then quá hóa giận nhéo eo anh Đan Vô Ngân ấy mà.

20. Chương 20: Chuyển Đi Tây Hồ

Bởi vì chợt phát hiện chuyển đi tuần trăng mật của mình cùng Đông Phương hình như có chút có tiếng mà không có miếng, thế nên mặc dù Đan Vô Ngân vẫn mong muốn giải quyết chuyện của Nhậm Ngã Hành càng sớm càng tốt nhưng vẫn là từ từ thả chậm hành trình, khiến cho Đông Phương Bất Bại có thể hảo hảo mà thưởng thức cảnh đẹp dọc đường.

Kết quả là, Đan Vô Ngân để trở thành một hảo phu quân, thành công biến hành trình nguyên bản dự tính trong năm ngày đường đường nhiên nhiên kéo dài thành nửa tháng, chính vì điều này làm cho Nhậm Doanh Doanh khinh bỉ hân đồng thời cũng thở dài một hơi.

Trong nửa tháng này, Nhậm Doanh Doanh tiểu thư rất cường đại cấp tốc thích ứng diện mạo mới của “Đông phương thẩm thẩm”, cả ngày luôn miệng thẩm thẩm đến thẩm thẩm đi khiến Đông Phương Bất Bại thị vừa yêu vừa hận.

Bất luận hành trình có thả chậm như thế nào đi nữa, Hàng Châu cũng đã chậm rãi hiện ra trước mắt.

Đông Phương Bất Bại vén lên tấm màn che cửa sổ trên xe gần như tham lam nhìn ngắm Tây Hồ, đây là nơi trong truyền thuyết được đánh giá có thể so sánh nét đẹp với thiên đường.

Đan Vô Ngân thấy bộ dạng trẻ con của Đông Phương Bất Bại thật là vừa buồn cười vừa yêu thương, “Đông Phương đừng có gấp, chúng ta còn có rất nhiều thời gian để thưởng thức Tây Hồ, ta đã bảo người đi thuê một chiếc thuyền lớn, đến lúc đó chúng ta có thể ở trên Tây Hồ hảo hảo mà nhìn ngắm”

Đông Phương Bất Bại gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn là lưu luyến không rời mà lúi vào trong thùng xe.

Sau khi đi tới biệt trang của Nhật Nguyệt thần giáo ở Hàng Châu để sắp xếp hành trang lật vật, Đan Vô Ngân lập tức lôi kéo Đông Phương Bất Bại hăng hái bồng bồng và Nhậm Doanh Doanh vẫn còn đang rầu rĩ vì lo lắng cho phụ thân, một đoàn người quái dị như thể hiện ngang đi du ngoạn Tây Hồ.

Lên thuyền xong, Đan Vô Ngân phân phó cận vệ bên người, “Vương huynh đệ, làm phiền người đến Mai trang truyền lời cho Mai trang tứ hữu là ta và giáo chủ ngày mai sẽ ghé qua.” Tên cận vệ nghe xong liền

lập tức thi hành. Nhậm Doanh Doanh ở bên cạnh nghe được lời nói của Đan Vô Ngân đã hiểu không thể tránh né nữa, đành giương mắt khẩn cầu nhìn Đan Vô Ngân.

“Ta tạm thời không có dự định giết chết Nhậm Ngã Hành, người cứ yên tâm đi.” Thấy biểu tình của Doanh Doanh Đan Vô Ngân nói.

Nhậm Doanh Doanh bán tín bán nghi nhìn Đan Vô Ngân, quyết định hay là đi tranh thủ cảm tình của Đông Phương Bất Bại vẫn là đáng tin hơn. Lưu lại Đan Vô Ngân ngượng ngùng sờ mũi một cái cũng theo lên thuyền, độ tín nhiệm của hắn thật sự thấp như thế sao? Ngay cả một tiểu cô nương cũng không tin tưởng hắn

Lên thuyền cảm thụ được gió mát phơ phất, Đông Phương Bất Bại trước giờ vẫn sinh hoạt ở phương Bắc cảm thấy rất mới mẻ, liền dựa vào lan can tỉ mỉ quan sát.

Đan Vô Ngân thấy thế, vội vàng phủ thêm một kiện áo choàng cho Đông Phương Bất Bại, ngoài miệng có chút bất mãn nhắc, “Không nên khinh thường, tuy rằng nơi này là phía nam nhưng dù sao cũng sắp tới tiết đông thời tiết đã lạnh nhiều, người như thế chẳng may cảm lạnh thì biết làm thế nào?”

Đông Phương Bất Bại võ công cao thâm, làm sao có thể bị một chút gió lạnh làm ngã bệnh, lo lắng của Đan Vô Ngân là tuyệt đối là dư thừa, thế nhưng Đông Phương Bất Bại vẫn rất nghe lời đem áo choàng cẩn thận khoác lên, khoe miệng khê cong mà nghe Đan Vô Ngân lải nhải.

Đan Vô Ngân thấy Đông Phương Bất Bại nghe lời như thế liền rất thoả mãn, thưởng cho Đông Phương Bất Bại một cái hôn nhẹ lên trán rồi bắt đầu kể cho Đông Phương Bất Bại những truyền thuyết diễm lệ ở Tây Hồ.

“Có người nói rất lâu trước đây, Ngọc long và Kim phượng trên trời cao tìm thấy một khối bạch ngọc ở trên tiên đảo bên rìa dãy ngân hà, bọn họ cùng nhau điêu khắc thật nhiều năm, cuối cùng đem bạch ngọc mài thành minh châu. Nhưng viên bảo châu này lại bị Vương Mẫu nương nương phát hiện, Vương Mẫu nhìn viên bảo châu sáng lóa chói mắt liền sinh lòng ham muốn vì vậy liền cướp bảo châu đi. Ngọc long Kim phượng chạy đến đòi châu liền sinh ra mâu thuẫn với Vương Mẫu thế là hai bên cùng nhau tranh đoạt. Vương mẫu nhất thời lỡ tay, minh châu liền rơi xuống nhân gian biến thành Tây Hồ, Ngọc long Kim phượng cũng theo đó hạ phàm hóa thành Ngọc Long Sơn và Phượng Hoàng sơn bảo vệ Tây Hồ.” Đan Vô Ngân đã từng vì kể chuyện xưa cho đệ muội mà cố ý đi thăm dò sự tích của Tây hồ đến bây giờ rốt cuộc có thể lấy ra sử dụng.

“Vương Mẫu nương nương kia thật là xấu xa! Nàng có nhiều cháu báu như vậy còn muốn cướp của Ngọc long và Kim phượng, thật là một nữ nhân xấu!” Nhậm Doanh Doanh nghe xong cố sự, dù sao cũng là một tiểu hài tử đối với sự thấp thỏm do sắp nhìn thấy phụ thân của mình cũng tiêu tán rất nhiều, nghiêm trang có kết luận.

Đan Vô Ngân vừa nghe, cười nói, “Doanh Doanh, người còn nhỏ rất nhiều chuyện vẫn không nhìn ra. Vương Mẫu nương nương kỳ thực cũng không phải tham lam viên bảo châu kia. Phải biết rằng chính là chúng tiên chi mẫu nha, có cái gì không có được? Then chốt là, Vương Mẫu cho rằng Ngọc long và Kim phượng đang khiêu chiến uy quyền của nàng.” Đan Vô Ngân cố ý ám chỉ.

“Một người nắm quyền tuyệt đối sẽ không cho phép một kẻ mạnh hơn bản thân lại không phục tùng mệnh lệnh của bản thân tồn tại.”

Nhậm Doanh Doanh nghe xong không nói gì, Đan Vô Ngân cũng không đào sâu hơn vào vấn đề này, lại bắt đầu kể cho Đông Phương Bất Bại những truyền tích thần kỳ khác của Tây Hồ.

Bỗng nhiên, từ phía bờ hồ một chiếc thuyền nhỏ từ từ tiếp cận, trên thuyền nhỏ có bốn người đang đứng, hộ vệ bên cạnh nhìn kỹ một lát rồi hồi báo với Đan Vô Ngân, “Phu nhân, hình như là Mai trang tứ hữu.”

Đan Vô Ngân nhướng mày, Mai trang tứ hữu? Bọn họ tới làm gì? Không phải đã nói ngày mai mới gặp sao?

Đang nghĩ ngợi, thuyền nhỏ của Mai trang tứ hữu đã đến gần, “Mai trang tứ hữu cầu kiến giáo chủ, Đan tổng quản!” Việc Đan Vô Ngân được gọi là phu nhân chỉ có những giáo chúng ở tổng đàn Nhật Nguyệt thần giáo mới biết đến cũng không lưu truyền ra ngoài, vì vậy Mai trang tứ hữu vẫn gọi Đan Vô Ngân là Đan tổng quản.

Người đã tới rồi Đan Vô Ngân cũng không tiện đuổi họ quay về, không thể làm gì khác hơn là đành mời họ gặp mặt, “Thỉnh bốn vị lên thuyền.” Sau đó nháy mắt với Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại hiểu ý gật đầu, nhân lúc Mai trang tứ hữu vẫn còn chưa lên thuyền liền trở về phòng.

“Mai trang tứ hữu, Hoàng Chung Công, Hắc Bạch Tử, Ngốc Bút Ông, Đan Thanh Sinh, kiến quá Đan tổng quản!” Mai trang tứ hữu nhìn thấy chỉ có Đan Vô Ngân và một tiểu cô nương trên khoang thuyền cũng không thấy bóng dáng Đông Phương Bất Bại thì rất kinh ngạc, nhưng không nói gì thêm chỉ là cúi cung vãn an.

“Mai trang tứ hữu là giang hồ tiền bối, Vô Ngân sao dám nhận lễ của các vị, xin mọi người chớ chấp nhất, mời các vị thượng tọa!” Đan Vô Ngân cản vội vàng đứng dậy đáp lễ, sau đó giới thiệu Nhậm Doanh Doanh với Mai trang tứ hữu.

“Đây là Thánh cô Nhật Nguyệt thần giáo, thiên kiêu của tiền nhiệm giáo chủ Nhậm Ngã Hành, Nhậm Doanh Doanh.” Đan Vô Ngân cùng Mai trang tứ hữu giới thiệu.

Nét mặt Đan Thanh Sinh thoáng lên một tia vô cùng kinh ngạc nhưng rất nhanh che giấu đi, cùng ba người kia hành lễ với Doanh Doanh.

Nhậm Doanh Doanh biết bốn người này là những người hằng ngày giám thị phụ thân nàng nên nào dám bày ra địa vị Thánh cô, vội vàng khéo léo đáp lễ, “Bốn vị thúc thúc hảo, Doanh Doanh kiến quá bốn vị thúc thúc.”

Đang trong thời gian mọi người hành lễ lẫn nhau, Đông Phương Bất Bại đã thay đổi một bộ trang phục nam đồ sẫm từ khoang trong bước ra.

Mai trang tứ hữu nhanh chóng đứng dậy, “Mai trang tứ hữu khấu kiến giáo chủ!”

Đông Phương Bất Bại cũng không nói nhiều chỉ là gật đầu, ý bảo bọn họ ngồi xuống, “Các người tới làm gì?” Đông Phương Bất Bại đối với việc tuần trăng mật của mình luôn luôn bị quấy rầy rất là bất mãn.

Mai trang tứ hữu liếc nhau, lão đại Hoàng Chung Công đại biểu huynh đệ bọn họ lên tiếng, “Hôm nay Đan tổng quản truyền lời nói ngày mai giáo chủ sẽ đến Mai trang nhìn Nhậm Ngã Hành, huynh đệ thuộc hạ đặc biệt đến đây hỏi xem giáo chủ có cần bọn thuộc hạ chuẩn bị thứ gì không?”

Đông Phương Bất Bại miễn cưỡng tựa lên lan can mạn bất kinh tâm thưởng thức mỹ cảnh Tây Hồ, “Không cần, ngày mai các người chỉ để ý dẫn đường là tốt rồi, không có gì thì trở về đi ở đây không cần các người.”

Đan Vô Ngân nhìn thấy Đông Phương Bất Bại tỏ vẻ lạnh lùng thì có chút bất đắc dĩ,

“Bốn vị tiền bối, giáo chủ lần này đi đến Hàng Châu yếu là muốn du lãm một chút mỹ cảnh Tô Hàng, cũng không có chuyện quan trọng, thỉnh tứ vị tiền bối không cần quá mức lưu ý.” Lời còn chưa nói xong dị biến đã nổi lên!

Mai trang tứ hữu làm bộ dự định ly khai khom lưng cáo lui, bỗng nhiên hàn quang lóe lên!

Hai tay áo của Hắc Bạch Tử đột nhiên lóe sáng, mười mấy quân cờ hướng Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân bay đến, mà đồng thời Hoàng Chung Công nhanh chóng thối lui đến góc chết tại buồng nhỏ trên thuyền, vận sức chờ phát động cũng thuận tiện ngăn cản hộ vệ canh giữ ngoài khoang thuyền.

Mà Ngốc Bút Ông lại lấy ra một cây bút lông lớn, thẳng tắp hướng Đan Vô Ngân đánh tới; còn lại Đan Thanh Sinh thì nhanh chóng phi thân về phía Nhậm Doanh Doanh.

Đông Phương Bất Bại từ lúc Hắc Bạch Tử có dị động liền cảnh giác, phát nhẹ ống tay áo thu hết những quân cờ tập kích mình và Đan Vô Ngân, y đang muốn đi ngăn cản Ngốc Bút Ông lại bị Hắc Bạch Tử xông lên ngăn lại.

Đan Vô Ngân phản ứng cũng không chậm, tuy rằng võ công của hắn không cao thế nhưng tự bảo vệ mình vẫn là có thể. Thân ảnh của hắn hơi lóe lên, tránh thoát bút lông của Ngốc Bút Ông tiện tay kéo theo Doanh Doanh chạy về phía những giáo chúng hộ vệ đang cố gắng xông vào khoang thuyền.

Ngốc Bút Ông một kích không thành trái lại để Đan Vô Ngân kéo Nhậm Doanh Doanh đào tẩu chính là ngoài dự tính, gã liếc nhìn Đan Thanh Sinh vẫn chưa bắt được Nhậm Doanh Doanh một cái thấy người

kia cũng gật đầu hiểu ý liền tiếp tục ra chiêu. Ngốc Bút Ông vung cán bút lên, ngón tay hơi ấn nhẹ vào một điểm trên thân bút, lập tức đỉnh bút lông lộ ra một bả lưỡi dao sắc bén, mà Đan Thanh Sinh cũng rút nhuyễn kiếm trên lưng ra, hai người một trái một phải hướng Đan Vô Ngân và Nhậm Doanh Doanh tấn công mãnh liệt

Đông Phương Bất Bại thấy Đan Vô Ngân gặp nguy hiểm, lập tức bỏ qua ý định bắt sống Hắc Bạch Tử, ngân quang trong tay lóe lên một cây ngân châm từ đầu ngón tay bắn ra, Hắc Bạch Tử không ngờ tới đường đường giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo lại cư nhiên sử dụng ám khí, liền sững sốt không kịp né tránh, ngân châm lập tức cắm vào giữa huyệt Thái Dương của Hắc Bạch Tử, gã lập tức xụi lơ chết đi.

Còn lại ba người nhìn thấy Hắc Bạch Tử nhanh như vậy đã bị hạ độc thủ, bị phần vạn phần, động tác trên tay cũng càng thêm ngoan lệ, đồng thời cũng cẩn thận chú ý ngân châm của Đông Phương Bất Bại. Hoàng Chung Công từ đầu vẫn một mực đứng ở chỗ tối chuẩn bị đánh lén cũng xông lên ngăn cản Đông Phương Bất Bại đến giúp Đan Vô Ngân.

Đan Vô Ngân dù có là kỳ tài ngút trời nhưng hẳn tập nội công nhiều năm như vậy chung quy vẫn thiên hướng dưỡng sinh, còn chân chính bảo mệnh công phu được đạo sĩ tặng cho chỉ bất quá luyện hơn nửa năm mà thôi, hơn nữa còn phải chiếu cố Doanh Doanh nên ra chiêu từ từ bắt đầu trở nên cố sức.

Doanh Doanh mặc dù rất có thiên phú luyện công, nhưng dù sao cũng là một tiểu hài tử đối với thực chiến cũng không có kinh nghiệm, chỉ có thể bị động né tránh theo Đan Vô Ngân cố gắng cản môi đe nén tiếng thét kinh hoàng trong cổ họng.

Dần dần, Đan Vô Ngân né tránh không còn miễn tiện như ban đầu, trên người không ngừng xuất hiện vết thương, thể lực cũng là có chút không thể tiếp tục

Cũng may, giáo chúng trên thuyền thấy tình thế không ổn liền nhanh chóng vọt tới, vòng qua sự ngăn trở của Hoàng Chung Công, liều mạng cản trở thế tiến công của Đan Thanh Sinh và Ngốc Bút Ông mới để cho Đan Vô Ngân thở dài một hơi.

Đông Phương Bất Bại trong lúc đang cùng Hoàng Chung Công đối chiến vô tình nhìn quāt, thấy được trên mặt và trên quần áo của Đan Vô Ngân xuất hiện vết máu rõ ràng liền nghĩ Đan Vô Ngân bị thương, trong lòng nhất thời nộ khí từng sinh mất cũng bắt đầu chuyển đỏ, “Các người, đều đáng chết!”

21. Chương 21: Thủ Đoạn Của Nhậm Ngã Hành

“Các người, đều đáng chết!” Đông Phương Bất Bại thấy Đan Vô Ngân thụ thương cả giận đến mắt cũng chuyển đỏ, y cũng không tiếp tục dùng Mai trang tam hữu để thử võ công nữa, hai ống tay áo đỏ rực vung lên, một chân trượt về phía sau ba thước, sau đó mười ngón tay vũ động, tức thì khoảng mười cây ngân châm từ ống tay áo thuận theo sự vũ động của mười đầu ngón tay vọt ra bay thẳng về phía Mai trang tam hữu.

“Đông Phương, lưu một người sống!” Đan Vô Ngân cuống quýt hô lớn nhưng cũng vẫn không kịp, lời hăn vừa dứt thì Mai trang tam hữu đều đã bị ngân châm của Đông Phương Bất Bại bắn trúng ngón ngang ngã nhào trên đất.

Thật ra Đông Phương Bất Bại vốn nghe được tiếng hô của Đan Vô Ngân, thế nhưng sau khi nghe giọng của hăn nghĩ đến những người trước mặt vừa làm hăn bị thương thì nhất thời lửa giận càng vượng, tốc độ xuất ra ngân châm của y vốn đã thần tốc nay lại càng mang khí thế sét đánh không kịp bưng tai chớp nhoáng phi vào cơ thể Mai trang tam hữu.

Thấy Mai trang tam hữu hai mắt trợn to bất đắc kỳ tử*, Đan Vô Ngân thở dài

Đông Phương Bất Bại cũng không quản cái gì người sống người chết, giải quyết xong Mai trang tam hữu y nhanh chóng đi đến bên cạnh Đan Vô Ngân lôi kéo hăn kiểm tra trên dưới xoay vòng, chỉ còn thiếu bước xé quần áo hăn xem xét chỗ riêng tư thôi.

Đan Vô Ngân nhanh tay kéo Đông Phương Bất Bại vẫn còn ngây ngốc lôi kéo, cười khổ, “Đông Phương, ta không sao, Doanh Doanh và mọi người còn đang ở đây!”

Đông Phương Bất Bại kiểm tra kinh mạch của Đan Vô Ngân đã biết hần không thụ nội thương gì nghiêm trọng, chỉ là vẫn đau lòng muốn xem những ngoại thương trên người, vừa nghe Đan Vô Ngân y mới bắt chợt nhớ ra bên cạnh còn có Doanh Doanh và khá đông giáo chúng hộ vệ, vì thế gương mặt vừa rồi còn đờng đờng sát khí thoát cái biến hồng, thế nhưng y lại không cam lòng tỏ ra yếu thế bèn ghé sát vào bên tai Đan Vô Ngân thì thầm trêu chọc, “Như vậy, có phải nếu không có bọn hần thì có thể không?..”

Đan Vô Ngân kiềm hãm, bị đùa giỡn rồi!

Khó được Đan Vô Ngân không nói gì, Đông Phương bất bại được lợi liền lui nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Doanh Doanh thế nào? Bị giật mình sao?”

Nhậm Doanh Doanh lúc này gương mặt vẫn còn trắng bệch, là Thánh cô của Nhật Nguyệt thần giáo trước giờ nàng vẫn được bảo hộ rất tốt, bởi vậy cho dù địa vị của nàng không thấp nhưng vẫn chưa bao giờ thấy người khác tử vong trước mặt mình. Hôm nay, vừa chịu kinh hách của việc bị người ta ám sát, vừa phải nhìn thấy cảnh thi thể máu me nàng luôn có cảm giác muốn nôn mửa là hết, thế nhưng nàng chỉ có thể cố gắng bình tĩnh nhịn xuống. Doanh Doanh hiểu rằng, để đối mặt với tương lai, nàng cần chuẩn bị tâm lý cho những việc này.

“Vô Ngân thúc thúc, ta không sao, phụ thân ta...” Nhậm Doanh Doanh thấy Mai trang tứ hữu giám sát phụ thân mình hành động như thế liền bận tâm đến an nguy của Nhậm Ngã Hành.

Không đề cập tới Nhậm Ngã Hành còn tốt, nhắc đến hần ánh mắt của Đông Phương Bất Bại lại đỏ lên, “Nhậm Ngã Hành, ta quả thật vẫn còn đánh giá thấp hần!”

Đan Vô Ngân không giải thích được, “Vì sao khẳng định như vậy? Có lẽ là người khác chỉ điểm Mai trang tứ hữu.” Nhậm Doanh Doanh cũng khẩn trương gật đầu nhìn Đông Phương Bất Bại.

“Tử Khiêm, ta cùng với Nhậm Ngã Hành đấu vài chục năm, làm sao có thể không rõ ràng thủ đoạn của hần.” Đông Phương Bất Bại cười nhạt, “Hơn nữa, nếu là người khác thì Mai trang tứ hữu cũng phải có đảm lược phản bội ta trước đã!”

Nhậm Doanh Doanh vừa nghe liền khẩn cầu nhìn Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương thúc thúc, phụ thân ta không phải là bị nhốt sao? Hay là đều không phải hần làm, chờ chúng ta ngày mai đi xem phụ thân rồi hần kết luận có được hay không?”

Nhậm Doanh Doanh trong lòng biết rõ nếu việc hôm nay thật là do phụ thân làm, thì những việc bản thân nàng cầu xin trước giờ đều là uống phí. Thế nhưng, vì sao mục tiêu ra tay của Mai trang tứ hữu lại còn có bản thân...

Đan Vô Ngân vừa nghe, nhú mày, “Còn chờ ngày mai làm gì đi ngay bây giờ thôi, nếu thật là hần chỉ sợ hần bây giờ đang ở Mai trang chờ chúng ta đại giá ni.” Chợt nhớ tới, “Đông Phương, nếu thật là Nhậm Ngã Hành sai khiến Mai trang tứ hữu, vậy hần chẳng phải là có thể ly khai?” Như vậy liền phiền toái.

Đông Phương Bất Bại thiêu thiêu mi, “Tử Khiêm yên tâm, vậy khốn Nhậm Ngã Hành là xiềng xích dùng thiên thạch hiếm có để chế tạo, nếu không có chìa khóa, đừng nói là Mai trang tứ hữu, ngay cả ta và Nhậm Ngã Hành dù có lợi khí trong tay cũng không có cách chặt đứt nó.”

Đan Vô Ngân vừa nghe liền yên lòng, thế nhưng lo lắng đêm dài lắm mộng nên vẫn là quyết định ngay hôm nay phải đi Mai trang giải quyết chuyện của Nhậm Ngã Hành.

Đã nghĩ liền làm, Đan Vô Ngân lôi kéo Đông Phương Bất Bại đến giờ vẫn còn suy nghĩ muốn kiểm tra thương thế cho hần và Nhậm Doanh Doanh tâm tư còn đang ngổn ngang, lại mang theo giáo chúng hộ vệ phò trợ thanh thế tiến về phía Mai trang.

Mai trang tứ hữu đã chết, hoàn hảo quản gia Mai trang nhận ra vị huynh đệ đã truyền lời cho Mai trang tứ hữu lúc sớm nên đoàn người quang minh chính đại tiến nhập Mai trang, bằng không đường đường giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo cùng phu nhân còn có Thánh cô muốn vào trang viên của giáo đồ còn phải lén lén lúc lúc, vậy...

Thuận lợi đi tới địa lao giam giữ Nhậm Ngã Hành, Đông Phương Bất Bại cảnh giác kéo Đan Vô Ngân về phía sau, mặc dù y rất tự tin Nhậm Ngã Hành không thể chạy trốn thế nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn

nhất, an toàn của Tử Khiêm không được phép ra một điểm sai lầm!

Hoàn hảo, Nhậm Ngã Hành đích xác không có chạy trốn, chỉ là lạnh lùng đứng ở nơi đó nhìn Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đến.

“Đông Phương Bất Bại, thế nào? Ta tặng quà cho ngươi, ngươi khả tha mã?” Nhậm Ngã Hành vừa nói như vậy, khiến điểm kỳ vọng cuối cùng trong lòng Nhậm Doanh Doanh rốt cuộc bị đánh phá, “Phụ thân!”

Nhậm Ngã Hành sững sốt, đưa mắt rời khỏi người Đông Phương Bất Bại thấy Nhậm Doanh Doanh ánh mắt của gã trở nên âm áp, “Ngươi chiếu cố Doanh Doanh rất tốt, vô luận nói như thế nào ta vẫn phải cảm ơn ngươi.”

Đông Phương Bất Bại tuyệt không cảm kích, “Bản tọa chiếu cố Doanh Doanh là bởi vì ta thích nàng, cũng không phải là vì ngươi, cần gì nói đa tạ.”

Nhậm Ngã Hành cảm thán, “Đông Phương Bất Bại, ngươi còn là cái dạng này, cho dù tu luyện Quỷ hoa bảo điển cũng không có thay đổi ngươi sao?”

Đông Phương Bất Bại vẫn không trả lời, mà hỏi ngược lại, “Là ngươi chỉ điểm Mai trang tứ hữu?” Cho dù Quỷ hoa bảo điển khiến hắn thành tựu tuyệt thế võ công, thế nhưng, vẫn như cũ không làm suy suyển hận ý của Đông Phương Bất Bại đối với Nhậm Ngã Hành.

Nhậm Ngã Hành thần nhiên gật đầu, “Đông Phương Bất Bại, là ngươi đánh giá ta quá thấp, một đám Mai trang tứ hữu nhỏ nhỏ làm thế nào có thể vây khốn được ta?” Nhậm Ngã Hành không hổ là một đời kiêu hùng, cho dù thân là tù nhân vẫn một thân khí thế lẫm liệt.

Đan Vô Ngân thấy Nhậm Ngã Hành vẫn chưa chạy trốn trong lòng kiên định hơn rất nhiều, “Nhậm tiền bối, tại hạ Đan Vô Ngân là bạn hữu của Đông Phương.” Đan Vô Ngân tự giới thiệu.

Nhậm Ngã Hành lần đầu đưa ánh mắt hướng lên người của Đan Vô Ngân, bỗng nhiên cười ha ha, “Ha ha ha ha, Đông Phương Bất Bại, cho dù ngươi đoạt đi Nhật Nguyệt thần giáo của ta, thành tựu võ công đệ nhất thiên hạ thì như thế nào, cũng phải thư phục dưới thân nam nhân thôi!”

Lý giải tình hình thực tế, Nhậm Ngã Hành đương nhiên không có khả năng cho rằng Đan Vô Ngân là người nằm dưới.

Đông Phương Bất Bại vừa nghe nhất thời khí tức có chút rối loạn, bản thân biết là một chuyện bị kẻ địch xưa nay đối đầu với mình nói ra lại là chuyện khác, y có chút thẹn quá thành giận.

Đan Vô Ngân nhẹ nhàng cầm tay Đông Phương Bất Bại khiến y an tĩnh lại, sau đó mỉm cười, “Nhậm tiền bối, Đông Phương cùng ta là thật tâm yêu nhau, tất nhiên là chẳng phân biệt được cái gì trên dưới, chuyện riêng tư của chúng ta không cần Nhậm tiền bối nhiều lời.”

Nhậm Ngã Hành vẫn không đem Đan Vô Ngân để vào mắt, “Đông Phương Bất Bại nói đi, đã qua vài năm ngươi bây giờ đến tìm lão phu là có chuyện gì? Cuối cùng đã hối hận muốn thanh toán lão phu rồi sao?” Nói xong, khinh miệt nhìn Đông Phương Bất Bại.

“Phụ thân!” Nhậm Doanh Doanh thấy Nhậm Ngã Hành đến lúc này còn cao giọng trong lòng vô cùng lo lắng.

“Doanh Doanh, ngươi là nữ nhi của ta, làm sao có thể mềm yếu như vậy! Chết thì tính cái gì! Hôm nay Đông Phương Bất Bại muốn mạng của lão phu, mười tám năm sau ta và y ai thắng ai bại còn chưa nói trước được đâu!” Nhậm Ngã Hành trách cứ Nhậm Doanh Doanh.

Nhậm Doanh Doanh nghe xong vô cùng ủy khuất, nàng không nghĩ đến chính mình một lòng lo lắng cho phụ thân lại bị phụ thân trách cứ.

“Nhậm Tiền Bối, hôm nay ta và Đông Phương đến đây là muốn thả ngươi!” Nghe Nhậm Ngã Hành nói như vậy, Đan Vô Ngân trái lại triệt để bỏ đi ý niệm giết chết Nhậm Ngã Hành.

“Hả? Đông Phương Bất Bại và ngươi lại có can đảm như vậy sao? Không sợ ta Đông Sơn tái khởi?” Nhậm Ngã Hành nghe xong sững sốt, lần đầu chăm chú quan sát Đan Vô Ngân.

“Thực lực của Đông Phương ta rất rõ ràng, hơn nữa chúng ta cũng muốn lo lắng cảm thụ của Doanh Doanh.” Đan Vô Ngân hoàn toàn không đem uy hiếp của Nhậm Ngã Hành để vào mắt, lời trong lời ngoài ngược lại đem Nhậm Ngã Hành nói thành một kẻ không đủ thực lực cần nhờ nữ nhi giúp đỡ.

Nhậm Ngã Hành nghe xong không giận mà lại cười, “Ha ha ha ha, hảo tiểu tử! Đúng là có chút gan dạ sáng suốt, lúc này là lão phu nhìn lầm!” Sau đó ngồi vào ghế đá bên cạnh, “Nói đi, có điều kiện gì?” Nhậm Ngã Hành vẫn không tin trên đời có bữa cơm miễn phí

Đan Vô Ngân thấy Nhậm Ngã Hành có dự định đàm phán, cũng lôi kéo Đông Phương Bất Bại tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, “Nhậm Tiền Bối, đầu tiên tại hạ xin ngài giải thích giúp ta một chút nghi hoặc?” Đan Vô Ngân vẫn là chưa tin thủ hạ tín nhiệm của Đông Phương Bất Bại lại có thể dễ dàng phản bội như vậy.

Nhậm Ngã Hành cười một tiếng, “Mai trang tứ hữu sao?” Không cần hỏi liền biết Đan Vô Ngân nghi hoặc cái gì.

Đan Vô Ngân gật đầu.

“Tiểu tử, ngươi thật sự là thông tuệ, thế nhưng chân chính nói về đùa bốn quyền mưu, ngươi vẫn còn thiếu một chút!” Nhậm Ngã Hành bày ra một bộ tư thế chuẩn bị chỉ dạy.

“Lòng trung thành của con người trước giờ không nằm ngoài ba nguyên nhân quyền lực, sở thích và sự uy hiếp.” Nhậm Ngã Hành phân tích đạo lý rõ ràng, Đan Vô Ngân cũng vừa nghe vừa gật đầu.

“Quyền thế thì không cần phải nói, ta và Đông Phương Bất Bại vốn là thế lực ngang nhau, nếu là quy thuận ta, tương lai còn có thể có một chức danh ‘Nguyên lão’ so với ở nơi này làm ngục tốt đương nhiên bên nào hơn kém có thể thấy rõ.” Nhậm Ngã Hành không để ý chút nào đem mình so sánh với phạm nhân.

“Ham thích, đó chính là nhược điểm lớn nhất của Mai trang tứ hữu!” Nhậm Ngã Hành nhất tâm kiến huyết, “Mai trang tứ hữu, lão đại Hoàng Chung Công ham cầm phổ đến mức xem cầm phổ như mạng, lão nhị Hắc Bạch Tử yêu cờ hơn người, lão tam Ngốc Bút Ông quý chữ hơn vàng, lão tứ Đan Thanh Sinh lại lấy họa làm tên. Ở những việc liên quan đến mấy thứ này, hành động của bọn họ không thể dùng lẽ thường để lý giải.”

Nghe Nhậm Ngã Hành phân tích đạo lý rõ ràng, Đan Vô Ngân lần đầu tiên công nhận người này xác thực có thể trở thành kinh địch của Đông Phương Bất Bại.

“Vì vậy Nhậm Tiền Bối hứa tặng Mai trang tứ hữu cầm phổ, thư bản, kỳ phổ và danh họa để mê hoặc, đúng không?” Đan Vô Ngân hỏi.

Nhậm Ngã Hành tán dương gật đầu, “Không sai, trẻ nhỏ dễ dạy. Lão phu làm giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo nhiều năm như vậy, một ít trân bảo vẫn phải có.”

Đan Vô Ngân liếc nhìn Đông Phương Bất Bại,

Đông Phương không nói.

Đan Vô Ngân quay nhìn Nhậm Ngã Hành, “Đa tạ Nhậm tiền bối thỏa mãn lòng hiếu kỳ của vãn bối, hiện tại chúng ta cũng nên thảo luận một chút vấn đề hợp tác đi” Đan Vô Ngân từ lúc nhìn thấy Nhậm Ngã Hành, trong lòng nảy ra một tính toán khác.....

22. Chương 22: Cường Cường Liên Thủ

Đan Vô Ngân quay nhìn Nhậm Ngã Hành, “Đa tạ Nhậm tiền bối thỏa mãn lòng hiếu kỳ của vãn bối, hiện tại chúng ta cũng nên thảo luận một chút vấn đề hợp tác đi” Đan Vô Ngân từ lúc nhìn thấy Nhậm Ngã Hành, trong lòng nảy ra một tính toán khác.....

Nhậm Ngã Hành phát tay một cái lên mớ xiềng xích trên người, “Đây là thái độ người đối xử với tiền bối muốn hòa đàm?”

Đan Vô Ngân mỉm cười, “Nhậm Tiền Bối võ công cái thế, văn bối nhất gan, vì vậy không thể làm gì khác hơn là ủy khuất Nhậm Tiền Bối rồi!” An an ổn ổn đứng ở trước mặt Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân nói điều xấu hổ như vậy mà một chút cũng không đỏ mặt.

Thái độ của Đông Phương Bất Bại trước giờ vẫn là Đan Vô Ngân nói cái gì thì chính là cái đó, thế nên vẻ mặt cũng là hợp lý gật đầu, đem chìa khóa vốn đã mang ra dự định giao cho Đan Vô Ngân bỏ lại trong tay áo.

Nhậm Ngã Hành đã từng kinh qua phong vũ bất chợt phát hiện mình thật là đã già rồi... Ngạc nhiên...

“Cũng được, hãy nói một chút điều kiện của người đi.” Nhậm Ngã Hành tuyệt không tin Đan Vô Ngân có thể bỗng dưng phát thiện tâm vô điều kiện phóng thích hắn.

Đan Vô Ngân kéo tay của Đông Phương Bất Bại đến thưởng thức, “Trước tiên Nhậm tiền ối có thể đem những điểm mấu chốt của người nói cho Vô Ngân biết không?” Đối với tên cáo già Nhậm Ngã Hành đã xông xáo mưa gió trên giang hồ hơn mười năm Đan Vô Ngân không dám khinh thường.

Kinh ngạc liếc nhìn Đan Vô Ngân, Nhậm Ngã Hành thật không ngờ hắn sẽ ở tình huống nắm chắc phần thắng như thế này mà vẫn có thể tỉ mỉ cẩn thận như vậy, “Ha ha, hảo tiểu tử, nếu lão phu nói phải về làm giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo thì như thế nào?” Nhậm Ngã Hành tận lực làm khó dễ.

Đan Vô Ngân cùng Đông Phương Bất Bại liếc nhìn nhau, mỉm cười “Nếu Nhậm Tiền Bối thật tình hợp tác, có cái gì không được?” Đan Vô Ngân nói đến văn đàm phong khinh.

“Đông Phương Bất Bại, người cứ như vậy dễ dàng bỏ qua Nhật Nguyệt thần giáo mà người đã từng trăm phương ngàn kế tranh giành?” Nhậm Ngã Hành có chút thâm ý nhìn Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại cười ngạo nghễ, “Cho tới bây giờ đó vẫn không phải là thứ bản tọa theo đuổi.” Ta theo đuổi chính là... Đông Phương Bất Bại nắm thật chặt tay của Đan Vô Ngân, lập tức cảm nhận được Đan Vô Ngân dùng sức nắm trở lại.

“Nhậm Tiền Bối, văn bối biết người cùng Đông Phương trước từng có ta ân oán, thế nhưng đã nhiều năm như vậy, không bằng chúng ta nhất tiểu mẫn ân cừu, có được không?” Đan Vô Ngân quyết định chờ Nhậm Ngã Hành trả lời rồi mới dứt điểm nội dung đàm phán của đôi bên.

Nhậm Ngã Hành không hổ là một đời kiêu hùng, đối mặt Đan Vô Ngân gần như đang khiêu khích cũng có thể hé miệng cười, “Người tên là Đan Vô Ngân đúng không, người nghĩ nếu như người là ta, người sẽ cùng một kẻ đoạt đi của người tất cả rồi lại giam cầm người dưới đáy Tây Hồ này mấy năm chung sống hoà bình sao?”

Đan Vô Ngân quay về vốn dĩ mỉm cười rục rịch, “Sẽ không.”

Nhậm Ngã Hành nói, “Suy bụng ta ra bụng người nha, người trẻ tuổi.” Hoàn toàn là lời nói ý vị thâm trường.

Đan Vô Ngân nghe xong nắm tay Đông Phương Bất Bại đứng lên muốn đi, làm Nhậm Doanh Doanh không biết làm sao, “Phụ thân, Vô Ngân thúc thúc!” Tiểu cô nương nóng nảy kéo ống tay áo Đan Vô Ngân không cho hắn lẹ khai.

Nhậm Ngã Hành bỗng nhiên cất tiếng cười to, “Người trẻ tuổi, thế nào lại không có tính nhẫn nại như vậy!” Nghe Nhậm Ngã Hành mở miệng, Đan Vô Ngân như không có việc gì dừng bước, lại cùng Đông Phương Bất Bại trở về chỗ ngồi.

“Tiền bối hoàn có gì chỉ giáo?” Đan Vô Ngân vẻ mặt vô tội hỏi.

“Không dám nói là chỉ giáo, chỉ bất quá muốn nói với người một tiếng, trên thế giới này không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, vì vậy người trẻ tuổi, người còn là quá ngây thơ!” Nhậm Ngã Hành vẻ mặt ta là vì tốt cho người.

Đan Vô Ngân bị giáo dục, trên mặt cũng không có nửa điểm không vui, mà là một bộ biểu tình thụ giáo, “Như vậy, ý của Nhậm tiền bối là...”

“Hợp tác đi!” Rốt cục, vẫn là Nhậm Ngã Hành mở miệng trước.

Đan Vô Ngân hài lòng mỉm cười, “Tôn trọng ý kiến trưởng bối chính là Trung Hoa mỹ đức!”

” Sau khi ta đi ra ngoài sẽ không làm chuyện bất lợi đối Đông Phương Bất Bại.” Nhậm Ngã Hành nói lời bảo chứng, sau đó đưa ra yêu cầu, “Mà các người, cũng không được hạn chế hành động của ta.”

Đan Vô Ngân lắc đầu, “Không, không, không, Nhậm tiền bối, xin tha thứ gan của ta nhỏ, ta không thể tin lời hứa của một kẻ kiêu hùng, hơn nữa hắn lại còn thuộc về “Tà giáo” trong miệng của người đời.” Lại tiếp tục mỉm cười.

Nhậm Ngã Hành nhú mày, “Vậy người dự định thế nào? Vĩnh viễn câu thúc ta? Làm ta vĩnh viễn ở gần bên cạnh các người?”

“Không được!” Đông Phương Bất Bại phản ứng tương đối cường liệt, vốn thời gian riêng tư của y và Tử Khiêm đã không nhiều.

Đan Vô Ngân vỗ vỗ Đông Phương Bất Bại sau đó buông tay hắn, từ trên hà bao trong người lấy ra một cái hộp ngọc.

“Nhậm Tiền Bối, văn bối ở Hắc Mộc Nhai may mắn được Bình Nhất Chỉ đại ca ưu ái, lần này hạ nhai, Bình đại ca vì để văn bối an toàn, có đưa cho văn bối vài thứ pháp bảo hộ thân, chẳng tiền bối có hứng thú hay không cùng Vô Ngân hưởng dụng?” Nói xong liền mở hộp ngọc ra, bên trong lấp lạng nằm ba con hoàng kim cổ trùng, hai lớn một nhỏ.

“Đây là cái gì?” Nhậm Ngã Hành nhú mi.

Đan Vô Ngân cẩn thận đem hộp đặt lên trên bàn đá, giải thích, “Đây là cổ trùng Bình đại ca tổn mất ba năm thời gian mới dưỡng ra.”

“Cổ?” Nhậm Ngã Hành âm thầm đề cao cảnh giác, đối với loại độc vật Tây cương này Nhậm Ngã Hành vẫn là tương đối kiêng kỵ.

“Đúng vậy, cổ trùng, ba con này là một đôi phu thê cùng con của chúng.” Đan Vô Ngân chỉ vào ba con sâu giới thiệu.

“Nhậm Tiền Bối, đây chính là điều kiện của ta. Chỉ cần người để tử trùng tiến nhập vào trong cơ thể, người có thể tự do rời đi.” Đan Vô Ngân biểu hiện bộ dạng hào phóng mà Đông Phương Bất Bại tuy rằng nghi hoặc lại không nói gì thêm.

“Tác dụng.” Nhậm Ngã Hành hỏi rất trực tiếp.

Đan Vô Ngân vẫn mỉm cười, “Kỳ thực không có gì, Nhậm Tiền Bối, làm con cái muốn thương tổn phụ mẫu vốn là đại bất hiếu, phải xuống địa ngục.”

“A!” Nhậm Doanh Doanh nghe xong không khỏi kinh hô, nàng đương nhiên hiểu rõ lời nói của Đan Vô Ngân là có ý gì, liền muốn ngăn cản Nhậm Ngã Hành. Thế nhưng vừa nghĩ tới nếu phụ thân không đồng ý, sợ rằng thực sự sẽ lập tức phải chết liền trở nên do dự.

Nhậm Ngã Hành có chút trù trừ, “Như vậy, người làm sao có thể bảo chứng tương lai người và Đông Phương Bất Bại sẽ không đối với ta tổn hại?” Nhậm Ngã Hành đã quyết định không dò xét kẻ trẻ tuổi công phu thấp này nữa, tâm tư của kẻ này cũng không phải đơn thuần.

“Đông Phương, ta nhớ kỹ Nhậm Tiền Bối cho tới bây giờ vẫn là tù nhân của chúng ta.” Đan Vô Ngân vẽ mặt thuần lương hỏi Đông Phương Bất Bại.

“Nếu như người muốn, hắn vĩnh viễn cũng sẽ như vậy!” Đông Phương Bất Bại vẽ mặt thành thật.

Nhậm Ngã Hành sững sốt, không nghĩ tới cho tới Đan Vô Ngân từ đầu vẫn nham nhả lẽ độ sẽ nói ra lời vô lại như thế.

Thấy Nhậm Ngã Hành qua một hồi vẫn không có phản ứng, Đan Vô Ngân thúc giục, “Nhậm Tiền Bối, phiền người nhanh lên một chút, một lát nữa mấy con tiểu trùng tử này sẽ tỉnh lại, đến lúc đó bọn chúng chạy loạn thì phiền toái rồi.”

Khẽ cắn môi, những năm gần đây Nhậm Ngã Hành đối với khát vọng tự do vẫn là có chút cố chấp, “Được! Hảo tiểu tử! Lão phu đáp ứng ngươi.” Rốt cục, Nhậm Ngã Hành lại một lần nữa thỏa hiệp, gã đã già rồi, gã thật sự không hy vọng cuộc sống sau này đều ở trong địa lao ẩm thấp này trôi qua.

Đan Vô Ngân hài lòng đem con tiểu cổ trùng lấy ra ngoài, sau đó đưa cho Nhậm Ngã Hành một cây trủy thủ, “Tin rằng Nhậm tiên bối bác học đa tài nhất định biết phải làm thế nào?”

Nhậm Ngã Hành thật sâu liếc nhìn Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại từ đầu tới đuôi đều trầm mặc không nói, không chút do dự cắt cánh tay của mình.

Máu tươi ồ ồ chảy ra đánh thức cổ trùng còn đang ngủ mê. Con cổ trùng màu vàng kim đỏ chậm rãi giật giật đôi cánh trong suốt của mình rồi nhanh chóng bay về hướng Nhậm Ngã Hành.

Sau khi chạm vào miệng vết thương còn đang rỉ máu, con tiểu cổ trùng đó nhanh chóng chui vào huyết quản của Nhậm Ngã Hành. Trên da thịt của gã chỉ thấy nổi lên một điểm lồi nhỏ, điểm lồi ấy gấp rút chạy theo kinh mạch của vật chủ ngược lên trên vùng ngực, khi đến vị trí gần tim thì thoáng có vẻ kích động rồi lại từ từ tiêu thất.

Trong toàn bộ quá trình, dù mồ hôi lạnh trên trán Nhậm Ngã Hành không ngừng toát ra, thế nhưng trước sau cũng không phát sinh một tiếng kêu đau nào, ngược lại Nhậm Doanh Doanh ở bên cạnh lại sợ không ngừng hít sâu.

“Tốt! Nhậm Tiên Bối quả thật không hổ là nhân trung hào kiệt! Thực sự là một hảo hán tử!” Đan Vô Ngân thật tình tán thưởng, lại đổi lấy một tiếng cười nhạo của Nhậm Ngã Hành.

Sau đó, Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại cũng phân biệt đưa hai con cổ trùng phụ mẫu vào cơ thể.

“Được rồi Nhậm Tiên Bối, từ giờ trở đi, ngươi tự do.” Sấn sóc lau đi mồ hôi trên trán Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân chính thức tuyên bố.

Khi thấy khăn tay của Doanh Doanh đưa đến để lau mồ hôi, Nhậm Ngã Hành hừ lạnh một tiếng, “Loại tự do này?” Đối với cổ trùng trong cơ thể gã vẫn coi như khá là bất mãn.

“Dù nói thế nào đi nữa, Nhậm Tiên Bối không cần ở lại trong địa lao chịu khổ không phải sao?” Đan Vô Ngân biểu hiện rất vô tội, trong lòng âm thầm nói, *

Nhậm Ngã Hành vỗ vỗ xiềng xích trên người, “Hiện tại cũng có thể lấy cái thứ đáng chết này đi rồi chứ?” Nhậm Ngã Hành nhìn Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại, không có biện pháp, gã thật cảm hận cái thứ đã kèm tỏa bản thân mấy năm nay..

“Đương nhiên, người đã tự do rồi không phải sao?” Đan Vô Ngân rất thông cảm với Nhậm Ngã Hành, từ trong tay Đông Phương Bất Bại tiếp nhận chìa khóa đưa cho Nhậm Doanh Doanh, “Doanh Doanh, cha ngươi không có việc gì, ngươi hải lòng chưa!”

“Dạ!” Nhậm Doanh Doanh trả lời Đan Vô Ngân bằng một ngữ khí có chút nhu thuận, tuy rằng nàng rất bất mãn việc Đan Vô Ngân cạy cổ trùng lên người phụ thân mình thế nhưng cũng biết đây thật sự là kết quả tốt nhất rồi.

Nhậm Ngã Hành trút xiềng xích đã kèm hãm mình nhiều năm, nhất thời cảm giác cả người nhẹ bẫng, làm vài động tác duỗi người thật khoa trương rồi nói, “Tri âm tri kỷ, sau này còn gặp lại!” Sau đó lôi kéo Doanh Doanh rời đi.

Đang lúc Nhậm Ngã Hành đi tới cửa địa lao, Đông Phương Bất Bại vẫn trầm mặc bỗng nhiên cử động ngón tay, mười cây ngân châm dài mảnh khí thể sắc bén lao vút về phía Nhậm Ngã Hành.

Nhậm Ngã Hành tuy là cao thủ hiếm có hện nay, thế nhưng so với Đông Phương Bất Bại vẫn là thấp hơn một chút, hơn nữa nhiều năm tại địa lao bị dằn vặt nên phản ứng có phần chậm đi.

Cao thủ so chiêu, sai lầm trong nháy mắt sẽ đánh mất tính mạng.

Cũng may, Đông Phương Bất Bại cũng không có ý muốn giết Nhậm Ngã Hành, mười cây ngân châm đem y phục, búi tóc của Nhậm Ngã Hành gắt gao dính chặt trên cửa địa lao. Sau đó, thanh âm của Đông Phương Bất Bại từ phía sau

Nhậm Ngã Hành truyền đến,

“Đây là cái giá cho việc người làm Tử Khiêm bị thương!”

Nhậm Ngã Hành...

23. Chương 23: Khúc Dương Thỉnh Cầu

Giải quyết xong phiền phức lớn Nhậm Ngã Hành tâm tình Đan Vô Ngân rất tốt, lời kéo bàn tay Đông Phương Bất Bại khó được một lần thiện tâm nói tốt cho Nhậm Ngã Hành, “Đông Phương được rồi, ta cũng không có gì, người nhốt người ta nhiều năm như vậy, tốt xấu cũng để cho người ta xả giận một chút chứ.”

Đông Phương Bất Bại đối với Đan Vô Ngân vẫn là ngoan ngoãn phục tùng, cũng là muốn ở trước mặt Nhậm Ngã Hành biểu hiện hạnh phúc, lúc này rất hiền lành gật đầu, “Tốt, hết thấy đều theo Tử Khiêm.”

Nhậm Ngã Hành bị thanh âm ôn nhu của Đông Phương Bất Bại làm cho sợ hãi, quay đầu nhìn Đan Vô Ngân ôn nhu vì Đông Phương Bất Bại lau mồ hôi, trong ngực bỗng nhiên có một chút ước ao mờ mịt..

Lắc đầu, đem suy nghĩ sẽ khiến người ta mềm yếu trong ngực xua đi, Nhậm Ngã Hành hừ lạnh với Đông Phương Bất Bại một tiếng, nói, “Được rồi, Đông Phương Bất Bại, tri âm tri kỷ, sau này còn gặp lại! Doanh Doanh, chúng ta đi.”

Ôm Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân cảm khái, “Kỳ thực Nhậm Ngã Hành ngược lại cũng đáng thương, phút cuối cùng chỉ còn sót lại một Doanh Doanh bên cạnh.”

Đông Phương Bất Bại miễn cưỡng dựa vào trên người Đan Vô Ngân, “Vây cũng là hẩn tự tìm, có cái gì đáng thương.”

Đan Vô Ngân lắc đầu, cúi đầu đối Đông Phương Bất Bại nói, “Được rồi Đông Phương, vấn đề lớn đã giải quyết xong rồi, chúng ta chơi thoải mái một chút, đợi đầu năm về giáo coi như lại vất vả rồi.” Nghĩ đến đây, Đan Vô Ngân đối với Đồng Bách Hùng và Tang tam nương còn đang ở Hắc Mộc Nhai biểu thị mười hai vạn phần kính ý.

“Hảo.” Đông Phương Bất Bại gật đầu, theo Đan Vô Ngân đi khỏi Mai trang.

“Đông Phương...” Đan Vô Ngân vừa định nói gì đó với Đông Phương Bất Bại đã bị tiếng gù của chim bồ câu cắt đứt. Hẩn gơ tay để cho tín cấp đậu lên rồi rút mảnh giấy trong ống trúc trên người bồ câu ra đưa cho Đông Phương Bất Bại. sau đó hai người cùng nhau đọc nội dung trên giấy.

“Khúc Dương?” Hẩn tới làm gì? Đan Vô Ngân nhíu mày, vừa đưa tiễn xong một Nhậm Doanh Doanh, lại tới một Khúc Dương, bọn họ là hạ quyết tâm không cho hẩn và Đông Phương hưởng tuần trăng mật đúng không.

Đông Phương Bất Bại buồn cười nhìn vẻ mặt ai oán khó có được của Đan Vô Ngân, nhìn không được điểm điểm cái mũi thẳng của hẩn, “Có thể là vì chuyện kim bồn tẩy thủ của Lưu Chính Phong đi, ngày đó tên Mã Văn Uyên kia không phải nói hiện ở trên giang hồ đang đồn đại hai người đó là một đôi sao?”

“A!” Ai thán một tiếng, Đan Vô Ngân nghĩ lão thiên gia thực sự là cùng bản thân hẩn đối nghịch, chuyện rắc rối chính là một chuyện tiếp một chuyện, chẳng hề cho hẩn yên tĩnh chút nào.

Đông Phương Bất Bại vuốt vuốt lưng Đan Vô Ngân nói ngọt, “Tử Khiêm ngoan, Khúc trưởng lão luôn luôn làm việc có chừng mực, lần này tới tìm chúng ta nhất định là xảy ra chuyện lớn.”

Đan Vô Ngân cũng biết thái độ làm người của Khúc Dương, chỉ là oán giận một chút lại bị Đông Phương Bất Bại xem như tiểu hài tử mà dỗ ngọt, hẩn cũng không thể lại cáu kỉnh đành phải nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Để cho ta biết là ai dám làm loạn, ta cho hẩn đẹp mặt!”

Sau đó, Đan Vô Ngân đã biết người quấy rối là ai rồi — tên Dương Liên Đình kia đúng là oan hồn bất tán mà!

Đan Vô Ngân vạn phần hối hận, đương sơ biết rõ ràng tên Dương Liên Đình này là một tai họa, vì sao không trực tiếp để Đông Phương giải quyết gã, hiện tại báo ứng tuần trăng mật của mình bị gã phá hoại, thật là ai oán mà!

Cơ hồ là ngay khi Đông Phương Bất Bại hồi âm cho phân đà Hàng Châu đồng ý gặp Khúc Dương, Khúc Dương đã đến trước mặt Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân.

Biệt viện của giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo ở Hàng Châu.

“Khúc Dương bái kiến giáo chủ, giáo chủ phụ nhân!” Tuy rằng Khúc Dương luôn luôn không để ý tới sự vụ trong giáo, thế nhưng đối với đại sự vẫn là rất rõ ràng, sau khi gã cung kính hành lễ với Đông Phương Bất Bại cũng không quên chào hỏi Đan Vô Ngân.

“Được rồi, khúc trưởng lão, người cũng biết thân là Thần giáo hữu sứ, không có mệnh lệnh của bản tọa tự ý hạ nhai hoàn tìm hiểu hành trình bản tọa phải bị tội gì?” Trong những việc không động chạm đến Đan Vô Ngân, Đông Phương Bất Bại ở trước mặt giáo chúng Nhật Nguyệt thần giáo vẫn rất có uy nghiêm giáo chủ.

Khúc Dương quỳ xuống, “Khúc Dương biết tội, hôm nay trái với giáo quy Khúc Dương sẽ tự đến hình đường lãnh phạt, chỉ là sự việc lần này liên quan trọng đại mong giáo chủ có thể nghiêm phạt Dương Liên Đình!”

“Dương Liên Đình?” Đối với kẻ đã từng nhiều lần tìm phiền phức cho Đan Vô Ngân cuối cùng còn to gan lớn mật chạy trốn này, ấn tượng của Đông Phương Bất Bại vẫn tương đối sâu sắc.

Khúc Dương vừa nghe giọng Đông Phương Bất Bại liền nghĩ, có cơ hội! Lập tức đem chân tướng sự việc trình bày rõ ràng, “Bẩm giáo chủ, đúng là như thế, Dương Liên Đình mấy ngày trước từ chỗ của Bình Nhất Chỉ tiên sinh chạy trốn khỏi Hắc Mộc Nhai, Đồng trưởng lão hạ lệnh truy nã lại không có kết quả. Không nghĩ tới Dương Liên Đình dĩ nhiên chạy tới phái Tung Sơn đầu phục Tả Lãnh Thiền cùng cấu kết với nhau làm việc xấu, gã lại hiến kế cho Tả Lãnh Thiền, có mưu đồ bất lợi với Thần giáo ta.” Khúc Dương vừa nhắc tới Dương Liên Đình liền biểu hiện gương mặt chán ghét.

“Sau đó gã từ chỗ của Tả Lãnh Thiền biết được bạn tốt của ta là Lưu Chính Phong muốn rửa tay chậu vàng, liền hiến kế cho Tả Lãnh Thiền muốn lợi dụng thân phận của hắn trong Thần giáo nhân ngày Lưu Chính Phong rửa tay liền bắt hết người nhà của Lưu Chính Phong rồi giả họa cho Thần giáo! Hạng người lòng muông dạ thú như thế cầu mong giáo chủ nghiêm trừng!” Vừa nghĩ tới tri kỷ tâm giao suýt nữa lâm vào kiếp nạn, Khúc Dương liền không nén được tức giận trong lòng.

Đông Phương Bất Bại bất động thanh sắc, “Lại còn có việc thế này? Thế nhưng việc cơ mật thư thế Tả Lãnh Thiền chắc chắn phải rất thận trọng, Khúc trưởng lão làm sao có thể biết rõ ràng như vậy?”

Khúc Dương giải thích, “Có một đệ tử phái Tung Sơn phục vụ bên cạnh Tả Lãnh Thiền từng nhận ơn cứu mạng của Lưu Chính Phong, vừa lúc Tả Lãnh Thiền phái hắn theo giúp Dương Liên Đình thực hiện kế hoạch âm hiểm này nên mạo hiểm truyền tin cho ân nhân. Nếu không phải kẻ đó cũng là một người trọng nghĩa khí thì sợ rằng chúng ta vẫn chưa hay biết gì đâu!” Nghĩ đến người đã không để ý nguy hiểm tính mạng bang trợ Lưu Chính Phong người trong lòng Khúc Dương tràn đầy cảm kích.

“Ám vệ, ” Đông Phương Bất Bại gọi một tiếng, bỗng nhiên từ phía sau bình phong xuất hiện một nam tử áo đen dường như bước ra từ không khí bước đến lặng lẽ quỳ bái ôm quyền trước mặt y.

“Tức khắc mệnh lệnh những ám thung của chúng ta ở phái Tung Sơn điều tra việc này, càn nhanh càng tốt!” Đông Phương Bất Bại lạnh giọng phân phó.

Nam tử áo đen khể cúi đầu tỏ ý đã hiểu sau đó biến mất trong nháy.

Đan Vô Ngân hâm mộ nhìn thoáng qua nơi ám vệ biến mất, lúc nào hắn cũng có thể có thân thủ tốt như thế nha! Vừa nghĩ tới võ công mèo ba chân của mình Đan Vô Ngân đã thất vọng thở dài.

Khúc Dương cảm kích đối với Đông Phương Bất Bại ôm quyền, “Tạ ơn giáo chủ!” Giáo chủ chịu xuất thủ, Lưu Chính Phong được cứu rồi!

Đông Phương Bất Bại gật đầu, “Người đi xuống nghỉ ngơi trước đi, đợi điều tra rõ tin tức, bản tọa sẽ gọi người thông tri cho người.”

Đợi Khúc Dương ly khai, Đông Phương Bất Bại nói với Đan Vô Ngân, “Tên Dương Liên Đình này thật phiền phức, biết sớm như vậy hôm đó ta nên đem hắc giao cho hình đường giết đi cho rồi.”

Đan Vô Ngân cũng rất bất đắc dĩ, “Mà thôi Đông Phương, việc đã đến nước này hối hận cũng không dùng được, đến lúc bắt gã Dương Liên Đình đó lại thì nhớ xử lý tốt là xong.” Mắt thấy đã sắp đến cuối năm, chuyến nghỉ dưỡng trăng mật cũng sắp kết thúc hẳn thật là có chút nuối tiếc mà.

Tốc độ làm việc của Nhật Nguyệt thần giáo thật không tầm thường, ngày thứ hai ám vệ đã mang theo tin tức chính xác trở về.

“Giáo chủ, theo tin tức ám thung truyền về, Dương Liên Đình quả thật đã hiến kế vu oan cho Tả Lãnh Thiền. Lưu Chính Phong bởi vì quan hệ với Khúc trưởng lão không muốn trở mặt cùng Thần giáo, nên mới dự định chậu vàng rửa tay thoát khỏi ước thúc của Ngũ nhạc lệnh kỳ.” Ám vệ tỉ mỉ trình báo kết quả, thậm chí thuận tiện điều tra cả nguyên nhân quy ẩn của Lưu Chính Phong.

“Dương Liên Đình và Tả Lãnh Thiền thật to gan!” Đông Phương Bất Bại cả giận nói, “Ám vệ, truyền mệnh lệnh của ta.”

Đông Phương Bất Bại đứng lên, “Lệnh Đồng Bách Hùng để Phong Lôi đường toàn lực chuẩn bị, cần phải ngăn cản hành động của Tả Lãnh Thiền, khiến Lưu Chính Phong thành công rửa tay quy ẩn.”

“Dạ!” Ám vệ lại trong nháy mắt tiêu thất.

Đan Vô Ngân nghĩ đến Lưu Chính Phong, liền nghĩ đến khúc nhạc “Tiểu ngạo giang hồ” của hắn và Khúc Dương, bỗng nhiên trong lòng khê động, “Đông Phương, ngày Lưu Chính Phong chậu vàng rửa tay chúng ta cũng đến giúp vui được không?” Đan Vô Ngân kiến nghị với Đông Phương Bất Bại.

“Không được!” Ngoài dự liệu của Đan Vô Ngân Đông Phương Bất Bại quả quyết cự tuyệt. “Nơi đó nhất định phải có một hồi tình phong huyết vũ, người...”

Đan Vô Ngân hiểu rõ, nguyên lai là lo lắng an toàn của mình, “Đông Phương, người yên tâm ta sẽ chú ý, đến lúc đó ta ngoan ngoãn ở bên cạnh người, làm sao có thể gặp nguy hiểm gì.” Đan Vô Ngân đối với võ công của Đông Phương Bất Bại rất có lòng tin.

Không ngờ Đông Phương Bất Bại vẫn lắc đầu, “Không được.”

Đan Vô Ngân nhú mày, “Vậy thì vì cái gì?” Đan Vô Ngân cũng không tức giận vì Đông Phương Bất Bại cự tuyệt, hắn biết Đông Phương Bất Bại nhất định có lo nghĩ của y.

“Người không thích sát sinh, đến lúc đó nhất định sẽ không vui.” Đông Phương Bất Bại nhàn nhạt nói ra nguyên nhân.

Đan Vô Ngân ngăn người, không nghĩ tới việc hắn vẫn tận lực che giấu lại bị Đông Phương Bất Bại phát hiện.

Thở dài, sau đó ôm Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương, lúc ta vừa đến Hắc Mộc Nhai thật sự đã nghĩ bởi vì nguyên nhân đó mà có một ngày có thể ta sẽ rời khỏi giang hồ, sau đó đến một thôn trang nhỏ bé nào đó yên lặng mà sinh sống.” Đông Phương Bất Bại nghe xong thân thể lập tức cứng ngắc.

Đan Vô Ngân đương nhiên cảm thấy dị trạng của Đông Phương Bất Bại, nhưng cũng không nói ra mà tiếp tục thủ thủ, “Chỉ là ta thật không ngờ ta lại thích người, đã thích người ta sẽ thích tất cả của người, bao quát cả Thần giáo của người, giang hồ của người, đương nhiên cũng phải chấp nhận những huyết tinh này.”

Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu lên muốn nói điều gì, lại bị Đan Vô Ngân ngăn lại, “Ta biết, người có năng lực khiến ta rời xa huyết tinh, thế nhưng Đông Phương, ” Đan Vô Ngân nhẹ nhàng mà hôn một cái lên trán Đông Phương Bất Bại, sau đó tiếp tục nói.

“Ta là nam nhân, tuy rằng võ công không cao nhưng ta vẫn nghĩ muốn bảo vệ người, tối thiểu sẽ không trốn dưới đôi cánh của người, như vậy ta sẽ thương tâm. Mà muốn bảo vệ người, ta làm sao có thể ngay cả một

chút chuyện như vậy cũng không nhận được.” Đan Vô Ngân cố gắng khuyên bảo Đông Phương Bất Bại thay đổi chủ ý.

Nghe Đan Vô Ngân vừa nói như vậy Đông Phương Bất Bại trầm mặc.

Đông Phương Bất Bại một lòng vì an toàn của Đan Vô Ngân mà lo lắng, lại quên mất Đan Vô Ngân cũng là một nam nhân, hơn nữa cũng không giống như mình muốn trở thành một nữ nhân...

Mà thôi, Tử Khiêm nghĩ muốn cái gì liền là cái đó đi, dù sao chính mình cũng sẽ bảo vệ Tử Khiêm thật tốt.

Sau khi nghĩ thông suốt Đông Phương Bất Bại kéo bàn tay Đan Vô Ngân đang chặn môi của mình nói, “Được rồi Tử Khiêm, ta đây đến lúc đó phải dựa vào người bảo vệ!”

Đạt được mục đích Đan Vô Ngân rất hài lòng, nâng cằm Đông Phương Bất Bại lên thực hiện một nụ hôn sâu tiêu chuẩn, kết quả nghe được tiếng ho khan của Khúc Dương.

“Khụ khụ, giáo chủ, giáo chủ phu nhân!” trên mặt Khúc Dương có một tia đỏ ửng, hắn vừa nghe đến giáo chủ phái người truyền tin đến liền vội vàng chạy tới, thật không ngờ lại nhìn thấy màn này.

Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại nhất thời bị ngăn cản liền dừng lại một chút, Đan Vô Ngân lưu luyến rời khỏi đôi môi thơm của Đông Phương Bất Bại, tương đương bình tĩnh hưởng Khúc Dương gạt đầu, “Khúc trưởng lão đã đến rồi!”

* Âm thung: hơi thở trong tối. Chỉ nội gián, người nằm vùng, chỗ này ta giữ nguyên văn cũng không khó hiểu lắm nhỉ.

24. Chương 24: Âm Mưu

Khúc Dương có chút xấu hổ, “Giáo chủ triệu Khúc Dương đến đây hắn là tin tức đã được xác nhận?”

Bị Đan Vô Ngân rèn luyện lâu như vậy, Đông Phương Bất Bại đối mặt với tình huống thẹn thùng như thế cũng trở nên bình tĩnh hơn nhiều, bình tĩnh nói. “Đúng vậy, bản tọa đã đem chuyện này giao cho Đồng trưởng lão, ngày kim bồn tẩy thủ bản tọa và Tử Khiêm cũng sẽ đến xem.”

Khúc dương vừa nghe liền vui vẻ quên mất sự xấu hổ vừa rồi, chấp tay ôm quyền, “Tạ ơn giáo chủ!” Nếu như giáo chủ có mặt sự an toàn của Lưu Chính Phong càng được bảo đảm.

Thời gian rất nhanh sắp tới ngày Lưu Chính Phong kim bồn tẩy thủ.

Bởi vì trong lòng còn tồn tại một mục đích khác nên Đan Vô Ngân lôi kéo Đông Phương Bất Bại đến huyện Hành Sơn khá sớm, dù sao đi nữa bản thân hắn chẳng bao giờ rời khỏi Hắc Mộc Nhai mà Đông Phương lại đang phần nữ trang nên cũng không sợ bị nhận ra.

Bởi sự có mặt của Khúc Dương, Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại thuận lợi tiến nhập Lưu phủ.

Khúc Dương lén lút đem Lưu Chính Phong kéo sang một bên, báo cho hắn thân phận của Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại. Lưu Chính Phong kinh ngạc nhìn trang phục của Đông Phương Bất Bại lại không nói gì thêm, chỉ là từ xa

chấp tay chào với Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân trong lòng cũng an định không ít.

Mặc dù nói là hầu như không có người có thể nhận ra Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, thế nhưng để phòng ngừa vạn nhất, Lưu Chính Phong vẫn an bài Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân ngồi ở một góc tương đối yên tĩnh rồi dặn riêng người nhà chiêu đãi, còn chính mình thì tới ngoài cửa tiếp đón những khách nhân đến đây xem lễ.

Lưu gia cũng được coi như là đại hộ của huyện Hành Sơn, hơn nữa thái độ làm người của Lưu Chính Phong trước giờ thoải mái hào sảng, hành tẩu giang hồ hơn mười năm kết giao không ít võ lâm hảo hán, bởi vậy nghĩ thức kim bồn tẩy thủ của Lưu Chính Phong có không ít bằng hữu ngũ hồ tứ hải đến góp vui, Dư Thương Hải, Văn tiên sinh, Hà Tam Thất còn có chương môn Ngũ Nhạc kiếm phái gồm Hoa Sơn chương môn Nhạc

Bất Quần, Thái Sơn chứng môn Thiên Môn đạo trưởng, Hằng Sơn chứng môn Định Nhân sư thái đều nể mặt Lưu Chính Phong mang theo môn hạ đệ tử đến tham dự. Ngược lại mình chủ Ngũ nhạc kiếm mình chứng môn phái Tung Sơn Tả Lãnh Thiên lại chưa thấy xuất hiện. Điều này làm cho rất nhiều người trong lòng thêm một phen tính toán.

Ngày tốt giờ lành đã đến, theo tiếng pháo nổ rộn rã, tất cả mọi người đều ổn định chỗ ngồi chuẩn bị cho việc cử hành nghi thức chính.

Đương lúc Lưu Chính Phong hướng mọi người chấp tay định nói gì đó, bỗng nhiên bên ngoài bang bang vang lên hai tiếng pháo lớn, theo đó lại có tiếng trống ầm ỹ, tiếng hô là dọn đường, ngay sau lại có một người mặc quan phục triều đình bước vào cửa lớn.

Người giang hồ từ trước đến nay không cùng triều đình giao tiếp, bởi vậy tất cả mọi người giắt mình không thôi, thầm nghĩ triều đình cử người tới nơi này làm gì, chẳng lẽ Lưu Chính Phong phạm vào tội gì? Chỉ có Lưu Chính Phong rất là bình tĩnh, chỉnh sửa quần áo một chút liền tiến ra nghênh đón.

Chỉ thấy quan viên đó trong sự chú mục của mọi người, ngẩng đầu đi thẳng vào, phía sau còn có hai người thị vệ bộ dạng vô cùng trang trọng.

“Thánh chỉ đến, Lưu Chính Phong nghe chỉ!” Giọng nói the thé như vẹt kêu của vị quan viên kia làm mọi người trong phòng đều nhũn mày, nhưng ngại vì hắn là người của triều đình nên đều ăn nhẫn không lên tiếng.

Lưu Chính Phong không kinh ngạc chút nào, hai đầu gối hơi động liền quỳ xuống, hướng quan viên liên dập đầu ba cái cất cao giọng nói: “Vi thần Lưu Chính Phong nghe chỉ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Quan viên ngẩng đầu tuyên đọc thánh chỉ, không ngờ là Hoàng thượng phong chức cho Lưu Chính Phong thành tham tướng Hồ Nam! Quần hùng nghe xong đều rất ngạc nhiên. Ở trên giang hồ, nếu là cùng triều đình có dính dáng, rất dễ bị gọi là tay sai triều đình, như Lưu Chính Phong lại là...

Đông Phương Bất Bại nuốt xuống một ngụm rượu, nói, “Lưu Chính Phong thật ra cũng là một người thông minh.”

Đan Vô Ngân gật đầu.

Lưu Chính Phong cũng không nhìn phản ứng của mọi người nhận chỉ, một mực cung kính tiến bước quan viên truyền chỉ, sau đó phân phó các đệ tử mang một kim bồn đựng nước trong đặt lên án trượng đã được chuẩn bị từ trước trên chính đường.

Lưu Chính Phong vén tay áo lên dự định đưa tay vào trong bồn. Người giang hồ có quy củ, nếu đôi tay đã đưa vào kim bồn liền coi như đã rời khỏi giang hồ, bất luận những ân oán gì trước đây đều phải xóa bỏ.”

“Chậm đã!” Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng gào to. Mọi người trong lòng kinh động, sẽ không lại xảy ra chuyện gì chứ?

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa, thì ra là một tráng hán mặc bộ quần áo đen, gã hô lớn “Lưu Chính Phong, người nghĩ như vậy là có thể chạy trốn sao? Không lẽ ngươi thật sự coi thường hiệp nghị với Nhật Nguyệt thần giáo như vậy?”

Võ lâm quần hùng vừa nghe liền kinh hãi! Sớm đã có lời đồn rằng Lưu Chính Phong cùng Khúc Dương trong tà giáo gặp gỡ thân thiết, chẳng lẽ hắn thực sự...

Lưu Chính Phong đã sớm biết Tả Lãnh Thiên sẽ dùng đến chiêu này, hừ lạnh một tiếng đem hai tay đặt về sau lưng, “Người là người phương nào? Vì sao vu hãm ta như vậy?”

Tráng hán kia làm ra bộ dạng phẫn nộ, “Lưu Chính Phong, ngươi là một tên tiểu nhân bội bạc, nhận nhiều chỗ tốt của Thần giáo chúng ta như thế mà lại muốn trở mặt sao?”

Định Nhân sư thái phái Hằng sơn đã từng cùng Lưu Chính Phong có một ít giao tình, tương đối tin tưởng nhân phẩm của Lưu Chính Phong liền đứng lên, “Người là người phương nào? Nói miệng không bằng chứng làm sao có thể khiến chúng ta tin tưởng?” Định Nhân sư thái vừa nói xong mọi người liền đưa ánh mắt nhìn về phía tráng hán áo đen kia.

Tráng hán bị chất vấn cũng không hốt hoảng chút nào, “Đan Vô Ngân, Đan tổng quản, thỉnh!” Sau đó nghiêng người nhường đường, thân ảnh một bạch y nam tử từ từ bước đến.

Nam tử tự xưng xưng Đan Vô Ngân mỉm cười với mọi người, “Các vị anh hùng hảo hán, tại hạ Đan Vô Ngân, là tổng quản Nhật Nguyệt thần giáo, cũng là chủ quản chuyện hợp tác cùng Lưu Chính Phong. Hôm nay Lưu Chính Phong bội bạc, ta dù là người trong ta giáo cũng phải quay mặt coi thường. Nay đến đây, cũng chỉ muốn thay trời hành đạo loại trừ kẻ tiểu nhân như Lưu Chính Phong!” Nói xong, liền vỗ tay ba tiếng ra hiệu.

Từ trong hậu đường hơn mười người bước ra, phía trước là phu nhân của Lưu Chính Phong, hai đứa con nhỏ, bảy tên đệ tử, theo sau có mấy người trong tay đều cầm chủy thủ kề vào lưng kẻ đi trước.

Lưu Chính Phong vừa nhìn thấy sắc mặt liền đại biến, “Ta Lưu Chính Phong luôn luôn đi thẳng ngời ngay, có chuyện gì thì tìm ta là được rồi, các người hà tất phải đem những nữ nhân, trư tử* này ra để khai đao? Như vậy làm sao còn là anh hùng hảo hán?”

Nam tử nghe xong cười ha ha, “Ha ha, Lưu Chính Phong, chúng ta là những người bị đám dối trá tiểu nhân các người coi là tà ma ngoại đạo, từ đâu tới anh hùng hảo hán!”

Lưu Chính Phong tức giận còn muốn nói gì nữa, lại nghe được một thanh âm, “Ồ, thiên hạ to lớn đúng là không gì không có, Đan Vô Ngân ta thực sự là tam sinh hữu hạnh, cư nhiên có thể gặp một người cùng tên cùng họ với ta, vị huynh đệ này, Vô Ngân nơi này có lẽ**!”

Nam tử kia vừa nghe thanh âm này, sắc mặt đại biến, “Đan Vô Ngân, người sao lại ở đây?”

Mọi người vừa nghe, thì biết trong chuyện này sợ có ẩn tình, nhao nhao tìm người thảo luận.

Người nói chuyện chính là Đan Vô Ngân, hắn thấy những nhân sĩ giang hồ đang hướng mắt đánh giá hắn liền ôm quyền tự giới thiệu mình, “Tại hạ Đan Vô Ngân, tổng quản Nhật Nguyệt thần giáo, ra mắt các vị anh hùng hảo hán!”

Sau đó lại chuyển hướng về phía nam tử vừa tự xưng Đan Vô Ngân vẻ mặt kinh ngạc, “Ồ, đây không phải tên phản bội Dương Liên Đình cách đây không lâu mới vừa đào tẩu từ chỗ Bình đại ca sao? Người dối tên rồi à?”

Nguyên lai lúc Dương Liên Đình tiến vào Đan Vô Ngân đang uống rượu, chợt thấy Dương Liên Đình lại nghe hắn tự giới thiệu là Đan Vô Ngân, liền bị sắc ngưng rượu trong cổ họng, đến khi bình tĩnh trở lại liền ra hiệu cho Đông Phương Bất Bại vào nội đường thay quần áo, còn chính mình thì đứng dậy ra mặt.

Dương Liên Đình không ngờ rằng hắn lại Lý Quỷ dụng Lý Quỷ như vậy, thầm kêu không tốt nhưng vẫn ôm chút tâm lý may mắn. Nhìn thấy bên cạnh Đan Vô Ngân không có bóng dáng Đông Phương Bất Bại, lấy can đảm la lên, “Người là người phương nào? Lại dám giả mạo ta! Người đâu, đem kẻ này bắt lại mang về trong giáo, giao cho giáo chủ xử lý!” Sau đó vung tay lên, tráng hán phía sau liền hùng hổ đi về phía Đan Vô Ngân.

“Dương Liên Đình, người thực sự không đem bản tọa để vào mắt sao?” Bởi vì lo lắng an nguy của Đan Vô Ngân mà Đông Phương Bất Bại tranh thủ thay y phục rất nhanh chóng, y vừa bước ra liền trưng một bộ mặt lạnh lùng đi tới ngồi xuống bên cạnh Đan Vô Ngân.

Dương Liên Đình thấy Đông Phương Bất Bại đã biết kế hoạch của mình hoàn toàn thất bại, run rẩy quỳ gối trên mặt đất, “Giáo... Giáo chủ!”

Vô lâm quần hùng cảm giác hôm nay mình đúng là chịu quá nhiều kích thích, đầu tiên là Lưu Chính Phong cư nhiên tiếp nhận sắc phong của triều đình; sau đó là tà giáo xuất hiện nói muốn đi gặp Lưu Chính Phong lấy lại công đạo; tiếp đến lại diễn một vở Lý Quỷ dụng Lý Quỷ; tới hậu, thậm chí ngay cả đầu lĩnh tà giáo cũng đều xuất hiện.

Đông Phương Bất Bại không dấu vết đem Đan Vô Ngân bảo hộ phía sau, “Dương Liên Đình, người đầu tiên là phản bội Thần giáo, sau đó lại giả mạo Tử Khiêm muốn giả họa cho hắn, phải bị tội gì?”

Dương Liên Đình đi theo bên người Đông Phương Bất Bại cũng được một đoạn thời gian, coi như cũng hiểu rõ thủ đoạn của y, vội vàng điên cuồng đập đầu nhận tội, “Giáo chủ, Đan tổng quản, là tiểu nhân nhất thời hồ đồ, bị Tả Lãnh Thiền lừa gạt, thỉnh giáo chủ tha cho tiểu nhân một mạng!”

Dương Liên Đình biết thủ đoạn của Đông Phương Bất Bại nhưng tráng hán kia lại không biết, nghe Dương Liên Đình cầu xin tha thứ thậm kê không tốt, xoay người quay về phía Dương Liên Đình làm bộ dáng vẻ phần nộ, “Đan Vô Ngân, ngươi là tên phản đồ, cư nhiên cấu kết ngoại nhân hãm hại Thần giáo! Để ta mang kẻ cùng ngươi giả mạo giáo chủ này bắt lại đem hết về Thần giáo xử trí!” Hắn cho rằng Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân chỉ có hai người, nếu thật có thể bắt giữ bọn họ chính là một cái công lớn.

Nói xong liền rút bảo đao chém về phía Đông Phương Bất Bại.

Đao còn chưa kịp rút hết ra, tráng hán kia cũng đã trợn to hai mắt ngã thẳng xuống đất, những người ở gần nhìn kỹ có thể thấy trên huyết Thái Dương của tráng hán kia có cắm một cây ngân châm mảnh nhỏ!

Dương Liên Đình đương nhiên biết là Đông Phương Bất Bại xuất thủ, sợ đến quần đều ướt xụi lơ ở trên đất.

Mùi khai tử trên người Dương Liên Đình truyền đến làm Đông Phương Bất Bại chán ghét nhíu mày, nếu không phải còn muốn từ trong miệng của gã hỏi ra kế hoạch của Tả Lãnh Thiền y đã sớm quăng cho gã một cây ngân châm.

Lúc này, Nhạc Bất Quần vẫn luôn trầm mặc đứng lên, chấp tay với Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương giáo chủ, tại hạ chuông môn phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần, xin hỏi đến tội cùng chuyện gì đã xảy ra?”

Dư Thương Hải quái thanh quái khí nói, “Còn có thể phát sinh cái gì, không phải là mình chủ vĩ đại của Ngũ nhạc kiếm minh, Tả Lãnh Thiền Tả minh chủ phái người đến diễn hai vở kịch ‘Mượn đao giết người’ và ‘Vu oan giã họa’ đó sao!”

“Dư Thương Hải, ngươi!” Nhạc Bất Quần phần nộ quát, “Bây giờ là thời khắc chính đạo chúng ta thanh lý môn hộ, xin không cần đem những chuyện bình thường thất loạn bát tao bày ra ở nơi này, khiến chính đạo phải mất mặt trước tà giáo!”

Đông Phương Bất Bại cũng không muốn để ý tới những thứ thất loạn bát tao đó của chính đạo chỉ nói là, “Vốn không có chuyện gì liên quan bản tọa cả, bất quá bản tọa quyết không cho phép Thần giáo mang trên lưng những tiếng xấu không thuộc về chúng ta! Các ngươi tự giải quyết cho tốt đi!” Nói xong liền lôi kéo tay Đan Vô Ngân tỏ ý muốn ly khai

“Đông Phương giáo chủ xin dừng bước!”

* Trĩ tử: đứa trẻ nhỏ chưa hiểu chuyện.

** nơi này có lễ: một cách dùng từ cổ mang nghĩa chào hỏi, lễ ở đây là thi lễ, lễ nghĩa.

*** Tích cũ trong Thủy Hử truyện: Có kẻ thất phu tên Lý Quỷ mượn tên đồng âm với anh hùng Lý Quỳ của Lương sơn chặn đường cướp của, không ngờ một ngày hắn chặn đường gặp được Lý Quỳ thật. Câu này có nghĩa là đồ giả đụng đồ thật, bại lộ chẳng đường lui.

25. Chương 25: Rửa Tay Chậu Vàng

“Đông Phương giáo chủ xin dừng bước!” Người nói chuyện là Nhạc Bất Quần.

Đông Phương Bất Bại vốn cũng không nghĩ có thể dễ dàng rời khỏi, xoay người lại nói, “Chẳng hay Nhạc chuông môn có gì chỉ giáo?”

Tên của Nhạc Bất Quần tên tuy có nghĩa là “không tụ họp”, nhưng lại hết sức yêu thích bằng hữu, vừa rồi khi Dương Liên Đình vẫn chưa đến làm loạn, có rất nhiều quan khách vốn là kẻ vô danh hoặc là danh tiếng không được sạch sẽ lắm đi qua bắt chuyện với gã, Nhạc Bất Quần đều có thể cùng bọn họ nói nói cười cười, không hề bày ra cái giá chuông môn Hoa Sơn chuông môn tài trí hơn người. Bây giờ gã lại không sợ nguy

hiểm đứng ra thay mặt chính đạo đối mặt với đệ nhất võ lâm cao thủ trong truyền thuyết Đông Phương Bất Bại, hảo cảm của mọi người đối với hắn tự nhiên thăng tấp bay lên.

Nhạc Bất Quần tao nhã cười, “Chuyện hôm nay chưa điều tra rõ, Đông Phương giáo chủ và vị Đan tổng quản này chẳng biết có thể lưu lại đến khi chân tướng của sự việc được làm sáng tỏ không?”

Đông Phương Bất Bại lạnh lùng nhìn Nhạc Bất Quần, “Người, muốn giam lỏng bản tọa sao?” Đông Phương Bất Bại đối với bọn ngụy quân tử của chính đạo luôn luôn không có ấn tượng tốt.

Nhạc Bất Quần làm ra vẻ vô tội, “Không, không, không, Bất Quần không dám, chỉ là hôm nay nếu giáo chủ đã đến tham gia nghi thức rửa tay chậu vàng của Lưu Chính Phong, sao không tiếp tục ở lại tham dự cho xong lễ? Coi như dựa trên mặt mũi quan hệ của Lưu đại hiệp và Khúc Dương khúc trưởng lão của quý giáo!” Nhạc Bất Quần lời nói cẩn thận, ngôn hành hợp lý, Đông Phương Bất Bại hừ lạnh một tiếng cũng đành ngồi xuống.

Nhạc Bất Quần hài lòng mỉm cười, “Lưu đại hiệp, thỉnh tiếp tục đi!”

Lưu Chính Phong gật đầu, “Đó là tự nhiên, nhưng bàn tay ta phải nhuộm máu rồi mới có thể tẩy đi được chứ!”

Tất cả mọi người không ý tứ Lưu Chính Phong, đã thấy Lưu Chính Phong bỗng nhiên rút ra bảo kiếm bên hông, tại chỗ tiêu thất.

Đến khi Lưu Chính Phong trở lại cạnh kim bồn thì những kẻ vừa uy hiếp phía sau phu nhân, tử nữ và đệ đệ của Lưu Chính Phong đều đã trợn to hai mắt ngã trên mặt đất, trên cổ có một đạo vết máu.

“Ba mươi sáu lộ ‘Hồi phong lạc nhận kiếm ‘ và ‘Bách biến thiên huyền Hành Sơn vân thập tam thức’!” Định Nhân sư thái kinh hô.

Đối với vị sư thái ngày thường đức cao vọng trọng cũng là người duy nhất vừa rồi vì hắn ra mặt, Lưu Chính Phong vẫn là rất kính trọng, “Định Nhân sư thái hảo nhãn lực, đó chính là độc môn công phu của phái Hành Sơn ta ‘Hồi phong lạc nhận kiếm ‘ cùng với ‘Bách biến thiên huyền Hành Sơn vân thập tam thức’!”

Nói xong, không để ý ánh mắt kinh dị của mọi người, chậm rãi đem hai bàn tay vừa dính máu của mình đặt vào trong kim bồn.”Hôm nay Lưu Chính Phong ở đây rửa tay chậu vàng, vô luận cùng người trong giang hồ còn gì ân oán cũng đều xóa bỏ. Mong các vị ở đây làm chứng, cũng đừng làm cho người ngoài phá hủy quy củ truyền lưu nhiều năm trong giang hồ!”

Nhạc Bất Quần lộ vẻ không đành lòng, “Lưu đại hiệp, như vậy cũng...”

Lưu Chính Phong cười nhạt, “Nhạc chưởng môn, vừa rồi khi vợ con của ta cùng đệ tử bị những ... kẻ tiểu nhân vô sỉ này uy hiếp, vì sao ngươi không thương hại bọn họ! Hiện tại ngược lại lại đồng tình với những ... kẻ làm ác này!”

Nhạc Bất Quần không nói, võ lâm quần hùng vừa rồi hoài nghi Lưu Chính Phong cũng đều cúi đầu. Lưu Chính Phong khinh thường liếc qua mọi người trong chính đường rồi rửa sạch bàn tay trong chậu. Nước trong chậu vàng nguyên bản trong suốt nay lại phiêu khởi từng tia tơ máu dường như muốn biểu thị điều gì đó.

Nghi thức thuận lợi tụt kết thúc, Đông Phương Bất Bại đứng lên, “Bản tọa có thể đi chưa? Nhạc đại chưởng môn!” Nhạc Bất Quần hôm nay đầu tiên là bị Lưu Chính Phong xé rách mặt một lần, hiện tại lại không có cách nào với Đông Phương Bất Bại, trong lòng rất là khó chịu, vẻ mặt quần tử ôn nhuận cũng không duy trì nổi nữa.

“Nếu Đông Phương giáo chủ có việc gấp phải đi Nhạc Bất Quần cũng không tiện giữ lại, nếu sau khi điều tra rõ chân tướng sự việc có liên quan đến quý giáo, Ngũ Nhạc kiếm phái bọn ta nhất định sẽ lên Hắc Mộc Nhai đòi lại công đạo! Đương nhiên, nếu quý giáo là bị oan uổng, Nhạc Bất Quần ta sẽ đích thân đại biểu Ngũ Nhạc kiếm phái nói lời xin lỗi cùng giáo chủ.” Lời này, đúng là biểu thị gã có thể đại diện Ngũ Nhạc kiếm phái sao.

Nghe xong lời xã giao của Nhạc Bất Quần, Đông Phương Bất Bại cười nhạt, “Hanh, như vậy bản tọa sẽ chờ các vị đại giá quang lâm!”

Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân trước khi đi còn lưu lại một câu, “Dương Liên Đình là phản đồ của Nhật Nguyệt thần giáo, thỉnh các vị sau khi hỏi rõ chân tướng thì mang gã đưa đến Hắc Mộc Nhai, bản tọa ở đây cảm ơn trước.”

Nguyên vốn cho là Đông Phương Bất Bại đã quên mình mà chạy khỏi một kiếp, Dương Liên Đình vừa nghe đã sợ đến hôn mê bất tỉnh.

Nhìn thấy Đông Phương Bất Bại ly khai, những võ lâm nhân sĩ này đều thở dài một hơi, đối mặt với võ lâm đệ nhất nhân, lại còn cùng kẻ đó đối địch bọn họ thật là không thể tả lòng.

Không nghĩ tới bọn họ vừa yên lòng, một tiểu cô nương chẳng biết từ nơi nào xông ra, “Đây là chính giáo quang minh chánh đại mà mọi người hay nói sao? Thực sự là không biết xấu hổ! Xấu hổ xấu hổ xấu hổ!” Sau đó hướng về phía mọi người làm động tác kéo mắt le lưỡi trêu chọc, xong rồi lại quay về bên người Khúc Dương nói, “Gia gia, chúng ta cũng đi cùng giáo chủ đi!”

Nguyên lai tiểu cô nương này chính là tôn nữ của Khúc Dương, Khúc Phi Yên.

Lúc này mọi người mới phát hiện tuy rằng Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đã rời đi, thế nhưng những tùy tùng khác của Nhật Nguyệt thần giáo còn chưa ly khai, bao gồm cả Khúc Dương hữu sứ.

Khúc Dương mặt mang nụ cười nhìn tôn nữ của mình mắng khê, “Hồ đồ!” Sau đó ôm quyền nói với mọi người, “Các vị, cao sơn còn đó nước biếc vẫn đây, sau này gặp lại! Mong các vị điều tra rõ chân tướng, cũng không nên lại tùy ý hắt bát nước bẩn lên người Thần giáo bọn ta!” Sau đó mang mọi người rời đi.

Đến khi người của Nhật Nguyệt thần giáo đều rời đi, Dư Thương Hải mới âm dương quái khí nói, “Yêu, từ lúc nào Nhạc Bất Quần Nhạc Đại chúng môn của chúng ta quang vinh ngồi lên bảo tọa mình chủ Ngũ Nhạc kiếm phái vậy! Tả minh chủ thế nhưng thoái vị nhường hiền?”

Nhạc Bất Quần thật không ngờ Dư Thương Hải có thể nắm lấy sơ hở của bản thân, nhìn qua vẻ mặt của gã có chút hoạt kê.

Lưu Chính Phong ngày hôm nay cũng đã chân chính thấy rõ chân diện mục của những ... nhân sỹ chính đạo này, thật cũng chẳng bằng sự có tình có nghĩa của tà giáo liên có chút nản lòng thoái chí, “Được rồi các vị, Lưu Chính Phong ta hôm nay rời khỏi giang hồ dẫn thân vào hoạn lộ*, đương nhiên cũng không muốn lại dính vào việc trong giang hồ, các vị nếu muốn thảo luận đại sự, thỉnh nên rời Lưu phủ của ta trước!” Đúng là hạ lệnh trục khách không chút lưu tình.

Mọi người bị đuổi cũng tự biết đuối lý, đối Lưu Chính Phong ôm quyền xong liền cáo từ.

Sau khi rời khỏi Lưu phủ, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân không có đi xa, mà vẫn chờ ở bên ngoài đợi Khúc Dương đưa mọi người theo cửa sau về lại Lưu phủ.

“Hôm nay Lưu Chính Phong tạ ơn Đông Phương giáo chủ và Đan tổng quản tương trợ!” Lưu Chính Phong vừa vào cửa đã cúi đầu tạ ơn với Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân.

Đan Vô Ngân mỉm cười nâng Lưu Chính Phong dậy, “Lưu tiên sinh hà tất đa lễ, người cùng hữu sứ của Thần giáo ta Khúc trưởng lão là bạn tri kỷ, Tả Lãnh Thiền lại có ý đồ hãm hại Thần giáo, chuyện hôm nay, chính là bốn phận của bọn ta.”

Lưu Chính Phong đứng dậy, “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, hôm nay nhị vị cứu ta cùng một nhà lớn nhỏ trong nước lửa, ngày sau nếu có chuyện gì cần tới Lưu Chính Phong ta, thỉnh giáo chủ và Đan tổng quản cứ việc lên tiếng dù có phải lên núi đao xuống chảo dầu, muôn lần chết không từ nan!”

Khúc Dương lúc này mới nói chuyện, “Được rồi Chính Phong, giáo chủ cùng phu nhân mấy ngày nay đã rất mệt nhọc, người nhanh an bài nơi giáo chủ và phu nhân nghỉ ngơi đi.”

Lưu Chính Phong vội vàng nói, “Là ta sơ sót, Đông Phương giáo chủ, Đan tổng quản, thỉnh!” Sau đó tự mình đưa Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đến khách phòng nghỉ ngơi.

Trở về, thấy Khúc Dương vẫn ngồi yên chỗ cũ thì, nghi hoặc hỏi, “Lão khúc thế nào, người còn có việc sao?”

Khúc Dương để chén trà trong tay xuống, “Vừa giáo chủ phu nhân tìm riêng ta hỏi một thứ, nhắc tới thứ đông tây này ngược lại cũng không có giá trị gì, chẳng qua là ta thứ hai ta cùng sở hữu, thế nên muốn hỏi ý kiến của người một chút.”

Sau đó Khúc Dương làm một thủ thế, Lưu Chính Phong hiểu rõ, “Đông Phương giáo chủ và phu nhân đối đãi Lưu gia ân trọng như núi, vật ngoài thân như thế nếu phu nhân muốn, ta tự nhiên là hai tay dâng lên.”

Khúc Dương gật đầu, “Ta đây ngày mai sẽ đem vật đó giao cho phu nhân.”

Lưu Chính Phong gật đầu.

Ly khai Lưu phủ, võ lâm quần hùng đều thống nhất tụ tập tại đại phái gần nhất – Hành Sơn, để cùng nhau thương lượng đại sự.

Chương môn phái Hành Sơn Mạc Đại là chủ nhân nên mở miệng trước, “Chuyện hôm nay, khiến chính đạo chúng ta trước mặt tà giáo mất hết thể diện, Tả Lãnh Thiền cư nhiên có thể làm ra việc dè tiện như thế này, thật là hổ thẹn với sự tính nhiệm của võ lâm đồng đạo!”

Nhạc Bất Quần vẫn là bộ dáng quân tử khiêm cung, “Mạc Chương Môn, trước tiên không nên tùy tiện kết luận, hay là Tả minh chủ có nỗi khổ của hân.”

Định Nhân sư thái đối với những ... này việc lục đục mưu cầu danh lợi này trước giờ vẫn không xen vào, chỉ ngồi ở một bên nhắm mắt dưỡng thần.

Ở khách phòng Lưu phủ,

Đan Vô Ngân vì Đông Phương Bất Bại nói lỏng áo khoác, có chút cảm khái, “Thật không ngờ chúng ta dự định dốc sức đi bắt Dương Liên Đình dĩ nhiên bản thân gã lại tìm đến trước cửa, sợ rằng đánh chết Dương Liên Đình cũng không ngờ chúng ta có thể đến nơi này đi.”

Đông Phương Bất Bại ừ một tiếng, không nói chuyện nhiều.

Đan Vô Ngân có chút bận tâm, “Đông Phương, người làm sao vậy? Một mỗi sao?”

Đông Phương Bất Bại lắc đầu, “Không có, ta chỉ là đang nghĩ, sắp tới niên chúng ta lại phải quay về Hắc Mộc Nhai rồi.”

Đan Vô Ngân hiểu rõ, vốn là mấy ngày qua ở bên ngoài tuy rằng cũng bề bộn nhiều việc, nhưng so với những ngày ở Thần giáo vẫn là tự do hơn nhiều lắm, Đông Phương đây là không muốn quay về Hắc Mộc Nhai đi.

Tâm niệm vừa chuyển, Đan Vô Ngân bỗng nghĩ ra được một biện pháp tốt, “Đông Phương, người còn nhớ rõ cái sơn động lần trước chúng ta phát hiện gần Hắc Mộc Nhai không?”

Đông Phương Bất Bại nghi hoặc, “Ừ, vẫn nhớ kỹ, làm sao vậy?”

Đan Vô Ngân cười vui vẻ, “Lần trước khi nhìn thấy cái sơn động kia ta đã nghĩ nơi đó cách nội viện cũng không xa, chúng ta có thể ở đó kiến tạo một hoa viên bí mật làm nơi nghỉ ngơi, người thấy thế nào?”

Đông Phương Bất Bại vừa nghe trong lòng đã thật cao hứng, “Đó cũng là một ý kiến hay, sau khi chúng ta hỏi giáo ta sẽ phái người đi thăm dò, nếu thật có thể, đến lúc đó chúng ta ở chỗ kia coi như là ẩn đi.”

Đan Vô Ngân thấy Đông Phương Bất Bại cao hứng, tâm tình cũng khá hơn nhiều.

“Đông Phương, vì phu nghĩ ra cho người một biện pháp tốt như thế, liệu có tưởng thưởng gì không?” Lúc nói chuyện, môi hân tận lực ở bên tai Đông Phương Bất Bại thổi khí.

Từ đầu đến giờ, Đông Phương Bất Bại được Đan Vô Ngân điều giáo đến vô cùng miễn cưỡng, chỉ là một chút động chạm nhỏ như vậy cũng khiến cả người Đông Phương Bất Bại như nhũn ra, “A... Tử Khiêm...” Lời nói ra khỏi miệng lại biến thành như là rên rỉ.

Đêm, còn rất dài, rất dài.

* Hoạn lộ: quan trường, đường làm quan. Cách nói cổ.

26. Chương 26: Về Giáo

Ngày tiếp theo, Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại cáo từ với Lưu Chính Phong.

“Đông Phương giáo chủ, giáo chủ phu nhân, các người đã giúp Lưu gia ta một chuyện lớn như vậy, ta có thể nào để hai vị ra đi vội vã như vậy?” Lưu Chính Phong cố ý giữ người nói.

Đông Phương Bất Bại luôn luôn không thích cùng người khác giao tiếp, bởi vậy trường hợp này thường do Đan Vô Ngân đứng ra ứng phó.

Ôm quyền, “Lưu đại hiệp đa lễ, hiện tại đã sắp đến cuối năm, trong giáo còn nhiều sự vụ cần Đông Phương xử lý, vì vậy chúng ta thật không hợp ở lâu. Ngày sau còn muốn có chỗ quây rầy.”

Lưu Chính Phong thấy Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại đã quyết ý rời khỏi đành phải buông tha suy nghĩ tìm cách giữ lại, “Ngày sau nhị vị có chuyện cần tới Lưu Chính Phong xin cứ sai bảo, ta quyết chết không chối từ!”

Đan Vô Ngân lần thứ hai ôm quyền, cáo từ.

Rời khỏi huyện Hành Sơn, Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại dự định về thẳng Hắc Mộc Nhai ngay.

Đông Phương Bất Bại ngồi trong xe ngựa lười biếng tựa vào trên người của Đan Vô Ngân, “Tử Khiêm, chúng ta cứ như thế này trở về?” Đông Phương Bất Bại vẫn còn có chút không muốn.

Thưởng thức mái tóc dài đen mượt của Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân nói, “Không đành lòng?”

Đông Phương Bất Bại có chút ủy khuất gật đầu, “Vẫn là có một chút.” Dù sao đây cũng là lần đầu tiên y và Tử Khiêm ra ngoài du ngoạn.

Đan Vô Ngân cười thần bí, “Sắp hết năm rồi, ta đã chuẩn bị một phần lễ vật đặc biệt, đến lúc đó người nhất định sẽ còn hài lòng hơn so với bây giờ!”

Dáng vẻ thần bí của Đan Vô Ngân thành công khiến Đông Phương Bất Bại thoát ra khỏi tâm tình thất lạc, y ngẩng đầu tò mò nhìn về phía Đan Vô Ngân.

Đan Vô Ngân hơi lắc đầu, bày ra bộ dạng bí mật không thể nói khiến Đông Phương Bất Bại giận đến ngứa răng, hung hăng cắn lên cổ Đan Vô Ngân một cái, lưu lại một dấu răng ướm ất tiên diễm.

Đắc ý ngẩng đầu, “Cho người giữ bí mật đấy!”

Đan Vô Ngân bắt đầu dĩ...

Quả nhiên đến khi sắc trời chuyển tối, lúc đoàn người dừng chân tại khách điểm trên đường, giáo chúng tùy tùng nhìn thấy hồng ân trên cổ Đan Vô Ngân đều len lén nhin cười. Chỉ có đứa cháu gái của Khúc Dương là Khúc Phi Yên là không thèm để cho Đan Vô Ngân chút mặt mũi nào a a cười lớn.

“Phi Yên!” Khúc Dương lớn tiếng quát tôn nữ của mình, hẳn cùng với Đan Vô Ngân giao tình cũng không phải rất tốt vì thế sợ Khúc Phi Yên chọc giận Đan Vô Ngân.

Đan Vô Ngân lắc đầu, đôi cái tiểu cô nương hoạt bát khả ái rất có hảo cảm, cảm thấy nàng cũng giống như Nhậm Doanh Doanh, khoan đã Doanh Doanh....trong lòng khẽ động, nếu thật tương lai... như vậy Khúc Phi Yên cũng có thể trở thành một trợ lực tốt.

Đan Vô Ngân hướng Khúc Phi Yên cười một cái, vẫy tay, “Người là Khúc Phi Yên đúng không?”

Khúc Phi Yên thu được ánh mắt cảnh cáo của Khúc Dương cũng không dám hồ đồ, nhu thuận đi đến bên cạnh Đan Vô Ngân, “Phu nhân.”

Ngày thường bị bọn giáo gọi thành phu nhân Đan Vô Ngân hoàn toàn không có ý kiến gì, nhưng là bây giờ bị một tiểu cô nương như Khúc Phi Yên gọi như thế, hẳn như thế nào cũng cảm giác không được tự nhiên.

“Phi Yên nha, người sau này gọi ta là Vô Ngân thúc thúc đi. Đúng rồi, người có quen Nhậm Doanh Doanh không?” Đan Vô Ngân vẽ mặt ôn hòa trò chuyện với Khúc Phi Yên.

Gật đầu, “Ta có quen.”

Đan Vô Ngân lại hỏi, “Vậy người thích chơi với nàng không?” Đan Vô Ngân bắt đầu mở lời dẫn dụ.

“Thích, ta và Doanh Doanh là bạn tốt.” Khúc Phi Yên vừa nghe nhắc tới Nhậm Doanh Doanh cũng rất là vui vẻ.

“Vậy người sau này có muốn ở cùng Doanh Doanh không?” Đan Vô Ngân từng bước dụ dỗ Khúc Phi Yên vào bẫy.

“Phi Yên!” Khúc Dương nghe Đan Vô Ngân nói có chút lo lắng lên tiếng cảnh cáo Khúc Phi Yên, lại bị ánh mắt của Đông Phương Bất Bại đông lạnh.

Có chút nghi ngờ nhìn gia gia của mình, Khúc Phi Yên nghi hoặc, thế nhưng nghĩ đến bản thân đã đáp ứng Doanh Doanh sẽ làm bằng hữu tốt của nàng cả đời. Vì thế mặc dù luôn cảm thấy Vô Ngân thúc thúc trước mắt cười đến giống như một đại hôi lang, nhưng vẫn là thành thành thật thật gật đầu.

Đan Vô Ngân thấy vậy ý cười càng trở nên đậm hơn, “Như vậy bình thường người và Doanh Doanh chơi cùng nhau có thấy người khác gọi nàng là Thánh cô, cũng bảo người phải thật cung kính với nàng không?” Từng bước hướng dẫn lừa gạt trẻ con, những chiêu này hẳn dùng càng ngày càng thành thạo nha.

Khúc Dương trong lòng khổ sở, hẳn rất muốn ngăn cản Khúc Phi Yên ngã vào bẫy rập của Đan Vô Ngân, thế nhưng Đông Phương Bất Bại đứng ở đó tuy rằng không nói lời nào, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào hẳn.

Khúc Phi Yên nghe Đan Vô Ngân nói, liền nghĩ đến trước đây khi nàng và Doanh Doanh cùng chơi với nhau, gia gia đều nói nàng phải chú ý thân phận, lại còn có những người ngoài thích nói nhàn thoại làm nàng không vui, lại gật đầu một cái.

Đan Vô Ngân cũng không quản Đông Phương Bất Bại sau lưng mình, nắm tay Khúc Phi Yên dẫn vào trong khách sạn, vừa đi vừa tiếp tục kế hoạch lừa gạt.”Thúc thúc định để tiểu Phi Yên làm thành nữ Thần giáo có được hay không? Như vậy sau này Phi Yên và Doanh Doanh chơi cùng với nhau sẽ không có ai dám nhiều lời cả.” Đan Vô Ngân làm ra vẻ ta là vì tốt cho người.

Khúc Phi Yên luôn cảm thấy mình hình như bị gạt rồi, nhưng thấy gia gia của mình không có phản ứng cũng an lòng, gật đầu, “Hảo!” Lại không biết gia gia của nàng vừa nghe nàng đồng ý ngay cả xúc động muốn khóc cũng đã có.

Đan Vô Ngân thấy đã đạt được mục đích thì rất vui vẻ xoa đầu Khúc Phi Yên, “Thật ngoan, chờ trở lại Hắc Mộc Nhai ta sẽ nói Đông Phương phong người làm Thánh nữ, như vậy người có thể cùng Doanh Doanh mỗi ngày ở Hắc Mộc Nhai hoành hành ngang ngược rồi.” Đan Vô Ngân không hề đỏ mặt nói chỗ tốt của việc làm Thánh nữ cho Khúc Phi Yên.

Khúc Phi Yên vui vẻ gật đầu nghĩ, , mà Khúc Dương lại là gần như tuyệt vọng nghĩ,

*

Đông Phương Bất Bại thấy Đan Vô Ngân đã giải quyết xong vấn đề, nói, “Không cần đợi đến lúc quay về Hắc Mộc Nhai đâu, hiện tại ta liền sai người khoái mã trở về chuẩn bị nghi thức sắc phong. Đợi khi về đến, Khúc Phi Yên chính là Thánh nữ của giáo ta, địa vị và đãi ngộ đều giống của Doanh Doanh.” Hiển nhiên, Đông Phương Bất Bại cũng hiểu rõ tính toán của Đan Vô Ngân.

Đan Vô Ngân kéo tay Đông Phương Bất Bại, nói, “Đông Phương không vội, đây chỉ là việc trước sau thôi, đã đi đường cả ngày người cũng mệt mỏi rồi, chúng ta đi dùng cơm rồi nghỉ ngơi sớm một chút thôi.”

Đông Phương Bất Bại tuy rằng không hề có cảm giác mệt mỏi nhưng đối với sự quan tâm của Đan Vô Ngân luôn là nói gì nghe vậy. Y bèn gật đầu theo Đan Vô Ngân vào nhà ăn của khách điểm.

Tiểu nhị thấy Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại tuy quần áo cũng không hoa lệ nhưng khí độ bất phàm, phía sau lại mang theo không ít tùy tùng liền ân cần chạy đến trước mặt hai người, “Khách quan, là ăn cơm hay ở trọ?”

Đan Vô Ngân hướng tiểu nhị cười, “Ăn cơm trước, cũng ngủ lại.” Tiểu nhị vừa nghe đã biết là mua bán lớn, hưng phấn nói, “Dạ được! Khách quan muốn dùng món gì?”

Đan Vô Ngân kéo Đông Phương Bất Bại ngồi vào bàn cạnh cửa sổ, Khúc Dương và Khúc Phi Yên cũng ngồi xuống cùng bàn, mà những huynh đệ tùy tùng khách đều lặng lẽ chọn những bàn gần cửa ra vào ngồi xuống.

“Mấy món đặc sắc của các người ở nơi này đều đem lên một ít, đừng làm cay quá, cũng thanh đạm một chút.” Thần công của Đông Phương Bất Bại hiện tại đã luyện thành, những thứ dương khí quá thịnh gì đó sẽ không lại tạo ra ảnh hưởng gì lớn với hắn, thế nhưng Đan Vô Ngân vẫn vô cùng để ý.

Tốc độ phục vụ của khách điểm này cũng không chậm, chỉ chốc lát sau tiểu nhị đã đem một bàn thức ăn bày biện tốt, sau khi dọn xong còn cúi người, “Khách quan, thỉnh dùng.” Mắt lén lút liếc bàn tay Đông Phương Bất Bại đang bị Đan Vô Ngân nắm chặt.

Sau khi tiểu nhị rời khỏi, Đan Vô Ngân cẩn thận giúp Đông Phương Bất Bại chia thức ăn, mà Đông Phương Bất Bại cũng thỉnh thoảng gấp một ít thức ăn Đan Vô Ngân thích ăn đặt vào trong bát của hắn.

Khúc Phi Yên nhìn bộ dáng của bọn họ, hâm mộ nói, “Vô Ngân thúc thúc, người và Đông Phương thúc thúc quan hệ thật tốt!”

Đan Vô Ngân mỉm cười, “Tiểu Phi Yên nha, ở bên ngoài thấy Đông Phương thúc thúc giả trang người phải gọi y là thẩm thẩm, hiểu chưa?”

Khúc Phi Yên nhân tiểu quỷ đại*, Đan Vô Ngân vừa nói nàng đã tỏ ra ‘ta cái gì cũng biết’ gật đầu, “Dạ, ta đã biết, Vô Ngân thúc thúc, người đối Đông Phương thẩm thẩm thật tốt!” Đông Phương Bất Bại hơi ngượng ngừng trừng Đan Vô Ngân lại vui đầu ra vẻ chăm chú ăn cơm.

Điểm tiểu nhị kia vừa phục vụ bọn người Đông Phương Bất Bại xong trở lại quầy hàng liền lén lút nói với chủ quầy đang tính sổ trong quầy, “Chủ quầy người xem, người nam nhân kia nhất định là một kẻ sợ vợ, này giờ vẫn nắm tay lão bà của hắn, một đại nam nhân lại gấp thức ăn cho nữ nhân, chắc chắn, thật là thói đời suy vi nha!”

Chủ quầy nhanh chóng ngăn chặn miệng tiểu nhị, “Tiểu tử người không muốn sống nữa à, chuyện gì cũng dám nói! Cút, cút, đi hảo hảo làm việc cho ta!” Nói xong không dấu vết chỉ chỉ bội đao trên người giáo chúng gần đó.

Điểm tiểu nhị vừa nhìn thì rùng mình, vội vã chạy đến hậu viện hỗ trợ trừ phòng.

Cho dù Đan Vô Ngân võ công không được tốt lắm cũng nghe được mấy câu của điểm tiểu nhị kia, hắn cũng không hề tức giận mà là mang theo nụ cười gấp cho Đông Phương Bất Bại một đĩa thịt gà, “Phu nhân, người nghe không, ta là kẻ sợ lão bà nì!”

Nghe Đan Vô Ngân nói như vậy, nguyên bản Đông Phương Bất Bại đang rất tức giận dự định giáo huấn kẻ không biết trời cao đất rộng kia một chút cũng nhịn không được bật cười, “Người nha!”

Dùng xong cơm nước, Đan Vô Ngân bao trọn cả nội viện của khách điểm này, an bày mọi người nghỉ tạm.

Sau khi đem hành trình ngày mai phân phó xong, Đan Vô Ngân về phòng đã thấy Đông Phương Bất Bại vẫn ngồi ghế trên chờ hắn, không khỏi nhíu mày, “Đông Phương, người thế nào không nghỉ ngơi trước? Không phải đã mệt mỏi sao?”

Đông Phương Bất Bại lắc đầu, “Ta đang đợi người, người không ở cạnh, ta ngủ không được!”

Đan Vô Ngân đã từ từ đi đến trước mặt Đông Phương Bất Bại, “Nga? Nguyên lai là như vậy nha, chẳng lẽ Đông Phương của ta còn chưa đủ mệt?”

Đan Vô Ngân tà tà cười nhẹ nhàng cởi áo ngoài của Đông Phương Bất Bại, hai tay ghì chặt hông y.

Đông Phương Bất Bại mặc dù đã tiến bộ rất nhiều nhưng đối mặt với sự trêu đùa của Đan Vô Ngân vẫn không có biện pháp bình tĩnh tự nhiên, “Tử Khiêm... Người thế nào luôn không đứng đắn như vậy?” Rõ ràng là một người thoát nhìn rất hào hoa phong nhã.

Đan Vô Ngân trả lời rất vô tội, “Ta không đứng đắn lúc nào, rõ ràng là do Đông Phương thật sự rất mê người, thật sự là làm ta... Không không chế được!” Lúc nói chuyện, đầu đã vùi vào trong hõm vai Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương, vừa rồi lúc ở trong xe ngựa người rất là nhiệt tình nha!”

Đông Phương Bất Bại cứng đờ.

Bất quá, đối phó Đan Vô Ngân, Đông Phương Bất Bại cũng có biện pháp của hắn, đeo lên khuôn mặt tươi cười, “Tử Khiêm ~ ta nhiệt tình, người mất hứng sao?”

Nói xong còn dụ dỗ vươn đầu lưỡi liếm môi một cái.

Đan Vô Ngân hô hấp bắt đầu dồn dập, “Vui vẻ, đương nhiên vui vẻ.”

Cúi người hôn lên.

* Nhân tiểu quỷ đại: Người nhỏ quỷ lớn, nghĩa thường dùng là còn nhỏ đã tinh ranh.

27. Chương 27: Hôn Lễ

Bởi vì Đan Vô Ngân nói đến lễ vật thần bí, khiến cho hành trình quay về Hắc Mộc Nhai đối với Đông Phương Bất Bại cũng trở nên tràn đầy mong đợi, cũng vì vậy y cũng không muốn thưởng thức phong cảnh hai bên đường nữa mà cứ liên tục giục Đan Vô Ngân nhanh chóng trở về.

Trong nụ cười thần bí của Đan Vô Ngân và sự chờ mong của Đông Phương Bất Bại, Hắc Mộc Nhai rốt cục cũng đã gần ngay trước mắt.

Xuống xe ngựa, Đan Vô Ngân kéo tay Đông Phương Bất Bại nói, “Đông Phương, lát nữa bọn người Tang tam tỷ bảo người làm gì thì cứ nghe theo bọn họ, người không được phản kháng, biết không?”

Đông Phương Bất Bại bối rối, Tử Khiêm biết rất rõ y không thích tiếp xúc với người khác, chẳng lẽ là vì lễ vật?

Nghĩ đến đây, Đông Phương Bất Bại ngoan ngoãn gật đầu.

Lên đến Hắc Mộc Nhai, quả nhiên Tang tam nương không đợi Đông Phương Bất Bại kịp rõ ràng tình thế đã vô cùng mạnh mẽ kéo y trở về nội viện, còn Đan Vô Ngân thì bị Đồng Bách Hùng dẫn tới tiểu viện của hắn.

Tang tam nương đẩy Đông Phương Bất Bại vào phòng rồi nhanh chóng giúp y cởi y phục.

Nếu không phải trước đó Đan Vô Ngân đã nhắc nhở, thì cho dù người này có là Tang tam nương nhưng với những hành động như vậy Đông Phương Bất Bại đáng lẽ đã giáng cho nàng một chưởng.

“Tang tam tỷ, rốt cuộc người muốn làm gì?” Đông Phương Bất Bại hai tay giữ chặt vạt áo của mình, một bộ liều chết quyết giữ gìn trinh tiết.

Tang tam nương sững sốt, “Thế nào, Đan huynh đệ không nói cho người biết sao?”

Đông Phương Bất Bại lắc đầu, “Tử Khiêm chỉ nói muốn cho ta một kinh hỉ.”

Tang tam nương hiểu rõ, “Vậy người cứ tiếp tục mơ hồ đi, chỉ cần phối hợp với ta là tốt rồi!” Khí chất nữ vương của Tang tam nương hoàn toàn bộc phát, ngay cả Đông Phương Bất Bại cũng bị chấn trụ, phải ngốc ngốc hồ hồ mà gật đầu.

Tang tam nương hài lòng cười cười, cường ngạnh cởi áo ngoài của Đông Phương Bất Bại, sau đó xoay người từ trên giường cầm đến một bộ y phục đỏ rực đưa cho Đông Phương Bất Bại, “Mặc vào.”

Đông Phương Bất Bại bây giờ hoàn toàn theo tiêu chuẩn một chỉ lệnh một động tác, ngoan ngoãn đến sau tằm bình phong thay y phục.

Tang tam nương lại nhấc Đông Phương Bất Bại xuống trước bàn trang điểm, sau đó bắt đầu vì hắn chỉnh trang đầu tóc.

Từ trong gương đồng nhìn thấy bản thân ăn mặc một thân đồ tươi, lại thấy Tang tam nương vì mình búi lên kiểu tóc dĩ nhiên là... Đông Phương Bất Bại có chút không dám tin hỏi Tang tam nương, “Tang tam tỷ...”

Tang tam nương đắc ý cười cười, “Thế nào? Y phục này chính là do Tang tam tỷ ta tự mình giám sát thợ may đến từ Giang Nam từng kim từng mũi may thành đấy, thật đẹp đi!”

Đông Phương Bất Bại hiện tại cái gì cũng không nói ra được, chỉ có thể gật đầu.

Đợi đến khi Tang tam nương giúp Đông Phương Bất Bại trang điểm xong, lại đem Đông Phương Bất Bại đã hạnh phúc đến mức ngây ngốc đẩy ra khỏi phòng, sau đó đặt vào tay hắn dây cương của một con tuấn mã đã được chuẩn bị sẵn bên cạnh, “Cỡi nó đến phòng nghị sự. Kinh hỷ của người đang chờ người ở đó!”

Đông Phương Bất Bại phóng người lên ngựa, hai chân kẹp chặt một cái, tuấn mã hí một tiếng liền hướng về phía trước chạy đi. Ngựa là ngựa tốt, thế nhưng trái tim của Đông Phương Bất Bại chạy so với ngựa còn nhanh hơn, bởi vậy đối với tốc độ của con ngựa dưới thân có chút bất mãn, trong lòng oán giận Tang tam nương thế nào lại không tìm cho y một con thiên lý mã chứ.

Cảnh vật chung quanh Đông Phương Bất Bại nhanh chóng xẹt qua, giáo chúng ven đường đứng chờ thấy được một màn giáo chủ anh minh thần võ nhà mình một thân hồng y, trước ngực đeo thêm một đóa hoa đỏ thắm, gương mặt so với hoa còn muồn đó hơn cỡi trên bạch mã nôn nóng ngẩn ngơ chạy về phía trước.

Rất nhanh đã đến phòng nghị sự, Đông Phương Bất Bại từ xa đã thấy rất đông giáo chúng vây quanh đại sảnh. mà đứng giữa đám đông ồn ào đó chính là Tử Khiêm của y, cũng là một thân hồng y hỏa...

Bởi Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại đều là nam tử, thế nên những nghi thức như công cô dâu, bước qua chậu lửa đều được giản lược, chỉ có Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại một người cầm một đầu dây lụa đỏ vừa bước vào sảnh đường vừa nhận sự chúc phúc của mọi người.

Trong phòng nghị sự cũng đã được bày trí tràn đầy hỷ khí, Đồng Bách Hùng đứng ở trước bậc thang đại sảnh mặt đầy hồng quang nhìn Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đi về phía gã.

Đồng Bách Hùng là người nhìn Đông Phương Bất Bại lớn lên, bởi vậy ngày hôm nay, gã chính là trưởng bối chứ không phải thuộc hạ của Đông Phương Bất.

Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại sau khi nhận sự chúc phúc của mọi người thì cùng tiến lên vị trí đã được sắp xếp từ trước. Vương trưởng lão là người được chọn làm chủ lễ cũng bắt đầu lớn tiếng cử hành nghi thức, “Nhất bái thiên địa!”

Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại quay về phía Đông cùng nhau quỳ xuống, dập đầu.

“Nhị bái cao đường!”

Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đứng dậy, Đồng Bách Hùng vui vẻ ngồi trên ghế giữa bên cạnh gã là bài vị phụ mẫu của Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân.

Quỳ xuống, dập đầu.

“Phu phu đối bái!”

Hai người lại một lần nữa đứng dậy đối diện nhau, Đông Phương Bất Bại giương mắt lên lút nhìn Đan Vô Ngân, lại nhìn thấy đôi mắt tràn ngập nụ cười của ái nhân, nhất thời ngượng ngùng hạ mắt, cúi đầu hành lễ.

“Kết thúc buổi lễ! Hai vị tân lang mời rượu!” Tiếng nói của Vương trưởng lão vừa dứt, bọn giáo chúng đã mang rượu được chuẩn bị từ trước ra bắt đầu ồn ào, “Giáo chủ, phu nhân, chúng ta đều đã chuẩn bị xong chờ chúc rượu các người nha!”

Đan Vô Ngân thoải mái cười to, “Đó là tự nhiên! Hôm nay là ngày đại hỷ của ta và Đông Phương, ai đến ta cũng không từ chối!”

Nghe Đan Vô Ngân hào sảng như, mọi người mà bắt đầu đánh xa luân chiến, quyết tâm không đem Đan Vô Ngân giết đến ngã gục thì không bỏ qua.

Một ly lại một chung, một chung lại một chén, Tang tam nương thấy gương mặt Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại đều mặt đỏ bừng nghiến nghiến ngả ngã, thì nghĩ vui như vậy cũng đã không sai biệt lắm liền lên tiếng ngăn bọn huynh đệ đang quá khích kia, “Được rồi được rồi, mọi người hãy bỏ qua cho bọn họ đi, nhân gia là sắp phải vào động phòng. Cần thận các người đem giáo chủ chúc say, phu nhân sau này sẽ không cho các người chỗ tốt đâu!”

Mọi người nhao nhao cười ha hả nhưng cũng không dám quá phận, nhờ đâu thực sự đem hai vị tân lang này chúc say thì chính là đại tội nha. Thế nên đều về lại chỗ ngồi, tự động chúc tụng lẫn nhau, bỏ qua Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại.

Vương trưởng lão thấy Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại vừa thoát thân xong, liền hô lớn một tiếng, “Đưa vào động phòng!”

Sau đó những giáo chúng đã sớm chuẩn bị nháo động phòng* lập tức hăng hái xô đẩy Đan Vô Ngân và Đông Phương trở về nội viện, lại ồn ào lớn tiếng nói phải xông vào tân phòng đùa giỡn đến tận hừng sáng.

Nhân lúc mọi người đang phấn khích, Đan Vô Ngân hơi kéo Đông Phương Bất Bại lại gần lén lút nói với y, “Đông Phương, giúp ta vận công đẩy rượu ra ngoài, tối hôm nay chúng ta động phòng cũng không thể nghỉ ngơi sớm chứ!”

Khí tức nóng hổi của Đan Vô Ngân phả vào mặt Đông Phương Bất Bại, khiến gương mặt của y đã nóng lại còn thêm hừng hực xôn xao. Gật đầu nghe lời, bắt đầu chân khí đưa chân khí thông qua bàn tay vào người của Đan Vô Ngân giúp hãn và mình song song giải rượu, lại vì câu nói “không thể nghỉ ngơi sớm ” của Đan Vô Ngân lúc này lại trở nên vô pháp bình tĩnh.

Sau khi vào phòng, hỷ nương** đưa nhượng Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân ngồi vào hỷ sàng***, sau đó đem vạt áo của hai người buộc lại thành đồng tâm kết, bắt đầu nói lời cát tường đập giường giữ rèm****, lại rải ngũ cốc, kim tiền, thả quả***** ngụ ý trăm năm hảo hợp, đầu bạc răng long...

Sau đó Tang tam nương mang theo mấy người phụ nhân bưng lên mấy món ăn mang điềm tốt lạnh đặt lên bàn, Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại lại bị mời ngồi vào bàn thực hiện một trình tự lễ nghi khác trước mắt mọi người. Đầu tiên hai người vừa dứt cho nhau một ít thức ăn vừa nghe lời chúc tụng của hỷ nương, lại phải ăn hết một chén bánh trôi “bán sinh bất thực”****, uống hết một chung rượu giao bôi thì lễ cưới mới coi như hoàn thành.

Sau đó mọi người lại cùng nhau ngoạn nháo một hồi, huynh đệ giang hồ nháo động phòng coi như cũng có bản sắc riêng, không có thi từ ca phú cũng chẳng có câu hỏi lắt léo chỉ đơn thuần thử công phu đối phương, dù sao đám người cũng không dám đụng vào Đông Phương Bất Bại nên Đan Vô Ngân đành phải đứng ra gánh chịu, nào là một hơi cạn chén, nào là phóng dao tăt nển, lại còn cả công người chạy loạn.....thất loạn bát tao cả lên. Mọi người điên cuồng đùa giỡn đến gần nửa đêm, rốt cuộc bị khí tràng nữ vương của Tang tam nương trấn áp mà ly khai, để lại tân phòng rốt cục chỉ còn hai người Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại.

Nắm chặt bàn tay của Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân cười rất ôn nhu, “Đông Phương, sau này chúng ta đã danh chính ngôn thuận thành người một nhà.”

Trong lòng Đông Phương Bất Bại lúc này tất nhiên là vui mừng vô cùng, nhìn chằm chằm vạt áo và ống tay áo của hai người được buộc chung một chỗ, cúi đầu không nói.

Đan Vô Ngân một tay cầm lấy cái móc kéo màn giường xuống*****, một tay ôm lấy Đông Phương Bất Bại, “Phu nhân, đêm xuân khổ đoản, chúng ta đi nghỉ thôi!”

Đông Phương Bất Bại nhìn người trước mắt đã vì mình lặng lẽ làm rất nhiều việc, khe khẽ cắn môi, vươn đôi tay có chút run rẩy tay giúp Đan Vô Ngân cởi áo, “Phu quân, hôm nay... Để ta hầu hạ người nghỉ ngơi!”

Đan Vô Ngân sững sốt, không nghĩ tới Đông Phương Bất Bại luôn luôn rất ngại ngần tại phương diện này cư nhiên lại chủ động yêu cầu việc như thế. Nhưng chỉ trong nháy mắt sững sốt đó, Đông Phương Bất Bại đã đem y phục của hắn cởi sạch, sau đó bắt đầu cởi y phục của mình.

Nắm tay Đông Phương Bất Bại Đan Vô Ngân cười nói, “Phu nhân, loại việc như giúp người cởi quần áo thế này vì phu làm sao có thể buông tha ni?” Sau đó thân thủ linh hoạt tháo dây áo của Đông Phương Bất Bại, lại vì y trút đi hỷ bào, trong toàn bộ quá trình lại không hề có phong độ quân tử mà nơi nơi châm lửa khiến cho Đông Phương Bất Bại liên tục thở dốc.

Đông Phương Bất Bại cảm thấy mình sắp bị công chiếm đến tan rã liền vội vàng ngăn lại bàn tay không thành thật của Đan Vô Ngân, “Tử Khiêm, ta nói rồi ngày hôm nay để ta đến đi!”

Đan Vô Ngân vừa nghe liền buông tay, ngoan ngoãn nằm dài trên giường, ra vẻ mặt người xâm lược

Trước giờ Đông Phương Bất Bại đều là để mặt Đan Vô Ngân xử trí, hôm nay rốt cuộc lần đầu chủ động không tránh khỏi bối rối. Khe khẽ cắn môi, cố gắng nhớ lại những động tác xấu hổ trước đây Đan Vô Ngân làm với mình, bắt đầu trức trặc động thủ.

Đầu tiên là hôn môi, đem cái lưỡi thơm tho không thành thật đùa giỡn di chuyển trên môi Đan Vô Ngân nhưng lại không tiến vào, thẳng đến Đan Vô Ngân không nhịn được nữa mà đem thứ ướt át ấy cuốn vào trong miệng.

Bàn tay để trên ngực Đan Vô Ngân cũng không hề nhàn rỗi, bắt đầu hoạt động nhiệt tình trên người của hắn.

Dựa theo nhịp độ trước giờ của Đan Vô Ngân, Đông Phương Bất Bại đầu tiên là sờ đến hai điểm nổi lên trước ngực của hắn không ngừng đùa giỡn, đợi đến khi hô hấp của đối phương bắt đầu hỗn loạn thì chậm rãi mà ám muội di chuyển dần xuống phía dưới.

Sau đó...là không thấy sau đó rồi. Chỉ có thể biết là.... một đêm điên cuồng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại rời giường, Đan Vô Ngân rất sẵn sàng giúp Đông Phương Bất Bại mặc quần áo tử tế, sau đó giúp y ngồi vào trước kính trang điểm, vì y vẽ mày.

“Đông Phương, từ hôm nay trở đi, chúng ta đã là phu thê đích thực.” Đan Vô Ngân bỗng nhiên có chút cảm khái.

Đông Phương Bất Bại thả lỏng thân thể, dựa vào trên người của Đan Vô Ngân, “Tử Khiêm, tin tưởng ta, sau này ta nhất định sẽ là một thê tử tốt.”

Đan Vô Ngân cười, “Đương nhiên, Đông Phương của ta chính là thê tử tốt nhất trên đời!”

Lời editor: Ngọt đến sâu răng luôn rồi, ta đi ngậm Listering đây. Truyện này logic không trọn vẹn nhưng được cái ngọt sủng. Đọc giải trí thật sự rất hạnh phúc nha.

* Nháo động phòng: Một tục lệ cổ của người TQ, thường là cô dâu chú rể khi mới cưới sẽ ngượng ngùng không dám nhìn mặt nhau, ở một số vùng quê người ta để bạn bè hoặc người thân của đôi trẻ bày ra một số trò trêu chọc trong tân phòng (thường là bắt chú rể làm thơ, viết đối nếu có học vấn hoặc bắt chú rể phải công cô dâu chạy quanh phòng.... cũng có thể trêu chọc cô dâu nhưng tuyệt đối không được làm rơi khăn che đầu) để giúp đôi tân nhân bớt ngượng ngùng đồng thời tạo không khí vui tươi trong ngày cưới. Các bạn xem phim HK thường thấy cảnh chú rể đi rước dâu phải vượt qua những thách thức của gia đình cô dâu mới được đón cô dâu đến lễ đường cũng là một biến tướng của tục lệ này.

Thế nhưng có một vài vùng quê vì sự thiếu hiểu biết đã biến phong tục tốt đẹp này thành hủ tục. Những trò trêu chọc trơ trẽn và đòi hỏi đến mức không hiếm trường hợp có những cô dâu phải tự tử ngay sau đêm tân hôn, hoặc vì quá say mà không biết người động phòng với mình là chú rể hay những kẻ cơ hội khác. Ngay cả chú rể đôi khi cũng vì những sự kiện này mà ôm hận cả đời.

Thế mới nói, phong tục và hủ tục chỉ cách nhau một sợi chỉ, ở Việt Nam mình cũng không hiếm trường hợp những phong tục tốt đẹp mang ý nghĩa sâu xa nhưng bởi vì người thực hiện không đủ hiểu biết mà trở nên

ghê tởm và lạc hậu.

**Nguyên văn là người chăm sóc nàng dâu, nhưng mình nghĩ là một kiểu bà mối hay thấy trong phim, thường chọn những phụ nữ luống tuổi có gia đình con cái để huê đũa chờ trong tân phòng, giúp cô dâu chú rể trải giường, rắc đậu (hạt sen, đậu đỏ cầu mau có con), rót rượu giao bôi, nói lời chúc tụng, thực hiện một vài nghi thức cần thiết tùy vùng miền và còn giúp giám sát những người nháo tân phòng (nếu có) để họ không làm gì quá đáng.

*** Hỷ sàng: giường bố trí dành riêng cho đám cưới.

**** Đạp giường giữ rèm: cũng là một tục lệ thú vị trong đám cưới, thường người ta sẽ nhờ những đứa trẻ khoảng 3-4 tuổi thông minh sáng láng đến nhảy trên giường và giữ rèm để cầu may mắn sớm sinh quý tử. Ở một số nơi chỉ cần người phụ nữ phúc đầy (chồng con đề huề, có trai có gái, con cái khỏe mạnh) cũng được.

***** Những vật phẩm cầu may thường thấy trong hôn lễ TQ

Ngũ cốc trong đám cưới thường có: Hạt sen (sinh nhiều con), táo đỏ (cầu con trai), đậu đỏ (lòng chung thủy), lúa mạch (cầu no ấm), gạo nếp (cầu lâu dài)

Kim tiền: Đồng xu (cầu sung túc)

Thải quả: trái cây nhiều màu làm bằng bột biểu trưng vui tươi, lâu dài.

***** Bán sinh bất thực: nghĩa đen nửa đời không ăn, cầu mong hạnh phúc cả đời.

***** Những kiểu giường cổ thường được may thêm màn che và móc câu trên cao, người ta dùng móc câu để vén hoặc thả rèm. Không tìm được ảnh minh họa thích hợp nhưng ai thường xem phim cổ trang chắc biết nhỉ, trong phim người ta thường dùng dây buộc cho dễ bố trí, nhưng ngoài đời thì lại dùng móc câu cố định.

28. Chương 28: Lễ Vật

“Đối với ta Đông Phương chính là thê tử tốt nhất trên đời!” Đan Vô Ngân nắm tay Đông Phương Bất Bại, mỉm cười.

Đông Phương Bất Bại ngửa đầu còn muốn nói cái gì đó, lại bỗng nghe tiếng gõ cửa, “Giáo chủ, Đan đại ca, bảy vị phu nhân cầu kiến.” Là giọng của Phân Phân.

Đan Vô Ngân có chút ngạc nhiên, từ ngày nói chuyện cùng hắn, bảy phu nhân vẫn rất an phận ở nội viện rất ít đi lại bên ngoài, thậm chí ngay cả thỉnh thoảng có yêu cầu gì đều là phái người hầu đến nói với mình, hôm nay thế nào...

Đông Phương Bất Bại nhíu mi, đối với bảy vị phu nhân trước kia của mình, Đông Phương Bất Bại vẫn có chút phản cảm. Bản thân y bây giờ yêu Tử Khiêm, sự hiện diện của bảy nữ nhân đó khiến y luôn cảm thấy có lỗi với Tử Khiêm.

Nguyên bản định đem các nàng trực tiếp giải quyết cho xong việc, nhưng lại bởi các nàng thức thời, Tử Khiêm cũng nói giúp vài lời tốt đẹp mình mới buông tay. Hôm nay, mình và Tử Khiêm tân hôn, các nàng lại muốn ra yêu sách gì sao? Nếu như...

Ở vị trí Đan Vô Ngân không thấy được Đông Phương Bất Bại nắm chặt tay, Đông Phương Bất Bại y chưa bao giờ là người lương thiện đâu.

Mà Đan Vô Ngân bởi vì lần nói chuyện trước nên đối với bảy vị phu nhân vẫn xem như là có chút thấu hiểu, thế nên cũng không có nhiều suy nghĩ như Đông Phương Bất Bại, ngược lại hắn có chút lo lắng có phải có người thấy các nàng triệt để thất sủng mà làm điều thất lễ, khiến cho các nàng không nhận được nữa phải đến tìm mình.

Xoa xoa lưng Đông Phương Bất Bại vẻ mặt âm trầm đang muốn muốn đứng lên, Đan Vô Ngân ôn nhu nói, “Đông Phương, hôm qua ngươi đã mệt mỏi rồi, bây giờ cứ nghỉ ngơi đi, ta đi xem một chút sẽ quay trở lại.”

Biết Đan Vô Ngân luôn luôn có hảo cảm với bảy nữ nhân này nên Đông Phương Bất Bại cũng không nói gì thêm, từ Đan Vô Ngân trên tay của tiếp nhận bút vẽ tự mình tiếp tục vẽ mào

Đan Vô Ngân đi tới phòng khách đã thấy bảy vị phu nhân ngồi đợi.

“Bảy vị phu nhân, ngày lành!” Đan Vô Ngân chấp tay hành lễ.

Thi Thi và mấy phu nhân còn lại thụ sủng nhược kinh nhanh chóng đứng dậy đáp lễ, thật không ngờ Đan Vô Ngân cho dù đã được mọi người nhìn nhận là giáo chủ phu nhân vẫn đối đãi ôn hòa như cũ với bọn họ.

Một phen nhún nhường qua đi, Đan Vô Ngân ngồi xuống chủ vị, đợi Phân Phân dâng trà xong mới hỏi “Chẳng các vị phu nhân hôm nay đến đây, ...”

Thi Thi cười, “Đan tổng quản, nga, không, phu nhân. Nhờ sự chiếu cố của người, mấy nữ nhân yếu đuối chúng ta mới có thể dù mất đi ân sủng của giáo chủ nhưng vẫn có chỗ đứng trong Nhật Nguyệt thần giáo có nhờ nhai. Thi Thi nghe người hầu nói, chính nhờ phu nhân nghiêm lệnh cho huynh đệ trong giáo không được chậm trễ bọn ta, bọn ta mới có thể an ổn sống qua ngày.” Thi Thi nghĩ đến nếu không nhờ Đan Vô Ngân lưu tâm, các nàng chỉ sợ đã sớm bị những kẻ tiểu nhân thích bắt nạt kẻ yếu kia khi dễ rồi, thế nên trên mặt cũng là tràn đầy cảm kích.

“Hôm nay là ngày giáo chủ phu nhân cùng giáo chủ tân hôn đại cát, mấy tỷ muội cũng không có cái gì quý giá để dâng tặng, vì thế cùng nhau chuẩn bị một phần lễ vật cho phu nhân, chỉ là một điểm tâm ý, mong phu nhân vui lòng nhận cho.”

Nói xong lại đưa cho Đan Vô Ngân một phần lễ vật được gói khá kỹ lưỡng.

Đan Vô Ngân nhanh chóng đứng dậy tiếp nhận, rất nặng.”Đa tạ một phen tâm ý của các vị phu nhân, Vô Ngân xin nhận. Các phu nhân cũng không cần đa lễ, cứ giống như thường ngày gọi Vô Ngân là Đan tổng quản được rồi.” Để vợ trước của Đông Phương Bất Bại gọi mình là phu nhân, Đan Vô Ngân luôn có cảm giác là lạ.

Bảy vị phu nhân cảm kích gật đầu, “Đan tổng quản, người nhìn lễ vật của bọn ta một chút xem, cũng không biết có thích hợp hay không.”

Nhìn ánh mắt mong đợi của bảy vị phu nhân, Đan Vô Ngân gật đầu mở gói lễ vật ra, nhất thời ngây ngẩn cả người, sát khí trong lòng lặng lẽ dần lên.

“Phu nhân, đây là...” Đan Vô Ngân có chút khiếp sợ nhìn bảy nữ tử đang mỉm cười.

Tuyệt phu nhân thấy bộ dạng khiếp sợ của Đan Vô Ngân, cười nói, “Mấy tỷ muội chúng ta đều không phải kẻ ngu xuẩn, mấy năm qua sự biến hóa của giáo chủ chúng ta đều nhìn thấy. Nhất là sau đó chúng ta luôn cảm thấy ánh nhìn của giáo chủ hướng về phía chúng ta cũng không chỉ có chán ghét thuần túy, hình như có chút ước ao. Hơn nữa chúng ta cũng biết có một lời đồn đãi nói Nhậm giáo chủ trước đây rất thương thức giáo chủ rất thương thức giáo chủ, vì thế tặng Quý hoa bảo điển cho người. Dựa vào mấy chi tiết đó chúng ta lớn mật đoán ra.”

Đan Vô Ngân xoa bóp cái trán nhắm mắt lại, có chút đau đầu, “Phu nhân, nếu để cho giáo chủ biết được các vị đã biết, như vậy, Vô Ngân cũng không dám bảo đảm y sẽ có phản ứng gì.” Nếu Đông Phương Bất Bại bảy phu nhân phát hiện bí mật của y, nhất định sẽ...

Tuyệt phu nhân cười nhạt một tiếng, “Giáo chủ đã từng đối đãi chúng ta không tệ, mà Đan tổng quản đối với chúng ta lại càng ân trọng như núi, chúng ta chỉ là muốn làm một chút việc có thể làm, về phần hậu quả, chúng ta đã làm thì cũng đã chuẩn bị nhận hậu quả.” Một nữ tử đã hoàn toàn mất đi sự sùng ái của phu quân thì còn chuyện gì đáng giá khiến nàng sợ hãi nữa đâu.

Đan Vô Ngân thở dài, xem ra các vị phu nhân quả thực không có gì ác ý. Đan Vô Ngân suy nghĩ một chút liền hồi phục thần sắc kiên định, “Vô Ngân sẽ cố gắng bảo vệ ổn thỏa các phu nhân.” Biết đâu, sự việc có thể có một hướng phát triển tốt hơn.

Đan Vô Ngân gọi Phân Phân đang canh giữ ngoài phòng khách tiến đến, “Phân Phân, người vào trong thỉnh giáo chủ ra đây, nói các vị phu nhân đã tặng một phần lễ vật tốt nhất cho chúng ta.” Phân Phân cũng biết

được việc lợi hại trong này, thế nhưng xuất phát từ tín nhiệm đối với Đan Vô Ngân nên không chút do dự nào đã gặt đầu bước đi.

Thi Thi và các phu nhân khác lại có chút kinh ngạc, “Đan tổng quản, người...”

Đan Vô Ngân mỉm cười, “Các phu nhân tặng đại lễ, đáng ra Đông Phương nên tự mình đến nói lời cảm tạ!” Tin rằng Đông Phương chỉ cần buông lỏng tâm tình thì khi thấy phần lễ vật này nhất định sẽ cao húng.

Khi Đông Phương Bất Bại nghe Phân Phân truyền lời rất là nghi hoặc. Tử Khiêm biết rõ hẳn không thích nhìn thấy mấy nữ nhân này, vì sao...?

Thay đổi một thân nam trang, Đông Phương Bất Bại đi tới phòng khách, thấy tràng diện Đan Vô Ngân và bảy vị phu nhân trò chuyện với nhau rất vui vẻ, trong ngực y có chút vi diệu.

Biết rất rõ ràng Tử Khiêm không có khả năng đối với người khác có cảm giác, thế nhưng trong lòng của ông Phương Bất Bại vẫn có chút ê ẩm.

“Tử Khiêm, gọi ta đến có chuyện gì sao?” Đông Phương Bất Bại cố tình cắt đứt cuộc trò chuyện của bọn họ.

Bảy vị phu nhân vốn là vẻ mặt tươi cười vừa nghe đến thanh âm của Đông Phương Bất Bại nhất thời thu liễm, có chút khẩn trương vịn xoắn chiếc khăn trong tay.

“Giáo chủ!” Bảy vị phu nhân rất cung kính hành lễ với Đông Phương Bất Bại hành lễ, mà Đông Phương Bất Bại nhìn ở mặt mũi Đan Vô Ngân cũng miễn cưỡng gặt đầu, ánh mắt lại đưa về phía Đan Vô Ngân.

Đan Vô Ngân hướng Đông Phương Bất Bại vẫy tay, “Đông Phương, người tới xem, đây là lễ vật được bảy vị phu nhân tỉ mỉ chuẩn bị cố ý đưa tới.”

Đông Phương Bất Bại có chút ngạc nhiên, đến tột cùng là vật gì lại có thể khiến Tử Khiêm cố ý gọi mình đến?

Vừa nhìn, nhất thời sắc mặt lạnh xuống, “Các nàng đã biết?” Ngân châm từ ngón tay sẵn sàng phóng ra.

Đan Vô Ngân cản vội vàng kéo tay Đông Phương Bất Bại, lại bị Đông Phương Bất Bại bỏ qua, có chút kinh ngạc nhìn bàn tay bị hất ra của mình, Đan Vô Ngân nhạy cảm phát giác sát khí khó thể ức chế của Đông Phương Bất Bại, hẳn nhanh chóng phục hồi tinh thần, “Đông Phương!” Trong thanh âm mang theo một tia nghiêm khắc.

Đông Phương Bất Bại đình trệ, lần đầu nghe được khẩu khí như vậy từ Đan Vô Ngân, y cắn răng tự nhủ,

Thấy vẻ mặt đau khổ của Đông Phương Bất Bại Đan Vô Ngân thở dài ôm y vào trong ngực, “Đông Phương, các phu nhân không có ác ý!” Nắm lấy bàn tay của Đông Phương Bất Bại, mở những ngón tay của y ra sau đó thu lại từng cây ngón châm trên đó.

Gương mặt Thi Thi trắng bệch, miễn cưỡng đè nén sợ hãi do sát khí vừa rồi của Đông Phương Bất Bại mang đến, nếu không nàng có vài phần võ công vừa rồi nhất định đã bị chấn trụ đến té trên mặt đất. Hít sâu một hơi, nàng ra hiệu cho các vị tỷ muội quỳ xuống, “Giáo chủ, Thi Thi và bọn tỷ muội thật không có ác ý, chỉ là muốn vì hôn lễ của giáo chủ và Đan tổng quản cóp thêm một phần màu sắc!”

Nhìn phượng quán hà phi* đặt trên bàn, Đông Phương Bất Bại trầm mặc.

Đan Vô Ngân thấy Đông Phương Bất Bại đã khống chế được tâm tình liền thở dài một hơi.”Đông Phương, người không cảm thấy giá y** rất đẹp mắt sao? Người không phải vẫn muốn gả cho ta, làm thê tử chân chính của ta sao?”

Đông Phương Bất Bại gắt gao nhìn chằm chằm giá y đỏ tươi, nắm tay từ từ buông lỏng ra.”Thi Thi, các người thực sự...” Đông Phương Bất Bại khó có thể tin có người sau khi biết bí mật của y có thể làm ra phản ứng như vậy. Hơn nữa, những người này còn từng là thê thiếp của mình.

Thi Thi nhìn phu quân của mình khó được một lần không quyết đoán, đột nhiên cảm giác trong lòng vô cùng vui sướng, mỉm cười, “Giáo chủ, người là trời của Thi Thi và bọn tỷ muội, chỉ cần người vui vẻ muốn chúng ta làm cái gì cũng được.”

Ánh mắt Đan Vô Ngân có một chút chua xót, “Đông Phương, hôm nay chúng ta lại cử hành hôn lễ lần nữa đi, người mặc giá y chân chính gả cho ta có được không?”

Nhìn Thi Thi và mấy nữ nhân sau lưng nàng một chút, đó là những nữ tử đã từng cùng bản thân sớm tối chung sống, Đông Phương Bất Bại lại nhìn Đan Vô Ngân đang mong chờ nhìn mình, Đông Phương Bất Bại đột nhiên thấy một sự nhẹ nhõm trước giờ chưa từng có, “Được.”

Bảy vị phu nhân tự mình ra trận vì Đông Phương Bất Bại tu chỉnh trang phục, vẽ mày thoa son, sau đó lại giúp Đông Phương Bất Bại mặc lên bộ giá y mà các nàng đã vì y tận tâm từng đường kim mũi chỉ. Giúp phu quân của mình trở nên hoàn hảo nhất rồi đưa y đến trong vòng tay người mà y chân chính thuộc về.

Nhìn bị bảy vị phu khéo tay trang điểm giúp Đông Phương Bất Bại càng thêm kiều diễm, Đan Vô Ngân gật đầu cảm ơn, “Đa tạ các phu nhân rồi.”

Thi Thi và sáu phu nhân kia cười rất vui vẻ, “Không cần cảm tạ, Đan tổng quản, đôi đôi giáo chủ thật tốt, y trước giờ cũng không được hạnh phúc.”

Đan Vô Ngân gật đầu, nắm thật chặt bàn tay của Đông Phương Bất Bại, “Đây là tự nhiên, Đông Phương là tính mạng của ta.”

Đông Phương Bất Bại từ khi luyện công đến nay lần đầu dùng ánh mắt ôn hòa nhìn bảy vị phu nhân, “Các người, ... Tốt.”

Lại một lần nữa bái đường, Đông Phương Bất Bại dùng thân phận con dâu Đan gia quét sạch một chút tiếc nuối trong hôn lễ hôm qua. Nhìn Đan Vô Ngân cũng đồng dạng mừng rỡ, Đông Phương Bất Bại quay đầu nói với bảy nữ nhân về mặt tràn đầy hạnh phúc bên cạnh, “Từ hôm nay trở đi, các người không còn là phu nhân của ta.”

Thi Thi nhất thời sợ hãi, lễ nào giáo chủ vẫn là không thể buông tay sao?

Nhưng lời kế tiếp của Đông Phương Bất Bại lại làm cho các nàng không nhận được rơi lệ, “Từ giờ này khắc này trở đi, các người chính là thân muội muội của Đông Phương Bất Bại ta, nếu ai dám khi dễ các người ta nhất định sẽ mang hắc bầm thây vạ đoạn!”

Đan Vô Ngân vô cùng kinh ngạc lại có chút hài lòng,

“Đông Phương, vừa lúc cũng sắp đến tết, không bằng chúng ta đem nghi thức kết nghĩa với bảy vị muội muội và lễ sắc phong Thánh nữ của tiểu Phi Yên đồng loạt cử hành, để các huynh đệ trong giáo được dịp náo nhiệt một lần!” Cũng để cho bọn họ thấy chủ ý muốn đối xử tử tế với bảy vị muội muội này của mình và Đông Phương.

“Hảo, hết thấy đều theo Tử Khiêm.” Đông Phương Bất Bại gật đầu.

29. Chương 29: Nhất Sơn Nhị Hổ

Tân niên lại tới, bởi vì có sự tồn tại của Đan Vô Ngân nên tiền thưởng cuối năm của Nhật Nguyệt thần giáo năm nay cũng tăng lên thật nhiều, vì thế mọi người đều là sắc mặt hồng hào. Thế nhưng, đến khi một tin tức truyền đến, thành công khiến cho sắc mặt của phần lớn giáo chúng từ hồng chuyển trắng lại từ trắng biến xanh, chân chân thật thật thành một tấm bảng pha màu

Nhậm Ngã Hành đã trở về!

Tang tam nương và Đồng Bách Hùng nhận được tin tức vội vã tìm đến Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, “Giáo chủ, Nhậm Ngã Hành làm sao có thể trốn ra khỏi đày Tây hồ?” Tang tam nương hiếm khi hấp tấp lần này cũng trở nên thất thố nhanh chóng hỏi.

Đông Phương Bất Bại sửng sốt, chợt nhớ đến từ lúc trở về đến giờ vì bị tròng kinh hỉ của Đan Vô Ngân khiến y hạnh phúc đến hồ đồ, vì thế đã quên nói cho Tang tam nương và Đồng Bách Hùng việc y đã cùng Nhậm Ngã Hành đạt thành hiệp nghị.

“Tang tam tỷ, Đồng đại ca, ta và Đông Phương lúc trở lại quên nói cùng các người. Lần trước chúng ta đến Tây hồ, bọn ta và Nhậm Ngã Hành đã đạt thành hiệp nghị, Nhậm Ngã Hành là do Đông Phương cố ý thả ra.” Đan Vô Ngân vừa rót trà cho Tang tam nương và Đồng Bách Hùng vừa chậm rãi giải thích.

Đồng Bách Hùng sững sốt, lớn giọng ngăn cản, “Đan huynh đệ, lần này Đồng đại ca thật sự phải nói người một chút, người không hiểu được tình huống bên trong cũng không cần tùy tiện xen vào, Nhậm Ngã Hành chính là một con sói, gã lại cùng chúng ta bất cộng đái thiên, nhất định là người khuyến giáo chủ thả hắc ra, đúng hay không?”

Đồng Bách Hùng là người cùng Đông Phương Bất Bại trải qua sóng gió, hắc rất rành rẽ sự giả dối của Nhậm Ngã Hành nên cho rằng Đan Vô Ngân bị Nhậm Ngã Hành che mắt, mà Đông Phương Bất Bại luôn đối với Đan Vô Ngân nói gì nghe nấy, vì vậy mặc dù Đồng Bách Hùng đối với Đan Vô Ngân rất có hảo cảm cũng không nhịn phải nổi giận.

Đông Phương Bất Bại là hoàn toàn không thể để Đan Vô Ngân chịu thiệt thòi, nếu không phải y còn nhớ đến tình nghĩa Đồng Bách Hùng chăm sóc y từ lúc còn trẻ, sợ rằng y đã sớm xuất ngân châm ra hằm hạ gã.

Mặc dù như vậy, Đông Phương Bất Bại vẫn lộ vẻ không vui, “Đồng đại ca, người sao lại không phân tốt xấu như vậy? Thả Nhậm Ngã Hành là ý của ta.”

Đồng Bách Hùng sững sốt, “Giáo chủ, người có đúng hay không...” Tang tam nương đẩy Đồng Bách Hùng một chút, khiến gã kịp thời nuốt mấy chữ “trở nên hồ đồ” ngược trở vào.

Tang tam nương thần sắc nghiêm túc, “Giáo chủ, Nhậm Ngã Hành cũng không phải là đèn cạn dầu*, người...”

Đông Phương Bất Bại hướng Tang tam nương và Đồng Bách Hùng khoát khoát tay, “Yên tâm đi, Nhậm Ngã Hành ra không làm được gì đâu.”

Nghe Đông Phương Bất Bại khẳng định như vậy, Tang tam nương và Đồng Bách Hùng đành phải bỏ cuộc không truy hỏi tiếp, chỉ là sự đề phòng đối với Nhậm Ngã Hành không chút suy giảm.

Tin tức Nhậm Ngã Hành trở về Hắc Mộc Nhai rất nhanh đã lan truyền trong giáo khiến cho nhiều người run sợ, cố gắng cân người nhập giáo có chút thời gian đều biết vị trí giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo của Đông Phương Bất Bại là đoạt được từ trên tay Nhậm Ngã Hành, lẽ nào Nhậm Ngã Hành vẫn còn chưa chết sao?

Sau đó, Đông Phương Bất Bại lại tiếp tục phóng thích Hương Vãn Thiên vẫn còn đang bị giam giữ ở hình đường, làm cho mọi người càng thêm khó hiểu. Hương Vãn Thiên năm đó là thủ hạ tử trung của Nhậm Ngã Hành, giáo chủ đến tột cùng là suy nghĩ thế nào mới có thể thả hắc?

Mặc kệ mọi người trong giáo suy nghĩ thế nào, cửa ải cuối năm sắp đến, thời điểm Nhậm Ngã Hành trở về cũng một ngày một tối gần.

Đến hai mươi chín tháng chạp, Đông Phương Bất Bại triệu tập những giáo chúng từ vị trí Hương chủ trở lên tập họp ở phòng nghị sự.

Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân vẫn ngồi tại vị trí giáo chủ và giáo chủ phụ nhân cao nhất trong sảnh đường, chỉ bất quá là bên cạnh hai vị trí tối cao đó xuất hiện thêm một cái ghế nữa, điều này khiến cho những người có mặt đều có thêm một phen tính toán trong lòng.

Quả nhiên, giữa lúc toàn bộ phòng nghị sự hoàn toàn yên tĩnh, một trận cười to từ bên ngoài truyền đến, “Ha ha ha ha, Đông Phương Bất Bại, Nhậm Ngã Hành ta đã trở về!”

Tất cả mọi người bất giác kín đáo chạm vào vũ khí trên người mình, nín thở chờ phản ứng của Đông Phương Bất Bại.

“Được rồi, đã trở về thì vào đi, còn muốn bản tọa ra ngoài đón tiếp sao?” Bình tĩnh ngoài dự liệu của mọi người.

Thân ảnh của Nhậm Ngã Hành xuất hiện ngoài cửa phòng nghị sự, bên người cạnh còn có Thánh cô Nhậm Doanh Doanh.

“Đông Phương thúc thúc, Vô Ngân thúc thúc, Doanh Doanh và phụ thân đã trở về!” Tiểu cô nương không chút nào cố kỵ về mặt ngưỡng trọng của những người xung quanh, tự nhiên chào hỏi.

Đan Vô Ngân mặc dù đối với Nhậm Ngã Hành không có hảo cảm gì, thế nhưng đối với tiểu cô nương hậm Doanh Doanh này vẫn là rất yêu mến, mỉm cười, “Doanh Doanh, Vô Ngân thúc thúc đã thật lâu không gặp người. Đến đây, để ta xem một chút xem phụ thân người có đem người làm gầy đi không.”

Lời này vừa nói ra, Tang tam nương và Đồng Bách Hùng bên dưới lén lút thở ra lãnh khí, năm đó bọn họ và Nhậm Ngã Hành có không ít lần va chạm, hai người đều hiểu khá rõ ràng tính khí của Nhậm Ngã Hành, lời này từ trong miệng Đan Vô Ngân nói ra sợ rằng sẽ chọc giận Nhậm Ngã Hành.

Tang tam nương cùng Đồng Bách Hùng di động bước chân có xu hướng chắn trước mặt Nhậm Ngã Hành đề phòng y đột nhiên làm khó dễ.

Không nghĩ tới Nhậm Ngã Hành chỉ là hừ lạnh một tiếng, “Hanh, Doanh Doanh là nữ nhi của lão phu, khi nào mới đến lượt người ngoài như người tới quan tâm!”

Sắc mặt Đan Vô Ngân không hề thay đổi, “Doanh Doanh đúng là nữ nhi của người, thế nhưng hình như người chiếu cố nàng nhiều nhất chính là Đông Phương chứ không phải người phụ thân như người.”

Nhậm Ngã Hành ghen lời, đích xác mặc dù mình và Doanh Doanh có liên hệ máu mủ, thế nhưng qua mấy ngày ở cùng Doanh Doanh, Nhậm Ngã Hành đã biết tình cảm của con gái mình đối với tên ghê tởm Đông Phương Bất Bại kia tuyệt đối không ít hơn so với mình.

“Được rồi, Đan tiểu tử, lão phu trở về không phải là để cãi nhau với người. Nói chính sự đi.” Một chiêu nói sang chuyện này, y dùng cũng rất thuận tay đi.

Đông Phương Bất Bại khinh bỉ nhìn Nhậm Ngã Hành, sau đó nhàn nhạt nói, “Kể từ hôm nay, Nhậm Ngã Hành trở về Nhật Nguyệt thần giáo trở thành thái thượng trưởng lão, quyền lực chỉ dưới ta và Tử Khiêm.”

Những người bên dưới ồn ào một mảnh. Trời ạ! Thế đạo này thay đổi sao? Vì sao đương nhiệm giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo và tiền nhiệm giáo chủ lại có thể dễ dàng bắt tay giảng hòa như vậy, thái thượng trưởng lão? Dưới hai người trên vạn người! Nhậm Ngã Hành muốn đồng sơn tái khởi sao?

Đông Phương Bất Bại cũng không định để ý đến tâm tình xoắn xuýt của những kẻ này. Nhậm Ngã Hành trở về vừa lúc trở thành khổ sai tuyệt hảo cho y. Dù sao hắn cũng không thể có tà niệm đối với mình và Tử Khiêm, đem hắn quay về thay mình xử lý những việc vặt vãnh thân trong giáo cũng là một việc không tồi.

Hướng Nhậm Ngã Hành gật đầu chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh, Đông Phương Bất Bại cũng không định nói bản thân y đối với quyền thế đã từng khát vọng kia bây giờ một chút hứng thú cũng không có. Nếu có thời gian nhàn rỗi, không bằng y quay về thăm cho xong ngoại bào chuẩn bị làm qua sinh nhật cho Tử Khiêm đi.

Đan Vô Ngân kéo ống tay áo Đông Phương Bất Bại, hướng về chiếc ghế vừa được đặt thêm bên cạnh vị trí Thánh cô của Nhậm Doanh Doanh. Đông Phương Bất Bại hiểu ý, tiếp tục nói thêm.

“Hôm nay thừa dịp thái thượng trưởng lão hồi giáo, bản tọa còn có hai chuyện muốn tuyên bố.” Đám người phía dưới không ngừng trầm kêu khổ, có thể tuyên bố cùng sự việc oanh động thế này làm sao có thể là việc nhỏ? Giáo chủ nha, người không thể để cho những thuộc hạ trung thành với người có một chút thời gian giảm xóc sao?

“Một, kể từ hôm nay, tôn nữ của Khúc Dương trưởng lão Khúc Phi Yên trở thành Thánh nữ của Thần giáo, cùng Doanh Doanh cùng nhau thủ hộ sự an định của giáo ta.” Đông Phương Bất Bại hơi hột bổ xung thêm một quan chức cao tăng cho thần giáo, cũng không thêm để ý đến biểu tình nghi ngờ của bọn giáo chúng.

“Hai, bản tọa và Tử Khiêm vừa tân hôn, vì vậy quyết định hòa ly cùng bảy vị phu nhân. Bất quá nể tình các nàng đã từng hầu hạ bản tọa nhiều năm, bản tọa quyết định nhận các nàng làm nghĩa muội, sau này nếu có ai dám khi dễ các nàng, cần thận cái đầu trên cổ các người!”

Nói xong, Đông Phương Bất Bại đã sớm không nhịn được đứng dậy rời đi,

Đan Vô Ngân thấy Đông Phương Bất Bại cứ như vậy quăng bom xong liền thư thả rời đi, cũng rất bất đắc dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn là hướng Nhậm Ngã Hành ôm quyền, sau đó đối với bọn giáo chúng còn đang chờ đợi nói, “Các huynh đệ, lễ mừng năm mới sắp đến, ta đại diện giáo chủ chúc mọi người tân niên vui vẻ! Có chuyện gì chờ qua năm rồi hãy nói!” Sau đó cũng đuổi theo Đông Phương Bất Bại rời đi.

Nhậm Ngã Hành thấy nhân vật chính đều đã ly khai, cũng hừ một tiếng, nói, “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Chờ lão phu phát lì xì cho các người à? Đi thôi!” Sau đó vẫy vẫy áo choàng, mang theo Doanh Doanh ly khai.

Lưu lại toàn trường các giáo chúng hai mặt nhìn nhau, lưỡng hồ tranh chấp cứ như vậy kết thúc? Chúng ta lại thêm mấy người thủ trưởng?

Đồng Bách Hùng bỗng dừng phát hiện mình càng ngày càng không chiếm được sự coi trọng của giáo chủ, chuyện lớn nhiều như vậy giáo chủ cứ nhiên giữ kín không nói, một chút cũng không lộ ra cho gã biết.

Càng nghĩ càng giận, Đồng Bách Hùng cúi đầu nghĩ muốn đi tìm Đông Phương Bất Bại lý luận, lại bị Tang tam nương kéo lại, “Đại hùng, người muốn làm gì đó?”

Đồng Bách Hùng thở hổn hển nói, “Ta muốn đi tìm giáo chủ, dựa vào cái gì nhiều chuyện như vậy liền một chút cũng không cho ta biết!”

Tang tam nương cả người đều là một bộ hận sắt không thành thép nhìn Đồng Bách Hùng, “Người biết con gấu chết như thế nào không?”

Đồng Bách Hùng sửng sốt, không biết Tang tam nương nói cái này để làm chi.

“Ngu mà chết! Đồ gấu ngu!” Tang tam nương dùng ngón tay ngọc dài nhỏ ấn lên trán Đồng Bách Hùng, “Người là một con gấu ngốc, thấy bộ dạng giáo chủ như vậy liền biết y đang bận rộn chuyện gì đó, nếu bây giờ người đến làm phiền giáo chủ đó là người cảm thấy cuộc sống quá nhàm chán phải không?”

Lại nói đến chỗ của Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại sau khi trở về nội viện, liền đem bản thân mình nhốt vào trong phòng cũng không biết để làm gì, đến cả Đan Vô Ngân y cũng không cho bước vào.

Đan Vô Ngân bị ăn canh bẻ môn sờ sờ mũi, rất là bất đắc dĩ, từ khi trở về Hắc Mộc Nhai, Đông Phương bỗng trở nên thần thần bí bí. Nhún nhún vai, Đan Vô Ngân ở bên này không được phu nhân coi trọng, liền quyết định đến giao lưu tình cảm với tiểu cô nương Nhậm Doanh Doanh.

Vừa đi đến tiểu viện chuẩn bị riêng cho Nhậm Ngã Hành đã thấy Nhậm Doanh Doanh đang cùng Khúc Phi Yên riu rít nói về cái gì đó, bộ dạng còn là rất cao hứng.

Thấy Đan Vô Ngân, phản ứng của Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên hoàn toàn bất đồng. Nhậm Doanh Doanh là vui vẻ kêu một tiếng, “Vô Ngân thúc thúc!”. Còn Khúc Phi Yên thì từ sau khi được gia gia cho biết mình bị vị thúc thúc về mặt hiền hòa này lừa bán đi, lại còn ngây thơ giúp người ta đếm tiền nói cảm ơn, thì trước mặt Đan Vô Ngân luôn tỏ ra rất ngạo kiêu, chỉ hừ một tiếng liền không thèm để ý hấn.

Đan Vô Ngân cũng không tức giận, chỉ là đi đến cầm bàn tay nhỏ của Nhậm Doanh Doanh, nói, “Doanh Doanh, mấy ngày này người và phụ thân người ở bên ngoài có vui vẻ không?”

Nhậm Doanh Doanh gật đầu, “Rất vui vẻ, Vô Ngân thúc thúc, ta còn gặp được một bằng hữu mới.”

“Nga? Bằng hữu mới? Là ai vậy? Xem ra tiểu Phi Yên của chúng ta thất sủng rồi!” Đan Vô Ngân hiếu kỳ lại cũng không quên trêu ghẹo Khúc Phi Yên.

Khúc Phi Yên đã ngã một lần, kiên quyết không nghe Đan Vô Ngân nói nữa, cho dù bị hấn trêu ghẹo cũng không phản bác, chỉ là nắm thật chặt tay kia của Nhậm Doanh Doanh.

“Hắn tên là Lệnh Hồ Xung, là một người rất thú vị!” Nhậm Doanh Doanh kỳ quái nhìn Khúc Phi Yên, không rõ người bạn từ nhỏ của mình vì sao hình như có ý kiến rất lớn với Vô Ngân thúc thúc.

Lệnh Hồ Xung? Cho dù không xem qua Tiểu ngạo giang hồ, Đan Vô Ngân cũng biết Lệnh Hồ Xung này là nhân vật chính của bộ truyện. Không nghĩ tới, cho dù Doanh Doanh không cùng Đông Phương đi đến bước quyết liệt, vẫn có thể gặp hắn.

*Đền cạn đầu; Người đơn giản, không có bản lĩnh.

30. Chương 30: Kỳ Nhân Lệnh Hồ Xung

Đan Vô Ngân rất ngạc nhiên, cái tên Lệnh Hồ Xung này làm sao có thể xuất hiện chứ? Lại còn cùng Doanh Doanh kết bạn nữa? Gã Nhậm Ngã Hành kia chăm sóc nữ nhi như thế nào vậy, làm sao có thể để nữ nhi nói chuyện với người xa lạ đây!

Đan Vô Ngân trong lòng điên cuồng phỉ báng, nhưng trên mặt vẫn là mỉm cười, “Doanh Doanh nha, người làm thế nào gặp được Lệnh Hồ Xung?”

“Phụ thân đến Hoa Sơn thăm Phong Thanh Dương gia gia, sau đó Phong Thanh Dương gia gia gọi Lệnh Hồ ca ca dẫn ta đi chơi.” Nhậm Doanh Doanh thành thật khai báo.

Đan Vô Ngân cảm thấy hoàn toàn không thể nói nên lời, Phong Thanh Dương? Hình như là lão tiên bối của Hoa Sơn nha? Làm thế nào lại cùng Nhậm Ngã Hành có quan hệ vậy! (Lại còn Khúc Dương và Lưu Chính Phong nữa chứ, chẳng lẽ mấy năm gần đây giang hồ thịnh hành tương ái tương sát, diễn Romeo và Juliet phiên bản cổ trang hoa ngữ?)

Lắc đầu, Đan Vô Ngân nghĩ chuyện này hay là đến hỏi Nhậm Ngã Hành biết đâu sẽ rõ ràng hơn, hiện tại quan trọng là hỏi xem Doanh Doanh có vừa mắt tên tiểu tử kia hay không!

“Doanh Doanh, người có thích hay cái tên Lệnh Hồ Xung kia không?” Đan Vô Ngân có chút nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi.

Doanh Doanh hình như không nghe được cảm xúc của Đan Vô Ngân, rất cao hứng gật đầu, “Thích, ta thích Lệnh Hồ ca ca nhất.”

Câu này không chỉ khiến Đan Vô Ngân bị kích thích, ngay cả Khúc Phi Yên cũng không hài lòng, nắm tay của Nhậm Doanh Doanh liên tục lắc lắc, “Doanh Doanh, Doanh Doanh, người không phải đã nói thích ta nhất ta sao?” Nga, hóa ra là tiểu Phi Yên ghen tị. (có mùi bách hợp)

Doanh Doanh lâm vào thế khó xử, nàng vô cùng thích Khúc Phi Yên cũng rất thích Lệnh Hồ Xung, vậy bây giờ phải làm sao đây? Bỗng nhiên linh cơ khẽ động, ngược lại cầm tay Khúc Phi Yên, cười híp mắt nói,

“Đúng nha, ta cũng thích Phi Yên nhất nữa, Phi Yên là nữ hài tử ta thích nhất, Lệnh Hồ ca ca ta nam nhân ta thích nhất.”

Nghe Nhậm Doanh Doanh nói như vậy, Đan Vô Ngân rốt cục không kiềm chế được ngực lửa giận, miễn cưỡng cười cười, nói với Doanh Doanh và Phi Yên, “Doanh Doanh, Phi Yên, các người chơi với nhau đi, Vô Ngân thúc thúc đi tìm Nhậm trưởng lão bàn vài chuyện trước rồi sẽ quay lại có được không?”

Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên hiện tại một người đang bận ghen tị, một người đang bận trấn an, cả hai đều không có tâm sức để ý Đan Vô Ngân đành tùy ý gật gật đầu hướng Đan Vô Ngân phất tay một cái, sau đó tiếp tục câu chuyện của các nàng.

Đan Vô Ngân vội vã đi vào phòng của Nhậm Ngã Hành, cũng không quan tâm nét mặt lạnh tanh của Nhậm Ngã Hành, hai tay chống trên bàn sắc mặt không tốt, “Người dẫn Doanh Doanh đến Hoa Sơn phải không?”

Nhậm Ngã Hành vốn rất bất mãn việc Đan Vô Ngân không gõ cửa đã tự ý xông vào, thế nhưng vừa nghe hần nhắc tới Doanh Doanh liền sưng mắt gật đầu, “Đúng rồi, làm sao vậy?”

Đan Vô Ngân hừ lạnh một tiếng, “Làm sao vậy? Người không có chuyện gì dẫn Doanh Doanh đến Hoa Sơn coi như cũng không có gì, người lại còn để cho nàng quen biết với Lệnh Hồ Xung, đại đệ tử của Nhạc Bất Quần. Cái này là tuyệt đối sai lầm!”

Nhậm Ngã Hành “.....”

31. Chương 31: Lệnh Hồ Xung Lên Hắc Mộc Nhai

“Nhậm Ngã Hành, ngày đầu năm mới người không cùng Doanh Doanh hảo hảo ăn tết, lại chạy đến chỗ này của ta làm cái gì?” Đông Phương Bất Bại cũng không thêm giả vờ nể mặt Nhậm Ngã Hành.

Nhậm Ngã Hành không để ý đến Đông Phương Bất Bại, mà nhìn chăm chăm Đan Vô Ngân hỏi, “Người hôm trước là muốn nói Doanh Doanh thích tiểu tử thối Lệnh Hồ Xung kia?”

Đan Vô Ngân nghĩ Nhậm Ngã Hành thực sự có chút mặt dày kỳ diệu, “Đúng nha, người không phải là không để ý sao? Làm sao bây giờ lại chạy tới hỏi ta?” Đan Vô Ngân nhớ lúc đó Nhậm Ngã Hành còn chăm chọc hấn nữa mà.

Gương mặt Nhậm Ngã Hành đỏ bừng, “Ta làm sao biết Doanh Doanh nhà ta còn nhỏ vậy đã... Ta vừa ra ngoài mới nghe được Doanh Doanh nói với Khúc Phi Yên rằng thích nhất là Lệnh Hồ Xung!”. Lại giận dữ thở hắt ra một cái, “Đúng rồi, nhất định là tiểu tử thối Lệnh Hồ Xung kia câu dẫn Doanh Doanh nhà ta!”

Nhậm Ngã Hành vừa nghĩ tới nữ nhi bảo bối của mình còn chưa kịp ở chung bao lâu đã bị người khác đoạt đi, trong lòng vô cùng phiền muộn nha!

Đan Vô Ngân liếc mắt, “Người không phải nói người thấy gã Lệnh Hồ Xung kia rất tốt sao? Thế nào bây giờ đã là tiểu tử thối rồi?” Hấn vẫn nhớ thù cũ nha!

Nhậm Ngã Hành không dự định cãi nhau với Đan Vô Ngân, chỉ là phát tay nói, “Hiện tại không cần cùng ta nói lời nặng nề, người mau nói cho ta biết bây giờ nên làm thế nào!” Nhậm Ngã Hành kỳ thực cũng rất mâu thuẫn, đã nhiều năm như vậy không chiếu cố tới Nhậm Doanh Doanh trong lòng của hấn rất là hổ thẹn, trước giờ hấn vẫn không đành lòng làm trái ý nguyện của Doanh Doanh, thế nhưng lúc này...

Đan Vô Ngân rất thông cảm với cảm xúc của Nhậm Ngã Hành nên cũng không tiếp tục kích thích hấn, đành nhẹ nhàng an ủi, “Không nên quá lo lắng làm gì, dù sao Doanh Doanh vẫn luôn ở trên Hắc Mộc Nhai, cho dù Lệnh Hồ Xung có bản lãnh thông thiên đi chăng nữa cũng không đến đây được, lại qua một đoạn thời gian nói không chừng Doanh Doanh sẽ quên mất gã.”

Nhậm Ngã Hành cũng không còn cách nào khác, không thể làm gì hơn là gật đầu, “Chỉ mong như thế.”

Sự thực chứng minh, lão thiên gia vẫn là đứng ở trận doanh đối lập với Nhậm Ngã Hành.

Mùng bốn đầu năm, có một vị khách không mời đến bái phỏng Hắc Mộc Nhai.

“Lệnh Hồ ca ca, sao người lại tới đây?” Nhậm Doanh Doanh đang từ trong tiểu viện của mình đi đến chỗ của Nhậm Ngã Hành chợt nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, Doanh Doanh rất là vui vẻ kêu lên.

Gã thiếu niên đi theo sau giáo chúng ở đằng xa kinh ngạc xoay người lại, “Doanh Doanh?” Nguyên lai thiếu niên đó chính là Lệnh Hồ Xung.

Doanh Doanh ba bước thành hai bước chạy đến trước mặt Lệnh Hồ Xung, “Lệnh Hồ ca ca, người làm sao lại lên Hắc Mộc Nhai?” Doanh Doanh vừa vui vẻ lại có chút nghi hoặc.

Lệnh Hồ Xung đáp, “Ta phụng lệnh sư phụ cũng chính là mình chủ Ngũ Nhạc kiếm phái đến tặng lễ cho Đông Phương giáo chủ, người là người của tà... à không, Nhật Nguyệt thần giáo?” Lệnh Hồ Xung có chút chần chờ hỏi.

Nhậm Doanh Doanh bắt giác dừng lại, khi nàng và phụ thân đến Hoa Sơn bái phỏng Thanh Dương gia gia cũng không nói cho Lệnh Hồ Xung thân phận của bọn họ, hiện tại...

Nhậm Doanh Doanh nghĩ đưa đầu cũng một đao, rút đầu cũng là một đao, khê cần mới định thẳng thắn nói ra thân phận, thế nhưng vị giáo chúng dẫn đường cho Lệnh Hồ Xung lại là một Hương chủ từng gặp qua Nhậm Doanh Doanh nên biết thân phận của nàng, “Thuộc hạ Quý Nhân bái kiến Thánh cô, Thánh cô kim an!”

Sắc mặt Lệnh Hồ Xung trắng nhợt, “Người, thật là Thánh cô của Nhật Nguyệt thần giáo?”

Nhậm Doanh Doanh thấy sắc mặt của Lệnh Hồ Xung không đúng thì đã biết chuyện này đối với hấn là một đã kích rất lớn, lặng lẽ gật đầu không nói lời nào.

“Người vì sao không nói cho ta biết?” Bây giờ Lệnh Hồ Xung vẫn còn niên thiếu, tuy rằng gã cũng không quá chú ý đến những thứ linh tinh danh nghĩa như chính tà hỗn độn, thế nhưng khi bất ngờ nghe được Nhậm Doanh Doanh đã từng cùng mình kết giao lại là người của tà giáo, hơn nữa địa vị còn rất cao quý, khiến hấn không khỏi có chút bị chấn trụ, ngờ ngác không biết phải nói gì.

Doanh Doanh thấy Lệnh Hồ Xung như vậy, liền hiểu được suy nghĩ của gã, bàn tay giấu trong ống tay áo dài tha thướt gắt gao nắm chặt, trong lòng nàng không ngừng tự nhủ

Cố nén sự chua xót khổ sở trong lòng, Nhậm Doanh Doanh miễn cưỡng thả lỏng nét mặt, hướng Lệnh Hồ Xung mỉm cười, “Lệnh Hồ ca ca, người không phải muốn đi gặp Đông Phương thúc thúc sao? Nhanh lên một chút đi thôi, đừng làm để Đông Phương thúc thúc chờ đợi sốt ruột, Doanh Doanh xin phép đi trước. Quý Hương chủ, người mau dẫn Lệnh Hồ Xung ca ca đi thôi.” Sau đó nàng chọn con đường ngược hướng với phòng nghị sự tuyệt trần rời đi, không hề quay đầu lại.

Lệnh Hồ Xung thấy nét mặt của Nhậm Doanh Doanh gần như sắp khóc liền vươn tay ra muốn giữ nàng lại, nhưng chung quy vẫn không hề lên tiếng.

Quý Nhân là một người thông minh, biết chuyện gì nên hỏi, chuyện gì không nên hỏi, bởi vậy liền tuyệt đối xem như mình không thấy được những hành động của Nhậm Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung, mỉm cười, “Lệnh Hồ thiếu hiệp, giáo chủ và phu nhân đang đợi ở phòng nghị sự, xin mời!”

Lệnh Hồ Xung tuy rằng rất lo lắng cho Nhậm Doanh Doanh, thế nhưng nghĩ đến trên người mình còn mang trọng trách, mà Nhậm Doanh Doanh lại đang ở trong nhà của nàng nên đành dè dặt lo lắng, đối với Quý Nhân khẽ gật đầu rồi tiếp tục theo sau hắn đến phòng nghị sự.

Mà trong lòng Nhậm Doanh Doanh chịu đựng chua xót khổ sở, chạy tới tiểu viện của Nhậm Ngã Hành lại đụng phải Nhậm Ngã Hành đang luyện công trong sân.

Nhậm Ngã Hành vừa quay lại đã nhìn thấy khuê nữ bảo bối của mình vẻ mặt ủy khuất chạy vào, nét mặt giống như muốn khóc. Hắn nhanh chóng thu hồi kiếm rồi đi đến trước mặt của Nhậm Doanh Doanh, “Doanh Doanh, làm sao vậy? Bị khi dễ sao? Kẻ nào dám? Cha sẽ đi tìm hắn tính sổ!” Giống như chỉ cần Nhậm Doanh Doanh vừa mở kim khẩu, Nhậm Ngã Hành hắn sẽ đi lấy mạng người ta.

Nhậm Doanh Doanh thấy phụ thân quan tâm mình như thế, nước mắt cố nén nãy giờ lại không kèm được rơi xuống, “Cha ~.”

Nhậm Ngã Hành bị nữ nhi hô một tiếng như thế tim cũng mềm đi, nhanh chóng ngồi xuống đối mặt với Doanh Doanh, cầm lấy khăn mặt trong tay nàng giúp nàng lau nước mắt, “Nữ nhi ngoan, rốt cuộc là làm sao vậy? Nói cho phụ thân biết có được hay không?”

Nhậm Doanh Doanh khẽ khàng nức nở, “Cha, Lệnh Hồ ca ca tới, hắn biết thân phận của ta rồi. Ô ô, hắn liệu có thể sẽ ghét ta không?” Doanh Doanh càng nghĩ càng thương tâm.

Nhậm Ngã Hành sững sốt, hai ngày trước hắn đã cùng tiểu tử Đan Vô Ngân thương lượng xong, quyết định khoảng thời gian gần đây sẽ không để Doanh Doanh rời khỏi Hắc Mộc Nhai cách ly nàng và Lệnh Hồ Xung, vậy cái tên tiểu tử thối họ Lệnh Hồ kia tự đứng lại chạy lên Hắc Mộc Nhai làm gì?

Nhậm Ngã Hành tuy rằng nghi hoặc, nhưng nhìn thấy nữ nhi của mình ở đây khóc đến lê hoa đãi vũ* thì cũng không suy nghĩ được nhiều, vội vàng an ủi Nhậm Doanh Doanh, “Sẽ không, nữ nhi của ta người gặp người thích, làm sao có kẻ có thể ghét người, nhất định là tiểu tử ngốc Lệnh Hồ Xung kia nhìn thấy người liền cao hứng đến mức không kịp phản ứng đó thôi, người ngoan ngoãn ngừng khóc phụ thân sẽ đến tìm hắn hỏi cho rõ có được không?”

Nhậm Doanh Doanh lau khô nước mắt, bán tín bán nghi, “Thật sao?” Nhậm Doanh Doanh vừa nghe phụ thân nói như vậy thì trong lòng lại dấy lên hy vọng, nàng thực sự rất thích Lệnh Hồ ca ca!

Nhậm Ngã Hành vốn là thuận miệng dỗ dành Nhậm Doanh Doanh, nhưng thấy nữ nhi của mình nghiêm túc như vậy cũng không thể làm gì khác hơn là gật đầu, “Phụ thân nói người không tin sao? Người ngoan ngoãn ở trong phòng chờ, phụ thân đi một chút sẽ trở lại!”

Nhậm Ngã Hành gọi nha hoàn hầu hạ trong viện dẫn dò nàng chiếu cố tốt Nhậm Doanh Doanh, sau đó đàng đàng khí thế đến phòng nghị sự muốn tìm Lệnh Hồ Xung tính sổ.

Nhậm Ngã Hành đi tới phòng nghị sự vừa lúc nghe được Lệnh Hồ Xung nói với Đông Phương Bất Bại, “Lần trước may mắn được Đông Phương giáo chủ và Đan tổng quản tương trợ, khiến Lưu sư thúc phái Hành Sơn

tránh khỏi tai hoạ, cũng giúp Ngũ Nhạc kiểm phái tra ra con sâu làm rầu nồi canh —— Tả Lãnh Thiền, bởi vậy gia sư đặc biệt sai văn bồi đến đây đưa tạ lễ.”

Sau đó Lệnh Hồ Xung vung tay lên, từ ngoài cửa có hai giáo chúng canh gác tiến lên, một người áp giải Dương Liên Đình đang bị trói chặt, người còn lại ôm trong tay một cái tráp đồ.

Lệnh Hồ Xung chỉ vào Dương Liên Đình nói, “Gia sư có lời dặn, tên Dương Liên Đình này vốn là thủ hạ phản bội giáo chủ, bởi vậy sai Lệnh Hồ Xung áp giải hẩn ‘vật quy nguyên chủ.’” Sau đó lại mở ra cái tráp đồ kia.

Bên trong tráp đựng đầy vàng bạc châu báu, Lệnh Hồ Xung chấp tay một cái nói, “Đông Phương giáo chủ là người đứng đầu Nhật Nguyệt thần giáo, thiên hạ trần bảo không gì không có, bởi vậy gia sư chỉ có thể chuẩn bị một phần lễ mọn, mong giáo chủ xin vui lòng nhận cho.”

Đông Phương Bất Bại giương mắt liếc cái tráp kia một chút không nói gì, ngược lại Khúc Phi Yên đang ngồi ở vị trí Thánh nữ bên dưới chỗ của Đan Vô Ngân lập tức chạy xuống dưới sảnh, cẩn thận nhìn ngắm những thứ trong rương

đầu dưới thánh nữ chỗ ngồi Khúc Phi Yên nhất bính vừa nhảy xuống đài giai, cẩn thận nhìn những thứ trong rương rồi lại chặc chặc lườm lên tiếng.

“Ít như vậy? Còn không bằng lễ vật năm mới gia gia tặng ta. Lệnh Hồ Xung, sư phụ của ngươi không phải là tân nhiệm minh chủ của Ngũ Nhạc kiểm phái sao? Chậc chậc... thật nghèo! Thật nhỏ mọn!” Sau đó tỏ vẻ khinh bỉ nhìn Lệnh Hồ Xung.

Nguyên lai Khúc Phi Yên vừa nghe tên Lệnh Hồ Xung đã biết hẩn chính là “tình địch” của mình, là người được Doanh Doanh đặt song song với mình ở vị trí người được thích nhất, vì vậy nàng tinh quái mượn đề tài châm chọc, muốn cho Lệnh Hồ Xung một phen xấu mặt.

Gương mặt Lệnh Hồ Xung trở nên lạnh lẽo, gã không cho phép ai nói bậy nửa câu về sư phụ mình, đang định lên tiếng phản kích thì lại nghe được giọng nói của Nhậm Ngã Hành.

“Tiểu tử Lệnh Hồ Xung kia, ngươi làm sao dám khi dễ Doanh Doanh nhà ta hả!” Nhậm Ngã Hành vốn rất thích Khúc Phi Yên, lại thấy nàng trút giận giúp con gái của mình đương nhiên sẽ giúp nàng một tay, vì vậy ở tại thời khắc mấu chốt lên tiếng hỏi.

Lệnh Hồ Xung vừa biết Nhậm Doanh Doanh dĩ nhiên là Thánh cô của Nhật Nguyệt thần giáo trong lòng đã vô cùng phiền loạn, hiện tại lại gặp được Nhậm Ngã Hành nên cũng tạm thời quên mất sự khiêu khích của Khúc Phi Yên, khẩn trương nói, “Nhậm Tiền Bối, Doanh Doanh nàng...”

Nhậm Ngã Hành vốn nhìn Lệnh Hồ Xung thuận mắt, thế nhưng từ khi biết Doanh Doanh thích hẩn lại cảm thấy hôm nay là hẩn khi dễ Doanh Doanh, thế nên cũng không cho Lệnh Hồ Xung sắc mặt dễ nhìn.

“Doanh Doanh bị làm sao ngươi chẳng lẽ không biết? Không phải ngươi khi dễ nàng đến phát khóc sao?”

Lệnh Hồ Xung vừa nghe Doanh Doanh đang khóc thì trở nên nóng nảy, “Nhậm Tiền Bối, Doanh Doanh nàng khóc sao? Bây giờ thế nào rồi? Ta muốn đi tìm nàng!”

Sáng hôm nay, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân vừa thức dậy đã nghe Quý Nhân đang canh gác dưới Hắc Mộc Nhai hồi báo, Lệnh Hồ Xung mang theo lệnh kỳ mình chủ Ngũ Nhạc kiểm phái đến bái phỏng, liền biết rằng Nhạc Bất Quần nhất định đã phát hiện quan hệ của Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh. Vì thế mới quyết định cho Lệnh Hồ Xung lên Hắc Mộc Nhai, hai người bọn họ cũng muốn thăm dò một chút về lai lịch của gã.

Vì quan tâm đến cảm xúc của Doanh Doanh, Đan Vô Ngân đã âm thầm phái người đến đánh lạc hướng Nhậm Doanh Doanh khiến nàng không gặp được Lệnh Hồ Xung, không ngờ người của hẩn phái tới còn chưa tìm được Doanh Doanh thì nàng đã gặp Lệnh Hồ Xung, bây giờ nghe ý tứ của Nhậm Ngã Hành thì Lệnh Hồ Xung lại có thể đem Doanh Doanh khi dễ đến phát khóc!

Đông Phương Bất Bại luôn luôn thương yêu Nhậm Doanh Doanh, hiện tại đương nhiên sẽ không bỏ qua Lệnh Hồ Xung, “Lệnh Hồ Xung, lễ vật bản tọa nhận, Nhật Nguyệt thần giáo cùng Ngũ Nhạc kiểm phái tuyệt không có can hệ gì, vì vậy, cút ngay cho ta.” Đông Phương Bất Bại hạ lệnh trục khách, dự định lập

tức đuổi tên đầu sỏ khiến Doanh Doanh không vui khỏi nhà của bọn họ. (Mình có chút thích cách Đông Phương mỹ nhân nhận định “nhà” và “người trong nhà” tính cách bao che khuyết điểm đến bá đạo này thật đáng yêu mà)

Lệnh Hồ Xung cho tới bây giờ cũng không phải là loại người biết làm theo khuôn phép, mặc dù biết Đông Phương Bất Bại không muốn để gã gặp Doanh Doanh, thế gã đã xem Doanh Doanh như hảo huynh đệ nên cũng không nỡ bỏ đi, đến nước này đành phải đưa ánh mắt giúp đỡ về phía Nhậm Ngã Hành.

“Nhậm Tiền Bối, Doanh Doanh hình như đối với ta có chút hiểu lầm, người dẫn ta đi gặp nàng để ta có thể giải thích rõ!” Lệnh Hồ Xung biết phản ứng chần chừ lúc nãy của mình đã làm tổn thương Nhậm Doanh Doanh, gã cảm thấy chính mình đối với huynh đệ không đủ nghĩa khí. Gã lại có thể vì quan niệm thế tục mà làm tổn thương tình huynh đệ với Doanh Doanh, vì vậy hẳn thật sự muốn gặp nàng để giải thích.

Nhậm Ngã Hành ước gì con gái của mình vĩnh viễn không gặp cái tên Lệnh Hồ Xung ghê tởm này, lúc này làm sao có thể đáp ứng cương muốn cự tuyệt, lại bị lời nói của Đan Vô Ngân làm sưng sọt.

“Nhậm Tiền Bối, người đưa Lệnh Hồ thiếu hiệp đi gặp Doanh Doanh một lần đi, đừng để Doanh Doanh phải thương tâm.” Đan Vô Ngân giả nói xong, Nhậm Ngã Hành mới kịp nhớ ra con gái của mình đang khóc là bởi vì gã Lệnh Hồ Xung này làm nàng thương tâm, nếu bây giờ không mang gã đi gặp nàng sợ rằng nàng sẽ khóc đến sưng cả hai mắt.

Nhậm Ngã Hành không còn cách nào đành phải bắt đắc dĩ nắm lấy cổ áo của Lệnh Hồ Xung nói, “Người nếu như còn dám khiến nữ nhi của ta phải khóc, đừng nói người chẳng qua chỉ là đồ đệ của Nhạc Bất Quần, ngay cả người có là tổ tông của tên họ Nhạc kia lão phu cũng phải đem người băm thây vạn đoạn!”

Lệnh Hồ Xung từ chỗ của Phong Thanh Dương đã biết được bản lãnh của Nhậm Ngã Hành bản lĩnh, lại còn đang nôn nóng muốn gặp Nhậm Doanh Doanh nên cũng không quản lời nói của Nhậm Ngã Hành mang ý tứ coi thường sư phụ gã, liên tục gật đầu, khẩn thiết nhìn Nhậm Ngã Hành.

Đông Phương Bất Bại chờ Nhậm Ngã Hành và Lệnh Hồ Xung rời khỏi phòng nghị sự mới hỏi Đan Vô Ngân, “Từ Khiêm, vì sao lại để tên Lệnh Hồ Xung kia gặp Doanh Doanh, nếu lỡ...”

Lời tuy không hoàn chỉnh nhưng Đan Vô Ngân đã rõ ràng ý tứ của Đông Phương Bất Bại, nắm nhẹ bàn tay của Đông Phương Bất Bại, hắc cười khẽ nói, “Đông Phương, đừng sốt ruột, ta tự có cách.”

* Lê hoa đái vũ: Hoa lê ướt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái

Trích từ câu thơ

Ngọc dung tịch tịch lệ lan can

Lê hoa nhất chi xuân đái vũ

(Trường Hận Ca – Bạch Cư Dị)

32. Chương 32: Thương Tâm

Lệnh Hồ Xung theo Nhậm Ngã Hành sắc mặt vẫn đang âm trầm đi tới tiểu viện, từ bên ngoài đã nghe được tiếng khóc thổn thức của Nhậm Doanh Doanh và tiếng an ủi của nha hoàn.

Thần sắc Nhậm Ngã Hành trở nên băng hàn, nhìn gương mặt lo lắng của Lệnh Hồ Xung đi theo phía sau nói, “Nghe được chưa, người còn dám nói không có khi để Doanh Doanh?”

Lệnh Hồ Xung nghe được hảo huynh vì mình khóc thương tâm như vậy, trong lòng hung hăng tự mắng mình một trận, sao lại có thể bởi vì ...thân phận bi thể tục hạn mà làm tổn thương Doanh Doanh nì!

“Doanh Doanh, ta là Lệnh Hồ Xung, ta đến để xin lỗi người!” Lệnh Hồ Xung ở bên ngoài tiểu viện tự khí đàn điền, lớn tiếng hô.

Thanh âm nứt nẻ và và khuyên giải trong phòng nhất thời dừng lại, Khúc Phi Yên từ phòng nghị sự vừa đuổi theo đến nơi tức giận nói với Lệnh Hồ Xung, “Xin lỗi? Xin lỗi mà hữu dụng thì còn cần quan phủ làm gì?”

Lệnh Hồ Xung bị Khúc Phi Yên châm chọc nhất thời ngốc trệ, vốn trong lòng gã đã hổ thẹn lại cũng không có ý muốn đòi co dây dưa với một nữ hài tử như Khúc Phi Yên nên thật sự gã không biết nên nói cái gì.

Cũng may Nhậm Doanh Doanh giải vây cho hắn, Doanh Doanh đẩy cửa sổ ra, nhìn Lệnh Hồ Xung ngoài viện về mặt luống cuống và Khúc Phi Yên hai tay chống hông khí thế hung hăng trong lòng mềm nhũn, “Phụ thân, Phi Yên, để Lệnh Hồ ca ca vào đi.”

Nghe được lời nói của Nhậm Doanh Doanh Lệnh Hồ Xung âm thầm thở dài một hơi, còn Khúc Phi Yên lại là vẻ mặt hận sắt không thành thép liếc nhìn Doanh Doanh, sau đó nàng xoay sang trừng Lệnh Hồ Xung rồi chen đi trước hắn vào phòng của Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung có chút lúng túng đi theo Nhậm Ngã Hành vào phòng, bây giờ gã mới nhìn rõ đôi mắt đã khóc đến sưng đỏ của Nhậm Doanh Doanh và nhân thần bất mãn của nha hoàn bên cạnh nàng.

“Doanh Doanh, cái kia, ta thực sự không phải cố ý!” Trong lúc nhất thời, Lệnh Hồ Xung cũng không biết giải thích thế nào, chỉ có thể ngốc nghếch nói một câu.

Khúc Phi Yên một bên lấy ra khăn tay giúp Doanh Doanh lau nước mắt, một bên nâng cao cằm trả lời một câu, “Người là cố ý.”

Thấy Lệnh Hồ Xung bị Khúc Phi Yên khiêu khích đến khuôn mặt đều đỏ bừng, cho trong lòng có oán khí nhiều hơn nữa với Lệnh Hồ Xung nhưng Nhậm Doanh Doanh vẫn là không đành lòng, “Phi Yên, người bớt tranh cãi đi. Lệnh Hồ ca ca, người thực sự không ngại ta là ma nữ tà giáo trong miệng của bọn người chính đạo sao?” Nhậm Doanh Doanh dùng đôi mắt tuyệt đẹp tỏ vẻ mong đợi nhìn Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nghe Nhậm Doanh Doanh rốt cục chịu nói chuyện với hắn liền nhen nhỡm thở ra một hơi, “Doanh Doanh này, vừa rồi là do ta quá kinh ngạc khi gặp người ở đây chứ không phải là không thích thân phận của người, cũng đừng nói ma nữ gì đó với ta nữa, ta không thích nghe.”

Doanh Doanh thấy Lệnh Hồ ca ca không ghét bỏ thân phận của nàng thì nín khóc mỉm cười, “Ý huynh là, huynh không ghét Doanh Doanh đúng không?”

Lệnh Hồ Xung nhanh chóng lắc đầu, “Đương nhiên không có, ta làm sao có thể ghét Doanh Doanh! Doanh Doanh đáng yêu như vậy mà!” . Lệnh Hồ Xung thầm quyết định trong lòng.

Doanh Doanh hít hít cái mũi nhỏ, “Thật là tốt quá, Lệnh Hồ ca ca, ta thích huynh nhất!” Doanh Doanh lần đầu tiên thổ lộ với Lệnh Hồ Xung, trong lòng có chút hơi ngượng ngùng.

Lệnh Hồ Xung sửng sốt, cho rằng Doanh Doanh coi gã là huynh đệ tốt nhất nên cũng hàm hồ nở nụ cười, “Ta cũng thích Doanh Doanh.” Doanh Doanh là ta huynh đệ tốt nhất của ta ni! So với các sư đệ đều tốt hơn!

Nhậm Ngã Hành vốn đang thờ ơ lạnh nhạt lại phát hiện nữ nhi bảo bối của mình là nhất sương tình nguyện, mà tên chết tiệt Lệnh Hồ Xung kia thì hoàn toàn không có cảm tình đặc biệt gì với nàng, vì thế không khỏi tức giận trong lòng.

Nữ nhi của ta ưu tú như vậy, lớn lên xinh đẹp, còn nhân hậu ôn nhu, tên Lệnh Hồ Xung này cư nhiên lại cứ như bị mù mà chướng mắt Doanh Doanh nhà chúng ta!

Nhậm Ngã Hành càng nghĩ càng giận, hàn khí trên người hàn khí cũng càng lúc càng nặng, quyết tâm ở trước mặt Doanh Doanh vạch trần bộ mặt thật của Lệnh Hồ Xung.

“Lệnh Hồ Xung, ” Nhậm Ngã Hành lên tiếng, vốn Lệnh Hồ Xung đã có lòng kính sợ với Nhậm Ngã Hành nên vội vàng ngồi thẳng lại, chăm chú lắng nghe, “Nhậm Tiên Bối.”

Nhậm Ngã Hành nỗ lực bày ra vẻ mặt tươi cười, “Lệnh Hồ Xung, ta và lão tử Phong Thanh Dương kia cũng có giao tình mấy thập niên rồi, nên ta cũng được xem như là trưởng bối của người đúng không?” Nhậm Ngã Hành chợt phát hiện từ khi cùng Đan Vô Ngân tiếp xúc mình cũng bắt đầu nói chuyện quanh co.

Lệnh Hồ Xung sững sốt, nghĩ đến sư tổ Phong Thanh Dương đối với bản thân ân trọng như núi, như vậy Nhậm Tiên Bối và tổ sư quan hệ không cạn đương nhiên cũng tính là trưởng bối của mình. Vì vậy gật đầu.

Nhậm Ngã Hành lần đầu sử dụng phương pháp không trực tiếp như thế ngoài ý muốn phát hiện hiệu quả không sai, gật đầu quyết định tương lai cứ như thế đem loại phương pháp này phát dương quang đại.

“Như vậy làm trưởng bối, ta tự nhiên là phải quan tâm đến người nhiều một chút. Đến đây, nói cho ta biết, người có thích cô gái nào không?” Vì nữ nhi của mình, Nhậm Ngã Hành đã sống vài thập niên lần đầu bắt chước đám chính đạo giả dối sắm vai một trưởng bối hiền hòa.

Lệnh Hồ Xung dù sao cũng mới ra đời, gương mặt thoát cái ửng đỏ. Mà Doanh Doanh bên cạnh cũng đỏ mặt cười, then thùng kêu, “Phụ thân!” Sau đó cúi đầu, lại len lén vênh tai nghe Lệnh Hồ Xung trả lời.

“Ta...” Lệnh Hồ Xung bắt đầu ấp úng không muốn nói, thế nhưng trong sự thúc giục không ngừng của Nhậm Ngã Hành cũng ngượng ngùng mở miệng, “Ta từ nhỏ đã thích tiểu sư muội, chính là nữ nhi của sư phụ ta, Nhạc Linh San.”

Lệnh Hồ Xung bên cạnh đang xấu hổ, còn khuôn mặt nhỏ của Doanh Doanh lại trắng bệch, người Lệnh Hồ Xung ca ca có thích lại không phải là mình!

Nhậm Doanh Doanh cảm giác mình như rơi vào hầm băng, lạnh đến run rẩy!

Lệnh Hồ Xung mặc dù đang xấu hổ, nhưng vẫn là thấy được Nhậm Doanh Doanh khác thường, kinh ngạc hỏi, “Doanh Doanh, người làm sao vậy?” Như là hoàn toàn không hay biết chính mình là đầu số khiến Doanh Doanh biến thành như vậy.

Nhậm Doanh Doanh tuy rằng luôn luôn nhu thuận động lòng nhân, ôn nhu thiện lương, thế nhưng là Thánh cô của Nhật Nguyệt thần giáo, nàng cũng không phải hoàn toàn là thánh mẫu. Vừa nghĩ tới mình ở người này trước mặt không ngừng biểu lộ tâm ý, lại bị hắn xem như không thấy, trong ngực vô cùng khó chịu. Lại nghe được ngữ khí vô tội của Lệnh Hồ Xung càng cảm giác mình ở trước mặt người này một điểm mặt mũi cũng không có, viên mặt lại trào lên một trận chua xót.

Thế nhưng tự tôn của nàng không cho phép bản lại ở trước mặt người này rơi lệ, chỉ đành cố nén khó thở, hô lớn: “Người đi mau!”

“Doanh Doanh?” Lệnh Hồ Xung ngạc nhiên, vừa không phải còn tốt sao? Sao lại tức giận rồi?

Doanh Doanh lúc này cũng không muốn tỏ ra ôn nhu nhỏ nhẹ làm gì, cũng không ngại mất hình tượng trước mặt Lệnh Hồ Xung quát lên, “Lệnh Hồ Xung, Nhậm Doanh Doanh ta cả đời cũng không muốn gặp lại người!”

Nhậm Ngã Hành tuy rằng đạt được mục đích, nhưng nhìn đến nữ nhi của mình thương tâm như vậy vẫn không khỏi có chút hối hận. Hắn vẫn nên dùng phương pháp uyển chuyển một chút, thế nhưng ván đã đóng thuyền cũng đành phải đến cạnh Doanh Doanh nói với Lệnh Hồ Xung, “Doanh Doanh bảo người đi, người còn đứng lý ở chỗ này làm gì?”

Lệnh Hồ Xung mặc dù đầu đầy sương mù nhưng nhìn sắc mặt của Nhậm Doanh Doanh và Nhậm Ngã Hành cũng hiểu mình đã nói sai gì đó, gã muốn nói thêm vài câu đính chính nhưng lại nhịn xuống nói với Doanh Doanh, “Doanh Doanh, người cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi trước đi, hôm nào đó ta sẽ trở lại thăm người.” Sau đó rời đi.

Thấy bóng lưng của Lệnh Hồ Xung đã xa khỏi tầm mắt mình, Doanh Doanh rốt cục nhìn không được nước mắt nhào vào trong lòng Nhậm Ngã Hành khóc lớn.

Nhậm Ngã Hành đau lòng vỗ vỗ lưng Nhậm Doanh Doanh, “Nữ nhi ngoan đừng khóc nữa, Lệnh Hồ Xung kia thì tính cái gì. nam nhân trong thiên hạ nhiều như vậy, phụ thân nhất định sẽ chọn cho người phu quân tốt nhất!” Nhậm Ngã Hành vụng về an ủi Doanh Doanh.

Cuối cùng, Doanh Doanh ở trong lòng Nhậm Ngã Hành khóc đến ngủ thiếp đi, trên mặt vẫn còn vương dấu lệ.

Khúc Phi Yên thấy Doanh Doanh thương tâm như vậy thì ở trong lòng liền mạnh mẽ đánh dấu một khoảng nợ cho Lệnh Hồ Xung,

Lệnh Hồ Xung mang theo một bụng lo lắng đi ra khỏi tiểu viện của Nhậm Ngã Hành, gã có chút mê man nhìn cảnh vật lạ lẫm xung quanh, đột nhiên cảm thấy trong ngực trống rỗng, bản thân đến tận cùng đã làm sai điều gì?

Ngay lúc Lệnh Hồ Xung không biết nên đi đâu, Hương chủ Quý Nhân, người đã dẫn đường cho gã lên Hắc Mộc Nhai bỗng nhiên xuất hiện trước mặt gã, “Lệnh Hồ thiếu hiệp, giáo chủ và Đan tổng quản mời người dùng ngụ thiện.”

Lệnh Hồ Xung có chút không kịp hồi thần, theo bản năng gật đầu đi theo sau Quý Nhân, đợi đến lúc bước vào gian đình viện Nhật Nguyệt thần giáo dùng bữa tiệc chiêu đãi khách nhân mới hồi phục tinh thần.

“Quý Hương chủ, tại hạ mạo muội hỏi một câu, Đông Phương giáo chủ tìm tại hạ có việc gì sao?” Lệnh Hồ Xung thử tìm hiểu một ít tin tức.

Quý nhân hơi nở nụ cười một chút, ra vẻ khiêm tốn nói, “Tại hạ chỉ là một hạ nhân làm sao hiểu được tâm ý của giáo chủ, Lệnh Hồ thiếu hiệp đến rồi sẽ biết.”

Lệnh Hồ Xung chỉ đành phải nhắm mắt theo Quý Nhân đi vào trong viện.

Rất nhanh đi đến bàn tiệc, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đã ngồi đợi sẵn ở vị trí chủ nhà, nhìn món ăn phong phú trên bàn, Lệnh Hồ Xung sáng sớm vừa bị hai người họ lạnh nhạt rõ ràng cảm thấy thụ sủng nhược kinh, thế nhưng không biết vì sao, hắn luôn có cảm giác mình đang tham gia Hồng Môn yến.

“Đông Phương giáo chủ, Đan tổng quản.” Lệnh Hồ Xung lễ phép hành lễ cùng Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân. Đối với nhân vật ngang vai với sư phụ của mình, Lệnh Hồ Xung chỉ có thể ngoan ngoãn làm tròn vai trò văn bồi.

“Được rồi, mời Lệnh Hồ thiếu hiệp ngồi!” Người nói chuyện là Đan Vô Ngân, hắn nhìn Lệnh Hồ Xung trước mặt mình, đây là một thiếu niên diện mạo anh tuấn nhưng vẫn còn hơi thở ngây ngô của tuổi trẻ, vừa nhìn đã biết gã ở tiểu viện của Nhậm Ngã Hành gặp chuyện không như ý. Nghĩ đến tâm tình của Doanh Doanh, Đan Vô Ngân càng thêm phản cảm đối với người này.

Lệnh Hồ Xung câu nệ ngồi vào chỗ, đợi Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại mở miệng.

Đông Phương Bất Bại ăn một chút thức ăn được Đan Vô Ngân gấp cho, “Bản tọa nghe nói người lại làm Doanh Doanh khóc?” Giọng nói của Đông Phương Bất Bại rất lạnh.

Lệnh Hồ Xung giật mình, gã cũng kinh ngạc vì sự linh thông tin tức của Đông Phương Bất Bại, như thế gã càng không dám giấu diếm, “Là Lệnh Hồ Xung không tốt, khiến Doanh Doanh tức giận.” Kỳ thực Lệnh Hồ Xung cũng rất khó hiểu, bản thân đã chọc giận Doanh Doanh lúc nào.

Thấy Lệnh Hồ Xung vẫn còn mơ hồ, Đông Phương Bất Bại hừ lạnh một tiếng, “Doanh Doanh thích người.”

Lệnh Hồ Xung lập tức sửng sốt tại chỗ, lời nói ra từ trong miệng Đông Phương Bất Bại đương nhiên Lệnh Hồ Xung không ‘xuyên tạc’ thành ‘tình huynh đệ’ được, “Đông Phương giáo chủ, có phải là có gì đó hiểu lầm không? Doanh Doanh chỉ mới mười hai tuổi!” Lệnh Hồ Xung thật sự là không cách nào tưởng tượng huynh đệ tốt của gã sẽ thích gã.

Khinh thường sự lừa mình dối người của Lệnh Hồ Xung, Đông Phương Bất Bại nói, “Nữ hài mười lăm mười sáu tuổi đã có thể lập gia đình rồi, vì sao Doanh Doanh không thể thích người khác? Chẳng qua là ánh mắt không tốt, thích sai đối tượng mà thôi.” Đông Phương Bất Bại cưng chiều Nhậm Doanh Doanh đến mức đặt trong tay sợ rớt ngậm trong miệng sợ tan là điều cả Thần giáo ai cũng biết, giờ đây nàng cư nhiên lại thích một mao đầu tiểu tử của chính phái đương nhiên trong lòng y cũng chẳng có mấy phần dễ chịu, lời nói ra cũng đặc biệt dọ người.

Lệnh Hồ Xung nghe Đông Phương Bất Bại nói Nhậm Doanh Doanh phải lập gia đình, đột nhiên cảm thấy trong lòng không được tự nhiên. Bất quá nếu nói như vậy, vừa rồi mình ở trước mặt Doanh Doanh nói thích tiểu sư muội chẳng phải là...

Nghĩ đến đây, trong lòng Lệnh Hồ Xung nóng như lửa đốt, hướng Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân chấp tay một cái xin cáo lui, gã dự định quay về an ủi Doanh Doanh, nhưng lại bị Đan Vô Ngân ngăn cản.

“Lệnh Hồ thiếu hiệp, người đã có ý trung nhân thì cũng không nên tiếp tục xuất hiện ở trước mặt Doanh Doanh nữa.”

Lệnh Hồ Xung đành trệ, có chút cảm giác không thể tưởng tượng quay đầu nhìn Đan Vô Ngân vẫn vô cùng bình tĩnh gấp rau cho Đông Phương Bất Bại, “Đan tổng quản... Vì sao?” Vì sao bất thể gặp Doanh Doanh nữa?

Đan Vô Ngân thương hại nhìn Lệnh Hồ Xung, “Người coi Doanh Doanh là huynh đệ, thế nhưng Doanh Doanh lại thích người, nếu người còn xuất hiện ở trước mặt Doanh Doanh thì nhất định sẽ có một ngày nàng phải gọi tình địch của mình là tẩu tử, người muốn chuyện đó xảy ra lắm sao?”

Đan Vô Ngân cũng không muốn tốn nhiều nước bọt nói chuyện với Lệnh Hồ Xung, cho dù có thưởng thức tính cách của người này đến mức nào đi nữa, thì bọn họ cũng đã định trước sẽ là địch nhân.”Quý Nhân” Đan Vô Ngân lên tiếng gọi.

“Đan tổng quản!” Không biết vì sao gã Quý Nhân này đối với Đan Vô Ngân có một loại kính nể gần như thần tượng.

“Đưa Lệnh Hồ thiếu hiệp hạ nhai!” Đan Vô Ngân nhàn nhạt phân phó.

“Dạ!” Quý nhân lên tiếng trả lời, sau đó đối Lệnh Hồ Xung vẫn đang sưng sốt ôm quyền, “Lệnh Hồ thiếu hiệp, mời”

Lệnh Hồ Xung trong lúc bất tri bất giác rời khỏi Hắc Mộc Nhai, chẳng ngờ được lần rời khỏi này khiến hắn đợi rất lâu về sau cũng không có cơ hội trở lại.....

33. Chương 33: Mười Kế Của Nhạc Bất Quần

Lệnh Hồ Xung bất tri bất giác rời khỏi Hắc Mộc Nhai, gã luôn cảm giác trong lòng trống rỗng như vừa làm mất thứ gì đó, thế nhưng nghĩ đến sư phụ vẫn còn đang đợi gã về hồi báo thì chỉ có thể lắc lắc đầu cố gắng tống những thứ ngổn ngang trong đó đi, ra roi thúc ngựa chạy về Hoa Sơn.

“Đại sư huynh, người đã trở về!” Lúc Lệnh Hồ Xung về đến Hoa Sơn trùng hợp gặp được nhị sư đệ của hắn là Lao Đức Nặc đang chuẩn bị ra ngoài.

“Ừ, sư phụ có ở trong đại sảnh không?” Lệnh Hồ Xung hỏi Lao Đức Nặc.

“Dạ có, sư phụ đang nói chuyện với tiểu sư muội.” Lao Đức Nặc mặc dù là sư đệ của Lệnh Hồ Xung thế nhưng lại lớn tuổi hơn gã rất nhiều, chính vì thế mà so với cách xử sự ngây ngô bộc trực của Lệnh Hồ Xung thì Lao Đức Nặc nhiều hơn vài phần thành thục.”Sư phụ hình như có chuyện trọng yếu gì đó muốn nói cùng tiểu sư muội, đệ nghĩ huynh tốt nhất nên đợi thêm một chút hãy đến báo cáo với sư phụ.”

Lệnh Hồ Xung gật đầu cảm tạ Lao Đức Nặc nhắc nhở, thế nhưng cũng không đem lời này để ở trong lòng, “Không sao, sư phụ đã nói khi ta quay về phải lập tức gặp người phục mệnh.”

Đáy mắt Lao Đức Nặc hiện lên một chút quang mang mơ hồ, cũng không định khuyên gã thêm, “Vậy được rồi, đại sư huynh cứ đi trước, đệ còn phải hạ sơn làm chút việc.” Lệnh Hồ Xung gật đầu liền đi về phía tiểu cư của Nhạc Bất Quần, lưu lại Lao Đức Nặc thần sắc không rõ đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của gã.

Lệnh Hồ Xung vừa về đến đại môn đã nhìn thấy mấy sư huynh đệ trực ban đang canh giữ bên ngoài, hai bên cất tiếng chào hỏi vài câu thì một vị huynh đệ lên tiếng nói, “Sư huynh lần này xuống núi làm việc có thuận lợi không? Hai hôm nay sư phụ cứ hay căn dặn nếu thấy sư huynh về thì phải đến báo cáo cho người ngay, bây giờ sư huynh định đến gặp sư phụ luôn hay muốn về phòng thay quần áo trước, đệ sẽ đi bẩm báo với sư phụ một tiếng để người khỏi mong.”

Lệnh Hồ Xung cười cười tỏ ý muốn trực tiếp đi gặp Nhạc Bất Quần rồi đi thẳng vào trong nội viện, nào ngờ vừa bước vào còn chưa kịp lên tiếng thông báo đã nghe được tiếng nói còn chút ghen ngào của Nhạc Linh San, “Cha, con không muốn, như thế nào cũng không muốn?”

Sau đó là giọng nói lãnh tĩnh trầm ổn của Nhạc Bất Quần, “Linh San, chuyện hôn nhân từ trước đến giờ đều do lệnh của cha mẹ, lời của mai mối con không có quyền từ chối.”

“Hôn nhân?” Lệnh Hồ Xung nghe được từ nhảy cảm này liền cảm thấy bất an. Sau đó thì Nhạc Linh San lau nước mắt chạy vọt ra, thấy hấn cũng không giống như trước như vậy vui vẻ kêu to “Đại sư huynh”, mà là u oán nhìn hấn một cái thật sâu rồi tiếp tục bỏ chạy.

Lệnh Hồ Xung từ mấy câu trò chuyện vừa nghe lồm được thì đoán rằng Nhạc Bất Quần muốn làm mai cho Nhạc Linh San thế nhưng lại bị nàng phản đối, thế là trong lòng hấn có một chút suy ngẫm.

Sư phụ biết gã từ nhỏ đã thích tiểu sư muội, người cũng rất thương yêu gã, cho nên đối tượng sư phụ nhắm đến tám chín phần mười chính là mình, nhưng nhìn phản ứng của tiểu sư muội... hình như nàng không muốn...

Trong khi Lệnh Hồ Xung còn đang cau mày suy tư thì giọng nói của Nhạc Bất Quần từ trong phòng truyền ra, “Xung nhi, nếu đã về sao còn đứng đó không vào?”

Lệnh Hồ Xung nghe được giọng của Nhạc Bất Quần vội vàng bỏ qua một bụng suy nghĩ, cung kính bước vào trong phòng rồi đến trước mặt Nhạc Bất Quần hành lễ, “Sư phụ, đồ nhi đã trở về.”

Nhạc Bất Quần nhìn đệ tử đặc ý của mình có chút nghi hoặc, gã vì sao trở về nhanh như vậy, theo hấn suy tính thì mọi việc không đơn giản như vậy mới phải.

“Chuyện ta căn dặn người có làm tốt không?” Nhạc Bất Quần hỏi.

Lệnh Hồ Xung gật đầu, “Lễ vật sư phụ tặng cho Đông Phương giáo chủ đồ nhi đã chuyển giao xong.” Còn về phần Khúc Phi Yên chê Nhạc Bất Quần hẹp hòi thì gã im lặng không nói. Nghĩ đến sự ngang ngược của Khúc Phi Yên lại làm gã nhớ khuôn mặt đầm lệ của Doanh Doanh, gã tự nhủ, < thì= ” ra= ” là= ” thế,= ” cũng= ” chẳng= ” trách= ” cô= ” nương= ” ấy,= ” vốn= ” là= ” mình= ” đã= ” khiến= ” doanh= ” doanh= ” không= ” vui,= ” cô= ” nương= ” ấy= ” chỉ= ” muốn= ” xa= ” giận= ” giúp= ” nàng= ” thôi.= ” >

Nhạc Bất Quần nhíu mi, thứ hấn muốn biết không phải là mấy thứ lễ vật râu ria đó, “Nghe nói người và Thánh cô của Nhật Nguyệt thần giáo có gặp mặt mấy lần, chuyển đi lên Hắc Mộc Nhai lần này người có gặp nàng không?”

Trong lòng Lệnh Hồ Xung khẽ động, chợt ngẩng đầu lên, chuyện quen biết Doanh Doanh gã cũng không nói cho sư phụ, như vậy sư phụ làm sao biết được? Không những vậy người còn biết Doanh Doanh là Thánh cô Thần giáo.

Nhạc Bất Quần thấy ánh mắt kinh nghi của Lệnh Hồ Xung thì biết gã đang bối rối, đành giải thích qua loa, “Ta nghe Phong sư thúc tổ nói qua.” Trong lòng lại cảm thấy gã đệ tử này vẫn chưa đủ trung thành với mình. Mặc dù chuyện lần này cũng không chứng tỏ điều gì... thế nhưng vô độc bất trượng phu, không phải sao?

Lệnh Hồ Xung không hề nghi ngờ, gật đầu, “Đệ tử có gặp Nhậm Doanh Doanh, bất quá đệ tử lại chọc nàng tức giận, Đông Phương giáo chủ không muốn đệ tử xuất hiện ở Hắc Mộc Nhai nữa.” Lệnh Hồ Xung đối sư phụ của mình hầu như không dám giấu điều gì.

Nhạc Bất Quần nghe xong sắc mặt trở nên lạnh lẽo, “Chuyện gì xảy ra? Người lại khiến tiểu cô nương nhà người ta giận dữ?” Thành sự bất tức bại sự có thừa, nếu Lệnh Hồ Xung thật cùng yêu nữ Nhậm Doanh Doanh yêu nữ kia cắt đứt, vậy đại sự của mình chẳng phải...

Lệnh Hồ Xung ảm đạm gật đầu, “Dạ, đệ tử nói với nàng mình thích tiểu sư muội, đệ tử thật không biết nàng lại thích ta.” Lệnh Hồ Xung mỗi lần nghĩ tới mình hiểu lầm sự ám chỉ của Doanh Doanh là tình huynh đệ thì đều muốn cho bản thân một cái tát.

Nhạc Bất Quần giấu bàn tay đang siết chặt của mình dưới tay áo, hắn hận không thể một chương bỏ chết tên đồ đệ ngu xuẩn này, đành lạnh lùng nói, “Nói đến Linh San, ta có chuyện muốn nói với ngươi.” Không ai có thể ngăn cản hắn hoàn thành đại nghiệp!

“Dạ?” Lệnh Hồ Xung nghe được Nhạc Bất Quần bỗng nhiên đem câu chuyện dời đến trên người tiểu sư muội, lại nhớ đến đoạn đối thoại vừa rồi trong lòng có dự cảm không may.

“Vừa rồi Linh San đã nói với ta nó thích Bình Chi, muốn gả cho Bình Chi, vì thế đã bị ta khiển trách một trận. Thế nhưng ngươi cũng biết ta chỉ có một đứa con gái là Linh San, nếu nó cương quyết kiên trì ta cũng không còn cách nào.” Nhạc Bất Quần tỏ vẻ xin lỗi Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung nghe xong giống như bị sét đánh ngang mày, tiểu sư muội thích Lâm Bình Chi? Làm sao có thể?

Nhìn bộ dạng không thể tin được của Lệnh Hồ Xung, Nhạc Bất Quần biết mục đích của mình đã đạt được, liền không ngừng cố gắng biểu hiện bộ dạng từ phụ, “Xung nhi, ta đối với ngươi chẳng khác gì con ruột, thế nhưng Linh San là nữ nhi bảo bối được ta cưng chiều từ nhỏ đến lớn, cũng vì vậy nó đã bị ta và sư nương người chiều đến hư rồi. Chuyện của nó, người làm cha mẹ như ta đây cũng không quản được.”

Lệnh Hồ Xung ở trước mặt Nhạc Bất Quần miễn cưỡng nở nụ cười, “Sư phụ, tiểu sư muội có thể tìm được người thật lòng yêu thương nàng là một chuyện tốt, đệ tử... chỉ là không đủ phúc khí mà thôi. Đệ tử một mỗi, xin cáo lui trước.”

Trên mặt Nhạc Bất Quần lộ ra thần tình thấu hiểu, vỗ vỗ vai Lệnh Hồ Xung, “Được rồi, ngươi đi nghỉ ngơi thôi.”

Lệnh Hồ Xung xin cáo lui xong, Nhạc Bất Quần chấp tay sau lưng đi lên chỗ cao nhất của Hoa Sơn, hắn hít thật sâu một hơi rồi phóng mắt nhìn những ngọn núi nhỏ bên cạnh thăm nghĩ,

Lệnh Hồ Xung thất hồn lạc phách rời khỏi tiểu cư của sư phụ trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh mình cùng tiểu sư muội đùa giỡn, luyện công từ nhỏ đến lớn, hết thấy mọi việc đều vô cùng tốt đẹp. Bản thân gã đã từng cho rằng tiểu sư muội nhất định sẽ thành thê tử của mình, sau đó bọn họ có thể giống như sư phụ và sư nương ân ái ái ái, cùng nhau phát dương quang đại phái Hoa Sơn.

Thế nhưng, hết thấy đều biến đổi từ khi Lâm Bình Chi báii nhập môn hạ phái Hoa Sơn, từ lúc đó trong miệng tiểu sư muội cả ngày nhắc tới không còn là “Đại sư huynh, đại sư huynh, ” mà là “Tiểu Lâm tử, tiểu Lâm tử”.

Thậm chí thời gian ở cùng với mình lời nói thường xuyên nhất cũng là, “Tiểu Lâm tử hôm nay học một bộ kiếm pháp” “Tiểu Lâm tử hôm nay lúc gánh nước bị mất mặt” ...

Đáng cười thay chính mình lại vẫn tự cho là đúng, cho rằng dựa vào cảm tình nhiều năm như thế của mình và tiểu sư muội thì một Lâm Bình Chi nho nhỏ căn bản chẳng thể uy hiếp. Tiểu sư muội chẳng qua chỉ là thích cảm giác mới lạ khi có tiểu sư đệ mà thôi.

Nhưng là bây giờ xem ra, lúc này ánh mắt u oán của tiểu sư muội lúc rời đi chính là oán hận mình đi. Nghĩ đến đây, Lệnh Hồ Xung cảm giác trái tim giống như bị dao cắt, thật đau, thật đau.....

Lại nói đến Nhạc Linh San sau khi chạy khỏi viện tử thì một đường chạy đến trụ sở bí mật do nàng và đại sư huynh phát hiện khi còn bé, lại nghĩ đến cuộc nói chuyện lúc này của mình và phụ thân trong nhất thời cảm thấy tâm như tro tàn.

“Sư tỷ, ngươi làm sao vậy?” Nhạc Linh San dừng lại, nghe được giọng nói của người không muốn gặp nhất lúc này, nàng thực sự rất muốn xoay người lại hét lớn vào đối phương một câu, “Ngươi rút cho ta!” Thế nhưng nhớ đến dĩ vãng người kia luôn nhân nhượng mình, còn có mình và hắn hằng ngày hi hi ha ha, cảm giác không đành lòng lại mạnh mẽ dâng lên.

Nàng chỉ có thể cố nén nghẹn ngào nói, “Tiểu Lâm tử, ta không sao, chỉ là muốn yên lặng một chút, ngươi đi trước đi.”

Lâm Bình Chi lúc này đã nhìn thấy tiểu sư tỷ là một đường vừa chạy vừa khóc, thậm chí không nhìn thấy mình đang đứng bên đường, vì thế có chút bận tâm mới lên tiếng hỏi han.

Nghe xong lời nói của Nhạc Linh San Lâm Bình Chi trái lại càng thêm lo lắng, theo như kinh nghiệm ở chung của hắn và Nhạc Linh San lúc trước thì Nhạc Linh San tuyệt đối không phải loại người chịu đựng ủy khuất còn có thể giữ trong lòng, hôm nay thế nào...

“Sư tỷ, người...” Lâm Bình Chi muốn khuyên giải Nhạc Linh San nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, chỉ có thể đứng nguyên ở đó vẻ mặt đỏ bừng, tay chân luống cuống.

Thấy Lâm Bình Chi không chịu đi, Nhạc Linh San rốt cục nhịn không được lửa giận trong lòng, mặc dù biết Lâm Bình Chi thị vô tội, nhưng là vẫn phát hỏa với hắn.

“Người có phiền hay không, ta muốn người đi thì người cứ đi, đừng dài ở đây làm gì!”

Lâm Bình Chi cũng không để ý tính xấu của Nhạc Linh San, trái lại thấy nàng rốt cục chịu nói mà thở dài một hơi, “Sư tỷ, có việc gì tức giận thì cứ trút lên người ta, sau khi hả giận rồi thì trong lòng mới dễ chịu.” Nói xong liền bày ra bộ dạng mặc người mắng, mặc người đánh ta không một câu oán hận.

Chính là bộ dáng này khiến Nhạc Linh San bình tĩnh lại, nhìn Lâm Bình Chi ôn nhu cười với mình đột nhiên nàng cảm thấy hắn có chút giống với phụ thân luôn luôn nho nhã của mình, rồi nàng lại so sánh một chút với bộ dạng không thể nương tựa còn có biểu tình cứng nhả không nghiêm chỉnh mà đại sư huynh luôn treo trên mặt, trong lòng liền bất tri bất giác thả lỏng bài xích với Lâm Bình Chi.

Trong ngực đã không còn tức giận và oán khí, Nhạc Linh San liền khôi phục bình thường, nghĩ đến những lời phụ thân nói với mình, Nhạc Linh San thử dò xét hỏi, “Tiểu Lâm tử, người có thích ai không?” Nếu là có, nàng nhất định phải nói cho phụ thân cái kia ý niệm kia đi, thế nhưng nếu là không có thì...

Lâm Bình Chi bị Nhạc Linh San hỏi đột ngột như thể gương mặt thoát cái đỏ bừng, “Sư tỷ... Người nói cái gì đó.”

Nhìn bộ dạng xấu hổ của Lâm Bình Chi Nhạc Linh San nín khóc mỉm cười, tạm thời yên tâm vấn đề trong lòng liền có ý niệm đùa giỡn tiểu sư đệ đáng yêu này, “Làm sao vậy? Ta là sư tỷ của người, có chuyện gì không thể nói cho ta biết? Nói, người có thích ai không?” Nhạc Linh San nhìn bộ dạng của Lâm Bình Chi trong lòng có chút mong đợi.

Cho tới bây giờ Lâm Bình Chi đối với tiểu sư tỷ của mình vẫn không có lực chống đỡ, đành đáp ứng nhỏ giọng nói “Có.” Sau đó cẩn thận nhìn Nhạc Linh San.

Tâm tư của con nữ nhi luôn nhạy cảm hơn nam nhân rất nhiều, huống hồ Nhạc Linh San cũng vì ý tứ của Nhạc Bất Quần mà đối với Lâm Bình Chi càng thêm tỉ mỉ chú ý, nàng đương nhiên thấy được Lâm Bình Chi sau khi nói xong len lén liếc nhìn bản thân. Tuy rằng nàng cũng không thích Lâm Bình Chi, thế nhưng lòng hư vinh của nàng vẫn lặng lẽ bành trướng một chút.

Cũng không vạch trần tâm tư của Lâm Bình Chi, Nhạc Linh San chỉ cười cười với y, làm bộ cái gì cũng không biết, nói, “Tiểu Lâm tử nha, tuổi không lớn lắm nhưng tâm tư lại không nhỏ, đã có người thương rồi! Hôm nào đờ mang đến để sư tỷ hảo hảo giúp người nhìn một chút!”

Lâm Bình Chi tuy rằng nghe Nhạc Linh San không hỏi tới nữa thì thở dài một hơi, thế nhưng ở sâu trong nội tâm vẫn còn có chút thất vọng, đã đánh mất một cơ hội bày tỏ đi.

Tâm tình trở nên tốt hơn, Nhạc Linh San quyết định vì tình yêu của mình thử nỗ lực một lần, nếu là thật không được, kỳ thực tiểu Lâm tử cũng tốt... Ai nha, mắc cỡ chết người!

Thấy Nhạc Linh San bỗng nhiên đỏ mặt chạy đi, Lâm Bình Chi cũng không hiểu ra sao, thế nhưng thấy nàng vừa từ bộ dạng vô cùng đau lòng khôi phục lại sự linh động bình thường y cũng không dám hỏi nhiều, thế nên không thể làm gì khác hơn là lặng lẽ theo nàng, cho đến khi Nhạc Linh San an toàn trở về phòng mới rời đi.

Từ trong cửa sổ thấy Lâm Bình Chi đã rời đi Nhạc Linh San thở dài một hơi, vuốt gò má nóng hổi của mình, rơi vào trầm tư...

34. Chương 34: Tính Toán Của Đan Vô Ngân

Ngày hôm sau Nhạc Linh San đi đến gian phòng của Lệnh Hồ Xung, nàng đứng bên ngoài lên tiếng gọi, “Đại sư huynh, đại sư huynh, huynh ra đây với muội một chút.”

Từ sau khi trở về Lệnh Hồ Xung luôn không khống chế được mà chìm đắm trong thương tâm, nay vừa nghe được giọng nói của Nhạc Linh San trong lòng liền động mạnh một cái, sau đó từ trên giường xử ra một thể lý ngư đả đỉnh (cá chép trở mình) ngồi bật dậy, tùy tiện phủ thêm áo khoát liền bước ra khỏi phòng.

“Tiểu sư muội, sao muội lại tới đây?” Lệnh Hồ Xung có chút hưng phấn hỏi.

Nhạc Linh San thấy Lệnh Hồ Xung quần áo xốc xếch, lại nghĩ tới Lâm Bình Chi rất giống phụ thân mình luôn luôn để ý áo mũ chỉnh tề, thì không khỏi nhú mày một cái. Thế nhưng nghĩ đến những kỷ niệm ngọt ngào đã trải qua cùng Lệnh Hồ Xung, nhất thời lòng nàng cũng mềm xuống, quyết định vẫn tiếp tục kế hoạch dò xét của mình.

“Đại sư huynh, phụ thân có nói gì với huynh không?” Nhạc Linh San thử dò xét Lệnh Hồ Xung xem gã có biết phụ thân muốn hứa gả mình cho Lâm Bình Chi không..

Lệnh Hồ Xung vừa nghe Nhạc Linh San nói vậy, hưng phấn vừa được đẩy lên hoàn toàn biến mất, mà nổi u buồn trong lại một lần nữa trở về trên mặt, “Có, huynh có biết.”

Trong lòng Nhạc Linh San chờ mong nhìn thấy biểu tình hoặc kinh ngạc, hoặc tức giận của Lệnh Hồ Xung nếu không bất cứ một biểu tình nào khác cũng sẽ khiến nàng có hy vọng. Thế nhưng bộ dạng thờ ơ của Lệnh Hồ Xung đã làm nàng thất vọng rồi, Nàng đau đớn nghĩ thầm.

Cảm giác một mảnh phượng tâm của mình dành cho Lệnh Hồ Xung đều bị chó ăn mất Nhạc Linh San tức giận nói, “Đại sư huynh, ta phải cho tiểu Lâm tử, người sẽ chúc phúc cho ta chứ?”

Móng tay của Lệnh Hồ Xung bấm thật chặt vào da thịt, để lại ấn ký thật sâu, “Tiểu sư muội, chúc mừng muội.” Lệnh Hồ Xung cơ hồ là nghiêng răng thốt ra từng chữ. Tiểu sư muội muốn mình chúc phúc nàng, mình nhất định sẽ làm được!

Nhạc Linh San thất vọng nhìn Lệnh Hồ Xung, sau đó xoay người chạy đi không hề quay đầu lại, nàng không nhìn thấy ở phía sau nàng, máu tươi từ trong ống ta áo của Lệnh Hồ Xung từng giọt tí tách rơi xuống nhuộm đỏ cả một vùng đất dưới chân gã.

Hắc Mộc Nhai,

Đan Vô Ngân cầm tờ giấy vừa được lấy ra tên chân tín cấp vừa cười đến nghiêng trời lệch đất, sau đó thuận thế ngã vào trong lòng Đông Phương Bất Bại.

“Tử Khiêm, có chuyện gì sao?” Đông Phương Bất Bại có chút nghi hoặc nhìn Đan Vô Ngân đang cười đến không còn chút hình tượng nào, từ trong tay hắn cầm lấy tín tình báo tín cấp gửi về nhìn một chút sau đó cũng không nhận được nỗ lực cười.

“Cha con nhà họ Nhạc này đúng thật là ... cực phẩm nha!” Đông Phương Bất Bại cảm thán.

Nguyên lai, nội gián của Đông Phương Bất Bại thiết lập tại Hoa Sơn truyền tin tức về, đem sự việc hỗn loạn của Lệnh Hồ Xung cùng cha con Nhạc Linh San, Nhạc Bất Quần đều ghi lại rõ ràng trên giấy, phía dưới còn có vài dòng phỏng đoán tâm kế Nhạc Bất Quần của vị huynh đệ nội gián đó, đọc ra thật đúng là có tính giải trí cao mà.

Đan Vô Ngân cười đến mức nói chuyện cũng không đủ hơi nhưng vẫn cố gắng hỏi Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương, người xác định nội gián người bố trí là dùng để làm chính sự chứ không phải để sưu tập bất quái?”

Đông Phương Bất Bại ghen lời, đầu đầy hắc tuyến nhìn chữ viết chi chít trên giấy, trong lòng thâm nhủ . Đành có chút đỏ mặt cố gắng chuyển đề tài.

“Tử Khiêm, Nhạc Bất Quần đánh bàn tính lần này chỉ bỏ ra một nữ nhi, một đồ đệ mà lại muốn thu về trong tay cả Tịch tà kiếm phổ lẫn Quỳnh hoa bảo điển, thật đúng là một vị ‘Quân tử’ nha!” Đông Phương Bất Bại lạnh lùng cong khóe môi.

Đan Vô Ngân cũng không đưa ra ý kiến gì chỉ bình tĩnh nhìn kỹ tin tình báo kia, nói, “Nhạc Bất Quần cho rằng tất cả người trong thiên hạ đều là kẻ ngu si sao? Hay là hẳn thật cho rằng nữ nhi và đồ đệ của hắn thật là bảo bối khó gặp gì đó, người người đều muốn tranh giành.” Đan Vô Ngân nghĩ những nhân sĩ chính đạo đó có thể bị Nhạc Bất Quần lừa bịp nhiều năm như vậy cũng thật sự rất cường đại.

“Chúng ta nên làm cái gì đây?” Đông Phương Bất Bại biết phương diện mưu lược của mình không quá xuất sắc, liền thoải mái hỏi Đan Vô Ngân.

Đan Vô Ngân ôm Đông Phương Bất Bại nói, “Không quan hệ, cứ để bọn họ hồ nháo đi, chúng ta không ngốc, Lâm Bình Chi cũng là kẻ tinh minh, chờ đến thời khắc mấu chốt để người của chúng ta ‘bang trợ’ y một chút là được rồi.”

Đông Phương Bất Bại gật đầu, “Ừ, dù sao thì mặc kệ Nhạc Bất Quần nhảy nhót như thế nào cũng không có biện pháp biết Lâm Bình Chi đem Tịch tà kiếm phổ giấu ở đâu.”

Đan Vô Ngân bỗng nhiên có chút tò mò, “Đông Phương, người nói lúc Lâm Bình Chi được Nhạc Linh San rõ ràng không mang theo gì cả, ngay cả Nhạc Bất Quần cũng không có phát hiện manh mối nào, như vậy y có thể đem Tịch tà kiếm phổ giấu ở chỗ nào chứ?”

Đông Phương Bất Bại cười thần bí, “Tuy rằng ta cũng không rõ lắm Tịch tà kiếm phổ của Lâm gia có bộ dạng thế nào, nhưng Quỳnh hoa bảo điển và Tịch tà kiếm phổ vốn là cùng một nguồn nên có lẽ hình thức cũng không sai biệt lắm, Quỳnh hoa bảo điển vốn là một mảnh y phục.”

Đan Vô Ngân đã hiểu, mọi người đều theo bản năng nghĩ rằng bí tịch phải là một quyển sách, nếu thật sự được ghi chép trên y phục đúng là không dễ bị phát hiện.

Nhạc Bất Quần ở tại Hoa Sơn không thể nào ngờ “diệu kế” của mình cư nhiên đã bị địch nhân lớn nhất phát hiện, hắn còn đang khổ tâm tính toán xem làm thế nào để có thể mau chóng đạt được mục đích.

Mà lúc này, Ninh Trung Tắc đang ở bên cạnh hắn dò hỏi, “Sư huynh, muội nghe Linh San nói huynh muốn gả nàng cho Bình Chi?” Ninh Trung Tắc có thể xem như một vị mẫu thân tốt, làm sao không biết ý trung nhân của nữ nhi mình là Lệnh Hồ Xung. Bởi vậy khi nghe nói Nhạc Bất Quần muốn đem Nhạc Linh San gả cho Lâm Bình Chi, trong lòng bà luôn có một chút lo lắng.

Nhạc Bất Quần không ngờ Ninh Trung Tắc biết chuyện nhanh như vậy, hơi nhíu nhíu mày, “Sư muội, ta làm như vậy đều là đã có suy tính cả rồi.”

Ninh Trung Tắc biết trạng thái của mình luôn mưu tính sâu xa, nghe hắn nói như vậy cũng tạm thời buông xuống lo âu, nghe Nhạc Bất Quần giải thích.

“Sư muội, người thật sự cho rằng lấy tính cách của Xung nhi có thể chiếu cố tốt Linh San sao?” Lúc này, Nhạc Bất Quần đang diễn hình tượng một người chồng, người cha tốt.

Ninh Trung Tắc sửng sốt, “Hắn là có thể đi, Xung nhi từ nhỏ đã cùng Linh San lớn lên, đối với thói quen, sở thích của nha đầu đó đều rất rõ ràng, làm sao sẽ không thích hợp?” Ninh Trung Tắc là người nhìn Lệnh Hồ Xung lớn lên, bà luôn xem Lệnh Hồ Xung như con trai ruột, bởi vậy cảm giác Lệnh Hồ Xung như thế nào cũng đều rất thuận mắt.

Nhạc Bất Quần lắc đầu, “Ta xem đã nhiều năm như vậy nàng làm sao còn không nhìn ra chứ. Linh San được chúng ta bảo vệ quá tốt rồi, thế nên đơn giản tinh khiết cũng rất yếu đuối, mà Xung nhi lại là một đứa tâm tính hơi hợ làm sao có thể chiếu cố tốt tâm tình của Linh San. Ngược lại là Bình Chi, nhà y đã trải qua đại nạn, chúng ta lại có ân với y, cho nên vô luận thế nào y cũng sẽ không khi dễ Linh San, huống chi Lâm gia diệt môn khiến hắn thành thực hơn rất nhiều, có thể chiếu cố Linh San thật tốt.”

Ninh Trung Tắc nghe Nhạc Bất Quần nói cũng rất có đạo lý, thế nhưng cũng chưa tán thành, “Nhưng Linh San là thích Xung nhi nha, Xung nhi cũng rất thích Linh San.” Ninh Trung Tắc vẫn luôn mong muốn con

gái và đại đệ tử của mình đều hạnh phúc.

Nhạc Bất Quần lắc đầu, “Bọn họ chẳng qua là ở cùng nhau đã quá lâu liền coi như là thích, ta thấy ấn tượng của Linh San đối với Bình Chi cũng không cạn, chúng ta cứ nhìn một chút đi.” Nhạc Bất Quần cũng đã muốn cùng Ninh Trung Tắc nói thêm gì nữa.

Ninh trung tắc không còn cách nào đành phải gật đầu, “Cũng được, đến lúc đó nhìn thử xem ý của Linh San và Xung nhi là như thế nào.”

Lâm Bình Chi cũng đồng thời nghe được tin tức Nhạc Bất Quần muốn gả Nhạc Linh San cho mình, trong lòng không ngừng kích động.

Đương sơ Lâm gia chịu nạn diệt môn, y ở trong sự che chở của phụ mẫu và các sư huynh đệ thoát được một kiếp, nhưng một người vốn được cưng chiều từ nhỏ bây giờ phải đơn độc đào vong bên ngoài lại bị người xấu không ngừng hãm hại, thì sự xuất hiện của Nhạc Linh San chẳng khác gì nữ thần từ trên trời giáng xuống cứu vớt y. Sau đó sư phụ lại mạo hiểm cùng phái Thanh Thành quyết liệt trở mặt thu y làm đồ đệ, Nhạc Linh San trở thành tiểu sư tỷ của mình lại đối với mình chiếu cố đủ đường.

Bởi vậy, Nhạc Linh San ở trong lòng của y đã để lại ấn ký sâu đậm, rồi lại qua thêm một thời gian chính y không thể kiềm chế thâm thích nàng. Thế nhưng, sau khi đi tới phái Hoa Sơn y mới biết được nguyên lai nữ thần của mình đã có ý trung nhân, chính là đại sư huynh Lệnh Hồ Xung.

Trong nháy mắt đó, tâm ý của y lập tức nguội lạnh, bởi vì đại sư huynh là đệ tử ưu tú nhất của phái Hoa Sơn, cũng là đệ tử được sư phụ và sư nương thương yêu nhất, lại còn là người thừa kế đã được toàn bộ môn phái thừa nhận. Trọng yếu nhất là, nữ thần của mình cũng thích gã!

Thế nhưng thời gian dần trôi qua, trái tim của y từ từ sống lại. Lệnh Hồ Xung tuy rằng ưu tú, nhưng lại là một người không hiểu quy củ cá tính tùy tiện, căn bản không thể mang đến hạnh phúc cho nữ thần.

Hiện tại, nếu sư phụ thật có ý tứ này, như vậy không phải chứng tỏ bản thân y vẫn còn cơ hội?

Những vui vẻ trong lòng Lâm Bình Chi không ngừng nẩy mầm, y âm thầm mong đợi tin tức xác định, thậm chí thiếu chút nữa là đã chạy đi hỏi Nhạc Linh San.

“Cốc! Cốc! Cốc!” Đúng lúc này, cửa phòng của Lâm Bình Chi vang lên tiếng gõ, y cố gắng đè nén sự vui mừng biểu lộ trên nét mặt, đứng dậy đi mở cửa, hóa ra là nhị sư huynh Lao Đức Nặc.

“Nhị sư huynh, sao huynh lại đến đây?” Lâm Bình Chi sửng sốt một chút, nhị sư huynh chính là đệ tử lớn tuổi nhất trong phái Hoa Sơn, bởi vậy tuy rằng hẳn không phải đại đệ tử nhưng vẫn rất được sư phụ coi trọng.

Lao đức nặc thật thà cười, “Không có gì, ta nghe nói đệ và tiểu sư muội sẽ muốn thành thân, nên đến chúc mừng đệ.” Lao Đức Nặc tự động giản lược hai “chữ có thể” đi.

Tuy rằng biết rõ tin tức này không nhất định chuẩn xác, thế nhưng trong lòng Lâm Bình Chi vẫn vô cùng vui vẻ, ha ha nở nụ cười, “Nhị sư huynh chê cười, nói không chừng sư phụ chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, tin tức vẫn còn chưa xác định mà.”

Tuy rằng miệng nói lời khiêm tốn, thế nhưng trên mặt Lâm Bình Chi cũng không hề nén được tình tự hưng phấn, vui sướng.

Lao Đức Nặc cười vui vẻ, “Người cũng đừng giả bộ nữa, tin tức này đã được lưu truyền khắp phái Hoa Sơn rồi còn có thể là giả sao?”

Lâm Bình Chi mời Lao Đức Nặc vào phòng rồi rót một chung trà cho hắn, “Đã lan truyền ra sao? Nhanh như vậy!” Lâm Bình Chi trong lòng âm thầm vui vẻ, nếu thật đã truyền đến mọi người đều biết thì dù sư phụ không có tính toán đó nhưng vì thanh danh của Nhạc Linh San cũng phải đem nàng gả cho mình.

Lao Đức Nặc gật đầu, “Đúng vậy, đã lan truyền ra rồi.” Sau đó trên mặt lộ ra biểu tình do dự, “Tiểu sư đệ, có mấy lời sư huynh không biết có nên nói hay không.”

Lâm Bình Chi sửng sốt, “Sư huynh cứ việc nói.”

“Mấy ngày trước khi tin sư phụ muốn đem Linh San gả cho người truyền ra, đã có người buông lời ganh ghét.” Biểu tình của Lao Đức Nặc có chút oán giận, “Người đó nói rằng nếu không phải dựa vào truyền thừa của Lâm gia làm sinh kế, tiểu sư muội căn bản sẽ không gả cho người.”

Lâm Bình Chi vừa nghe hai chữ “truyền thừa” thì như bị sét đánh. Lâm gia bị diệt môn từ lâu làm gì còn truyền thừa gì đó, như vậy, cái truyền thừa này phải chăng là...

Lâm Bình Chi sắc mặt ngưng trọng hỏi Lao Đức Nặc, “Nhị sư huynh, huynh nói có thật không?”

Lao Đức Nặc nhanh chóng đính chính, “Ta đã nói đây chỉ là một lời đồn, đệ làm sao lại để ở trong lòng như vậy, nhất định là này mấy tiểu tử thời kia thấy người sắp thành thân với tiểu sư muội nên đổ kị mà nói bậy.” Sau đó thấy sắc mặt Lâm Bình Chi không đúng liền vội vàng cáo từ.

“Bình Chi nha, ta là tới chúc mừng không nghĩ tới lại làm đệ khó chịu, đệ cũng đừng suy nghĩ nhiều, ta đi trước.” Sau đó cự tuyệt ý giữ khách của Lâm Bình Chi mà rời khỏi.

Xoay lưng về phía Lâm Bình Chi, trên khóe môi Lao Đức Nặc khẽ nhếch lên thành một nụ cười mỉm.

Mà Lâm Bình Chi thì vẫn còn ngồi ngơ ngác trong phòng.

35. Chương 35: Nhị Thánh Hạ Nhai

“Đông Phương thúc thúc, Vô Ngân thúc thúc, ta muốn hạ nhai!” Ngày hôm đó, lúc Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại vừa thức dậy, Khúc Phi Yên đã vọt vào tuyên bố với hai người họ.

Đan Vô Ngân ngốc lảng, “Phi Yên, đã xảy ra chuyện gì sao? Làm sao sẽ đột nhiên muốn hạ nhai?” Là khuê mật của Doanh Doanh, Khúc Phi Yên không phải nên ngoan ngoãn ở Hắc Mộc Nhai an ủi Doanh Doanh đang thương tâm ‘

sao?

Trên khuôn mặt nhỏ của Khúc Phi Yên tràn đầy oán giận, “Cũng tại Doanh Doanh đó! Người ta khuyên như thế nào nàng cũng cứ thương tâm như vậy, vì thế ta nghĩ mang nàng đi du ngoạn giang hồ để cho nàng biết thiên nhai hà xứ vô phương thảo* hà tất hơn phương mãi một cảnh!”

Đan Vô Ngân có chút im lặng nhìn Khúc Phi Yên đang hùng hổ chống tay lên hông thuyết giáo, bỗng dưng có một câu nói là châm ngôn trong chủ nghĩa hậu hiện đại xuất hiện trong đầu hắn, đây đúng là “Chủ nghĩa Nữ quyền” mà. Hắn đành hỏi lại, “Phi Yên nha, người là muốn dẫn Doanh Doanh hạ nhai?”

Khúc Phi Yên gật đầu, “Đúng rồi, làm sao vậy, không được sao?” Khúc Phi Yên uy hiếp mở to đôi mắt, rất có khí thế “người chỉ có thể đồng ý, nếu người không đồng ý ta cũng sẽ đi.”

“Nhậm thúc thúc của người đồng ý sao?” Đan Vô Ngân cảm giác được mình không thể trêu vào tiểu cô nương này, đành quyết định đem câu chuyện đổ lên đầu Nhậm Ngã Hành, dù sao gã cũng là phụ thân của Doanh Doanh, Khúc Phi Yên sẽ không dám quá phận với gã.

Khúc Phi Yên dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn Đan Vô Ngân, “Đương nhiên đã đồng ý, nếu không ta tìm người để làm gì.” Chỉ cần người đồng ý thì thuyết phục Nhậm thúc thúc không phải là rất dễ dàng sao.

Đan Vô Ngân lại ngốc lảng, Nhậm Ngã Hành điều không phải ước gì Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung vĩnh viễn không gặp lại sao, thế nào lại để Doanh Doanh hạ nhai?

Thế nhưng nếu người làm phụ thân đã đồng ý rồi, Đan Vô Ngân cũng không cự tuyệt, “Được rồi, vậy lúc người và Doanh Doanh hạ nhai phải chú ý an toàn, còn phải mang theo ít nhất ba mươi hộ vệ, hơn nữa không được ẩn dấu hành tung, mỗi lần đi đến nơi nào đó phải ghé qua phân đà báo bình an. Còn nữa, đến chỗ Bình đại ca lấy vài bình thuốc để đi đường, mấy thứ như thuốc trị thương, thuốc mê hay mấy loại quái dược khác cũng nên lấu một ít, đề phòng khi bị thương hoặc bị người ta khi dễ...”

Khúc Phi Yên có chút không nhịn được nghe Đan Vô Ngân lải nhải, giơ giơ bàn tay nhỏ bé, “Được rồi được rồi, thực sự dong dài qua mà, nhân gia cũng không phải ngu ngốc, ta biết nên làm thế nào!”

Đan Vô Ngân bị kiềm hãm, dong dài? Mình là để lo lắng cho bọn họ nha! Cự nhiên bị oán giận là dong dài!

Nhìn bộ dạng Đan Vô Ngân bị đả kích, Đông Phương Bất Bại rất không có lương tâm cười trộm, sau đó lại rơi vào miệng sói của Đan Vô Ngân một lang vắn, “Đông Phương, người đang cười nhạo vì phu sao?”

Từ lâu đã quen thuộc các loại biểu tình của Đan Vô Ngân, Đông Phương Bất Bại vừa đã biết nếu không cho hắn một câu trả lời thỏa mãn thì kết quả chính là mình sẽ bị lôi kéo trở về giường, nơi mà lúc này y phải cố gắng lắm mới rời khỏi được. Thế nên Đông Phương Bất Bại chỉ có thể cuống quýt lắc đầu, “Không có, ta chẳng qua mặt ta bị tê nên muốn cử động một chút.”

Khúc Phi Yên nhìn thấy đôi “lão phu lão thê” này lại bắt đầu điềm điềm mặt mặt thì liền liếc mắt khinh thường, rộng lượng quyết định không cùng bọn họ chấp nhặt, dù sao đã thông báo xong rồi, nàng còn phải vội vàng trở về thu dọn hành lý nữa đây.

Kết quả là, Khúc Phi Yên và Nhậm Doanh Doanh vốn đã có chuẩn bị trước thật thà mang theo một đám hộ vệ ly khai Hắc Mộc Nhai. Ma nữ đã bắt đầu dần thân vào giang hồ rồi, Chính đạo, các người đã chuẩn bị xong chưa?

Khi nghe Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên đã hạ nhai, Đan Vô Ngân cau mày đi tìm Nhậm Ngã Hành, “Người đang nghĩ cái gì đó, làm sao lại đồng ý để Phi Yên mang theo Doanh Doanh đi ra ngoài?” Cho dù hắn đã chuẩn bị xong hết các bước bảo vệ, thế nhưng nghĩ tới việc để hai tiểu cô nương mới mười hai mười ba tuổi bước chân vào giang hồ, hắn vẫn là không thể yên lòng được.

Nhậm Ngã Hành sững sốt, “Sao lại là ta đồng ý để các nàng hạ nhai, không phải là các người sao?” Hai người liếc nhau, sau đó cười khổ. Ai có thể nghĩ đến tiền nhiệm giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo dày dạn mưa gió, cùng với giáo chủ phu nhân đang đảm nhiệm chức vụ quân sư lại có thể bị một tiểu cô nương lừa gạt xoay vòng.

“Ta nói với Phi Yên chỉ cần người và Đông Phương Bất Bại đồng ý, các nàng có thể hạ nhai.” Nhậm Ngã Hành tỏ vẻ “người làm sao sẽ đồng ý yêu cầu của các nàng”, đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu Đan Vô Ngân, hoàn toàn quên rằng bởi vì chính mình không chịu được sự tấn công của hai tiểu cô nương kia mới ném củ khoai bồng tay này cho người khác.

Đan Vô Ngân nhún nhún vai, biểu thị rằng hắn cũng rất bất đắc dĩ, “Ta hỏi Phi Yên, Phi Yên nói người đồng ý.”

Nhậm Ngã Hành có chút đau đầu, “Tiểu Phi Yên này, thực sự là to gan lớn mật! Vậy làm sao bây giờ?” Nhậm Ngã Hành rất cuộc phát hiện, đối đãi Doanh Doanh và Khúc Phi Yên, những kinh nghiệm đối nhân xử thế mà gã mất nhiều năm trên giang hồ mới có thể học được đều chưa từng dùng được. Hai tiểu nha đầu kia chỉ cần một khóc hai nháo ba làm nũng là gã đã phải bỏ giáp đầu hàng.

“Quên đi, Phi Yên nói cũng có đạo lý, để Doanh Doanh thấy việc hơn nói không chừng có thể phai nhạt đi tâm tư với Lệnh Hồ Xung. Nếu thực sự không được, cùng lắm chúng ta cướp Lệnh Hồ Xung về Hắc Mộc Nhai làm áp trại tướng công. Nhạc Bất Quần cho dù có bản lĩnh hơn nữa cũng không dám nói gì, cũng không chừng hắn lại càng vui vẻ vì mục đích của mình lại tiến thêm được một bước.” Đan Vô Ngân đối hai người tiểu nha đầu cũng rất khó xử, nhưng lại không nhẫn tâm để các nàng yếu đuối cả đời.

Nhậm Ngã hành có chút khinh bỉ nhìn Đan Vô Ngân, “Người sớm muộn gì cũng làm hư hai tiểu nha đầu này!” Kết quả Đan Vô Ngân cũng ném cho gã một ánh mắt đồng dạng, “Xấu hổ xấu hổ, luận đến việc làm hư các nàng, ta còn phải phải học hỏi nhiều ở Nhậm Tiên Bối!”

Hai người khí thế hung hăng liếc nhìn nhau, lại đồng thời chấm dứt tranh chấp. Tuy là nói như vậy, thế nhưng... Vẫn là không yên lòng nha!

Đông Phương Bất Bại tiến đến, thấy hay Đan Vô Ngân và Nhậm Ngã Hành như hai con gà trống chọi bại trận ngồi ủ rũ một bên.

“Làm sao vậy? Không có chuyện gì chứ.” Đông Phương Bất Bại quan tâm hỏi, đương nhiên đối tượng chỉ giới hạn ở Đan Vô Ngân, còn về phần Nhậm Ngã Hành, Đông Phương giáo chủ rất có khí thế hừ một tiếng,

Đan Vô Ngân đem ngọn ngành chuyện mình bị tiểu nha đầu Khúc Phi Yên lừa bòn nói cho Đông Phương Bất Bại, sau đó tỏ vẻ đáng thương cầu được an ủi. Đông Phương Bất Bại buồn cười nhìn phu quân cùng địch nhân lớn nhất của mình đột nhiên bộc phát tâm tính trẻ con.

“Tử Khiêm, người thế nào cũng hồ đồ như vậy.” Đông Phương Bất Bại cười chỉ trích Đan Vô Ngân.

“Hử?” Đan Vô Ngân nghi ngờ ngẩng đầu lên, “Chỉ giáo cho?”

Đông Phương Bất Bại pha một ly trà cho Đan Vô Ngân, lại tự rót cho mình một ly, “Doanh Doanh và Phi Yên đều là hai tiểu cô nương thông minh nhanh trí, Phi Yên còn cùng Khúc Dương vào Nam ra Bắc rất nhiều năm, bên người lại có không ít cao thủ theo bảo hộ, một lát nữa ta lại an bài thêm vài tên ám vệ thiếp thân bảo hộ hai nàng là được. Theo tính cách của hai tiểu nha đầu đó chỉ sợ người thua thiệt là những kẻ không có mắt dám chọc ghẹo các nàng.”

Đông Phương Bất Bại Doanh Doanh do chính mình nuôi lớn và bản lãnh của những giáo chúng hộ vệ còn rất tự tin.

Đan Vô Ngân lắc đầu, “Ta không phải lo lắng an toàn của các nàng, mà là nếu như Doanh Doanh vô tình gặp được Lệnh Hồ Xung sẽ lại thương tâm, lỡ như bên cạnh còn có hạc Bất Quần tính kế thì làm sao bây giờ? Dù sao các nàng có cơ linh hơn nữa cũng chỉ là hai đứa nhóc.” Đan Vô Ngân nói ra việc bản thân lo lắng nhất.

Đông Phương Bất Bại nghe xong thì đã biết Đan Vô Ngân vẫn còn ám ảnh kịch bản của cái tiểu ngạo giang hồ gì đó mà hắn đã nói, “Tử Khiêm, nơi đây không phải là câu chuyện giang hồ mà người đã kể. Câu chuyện giang hồ ở đây là dựa vào chúng ta tự tay viết nên.”

Đan Vô Ngân vốn thông minh tuyệt đỉnh, bất quá chỉ là nhất thời rơi vào mê chướng khó thể thoát ra mà thôi. Sau khi được Đông Phương Bất Bại nhắc nhở trong lòng liền mở rộng, “Ha ha, là ta nghĩ nhiều rồi!”

Nhậm Ngã Hành nghe Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân nói chuyện như đang đoán câu đố, khiến cho hắn đau đầu cả nửa ngày cũng không hiểu được một câu liên tức giận vỗ bàn, “Hai người các người bớt giả bộ thần bí với ta, nói, bây giờ phải làm như thế nào? Ta cũng không muốn để nữ nhi bảo bối của ta trở thành quân cờ của tên ngụy quân tử Nhạc Bất Quần kia.”

Đan Vô Ngân lúc này đầu còn giống như lúc nãy vừa lo lắng vừa uể oải, hắn tương đương nhàn nhã nhấp một ngụm trà nói, “Nhậm Tiên Bối nha, người còn chưa hiểu được sự lợi hại của Doanh Doanh rồi!”

Nhậm Ngã Hành vừa nghe xong lại muốn vỗ bàn, nhưng lại chợt dạ nghĩ đến nhiều năm như vậy đích xác đều là Đông Phương Bất Bại chiếu cố nữ nhi của mình, gã và Doanh Doanh ở chung không chừng còn không lâu bằng thời gian nàng ở cạnh Đan Vô Ngân đâu.

Thế nhưng, đối với quyền lợi chăm lo cho nữ nhi Nhậm Ngã Hành một chút cũng không muốn buông tay, “Vậy thì thế nào? Dù sao đi nữa Doanh Doanh cũng là nữ nhi của ta! Trong người nàng đang chảy dòng máu của ta!” Sau đó còn hướng Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại trợn mắt dựng râu, tư thế giống như đang nói.

Đan Vô Ngân thấy bộ dạng của Nhậm Ngã Hành có chút dở khóc dở cười, lập tức giúp gã vuốt lông, “Nhậm Tiên Bối, Nhậm Tiên Bối, người bình tĩnh, ta cũng không nói gì muốn cướp nữ nhi của người, ta chỉ muốn phân tích cho người biết một chút về tình huống hiện tại của Doanh Doanh.”

Nhậm Ngã Hành cũng biết mình phản ứng có hơi quá khích, ngượng ngùng ngồi xuống. Không còn cách nào, mặc dù mình và Doanh Doanh có quan hệ máu mủ trời sinh không thể cắt đứt, thế nhưng xa cách thời gian dài, tên Đông Phương Bất Bại ghê tởm này lại ngang nhiên chen vào chiếm một vị trí quan trọng không kém mình trong lòng Doanh. Vì thế gã vẫn luôn lo lắng, có khi nào ở trong lòng nữ nhi bảo bối mình lại không sánh được với Đông Phương Bất Bại.

“Doanh Doanh là Thánh cô của Thần giáo, từ nhỏ đã nhận được giáo dục tương đương đế vương, Lệnh Hồ Xung đã ở trước mặt nàng nói mình thích người khác, cho dù có thương tâm hơn nữa tôn nghiêm trong lòng Doanh Doanh cũng sẽ không cho phép Lệnh Hồ Xung quay lại làm phiền mình. Vì vậy, người cứ giữ yên một nghìn, một vạn cái tâm của người đi!”

Trong nguyên tắc, Nhậm Doanh Doanh đối Lệnh Hồ Xung cường đại không thay đổi, thậm chí có thể dễ dàng tha thứ việc trong lòng của hắn thích nữ nhân khác nguyên nhân là vì Lệnh Hồ Xung quả thực đã bỏ ra rất nhiều cho nàng. Mà cũng bởi vì Doanh Doanh trong nguyên tắc luôn ở trong hoàn cảnh cô độc, người

bạn đầu tiên nàng quen biết lại là một Lệnh Hồ Xung vừa anh hùng cũng vừa si tình như thế, đương nhiên sẽ trở thành ấn ký khó phai trong lòng nàng.

Thế nhưng, tình huống bây giờ bất đồng, hiện tại Doanh Doanh ở Thần giáo địa vị cao thượng, Nhậm Ngã Hành cũng đã bình an trở về Thần giáo, bên người nàng còn có người bạn thân như Khúc Phi Yên để tâm sự. Thời gian nàng ở cạnh Lệnh Hồ Xung không dài, gã cũng chưa làm được việc gì khiến Doanh Doanh cảm động đến mức nguyện lấy thân báo đáp, ngược lại gã đã tổn thương triệt để một mảnh phượng tâm của nàng. Vì thế nếu muốn nàng cắt đứt tơ tình với Lệnh Hồ Xung cũng không phải là chuyện không thể.

Nhậm Ngã Hành vẫn biết cho dù kinh nghiệm giang hồ của Đan Vô Ngân không phong phú bằng mình, thế nhưng đối với chuyện phân tích tình thế thì lại hơn mình không biết bao nhiêu lần. Vì vậy gã nghe xong phân tích của Đan Vô Ngân thì sự lo lắng của gã dành cho Doanh Doanh cũng giảm đi không ít.

“Vậy thì ta sẽ nghe người một lần, Đông Phương Bất Bại, người phải phái cao thủ đi bảo vệ Doanh Doanh và Phi Yên!” Nhậm Ngã Hành một bên căn dặn Đông Phương Bất Bại một bên dự định bảo Hưởng Vấn Thiên cũng phải ra thủ hạ có công phu tốt nhất đi theo hai nàng.

Đông Phương Bất Bại trước giờ vẫn luôn cao ngạo, y đối với thói quen dùng giọng điệu mệnh lệnh của Nhậm Ngã Hành vô cùng bất mãn, thiêu thiêu mi, “Doanh Doanh và Phi Yên là Thánh cô và Thánh nữ của thần giáo, cũng là chất nữ của bản tọa, bản tọa tự nhiên sẽ hảo hảo bảo hộ các nàng không cần người phải quan tâm.” Đương nhiên y cũng sẽ không đơn giản buông tha sự kiêu ngạo của Nhậm Ngã Hành.

Sau khi rời khỏi Hắc Mộc Nhai, để phòng ngừa Nhậm Ngã Hành hoặc là Đan Vô Ngân kịp phản ứng, đem các nàng bắt về Hắc Mộc Nhai, Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên mang theo hộ vệ ra roi thúc ngựa chạy đi, không dừng lại phút nào, thẳng đến sắc khi sắc trời tối hẳn mới tìm một khách sạn bình dân điều kiện không tồi mà nghỉ lại.

Nhậm Doanh Doanh trước giờ vẫn luôn ôn nhu hiểu chuyện, lần đầu tiên làm ra chuyện đối gạt người khác thế này vẫn còn chút lo lắng, “Phi Yên, người nói phụ thân và Vô Ngân thúc thúc có tức giận hay không?”

Khúc Phi Yên vốn là tay già đời trong những chuyện thế này, vô cùng bình tĩnh khoát khoát tay, “Ai nha Doanh Doanh, người yên tâm đi. Hai người bên Vô Ngân thúc thúc cưng chiều người thế nào người còn không biết sao, phụ thân người lại càng không thể nói chuyện lớn tiếng với người. Lỡ như thật sự bị bắt trở lại cũng sẽ không trách phạt gì nặng với chúng ta đâu, nhiều lắm chỉ là răn dạy vài câu cấm cửa vài hôm thôi.”

Nhậm Doanh Doanh nghe xong cũng thấy có đạo lý liền an tâm chuẩn bị nghỉ ngơi. Tuy rằng cả hai đều không phải dạng tiểu thư được nuông chiều từ bé, thế nhưng cỡi ngựa suốt một ngày, sự vất vả đó cũng khiến cả hai khó thể nhẫn nại.

Đương lúc Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên rửa mặt chuẩn bị nghỉ ngơi, cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ. Hai nàng lập tức khoát thêm áo ngoài tiến vào trạng thái cảnh giác, sau khi chuẩn bị xong mới cẩn thận tiến ra mở cửa. Người gõ cửa chính là một trong những nữ hộ vệ được cử đi theo các nàng tên Tang Dĩnh, nếu xét về thân phận thì nàng ta không chỉ là kiện tướng đặc lực dưới trướng Tang Tam Nương mà còn là họ hàng thân thích nữa.

“Tang tỷ tỷ, đã trễ thế này, người có chuyện gì sao?” Khúc Phi Yên có chút sợ sệt hỏi, không biết là Nhậm thúc thúc hay Vô Ngân thúc thúc gọi các nàng trở về?

Tang Dĩnh hành lễ với Khúc Phi Yên xong liền nói, “Thánh nữ, đây là tín cấp do phu nhân gửi đến.”

Khúc Phi Yên trong lòng thấp thỏm tiếp nhận tờ giấy, vừa nhìn thoáng qua nàng đã vui mừng hô hoán lên, “Vô Ngân thúc thúc vạn tuế! Đông Phương thúc thúc vạn tuế! Nhậm thúc thúc vạn tuế!”

Nhậm Doanh Doanh vốn cũng có chút lo lắng, vừa thấy phản ứng của Khúc Phi Yên thì biết bọn người Đan Vô Ngân đồng ý cho mình và Phi Yên ở bên ngoài vui vẻ một thời gian.

Từ trên tay Khúc Phi Yên đoạt lấy thư tín, Nhậm Doanh Doanh thấy được nét chữ quen thuộc của Đan Vô Ngân, “Ồ bên ngoài hảo hảo giải sầu, tất cả phiền phức cứ ném cho chúng ta.”

Đây là lần đầu tiên suốt mấy ngày nay, trên mặt của Nhậm Doanh Doanh hiện lên nét tươi cười, ý tứ của mấy người Vô Ngân thúc thúc chẳng phải là cho nàng và Phi Yên liễu một lệnh thông hành sao, “Có phiền phức cứ ném cho bọn họ!” Thật sự là quá tuyệt vời!

Ở Hắc Mộc Nhai xa xôi, Đông Phương Bất Bại cười cười nói với Đan Vô Ngân, “Người thật đúng là dung túng hai tiểu nha đầu kia mà.”

Đan Vô Ngân mỉm cười, “Nếu như ngay cả việc để Thánh nữ và Thánh cô của Thần giáo chơi đùa thật vui vẻ trên giang hồ mà cũng làm không được, chẳng phải là nói Nhật Nguyệt thần giáo của chúng ta chỉ biết ăn cơm khô** sao! Sẵn dịp này dọn dẹp vài tên chính giáo cứ thích gây sự với chúng ta cũng tốt, sẵn tiết kiệm công sức, cũng không để người phải nhọc lòng.”

* Trên đời nơi nào không có cỏ thơm: ý chỉ nơi nào cũng có người tốt, tại sao lại phải vì một người mà đau khổ.

** Ăn cơm khô: người mềm yếu dễ ăn hiếp. Mình nghĩ cơm khô cũng giống như đồ chay, không có thịt -> không biết ăn thịt, không có bản lĩnh.

36. Chương 36: Sự Yên Tĩnh Trước CƠn Bão

Có được “thông hành lệnh” của Đan Vô Ngân, Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên quả thực vui đến muốn lật trời, nguyên bản chỉ định đơn giản đi dạo vài vòng nhưng đến lúc này lá gan của hai nàng cũng đã biến lớn, cả hai cùng quyết định phải tạo nên danh tiếng trên giang hồ.

“Doanh Doanh, người nói chúng ta đã vào giang hồ liệu có nên tự đặt một danh hào không? Như vậy mới có thể vang dội, mới có thể dọa người!” Hai mắt Khúc Phi Yên đảo tròn hưng phấn hỏi Doanh Doanh.

Doanh Doanh vẫn chưa kịp nói gì thì Tang Dĩnh đã tiếp lời, “Thánh cô, Thánh nữ, phu nhân có lệnh, tuy rằng cho phép các người thoải mái chơi đùa, nhưng là vì bảo đảm an toàn nên cả hai phải dùng thân phận Thánh cô và Thánh nữ của Nhật Nguyệt thần giáo bước chân vào giang hồ, như vậy cũng coi như là cống hiến vì Thần giáo.” Tang Dĩnh kỳ thực rất kỳ quái, tuy rằng Thánh cô và thánh nữ đều là người băng tuyết thông minh, thế nhưng dù sao vẫn còn trẻ con, lại chưa từng trải đời, làm sao có thể vì Thần giáo cống hiến đây?

Bất quá Tang Dĩnh có thể khiến Tang tam nương yên tâm đưa nàng theo Doanh Doanh và Khúc Phi Yên hạ nhai, tự nhiên sẽ không phải là loại người lắm miệng, chỉ là dựa theo ý tứ của Đan Vô Ngân nói rõ với hai vị bề trên kia.

Hai tiểu cô nương khi nghe nói đến phải dùng danh hiệu của Nhật Nguyệt thần giáo vốn có chút mất hứng, nhưng là khi nghe nói đến có thể cống hiến vì Thần giáo thì nhiệt tình lại hăng hái dấy lên, “Đây cũng là một ý kiến hay, chúng ta nhất định phải đem danh tiếng của Nhật Nguyệt thần giáo phát dương khắp đại giang nam bắc!” Khúc Phi Yên rất có khí thế nắm tay tỏ rõ quyết tâm.

Nhậm Doanh Doanh cũng gật đầu nói với Tang Dĩnh, “Tang tỷ tỷ, sau này phải nhờ vào tỷ chiếu cố ta và Phi Yên rồi, tỷ đã là thuộc hạ của Tang cô cô thì cùng không cần khách khí gọi chúng ta là cái gì Thánh cô, Thánh nữ đâu, tỷ cứ trực tiếp gọi chúng ta là Doanh Doanh, Phi Yên là tốt rồi.”

Nữ nhi Giang hồ vốn là không coi trọng tiểu tiết, bởi vậy Tang Dĩnh nghe xong cũng không có chối từ gật đầu đáp ứng, “Doanh Doanh, Phi Yên, bây giờ đã không còn sớm, hai người nghỉ ngơi sớm một chút nếu có chuyện gì đợi sáng mai rồi hãy nói.”

Doanh Doanh và Phi Yên nhu thuận gật đầu tiễn Tang Dĩnh về phòng.

Hắc Mộc Nhai,

Đông Phương Bất Bại hỏi Đan Vô Ngân, “Tử Khiêm, người vì sao để Doanh Doanh và Phi Yên dùng danh hào của Thần giáo lẫn lộn bên ngoài, như vậy bọn tiểu nhân chính đạo nói không chừng sẽ muốn bắt cóc bọn họ để uy hiếp Thần giáo.”

Đan Vô Ngân lắc đầu, “Đông Phương, người còn chưa lý giải bọn người chính đạo này nha.” Đan Vô Ngân tuy rằng cũng không có quá nhiều tiếp xúc với đám danh môn chính phái trên trên giang hồ kia, thế nhưng khi ở 21 thế kỷ, thân là gia chủ Đan gia, hẳn tiếp xúc với những người tự xưng là nhân sĩ chính nghĩa như thế cũng không ít.

“Bọn họ nếu đã tự xưng là chính phái, ý tứ là muốn biểu lộ một mảnh quang minh chính đại. Nếu Doanh Doanh và Phi Yên giấu diếm thân phận một khi bị bọn họ phát hiện, rất có thể sẽ bị họ len lén bắt cóc. Cho dù chúng ta có đến đòi người, bọn họ cũng sẽ nói Doanh Doanh và Phi Yên len lén lút lút đến địa bàn của bọn họ nhất định là có âm mưu quỷ kế gì, sau đó sẽ hung hăng mà cắn chúng ta một ngụm.”

Thấy biểu tình kinh ngạc của Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân mỉm cười,

“Ngược lại nếu hai tiểu nha đầu kia quang minh chính đại ddi ra ngoài, bọn danh môn chính phái kia lại không có lý do, cũng không dám hạ thủ với hai đứa trẻ con như thế, nếu không danh tiếng mà bọn họ tích góp bấy lâu nay cũng coi như xong.” Đan Vô Ngân từng chút từng chút giải thích với Đông Phương Bất Bại, hẳn cũng không phải muốn Đông Phương Bất Bại học được cách vận dụng những kinh nghiệm giang hồ này, mà chỉ muốn ái nhân của hắn ở thời khắc mấu chốt không bị ủy khuất thôi.

Đông Phương Bất Bại có thể trở thành giang hồ đệ nhất cao thủ tự nhiên không phải người ngu dốt, được Đan Vô Ngân chỉ điểm một chút liền đã có thể lĩnh ngộ, “Ý của người là để Doanh Doanh và Phi Yên bộc lộ thân phận đi lại trên giang hồ không chỉ sẽ khiến bọn người chính đạo không dám làm thương tổn các nàng, mà còn là một loại bảo hộ để các nàng không phải chịu tiếng xấu thay kẻ khác?”

Đan Vô Ngân thưởng cho Đông Phương Bất Bại một cái hôn, “Trẻ nhỏ dễ dạy! Đúng là như vậy chính đạo vì danh thanh, mà đám tà đạo lại đơn giản không dám trêu chọc Nhật Nguyệt thần giáo, bên người Doanh Doanh và Phi Yên cũng có không ít cao thủ bảo hộ, vì vậy hầu như có thể coi như vạn vô nhất thất!”

Doanh Doanh và Phi Yên rất vui vẻ ngủ một giấc đến hừng đông, sau đó gọi nha hoàn đến vì mình chuẩn bị trang phục thật tốt, lúc ăn điểm tâm thì bắt đầu hào hứng thảo luận xem trạm thứ nhất trong hành trình lịch lãm giang hồ nên đi nơi nào.

“Đến Tây hồ đi, Vô Ngân thúc thúc và Đông Phương thúc thúc đã từng dẫn ta qua đó, chỉ là bởi vì chuyện của phụ thân khiến ta không thể buông tâm du ngoạn.” Doanh Doanh đối với chuyện đi Tây hồ lần trước có chút nhớ mãi không quên.

Khúc Phi Yên lần này ra ngoài mục đích chủ yếu chính là để Doanh Doanh giải sầu, lúc này tự nhiên sẽ không phản bác ý tứ của nàng, gật đầu, “Chúng ta cứ đi Tây hồ thôi!”

Lại nói về Hoa Sơn,

Nhạc Linh San từ lần trước nói chuyện cùng Lệnh Hồ Xung thì đã hoàn toàn chết tâm đối với gã, quyết định nghe theo lời nói của phụ thân, bồi dưỡng tình cảm thật tốt với Lâm Bình Chi.

Vì vậy cả phái Hoa Sơn đều có thể thấy Nhạc Linh San vui vẻ lôi kéo Lâm Bình Chi chơi đùa.

Lệnh Hồ Xung thấy thái độ của tiểu sư muội thì hoàn toàn tin lời nói của Nhạc Bất Quần, cả người đều trở nên trầm mặc, suốt ngày ngoại trừ sớm tối thỉnh an với Nhạc Bất Quần và Ninh Trung Tắc thì đều vui đùa tu luyện võ công, thậm chí việc trò chuyện với các sư đệ cũng ít đi rất nhiều.

Điều này làm cho Ninh Trung Tắc vô cùng lo lắng, mà Nhạc Bất Quần thì lại rất hài lòng.

Đến một hôm, Nhạc Bất Quần bắt gặp Lệnh Hồ Xung đến bên cạnh, “Xung nhi.”

Mặc dù Nhạc Bất Quần quyết định đem Nhạc Linh San gả cho Lâm Bình Chi, thế nhưng Lệnh Hồ Xung vẫn không hề đối với hắn nảy sinh bất mãn, vẫn như trước hết sức cung kính, “Sư phụ.”

Nhạc Bất Quần thở dài một hơi, “Vi sư biết là Linh San có lỗi với ngươi, nhìn ngươi mấy ngày gần đây cũng trầm mặc đi nhiều, hẳn là trong lòng cũng rất khó chịu đi, vì vậy ngươi cũng nên hạ sơn một chuyến cho khuây khỏa.”

Lệnh Hồ Xung chợt ngừng đầu lên lộ ra một nụ cười khổ, “Dạ.” Bởi vì hôn sự đã quyết định, nên sư phụ muốn gã ra ngoài tự chữa thương sao?

Sau khi Lệnh Hồ Xung rời đi, Nhạc Bất Quần buông lỏng bàn tay vẫn đặt ở sau lưng, trong đó có một mảnh giấy ghi vài dòng chữ

Khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, “Xung nhi, ngươi đừng làm vi sư thất vọng!”

Lệnh Hồ Xung về phòng, thu thập một chút hành lý rồi dự định ly khai, vừa ra khỏi cửa đã gặp Lao Đức Nặc.

“Đại sư huynh.” Lao Đức Nặc chào hỏi, nhìn thấy hành lý trên vai Lệnh Hồ Xung thì nghi hoặc, “Đại sư huynh muốn hạ sơn? Là sư phụ phái huynh ra ngoài làm việc sao?”

Lệnh Hồ Xung cố gắng cười cười, “Không có gì, chính là ta ở Hoa Sơn ngày ngày cũng phiền, nghĩ muốn ra ngoài giải sầu một chút.”

Lao Đức Nặc tỏ vẻ hiểu rõ, sau đó lại nghi ngờ hỏi, “Thế nào lại đúng lúc như vậy chứ?”

“Cái gì đúng lúc? Có chuyện gì sao?” Lệnh Hồ Xung có chút khó hiểu, hiện tại chuyện bản thân thất tình không phải cả Hoa Sơn đều biết rồi sao.

Lao Đức Nặc càng thêm kinh ngạc, “Đại sư huynh, ngươi không biết sao?”

Lệnh Hồ Xung thấy dáng vẻ của Lao Đức Nặc cũng biết sắp có đại sự, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ngươi cũng biết ta gần đây tâm tình không tốt, không có chú ý bên ngoài.”

Lao Đức Nặc nói, “Đoạn thời gian trước sư thúc Lưu Chính Phong cầu phái Hành Sơn rửa tay chậu vàng, kết quả lại bị Tả Lãnh Thiền tiên minh chủ Ngũ Nhạc kiếm phái giả mạo cờ hiệu của Nhật Nguyệt thần giáo dự định tru diệt cả, sau đó lại bị giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo bắt gặp tại trận, huynh biết việc này không?”

Lệnh Hồ Xung gật đầu, “Biết, sau đó chính là ta áp giải phản đồ của Nhật Nguyệt thần giáo là Dương Liên Đình lên Hắc Mộc Nhai mà, làm sao vậy?” Lệnh Hồ Xung nhớ lại Doanh Doanh bị mình làm cho thương thì có chút buồn bã.

“Tả Lãnh Thiền làm ra chuyện xấu xa bực này tự nhiên không thể tiếp tục làm minh chủ, vì vậy sư phụ tạm thời đảm đương thay hẳn. Ngũ Nhạc phái đã cùng nhau thương lượng, quyết định tháng sau sẽ cử hành đại hội võ lâm ở Hoa Sơn tuyển ra minh chủ chính thức. Chuyện lớn như vậy, đại sư huynh hoàn toàn không biết sao?”

Lệnh Hồ Xung lắc đầu, nhíu mày, “Không biết.” Nếu như nói vậy, gã khẳng định không thể hạ sơn, là đại đệ tử của phái Hoa Sơn, bản thân nhất định phải lên đài tỷ võ.

Nói rồi Lệnh Hồ Xung xoay người về phòng, bỏ hành lý xuống.

“Làm sao vậy? Sư huynh, ngươi không đi sao?” Lao Đức Nặc kinh ngạc hỏi.

Lệnh Hồ Xung gật đầu, “Đại hội võ lâm chính là đại sự, ta làm sao có thể rời khỏi.”

Lao Đức Nặc cảm động nói, “Đại sư huynh không hổ là đại đệ tử của sư phụ, thực sự thấu hiểu đại nghĩa. Bất quá đại sư huynh, hiện tại chỉ mới đầu tháng, chờ đến đại hội võ lâm cũng còn hơn một tháng nữa, bây giờ huynh hoàn toàn có thể xuống núi giải sầu lại canh chuẩn thời gian hăng trở về, công việc chuẩn bị cho đại hội võ lâm cứ để bọn sư đệ chúng ta lo liệu đi.”

Lệnh Hồ Xung nghĩ lại thấy cũng đúng, liền cảm kích gật đầu với Lao Đức Nặc, “Vậy thì đa tạ ngươi, nhị sư đệ.” Sau đó ôm quyền rời đi.

Lao Đức Nặc ở phía sau Lệnh Hồ Xung lộ ra vẻ tươi cười, sau đó nói to, “Đại sư huynh, nghe nói Thánh cô và Thánh nữ của Nhật Nguyệt thần giáo đã rời khỏi Hắc Mộc Nhai, nếu huynh có gặp phải hai ma nữ nhất định phải cẩn thận, đừng để bị bọn họ hãm hại!”

Lệnh Hồ Xung dừng lại một chút, sau đó xoay người phất tay với Lao Đức Nặc, “Ta đã biết, người ở lại trên núi phải chú ý chiêu cố sư phụ sư nương còn có các sư đệ cho thật tốt!” Doanh Doanh đã rời khỏi Hắc Mộc Nhai sao? Trong nội tâm uể oải của Lệnh Hồ Xung bỗng nhiên có một tia nhảy nhót.

Trong nhất thời, trên giang hồ gió nổi mây phun, đại hội võ lâm đã sắp đến gần, tin tức hai tiểu ma nữ rời khỏi Hắc Mộc Nhai khiến cho không ít nhân sỹ chính phái nổi lên tâm tư, còn trong lòng của mỗi một người giang hồ là vui mừng, lo lắng hay âm thầm tính toán thì chỉ có bản thân họ mới rõ ràng..... Đương kim giang hồ, mỗi người đều ẩn giấu rất sâu, đợi chờ cơ hội.

Trong khi Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại ở Hắc Mộc Nhai tình chàng ý thiếp, Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên ra roi thúc ngựa hướng về Tây hồ, Lệnh Hồ Xung lưng đeo bọc hành lý buồn bã hạ sơn, đệ tử Hoa Sơn nắm chặt thời gian trừ bị cho đại hội võ lâm, Định Nhân sư thái của phái Hằng Sơn cùng các nữ đệ tử cũng lên đường xuống núi

“Sư phụ, bây giờ cách đại hội võ lâm vẫn còn hơn một tháng, tại sao chúng ta phải xuống núi sớm như vậy?” Nghi Lâm vốn là đệ tử được Định Nhân sư thái sủng ái lên hỏi thay tiếng lòng của bọn sư t,ỷ muội.

Định Nhân sư thái cười cười, “Ta dẫn các người hạ sơn sớm một chút là vì để các người thêm phần trải nghiệm. Các người cả ngày ở trên núi niệm kinh, tập võ, một chút kinh nghiệm giang hồ cũng không có, như vật tương lai ta làm sao yên tâm đem phái Hằng Sơn giao cho các người.”

Mặt của Nghi Lâm trắng nhợt, “Sư phụ! Người làm sao có thể nói nói như vậy, không phải là còn có người sao!” Nghi Lâm nghe như thế nào cũng cảm thấy Định Nhân sư thái giống như là đang nói di ngôn.

Định Nhân sư thái xoa xoa đầu Nghi Lâm, lại nhìn một chút sắc mặt đồng dạng trắng bệch của các đệ tử khác, “Có chuyện gì mà không thể chứ, hai ngày nay mắt phải của vi sư luôn không ngừng nháy, giống như sắp có chuyện gì xảy ra. Các người phải cẩn thận hơn!”

“Dạ, sư phụ!” Tất cả đệ tử đều cung kính đáp lời, đối với lời của Định Nhân sư thái, các nàng luôn là tuyệt đối tin phục.

Trên Hắc Mộc Nhai,

Đan Vô Ngân nói với Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương, Ngũ Nhạc kiếm phái cử hành đại hội võ lâm vào tháng sau, người nói chúng ta nên đến tham gia náo nhiệt hay không, sẵn hù dọa bọn chính đạo này một lần?”

Đông Phương Bất Bại vừa nghe liền bật cười, “Từ Khiêm, người làm sao lại nghịch ngợm như vậy?” Ai lại chẳng biết nguyên nhân chủ yếu thành lập liên minh Ngũ Nhạc kiếm phái chính là muốn đối phó Nhật Nguyệt thần giáo.

“Ta làm sao lại nghịch ngợm, ta chỉ là đối với các vị tông sư của Ngũ Nhạc kiếm phái kính ngưỡng đã lâu, nghĩ muốn mượn cơ hội này lãnh giáo một chút.” Đan Vô Ngân nói rất nghiêm trang, nhưng tiểu ý lộ ra nơi đáy mắt đã tỏ rõ hẳn cũng xem những kẻ đó chẳng đáng gì.

“Dù sao bây giờ cũng đã qua tết, trong giáo đã có Nhậm Ngã Hành tọa trấn, chúng ta không bằng cũng theo Doanh Doanh và Phi Yên đại náo giang hồ một lần, nói không chừng còn có thể gặp được chuyện vui gì đó nữa!” Đan Vô Ngân hăng hái bùng bùng kiến nghị.

Đông Phương Bất Bại vốn đối với việc cả ngày đều phải xử lý không ít giáo vụ đã rất không vui, nay nghe Đan Vô Ngân nói cũng động lòng.

“Ném một mình Nhậm Ngã Hành ở Hắc Mộc Nhai hình như có chút không đạo nghĩa?” Đông Phương Bất Bại vẫn còn rất nặng nghĩa khí giang hồ, y biết rất rõ sự vụ một ngày của Nhật Nguyệt thần giáo nhiều đến

mức nào.

Dan Vô Ngân rất vô trách nhiệm mà gạt đi sự đồng tình của Đông Phương Bất Bại với Nhậm Ngã Hành, “Không sao cả, dù sao thì gã cũng thích những việc thế này mà, nếu không thì gã quay lại Hắc Mộc Nhai làm gì.”

Đông Phương Bất Bại ngẫm lại thấy cũng có đạo lý, “Vậy được rồi, chúng ta thu thập một chút hành lý rồi đi thôi.”

Dan Vô Ngân cười xấu xa, “Lần này chúng ta mang theo cả Đồng đại ca và Tang tam tỷ cùng đi.” Nếu không thế thì hai vị này nhất định sẽ nháo đến tận trời, đến lúc bọn họ trở về khẳng định sẽ không có gì tốt để ăn!

Đông Phương Bất Bại mặc dù nghĩ đến không thể cùng Dan Vô Ngân tận hưởng thế giới hai người nên có chút bất mãn, nhưng đối với Đồng Bách Hùng và Tang tam nương y vẫn rất tôn trọng, “Được rồi, ta sẽ sai người thông tri cho bọn họ.”

Ngày hôm sau khi Nhậm Ngã Hành vẫn như bình thường đến phòng nghị sự của Nhật Nguyệt thần giáo, dự định cùng Đông Phương Bất Bại và Dan Vô Ngân xử lý công sự, gã lại bất ngờ phát hiện trong phòng nghị sự không có một bóng người, không chỉ có Đông Phương Bất Bại và Dan Vô Ngân vắng mặt, ngay cả những người hiệp trợ như Tang tam nương, Đồng Bách Hùng thậm chí đến cả Khúc Dương cũng đã không thấy tung tích.

Trên bàn của gã còn có một tờ giấy ghi mấy dòng chữ. “Nhậm Tiền Bối, Doanh Doanh và Phi Yên xuất môn ở bên ngoài ta và Đông Phương thật sự rất lo lắng, vì vậy quyết định cùng hạ nhai đi tìm các nàng, cũng tốt coi như thêm phần chiếu khán. Khúc Dương lo lắng Phi Yên nên cùng theo chúng ta, Đồng đại ca và Tang tam tỷ cũng là những người nhìn Doanh Doanh lớn lên, trong lòng không tránh khỏi nôn nóng nên quyết định đồng hành cùng đi tìm Doanh Doanh. Chuyện tình trong giáo đành phải cậ nhờ Nhậm Tiền Bối rồi!”

“Dan Vô Ngân! Đông Phương Bất Bại!” Thử vè bên ngoài phòng nghị sự nghe được tiếng rống giận từ bên trong truyền tới sợ đến mức da đầu run rẩy, hần quyết định cứ làm bộ như không nghe được gì cả, âm thầm tự an ủi,

Trên giang hồ, những BOSS chung cực của các nhà đều tề tựu đầy đủ rồi, chuyện gì sẽ phát sinh tiếp theo đây? Ta là không muốn nói cho các người biết đấy.

37. Chương 37: Kết Bạn Với Nghi Lâm

Nói đến việc Định Nhân sư thái mang theo đông đảo nữ đệ tử rời khỏi Hằng sơn bắt đầu lịch lãm giang hồ, Nghi Lâm và các vị sư tỷ muội trước giờ vốn chỉ luôn ngây ngốc tại môn phái, đây là lần đầu tiên họ có thể xuống núi mở rộng tầm mắt, có thể nói bất cứ thứ gì đối với họ cũng đầy màu sắc tân kỳ. Thật ra, đệ tử môn phái tăng ni vốn đã định trước cả đời tứ đại giai không, một chuyến đi này không chỉ để họ học hỏi thật tốt quy tắc giang hồ, mà còn có thể là một lần rực rỡ duy nhất thuộc về tuổi thanh xuân của họ.

Ngày hôm nay, mấy thầy trò vượt qua quãng đường dài đã có chút thấm mệt, liền đi đến một túp lều ven đường gọi vài món thức ăn chay và mấy bình trà dự định nghỉ chân một chốc.

Nghi Lâm bỗng nhiên đứng dậy nhỏ giọng nói cùng Định Nhân sư thái, “Sư phụ, đệ tử muốn đi nhà xí.”

Định Nhân sư thái gật đầu, “Cẩn thận một chút.” Nghi Lâm ngoan ngoãn ứng thanh một tiếng rồi rời đi.

Đợi khoảng nửa canh giờ, đám người Định Nhân sư thái vẫn chưa thấy Nghi Lâm trở về thì có chút lo lắng, “Nghi Thanh, người đi xem xem.” Để đề phòng ngừa vạn nhất, Định Nhân sư thái phái Nghi Thanh người có võ công tốt nhất trong các đệ tử đi đến hậu viện kiểm tra.

Nghi Thanh gật đầu, đặt đũa xuống đi về hướng hậu viện.

Sau một lát, Nghi Thanh nét mặt hốt hoảng nghiêng ngã lao đảo từ hậu viện chạy ra, “Sư phụ, không thấy Nghi Lâm sư muội!” trong tay Nghi Thanh còn đan cầm bội kiếm của Nghi Lâm.

Nét mặt Định Nhân sư thái có chút run rẩy, “Chuyện gì đã xảy ra? Người tìm được bội kiếm của Nghi Lâm ở đâu?” Định Nhân sư thái biết lúc này mình là người dẫn đầu của các đệ tử, tuyệt đối không thể rối loạn.

Nghi Thanh tựa hồ cũng cảm nhận được sự trấn định của Định Nhân sư thái, lập tức lấy lại bình tĩnh, “Đệ tử nhật được ở cửa nhà xí, kiếm và vỏ kiếm rơi cách nhau khá xa. Sư phụ, liệu Nghi Lâm sư muội có xảy ra chuyện gì không?” Giọng của Nghi Thanh vẫn còn sự hốt hoảng.

Định Nhân sư thái hai tay chắp thành hình chữ thập nói, “Trời Phật phù hộ, Nghi Lâm sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Mọi người chia nhau ra đi tìm một chút, cứ mỗi nửa canh giờ trở về đây báo cáo một lần, mỗi người cầm theo một phần pháo hiệu, nếu là có nguy hiểm gì lập tức phóng ra. Các đồng minh Ngũ Nhạc kiếm phái sẽ đến bang trợ chúng ta.” Mặc dù Định Nhân sư thái không muốn thiếu nhân tình của những đồng môn khác, nhưng bây giờ sự việc khẩn cấp cũng không kịp nghĩ nhiều như vậy.

Kết quả đợi đến đêm khuya, các đệ tử ra ngoài tìm Nghi Lâm đều đã trở về, duy chỉ có Nghi Lâm là không có tin tức, đến lúc này ngay cả Định Nhân sư thái cũng có chút không duy trì được bình tĩnh.

Nghi Lâm tuy là mặc đạo bào tăng ni thế nhưng cũng không che giấu được dung mạo tú lệ của nàng, rất dễ khiến đám tặc hái hoa nảy sinh tà niệm, nếu như để qua một đêm, sợ rằng...

Giữa lúc Định Nhân sư thái và các đệ tử còn đang luống cuống, cửa phòng của các nàng vang lên tiếng gõ cửa, thanh âm vang lên là một nữ nhân, “Xin hỏi Định Nhân sư thái có ở đây không?”

Sắc mặt Định Nhân sư thái không hề thay đổi nhưng bàn tay đã bí mật đặt lên chuôi kiếm, “Ta ở đây, cửa không khóa, mời vào.” Là ai? Cự nhiên biết mình là Định Nhân?

Cửa bị đẩy ra, nữ tử bên ngoài một thân thanh y, tay cầm bội kiếm chậm rãi tiến vào ôm quyền, “Tại hạ Tang Dĩnh, phụng lệnh chủ nhân vội tới báo bình an cho Định Nhân sư thái.”

Định Nhân sư thái căng thẳng nắm chặt chuôi kiếm, “Không biết tiểu đồ Nghi Lâm như thế nào lại đến làm khách ở chỗ các vị?”

Tang Dĩnh gật đầu mỉm cười, “Hôm nay, nhị vị tiểu thư đi nhà ta đi ngang qua một cái khách khách điểm, phát hiện đám tặc nổi danh trên giang hồ Điền Bá Quang đang khinh bạc một tiểu ni cô, các tiểu thư nhện không được liền xuất thủ tương trợ, Sau đó cùng tiểu ni cô trò chuyện mới biết là đệ tử của Định Nhân sư thái. Hiện tại Nghi Lâm tiểu sư phụ* đang ở trong biệt viện cùng nhị vị tiểu thư, tiểu thư lệnh ta nhanh chóng đến đây báo tin cho sư thái.”

Điền Bá Quang? Nhân thần Định Nhân sư thái vẫn lạnh lẽo, bà không tin tưởng lắm lời nói Tang Dĩnh, “Chẳng hay tiểu đồ đã xảy ra chuyện gì, như thế nào lại làm phiền chủ nhân của thí chú như vậy?” Nghi Lâm nếu vẫn bình an làm sao sẽ không hiểu chuyện đến mức không về, khiến mọi người sốt ruột

Tang Dĩnh vẫn duy trì mỉm cười nhẹ nhàng, lấy từ trong tay áo ra một khối ngọc hình trăng khuyết, “Nghi Lâm tiểu sư phụ có một ít thương tích, lại bị đám tặc Điền Bá Quang suýt chút nữa khinh bạc nên đến giờ vẫn còn kích động. Tiểu thư nhà ta phải điểm thụ huyết** của nàng mới có thể khiến nàng an tĩnh lại, vì vậy không thể để tiểu sư phụ đích thân về báo bình an. Ngọc này là tiểu thư nhà ta lấy trên người tiểu sư phụ để làm tính vật.”

Định Nhân sư thái nhìn kỹ mảnh ngọc, đúng là lễ vật sinh nhật của Ách bà bà ở phái Hằng Sơn luôn rất thương yêu Nghi Lâm tặng cho nàng.

Tuy rằng vẫn không thể xác định Tang Dĩnh đến là có ý tốt hay không, nhưng việc Nghi Lâm đang ở cùng các tiểu thư của nàng đã có thể xác định. Vô luận như thế nào, Định Nhân sư thái vẫn quyết định đi theo Tang Dĩnh một chuyến.

“Nghi Thanh, người mang các sư muội đi nghỉ ngơi, vì sư theo Tang Dĩnh nữ hiệp đến đón Nghi Lâm trở về.” Định Nhân sư thái lên tiếng phân phó Nghi Thanh, còn nháy mắt với nàng.

Nghi Thanh trong lòng hiểu rõ gật đầu, biết võ công của mình đến thời khắc nguy cấp không chỉ không giúp được gì ngược lại còn khiến sư phụ thêm trời buộc, chẳng thà trấn thủ tại nơi này, thời khắc mấu chốt còn có thể tìm kiếm võ lâm đồng đạo bang trợ.

Định Nhân sư thái theo Tang Dĩnh đi đón Nghi Lâm, thấy Tang Dĩnh đưa bà đến phân đà của Nhật Nguyệt thần giáo thì thần kinh càng thêm buột chặt, “Xin hỏi nhị vị tiểu thư là?” Chẳng lẽ là bấy rập của Nhật Nguyệt tà giáo bày ra?

Tang Dĩnh cười, “Tiểu thư nhà ta chính là nhị vị Thánh cô, Thánh nữ của Nhật Nguyệt thần giáo, Định Nhân sư thái, xin mời.” Tang Dĩnh khoát tay, đại môn phân đà của Nhật Nguyệt thần giáo liền mở ra.

Định Nhân sư thái mặc dù biết nếu đi vào trong sẽ hung hiểm vạn phần, nhưng là vì Nghi Lâm cũng là vì Ách bà bà đang ở Hằng sơn, không thể làm gì khác hơn là kiên trì tiến vào.

Định Nhân sư thái làm chương môn một trong Ngũ Nhạc kiếm phái, hiển nhiên là kiến thức rộng rãi, thế nhưng nếu nói đến việc quang minh chánh đại đi vào sào huyệt của Nhật Nguyệt tà giáo, thì đây vẫn là lần đầu tiên.

Vào cửa, Định Nhân sư thái liền lấy làm kinh hãi, phân đà của Nhật Nguyệt tà giáo cũng không giống trong tưởng tượng của bà chướng khí mù mịt, tục tũn bất kham. Thế nhưng phong cảnh trước mắt đình đài lầu gác, hành lang đường mòn uốn lượn thanh tao, dòng nước trong vắt lưu động dưới chân phản chiếu ảnh ngược của cảnh vật trong vườn, thực hư hòa quyện. So với khí thế hào hùng rộng rãi thường thấy của Ngũ Nhạc kiếm thì nhiều hơn vài phần tiên khí.

Tang Dĩnh thấy biểu tình giật mình của Định Nhân sư thái thì mỉm cười, “Định Nhân sư thái, chắc là người cho rằng phân đà của Nhật Nguyệt thần giáo chúng ta ắt hẳn phải chướng khí mù mịt khó bề thuận mắt?”

Định Nhân sư thái trầm mặc, tuy rằng có vẻ có chút nông cạn, nhưng bà thật sự đã nghĩ như vậy.

Tang Dĩnh không dấu vết liếc nhìn bàn tay chưa hề rời khỏi chuôi kiếm từ lúc bước vào cửa của Định Nhân sư thái, cười nói, “Định Nhân sư thái không cần khẩn trương, Giáo chủ và Đan tổng quản của giáo ta đã từng cùng sư thái có duyên gặp mặt một lần, ấn tượng của hai vị ấy đối với sư thái phi thường tốt, tiểu thư nhà ta cùng Nghi Lâm tiểu sư phụ cũng trò chuyện với nhau thật vui vẻ, vì vậy những thuộc hạ như bọn ta cũng thật không dám có ý niệm không tốt nào với sư thái.”

Định Nhân sư thái hai tay tạo thành chữ thập, “Là bản ni thất lễ rồi” nếu Tang Dĩnh đã nói thẳng thắn như vậy thì Định Nhân sư thái thật sự cũng không tiện đề phòng quá mức. Thật ra, ban đầu khi bà nhìn thấy Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân ở nghi thức kim bồn tẩy thủ của Lưu Chính Phong, đã cảm thấy hai người họ cũng không giống hạn tiểu nhân gian trá, có lẽ lúc trước bản thân đã quá lo lắng rồi.

Đi qua đình một loạt đình đài lầu gác đến một tiểu viện thanh nhã ở khuất sâu bên trong, Tang Dĩnh ở bên ngoài cung kính vận khởi nội lực bẩm báo, “Thánh cô, Thánh nữ, Định Nhân sư thái tới.”

Thanh âm vừa dứt, Định Nhân sư thái liền thấy hai tiểu cô nương độ chừng mười ba mười bốn tuổi từ trong nhà bước ra.

Doanh Doanh và Phi Yên lúc này nào có nửa phần hoạt bát hiếu động thường thấy, nhất cử nhất động của các nàng đều tản ra một loại khí chất an nhiên cao quý của thượng vị giả.

Doanh Doanh hơi mỉm cười ôm quyền hành lễ với Định Nhân sư thái, “Định Nhân sư thái đại giá quang lâm, Doanh Doanh không kịp từ xa tiếp đón, xin người tha lỗi.”

Định Nhân sư thái hai tay tạo thành chữ thập đọc Phật hiệu, “Nam mô A di đà Phật, Doanh Doanh thí chủ trượng nghĩa tương trợ, cứu giúp tiểu đồ khỏi sự khinh bạc của đẳng đồ tử, là bản ni phải cảm tạ thí chủ mới đúng.”

Khúc Phi Yên nghiêng người đỡ lời, “Nói vậy Định Nhân sư thái hẳn là nóng lòng đến gặp Nghi Lâm muội muội rồi, mời người đi theo vãn bối.”

Định Nhân sư thái hướng Khúc Phi Yên và Nhậm Doanh Doanh hơi gật đầu, “Vậy làm phiền nhị vị thí chủ.”

Vào trong phòng, Định Nhân sư thái liếc mắt liền thấy Nghi Lâm đang nằm trên giường, thần sắc an định, cũng không có vẻ thụ thương gì quá nặng, đến lúc này Định Nhân sư thái mới có thể yên tâm, chỉ bất quá... Định Nhân sư thái biến sắc

“Doanh Doanh thí chủ, Phi Yên thí chủ, chẳng hay y phục của Nghi Lâm là...” Nguyên lai y phục trên người Nghi Lâm bây giờ cũng không phải đạo bào của phái Hằng sơn, mà là một kiện thường phục màu lam nhạt.

Doanh Doanh mỉm cười, “Định Nhân sư thái xin chớ lo lắng, hôm nay lúc Doanh Doanh và Phi Yên cứu được Nghi Lâm muội muội thì vô tình làm hỏng đạo bào của nàng, nàng hiện tại đang mặc y phục của Phi Yên.”

Định Nhân sư thái yên lòng, nếu Nghi Lâm thực sự ở dưới sự trông coi của mình mà xảy ra chuyện gì, chỉ sợ Ách bà bà còn đang ở Hằng sơn sẽ muốn đem toàn bộ phái Hằng Sơn ra hỏi tội.

Doanh Doanh nhẹ nhàng hỏi, “Định Nhân sư thái hôm nay cũng đã vất vả rồi, hiện tại Nghi Lâm muội muội còn chưa tỉnh, không bằng sư thái ở lại nơi này nghỉ ngơi một lúc.”

Định Nhân sư thái lắc đầu, “Đa tạ hảo ý của thí chủ, những đệ tử khác của bản ni còn đang chờ đợi ở khách điểm, bản ni vẫn là nên trở về trông coi bọn chúng, Nghi Lâm đành để lại nơi này làm phiền nhị vị thí chủ rồi.” Định Nhân sư thái biết Nghi Lâm đã an toàn thì tâm trạng cũng buông lỏng, quyết định chờ ngày mai Nghi Lâm tỉnh sẽ mang nàng đi.

Đưa tiễn Định Nhân sư xong, Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên liền khôi phục sự hoạt bát.

Khúc Phi Yên đuổi người thật khoa trương, “Doanh Doanh, người nói Nghi Lâm khả ái như thế làm sao lại là một ni cô đâu?” Khúc Phi Yên càng nghĩ càng thấy đáng tiếc. Nếu Nghi Lâm không phải là người trong phật môn, các nàng nhất định sẽ trở thành hảo tỷ muội, đương nhiên hiện tại các nàng cũng đã là hảo tỷ muội.

“Chỉ sợ đó chính là duyên phận. Cho dù Nghi Lâm thị người trong phật môn cũng có sao đâu, lại cùng chúng ta chính tà lưỡng lập thì thế nào, không phải chúng ta đã trở thành hảo bằng hữu rồi ư?”

Khúc Phi Yên gật đầu, “Hiện tại quay về với việc chính đi, Nghi Lâm vẫn chưa có tỉnh lại, hay là chúng ta đi thăm vấn tên đại bại hoại Điền Bá Quang kia một chút!” Tuy rằng ngay lúc đầu Khúc Phi Yên đối với Điền Bá Quang nổi danh trên giang hồ là hái hoa tặc cũng không có ác cảm, nhưng bởi vì hấn khinh bạc Nghi Lâm nên Khúc Phi Yên liền quyết định ghét hẳn.

Doanh Doanh hiển nhiên cũng không có thiện cảm với gã, vì vậy cũng gật đầu cùng Khúc Phi Yên xoay người đi về hướng địa lao.

Điền Bá Quang lúc này miệng đang ngậm một cọng rơm, cả người nằm dài, nhàn nhã bắt chéo chân trong địa lao, “Lão tử hôm nay thế nào xui xẻo như vậy? Thật vất vả mới gặp được một tiểu ni cô tươi ngon mọng nước, sắp vào tới miệng rồi lại bị hai tiểu nha đầu càng thêm tươi mọng nhảy ra cản đường mất.” Sau đó lại sờ sờ bao tử trống không.

“Đây là địa lao của nhà nào đây chứ, thế nào lại không đúng tiêu chuẩn như vậy? Ngay cả một bữa cơm cũng không chịu đưa đến, sớm biết như thế lúc đó không nên vội vàng đùa giỡn tiểu ni cô, trước tiên lấp đầy bao tử mới là chính sự nha!”

Giữa lúc Điền Bá Quang còn đang ảo não bỗng nghe được thanh âm của hai tiểu ma nữ lúc ban ngày, “Người là phạm nhân, dựa vào cái gì muốn chúng ta đưa cơm cho người hử! Để người đói chết không phải càng gọn gàng sao?”

Điền Bá Quang đã nhớ ra, người có giọng nói này là tiểu ma nữ dùng roi quất lên người gã, sắc mặt thoát chốc cũng đỏ sau đó lại rất nhanh phục hồi lại vẻ cợt nhả, “Ha ha, tiểu cô nương, lời ấy sai rồi, phạm nhân cũng có quyền được ăn cơm đấy, nếu không trong thiên lao của quan phủ không phải toàn là lũ quỷ đói mục nát ư!”

Điền Bá Quang cố ý dùng cái loại thanh âm lạnh lẽo dọa người mong có thể hù hai tiểu cô nương kia, nhưng lại không ngờ rằng Khúc Phi Yên và Nhậm Doanh Doanh trưởng thành trong Thần giáo, cho dù hai nàng có được bảo hộ kỹ đến mức nào cũng không thể chưa từng thấy qua người chết, giọng điệu giả thần giả quỷ của Điền Bá Quang cũng không khiến hai nàng kinh hoảng chút nào.

Khúc Phi Yên khinh thường xùy một tiếng, “Hừ, người chỉ có chút kỹ xảo như thế mà còn muốn hù ta? Nằm mơ đi! Người, đừng hoảng một chút coi, chúng ta muốn thăm vấn người!” Khúc Phi Yên cảm giác nổi

không chừng mình có thể trở thành một nữ bộ đầu ưu tú đâu, nói mấy lời này nghe cũng thật có khí thế mà.

“Phi Yên, người lẽ nào không muốn làm Thánh nữ của Nhật Nguyệt thần giáo mà dự định đi đi làm bộ đầu của nha môn sao?” Khúc Phi Yên nghe được một thanh âm quen thuộc, sau đó cùng Doanh Doanh liếc nhau, rầm rập cúi đầu, “Vô Ngân thúc thúc, Đông Phương thẩm thẩm.”

Nguyên lai người nói chuyện chính là Đan Vô Ngân, ở bên cạnh hắn còn có Đông Phương Bất Bại một thân nữ trang.

Đan Vô Ngân thấy bộ dạng của Khúc Phi Yên và Doanh Doanh, vừa bực mình vừa buồn cười, “Được rồi, không cần giả bộ đáng thương với ta, ta và Đông Phương không phải muốn đến quấy rầy hứng thú của các người, chỉ bắt quá tiện đường tới thăm một chút thôi.”

Doanh Doanh và Khúc Phi Yên vừa nghe thì thở dài một hơi, cổ tình tình chạy đến bên cạnh hai vị thúc thúc khoe thành tích, “Vô Ngân thúc thúc, Đông Phương thẩm thẩm, các người xem, đây là tên hái hoa tặc ta và Doanh Doanh bắt được!” vẻ mặt của Khúc Phi Yên biểu thị .

Đan Vô Ngân liếc nhìn Điền Bá Quang một cái, mỉm cười cứng chịu với Khúc Phi Yên, “Ừ, đúng là rất lợi hại, không biết là ai cầm roi quất loạn, thiếu chút nữa quất trúng tiểu sư phụ rồi? Nếu không phải có người biết thương hương tiếc ngọc giú người ta cản một chút, sợ rằng đệ tử sủng ái nhất của Định Nhân sư thái đã phải thụ thương rồi!”

Khúc Phi Yên vừa nghe liền rụt cổ lại, sau đó liếc mắt về phía Tang Dĩnh đang đứng sau lưng Đan Vô Ngân.

Tang Dĩnh nhanh chóng giơ tay biểu thị bản thân rất vô tội, nàng tuyệt đối không đi cáo trạng.

Đan Vô Ngân vút cho Phi Yên một ánh mắt khinh thường, “Ít tìm Tang Dĩnh gây chuyện đi, không phải nàng cáo trạng đâu. Người cho là không bố trí bên cạnh các người mười, hai mươi ám vệ ta và Đông Phương thẩm thẩm còn có gia gia của người có thể yên tâm sao? Này, đúng rồi, Doanh Doanh, phụ thân người có nói cũng đã an bài không ít người bí mật đi theo, vì vậy ta nghĩ chuyện người suýt nữa bị Điền Bá Quang bắt được không đến sáng mai phụ thân người đã biết rồi.”

Kết quả là, Nhậm oanh Doanh vốn đang cảm thấy may mắn vì Đan Vô Ngân không có trách cứ sai lầm của mình, nay đã cùng tỷ muội tốt Khúc Phi Yên nan kham cúi đầu.

Chuyện vốn dĩ là, lúc ban ngày khi Doanh Doanh và Phi Yên đi ngang một khách điểm thì vừa vặn thấy Điền Bá Quang đang đùa giỡn Nghi Lâm. Vì vậy liền phát huy tinh thần trượng nghĩa “gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ”, quyết định rút kiếm đánh bại đại sắc lang cứu vớt tiểu ni cô.

Vốn dĩ lương cho rằng thân thủ của mình không tệ. nên Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên ra lệnh không cho hộ vệ bên cạnh xuất thủ mà tự mình cầm vũ khí xông đến.

Điền Bá Quang sở dĩ có thể trở thành hái hoa tặc nổi danh trên giang hồ, võ công tự nhiên không yếu. Doanh Doanh và Phi Yên tuy rằng được danh sư chỉ dạy nhưng dù sao vẫn thiếu kinh nghiệm thực chiến, nếu không phải những hộ vệ kia xem thời cơ xông tới, sợ rằng đã xảy ra nhiều loạn nhiều hơn.

Thấy Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên đã khiến cho bản thân ăn không ít khổ bị mắng đến cúi đầu, Điền Bá Quang thật sự vô cùng hài lòng.

“Vị huynh đệ kia, hai tiểu nha đầu này là người nhà của người? Người nên cố gắng hảo hảo quản giáo các nàng đi, tuổi cũng không còn nhỏ mà vẫn không có bộ dạng của nữ hài tử, làm việc thì lại quá xung động. Nếu không phải gặp được đại gai ta thương hương tiếc ngọc, hẳn là đã sớm chịu thua thiệt lớn!”

Đan Vô Ngân quay đầu mỉm cười với Điền Bá Quang, “Điền Bá Quang đúng không?” Điền Bá Quang gật đầu.

“Đa tạ người chiếu cố bọn nha đầu nhà ta, để bồi thương, ta mời người nếm thử đặc sản quan ngoại “Nữ Chân thập đại khốc hình”*** đi!” Đan Vô Ngân cười rất ôn nhu, thế nhưng lời nói ra khiến kẻ không biết cái gì gọi là “Nữ Chân thập đại khốc hình” như Điền Bá Quang phải rùng mình một cái.

* sư phụ ở đâu là chỉ người xuất gia chứ không phải sư phụ dạy võ kia đâu

** Thụy huyết: huyết ngủ.

*** Nữ Chân thập đại khốc hình: Nguyên bản là “Mãn Thanh thập đại khốc hình”, nhưng bối cảnh lịch sử bây giờ là vào khoảng đời Minh, người Mãn vẫn chưa nhập quan, nguồn gốc của người Mãn là thuộc bộ tộc Nữ Chân nên anh ? mới gọi là “Nữ Chân thập đại khốc hình”

Thập đại khốc hình bao gồm:

- 1/ Lột da 6/Đổ chì
- 2/ Chém ngang lưng 7/ Câu ngũ hình
- 3/ Ngũ mã phanh thây 8/ Cưỡi ngựa gỗ
- 4/ Cung hình 9/ Đàn tỳ bà
- 5/ Lãng trì 10/ Kẹp ngón tay

38. Chương 38: Trừng Phạt Và Dạy Dỗ

“Ha hã.” Điền Bá Quang cười khan chà chà bàn tay, “A, vị huynh đệ này, bà nương của ngươi còn ở đó, chúng ta làm sao có thể làm những chuyện không văn nhã như vậy được chứ!”

Đan Vô Ngân tựa tiểu phi tiểu, “Nga? Không có quan hệ, nội tử của ta cũng là nhân sỹ giang hồ không câu nệ tiểu tiết.” Sau khi Đan Vô Ngân nghe báo cáo của ám vệ thật ra cũng có chút hảo cảm với Điền Bá Quang, chỉ tính riêng việc gã có thể vì che chở Nghi Lâm mà chịu một roi của Khúc Phi Yên cũng đủ khiến mọi người nhìn bằng con mắt khác.

Điền Bá Quang vừa nhìn thấy một thân khí thể của Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại, còn có thân thủ của hai nha đầu Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên lúc ban ngày, cùng với đông đảo cao thủ hộ vệ theo bên cạnh họ cũng đã đủ biết mình dẫm phải đá cứng rồi. Cười khổ một tiếng, gã cũng không tiếp tục phí công giấy dũa nữa.

“Hôm nay rơi vào tay các ngươi, là Điền Bá Quang ta tài nghệ không bằng người, dám làm thì dám chịu, Điền Bá Quang ta nhận!” Sau đó tỏ ra một bộ lộn chết không sợ nước sôi quay về nằm trên ổ cỏ rơm của gã.

“Ngươi là tên đại bại hoại, khi dễ nữ hài tử bị chúng ta bắt gặp thế nào lại còn lớn lối như vậy!” Khúc Phi Yên đối với thái độ của Điền Bá Quang rất bất mãn, gã không phải nên quỳ trên ẩm tỳ đầy không rỗng thỉnh cầu nài nỉ tha cho gã một mạng sao? Tại sao có thể hành động không giống lễ thường như thế!

“Phi Yên, ngươi nói ít vài câu!” Doanh Doanh so với Khúc Phi Yên mà nói thì tương đối trầm ổn hơn nhiều, nàng thấy thái độ của Điền Bá Quang thì cũng có vài phần tán thưởng. Từ suy tính của một thượng vị giả mà nói, tên Điền Bá Quang này nếu là có thể để cho bọn họ sử dụng, nhất định có thể làm nên chuyện lớn đi!

Đan Vô Ngân tán thưởng liếc nhìn Doanh Doanh, sau đó lôi kéo bàn tay của Đông Phương Bất Bại nói, “Đông Phương, đã vất vả cả một ngày đường, ngươi cũng mệt mỏi rồi, chúng ta đi về nghỉ ngơi chút đi.”

Đông Phương Bất Bại sống cùng Đan Vô Ngân lâu như vậy, từ lâu đã tâm ý tương thông, mỉm cười, “Được.” Sau đó hai người dĩ nhiên cùng nhau rời khỏi địa lao, hơn nữa khi vừa ra đến cửa Đan Vô Ngân còn quay lại nói với Doanh Doanh và Khúc Phi Yên còn đang đứng yên nơi đó, “Doanh Doanh, Phi Yên, các ngươi không dự định cho bọn ta một lời giải thích sao?”

Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên thật không ngờ Đan Vô Ngân cư nhiên vẫn có ý định hưng sư vấn tội, biết rõ bản thân các nàng nhất định là chạy không thoát đành cúi đầu thề lưỡi, cũng không quản việc vừa rồi còn muốn giáo huấn Điền Bá Quang, ngoan ngoãn cúi đầu đi theo Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại.

Điền Bá Quang bị chiêu thức này của Đan Vô Ngân khiến cho mờ mịt, vội vàng trông theo hướng Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân hô, “Này, huynh đệ, người thế nào cái gì cũng không nói liền rời đi? Không phải đã nói muốn cho ta ném thứ cái gì thập đại khốc hình kia sao?” Điền Bá Quang nói lời này tuyệt đối không phải khiêu khích, mà là nghĩ đưa đầu cũng một đao, rút đầu cũng một đao, thái độ ồm ồ của Đan Vô Ngân thật sự khiến gã không thể an tâm.

Thế nhưng không có nai trả lời gã, ngược lại là không lâu sau, một tên đệ tử Nhật Nguyệt Thần giáo cầm một hộp cơm đến, phía trong không ngờ lại là một bữa ăn phong phú.

Mặc dù bao tử của Điền Bá Quang đã biểu tình khá lâu rồi, thế nhưng gã cũng không dám tùy tiện động đến những món ăn thoạt nhìn rất ngon mắt này.

Chẳng lẽ là dự định hạ độc ta? Sau đó đem thi thể hủy thi diệt tích? Dù sao Điền Bá Quang ta cũng là hái hoa tặc nổi danh trên giang hồ, muốn chết cũng phải chết làm sao cho thống khoái, không thể chết một cách uất ức như thế này! Hừ, muốn độc chết ta? Ta sẽ không ăn, để xem các người làm như thế nào!

Điền Bá Quang rất có cốt khí thâm nghĩ trong lòng, thế nhưng bao tử của gã cứ liên tục réo lên trước từng đợt hương khí lan tỏa xung quanh, thức ăn nóng hôi hổi thật sự khiến người ta chảy nước bọt ròng ròng, rốt cục, hần không nhịn được.

“Hừ, dù sao cũng phải chết, thay vì phải chết đói còn không bằng để lão tử đi làm con ma no, chỉ mong chết không quá khó coi, nếu không đám tiểu tình nhân của ta phải thương tâm rồi!” Điền Bá Quang tự an ủi mình, sau đó cũng không thềm để ý thức ăn có độc hay không, hùng hổ cầm lên một cái đũa gà cầm cúi gặm.

Khiến Điền Bá Quang kinh ngạc chính là, sau khi ăn hết thức ăn vào bụng cứ nhiên một chút việc cũng không có! Gã vẫn sống thật khỏe a!

“Chẳng lẽ là bọn họ không có biện pháp xử lý ta nên dự định cứ thế mà giam giữ?” Lý do như vậy ngay cả bản thân Điền Bá Quang cũng không tin được, thế nhưng gã lại không thể nghĩ ra giải thích gì tốt hơn. Ngay lúc Điền Bá Quang thoáng yên tâm, cái bụng gã bắt chợt réo lên.

Không cần có kinh nghiệm giang hồ Điền Bá Quang cũng biết đây nhất định không phải do gã lại đói bụng, mà là...

Trên trán Điền Bá Quang toát ra vài giọt mồ hôi lạnh, không thể nào? Mấy người vừa rồi nhìn rất giống chính phái nha, làm sao sẽ dùng loại này...

“Cai tù đại ca! Cai tù đại ca!” Mắt thấy cái bụng réo càng lúc càng lợi hại, Điền Bá Quang cũng không kịp suy nghĩ nhiều, lớn tiếng gọi người.

Các đệ tử trông giữ địa lao vốn không dự định để ý tới Điền Bá Quang, thế nhưng nghe hần gọi đến thì thầm như vậy, lại nghĩ đến hành động vừa rồi của Đan Vô Ngân có vẻ cũng không giống như dự định hung hăng xử phạt gì gã. Thế nên để đề phòng gã phạm nhân này sẽ nhanh chóng nước lên thuyền lên, tên cai tù dù không tình nguyện mấy cũng lắc lư bước đến, “Có chuyện gì? Không phải ăn no rồi sao! Kêu la cái gì!” Nga, vị nhân huynh này còn đang vì Điền Bá Quang là phạm nhân nhưng đồ ăn còn tốt hơn so với hần mà oán niệm ni.

Điền Bá Quang nỗ lực ra vẻ tươi cười, “Cai tù đại ca, ta muốn đi nhà xí, người có thể phương tiện một chút không?” Gã đã sắp không nhịn được nữa rồi.

Nghe vậy, huynh đệ coi ngục không nhịn được nhú mày một cái, “Nhiều chuyện!” Sau đó không tình nguyện lôi một cái thùng gỗ bần thiu từ trong góc phòng ra, “Ở nơi này mà giải quyết đi, ta đi ra ngoài trước.” Sau đó không đợi Điền Bá Quang có phản ứng, liền nhanh chóng đem thùng gỗ ném tới bên cạnh Điền Bá Quang, xoay người rời khỏi, “Bính”, một tiếng, cửa lao liền đóng lại.

Điền Bá Quang tuy rằng đối với việc phải tùy tiện giải quyết vấn đề như thế thật không hài lòng lắm, thế nhưng vị huynh đệ kia thật sự là rất không phúc hậu, cứ nhiên hèn hạ cho vào thức ăn nhiều ba đậu như thế! A, không được, thực sự không nhịn được.

Điền Bá Quang liếc mắt nhìn quanh một cái, xác định cửa đã đóng tốt, liền giải khai đai lưng cấp tốc bước đến.

Mọi thứ thuận lý thành chương a...

Ngày tiếp theo, Điền Bá Quang hầu như không rời khỏi cái thùng gỗ kia, gã chưa bao giờ biết ơn sư phụ gã nhiều như lúc này, nếu không phải ngày trước lão nghiêm khắc dạy dỗ, dùng roi quát bắt gã nghiêm túc luyện tốt trụ cột, sợ rằng cả ngày hôm nay phải đứng trung bình tấn như vậy cơ thể gã đã sớm không chịu được mà ngã nhào lên cái thùng gỗ bần thủ kia rồi.

Nói về khi Khúc Phi Yên và Nhậm Doanh Doanh theo hai người Đan Vô Ngân ra khỏi địa lao.

Nghĩ đến tính tình của Đan Vô Ngân Khúc Phi Yên và Nhậm Doanh Doanh tuyệt đối không tin hẳn có thể dễ dàng bỏ qua tên Điền Bá Quang dám khi dễ hai nàng, cho dù hẳn có thưởng thức tên kia đến thế nào cũng không thể.

“Vô Ngân thúc thúc, người định làm gì?” So với Doanh Doanh, tính cách của Khúc Phi Yên càng khó thể nhận được việc Đan Vô Ngân tựa hồ không định giải thích, thẳng thắn chủ động mở miệng hỏi.

Đan Vô Ngân thần bí cười, “Phật viết: Không thể nói, không thể nói.” Sau đó nhìn thấy dáng vẻ không phục của Khúc Phi Yên thì sầm mặt lại, “Lỗ mãng, tự đại, nhìn không rõ tình huống, các người như vậy làm sao khiến ta và Đông Phương thúc thúc, còn có phụ thân và gia gia của các người yên tâm! Hiện tại, đến Giới đường tiếp nhận huấn luyện hai canh giờ đi.”

Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên nghe xong chỉ biết than khổ, không giống Hình đường, Giới đường là vì bọn giáo chúng tài nghệ không bằng người khiến Thần giáo xấu hổ mà chuyên môn thiết lập, Giới đường huấn luyện là so với huấn luyện bình thường tăng lên gấp mười, “Dạ, Vô Ngân thúc thúc.”

Tuy rằng trong lòng kêu khổ, thế nhưng Doanh Doanh và Phi Yên đều rất hiểu chuyện, biết lần này xác thực là lỗi của mình nên cũng ngoan ngoãn nhận phạt không dám oán giận gì, khiến cho Đan Vô Ngân sau này nghe ngóng tin tức cảm thấy hài lòng hơn rất nhiều.

Tiếp nhận xong huấn luyện cường độ cao suốt hai canh giờ, Doanh Doanh và Phi Yên kéo thân thể mệt mỏi ra khỏi Giới đường, “Doanh Doanh, ta thấy giống như sắp chết!” Bởi vì khi còn bé địa vị bất đồng, căn cơ nội công của Khúc Phi Yên mỏng hơn một chút so với Doanh Doanh, vì vậy so với Doanh Doanh càng thêm thống khổ.

Doanh Doanh tuy rằng tốt hơn Phi Yên một ít, nhưng cũng chỉ hữu hạn, hữu khí vô lực lên tiếng, “Đúng nha, cuối cùng cũng xong rồi!”

Khúc Phi Yên đem đầu gác lên vai Doanh Doanh, “Doanh Doanh, chúng ta đi đến địa lao xem đi, vì tên đại bại hoại Điền Bá Quang đó nên chúng ta mới phải chịu tội như vậy, ta nhất định phải nhìn thấy kết cục của hắn!” Trong mắt Khúc Phi Yên hừng hực hỏa quang.

Mặc dù có dự cảm xấu, thế nhưng Doanh Doanh dù sao cũng là một tiểu cô nương, cũng muốn nhìn một chút bộ dạng suy sụp của Điền Bá Quang để bù đắp linh hồn bị tổn thương của mình, vì vậy gật đầu.

Ở dưới án mắt khổ sở của cai ngục, Khúc Phi Yên đoạt lấy chìa khóa mở cửa.

Sau đó... Khúc Phi Yên phát thệ nàng hối hận, nàng cả đời này chưa từng hối hận như thế!

“Oa! ~” môn, mở ra, Khúc Phi Yên và Nhậm Doanh Doanh còn chưa kịp nhìn thấy vẻ suy sụp của Điền Bá Quang, bản thân lại vì sự lỗ mãng của chính mình mà một lần nữa bỏ ra đại giới!

Kéo theo Khúc Phi Yên kinh hoảng chạy ra khỏi địa lao, Nhậm Doanh Doanh tựa vào một gốc cây bắt đầu nôn mửa liên tục, mà người bên cạnh nàng cũng chẳng khá hơn được bao nhiêu, thẳng đến khi đem tất cả những thứ trong dạ dày nôn ra sạch sẽ, Khúc Phi Yên mới hữu khí vô lực nói, “Doanh Doanh, ta sai rồi, ta thực sự sai rồi, chúng ta thực sự không nên đến chê cười Điền Bá Quang, chúng ta hẳn là nên đồng tình người yếu thế.”

Nguyên lai, khi Khúc Phi Yên vừa mở cửa ra, một mùi hôi kinh khủng liền xộc vào mũi các nàng, khiến cả hai vô cùng khó chịu. Chỉ là trải qua một chút các nàng đã là bộ dáng này, như vậy kẻ vẫn ngây ngô ở trong địa lao Điền Bá Quang khẳng định thậm hại hơn, vừa rồi cũng không nghe được thanh âm của hắn, không lẽ đã hôn mê sao?

Phi Yên và Doanh Doanh đối với Điền Bá Quang chính là mười hai vạn phần đồng tình, nguyện Phạt tổ phù hộ gã, Nam mô A di đà phật!

Ngày thứ hai, Đan Vô Ngân tràn đầy tiểu ý hỏi Doanh Doanh và Phi Yên, “Thế nào, đối với thủ đoạn của ta có hài lòng không?” Phản ứng ngày hôm qua của hai nàng đã sớm bị ám vệ báo cáo toàn bộ cho Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân.

Nghe Đan Vô Ngân nói như vậy, gương mặt nguyên bản đã tái nhợt của hai nàng lại lập tức càng thêm trắng bệch, bất giác nhớ đến vị đạo kinh khủng đó, ngay cả điểm tâm cũng không kịp dùng qua, cả hai người đã kéo nhau lao ra ngoài nôn nửa một trận.

Đông Phương Bất Bại có chút bận tâm nhíu nhíu mày, phân phó người hầu bên cạnh mang đến cho Doanh Doanh và Phi Yên khăn lông nóng cùng trà nóng, sau đó oán giận Đan Vô Ngân, “Tử Khiêm, hai nha đầu đó hôm qua đã thật khó chịu, người thế nào còn...” Nói là oán giận, kỳ thực Đông Phương Bất Bại cũng luyến tiếc nói nặng lời với Đan Vô Ngân, cho dù người chịu tội chính là hai chất nữ y thương yêu cũng vậy.

Đan Vô Ngân không cảm thấy hổ thẹn chút nào vì phản ứng của Doanh Doanh và Phi Yên, “Đông Phương, dùng điểm tâm thôi.” Sau đó chậm rãi nói, “Đó là do bản thân các nàng không tiếp thu giáo huấn, trong lòng các nàng cho rằng sở dĩ bị phạt toàn bộ là do lỗi lầm của người khác, một chút cũng không có tự giác nhận ra sai sót. Ta thấy bộ dạng hiện tại của các nàng cũng coi như xứng đáng!”

Đan Vô Ngân nói đến không lưu tình chút nào khiến Doanh Doanh và Phi Yên đã nôn mửa xong, đang hùng hổ đi đến muốn hưng sư vấn tội bỗng chốc lâm vào trầm mặc, lẽ nào thật sự là lỗi của các nàng sao?

Im lặng dùng cơm xong, Doanh Doanh và Phi Yên cũng không giống như lúc ở Hắc Mộc Nhai lưu lại làm nũng bên cạnh Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, mà là một đường lẳng lẳng trở về phòng, có rất nhiều chuyện, các nàng cần đơn độc suy nghĩ một chút.

Đông Phương Bất Bại nhìn bóng lưng Doanh Doanh và Phi Yên giống như mất đi sức sống thì có chút đau lòng “Tử Khiêm, người liệu có nóng lòng quá hay không?” Doanh Doanh và Phi Yên dù sao vẫn còn trẻ con.

Đan Vô Ngân tuy rằng cũng rất lo lắng cho tình trạng của hai nàng, nhưng vẫn kiên trì quan điểm của mình, “Đông Phương, Doanh Doanh và Phi Yên chung quy có một ngày phải ly khai sự bảo hộ của chúng ta, tự bay đến bầu trời rộng lớn, dù sao cương chiều cũng không phải một loại bảo hộ.” Đan Vô Ngân có thể đem đệ muội ở thế kỷ 21 hoàn hảo nuôi lớn, tất nhiên là có phương pháp giáo dục đặc biệt của hắn.

Ở chỗ này, Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại đã định trước không có hài tử, vì thế không tự chủ đã đem Doanh Doanh và Phi Yên coi như nữ nhi của mình. Không chỉ là yêu thương, cương chiều, còn muốn đem các nàng dạy dỗ nên người, thành một thượng vị giả hợp cách.

“Đừng lo lắng, Đông Phương, Doanh Doanh và Phi Yên so với hài tử bình thường hiểu chuyện hơn nhiều lắm, ta tin tưởng các nàng rất nhanh sẽ có thể nghĩ thông suốt.” Đan Vô Ngân an ủi Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại cũng không có cách nào khác, chỉ có thể gật đầu.

“Điền Bá Quang, ngươi ra đây cho ta!” Điền Bá Quang đang nằm xụi lơ trên ổ rơm của gã, chợt nghe được thanh âm của hai nha đầu đã được gã thăng cấp thành ma nữ, “A, ông trời ơi, để ta chết đi!” gã vô lực rên rỉ.

Hắn hoàn toàn hiểu rồi, haitiểu ma nữ này thì dễ chọc, thế nhưng vị thúc thúc kia phía sau các nàng lại rất khó chơi. Nếu như lại chọc đến hai tiểu ma nữ này, không biết gã phải chịu hình phạt gì nữa đâu.

Ngày hôm qua “Ba đậu công kích” và “Độc khí kế” đã suýt nữa đoạt mất nửa cái mạng già của gã! Trải qua một lần nữa, còn không bằng để gã trực tiếp chết đi, mười tám năm sau vẫn lại là hảo hán, dù thế nào cũng tốt hơn ở chỗ này bị treo nửa cái mạng nhận hành hạ.

Chỉ là, bất quá ta hoàn tránh không khỏi sao! Điền Bá Quang tức giận nghĩ, sau đó trở mình, tiếp tục nằm trên ổ rơm giả chết, làm bộ không nghe được, không để ý tới tiếng gọi của Khúc Phi Yên.

“Điền Bá Quang, ngươi ra đây cho ta!” Cửa “Rằm” một tiếng bị đá văng, Điền Bá Quang kinh dị ngẩng đầu, phát hiện Khúc Phi Yên mang theo mấy trắng hán che mặt bằng vải đen xông vào.

“Các người muốn làm gì?” Điền Bá Quang trong lúc bị mấy trắng hán kia thốc lên thì ra sức giãy dụa, thế nhưng hoàn toàn vô ích mà.

Khúc Phi Yên chán ghét mà vứt cho Điền Bá Quang một cái liếc mắt, “Tắm cho ngươi một chút!” Ở trong lúc Điền Bá Quang còn quá rõ ràng gã đã bị ném vào một cái ao nông ở bên ngoài...Độc, bây giờ vẫn còn là mùa đông, nước trong ao cứ nhiên không hề kết băng, thật là một kỳ tích!

39. Chương 39: Người Sở Hữu Điền Bá Quang

Sau khi Điền Bá Quang bị mấy trắng hán vứt xuống ao đành liều mạng giãy dụa, thế nhưng đã bị hành hạ một hồi tròn một ngày gã làm sao có thể là đối thủ của đám đệ tử tinh anh Nhật Nguyệt thân giáo, vậy nên chỉ có thể bị mấy tên đại nam nhân “sờ tới sờ lui” giặt sạch gã trong nước lạnh.

Ngay khi Điền Bá Quang run lấy bầy tuyết chút té xỉu, Khúc Phi Yên rốt cục phát thiện tâm, “Được rồi, xem bộ dáng gã cũng không sai biệt lắm, cứ ném vào phòng khách rồi mang đến một bộ quần áo sạch.” Khúc Phi Yên ra lệnh.

“Dạ, Thánh nữ!” Mấy trắng hán kia đồng loạt ứng thanh, sau đó mang theo Điền Bá Quang còn đang ướt đầm như một con gà nhúng nước đi về hướng phòng khách.

Doanh Doanh từ trong góc khuất hiện thân, có chút khó xử, “Phi Yên, muội làm như vậy hình như có chút quá phận.” Bây giờ còn đang là mùa đông nì.

Khúc Phi Yên không thèm để ý phất tay một cái, “Doanh Doanh, tỷ yên tâm, không có việc gì đâu. Vỗ công của Điền Bá Quang cao như vậy, lạnh một chút thì tính cái gì, mạng của hắn còn cứng lắm đấy!” Sau đó lại giả hoạt cười cười, “Tuy rằng đích thật là do tự chúng ta phạm sai lầm, thế nhưng dù sao cái gã kia cũng thổi gió trợ giúp không ít không phải sao, tốt xấu cũng để muội hả giận một chút đi!”

Doanh Doanh cười, khẽ điểm một cái lên mũi nhỏ của Khúc Phi Yên, “Muội đó! Nhớ kỹ nắm chặt chừng mực!” Đối với Khúc Phi Yên, tuy rằng niên kỷ không kém nhiều, thế nhưng Doanh Doanh lại thành thực hơn nhiều lắm, vì vậy Doanh Doanh cũng luôn bắt giác dung túng cho Khúc Phi Yên.

Đợi được lần thứ hai Phi Yên và Doanh Doanh nhìn thấy Điền Bá Quang, sắc mặt của gã tuy rằng không phải thật tốt, thế nhưng tối thiểu y phục và vị đạo trên người hắn đều trở nên sạch sẽ hơn, trên cơ bản có thể đi gặp người.

Điền Bá Quang thấy Doanh Doanh và Khúc Phi Yên, tức giận nói, “Hai tiểu ma nữ các người, nói đi, lại nghĩ ra biện pháp gì đến đối phó ta? Có bản lĩnh thì ân oán giữa chúng ta tự chúng ta giải quyết, các người đừng để thúc thúc của các người xuất thủ!” Điền Bá Quang bây giờ là hoàn toàn nhận mệnh, rơi vào tay hai nha đầu trước mắt này kết quả xấu nhất dù sao cũng chỉ là chết, mười tám năm sau lại là một trang hảo hán. Thế nhưng, nhờ đâu rơi vào tay của tên nam nhân kia, gã chỉ có thể sống không bằng chết nha!

Khúc Phi Yên thần nhiên cười, thật không ngờ cái này tên Điền Bá Quang nhìn như không sợ trời không sợ đất này, cứ nhiên sợ Vô Ngân thúc thúc đến như thế.

“Kỳ thực, chúng ta tìm ngươi đến là muốn cho ngươi một cơ hội hối cải, làm lại một con người mới.” Doanh Doanh hảo tâm giải thích cho Điền Bá Quang nguyên nhân các nàng lôi gã ra.

“Phải không? Các người lại có hảo tâm như vậy?” Điền Bá Quang cười nhạt, nghe ý tứ của hai nàng và nam nhân hôm qua, quan hệ của các nàng với tiểu ni cô mà gã bắt đi kia có vẻ rất tốt, làm sao có thể đơn giản như vậy buông tha hái hoa tặc như gã chứ

Khúc Phi Yên thấy thái độ quyết liệt của Điền Bá Quang, giận đến sặc cả hồng, “Này này, Điền Bá Quang, ngươi không nên rượu mời không uống thích uống rượu phạt, ngươi nếu không muốn đàm phán cùng bọn ta,

vậy thì để ta đi tìm Vô Ngân thúc thúc đến nói chuyện cùng người.” Lần này Khúc Phi Yên đã biết nhược điểm của Điền Bá Quang ở đâu.

Điền Bá Quang bị kiềm hãm, tiểu ma nữ này! Thực sự là quá hèn hạ!”Được, được, Xem như người lợi hại! Nói đi, người muốn ta hồi cải làm người mới thế nào?” Điền Bá Quang cơ hồ là cắn răng nghiền lợi nói.

Khúc Phi Yên thấy bộ dạng này của Điền Bá Quang thì tương đối hài lòng, cười hì hì nói, “Kỳ thực cũng không có gì, nếu người đã cướp đi Nghi Lâm, như vậy thì cứ đối với nàng tiến hành bồi thường là được. Vì vậy, người cứ quy phục vào Hằng Sơn phái của Nghi Lâm, bảo hộ nàng mười năm thì tốt rồi.” Khúc Phi Yên hời hợt nói.

Điền Bá Quang sửng sốt, thật không ngờ Khúc Phi Yên cư nhiên đưa ra yêu cầu như vậy, “Người sẽ không sợ ta sau khi đến Hằng Sơn phái thì nhân cơ hội bỏ chạy, hoặc là đem ma trảo của ta hướng về tiểu ni cô phần ngọn khác trên núi?” Điền Bá Quang thật không tin hai ma nữ này có thể buông tha gã một cách đơn giản như thế, nhất định có âm mưu!

Doanh Doanh lạnh lùng cười, “Người hành tẩu giang hồ đã lâu, hẳn cũng biết được bản lĩnh của Nhật Nguyệt thần giáo. Người nếu như đào tẩu, liệu có thể tránh được sự truy lùng của Thần giáo sao? Người nếu can đảm dám có tà niệm với các đệ tử của phái Hằng Sơn, hừ, ” Doanh Doanh mỉm cười vô cùng ôn nhu với Điền Bá Quang, ” Hoàng Đế vĩnh viễn không chê thái giám trong cung quá nhiều!”

Điền Bá Quang thật không ngờ Nhậm Doanh Doanh luôn trông có vẻ “thiện lương” hơn Khúc Phi Yên rất nhiều lại có thể nói lời ngoan độc như thế, lại nghĩ đến Nhật Nguyệt thần giáo là thế lực khiến chính tà lưỡng đạo đều kiêng kỵ không ngớt, cuối cùng vẫn quyết định lựa chọn làm kẻ tuấn kiệt thức thời”, “Môn phái của tiểu cô nãi nãi, mười năm, có đúng hay không có chút lâu nha?” Nếu đã nhận mệnh, Điền Bá Quang liền bắt đầu vì chính mình cò kè mặc cả, tranh thủ lợi ích lớn nhất.

Khúc Phi Yên nâng cái cằm nhỏ, “Mười năm đổi một cái mạng người còn ngại lâu? nên biết rằng nếu người muốn lại trở thành một hảo hán còn phải mất mười tám đấy! Đã được tiện nghi lại còn đòi hỏi!”

Điền Bá Quang không nói gì.

Thấy Điền Bá Quang không phản đối nữa, Doanh Doanh vỗ vỗ tay, “Người đã đồng ý đề nghị của bọn ta, như vậy liền theo bọn ta đến gặp tân chủ nhân của người một chút đi.” Nói xong Doanh Doanh dẫn đầu đi đến gian phòng Nghi Lâm đang nghỉ ngơi.

Doanh Doanh đi tới phía trước, nhẹ nhàng gõ cửa, “Nghi Lâm, muội đã dậy chưa?” Sau đó trong cửa truyền tới một thanh âm êm ái, “Doanh Doanh tỷ tỷ, Nghi Lâm đã tỉnh, người vào đi.”

Doanh Doanh đẩy cửa ra, mang theo Khúc Phi Yên và Điền Bá Quang đi đến.

Điền Bá Quang vừa vào cửa thấy Nghi Lâm, thiếu chút nữa thì theo thói quen huýt sáo một tiếng, Nghi Lâm mặc thường phục hiện tại và Nghi Lâm mặc đạo bào đơn điệu của ni cô so ra có một phong vị khác, hơn nữa có vẻ càng thêm sinh động, mê người.

Nghi Lâm thật không ngờ ác tặc khinh bạc mình lại có thể cùng Doanh Doanh và Phi Yên theo đến đây, nhớ tới hôm qua bị gã bắt cóc, khinh bạc, trong lòng nhất thời hoảng sợ, “A” lên một tiếng rồi nhanh chóng trốn sau cái bàn ở góc phía xa, tiện tay còn cầm ấm trà trên bàn giờ lên chỉ vào Điền Bá Quang, “Người, người ép buộc Doanh Doanh và Phi Yên?”

Nguyên lai Nghi Lâm thấy hảo tỷ muội bản thân vừa nhận thức hôm qua lại ở cùng một chỗ với Điền Bá Quang, tự nhiên sẽ nghĩ rằng Điền Bá Quang ép buộc các nàng, bởi vì theo tình huống hôm qua mà xem ra, hai người hảo tỷ muội của mình võ công cũng không cao bằng tên dân tộc này.

Điền Bá Quang có chút kinh ngạc chỉ chỉ bản thân, cười khổ, “Ta bắt cóc các nàng? Nếu như ta có thể lựa chọn, ta hận không thể cả đời không nhìn thấy các nàng, chạy càng xa càng tốt!”

Mà Doanh Doanh và Phi Yên cũng khó mà ức chế nụ cười, “Nghi Lâm, muội bình tĩnh, ở đây là chỗ của bọn ta, nếu bọn ta bị hấn ép buộc, vậy các thủ vệ bên ngoài đều đã lấy chết tạ tội cả rồi!” Khúc Phi Yên ở bên cạnh cười cười giải thích.

Nghi Lâm nghe xong thì yên tâm, đem ấm trà trong tay đặt lên trên bàn, có chút ngưng ngưng đỏ mặt. “Doanh Doanh, hai tỷ có tìm được sư phụ và bọn sư tỷ muội của muội chưa?” Nghi Lâm yên lòng thì liền nhớ lại chuyện trọng yếu nhất.

Doanh Doanh gật đầu, “Chúng ta làm việc, muội vẫn chưa yên tâm sao, ngày hôm qua Định Nhân sư thái đã tới, bắt quá người thấy muội còn đang nghỉ ngơi nên đã về khách sạn trước, nói là hôm nay sẽ trở lại.”

Vừa nói đến đó, Tang Đình đã gõ cửa bước vào, “Thánh cô, Thánh nữ, Định Nhân sư thái và đệ tử đã đến, Giáo chủ và Đan tổng quản đang chiêu đãi các nàng, Giáo chủ gọi hai vị cùng Nghi Lâm tiểu sư phụ đến đại sảnh.”

Doanh Doanh gật đầu, sau đó nói với Nghi Lâm, “Bây giờ người yên tâm chưa.”

Nghi Lâm ngưng ngưng gật đầu, sau đó dùng đôi mắt lấp lánh nước nhìn chằm chằm Khúc Phi Yên và Nhậm Doanh Doanh, trực tiếp khiến các nàng bỏ giáp đầu hàng.

“Được rồi được rồi, chúng ta lập tức đi gặp Định Nhân sư thái, được chưa!” Doanh Doanh giơ tay đầu hàng.

Nghi Lâm ngưng ngưng cười cười cúi đầu, bắt quá bàn tay vẫn còn nắm chặt vạt áo của Doanh Doanh.

Doanh Doanh và Phi Yên mang theo Nghi Lâm và Điền Bá Quang đi tới đại sảnh phân đà, “Sư phụ!” Nghi Lâm thoáng cái nhào tới trong lòng Định Nhân sư thái.

Định Nhân sư thái đang trò chuyện cùng Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, nhao cái đã bị Nghi Lâm bắt được, sủng ái vỗ vỗ đầu nàng, “Nghi Lâm, người thế nào lại giống như chưa trưởng thành thế này!” Định Nhân sư thái ngưng ngưng gật đầu với bọn người Đông Phương Bất Bại gật đầu, có chút ý tứ xin lỗi nói. “Tiểu đồ không hiểu chuyện, để hai vị chê cười rồi.”

Đan Vô Ngân thấu hiểu mỉm cười, “Nghi Lâm tiểu sư phụ cùng Doanh Doanh, Phi Yên nhà ta vừa gặp đã rất hợp duyên, mong rằng Định Nhân sư thái có thể thông cảm quan hệ của các nàng.” Đan Vô Ngân có chút bận tâm Định Nhân sư thái sẽ vì thân phận của Doanh Doanh và Phi Yên mà cấm Nghi Lâm gặp gỡ các nàng.

Định Nhân sư thái hai tay tạo thành chữ thập, “Phật tổ từ bi, chúng sinh bình đẳng, có thể cùng hai vị tiểu thư hợp ý cũng là duyên phận của Nghi Lâm, bản ni tự nhiên sẽ không ở giữa khuấy phá.”

Đan Vô Ngân cũng chấp hai tay lại, “Đa tạ Định Nhân sư thái!”

Sau đó mọi người lại tiếp tục câu được câu mất trò chuyện, được một khoảng thời gian thì Định Nhân sư thái đứng dậy cáo từ, “Nhị vị thí chủ, hôm nay bản ni đến đây là muốn đón Nghi Lâm trở về, đã khuấy rầy rồi.”

Đan Vô Ngân cười nói, “Định Nhân sư thái đại giá quang lâm chính là vinh hạnh của Vô Ngân, hoan nghênh Định Nhân sư thái thường xuyên ghé lại”

Định Nhân sư thái gật đầu, sau đó mang theo Nghi Lâm ly khai.

“Định Nhân sư thái, xin hãy thông thả.” Phi Yên vẫn đang sắm vai ngoan ngoãn bỗng nhiên lên tiếng giữ chân Định Nhân sư thái, “Người này là kẻ đã khinh bạc Nghi Lâm hôm qua, Điền Bá Quang, gã vì muốn rửa sạch tội nghiệt trên người nên đã tự nguyện xin thủ hộ Nghi Lâm mười năm, mong rằng sư thái độ lượng.” Sau đó từ sau lưng Điền Bá Quang đẩy mạnh một cái, khiến gã bổ nhào đến trước mặt Định Nhân sư thái.

Định Nhân sư thái sững sốt, sau đó nói, “A di đà Phật, Điền thí chủ đã có tâm hồi cải, thì chính là một chuyện tốt. Bất quá Hằng Sơn là Phật môn thanh tịnh nơi, không thu nam đệ tử, đành phải để Điền thí chủ thất vọng rồi.”

Điền Bá Quang vừa nghe Định Nhân sư thái nói như vậy, chân mày vui vẻ giật giật, liên tục xua tay, “Nếu Định Nhân sư thái đã có khổ tam, ta đây cũng không nên miễn cưỡng.”

Khúc Phi Yên tà tà liếc nhìn Điền Bá Quang đang hưng phấn, sau đó nói với Định Nhân sư thái, “Sư thái, người đã hiểu lầm, gã cũng không phải muốn làm đệ tử phái Hằng Sơn, Hằng Sơn tuy rằng không thu nam tử, thế nhưng dù sao cũng phải có người giúp đỡ bổ củi, gánh nước này nọ, mấy chuyện nặng nhọc đó gã đều có thể làm được.” Khúc Phi Yên cố gắng thuyết phục Định Nhân sư thái thay đổi chủ ý.

Định Nhân sư thái đã nhìn thấu Điền Bá Quang không tình nguyện, huống hồ thật muốn đem tên dân tộc này phóng tới bên người đệ tử của mình, thì bà thật sự vẫn có lo lắng.

“Phi Yên, không nên hồ nháo nữa.” Đan Vô Ngân thấy biểu tình không vui của Định Nhân sư thái thì liền ngăn cản sự cố gắng của Khúc Phi Yên, mỉm cười nói với Định Nhân sư thái, “Là Phi Yên hồ nháo, xin Định Nhân sư thái bỏ qua cho. Đợi đại hội võ lâm một tháng sau, Vô Ngân sẽ bái phỏng sư thái thêm lần nữa.”

Định Nhân sư thái hiểu được, “Như vậy bần ni cũng cung nghênh thí chủ đại giá!”

Sau khi Định Nhân sư thái đi rồi, Khúc Phi Yên mới chu cái miệng nhỏ oán giận, “Vô Ngân thúc thúc, Định Nhân sư thái không nhận Điền Bá Quang, nên đem gã để ở chỗ nào nha?”

Trên ót Điền Bá Quang giắt lên mấy cái hắc tuyến, cái gì gọi là “để ở chỗ nào ...” chứ

Đan Vô Ngân giảo hoạt cười, “Phi Yên nha.” Thanh âm rất ôn nhu.

“Dạ...” Da đầu Phi Yên run lên, cẩn thận hỏi, “Vô Ngân thúc thúc, có chuyện gì vậy?”

Đan Vô Ngân tỏ ra rất lo lắng, “Người biết không, lần này người và Doanh Doanh làm loạn như vậy thật khiến bọn ta không yên tâm nha.”

Trong lòng Khúc Phi Yên trầm xuống, “Dạ, là lỗi của bọn ta.” Trước hết cứ nhận sai đã.

“Vì thế, ta để hai người lựa chọn.” Đan Vô Ngân nhàn nhã nhấp một ngụm trà, “Một, ngoan ngoãn đi cùng chúng ta. Hai, mang theo Điền Bá Quang bên cạnh.”

40. Chương 40: Ngũ Độc Giáo

“Một, ngoan ngoãn đi cùng chúng ta. Hai, mang theo Điền Bá Quang bên cạnh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khúc Phi Yên nhaoáng cái nhăn lại, nàng phát hiện từ khi gặp phải Đan Vô Ngân, ngoại trừ lần len lén ly khai Hắc Mộc Nhai kia thì vĩnh viễn bị mưu hại, không hề có khả năng phản công.

“Vô Ngân thúc thúc, ta còn có lựa chọn thứ ba không?” Doanh Doanh ôm chút hy vọng cuối cùng, người đi theo hai nàng đã rất nhiều rồi! Không thể lại tăng thêm đâu!

Đan Vô Ngân mỉm cười, “Có!” Phi Yên và Doanh Doanh mắt sáng ngời, “Quay về Hắc Mộc Nhai đi.” Trong nháy mắt tắt lịm.

Điền Bá Quang vĩnh viễn không nhớ được giáo huấn thảm khốc, lại bắt đầu ồn ào lên, “Uy uy uy, dựa vào cái gì mà ta phải đi theo hai tiểu nha đầu này! Ta mặc kệ!” Theo các nàng không chừng sẽ bị chính chết nha.

Đan Vô Ngân cười tao nhã, “Chẳng lẽ Điền huynh là muốn đi cùng ta? Vô Ngân rất sẵn lòng.” Điền Bá Quang đại ra... Theo hai tiểu ma nữ sẽ bị chính chết, nhưng theo chân nam nhân này nhất định sẽ bị chính đến muốn chết cũng không được.

Khúc Phi Yên tròng mắt hạnh, thất lưng đầy khí thể vươn thẳng lên, “Thế nào? Người nghĩ rằng theo bốn cô nương là ủy khuất người?” Hừ, hừ, bản cô nương không có biện pháp phát hỏa với Vô Ngân thúc thúc, chẳng lẽ còn không thể tính toán với người sao!

Điền Bá Quang biết mình những ngày sau này mình hẳn là phải đi theo hai tiểu cô nãi nãi này rồi liền nhanh chóng lấy lòng, “Ai nói? Có thể đi theo Khúc Phi Yên tiểu thư như hoa tựa ngọc, thông minh linh xảo là phúc phần kiếp trước tại hạ tu được. làm sao có thể ủy khuất! Ta đây là vui vẻ, vui vẻ!” Điền Bá Quang cố gắng trưng ra một nụ cười tươi rói, gã cao hứng muốn chết a!

Khúc Phi Yên hài lòng gật đầu, sau đó phát tay một cái, “Được rồi, người sau này sẽ là thiếp thân nô tài của bốn tiểu thư, cứ coi như để cho kiếp này tiếp tục tích phúc đi. Tang Đình tỷ tỷ, dẫn hắn đi chỉnh trang y phục đã!” Tang Đình đang ở một bên đợi lệnh đành nhin cười mang theo Điền Bá Quang vẫn còn ngẩn ngơ mê muội rời khỏi.

Đan Vô Ngân sau khi đạt được mục đích tâm tình trở nên khoan khoái, vì vậy liền mở lòng từ bi buông tha Doanh Doanh và Phi Yên, “Doanh Doanh, Phi Yên, ta và Đông Phương ngày hôm nay phải đi rồi, đại khái đợi đến vô lâm đại hội một tháng sau chúng ta sẽ gặp lại.”

Doanh Doanh và Phi Yên thật vui vẻ, nhưng vẫn có chút không muốn, “Đông Phương thúc thúc, Vô Ngân thúc thúc, các người định đi đâu nha?” Phải đến một tháng không được gặp lại nì.

Đan Vô Ngân nắm tay Đông Phương Bất Bại, “Tiếp tục hưởng tuần trăng mật. Lần trước bởi vì một đồng sự tình loạn thất bát tao, bọn ta cũng không du ngoạn được, lần này xem như đền bù.”

Doanh Doanh và Phi Yên đều thân thiết với Đan Vô Ngân từ trong “Hành trình tuần trăng mật”, bởi vậy biết tuần trăng mật trong miệng hắn nói trắng ra là chính là muốn tận hưởng thế giới hai người với Đông Phương Bất Bại mà thôi, bởi vậy gật đầu, “Vay chúc Đông Phương thúc thúc và Vô Ngân thúc thúc tuần trăng mật vui vẻ!”

Thu thập một chút những thứ linh tinh, lại dùng qua ngọc thiện, Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại cùng bọn người Doanh Doanh chia đường mà đi. Doanh Doanh, Phi Yên dự định đi hướng nam đến vùng Tô Hàng để chơi đùa, mà Đan Vô Ngân cùng Đông Phương Bất Bại lại muốn đến bắc địa lịch lãm một ít Tây Vực phong tình.

Lần này hai người rời giáo cũng không mang theo nhiều người, chỉ có bọn họ và Đồng Bách Hùng, Tang tam nương còn có Khúc Dương cùng với sáu tên hộ vệ, đoàn người nhẹ nhàng khoan khoái đi thẳng về phía Tây Vực. (Em lạy hai anh, hai anh đi mang theo hết đám Boss lớn trong giáo rồi mà còn ‘cũng chẳng nhiều người’. Hay là hai anh định vớt thêm bác Nhậm và toàn thể Hương chủ, Đường chủ trong giáo mới đủ khí thế a)

“Tử Khiêm, các môn phái ở Miêu Cương lấy độc vật mà nổi danh, nhất là Ngũ Độc giáo chuyên dùng năm loài cấp mô (cóc), tri chu (nhện), hạt tử (bò cạp), xà (rắn), ngô công (rết) phối thành nhiều loại độc khó thể lường được, tuy rằng trên người của người có tử mẫu cổ trùng bách độc bất xâm, thế nhưng cũng phải cẩn thận.” Đông Phương Bất Bại ở trên xe cẩn thận dặn dò Đan Vô Ngân.

Tuy rằng y tự nhận rằng, luận võ công không người nào có thể ở dưới mắt y thương tổn Vô Ngân, thế nhưng nếu là dụng độc, y vẫn khiêm khuyết rất nhiều.

Đan Vô Ngân gật đầu, “Ừ, ta sẽ cẩn thận.” Sau đó nói với những người khác, “Đến rồi Miêu Cương, các người ăn, mặc, ở, đi lại đều phải cẩn thận, không nên gây chuyện thị phi, nhất là với nữ nhân, biết không?” Có người nói nữ nhân của Ngũ Độc giáo người người đều thủ đoạn độc ác, còn là cẩn thận là hơn.

Mọi người đều gật đầu nói phải.

Vừa vào Miêu Cương, Đan Vô Ngân liền có cảm giác bị giám thị, cùng Đông Phương Bất Bại liếc nhìn nhau, sau đó báo mọi người đề cao cảnh giác.

Đông Phương Bất Bại cũng bất động thanh sắc vận khởi nội lực, đem Đan Vô Ngân đưa vào phạm vi bảo vệ của mình, sau đó vận đủ nội lực, “Tại hạ Đông Phương Bất Bại, đặc biệt tới bái phỏng Ngũ Độc giáo giáo chủ.”

Đông Phương Bất Bại thật không ngờ đến đoàn người của mình vừa tiến vào Nam Cương đã bị phát hiện, để an toàn chỉ đành đối bị động thành chủ động, trực tiếp bái phỏng chủ nhân.

Thế lực ở Miêu Cương có bản lĩnh như vậy, ngoại trừ Ngũ Độc giáo sẽ không còn ai khác.

Chốc lát sau, một con hoa xà (rắn có đốm bông) lớn bằng miệng chén từ trong bụi cỏ bò ra, hướng về đám người Đông Phương Bất Bại phun rít đầu lưỡi, sau đó xoay người bò về phía trước.

Sau khi bò được một đoạn, thấy đám người phía sau không có động tĩnh, con rắn kia dĩ nhiên rất nhân tính hóa mà quay đầu đối với bọn họ tiếp tục phun nhả lưỡi rắn.

“Không phải là nó muốn bảo chúng ta đi cùng nó chứ?” Đồng Bách Hùng lau mồ hôi lạnh, đầu năm nay ngay cả súc sinh cũng có linh tính như vậy sao?

Đan Vô Ngân nhìn chăm chăm con rắn màu bích lục kia một chốc rồi gật đầu, “Hình như ý tứ của nó đúng là như thế, chúng ta cùng đi qua xem một chút đi.”

Đông Phương Bất Bại nắm chặt tay Đan Vô Ngân, gật đầu.

Theo con hoa xà kia, nhóm người Đông Phương Bất Bại đi tới chân núi, một cô nương trẻ tuổi đang đứng đợi ở đó.

Thấy Đông Phương Bất Bại ăn mặc như phu nhân quyền quý, tiểu cô nương kia hiển nhiên có chút giật mình, sau đó cung kính nói với Đan Vô Ngân, “Xin hỏi người là Đông Phương giáo chủ sao?”

Đan Vô Ngân lúng túng che miệng lại ho khan một tiếng, “Cái kia, vị cô nương này, ta là tổng quản Thần giáo Đan Vô Ngân, giáo chủ là y.” Quên mất Đông Phương bây giờ còn ăn mặc nữ trang ni, Đan Vô Ngân có xúc động muốn vỗ trán.

Nàng kia sững sốt, “Đông Phương giáo chủ không phải là nam nhân sao?”

Đông Phương Bất Bại biến sắc, lại bị Đan Vô Ngân ôm trụ, “Vị cô nương này, vô luận Đông Phương là thể nào, sợ rằng đều không đến lượt người bình phẩm? Chúng ta là tới bái phỏng Ngũ Độc giáo giáo chủ, không phải đến để nhận sự đánh giá của cô nương.”

Nếu không phải lúc này còn đang trên lãnh địa của Ngũ Độc giáo, đừng nói là Đông Phương Bất Bại, ngay cả Đan Vô Ngân cũng sẽ không dễ dàng buông tha kẻ không biết giữ mồm miệng này, cho dù nàng không phải cố ý.

Nàng kia biến sắc, cũng biết mình nói sai, vội vàng hơi nghiêng thân, “Giáo chủ của ta đang ở nội đường cung nghênh đại giá.”

Đan Vô Ngân lạnh lùng liếc nhìn nàng, sau đó ôm Đông Phương Bất Bại đi vào sơn động sau lưng nàng.

Trong sơn động hỏa quang (ánh lửa) lập lòe, trên đài cao giữa đại sảnh có một tiểu cô nương đầu đội ngân sức (trang sức bằng bạc), thân mặc Miêu phục đang ngồi. Tiểu cô nương mang vẻ mặt tò mò nhìn Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, mà trên tay của nàng còn đang đùa giỡn với một con nhện đen lớn bằng nửa bàn tay.

“Người chính là Đông Phương Bất Bại?” Tiểu cô nương nhưng lại không có nhận lầm, tò mò nhìn chăm chăm trang phục của Đông Phương Bất Bại, bất quá trong mắt cũng thật ra không có ý khinh bỉ gì.

Thấy Ngũ Độc giáo chủ lại là một tiểu cô nương không sai biệt gì lắm với Doanh Doanh và Phi Yên, sự tức giận trong lòng Đan Vô Ngân pahi đi không ít, “Người chính là giáo chủ Ngũ Độc giáo Lam Phượng Hoàng?”

“Phải rồi, là ta, các người tìm ta có chuyện gì sao?” Lam Phượng Hoàng tò mò hỏi.

Đan Vô Ngân mỉm cười, “Kỳ thực cũng không có chuyện gì lớn, chẳng qua là bọn ta muốn đến bảo địa để du lãm nên tới đây bái phỏng chủ nhân một chút.”

Lam Phượng Hoàng mở to hai mắt nhìn, “Hai người các người là một đôi?”

Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại cả kinh, tiểu cô nương này thể nào...

Lam phượng hoàng thấy bộ dạng kinh ngạc của Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại thì ngẩn đầu lên tương đương khinh thường, “Các người cũng quá không đại khí* rồi, không phải chỉ là một đôi thôi sao, có cái gì cần phải giấu diếm!”

Đan Vô Ngân thẹn thùng, đích xác, tuy rằng việc hấn và Đông Phương yêu nhau cũng không có tận lực giấu diếm, thế nhưng chưa từng trực tiếp nói với người khác như vậy, có đúng hay không có chút ủy khuất Đông Phương rồi? Đan Vô Ngân rơi vào trầm tư.

Đông Phương Bất Bại đối với tiểu cô nương tính cách tinh quái không hề kém Khúc Phi Yên này rất có hảo cảm, “Người làm sao nhìn ra được?” Những người khác nhìn thấy trang phục của y đều nghĩ đến việc che giấu tung tích, thế nhưng nàng...

Lam Phượng Hoàng liếc mắt, “Trong cơ thể các người có cổ trùng của Miêu Cương, hơn nữa còn là phu thê trùng.”

Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân hiểu rõ, thế nhưng, “Chẳng lẽ không phải phu thê thì không thể dùng loại trùng này sao?”

Lam Phượng Hoàng mở to hai mắt nhìn, “Các người cư nhiên cái gì cũng không biết, liền đem cổ trùng ăn vào hết?”

Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân bị kiểm hãm, lời này nghe như thế nào cũng... không được tự nhiên ni.

“Ý của người là sẽ có vấn đề gì sao?” Bình Nhất Chỉ cũng sẽ không hại bọn họ đâu.

Lam Phượng Hoàng rất hiển nhiên gật đầu, “Dùng phu thê chung, chính là muốn bảo chứng sự trinh khiết** của hai người, vô luận là thân thể hay là tâm lý. Nếu một người đối với đối phương có dị tâm, như vậy cổ trùng nhất định sẽ ăn tươi hẳn.”

Trên đầu Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân toát ra vài giọt mồ hôi lạnh, nếu bọn họ không yêu nhau như vậy, hiện tại sợ rằng đã chết không toàn thân rồi đi.

Có lẽ bởi vì tử mẫu cổ trùng, Lam Phượng Hoàng tỏ ra rất thân cận với Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại, “Các người đến từ Trung Nguyên sao? nơi đó có cái gì vui không?” Lam Phượng Hoàng từ nhỏ sống tại Miêu Cương, đối với cuộc sống màu sắc trong truyền thuyết của Trung Nguyên vốn rất tò mò.

Đan Vô Ngân khẽ cười, “Trung Nguyên có rất nhiều món ăn ngon, cũng có nhiều đồ chơi thú vị, nhiều đến nói không hết đâu!” Đan Vô Ngân gần nhất thích trêu đùa tiểu cô nương, nếu như Doanh Doanh và Phi Yên ở chỗ này thấy biểu tình của Đan Vô Ngân nhất định sẽ đề cao cảnh giác, “Vô Ngân thúc thúc lại muốn làm đại hôi lang rồi!”

Lam Phượng Hoàng mở to hai mắt, quả thực muốn nhào tới, “A, nhanh nói, nhanh nói, ta rất muốn biết nha.” Sau đó chớp chớp mắt nhìn Đan Vô Ngân.

Một trung niên nữ tử đứng ở dưới đài không đành lòng thấy giáo chủ của mình mất mặt như thế, đành nỉ giọng ho khan vài tiếng, thế nhưng Lam Phượng Hoàng hoàn toàn không để ý đến nàng, sau đó nàng chỉ có thể liên tục ho khan thêm mấy tiếng nữa.

“Ngọc trưởng lão, người bệnh sao?” Lam Phượng Hoàng quay đầu hỏi trung niên nữ tử, “Ngã bệnh thì cứ về nghỉ ngơi đi, ta sẽ chiêu đãi tốt khách quý.”

Ngọc trưởng lão rất bất đắc dĩ, đừng nói nàng không bệnh, cho dù nàng thực sự ngã bệnh, cũng không dám để giáo chủ đơn độc lưu lại nha. Nhân sĩ Trung Nguyên rất giả dối! Nhờ giáo chủ bị bắt cóc thì làm sao bây giờ?

“Giáo chủ, ta không sao, chỉ là cổ họng có chút ngứa thôi, người tiếp tục đi.”

Lam Phượng Hoàng nghe Ngọc trưởng lão nói như vậy liền yên lòng, tiếp tục nhìn chăm chăm Đan Vô Ngân.

“Ta nói cho người nhiều thứ như vậy, người lấy cái gì hồi báo ta ni? Ta cũng không thể nói không công nha.” Đan Vô Ngân cười đến đôi mắt đều nheo hết lại lại.

“Hồi báo sao?” Lam Phượng Hoàng dô dô cái miệng, sau đó đôi mắt sáng ngời, “Ta đem tiểu Hoa và tiểu Hắc tặng cho các người nhé.” Sau đó đưa con nhện trên tay, còn có con rắn vừa rồi dẫn đường cho mấy người bọn họ đưa cho Đan Vô Ngân.

Đan Vô Ngân đầu đầy hắc tuyến, “Chúng nó... gọi là tiểu Hắc và tiểu Hoa?” Cái tên thật... đáng yêu... của độc vật...Ngũ Độc giáo giáo chủ cũng thật đáng yêu mà.....

* Đại khí: thường hiểu là rộng lượng, hiểu chuyện, làm được việc lớn.

41. Chương 41: Ngũ Độc Giáo Quy Thuận

“Ta đem tiểu Hoa và tiểu Hắc tặng cho các người nhé.” Lam Phượng Hoàng chớp chớp mắt, “Người không thích bọn chúng sao?”

Đan Vô Ngân cười khỏ, “Tiểu nha đầu, người tên gì?” Nếu còn không nói sang chuyện khác chỉ sợ thật sự phải dẫn theo hai cái bảo bối này quay về Hắc Mộc Nhai mất.

“Lam Phượng Hoàng, ta là Lam Phượng Hoàng.” Tiểu cô nương thành thành thật thật hồi đáp.

“Lam Phượng Hoàng nha, ta so với người lớn hơn không ít, người kêu ta Vô Ngân thúc thúc đi. Vừa rồi, cô nương dẫn đường cho chúng ta tên gì vậy? Ta rất thích nàng, người đem nàng tặng cho ta có được không.” Mặc dù đối với Lam Phượng Hoàng rất có hảo cảm, thế nhưng người dám bắt kính với Đông Phương, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Lam Phượng Hoàng mở to hai mắt, “Người nói vừa rồi Linh tỷ tỷ dám nói Đông Phương giáo chủ không phải là nam nhân sao? Dám ăn nói hàm hồ, bắt kính đối với khách quý, vậy cứ ném nàng vào xà quật* đi.” (!? Lỗi của tác giả, ta không quản được)

Đông Phương Bất Bại chợt giương mắt nhìn kỹ Lam Phượng Hoàng vẫn cười đến ngây thơ rực rỡ như trước, nói, “Ngũ Độc giáo chủ quả thực danh bất hư truyền.” Đối với người của mình vẫn ngoan** tâm như thế, làm sao là việc một tiểu nha đầu vô tri có thể làm ra được, sợ rằng ngay cả Doanh Doanh và Phi Yên cũng sẽ không quyết tuyệt đến thế đâu. Xem ra còn phải tái rèn đúc lại rèn đúc các nàng.

Xa xa, Doanh Doanh và Phi Yên đang ở Tây Hồ thoả thích du lãm không tự chủ rùng mình, sẽ không phải là có người đang tính toán các nàng chứ?

Đan Vô Ngân nghe Lam Phượng Hoàng nói xong cũng sững sờ, nhưng vẫn tỏ vẻ mạn bất kính tâm nói với nàng, “Có thể đem cô nương kia giao cho ta sao? Ta muốn tự mình xử trí nàng.”

Lam Phượng Hoàng liếc mắt, “Vô Ngân thúc thúc, người thực sự không dự định buông tha Linh tỷ tỷ sao.” Thân là đệ tử Ngũ Độc giáo, nếu là ở xà quật ngây ngô tuy rằng cũng không sống khá giả, nhưng tối thiểu có thể giữ lại mạng, nếu là giao cho người đàn ông này...

Đan Vô Ngân cười cười, “Tin tưởng Lam giáo chủ tất sẽ không vì một giáo đồ nhỏ nhoi mà bất mãn với Vô Ngân thúc thúc đâu!” Người kia, hẳn nhất định muốn rồi!

Lam Phượng Hoàng khe khẽ cắn môi muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị Ngọc trường lão giành trước, “Đương nhiên sẽ không, Đan tổng quản, lão thân hiện tại sẽ sai người mang xá nhạ đầu kia đến cho ngài.” Lam Phượng Hoàng dù sao tuổi vẫn còn trẻ dễ hành động theo cảm tình, Ngọc trường lão lại biết khá rõ thể lực của Nhật Nguyệt thần giáo, mặc dù Miêu Cương không phải là lãnh địa của bọn họ, thế nhưng nếu họ thực sự muốn tìm Ngũ Độc giáo gây phiền phức thì cũng chỉ là một chuyện cón con.

Đan Vô Ngân chấp tay ôm quyền, “Vậy thì đa tạ Lam giáo chủ và Ngọc trường lão rồi.”

Ngọc trường lão an bài đoàn người Đông Phương Bất Bại đến khách phòng nghỉ ngơi, còn chính mình thì lưu lại thuyết phục Lam Phượng Hoàng đang giận dữ.

“Giáo chủ, lão thân biết người và Linh nhi quan hệ rất tốt, thế nhưng người không thể vì nàng mà gây thù với Giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo nha! Hơn nữa lần này thật sự là Linh nhi không đúng.” Ngọc trường lão tận tình khuyên bảo, nàng rất sợ Lam Phượng Hoàng nhất thời xung động, lại tiếp tục chọc giận Nhật Nguyệt thần giáo thì sợ rằng Ngũ Độc giáo phải có phiền toái rồi.

Lam Phượng Hoàng ngược mắt lên nhìn Ngọc trường lão, “Trường lão, Linh nhi tỷ tỷ là đệ tử chân truyền của người, người sẽ không luyến tiếc sao?”

Thanh âm của Ngọc trường lão cũng trở nên cứng ngắt, “Là bản thân Linh nhi ăn nói lung tung, cho dù là đệ tử của lão thân cũng tuyệt đối không thể nuông chiều!” Ngọc trường lão nỗ lực ngăn đầu, đem nước mắt gần tràn ra thu hồi về.

“Ngọc trường lão...” Lam Phượng Hoàng mặc dù biết cách làm của Ngọc trường lão là đúng, thế nhưng nàng vẫn không thể tiếp thu, Linh nhi tỷ tỷ chiếu cố nàng từ nhỏ đến lớn, nàng tại sao có thể trơ mắt nhìn tỷ ấy...

Bỗng nhiên, Lam Phượng Hoàng ngẩng đầu lên, “Ngọc trường lão, người nói nếu chúng ta mang Ngũ Độc giáo ra đối mạng cho Linh nhi tỷ tỷ, liệu Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân có thể đáp ứng không?”

Ngọc trường lão giật mình, “Giáo chủ, người cũng không thể hồ đồ!” Linh nhi mặc dù trọng yếu, thế nhưng lợi ích của Ngũ Độc vẫn phải coi trọng hơn.

“Ngọc trường lão, không phải mấy hôm trước chúng ta còn đang nghĩ cách thiết lập quan hệ với Nhật Nguyệt thần giáo sao? Hiện tại chẳng qua là từ đối tượng hợp tác không chắc được chấp nhận trở thành thuộc hạ, dù sao trên thực tế Ngũ Độc giáo của chúng ta một mực Miêu Cương, trời cao hoàng đế xa, cho dù thuộc sở hữu của Nhật Nguyệt thần giáo thì có sao, ngoại trừ nhiều thêm một chỗ dựa vững chắc ở bên ngoài, cũng không có cái gì không tốt.” Lam Phượng Hoàng dù sao cũng là người đứng đầu một giáo, đem đạo lý lợi, hại của sự việc phân tích rất rõ ràng.

“Cái này... Để lão thân suy nghĩ một chút...” Nghe Lam Phượng Hoàng nói xong, Ngọc trường lão cũng động tâm.

Mà trong phòng khách của Ngũ Độc giáo, Đông Phương Bất Bại đang tùy ý để Đan Vô Ngân vì y cởi bỏ ngoại sam, sau đó nắm lấy tay hắn, “Tử Khiêm, người hà tất trực tiếp hướng Lam Phượng Hoàng đòi người, nếu các nàng chó cùng rứt giậu làm người bị thương thì làm sao bây giờ. Đợi sau khi chúng ta rời khỏi, trực tiếp phái người đến cướp nữ nhân kia đi là được rồi, nếu ai dám ngăn cản cứ giết cho xong.” Nếu Đông Phương Bất Bại chỉ có một mình, y nhất định sẽ đem nữ nhân nói năng lỗ mãng kia giết chết tại chỗ, thế nhưng vì an toàn của Tử Khiêm, y có thể nhẫn nại.

Vuốt vuốt mái tóc dày mượt của Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân cười nói, “Đông Phương, người không cần lo lắng cho ta, vừa rồi không phải Lam Phượng Hoàng đã nói sao, tử mẫu chung thật sự là đồ tốt, Ngũ Độc giáo căn bản không làm gì được ta.” Đan Vô Ngân biết tính của Đông Phương Bất Bại, cũng biết là hắn liên lụy Đông Phương Bất Bại.

Mặc dù Đan Vô Ngân không ngừng tập võ, thế nhưng trong lòng kỳ thực nội cũng không đem việc tu luyện đặt ở địa vị trọng yếu, bằng không với sự phối hợp của tư chất và công pháp của hắn, trình độ võ công sẽ không thấp như bây giờ.

Thế nhưng, từ lần bị ám sát ở Tây Hồ cho đến sự ảm đạm hôm nay của Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân cảm thấy mình thật sự phải luyện võ công cho thật tốt, “Đông Phương, sau khi quay về, người dạy võ công cho ta đi.” Bên người hắn có sẵn một đệ nhất cao thủ giang hồ, Đan Vô Ngân cho rằng đó thật sự là tiện lợi.

Đông Phương Bất Bại không rõ lắm vì sao Đan Vô Ngân đột nhiên đổi đề tài, cho là hắn không muốn nhiều lời trong chuyện này, vì vậy ôn nhu thuận theo, “Được, bất quá người phải chuẩn bị chịu khổ đi.” Đông Phương Bất Bại muốn nói rằng y sẽ không nhân nhượng mà thật sự sẽ vô cùng nghiêm khắc.

Đan Vô Ngân vui vẻ gật đầu.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân vừa rời giường, đã nghe được tiếng gọi của bên ngoài, “Đông Phương giáo chủ, Đan tổng quản, hai vị đã dậy?” Cự nhiên là Ngọc trường lão đích thân đến.

Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại nhanh chóng thu thập xong, liền mở cửa, “Ngọc trường lão, sớm như vậy tới tìm chúng ta, hẳn là đã đồng ý yêu cầu của chúng ta rồi sao?” Đan Vô Ngân biết rõ Ngũ Độc giáo khẳng định cũng không dám từ chối, bởi vậy không hề khách sáo mà ăn ngay nói thật*** mở lời..

Ngọc trường lão cười, “Đông Phương giáo chủ, Đan tổng quản, lão thân đến đây là muốn mời hai vị đến phòng nghị sự nói một chút về chuyện này.” Ngọc trường lão dường như đã định liệu trước, không do dự như hôm qua.

Đan Vô Ngân khiêu mi, chẳng lẽ chỉ trong một đêm các nàng đã nghĩ ra ý kiến gì hay sao? Vậy hẳn thật muốn nhìn xem các nàng có thể nghĩ ra thứ hay ho thể nào.

Theo Ngọc trường lão đi tới phòng nghị sự, thấy tiểu cô nương Lam Phượng Hoàng hoành mi giương mắt ngồi nhìn chăm chăm bọn họ, tâm tình Đan Vô Ngân không tệ liền cất tiếng đùa giỡn, “Thế nào? Lam giáo chủ, người có định giao nữ nhân kia cho chúng ta không?”

Lam Phượng Hoàng biết nếu so về tâm kế, người Miêu các nàng không giáo hoạt bằng người Trung Nguyên, cho nên trực tiếp sáng khoái nói, “Ngũ Độc giáo bọn ta sẽ quy thuận Nhật Nguyệt thần giáo, điều kiện là buông tha Linh nhi tỷ tỷ.”

Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân liếc nhìn nhau, ở trong mắt đối phương của thấy được sự kinh ngạc. Ngũ Độc giáo có thể xưng là thế lực đệ nhất Miêu Cương khẳng định không phải là trò đùa, hôm nay cư nhiên có thể dễ dàng quy thuận như vậy, có đúng hay không là có âm mưu gì?

Đan Vô Ngân cười nói, “Tiểu cô nương, vui đùa cũng không nên đem chuyện này ra. Người sẽ không thật sự dễ dàng đem cơ nghiệp tổ tông tích lũy nhiều năm ra dâng lên chứ?” Đan Vô Ngân nữa thử nữa thật hỏi. Dù sao, nếu không phải nữ nhân hôm qua thật sự chọc giận hắn, hắn cũng không nguyện ý cùng tiểu cô nương này trở mặt.

Lam Phượng Hoàng sờ sờ con nhện đen trên tay, nhẩn nhẩn cái mũi nhỏ, “Ta cũng không phải tiểu hài tử, làm sao có thể đem cơ nghiệp Ngũ Độc giáo ra đùa giỡn, ta là nghiêm túc! Người chỉ cần nói người có nguyện ý hay không.”

Đan Vô Ngân cẩn thận nhìn biểu tình của Lam Phượng Hoàng, ánh mắt thẳng thắn như vậy hẳn là sẽ không gạt người, nếu một cô nương mười mấy tuổi như Lam Phượng Hoàng có thể nguy trang ánh mắt và tình tự đến như thế thì thật là đáng sợ.

Xác nhận Lam Phượng Hoàng đang nói thật, thế nhưng Đan Vô Ngân còn chưa dự định đồng ý, chỉ là một Ngũ Độc giáo mà thôi, đâu thể quan trọng hơn Đông Phương.

Vừa định mở miệng cự tuyệt lại bị Đông Phương Bất Bại kéo lại, “Thành giao.”

Đan Vô Ngân kinh ngạc nhìn Đông Phương Bất Bại, y quay lại mỉm cười với Đan Vô Ngân. Kỳ thực, thấy Đan Vô Ngân coi trọng bản thân như vậy, nguyện ý buông tha những người đã từng là tình địch của mình, lại cố ý đi sinh sự với một tiểu cô nương chưa hiểu chuyện, con người ôn nhu như thế, thấu hiểu như thế lại làm tất cả đều chỉ vì y. Chỉ nghĩ đến đó trong ngực của Đông Phương Bất Bại đã tràn đầy ấm áp, mấy điểm mất hứng kia từ lâu tan thành mây khói.

Đông Phương Bất Bại nhìn ra được Đan Vô Ngân rất thích Lam Phượng Hoàng, vì vậy tự nhiên sẽ không để cho hắn làm người xấu, một lời đáp ứng đàm phán.

Lam Phượng Hoàng nghe Đông Phương Bất Bại đáp ứng rồi thì mạnh mẽ thở ra một hơi, “Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy. Đông Phương giáo chủ, người cũng không nên thay đổi.” Lam Phượng Hoàng yêu cầu xác nhận sau cùng.

Đông Phương Bất Bại cười ngạo nghễ, “Bản tọa không bao giờ làm chuyện tiểu nhân nói không giữ lời, người cứ yên tâm.”

Lam Phượng Hoàng cười, “Chữ tín của Đông Phương giáo chủ hoàn toàn có thể bảo chứng. Cho chúng ta một tháng, một tháng sau, Ngũ Độc giáo chắc chắn mang theo lễ vật khiến giáo chủ hài lòng đến quy thuận Nhật Nguyệt thần giáo.”

Đông Phương Bất Bại vừa chấp tay, “Vậy bản tọa xin đợi đại giá của Lam giáo chủ.”

Đan Vô Ngân thấy chủ ý của Đông Phương Bất Bại đã định, cũng không tiện làm mất mặt mũi của y, đành phải nói với Lam Phượng Hoàng, “Không giết nữ nhân tên Linh nhi cũng được, nhưng ta muốn nàng vĩnh viễn nói không ra lời.” Giết không được, tối thiểu cũng phải đem nghiêm phạt.

Lam Phượng Hoàng đáp ứng, “Tốt, chúng ta sẽ cho nàng ăn ách được.” Có thể từ đoạt lại tính mạng của Linh tỷ tỷ từ tay Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân nàng đã dùng cố gắng lớn nhất, không thể nói chuyện cũng không sao, tối thiểu có thể sống sót...

“Tử Khiêm, chúng ta đi thôi.” Mặc dù biết Tử Khiêm là vì mình, thế nhưng Đông Phương Bất Bại vẫn không muốn thấy ái nhân hoàn mỹ trong lòng mình vì y mà tính toán chi ly, đánh mất phong độ khiến y

say đắm.

Nghe được lời nói của Đông Phương Bất Bại có vẻ không vui, Đan Vô Ngân đành trệ, cũng phát hiện mình không thích hợp, nhúu mày.

Đến tột cùng chuyện gì đã xảy ra? Trước đó cũng từng có người nói qua những lời hằn và Đông Phương không muốn nghe, thế nhưng khi đó tuy rằng trong lòng mình mất hứng, cũng chỉ là trừng mắt nhìn qua, không giống lần này quyết liệt như thế...

“Lam giáo chủ, chẳng hay Miêu Cương có vật gì có thể ảnh hưởng đến tâm trạng con người không?” Đan Vô Ngân cau mày hỏi, hẳn cũng thông hiểu một chút y thuật, thế nên phương diện sinh hoạt bình thường cũng có chút lưu tâm. Như vậy, chỉ có thể là tác dụng của thứ gì đó ở Miêu Cương mà hẳn không biết rõ....

* Xà quật: Hầm nuôi rắn, ổ rắn. Thường những môn phái dùng độc trong truyện kiếm hiệp đều có.

** Ngoan: ở đây là ngoan tâm, ý chỉ độc ác, quyết liệt

*** Nguyên văn: Khai môn kiến sơn (mở cửa thấy núi), có nghĩa là chân lý, việc đã khẳng định không thể giấu diếm quanh co, không nói bóng gió. Minh dùng Ân ngay nói thật, với nghĩa không chút che giấu ý định để làm nghĩa tương đương.

42. Chương 42: Mạn Đà La

(Chương này tác giả đặt tên là “N nhân hành” chắc là “N người đi” nhưng mình đọc cả chương mà không hiểu ý tứ tác giả, nên đành tự tiện thay đổi tên chương cho dễ hiểu)

“Lam giáo chủ, chẳng hay Miêu Cương có vật gì có thể ảnh hưởng đến tâm trạng con người không?” Đan Vô Ngân thần sắc ngưng trọng hỏi Lam Phượng Hoàng.

Đông Phương Bất Bại tuy rằng không thông y thuật, thế nhưng hẳn biết Miêu Cương có chút thủ đoạn làm cho người lạ khó lòng phòng bị, ánh mắt sưng sốt, một cây ngân châm bay xẹt qua bên cạnh hoa tai bằng bạc bên phải của Lam Phượng Hoàng, ghim thật sâu vào chiếc ghế sau lưng nàng.

“Người đã làm gì?” Đông Phương Bất Bại lại lấy ra một cây ngân châm kẹp ở đầu ngón tay.

Lam Phượng Hoàng cũng có chút nghi ngờ nhúu mày, “Chúng ta thực sự cái gì cũng không làm.” Nàng biết nếu câu trả lời của nàng không làm cho Đông Phương Bất Bại hài lòng thì cây ngân châm tiếp theo sẽ không chút lưu tình đâm vào tử huyệt.

Thế nhưng chẳng làm chuyện trái lòng không sợ quỷ gõ cửa, Lam Phượng Hoàng chắc chắn việc này không liên quan đến mình, vì thế vẫn rất bình tĩnh.

Ngọc trường lão thấy tình thế hòa hoãn thật vất vả mới có được bỗng nhiên lại khản trương, liền cố gắng suy nghĩ xem rốt cuộc là chỗ nào xảy ra sai lầm, hốt nhiên nàng nhìn thấy bình hoa trang trí trong phòng nghị sự, trước mắt sáng ngời, “Lão thần đã biết!”

Đông Phương Bất Bại đưa mắt nhìn sang Ngọc trường lão, thế nhưng ngân châm trên tay vẫn không có thu hồi, “Nói, chuyện gì xảy ra!” Kỳ thực Đông Phương Bất Bại cũng biết bọn người Lam Phượng Hoàng nếu đã cúi đầu thỉnh cầu quy phục Nhật Nguyệt thần giáo, thì đã không hề có động cơ thương tổn Đan Vô Ngân. Thế nhưng, vừa nghĩ tới Đan Vô Ngân có thể sẽ xảy ra chuyện, lý trí của y liền không còn biện pháp giữ vững.

“Là hoa Mạn Đà La!” Ngọc trường lão biết tính mạng của mình và Lam Phượng Hoàng đều phụ thuộc vào câu trả lời này, bởi vậy không đợi Đông Phương Bất Bại đặt câu hỏi đã bắt đầu giảng giải cặn kẽ.

Mạn Đà La hoa là một loại hoa được truyền đến từ Ấn Độ, thế nhưng khi đến Trung Quốc lại được vận dụng và truyền bá càng đa dạng hơn. Ở Miêu Cương, thường gặp nhất chính là “Đại hoa”, cũng chính là bạch sắc Mạn Đà La, bởi vì ở nơi hoang dã cũng thường gặp hoa loa kèn có bề ngoài tương tự nên cũng được gọi là “Hoa loa kèn lớn.”

Đan Vô Ngân sở dĩ xuất hiện dị thường, cũng là bởi vì hai hôm nay ở Miêu Cương, hít vào đại lượng phần hoa Mạn Đà La.

Mạn Đà La hoa có tác dụng tương đương được tể gây tê mãnh liệt, thế nên đối với những người có nội lực không sâu lại đồng thời không có phòng bị thì cũng tương đương sát thủ trí mạng.

Mùi hương của Mạn Đà La có thể khiến người hít phải lâm vào ảo cảnh, nếu không biết được bí pháp thì không thể tỉnh lại.

Đông Phương Bất Bại và Đồng Bách Hùng có nội lực thâm hậu, vì thế mùi hương Mạn Đà La với bọn họ cũng không có tác dụng quá lớn, mà những đệ tử của Ngũ Độc giáo vốn sinh trưởng ở Miêu Cương, từ nhỏ đã lớn lên cùng với Mạn Đà La, đồng thời cũng có giải được đặc chế của Miêu Cương thế nên không bị ảnh hưởng.

Bởi vậy, chỉ người có công lực không thâm hậu, lại chưa bao giờ gặp qua Mạn Đà La như Đan Vô Ngân trúng chiêu. Thậm chí nếu không phải Đan Vô Ngân có tâm pháp thuộc về thiên hương trị liệu Đan gia phổ, lại có thánh vật cổ trùng của Miêu Cương trong cơ thể, sợ rằng từ lâu đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Nghe xong giải thích của Ngọc trường lão, Đông Phương Bất Bại không khỏi run sợ trong lòng. Hóa ra trong khi y còn chưa kịp phát hiện, Tử Khiêm đã dạo một vòng ở quỹ môn quan rồi.

Cảm giác thất bại sâu sắc trào dâng trong lòng Đông Phương Bất Bại, uống cho y vẫn tự xưng là cái gì giang hồ đệ nhất cao thủ, thậm chí ngay cả ái nhân của mình cũng không bảo vệ được!

Đan Vô Ngân tự nhiên hiểu được tâm tình hiện tại của Đông Phương Bất Bại, thế nhưng bây giờ đang có người ngoài, hẳn cũng không tiện nói thêm cái gì, chỉ nắm thật chặt bàn tay Đông Phương Bất Bại, sau đó nói với Lam Phượng Hoàng.

“Lam giáo chủ, xin lỗi vì sự thất lễ trước đó của Vô Ngân. Chẳng hay ảo giác của Mạn Đà La có phương pháp gì giải trừ không?” Đan Vô Ngân nghĩ tâm trạng của mình càng ngày càng táo bạo, nếu không phải tâm pháp Đan gia phổ ở trong kinh mạch không ngừng vận chuyển, chỉ sợ bản thân đã sớm phải nổ tung.

Lam Phượng Hoàng cùng Ngọc trường lão cũng biết tình huống của Đan Vô Ngân hiện tại không ổn, Lam Phượng Hoàng nói, “Mạn Đà La là thần thủ hộ của Miêu Cương ta, chúng ta tự nhiên sẽ biết cách giải trừ, thỉnh Đông Phương giáo chủ và Đan tổng quản chờ trong chốc lát.”

Đông Phương Bất Bại bởi vì sự bình tĩnh của Đan Vô Ngân nên cũng đã khôi phục lý trí, nhanh chóng bảo Đan Vô Ngân ngồi xuống, sau đó hai tay đặt trên lưng hắn không ngừng vận chuyển nội lực.

Nội lực của Đan Vô Ngân vô cùng kỳ lạ, gần như chính là dung hòa tất cả đặc điểm của âm dương hai loại nội lực. Vì vậy, khi nội lực của Đông Phương Bất Bại tiến vào kinh mạch của hắn, liền bị chân khí bản thể bao vây, đồng hóa, trở thành một phần chân khí của Đan Vô Ngân.

Có nội lực của Đông Phương Bất Bại bang trợ, Đan Vô Ngân cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, hắn thở ra một hơi thật dài, sau đó cả thân thể cũng gần như nhũn đi.

Đợi đến khi Lam Phượng Hoàng cầm một cái bình nhỏ trở lại phòng nghị sự, Đan Vô Ngân đã bị Đông Phương Bất Bại điểm thủy huyết, tựa ở trong lòng y mà thiếp đi.

Thấy Lam Phượng Hoàng quay lại, mắt lạnh của Đông Phương Bất Bại liền đảo đến, “Thuốc đã xong?” Tuy rằng đã biết không phải là lỗi của bọn người Lam Phượng Hoàng, thế nhưng các nàng cũng là một trong những đầu sỏ biến Đan Vô Ngân thành cái dạng này.

Lam Phượng Hoàng dù sao vẫn là một tiểu cô nương, hơi run sợ một chút nhưng cũng rất nhanh ngấn đầu lên lại, “Ồ đây, hẳn thể này ngươi có thể khiến hắn uống sao?”

Ngọc trường lão thấy bình nhỏ trong tay Lam Phượng Hoàng con người hơi co lại, nàng thật không ngờ Lam Phượng Hoàng vì cứu Đan Vô Ngân cư nhiên lại có thể đưa ra vốn gốc nặng như thế, ngay cả bảo bối lưu truyền mấy đời của Ngũ Độc giáo —— Quỳnh chi ngọc dịch đều đã đem ra.

Tuy cái bình này được gọi là Quỳnh chi ngọc dịch, thế nhưng vẻ bề ngoài hoàn toàn không tương xứng với cái tên của nó, lớp men trắng bên ngoài hoàn toàn nhìn chẳng có gì đặc sắc. Thế nhưng, dịch thể trong

bình quả thật là do lịch đại giáo chủ của Ngũ Độc giáo tự mình đến Miêu Cương thánh địa, cẩn thận lựa chọn phần rễ tốt nhất của hoa vương Mạn Đà La để chế được. Không chỉ có thể trung hoà được độc tính của Mạn Đà La mà còn có công hiệu mỹ dung dưỡng nhan, kéo dài tuổi thọ, bách độc bất xâm hiệu quả.

Đông Phương Bất Bại cũng mặc kệ thuốc này có bao nhiêu trân quý, từ trên tay của Lam Phượng Hoàng đoạt lấy cái bình, mở nắp ra đổ vào miệng của Đan Vô Ngân.

Thế nhưng không biết là do Đan Vô Ngân khó chịu hay là do thói quen theo bản năng cắn chặt hàm răng, khiến dịch thể Đông Phương Bất Bại thật vất vả mới rót được vào lại tràn ra từ khóe miệng, sau đó thấm ướt cả cổ áo của Đan Vô Ngân.

Ngọc trường lão nhìn thấy như thế thì thật đau lòng nha.

Đông Phương Bất Bại thấy thực sự không còn cách nào, cũng không quản Lam Phượng Hoàng và Ngọc trường lão còn đang ở đó, một ngụm hớp lấy toàn bộ dịch thể còn lại trong bình, sau đó từng chút từng chút mớm vào miệng của Đan Vô Ngân.

Lam Phượng Hoàng thật không ngờ Đông Phương Bất Bại có thể phóng khoáng như thế, “A” một tiếng dùng bàn tay nhỏ che lại đôi mắt của mình. Bất quá nàng không nhịn được lòng hiếu kỳ, ngón tay len lên mở ra hai cái khe nhỏ, từ đó nhìn trộm động tác của Đông Phương Bất Bại.

Mà Ngọc trường lão cũng đỏ ửng cả mặt, làm sao có thể như thế, cũng không đợi được đến khi về phòng sao... Ở đây già trẻ lão ấu đều có, hai người họ là muốn diễn đồng cung sống sao?

Không được tự nhiên ho khan một tiếng, Ngọc trường lão nói, “Đông Phương giáo chủ, ta nghĩ Đan tổng quản sau khi tỉnh lại là có thể khôi phục rồi, mong rằng người có thể lượng thứ khuyết điểm của bọn ta.” Lời xã giao vẫn phải nói.

Đầu lưỡi Đông Phương Bất Bại lưu luyến đánh một vòng trong miệng Đan Vô Ngân, xác định tất cả dịch thể đều được Đan Vô Ngân nuốt vào mới đứng dậy.

“Chỉ cần Tử Khiêm không có việc gì, bản tọa tự nhiên sẽ không tìm các người phiền phức.” Sau đó Đông Phương Bất Bại lạnh lùng nhìn lướt qua Lam Phượng Hoàng và Ngọc trường lão, “Thế nhưng, nếu là Tử Khiêm có nửa điểm sai lầm, các người, còn cả Ngũ Độc giáo, cũng không còn giá trị tồn tại nữa.”

Mặc dù biết Đan Vô Ngân nhất định sẽ không có việc gì, thế nhưng Lam Phượng Hoàng và Ngọc trường lão vẫn bị thanh âm và khí thể trên người Đông Phương Bất Bại chấn trụ khiến cả hai không tự chủ rung mình một cái.

Đan Vô Ngân nhạy cảm cảm thấy khí thể đang cuộn cuộn phóng ra của Đông Phương Bất Bại, hừ khê một tiếng, nhú mày cố gắng tỉnh táo lại. Đông Phương Bất Bại nghe được tiếng Đan Vô Ngân liền vội vàng thu hồi uy áp, nhẹ nhàng ôm Đan Vô Ngân vào trong lòng vuốt khê lên lưng hắn.

Đan Vô Ngân cảm thụ được khí tức quen thuộc, vùng lông mày bất giác buông lỏng, sau đó lại nhích thêm một chút vào lòng Đông Phương Bất Bại tiếp tục mộng đẹp.

Lam Phượng Hoàng có chút hâm mộ nhìn hồ động giữa Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, còn có biểu tình nhu hòa đến sắp chảy ra nước trên mặt Đông Phương Bất Bại nữa,. Nếu tương lai có một người cũng tốt với nàng như thế, nhất định nàng sẽ hạnh phúc đến chết a!

Đợi đến khi Đan Vô Ngân tỉnh lại đã là quá muộn, từ trong lòng của Đông Phương Bất Bại ngồi dậy, đuổi người, kinh ngạc phát hiện Lam Phượng Hoàng, Ngọc trường lão, còn có Đồng Bách Hùng, Tang tam nương đều ngồi ở trong phòng nghị sự nhỏ giọng trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

“Các người đang làm gì?” Đan Vô Ngân vừa phát hiện giọng nói của mình khàn khàn, một chén trà nóng đã đưa đến bên miệng của hắn.

Quay đầu mỉm cười với Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân cứ như vậy nhấp vài hớp trong chén trà trên tay Đông Phương Bất Bại, sau đó tiếp tục vấn đề của hắn, “Các người đều ở đây làm gì?” Từ lúc nào quan hệ của Tang tam nương và Ngọc trường lão lại tốt như vậy, cười vui vẻ như vậy?

Thấy Đan Vô Ngân đã tỉnh lại, tất cả mọi người đều thật cao hứng, nhất là Tang tam nương càng không để ý đến lực sát thương của băng nhân từ Đông Phương Bất Bại, trực tiếp một chiêu đoạt lại Đan Vô Ngân từ trong lòng Đông Phương Bất Bại.

“Tên tiểu tử này, xảy ra chuyện cũng không thêm nói cho đại tỷ một tiếng, khiến ta lo lắng gần chết!” Tang tam tỷ nụ cười đầy mặt bắt đầu kiểm tra Đan Vô Ngân từ trên xuống dưới, sau khi xác định hần tứ chi câu toàn, ngũ quan bình thường mới chịu buông tay ra.

Đan Vô Ngân biết Tang tam nương bây giờ tuy là tỏ ra rất bình thường, thế nhưng khi vừa mới biết tin hần là lo lắng đến đau lòng đi, nếu không lực uy hiếp của Đông Phương cũng không đến nỗi mất tác dụng như thế.

“Tang tam tỷ, ngươi và Ngọc trưởng lão nói về chuyện gì mà vui vẻ thế?” Đan Vô Ngân rất hiếu kỳ, hai người phụ nữ này có thể nói những chuyện gì.

Tang tam nương khiêu khiêu mi, “Đương nhiên là nói về kinh nghiệm nuôi dạy trẻ rồi!” Đan Vô Ngân đành trệ, theo bản năng lặp lại, “Kinh nghiệm nuôi dạy trẻ?”

Tang tam nương đương nhiên gật đầu, “Đúng rồi, ngươi xem, giáo chủ cả ngày nói là hần một tay đem Doanh Doanh nuôi lớn, nhìn nhìn lại Khúc Dương luôn tự dối lương tâm nói tiểu Phi Yên và hần trước giờ sống nương tựa lẫn nhau, Kỳ thực, chân chính nhìn vào sự thật, Doanh Doanh và Phi Yên làm sao không phải là do Tang tam nương ta một tay phân, một tay nước tiểu nuôi lớn!”

Đông Phương Bất Bại và Khúc Dương nghe xong đều có chút lúng túng ho khan một tiếng, định ngắt lời Tang tam nương.

Tang tam nương đắc ý liếc nhìn Đông Phương Bất Bại và Khúc Dương, sau đó tiếp tục nói, “Lam nha đầu này cũng là được Ngọc tỷ tỷ một tay nuôi lớn, vì vậy hai mẹ già chúng ta đều có việc để hàn huyên!”

Đan Vô Ngân thấu hiểu gật đầu, “Vây là tốt rồi, Tang tam tỷ thật là vất vả!” Từ khi thuộc tính nữ vương của Tang tam nương bộc phát, Đan Vô Ngân kiên quyết đi theo võ mộng ngựa cho nàng, tuyệt không phản kháng!

Tang tam nương rất hài lòng thái độ thức thời của Đan Vô Ngân, gật đầu, “Chỉ có Đan tiểu tử là ngoan ngoan. Đan tiểu tử, tỷ tỷ muốn cầu ngươi một chuyện.”

Đan Vô Ngân gật đầu, hần cơ bản đã biết là chuyện gì, quả thực, Tang tam nương nói, “Ta và Ngọc tỷ tỷ vừa gặp đã thân, vì thế thương lượng muốn cùng ra ngoài du ngoạn. Đan tiểu tử, ngươi để Ngọc tỷ tỷ và Lam nha đầu cùng đi với chúng ta được không?”

Cảm thụ được ngón tay thon dài tinh tế của Tang tam nương “nhẹ nhàng” đặt trên lưng mình, Đan Vô Ngân gật đầu, “Mệnh lệnh của Tang tam tỷ, tiểu đệ nào dám không theo!”

43. Chương 43: Phái Hằng Sơn Gặp Nạn

Bởi vì Lam Phượng Hoàng và Ngọc trưởng lão cũng muốn đi cùng, nên đoàn người Đông Phương Bất Bại đành dừng chân lại thêm vài ngày ở Ngũ Độc giáo, đợi các nàng mang giáo vụ bàn giao lại thật tốt rồi mới khởi hành.

Nghe kiến nghị của Đan Vô Ngân xong, Lam Phượng Hoàng và Ngọc trưởng lão có chút chột dạ, vốn các nàng định chỉ để lại một phong thư cho các trưởng lão khác trong giáo là có thể chạy đi, đến giờ mới chợt nhận ra hành động ấy kéo cừu hận đến mức nào, tựa hồ các nàng có thể nghe được tiếng rít gào giận dữ của mấy vị trưởng lão ấy.

Rùng mình một cái, Lam Phượng Hoàng xóc lại tinh thần hỏi Đan Vô Ngân, “Vô Ngân thúc thúc, chúng ta tiếp theo định đi đâu?” Tiểu cô nương này lớn đến như thế vẫn chưa rời khỏi đại môn của Ngũ Độc giáo, cho nên đối với hành trình tiếp theo chờ mong rất nhiều

Đan Vô Ngân xoa xoa đầu Lam Phượng Hoàng, “Người muốn đi nơi nào chúng ta liền đi nơi đó, có được hay không?” Đan Vô Ngân nghĩ đến mấy hôm trước, bởi vì ảnh hưởng của Mạn Đà La mà cư xử có chút quá mức với tiểu cô nương này, nên trong lòng vẫn ôm chút áy náy.

“Chúng ta đi Tô Hàng đi! Lúc nhỏ ta nghe phụ tử nói ‘Trên có thiên đàng, dưới có Tô Hàng’, Vô Ngân thúc thúc, Tô Hàng thật sự có xinh đẹp như trong sách không?” Lam Phượng Hoàng mở to đôi mắt hào hứng hỏi Đan Vô Ngân.

Đan Vô Ngân thấy ánh mắt mong đợi của Lam Phượng Hoàng, đột nhiên trong lòng cảm giác có chút chua xót, Doanh Doanh, Phi Yên cùng Lam Phượng Hoàng niên kỷ không kém nhiều, hai nàng tuy rằng cũng giống như Lam Phượng Hoàng từ nhỏ không có cha mẹ chăm sóc, thế nhưng hai nàng trước giờ vẫn luôn được nuông chiều vui vẻ, mà Lam Phượng Hoàng...

Đan Vô Ngân ôm Lam Phượng Hoàng vào trong ngực, “Được rồi, chúng ta sẽ đi Tô Hàng, ở Tô Hàng còn có hai vị tiểu tỷ tỷ nha, Vô Ngân thúc thúc dẫn người đi tìm các nàng chơi đùa, có thích hay không?”

Lam Phượng Hoàng cao hứng gật đầu, “Thật tốt, thật tốt!” Ở trong Ngũ Độc giáo, bởi vì thân phận giáo chủ nên mặc dù tiểu cô nương cùng tuổi có rất nhiều, nhưng mọi người đều kính sợ nàng, không dám cùng nàng chơi đùa, vì thế hầu như nàng chẳng có mấy bằng hữu.

Vì vậy, đoàn người lại hùng hực khí thế quay đầu ngựa, ly khai Miêu Cương, thẳng tiến về hướng Tây Hồ.

Đương khi đoàn người đi tới Hồ Nam, hành trình vắt ngang qua một cánh rừng nhỏ.

Người trên giang hồ đều biết, gặp rừng chớ vào.

Thế nhưng đám người Đông Phương Bất Bại toàn là những kẻ tài cao mật lớn, để tiết kiệm thời gian liền quyết định đi xuyên rừng.

Mới vừa tiến vào trong rừng, lỗ tai Đông Phương Bất Bại khẽ động, “Phía trước có động tĩnh!”

Lập tức có một đệ tử hộ vệ thúc mã do thám, chỉ chớp lát sau đã quay trở lại. Đi tới trước xe ngựa của Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân hành lễ hồi báo.

“Giáo chủ, phu nhân, phía trước có một đám hắc y nhân đang vây công một nhóm ni cô, nhìn có vẻ giống như là đám người Định Nhân sư thái và chúng đệ tử, còn có một nam tử đang bang trợ các nàng.” Vị huynh đệ hộ vệ kia cũng biết Doanh Doanh và Phi Yên là hảo hữu của Nghi Lâm tiểu sư phụ phái Hằng Sơn, vì thế khi phát hiện đám người gặp nạn là Hằng Sơn đệ tử liền nhanh chóng báo lại.

Lập tức màn che cửa sổ bị xốc lên, Đan Vô Ngân nghiêm túc hạ lệnh, “Lập tức phái mấy huynh đệ đến đó, nếu xác nhận chính là phái Hằng Sơn thì nhanh chóng tiến lên hỗ trợ.”

“Dạ!” Sau đó có bảy, tám huynh đệ cỡi ngựa gấp rút chạy về phía tiếng giao đấu sẵn sàng cứu viện, mà bọn người Đông Phương Bất Bại cũng gia tăng tốc độ.

Đợi đến khi Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đến nơi giao đấu, huynh đệ giáo chúng đã xông vào chém giết cùng bọn hắc y nhân kia, còn có hai vị huynh đệ tâm tư cẩn mật đang ở cạnh thủ hộ đám đệ tử phái Hằng Sơn kia.

Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân tập trung nhìn kỹ, quả thật là Định Nhân sư thái cùng Nghi Lâm và các đệ tử.

“Định Nhân sư thái, đã xảy ra chuyện gì?” Đông Phương Bất Bại che ở trước mặt Đan Vô Ngân bảo đảm an toàn cho hắn, sau đó cất tiếng hỏi Định Nhân sư thái đang xử lý vết thương cho một đệ tử bên cạnh.

Định Nhân sư thái nghe được giọng nói của Đông Phương Bất Bại thì sửng sốt, sau đó trong lòng thoáng cái buông lỏng, hai tay tạo thành chữ thập, “Đông Phương giáo chủ, những hắc y nhân kia có phải là thuộc hạ của người không?”

Sau khi Định Nhân sư thái và các đệ tử cáo từ bọn người Đông Phương Bất Bại xong, liền tiếp tục vân du ở các nơi khắp vùng Trung Nguyên để các đệ tử tích lũy kinh nghiệm, đồng thời cũng là muốn giảng giải cho các nàng một chút về sự phân bố của các thế lực trên giang hồ.

Hôm nay, Định Nhân sư thái mang theo đệ tử đi ngang cánh rừng này, đột nhiên bị một đám hắc y nhân tập kích, hoàn hảo Định Nhân sư thái và các đệ tử phái Hằng sơn từ sau sự kiện Điền Bá Quang bắt cóc Nghi Lâm đã đề cao cảnh giác hơn nhiều, nên mới có thể chống cự sự tấn công của các hắc y nhân. Hai phe trong lúc vừa đánh vừa lui liền tiến nhập vào rừng cây.

Lúc bắt đầu, Định Nhân sư thái và đệ tử của nàng môn vẫn nhân từ nương tay, không muốn hạ sát thủ. Chẳng ngờ, mới vừa tiến vào rừng cây lại có thêm mười hắc y nhân xông ra, chiêu chiêu sát thủ, thoảng cái đã đã thương một vài đệ tử, thế nhưng hình như mỗi khi ở thời khắc mấu chốt đều nương lại nửa phần khí lực.

Ngay lúc đám người Định Nhân sư thái đã sắp không kiên trì nổi, một nam tử thoát nhìn cả lơ phất phơ xông ra, gia nhập vào phe của Định Nhân sư thái, giảm bớt không ít áp lực cho các nàng.

Thế nhưng, dù sao song quyền nan địch tứ thủ, sau một đoạn thời gian, nam tử kia cũng đã có chút cố sức.

Hoàn hảo, bọn người Nhật Nguyệt thần giáo gần đó nhanh chóng tiến đến gia nhập chiến cuộc, để cho Định Nhân sư thái có thời gian giúp bọn đệ tử xử lý vết thương.

Mà Định Nhân sư thái sở dĩ hỏi Đông Phương Bất Bại những hắc y nhân kia có phải đệ tử của Nhật Nguyệt thần giáo hay không cũng là có nguyên nhân. Vốn là, khi còn đang trong quá trình giao đấu, Định Nhân sư thái ngẫu nhiên nhìn thấy bên hông một hắc y nhân có đeo lệnh bài của Nhật Nguyệt thần giáo! Nếu không phải Định Nhân sư thái cùng Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân có giao tình không cạn, sợ rằng đã trực tiếp đem mấy hắc y nhân này xem như người của Nhật Nguyệt thần giáo.

Đông Phương Bất Bại nghe Định Nhân sư thái hỏi như vậy, ánh mắt chợt thâm trầm, sau đó huy vũ mười ngón tay, mấy cây ngân châm từ phía Đông Phương Bất Bại bay ra đâm vào huyết đạo của những hắc y nhân kia.

Cả đám hắc y nhân đều đứng sững tại chỗ, không thể cử động.

“Soát người.” Y thật muốn nhìn xem kẻ không có mắt nào lại dám giả mạo Nhật Nguyệt thần giáo!

Lúc đầu, sau khi bái biệt bọn người Định Nhân sư thái, Đông Phương Bất Bại liền ra lệnh cấm đệ tử Nhật Nguyệt thần giáo gây phiền phức cho người phái Hằng Sơn. Đệ tử Thần giáo tự nhiên không dám chống lại mệnh lệnh của giáo chủ, vì thế những hắc y nhân này chỉ có thể là giả mạo.

Quả nhiên, soát được lệnh bài Nhật Nguyệt thần giáo từ trên người đám hắc y nhân kia.

Đông Phương Bất Bại tiếp nhận lệnh bài, quan sát kỹ, cư nhiên là đồ thật!

Chẳng lẽ là trong giáo xuất hiện kẻ phản bội? Đông Phương Bất Bại sắc mặt nghiêm túc đem phiên lệnh bài đưa cho Đan Vô Ngân.

Đan Vô Ngân cau mày suy nghĩ một chút, sau đó lại đưa lệnh bài cho Tang tam nương và Đồng Bách Hùng, “Tang tam tỷ, Đồng đại ca, hai người nhìn thử xem những lệnh bài này thuộc về huynh đệ phân đà nào?” Nếu không phải là giả mạo, vậy chính là có người nào đó trong phân đà xảy ra vấn đề.

Đồng Bách Hùng tiếp nhận lệnh bài, liếc mắt liền nhận ra, “Đây là Phong Lô đường!”

Làm đường chủ Phong Lô đường, Đồng Bách Hùng tự nhiên có thể nhận ra tín bài của Phong Lô đường, nét in ngạ hiện rõ trên mặt gỗ, “Các huynh đệ Phong Lô đường tuyệt đối sẽ không phản bội giáo chủ, phản bội ta! Nhất định là có huynh đệ đã xảy ra chuyện!” Nhìn nhiều lệnh bài Phong Lô đường như thế, trong lòng Đồng Bách Hùng như đang rỉ máu.

“Giáo chủ, thuộc hạ xin hỏi giáo kiểm tra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Đồng Bách Hùng lúc này cũng không có tâm tình tiếp tục khứ du sơn ngoạn thủy, nét mặt băng sương đưa ra thỉnh cầu với Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại cũng hy vọng có thể nhanh chóng tra ra là người nào dám ở sau lưng y giở trò quỷ, vì vậy gật đầu đáp ứng thỉnh cầu của Đồng Bách Hùng. Đồng Bách Hùng lấy ra một ít ngân lượng và lương khô rồi lập tức ra roi thúc ngựa chạy về hướng phân đà gần nhất của Nhật Nguyệt thần giáo.

Định Nhân sư thái thấy phản ứng của đám người Đông Phương Bất Bại thì biết sự việc có nội tình, không tự chủ nghĩ tới thủ đoạn giả mạo Nhật Nguyệt thần giáo lần trước của Tả Lãnh Thiền, thần sắc cũng dần trở nên băng hàn,

Định Nhân sư thái mặc dù là người trong phật môn, thế nhưng cũng đồng dạng là người trong giang hồ. Trong lòng bà biết rõ, nếu lần này nhân từ nương tay, chỉ sợ Hằng Sơn phái chỉ có thể đối mặt với tai họa diệt vong.

Bởi vậy, nàng đi tới trước mặt của Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương giáo chủ, việc này bản ni mong muốn Nhật Nguyệt thần giáo có thể điều tra rõ, phải cho ta Hằng sơn phái một cái công đạo!”

Đông Phương Bất Bại gật đầu, “Có người can đảm dám giả mạo Nhật Nguyệt thần giáo đi làm việc bậy bạ, bản tọa tự nhiên sẽ không bỏ qua bọn họ. Thỉnh Định Nhân sư thái yên tâm.” Đông Phương Bất Bại rất thoả mãn với lựa chọn tín nhiệm của Định Nhân sư thái, tới thiếu Doanh Doanh và Phi Yên sẽ không bị kẹt giữa hai bên.

Định Nhân sư thái nhận được câu trả lời mãn ý cũng không muốn tiếp tục đào sâu thêm, xoay người nói lời cảm tạ với nam tử vừa bang trợ các nàng kia, “Vị thiếu hiệp này, bản ni xin đa tạ người trượng nghĩa tương trợ.”

Đông Phương Bất Bại lúc này mới phát hiện người vừa giúp đỡ Định Nhân sư thái cự địch cư nhiên lại là Lệnh Hồ Xung!

Lệnh Hồ Xung nhanh chóng ôm quyền, “Sư thúc đa lễ, tại hạ phái Hoa Sơn Lệnh Hồ Xung.”

Định Nhân sư thái hai tay tạo thành chữ thập, “Nguyên lai là đại đệ tử Hoa Sơn, Lệnh Hồ Xung sư diệt, bản ni ở đây xin đa tạ!” Phái Hoa Sơn sao? Không hiểu vì sao, Định Nhân sư thái luôn có cảm giác, chuyện lần này sợ rằng không thoát được có quan hệ với phái Hoa Sơn.

“Định Nhân sư thái, tương phùng là duyên phận, không bằng chúng ta kết bạn đi đường, không biết người thấy thế nào?” Đan Vô Ngân lo lắng chủ sự sau màn của đám hắc y nhân kia sẽ tiếp tục hạ thủ với đám người Định Nhân sư thái, vì thế nhanh chóng đưa ra lời mời.

“Đông Phương giáo chủ? Đan tổng quản?” Trong lúc Định Nhân sư thái còn đang do dự, thanh âm kinh ngạc của Lệnh Hồ Xung vang lên.

Tang tam nương thấy Lệnh Hồ Xung kích động chạy đến trước mặt Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, liền lắc mình một cái chặn trước mặt y, sau đó lạnh lùng xoay người nhìn Lệnh Hồ Xung, “Lệnh Hồ Xung thiếu hiệp, thế nào, không có cùng tiểu sư muội thân ái của ngươi sao?”

Tang tam nương vừa nghĩ tới tên hỗn đản này đương sơ khiến Doanh Doanh phải thương tâm, liền hận không thể đem hắc thiên đao vạn quả, nghe nói tiểu sư muội mà y ngưỡng mộ đã di tình biệt luyện, Tang tam nương kỳ thực đặc biệt hài lòng, .

Lệnh Hồ Xung bị kiềm hãm, lời hỏi thăm tình hình của Doanh Doanh nói thế nào cũng không cất lên được chỉ đành cười khổ, đích xác, đây hết thấy đều là y tự làm tự chịu, hắn có quyền gì đến hỏi tình huống của Doanh Doanh chứ.

Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại cũng tỏ ra hồ hững với Lệnh Hồ Xung, trực tiếp bắt chuyện thăm hỏi đám đệ tử Nhật Nguyệt thần giáo đang thu thập chiến trường, sau đó nói cùng Định Nhân sư thái, “Sư thái, chẳng hay các người có phủ nguyện ý cùng chúng ta đồng hành?”

Định Nhân sư thái biết, lúc này, lúc này chỉ dựa vào một mình nàng thì không có cách nào bảo đảm an toàn của các đệ tử, biện pháp tốt nhất chính là đi cùng bọn người Đông Phương Bất Bại đến Hoa Sơn, tham gia đại hội võ lâm.

Vì thế, Định Nhân sư thái nói, “Bản ni và các đệ tử phải phiền phức Đông Phương giáo chủ chiếu khán rồi.”

Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đem mã xa tặng cho Định Nhân sư thái và mấy đệ tử bị thương của Hằng Sơn, sau đó lại phái vài đệ tử đến thôn trấn gần đó mua thêm mấy thớt ngựa cho những đệ tử Hằng Sơn còn lại. Ngay cả khi để lại một con ngựa cho Lệnh Hồ Xung, cũng không hề quay đầu lại đi.

Lệnh Hồ Xung nhìn bóng lưng đám người càng đi càng xa kia, trong lòng cảm thấy vô hạn cô quạnh...

Màn đêm buông xuống dần, mọi người đang chuẩn bị ghé vào khách điểm trên đường, một con bồ câu bay đến trên vai Đan Vô Ngân, hất gờ thư từ trên chân bồ câu xuống đưa cho Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại xem xong liền hừ lạnh một tiếng, bàn tay siết chặt, tờ giấy trong nháy mắt biến thành bụi phấn, “Giỏi cho tên Nhạc Bất Quần to gan lớn mật!”

44. Chương 44: Nhạc Bất Quần Suy Tính

“Giỏi cho tên Nhạc Bất Quần to gan lớn mật!” Đông Phương Bất Bại siết chặt nắm tay, tờ giấy trong nháy mắt biến thành bụi phấn rơi lả tả trên mặt đất

Đan Vô Ngân cẩn thận phủ thêm áo choàng cho Đông Phương Bất Bại cất tiếng hỏi, “Có chuyện gì vậy? Nhạc Bất Quần đã làm cái gì?” Chuyện này không phải cũng có quan hệ với y chứ? Cái tên Nhạc Bất Quần này tinh lực cũng quá dư thừa đi, chỗ nào cũng có bóng dáng hắn.

Đông Phương Bất Bại gật đầu, sau đó nói với Định Nhân sư thái đang rời khỏi xe ngựa, “Định Nhân sư thái, mời người vào bên trong trò chuyện, chỗ ta tra được một vài tin tức.”

Định Nhân sư thái vừa nghe được Đông Phương Bất Bại nhắc đến Nhạc Bất Quần, bây giờ lại nghe y nói có chuyện cần bàn thì trong lòng không khỏi trầm xuống. Chẳng lẽ lại thực sự là Ngũ Nhạc kiếm phái nội bộ tương tàn sao?

Nhật Nguyệt thần giáo tài đại khí thô bao trọn toàn bộ khách điểm, sau đó Định Nhân sư thái theo Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đi tới một căn phòng được canh phòng nghiêm mật, đi theo phía sau chỉ có Tang tam nương và Khúc Dương,

“Định Nhân sư thái cũng biết mục đích chủ yếu lần này của đại hội võ lâm?” Đông Phương Bất Bại hỏi Định Nhân, tuy mạng lưới tình báo của Nhật Nguyệt thần giáo hoàn toàn nắm được những việc cơ bản trong đại hội võ lâm lần này, thế nhưng những việc trọng yếu nhất sợ rằng chỉ có chủ môn nhân của Ngũ Nhạc phái mới có thể nắm rõ.

Định Nhân sư thái có chút do dự, dù sao thứ Đông Phương Bất Bại đang hỏi chính là bí mật tối cao của Ngũ Nhạc kiếm minh.

Đan Vô Ngân rót hai ly trà cho Đông Phương Bất Bại và Định Nhân sư thái, sau đó nói, “Định Nhân sư thái không cần phải do dự, Nhật Nguyệt thần giáo bọn ta đối với đại hội võ lâm kỳ thực hoàn toàn không có hứng thú gì, không cần nghĩ cũng biết, Ngũ Nhạc kiếm phái hẳn là muốn tuyển ra một tân minh chủ, lãnh đạo võ lâm chính phái đến tiêu diệt tà giáo bọn ta. Chúng ta chỉ là muốn biết một ít chi tiết cụ thể mà thôi.”

Thần sắc Định Nhân sư thái có chút xấu hổ, Đan Vô Ngân nói rất đúng, Ngũ nhạc kiếm minh thành lập mục đích chính là muốn tiêu diệt Nhật Nguyệt tà giáo. Thế nhưng, mấy hôm nay cùng bọn người Đông Phương Bất Bại tiếp xúc gần gũi khiến bà phát hiện, hình như sự tình cũng không giống những gì bà vẫn tưởng tượng.

Định Nhân sư thái luôn có loại cảm giác bị người đâm sau lưng.

Bà hiểu rõ, từ khi được bọn người Nhật Nguyệt thần giáo cứu giúp, mà kẻ hạ thủ lại rất có thể là người trong Ngũ Nhạc kiếm minh, phái Hằng Sơn xem như đã lọt vào một cái bẫy, độc thủ sau màn khẳng định sẽ không bỏ qua đám nữ nhân tu hành bọn họ.

Sau khi thông suốt Định Nhân sư thái thở dài một tiếng, “Bần ni chỉ là một người xuất gia, vốn không muốn tham gia quá nhiều vào những sự phân tranh trong thế tục, bất quá lại có kẻ vọng tưởng muốn dùng bàn tay nhơ bẩn chạm vào thánh địa Phật môn, đã như thế bần ni cũng đành phải không từ bi một lần.”

Tiếp theo Định Nhân sư thái đem tình huống cụ thể của đại hội võ lâm lần này từ đầu đến đuôi kể hết cho Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân

Nếu là chỉ là tranh cử minh chủ Ngũ Nhạc kiếm minh, như vậy chương môn của Ngũ Nhạc kiếm phái ai cũng có tư cách thượng vị.

Tung Sơn Tả Lãnh Thiên bởi vì sự kiện trong lần kim bồn tẩy thủ của Lưu Chính Phong trước đó mà hoàn toàn mất đi tư cách tranh đoạt, vị trí của hắn rơi vào tay của Thanh Thành Dư Thương Hải, một môn phái mới vừa quật khởi những năm gần đây.

Chương môn phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần, bởi vì lần trước xử lý vụ bê bối của Nhũ Nhạc kiếm minh tỏ ra rất có năng lực, hơn nữa mấy năm nay y không ngừng đắp nặng hình tượng “Quân tử kiếm” trong lòng võ lâm đồng đạo cũng coi như thành công, vì thế cũng nghiễm nhiên trở thành người có cơ hội cao nhất đoạt lấy bảo tọa minh chủ.

Còn về phía phái Hành Sơn, do sự quy ẩn của Lưu Chính Phong nên thực lực của phái Hành Sơn cũng giảm mạnh, chương môn Mạc Đại tiên sinh nhân cơ hội đó tỏ rõ lập trường không muốn tham gia tranh đoạt. Còn chương môn phái Thiên Sơn Thiên Môn đạo trưởng và Định Nhân sư thái của phái Hằng Sơn, cả hai đều không phải người hứng thú với chuyện thế tục, vì thế cũng gần như thối lui ra khỏi đoạn phân tranh này.

Bởi vậy, trên thực tế chân chính cạnh tranh bảo tọa minh chủ chỉ có hai người Nhạc Bất Quần và Dư Thương Hải, mà bởi vì phái Thanh Thành cũng không coi như thuộc thế lực nguyên bản của Ngũ Nhạc kiếm phái, cho nên mặc dù thanh thế của Dư Thương Hải và phái Thanh Thành gần đây cực thịnh thì cũng coi như có điểm danh bất chính ngôn bất thuận. Thực lực của phái Hoa Sơn mấy năm gần đây lại do sự tranh đấu của “kiếm khí nhị tông” mà giảm sút đôi phần, sở dĩ như thế nên hai thế lực hiện giờ được đánh giá khá cân bằng.

Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân nghe xong phân tích của Định Nhân sư thái liền hiểu rõ toan tính của Nhạc Bất Quần.

“Định Nhân sư thái, trưởng lão giáo ta là Đồng Bách Hùng đã điều tra rõ ràng, có bảy mươi tám tên đệ tử thuộc Phong Lô đường của Nhật Nguyệt thần giáo đã gặp nạn trong phạm vi thế lực của Thanh Thành.” Đông Phương Bất Bại nét mặt băng lạnh nói với Định Nhân.

Nghĩ đến có bảy mươi tám sinh linh vô tội vì một tràng tranh quyền đoạt lợi này mà thiệt mạng, trong lòng Định Nhân sư thái vô cùng buồn bã, “Nam mô A di đà phật!” Bà nhắm mắt lại thành tâm tụng niệm, vì bảy mươi tám sinh mệnh phải chết oan uổng kia mà ai hiểu, cũng là vì con đường luân hồi phía trước của họ mà cầu phúc siêu độ. Khoảng một khắc sau, Định Nhân sư thái chậm rãi mở mắt.

“Theo như lời Đông Phương giáo chủ, Dư Thương Hải phái Thanh Thành có hiềm nghi rất lớn? Thế nhưng, chỉ như thế thì cũng chưa đủ bằng chứng chứng minh do hắn hạ thủ.” Trong nội tâm Định Nhân sư thái vẫn ôm một tia hy vọng,

Đông Phương Bất Bại cười lạnh một tiếng, “Nội tuyến của ta ở Hoa Sơn truyền đến tin tức, trước đó Nhạc Bất Quần đã hạ mệnh lệnh cho đại đệ tử Lệnh Hồ Xung hạ sơn du hành*, đồng thời cũng dặn dò gã trước hôm qua nhất định phải chạy đến huyện Linh Minh, mỗi ngày luyện công dưới cái cây nhỏ cạnh bìa rừng.” Nhạc Bất Quần đây là cho rằng Lệnh Hồ Xung ngu ngốc sao... Hay thật sự y vẫn là đem tất cả những người khác xem như kẻ ngốc.....

Định Nhân sư thái tự nhiên cũng nghĩ đến điểm này, “Bản ni lúc đó đã cảm thấy những hắc y nhân kia hình như cũng không có ý tưởng đuổi tận giết tuyệt bọn ta, ngược lại, chúng giống như cố ý để bọn ta phát hiện thân phận, lẽ nào...”

Đông Phương Bất Bại gật đầu, “Nếu đệ tử phái Hằng Sơn mang theo thương tích đến đại hội võ lâm tố cáo Nhật Nguyệt thần giáo có mưu đồ ám sát chương môn Hằng Sơn và chúng đệ tử. Mà nàng thì nhờ sự tương trợ của thiếu hiệp Lệnh Hồ Xung phái Hoa Sơn tương trợ mới có thể lưu lại tính mạng, như vậy thì kẻ được lợi lớn nhất sẽ là ai?”

“Nhạc Bất Quần!” Cư nhiên là kẻ được tôn xưng thành Quân tử kiếm kia!

“Nếu xảy ra ngoài ý muốn, Định Nhân sư thái và toàn bộ đệ tử may mắn tránh khỏi nguy nan, mà Nhật Nguyệt thần giáo bọn ta nhất định sẽ không ngồi yên gánh tiếng xấu cho kẻ khác, như vậy đến khi tra ra

thảm án bảy mươi tám mạng người dưới chân phái Thanh Thành thì ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng?”

“Nhạc Bất Quần!” Trong lòng Định Nhân sư thái đã xác định bảy tám phần ai là chủ mưu sau màn, cho dù đám hắc y nhân kia có thật sự là người của Dư Thương Hải đi chăng nữa, tối thiểu Nhạc Bất Quần vẫn biết rõ tin tức. Thế nhưng, y không chỉ không thông tri tin tức cho phái Hằng Sơn mà còn chỉ nửa thực nửa giả phải một mình Lệnh Hồ Xung đến hỗ trợ. Như vậy, không phải là vừa có thể làm suy yếu thực lực của phái Hằng Sơn, vừa có thể khiến các nàng thiếu nợ nhân tình của phái Hoa Sơn, đúng là nhất tiễn song điêu mà!

Thâm tâm Định Nhân sư thái lúc này tràn đầy thất vọng đối với chính đạo, thượng bất chính hạ tắc loạn, bất luận người ra lệnh cho những hắc y nhân kia giả mạo Nhật Nguyệt thần giáo tập kích đệ tử Hằng Sơn là Dư Thương Hải hay vẫn là Nhạc Bất Quần, chuyện này tuyệt đối không tránh khỏi quan hệ với việc tranh đoạt quyền lực trong giang hồ. Những kẻ bình thường luôn ra vẻ đạo mạo này, cư nhiên có thể xuống tay với một đám nữ nhân yếu đuối không hỏi chuyện thế sự.

Thân là những kẻ được coi như mẫu mực của võ lâm, trước có Tả Lãnh Thiền sau có Nhạc Bất Quần và Dư Thương Hải, những kẻ đó không ai không phạm vào những chuyện xấu xa khiến người ta khó thể nhìn thẳng, như vậy những kẻ chính đạo đức cao vọng trọng khác còn có thể tốt đến thế nào?

Khác với Định Nhân sư thái lần đầu tiên nhận ra những kẻ thân cận bên cạnh mình đều là sài lang hổ báo, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đã sớm biết gương mặt thật của những tên chính nhân quân tử này, bọn họ đang suy tính xem làm thế nào có thể cho Dư Thương Hải và Nhạc Bất Quần một chiêu phản kích hữu lực, Nhật Nguyệt thần giáo tuyệt đối không để người ta dễ dàng khi dễ như thế!

“Đông Phương giáo chủ, bản ni quyết định dẫn các đệ tử trở về Hằng sơn thành tâm niệm Phật. Những gian nguy gặp phải trong khoảng thời gian này, chắc chắn là sự nghiêm phạt của Phật tổ đối với việc chúng tôi tham gia vào chuyện tranh đoạt của thế tục!” Định Nhân sư thái đột nhiên cảm giác được thế gian này hóa ra là dơ bẩn như vậy, người trong thế tục thì ra lại xấu xí khó coi như thế. Bà bắt đầu hoài nghi việc mình đưa các đệ tử nhập thế tu hành liệu có phải là quyết định chính xác hay không.

“Định Nhân sư thái, trốn tránh hoàn toàn không có tác dụng. Nếu Nhạc Bất Quần và Dư Thương Hải thật sự có lòng muông dạ thú, bọn hắc chác sẽ không để phái Hằng Sơn toàn vẹn mà tị thế lánh đời. Đường sơ Lưu Chính Phong không cũng là bởi vì muốn rời khỏi Ngũ nhạc kiếm minh mà suýt nữa bị Tả Lãnh Thiền diệt môn sao.” Đan Vô Ngân lắc đầu, Định Nhân sư thái vẫn còn quá do dự, lại có thể ảo tưởng đến việc né tránh sự phân tranh trong võ lâm.

Định Nhân sư thái trầm mặc, đích xác kể từ khi phái Hằng Sơn gia nhập Ngũ nhạc kiếm minh vào năm đó, các nàng chỉ có thể tiến lên mà không còn cơ hội lui lại.

“Nam mô A di đà phật, nguyện Phật tổ phù hộ phái Hằng Sơn...” Định Nhân sư thái xếp hai chân ngồi xuống đất nhẹ giọng tụng niệm kinh Phật cầu khẩn cho phái Hằng Sơn, còn Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân cũng lặng lẽ nhắm mắt lại nghe Định Nhân sư thái tụng kinh.

Chờ đợi đại khái hơn một canh giờ, Định Nhân sư thái mới mở hai mắt ra, “Đông Phương giáo chủ, người định làm gì?” Hiện tại con đường duy nhất của phái Hằng Sơn chính là hợp tác với Nhật Nguyệt thần giáo.

Đông Phương Bất Bại mỉm cười ngạo nghễ, “Dư Thương Hải và Nhạc Bất Quần vọng tưởng muốn lợi dụng Nhật Nguyệt thần giáo để đạt thành mục đích, như vậy bản tọa càng muốn khiến cho bọn chúng dùng giỏ trúc múc nước, hoàn toàn thành công dã tràng!” Cái giá của việc lợi dụng Nhật Nguyệt thần giáo không thể nhẹ nhàng như vậy!

“Định Nhân sư thái, một tháng sau là đại hội võ lâm, người cứ đến đó tham gia, sau đó phối hợp hành động của chúng ta là được.” Mặc dù Định Nhân sư thái đã biểu đạt thành ý của bà, thế nhưng Đông Phương Bất Bại vẫn không thể hoàn toàn tín nhiệm, kế hoạch của bọn họ vẫn nên đợi đến lúc rồi hẵng nói ra.

Mà Định Nhân sư thái cũng biểu đạt sự thông hiểu của bà, “Nam mô A di đà phật, mong rằng sau sự kiện lần này võ lâm có thể có một mảnh bầu trời trong sáng.”

Một đêm này, Định Nhân sư thái thống lĩnh tất cả đệ tử yên lặng tụng kinh trong phòng, còn đám người Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân, Tang Tam Nương và Khúc Dương lại cùng nhau nghiên cứu đối sách cả đêm.

Lại nói đến việc trên đỉnh Hoa sơn,

Lâm Bình Chi lẳng lặng ngồi bên vách núi, nhắm mắt lại cảm thụ từng cơn gió phất qua gương mặt, trên vách núi hoàn toàn yên tĩnh, mà trong lòng của hắn lại rối thành một đoàn.

Từ lần trước biết được có đồn nói sư phụ sở dĩ gả sư tỷ cho hắn là bởi vì truyền thừa của gia, Lâm Bình Chi đã bắt đầu lưu tâm xét lại nhiều việc.

Tịch tà kiếm phổ của Lâm gia kỳ thực chính là một bí mật công khai, rất nhiều võ lâm đại lão đều biết, nhưng tuyệt đối sẽ không thể lưu truyền đến tai một ít đệ tử nhỏ nhỏ của phái Hoa Sơn như thế. Hiển nhiên là đã có người cố ý truyền bá ra ngoài.

Bỗng nhiên, Lâm Bình Chi nghĩ tới sau khi Lâm gia diệt môn không lâu mình đã được sư tỷ cứu, lại được sư phụ thu nhận làm đồ đệ, Lúc đó, dường như trong khi lơ đãng, người đã hỏi nhà mình còn có thứ gì cần mang theo không, sau đó lại dẫn mình trở về hậu viện Lâm phủ.

Khi đó, tựa hồ bản thân cũng không nói cho sư phụ mình là hậu nhân Lâm gia! Khi đó thế nhân đều cho rằng họ Lâm đã hoàn toàn bị diệt môn!

Sắc mặt của Lâm Bình Chi nháy mắt trở nên trắng bệch, nếu thật sự là như vậy, sư phụ chẳng phải đã biết thân phận của mình sao? Vậy lại vì cái gì khiến người phải tỏ ra kinh ngạc khi mình bộc lộ thân phận?

Một lúc lâu sau, Lâm Bình Chi từ từ đứng lên, thần sắc kiên định,

* Du hành: đi chơi lang thang không có mục đích, khác với việc hạ sơn chấp hành nhiệm vụ.

45. Chương 45: Lâm Bình Chi Tuyệt Vọng

Lâm Bình Chi từ vách núi quay trở về nội viện phái Hoa Sơn, mỉm cười chào hỏi các đệ tử gặp được trên đường.

Nhưng vẫn là có thứ đã không giống trước đây, trong lòng Lâm Bình Chi ngực đã không phải vui sướng và tự hào, mà là nồng nặc lạnh lùng và tự giễu.

Lâm Bình Chi, người cho người là đại nhân vật gì sao, có thể khiến cho sư phụ bỏ qua ý nguyện của đại đệ mà đem nữ nhi gả cho người, nhiều người đến nhìn bợ người như vậy toàn bộ cũng vì người sắp trở thành thừa long khoái tể* của chủng môn phái Hoa Sơn, người lại còn không biết xấu hổ mà dào dạt đắc ý!

Cứ như vậy một đường vừa đi vừa suy tưởng đến trước phòng của nhị sư huynh Lao Đức, “Bang! bang! bang” tiếng gõ cửa vang lên, Lao Đức Nặc nhanh chóng bước ra mở cửa.

“Tiểu sư đệ, sao ngươi lại tới đây? Không cùng tiểu sư muội hoa tiền nguyệt hạ** sao?” Lao Đức Nặc sau khi kinh ngạc đã bắt đầu trêu đùa Lâm Bình Chi.

“Nhị sư huynh, đệ đệ vào đi thôi, đệ có việc muốn nói với huynh.” Lâm Bình Chi nhàn nhạt nói với Lao Đức Nặc.

Lao Đức Nặc sững sốt một chút, sau đó nghiêng người để Lâm Bình Chi tiến vào, “Tiểu sư đệ, làm sao vậy? Có chuyện gì đã xảy ra sao?” Lao Đức Nặc quan tâm hỏi.

“Nhị sư huynh, huynh là ai?” Lâm Bình Chi vừa phòng đã hỏi Lao Đức Nặc, sau đó chăm chú nhìn chăm chăm đôi mắt gã.

Sắc mặt Lao Đức Nặc không hề thay đổi, tỏ vẻ bối rối hỏi, “Tiểu sư đệ, đệ đang nói cái gì? Huynh nghe mà không hiểu gì cả?” Một lưỡi dao sắc bén từ trong tay áo lẳng lẽ trượt đến trong bàn tay của gã.

“Nhị sư huynh, huynh không cần nói dối, cũng không cần phòng bị đệ. Đệ đã nhiều lần thấy huynh lén lén lút lút thả bồ câu đưa tin ra ngoài, nếu đệ thực sự có ác ý đã sớm báo cho sư phụ biết.” Lâm Bình Chi nhàn nhạt nói, trong lòng thì tự nhủ,

Lao Đức Nặc cẩn thận xem xét kỹ lại Lâm Bình Chi, bỗng nhiên nở nụ cười, so với nụ cười thật thà ngày thường của gã hoàn toàn không giống, khí chất của Lao Đức Nặc lúc này tỏ ra giống một thương nhân khôn khéo chứ không còn là một võ phu lỗ mãng.

“Như vậy, tiểu sư đệ của ta, trước khi ta trả lời vấn đề của ngươi, có phải ngươi nên biểu đạt một chút thành ý của mình, nói cho ta biết đi, ngươi tới đây làm gì?” Lao Đức Nặc cũng không làm bộ làm tịch với Lâm Bình Chi nữa mà trực tiếp lấy thanh trủy thủ trong tay áo ra thưởng thức. (Từ lúc này coi như đã lật bài, không xưng hô vờ vịt nữa)

Nhìn hiện chủy thủ hiện lên u quang (có tấm độc) sau lưng Lâm Bình Chi ướt đầm mồ hôi, nếu vừa rồi hắn không gợn gàng dứt khoát nói ra ý đồ đến đây, nói không chừng đã trở thành quỷ dưới đao của vị sư huynh “thật thà” này.

“Ta muốn biết, ngươi lần trước nói sư phụ là vì truyền thừa của Lâm gia mới giả sư tỷ cho ta là sự thật hay là bịa đặt?” Lâm Bình Chi nói ra nghi vấn. Hắn sẽ không ngốc đến độ đi hỏi Nhạc Bất Quần, như vậy ngược lại sẽ khiến Nhạc Bất Quần đề cao cảnh giác.

Lao Đức Nặc cười cười, “Ngươi tại sao lại tới hỏi ta ni? Ngươi không phải nên đến hỏi sư phụ tốt của bọn ta sao? Ta nói thật hay nói dối ngươi thật sự không biết?” Lao Đức Nặc cảm thấy dường như mình nhìn không thấu ý nghĩ của Lâm Bình Chi, người mà gã đã từng xem như một đứa ngốc.

Lâm Bình Chi lắc đầu, “Ta hiện tại ai cũng không tin, bao gồm cả ngươi, ta chỉ tin tưởng bản thân mình. Vì vậy, sau khi nhận được câu trả lời của ngươi ta vẫn sẽ tiếp tục đi tìm chứng cứ.” Ngay cả nữ thần trong lòng và sư phụ ân trọng như núi còn có thể dối trá, trên đời này còn cái ai có thể thật lòng đâu.

“Tốt, hảo tiểu tử! Có năng lực, trước kia là ta xem thường ngươi.” Lao Đức Nặc cười ha ha đứng lên, vỗ vỗ vai Lâm Bình Chi, nói, “Thân phận của ta vẫn không thể cho ngươi biết, thế nhưng vì ngươi dám tới tìm ta, ta sẽ nói với ngươi một việc. Ban đầu Nhạc Linh San đích thật là không muốn giả cho ngươi, vẫn hồ nháo cùng Nhạc Bất Quần thật lâu, bất quá sau khi nghe Nhạc Bất Quần nói gì đó, Nhạc Linh San mới đồng ý. Nhạc Linh San là một nha đầu ngây ngô, ngươi nói với nàng vài lời bóng gió không chừng có thể moi ra không ít chuyện.” Sau đó Lao Đức Nặc cầm một ly trà đưa đến cho Lâm Bình Chi, nâng trà tiễn khách***.

Lâm Bình Chi đã có được tin tức mong muốn, bởi vậy liền chấp tay cảm tạ Lao Đức Nặc rồi dứt khoát ly khai.

Sau khi Lao Đức Nặc xác định Lâm Bình Chi đã hoàn toàn rời khỏi, lập tức thả một tín cấp truyền thư.

Lâm Bình Chi từ sau khi ra khỏi phòng của Lao Đức Nặc thì trực tiếp đi về phía hậu sơn, đây là nơi Nhạc Linh San thích đến nhất mỗi khi rảnh rỗi.

“Sư tỷ.” Thần sắc của Lâm Bình Chi không nén được đau thương, nàng thật sự cùng sư phụ gạt ta sao?

“Tiểu Lâm tử, ngươi thế nào bây giờ mới đến? Ta chờ ngươi thật lâu!” Nhạc Linh San nghe được giọng nói của Lâm Bình Chi thì nhanh chóng đứng lên, sau đó kéo tay của Lâm Bình Chi bịt môi oán hận.

“Ta vừa đi luyện kiếm, không cẩn thận đã quên mất thời gian.” Lâm Bình Chi nói, cái này cũng không tính là bịa đặt. Từ trước đến nay, ý niệm ‘luyện tốt võ công, vì một nhà già trẻ của Lâm gia mà báo thù’ chính là động lực chống đỡ giúp hắn tiếp tục sinh tồn.

Nhạc Linh San nghe vậy cũng tỏ ra vui vẻ, “Tiểu Lâm tử, ngươi thực sự rất cần cù khắc khổ, ngày cũng luyện đêm cũng luyện... Bộ kiếm pháp mà người khác mất ba tháng mới học xong, ngươi chỉ cần nửa tháng là có thể vận dụng được. Tương lai ngươi nhất định có thể trọng chấn lại Lâm gia, đồng thời cũng làm vẻ vang cho phái Hoa Sơn.” Nhạc Linh San càng ngày càng nghĩ lựa chọn của nàng là chính xác, loại người cần cù khắc khổ như tiểu Lâm tử mới là nam nhân xứng đôi với nàng, mới là phu quân đáng giá nương tựa cả đời.

Trước đây, nếu như Lâm Bình Chi nhận được sự tán thưởng của nữ thần như thế, nhất định sẽ cao hứng đến mức cả người bay bổng, thế nhưng hôm nay, hắn lại cảm thấy hoài nghi tính chân thật trong lời nói của Nhạc Linh San, có phải nàng cũng đã từng nói với đại sư huynh những lời giống như vậy?

“Sư tỷ, người...” Lâm Bình Chi muốn nói lại thôi, khiến Nhạc Linh San tò mò nhìn hẩn một cái, “Tiểu Lâm tử, có chuyện gì sao? Cứ nói với sư tỷ, có phải là có người dám khi dễ người không?”

Lâm Bình Chi hít sâu một hơi, “Sư tỷ, ta không có quyền cũng không có thế, gia môn lại vừa mới lụn bại, tương lai nếu như người gả cho ta, người thật sự cam lòng sao?” Tại sao lại rời bỏ thanh mai trúc mã, võ công cao cường như đại sư huynh mà lựa chọn hẩn?

Biểu tình của Nhạc Linh San cứng đờ, sau đó lại cười khúc khích nói, “Ha ha, tiểu Lâm tử, người thế nào lại trở nên tự ti như thế. Tuy nói gia đình của người đã lụn bại, thế nhưng người vẫn là hậu nhân Lâm gia mà. Năm đó Phúc Uy tiêu cực danh tiếng lừng lẫy giang hồ, nếu không phải do tên hèn hạ Dư Thương Hải, người vẫn còn là thiếu tiêu đầu của Phúc Uy tiêu cực đó.”

Chỉ là như vậy sao? Ngực Lâm Bình Chi trầm xuống, sau đó nói, “Sư tỷ, người đối với ta thật tốt. Ta không có gì có thể báo đáp tình cảm của người, cũng may cha ta trước khi qua đời có lưu cho ta vài thứ đồ gia truyền của Lâm gia, tuy rằng cũng không có thứ gì tốt, thế nhưng cũng là một phen tâm ý của ta.” Lâm Bình Chi giả vờ không biết nhà mình có Tịch tà kiếm phổ .

Nhạc Linh San nghe xong mặt đỏ lên, “Ày da, tiểu Lâm tử, người làm sao lại đáng ghét như vậy! Nói mấy chuyện cười gả này với ta, thật sự là xấu hổ chết người mà!” Lâm Bình Chi thấy mặt Nhạc Linh San đỏ bừng không giống giả vờ thẹn thở dài một hơi, có thể sư tỷ thật sự không biết chuyện Tịch tà kiếm phổ chuyện tình ba.

Tân trạng của Lâm Bình Chi vừa buông lỏng lại bị một câu nói của Nhạc Linh San đánh nát, “Tiểu Lâm tử, nếu người thật sự có thành ý thì hãy mang lễ hỏi đến chỗ phụ thân ta cầu thân đi, nếu không cả phái Hoa Sơn đều đồn rằng chỉ có ta muốn gả cho người, còn người thì không có ý đó, phụ thân ta thật mất mặt nha.”

Thân sắc Lâm Bình Chi ảm đạm, “Nga, cũng đúng. Ta hiện tại sẽ đem mấy thứ đó đến chỗ của sư phụ cầu thân!” Sau đó liền xoay người chạy về phòng.

Nhạc Linh San thấy bộ dạng khẩn cấp của Lâm Bình Chi có chút đắc ý mỉm cười, .

Đưa lưng về phía Nhạc Linh San, sắc mặt của Lâm Bình Chi trở nên trầm, rốt cuộc ai mới là người nhìn trộm bảo bối nhà mình, lập tức sẽ biết được rồi!

Nhạc Bất Quần vừa nghe Nhạc Linh San báo tin trong lòng đã mừng như điên, sự việc đã sắp xếp lâu như vậy rốt cuộc đã sắp có kết quả. Nghe ý tứ của Linh San, tên gốc Lâm Bình Chi kia cư nhiên không biết nhà hẩn có truyền thừa là Tịch tà kiếm phổ , như vậy, Tịch tà kiếm phổ nhất định là giấu ở mấy món đồ gia truyền mà Lâm lão quỷ cho hẩn.

Nhạc Bất Quần vẫn đang chìm đắm suy nghĩ, bên ngoài đã truyền đến thanh âm của Lâm Bình Chi, “Sư phụ, đệ tử Lâm Bình Chi cầu kiến!”

“Vào đi.” Nhạc Bất Quần thu hồi vẻ tham lam trên mặt, lại quay về với bộ dạng đạo mạo ngày thường.

Lâm Bình Chi mang theo trên tay không ít đồ vật, sau khi hẩn đặt tất cả lên bàn liền hướng Nhạc Bất Quần hành đại lễ****, lại cung kính dâng lên một thiếp giấy đỏ.

Nhạc Bất Quần tiếp nhận giấy đỏ cũng không nhìn kỹ, mà là tỏ ra nghi ngờ hỏi Lâm Bình Chi, “Bình Chi, người làm cái gì vậy? Tìm ta có chuyện gì sao?”

Lâm Bình Chi lại cúi đầu sâu hơn, “Sư phụ, đề nghị thỉnh cầu người gả sư tỷ cho đệ nhi, đây chính là sinh lễ.”

Trên mặt Nhạc Bất Quần lộ ra nụ cười vui mừng, “Người rốt cục cũng nói ra, tiểu tử gốc, bằng không nếu thật sự để vì sư chủ động gả Linh San gả cho người thì mặt mũi của nhà đầu đó thật không biết phải để ở đâu!” Sau đó Nhạc Bất Quần bắt đầu đọc danh sách sinh lễ được Lâm Bình Chi ghi trên giấy đỏ.

Nhìn một hồi, Nhạc Bất Quần nhíu nhíu mày, ngừng đầu nói với Lâm Bình Chi, “Bình Chi, vì sư thấy người hình như đã đem hết những thứ mang ra từ Lâm gia viết ở đây, như vậy có phải hay không có chút...”

Lâm Bình Chi cười cười, “Sư phụ, có thể cưới được sư tỷ là vinh hạnh lớn nhất kiếp này của đồ nhi, mấy thứ ngoài thân này vốn cũng chẳng là gì. Chỉ là vẫn còn một món quý giá nhất, đồ nhi muốn đợi đến lúc thành thân thì tự tay đưa lễ vật ấy cho sư tỷ.”

“Vậy sao? Vì sư thấy mấy thứ này của người đều là vô giá, chẳng lẽ còn có bảo bối gì càng trân quý hơn sao?” Nhạc Bất Quần làm bộ mạn bất kinh tâm hỏi Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi gật đầu, “Kỳ thực cũng không tính là cái gì quý giá, chỉ bất quá đây là thứ mà trước khi lâm chung gia phụ đã phó thác cho đồ nhi bảo quản, gia phụ đã dùng cả tính mạng để thủ hộ thứ này. Vì thế, đối với đồ nhi đó chính là thứ trân quý nhất.”

Nhạc Bất Quần trước mắt sáng ngời, “Tuy rằng mấy thứ này cũng không quá quan trọng, thế nhưng cũng đủ để chứng minh người đối với Linh San là một mảnh chân tình. Thế nên, vì sư đồng ý đem Linh San gả cho người, người cứ đến thương lượng với sư nương tìm một ngày tốt trong tháng này để cử hành hôn lễ đi!” Như vậy cũng vừa đúng lúc với đại hội võ lâm vào tháng sau, có thêm sự trợ giúp của Tịch tà kiếm phổ phần thắng của mình sẽ gia tăng không ít.

Lâm Bình Chi hưng phấn dập đầu cảm tạ Nhạc Bất Quần, sau đó xoay người ly khai.

Chờ đến đêm khuya vắng người, Lâm Bình Chi lần thứ hai gõ cửa phòng Lao Đức Nặc, “Nhị sư huynh, ” Lâm Bình Chi gật đầu với Lao Đức Nặc, sự việc ban ngày khiến Lâm Bình Chi có thể xác nhận, ít nhất Nhạc Bất Quần và Nhạc Linh San thật sự có mưu đồ với hắn. Những thứ hắn mang đến từ Lâm gia trước giờ vẫn chưa cho người khác xem qua, thế nhưng Nhạc Bất Quần vừa nhìn sơ đã biết hắn cơ hồ đã đem hết mọi thứ ra làm sính lễ, chỉ như vậy cũng đã làm rõ không ít vấn đề.

“Tốc độ của người rất nhanh chóng.” Lao Đức Nặc rót cho Lâm Bình Chi một chén trà nóng, sau đó tán dương.

“Việc này liên quan đến sự truyền thừa của Lâm gia ta, động tác của ta tự nhiên phải dứt khoát.” Tâm tình của Lâm Bình Chi bây giờ rất bình thản. Vì Lâm gia, hắn có thể làm bất cứ chuyện gì, vậy thì làm sao phải kích động chứ.

“Người định làm gì? Đem Tịch tà kiếm phổ giao cho Nhạc Bất Quần?” Ban ngày, Lâm Bình Chi đã thể hiện thành ý của hắn với Lao Đức Nặc, hiện tại đến phiên Lao Đức Nặc thể hiện thành ý rồi.

Lâm Bình Chi sắc mặt thoáng chốc ngưng trọng, “Các người cũng là vì Tịch tà kiếm phổ mà tiếp cận ta?”

=====

* Thừa long khoái tề: Rễ tốt tài giỏi như rồng, thương mang ý nghĩa tốt lành và khen ngợi chàng rễ tài giỏi. Thế nhưng trong một vài trường hợp, có nghĩa là chàng rễ may mắn sẽ thừa kế, gánh vác cơ nghiệp nhà vợ.

Ở đây tác giả dùng câu thành ngữ với cả hai nghĩa. Nghĩa thứ nhất, là ám chỉ của Lâm gia chính là “tài năng” thực chất mà Nhạc Bất Quần mong muốn ở Lâm Bình Chi. Nghĩa thứ hai, những người bên ngoài cho rằng sau khi lấy Nhạc Linh San, Lâm Bình Chi sẽ nghiễm nhiên trở thành người thừa kế phái Hoa Sơn.

** Hoa tiền nguyệt hạ: Trước hoa dưới trăng, chỉ sự hẹn hò lãng mạn của đôi lứa.

*** Thường trước khi từ biệt, chủ nhà và khách sẽ cùng nhau nâng ly trà uống cạn. Rót trà là mời khách, nâng ly rượu là chúc tụng, nâng ly trà lại có ý đuổi người. Trừ khi trong ngữ cảnh giao tiếp đặc biệt có đối thoại làm tham chiếu.

**** Đại lễ: quỳ lạy, bình thường chỉ cần cúi người chấp tay, gật đầu chào hỏi. Hành đại lễ nhất định phải quỳ xuống, còn có lạy hay không và bao nhiêu lạy thì còn tùy trường hợp.

46. Chương 46: Diệu Kế Thoát Thân

“Các người cũng là vì Tịch tà kiếm phổ mà tiếp cận ta?” Lâm Bình Chi hỏi.

Lao Đức Nặc lắc đầu, mặt lộ vẻ khinh thường, “Một Tịch tà kiếm phổ nhỏ nhỏ còn chưa tiến được vào pháp nhãn của chủ nhân ta.” Sau đó từ trong ngực lấy ra một quyển bộ y phục cũ nát, “Đến lúc đo người đem thứ này giả làm Tịch tà kiếm phổ giao cho Nhạc Bất Quần, y nhất định sẽ hài lòng.”

Lâm Bình Chi còn chưa kịp tức giận vì Lao Đức Nặc dám xem thường Tịch tà kiếm phổ của Lâm gia đã bị những thứ viết trên bộ y phục kia làm cho kinh hãi.

Từ câu văn kinh điển đầu tiên “Muốn luyện thần công, trước phải tự cung” đến những công pháp tu tập chẳng chịt kín kẽ được ghi phía sau, ngoại trừ một vài điểm cá biệt sai lầm còn hầu như trên cơ bản là giống nhau như đúc với bản Tịch tà kiếm phổ mà hắn đã xem qua, thậm chí ngay cả bề ngoài đặc biệt của bí tịch này hầu như cũng không sai biệt lắm.

Lâm Bình Chi kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Người làm sao biết ta nội dung của Tịch tà kiếm phổ ?” Chẳng lẽ vẫn còn hậu nhân của Lâm gia đang lưu lạc bên ngoài? Trong lòng Lâm Bình Chi tràn đầy mong đợi.

Lao Đức Nặc thẳng thừng phá vỡ kỳ vọng của Lâm Bình Chi, “Cái này người không cần phải để ý đến, trên thế giới này không chỉ có Tịch tà kiếm phổ của nhà người là võ lâm bí tịch, đây là tâm pháp do chủ nhân của ta sửa chữa. Lúc đầu khi luyện theo tâm pháp này sẽ khiến võ công tinh tiến rất nhanh, thế nhưng sau đó chỉ cần sơ xảy một chút sẽ lập tức tẩu hỏa nhập ma.”

Lâm Bình Chi nghe xong mặc dù có chút thất vọng, thế nhưng đối với thực lực của mình hữu trong tương lai cũng có thêm một bước hiểu rõ, đồng thời điều này cũng khiến hắn yên tâm rất nhiều. Có thể biết nội dung Tịch tà kiếm phổ thậm chí có thực lực cải biên bí tịch đến mức khiến võ lâm tông sư Nhạc Bất Quần cũng không phát hiện được, người như thế làm sao có mưu đồ gì với hắn.

Đem bí tịch giả bỏ vào ngực áo, Lâm Bình Chi hỏi, “Chủ nhân của người rốt cục là ai? Vì sao phải giúp ta?” Nếu không phải vì Tịch tà kiếm phổ thì trên người hắn còn điểm gì khiến người khác nhớ thương?

Lao Đức Nặc cười cười, “Chủ nhân nhà ta là ai sớm muộn gì người cũng sẽ biết, bất quá điều không phải hiện tại. Người chỉ cần biết rằng, hợp tác với chúng ta chỉ có lợi mà vô hại là tốt rồi.”

Vẫn không nhận được câu trả lời cũng không làm Lâm Bình Chi tức giận, chỉ là hướng Lao Đức Nặc gật đầu, “Vậy làm phiền sư huynh thay ta biểu đạt lòng biết ơn đến chủ nhân của người, ngày khác nếu có gì cần sai khiến Lâm Bình Chi ta xin cứ việc phân phó.”

Lao Đức Nặc cười cười gật đầu đáp ứng, thế nhưng trong lòng vẫn giữ một câu không có nói ra,

Nhạc Bất Quần vì mục tiêu trở nên nổi bật trong đại hội võ lâm mà hết lòng tính toán, cấp thiết định ra hôn kỳ cho Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San, là mười ngày sau khi Lâm Bình Chi đưa sính lễ.

Ninh Trung Tắc vì sự vội vàng này mà có không ít nghi hoặc, dù sao đây cũng là chung thân đại sự của con gái bọn họ.

“Sư huynh, vội vàng gả San nhi như thế có phải hay không có chút ủy khuất nó. Hơn nữa, Xung nhi vẫn chưa về, làm như vậy có phải sẽ khiến Xung nhi thương tâm?” Ninh Trung Tắc lo lắng rất nhiều, bà không hy vọng bởi vì việc này khiến cho bọn họ và Lệnh Hồ Xung sản sinh khoảng cách.

Nhạc Bất Quần đem hai tay chấp sau lưng tỏ vẻ chẳng có gì phải lo lắng, “Ta chính là vì nghĩ đến tâm trạng của Xung nhi mới để bọn chúng thành thân gấp như vậy. Muội cũng không phải không biết, Xung nhi hạ sơn lần này vốn là muốn trốn tránh tin tức Linh San và Bình Chi đến với nhau. Đại hội võ lâm vừa đến, với thân phận là đại đệ tử phái Hoa Sơn Xung nhi nhất định sẽ quay về, so với việc đợi đến khi đó cho nó chịu đã kích trực tiếp, còn không bằng chúng ta cố gắng làm cho xong chuyện. Đợi đến khi Xung nhi bị công việc chuẩn bị đại hội võ lâm làm cho bận rộn, nói không chừng nó sẽ nhanh chóng quên đi đau khổ.”

Nhạc Bất Quần nói rất có lý, vì vậy tuy rằng Ninh Trung Tắc vẫn cảm thấy không ổn thỏa lắm cũng không tiếp tục phản bác nữa, cách nghĩ ‘Phu quân là trời’ đã khắc ghi vào cốt tủy của những người phụ nữ như bà.

Cũng may Ninh Trung Tắc đã sớm chuẩn bị cho hôn lễ của Nhạc Linh San, vì thế những thứ như đồ cưới và hồi môn bà đã có sẵn không ít. Sau mười ngày điên cuồng bận rộn, cuối cùng hôn lễ của Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi cũng diễn ra không đến nỗi mất thể diện.

Ở trước hôn lễ một ngày, Lâm Bình Chi đem một kiện quần áo cũ rách giao cho Nhạc Linh San, làm áp trức sinh lễ*.

Nhạc Linh San tỏ vẻ chán ghét mà nhăn nhó cánh mũi, .

“Tiểu Lâm tử, đây rốt cuộc là cái gì nha, vì sao phụ thân lại...” Nhạc Linh San kịp thời phát hiện mình nói lỡ miệng, liền nhanh chóng im lặng, thế nhưng với Lâm Bình Chi đã có lòng hoài nghi thì mấy lời đó khiến hắn càng thêm khẳng định mưu đồ của Nhạc Bất Quần.

Thế nhưng Lâm Bình Chi biết, hắn có thể sống sót đến bây giờ là dựa vào danh phận đệ tử phái Hoa Sơn, Dư Thương Hải đối với thế lực của Hoa Sơn vẫn còn nhiều cố kỵ, bằng không nếu chỉ dựa vào bản thân thế đơn lực bạc của hắn đã sớm rơi vào vòng vây của phái Thanh Thành.

Nghĩ tới đây, oán hận của Lâm Bình Chi đối với Nhạc Bất Quần và Nhạc Linh San cũng giảm đi một chút, dù sao bọn họ cũng đã cứu mạng mình...

Lâm Bình Chi miễn cưỡng cười cười với Nhạc Linh San, “Sư tỷ, ta chợt nhớ tới còn mấy việc quan trọng chưa làm, ta phải ra ngoài một chút, sẽ rất nhanh quay lại.”

Rời khỏi chỗ của Nhạc Linh San, Lâm Bình Chi bước nhanh tới phòng Lao Đức Nặc thô lỗ đẩy cửa ra, đoạt lấy ấm trà từ trong tay Lao Đức Nặc trực tiếp rót thẳng vào miệng mình.

Mấy ngày nay, Lao Đức Nặc và Lâm Bình Chi thường xuyên luy tới, đương nhiên hiểu được hành động của Lâm Bình Chi lúc này là đã mềm lòng, “Làm sao vậy? Cảm giác mình làm đến hơi quá đáng, thấy có lỗi với sư phụ và nữ thần của người?” Lao Đức Nặc châm chọc nói, người mềm lòng sẽ không làm nên đại sự.

Có chút nước trà không rót hết vào trong miệng Lâm Bình Chi mà chảy dọc theo cổ thấm ướt y phục của hắn, cái loại ẩm ướt lạnh lẽo đến tận xương này trái lại khiến Lâm Bình Chi bình tĩnh lại. “Ta không muốn cưới Nhạc Linh San, dù sao ta cũng đã đem bí tịch giả giao cho nàng rồi, ta cũng không muốn tiếp tục trả thù cha con nàng. Ta muốn xuống núi, muốn rời khỏi cái địa phương quỷ quái này.” Lâm Bình Chi nói với Lao Đức Nặc, nếu không phải dưới chân Hoa Sơn còn có Dư Thương Hải đang nhìn chằm chằm thì hắn thật sự nguyện ý một mình lên núi bỏ đi.

Lao Đức Nặc thấy sự kiên định trong ánh mắt của Lâm Bình Chi đột nhiên nở nụ cười, thế nhưng Lâm Bình Chi lại rõ ràng thấy được sự khinh miệt trong ánh mắt gã.

“Tiểu sư đệ của ta, ta nghĩ người đã trưởng thành rất nhiều, thật không ngờ người vẫn còn ấu trĩ như thế.” Lao Đức Nặc không để ý chút nào đến nét tức giận xuất hiện trên mặt của Lâm Bình Chi. “Người nghĩ rằng ta vì sao lại hợp tác với người, là do thấy người đáng thương sao? Hoàn toàn không phải, mà là chủ nhân của ta cho rằng người có đầy đủ giới trị lợi dụng. Mà giá trị duy nhất của người không phải là dùng để thu thập Nhạc Bất Quần sao.”

Nghe Lao Đức Nặc nói xong, Lâm Bình Chi nhắm hai mắt lại, đúng là mấy ngày nay cùng Lao Đức Nặc hòa hợp ở chung khiến hắn quên mất bọn họ không phải bằng hữu, bọn họ chỉ là hai kẻ vì lợi ích mà kết hợp với nhau.... (Đoạn này ta cảm thấy JQ rất nặng nha. Tiểu thụ trong lúc bơ vơ đối mặt với sự lừa dối, bởi vì cộng rơm cứu mạng mà tiểu công quăng ra đã vô thức phải lòng hắn. Thế nhưng, bất chợt tt nhận ra tc chỉ xem hắn là đồng bọn, không có một chút cảm giác đặc biệt nào khiến trái tim tt tan nát)

“Như vậy, nếu ta thỉnh cầu người buông tha Nhạc Linh San, ta cần phải bỏ ra cái giá gì.” Vô luận như thế nào Nhạc Linh San cũng là vô tội, nàng đơn thuần như vậy khẳng định không biết được kế hoạch của Nhạc Bất Quần.

Lao Đức Nặc cười nhạo, “Yêu, thật đúng là mối tình thâm thiết nha, không muốn phá hủy danh tiết của Nhạc Linh San sao?” Lao Đức Nặc đột nhiên cảm thấy không giữ được tình yêu của Lâm Bình Chi là sai lầm lớn nhất trong đời của Nhạc Linh San, tuy rằng tên Lâm Bình Chi này có chút ngốc nghếch, có chút nóng nảy nhưng hắn tuyệt đối là một nam nhân tốt.

“Nói đi, ta phải bỏ ra cái giá gì.” Lâm Bình Chi đã không mong có thể nói chuyện hòa bình như trước, hắn đã triệt để hiểu rõ quan hệ giữa bọn họ.

“Không cần trả giá gì hết.” Lao Đức Nặc rất nhẹ nhàng buông tay, nhún nhún vai.

“Người là đang đùa giỡn ta sao?” Lâm Bình Chi cảm thấy tính nhẫn nại được ma luyện bởi kiếp nạn diệt môn của mình một điểm cũng không dùng được ở chỗ của Lao Đức Nặc, bản thân luôn luôn bị gã khơi mào lửa giận, đồng thời lại không có chỗ phát tiết.

Lao Đức Nặc rất vô tội lắc đầu, “Ta không có ý đó! Mục tiêu của chủ nhân ta là Nhạc Bất Quần, cũng không phải Nhạc Linh San. Buông tha Nhạc Linh San coi như là lễ vật gặp mặt chủ nhân ta đưa cho người.”

Lâm Bình Chi tức giận, “Vậy người nói nên làm như thế nào, cũng không thể trực tiếp nói với Nhạc Bất Quần ‘Ta không muốn cưới con gái của người ‘ đi, nếu như vậy không cần đến Nhạc Bất Quần, sư mẫu sẽ trực tiếp dùng kiếm chém ta.” Đối với Ninh Trung Tắc, Lâm Bình Chi vẫn còn tôn kính gọi nàng là sư mẫu.

“Vậy thì cứ đơn giản một chút, người trực tiếp nói với hắc người luyện Tịch tà kiếm phổ không được sao, dù sao Nhạc Bất Quần cũng đã thu nó về tay, người cũng không còn giá trị lợi dụng, nói không chừng y cũng mong Nhạc Linh San có thể thành hôn với Lệnh Hồ Xung, đệ tử đặc ý trong lòng y.” Lao Đức Nặc nói rất nhẹ nhàng, mà Lâm Bình Chi lại giận đến hỏn hển đứng lên.

“Người có thể nói chuyện nghiêm túc với ta không, không nói những thứ khác, chỉ cần câu ‘Muốn luyện thần công, trước phải tự cung’ cũng có thể làm cho Nhạc Bất Quần bắt được nhược điểm của ta.” Lâm Bình Chi sâu đậm hoài nghi Lao Đức Nặc có phải đang muốn mượn tay của Nhạc Bất Quần để giết hắc không, nếu không làm sao sẽ đề ra chủ ý ngu ngốc như vậy.

Lao Đức Nặc mặt không đổi sắc nói, “Dù sao đó cũng là bí tịch của Lâm gia, người cùng lắm thì cứ tự cung đi, nói không chừng còn có thể trở thành một đời cao thủ vô lâm ni.” Được rồi, Lao Đức Nặc bây giờ đúng là càng ngày càng thích trêu chọc Lâm Bình Chi. (JQ, đây dứt khoát là JQ)

Lâm Bình Chi trắng mắt, hắc cảm thấy mình cứ tự lực cánh sinh là tốt nhất, hàn huyền cùng Lao Đức Nặc lâu như vậy cũng đủ để hắc tỉnh táo lại. Bây giờ quan trọng là phải nghĩ ra cách để xử lý hôn lễ với Nhạc Linh San đã.

Ngày tiếp theo, Lâm Bình Chi thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi từ bên ngoài chạy vọt vào viện tử của Nhạc Bất Quần. Đệ tử thủ vệ biết Lâm Bình Chi đã sắp trở thành con rể của chủ môn nên cũng không dám ngăn cản, vì thế Lâm Bình Chi cứ đi thẳng một mạch, không hề trở ngại mà tiến nhập vào khu vực cơ mật nhất của Hoa Sơn – thư phòng của Nhạc Bất Quần.

“Bình Chi, người làm sao vậy?” Bây giờ Nhạc Bất Quần nhìn Lâm Bình Chi rất thuận mắt, ngày hôm qua Nhạc Linh San đã đem bộ y phục cũ nát kia giao cho y, quả thực không ngoài sở liệu, lớp trong của y phục chính là Tịch tà kiếm phổ mà y tha thiết ước mơ. Những ghi chú của chiêu thức cùng với đặc điểm nội công được ghi trên đó, cùng với những gì mà lão sư phụ của y từng diễn luyện nhiều năm trước quả thật là cùng một khuôn, chính vì thế Nhạc Bất Quần quả thật vô cùng tin tưởng.

Lâm Bình Chi thấy bộ dạng mãn nguyện đặc ý của Nhạc Bất Quần thì đã biết y khẳng định tìm được bản Tịch tà kiếm phổ giả kia, trong lòng Lâm Bình Chi âm thầm cười lạnh,

Trong lòng càng thêm khẳng định tất cả sự việc từ trước đến giờ đều là do Nhạc Bất Quần dự mưu, Lâm Bình Chi vứt bỏ hết áy náy dâng lên tới qua, lập tức biểu diễn theo kịch bản mà hắc cực khổ suy nghĩ, “Sư phụ... Sư phụ!” Lâm Bình Chi có chút nghẹn ngào gọi.

Nhạc Bất Quần lo lắng nhíu mày, “Rốt cuộc làm sao vậy? Dứt khoát nói thẳng với vi sư đi, chẳng lẽ là Linh San khi dễ người?” Nhạc Bất Quần lập tức loại bỏ đáp án này, nữ nhi của y, y hiểu rõ. Nếu nàng đã quyết định gả cho Lâm Bình Chi nhất định sẽ cố gắng trở thành một thê tử hoàn mỹ, cũng giống như mẹ nàng.

Lâm Bình Chi lắc đầu, tay run rẩy đưa cho Nhạc Bất Quần một tờ giấy.

Nhạc Bất Quần tiếp nhận tờ giấy kia, vừa thoáng đọc xong, cả người chấn động!

* Áp trực sinh lễ: Sinh lễ chủ đạo, quan trọng nhất. Theo giao ước của hai nhà trai gái, áp trực sinh lễ là thứ mà nhà gái bắt buộc nhà trai phải tặng lễ, hoặc cũng có thể là do nhà trai chủ động đưa ra một món vật có giá trị đặc biệt để nâng cao thanh thế cho hôn lễ.

Áp trực sinh lễ thường thấy là nhà, xe hoặc đồ cổ, văn vật giá trị lớn. Đối với những gia đình có truyền thống lâu đời thì có thể là vật tổ của họ. Ví dụ đối với một số gia đình làm nghề ngư dân sẽ yêu cầu sinh lễ là bánh lái ghe bằng vàng, hoặc gia đình nhà trai có truyền thống học hành làm quan sẽ dùng ấn quan (giả) hoặc bút ngiênê tổ truyền làm áp trực để chứng tỏ thanh danh.

47. Chương 47: Rời Khỏi Hoa Sơn

Nhạc Bất Quần tiếp nhận mảnh giấy, vừa đọc xong thì cả người chấn động.

“Bình Chi, chuyện này là thật sao?”

Nhạc Bất Quần sắc mặt nghiêm túc,

Lâm Bình Chi vẻ mặt kích động nói, “Dạ, tin tức này tuyệt đối chuẩn xác! Đây là mật ngữ mà người trong tiêu cục Phúc Uy dùng để giao tiếp với nhau, người ngoại tuyệt đối không thể xem hiểu chứ đừng nói đến việc ngụy tạo!”

Nói xong, Lâm Bình Chi quỳ rạp trên mặt đất nặng dập đầu ba cái trước Nhạc Bất Quần, “Sư phụ, đồ nhi biết ngay trước khi thành thân với sư tỷ mà phải rời đi là rất không nên, thế nhưng đây có thể là thân nhân duy nhất còn lại của đồ nhi! Quan trọng hơn nữa, còn một món bảo vật truyền thừa khác của Lâm gia đang được người đó bảo quản!”

Nhạc Bất Quần vốn đang dự định hỏi nơi lẫn trốn của tên ‘hậu nhân khác của Lâm gia’ kia, sau đó trực tiếp diệt khẩu, ai biết được tên đó có biết được chuyện gì hay không, nhờ đâu tên đó nói gì không phải trước mặt Lâm Bình Chi thì không ổn, hiện tại hắn đối với mình vẫn còn giá trị lợi dụng. Thế nhưng, nghe Lâm Bình Chi nói đến ‘bảo vật truyền thừa khác’ y liền cải biến chủ ý, có thể cùng sánh ngang với Tịch tà kiếm phổ trở thành bảo vật truyền thừa của Lâm gia thì hắn không phải phạm vật. Nhạc Bất Quần động lòng rồi, nếu lại có thêm một bảo bối, bản thân y sẽ không cần vì tổng thể thực lực của phái Hoa Sơn mà khổ tâm tính toán nữa.

Lâm Bình Chi thấy bộ dạng tham lam mà còn giả vờ đạo mạo của Nhạc Bất Quần, trong lòng thầm cười nhạo, sau đó tiếp tục giả vờ lệ rơi đầy mặt nói, “Sư phụ! Cầu van người, xin cho phép đệ tử xuống núi tìm đường huynh*, vạn nhất hắn bị Dư Thương Hải bắt được khiến gia bảo Lâm gia rơi vào tay gã họ Dư đó, đồ nhi làm sao có thể đối mặt với liệt tổ liệt tông của Lâm gia, làm sao đối mặt với phụ mẫu đã khuất!”

Lâm Bình Chi vừa nhắc tới Dư Thương Hải trong lòng Nhạc Bất Quần đã hạ xuống quyết tâm, lúc này chính là thời điểm mấu chốt để tranh đoạt bảo tọa minh chủ của Ngũ Nhạc kiếm minh, tuyệt đối không thể để Dư Thương Hải chiếm được món chí bảo đó giành lấy ưu thế!

“Bình Chi, vì sư cũng không phải là người không thông tình đạt lý, hảo hán có việc nên làm có việc không nên làm, hướng chỉ lần này là thân nhân duy nhất trên đời của ngươi, ngươi cứ đi thôi. Trước khi đi nhớ đến chỗ của sư nương lấy một ít ngân lượng, chỗ của Linh San vì sư sẽ giúp ngươi giải thích, nó nhất định sẽ hiểu.” Nhạc Bất Quần ra vẻ thấu hiểu đại nghĩa nói.

Lâm Bình Chi cao hứng dùng ống tay áo lung tung lau vài cái trên mặt, sau đó lại dập đầu một cái thật mạnh, “Tạ sư phụ! Sư phụ bảo trọng!” Sau đó xoay người rời khỏi phòng nghị sự, cũng không hề quay đầu lại.

Lâm Bình Chi cũng không làm theo lời của Nhạc Bất Quần đến chỗ của Ninh Trung Tắc lấy ngân lượng, hắn chỉ mang theo tiền để dành lúc bình thường, cũng chỉ thu thập lại những bộ quần áo ban đầu đã mang lên Hoa Sơn. Cứ như thế Lâm Bình Chi ly khai nơi từng chứng kiến nụ cười hạnh phúc cũng từng chứng kiến nước mắt đau thương của hắn, nơi đây có mối tình đầu khó quên cũng có người khiến hắn hận đến không muốn nhìn thêm lần nữa.

Không sai, căn bản không có vị đường huynh sống sót khỏi tràng hạo kiếp nào cả, càng không có đồ vật chí bảo truyền thừa gì hết, tất cả đều chỉ là đạn khói mà hắn tự tung ra, mục đích là để từ chối hôn sự với Nhạc Linh San rồi rời khỏi cái địa phương quỷ quái này.

Xuống đến chân núi Hoa Sơn, trong lòng Lâm Bình Chi phá lệ thanh thản, cứ như vậy để cho mọi thứ trần về trần thổ về thổ đi, sau này tất cả mọi việc đều cùng Lâm Bình Chi hẳn không có can hệ gì hết.

Lâm Bình Chi muốn tìm một địa phương thích hợp để chuyên tâm luyện võ, đợi đến khi hẳn có đủ lòng tin có thể đối đầu với Dư Thương Hải thì sẽ đến huyết tẩy phái Thanh Thành, vì Lâm gia một nhà già trẻ mà báo thù!

Vừa nghĩ vừa đi, Lâm Bình Chi bước ngang qua quán trà nhỏ, “Tiểu sư đệ, người không dừng lại lại nghỉ chân một chút sao?” Lâm Bình Chi bị kinh hãi, bàn tay nhanh chóng nắm chặt lấy chuỗi kiếm.

“Nhị sư huynh, tại sao người lại ở chỗ này.” Lâm Bình Chi đề cao cảnh giác,

Lao Đức Nặc mạn chậm rãi nhăm nháp ngụm rượu cuối cùng còn lại trong chén, “Sư phụ vừa gọi ta đến, người nói rằng dưới núi nhân tình hiểm ác đáng sợ, một mình người phiêu bạt ở bên ngoài thực sự quá mức nguy hiểm. Vì thế người muốn ta đồng hành cùng người, chiếu cố lẫn nhau.”

Lâm Bình Chi cười khở, “Là sư phụ bảo người tới?” Chiếu cố? chỉ sợ là muốn giám thị thì đúng hơn. Sư phụ ơi là sư phụ! chẳng lẽ quyền Tịch tà kiếm phổ kia không đủ làm cho người thỏa mãn sao? Tại sao người lại không thể buông tha cho ta...

Lao Đức Nặc cũng hiểu được thế giới thật là rất thần kỳ, mình diễn vô gian đạo** diễn đến mức ngay cả bản thân cũng bắt đầu rối loạn mất rồi, nhưng mà như thế này cũng không tệ lắm nha.

“Được rồi, tiểu sư đệ, thời gian không còn sớm, chúng ta khởi hành thôi.”

———Ta là phân cách tuyến hai đệ tử Hoa Sơn đang xoắn quấy———

Lại nói đến bọn đệ tử phái Hằng Sơn còn có Lam Phượng Hoàng, Ngọc trưởng lão đang theo chân đoàn người Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân di chuyển về hướng Tây Hồ với ý định hợp mặt cùng hai nhà đầu Nhậm Doanh Doanh với Khúc Phi Yên.

Bởi vì trên đường có không ít chuyện không hay xảy ra, thế nên Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại cũng không còn tâm tình du lãm, chỉ một lòng dẫn cả đám người ra roi thúc ngựa chạy đi.

Dọc theo đường đi, tâm trạng của Định Nhân sư thái đều rất nặng nề, bỗng nhiên từ khoảng hở của màn cửa sổ nhìn thấy một thân ảnh, bà liền vội vàng mở cửa xe nói với huynh đệ xa phu của Nhật Nguyệt thần giáo, “Vị thí chủ này, có thể dừng xe lại một chút không.” Nếu như có người đó bang trợ, nói không chừng xác xuất thành công của Hằng Sơn phái lần này có thể cao hơn một chút.

Đối với vị khách quý mà cả Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đều rất khách khí giữ lễ, dĩ nhiên gã xa phu đó không dám chậm trễ, “Hu!” Mã xa gấp rút dừng lại khiến cho cả đoàn người phía trước đều tò mò dừng ngựa.

Định Nhân sư thái không kịp đợi mã xa dừng hẳn mà vội vàng dùng khinh công nhảy khỏi mã xa, “Bất Giới đại sư xin dừng bước!” Định Nhân sư thái nghĩ phen này thật sự là đi mòn giày sắt đều không thấy, chẳng phí công phu lại đến tay***. Người mà bà vẫn luôn phí công tìm kiếm, không ngờ lại có thể vô tình gặp trên đường lớn như thế này.

Hòa thượng bị Định Nhân sư thái gọi cũng nhanh chóng xoay người lại, “Định Nhân sư thái!” gương mặt hòa thượng lộ vẻ kinh hãi.

“Bất Giới đại sư, nhiều năm không gặp, người vẫn khỏe chứ?” Định Nhân sư thái mỉm cười hỏi vị hòa thượng giả có uyên nguyên không cạn với bà.

Bất Giới hòa thượng tùy ý gật đầu, “Định Nhân sư thái lần này hạ sơn hẳn là vì đại hội võ lâm vào tháng sau rồi, không biết lần này người dẫn theo những vị đệ tử nào hạ sơn?” Bất Giới hòa thượng mặt lộ vẻ chờ mong, mắt đảo qua chiếc xe ngựa mà Định Nhân sư thái vừa nhảy xuống, liệu nữ nhi của hẳn có ở trên chiếc xe kia không?

Định Nhân sư thái tự nhiên có thể hiểu ý tứ của Bất Giới hòa thượng, trong lòng nhớ đến Ách bà bà vẫn còn đang ở phái Hằng Sơn thì thắm thở dài một hơi, “Bản ni lần này mang theo tất cả đệ tử, muốn bọn chúng có thêm sự từng trải, Nghi Lâm cũng có đi theo.”

Bất Giới hòa thượng từ nhiều năm trước bởi vì bất đắc dĩ mà giao đứa trẻ còn đang quấn tã cho Định Nhân sư thái, kể từ đó đã không còn gặp lại nữ nhi của mình. Nghe lời nói của Định Nhân sư thái, hắn mới biết được tên nữ nhi của mình là Nghi Lâm.

“Nghi Lâm, tên thật là dễ nghe.” Bất Giới đại sư nỉ non lặp lại cái tên đó với đầy vẻ trân quý, sau đó mong đợi nhìn về phía Định Nhân sư thái, “Định Nhân sư thái, chẳng hay ta có thể đồng hành cùng mọi người hay không?” Bất Giới hòa thượng mặc dù biết Định Nhân sư thái và một đám tiểu ni cô cùng đồng hành với một gã hòa thượng như mình sẽ khiến không ít người chê cười, thế nhưng khát vọng có thể tiếp xúc với nữ nhi nhiều năm xa cách khiến lý trí của hắn đã triệt để lung lay.

Định Nhân sư thái hai tay tạo thành chữ thập, nói “A di đà phật, Bất Giới đại sư, bản ni cũng là đang nhận sự giúp đỡ của một vài bằng hữu giang hồ, người có thể hỏi bọn họ một chút.”

Bất Giới hòa thượng tò mò nhìn về phía mấy người nam nhân dẫn đầu đoàn người, chính là Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân.

“Định Nhân sư thái, vị này là?” Đan Vô Ngân rất hiếu kỳ muốn biết vị hòa thượng có thể khiến Định Nhân sư thái đánh mất dáng vẻ trấn định hằng ngày kia là ai.

“Nga, bản ni xin giới thiệu một chút, vị này là Bất Giới đại sư, hai vị này chính là giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo Đông Phương Bất Bại và đại tổng quản Đan Vô Ngân.” Định Nhân sư thái cũng không định giấu diếm thân phận của Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, thần nhiên nói.

Cũng chính bởi vì loại thái độ này của Định Nhân sư thái cho nên Bất Giới hòa thượng tuy rằng tỏ ra kinh ngạc nhưng cũng không có phản ứng gì quá lớn, hắn rất quy củ chấp tay chào hỏi hai người Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân.

“Đông Phương giáo chủ, chẳng hay ta có thể đồng hành cùng các người không?” Bất Giới hòa thượng vốn cũng không phải là loại người hay câu nệ quan điểm chính tà, hướng chỉ trong mắt hắn hiện giờ trời đất bao la cũng không lớn bằng con gái mình. Bởi vậy hắn rất thần nhiên đưa ra thỉnh cầu này.

Nhìn thấy thái độ của Định Nhân sư thái, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân liền biết Bất Giới hòa thượng này là người có thể tin tưởng. Vì vậy Đan Vô Ngân đem ngựa của mình đưa cho Bất Giới hòa thượng, hắn và Đông Phương Bất Bại cùng cỡi một con ngựa, cả đám người lại tiếp tục tràn đầy khí thế mà lên đường.

Buổi tối, mọi người tùy tiện tìm một khách điểm để nghỉ trọ, Định Nhân sư thái đem hết những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này nói rõ với Bất Giới hòa thượng, khiến hắn nổi trận lôi đình, không ngừng la hét phải lên Thanh Thành bắt Dư Thương Hải phân thủy, rồi lại tiếp tục leo lên Hoa Sơn đem Nhạc Bất Quần ra thị chúng. Những kẻ dám đã thương nữ nhi của hắn đều là một bọn đáng chết to gan lớn mật!

Nhưng sự xung động của hắn lại bị Định Nhân sư thái ngăn lại, “Bất Giới đại sư, bản ni nói cho người biết việc này cũng không phải muốn người xung động đi giết những kẻ đó, cũng không muốn người phải ra mặt thay phái Hằng Sơn.” Định Nhân sư thái nói ra dụng ý khiến bà gọi Bất Giới hòa thượng lại vào ban ngày.

Bất Giới hòa thượng sững sờ một chút, “Vậy người tìm ta để làm chi? Người không phải muốn ta giúp nữ nhi báo thù sao?”

“Bất Giới đại sư, hiện tại phái Hằng Sơn và Nhật Nguyệt thần giáo đã là người trên cùng một chiếc thuyền, thế nhưng trong lòng bản ni thủy chung vẫn không thể dứt khoát được. Ngũ nhạc kiếm minh cũng không phải dễ đối phó, bản ni thấy Đông Phương giáo chủ có dự định ở vô lâm đại hội nháo loạn một trận, với võ công của đệ tử Nhật Nguyệt thần giáo lần này muốn hộ tống mọi người thoát thân cũng không khó, thế nhưng bản ni lo lắng phái Hằng Sơn sẽ bị vô lâm động đảo xem thành kẻ trá trở, chạy đến nương tựa tiểu nhân tà giáo. Nếu như danh tiếng trăm năm của Hằng Sơn bị hủy trong tay bản ni, tội nghiệt này thật sự khiến bản ni có chết cũng không an lòng.”

Bất Giới hòa thượng thật không ngờ Định Nhân sư thái lại suy tính xa như vậy, sờ sờ đầu bóng lưng, “Định Nhân sư thái, người có việc gì phân phó xin cứ lên tiếng, Bất Giới ta chỉ là một thô nhân không hiểu được đại nghĩa, người nói gì ta làm vậy.”

Định Nhân sư thái lại nhắm mắt niệm mấy tiếng “A di đà phật”, sau đó tới gần Bất Giới hòa thượng, nói nhỏ vài tiếng, Bất Giới hòa thượng liền tục gật đầu.

Mà ở trong phòng của Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại, hai người cũng đang thảo luận về Bất Giới hòa thượng.

“Đông Phương, người nói Định Nhân sư thái ngày thường là người rất chú trọng thanh danh, hôm nay làm sao sẽ không để ý đến phong phạm mà lớn tiếng gọi một nam nhân ở trên đường như vậy, Bất Giới hòa thượng kia đến tột cùng là ai?” Đan Vô Ngân vẫn luôn không quan tâm lắm với chuyện trên giang hồ, chứ đừng nói đến việc có thể thông thuộc thân phận của những nhân sĩ không mấy nổi danh như Bất Giới hòa thượng.

Đông Phương Bất Bại cẩn thận giải thích với Đan Vô Ngân, “Vốn dĩ Bất Giới hòa thượng cũng không phải là người trong phật môn, có người nói hắn đã từng cưới một ni cô còn sinh được một nữ nhi, căn cứ theo tình báo của Nhật Nguyệt thần giáo thì đứa trẻ đó rất có thể là tiểu ni cô Nghi Lâm của phái Hằng Sơn. Võ công của Bất Giới hòa thượng rất cao, thậm chí nếu đem so với Nhạc Bất Quần hay Tả Lãnh Thiền thì hắn cũng có thể chiếm không ít thượng phong. Có lẽ Định Nhân sư thái chỉ muốn tìm thêm một phần bảo đảm.”

Đông Phương Bất Bại có vẻ rất coi trọng Bất Giới hòa thượng, những lời đánh giá của y khiến người nghe bất giác nhìn tên giả hòa thượng đó bằng một con mắt khác.

“Xem ra, Định Nhân sư thái vẫn không hoàn toàn tín nhiệm chúng ta nha.” Đan Vô Ngân cảm thán, bất quá hắn cũng có thể lý giải, dù sao có một đoạn thời gian danh tiếng của Nhật Nguyệt thần giáo thật sự là không tốt lắm.

“Hiện tại những nhân vật có mặt mũi trên giang hồ đều đang tập trung về Hoa Sơn, những ngày yên bình đã không còn nhiều lắm.”

=====

* Đường huynh: là anh họ, bên TQ phân hai họ nội ngoại bằng đường và biểu, anh em chú bác gọi nhau bằng đường huynh muội, cô cậu là biểu huynh muội.

** Vô Gian Đạo: Làm nội gián, xuất phát từ tên một bộ phim Hồng Kông rất nổi tiếng.

*** Nguyên văn: Đạp phá thiết hài vô mịch xử đắc lai toàn bất phí công phu. Nghĩa tương đối là phí công làm một việc thì không được, vô tình lại thấy lúc không ngờ.

48. Chương 48: Gặp Gỡ

Một tháng là khoảng thời gian rất dài, có thể đủ cho có vài người làm rất nhiều chuyện. Nói ví dụ như, thời gian một tháng đủ để Nhạc Bất Quần điều chỉnh kế hoạch của mình càng thêm hoàn thiện, lại nói ví dụ như, khoảng thời gian ấy cũng đủ cho đoàn người Đông Phương Bất Bại đi đến Tây hồ cùng Doanh Doanh, Phi Yên chơi đùa đến bất diệc nhạc hồ. Lại cũng nói rằng, khoảng thời gian ấy vừa đủ để Lao Đức Nặc và Lâm Bình Chi đi đến trước mặt Đông Phương Bất Bại.

Sau khi rời khỏi Hoa Sơn, Lâm Bình Chi theo Lao Đức Nặc tới Hàng Châu để bái phỏng chủ nhân thần bí của gã. Vượt qua một quá trình kiểm tra nghiêm khắc, rốt cuộc Lâm Bình Chi cũng được đưa đến một tiểu hoa viên chờ đợi chủ nhân, thế nhưng bản thân Lao Đức Nặc lại lặng lẽ mất tích.

“Người là ai?” một giọng nói trong trẻo tò mò cất lên. Chủ nhân giọng nói đó chính là Nghi Lâm, nàng đang cùng Lam Phượng Hoàng đi theo sự giới thiệu của Doanh Doanh cùng Phi Yên đi dạo quanh phân đà Nhật Nguyệt thần giáo, khi các nàng đi ngang qua tiểu hoa viên ngẫu nhiên thấy được người xa lạ nên tò mò hỏi.

Lâm Bình Chi đã đợi ở nơi này rất lâu, rốt cuộc cũng thấy có người xuất hiện nên bất giác trở nên rất vui vẻ, “Ta là Lâm Bình Chi, tới để bái phỏng chủ nhân nơi này, xin hỏi các vị là?” Lâm Bình Chi có chút đỏ mặt.

“Ta là Nhậm Doanh Doanh, người đến để bái phỏng Đông Phương thúc thúc?” Nhậm Doanh Doanh tò mò hỏi, người tên Lâm Bình Chi này nàng biết, nghe nói là thiếu tiêu đầu của Phúc Uy tiêu cục, cũng là đệ tử phái Hoa Sơn, làm sao sẽ đến Nhật Nguyệt thần giáo chứ?

“Nhậm tiểu thư, xin chào.” Lâm Bình Chi luôn cảm thấy cái tên Nhậm Doanh Doanh rất quen tai, có chút máy tự nhiên chào hỏi với Nhậm Doanh Doanh.

“Hi hi, Doanh Doanh, người này thật thú vị!” Lam Phượng Hoàng là lần đầu thấy một đại nam nhân lại dễ đỏ mặt như vậy, che miệng nhỏ giọng nói với Nhậm Doanh Doanh.

Thanh âm của Lam Phượng Hoàng mặc dù không lớn thế nhưng cũng không thể gạt được lỗ tai của người luyện võ, Lâm Bình Chi nhíu mày có chút mất hứng, “Đây chính là đạo đãi khách của chủ nhân nơi này sao? Như vậy, Lâm Bình Chi cáo từ!” Nói xong chấp tay một tổ vẻ muốn ly khai.

“Tiểu sư đệ, người thế nào muốn đi?” Lao Đức Nặc mang nét mặt vui vẻ đang bước từ bệ ngoài vào cũng bất giác nhíu mày, sư đệ đang cảm thấy bị coi nhẹ sao? Cũng không đúng, theo sự quan sát trước đây của gã, Lâm Bình Chi cũng là người rất thúc thời nha.

Lao Đức Nặc mắt thoáng nhìn qua, thấy được Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên đứng ở bên cạnh thì vội vàng hành lễ, “Thuộc hạ Lao Đức Nặc ra mắt Thánh cô, Thánh nữ!”

Lâm Bình Chi vốn đã cảm thấy cái tên Nhậm Doanh Doanh rất quen thuộc, lúc này nghe Lao Đức Nặc gọi nàng là Thánh cô liền chợt nhớ ra, kinh hô lên, “Người là ma nữ của Nhật Nguyệt tà giáo!”

Lao Đức Nặc vừa nhìn thấy thần sắc kinh ngạc của Lâm Bình Chi liền thầm than không tốt, thế nhưng còn chưa kịp ngăn cản đã nghe được tiếng Lâm Bình Chi kinh hô, trong lòng liền rối loạn một mảnh.

Nếu nói là ai là người không dễ chọc nhất trong Nhật Nguyệt thần giáo, tất cả mọi người sẽ nói cho người biết, đó hoàn toàn không phải Đông Phương Bất Bại, cũng không phải Đan Vô Ngân, càng không phải Nhậm Ngã Hành, mà là Nhật Nguyệt thần giáo Thánh nữ —— Khúc Phi Yên.

Người nếu là chọc phải ba vị phía trước, có nặng lắm bất quá cũng chỉ là một chữ —— tử, thế nhưng nếu người chọc phải vị tiểu cô nãi nãi Khúc Phi Yên này thì chính là bốn chữ —— sống không bằng chết!

Hiện tại Lâm Bình Chi còn chưa biết tốt xấu, lại dám ở trên địa bàn của Nhật Nguyệt thần giáo gọi tiểu chủ nhân là ma nữ, đó không phải là muốn chết sao!

Qua mấy ngày ở chung, Lao Đức Nặc đối với con người của Lâm Bình Chi vẫn là có vài phần thưởng thức, gã thật không đành lòng nhìn thấy hãn bị Khúc Phi Yên chính chết, đành không thể làm gì khác hơn là kiên trì chắn giữa Khúc Phi Yên và Lâm Bình Chi.

“Thánh nữ, vị này là khách nhân mà giáo chủ và Đan tổng quản chờ đã lâu, Lâm Bình Chi.” Trong cả Nhật Nguyệt thần giáo, người có thể khắc chế vị tiểu cô nãi nãi này không nhiều lắm, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân vừa hay là hai người trong đó.

Nguyên Khúc Phi Yên vốn đã nắm lấy cán roi dự định hảo hảo giáo huấn cái tên to gan dám bất kính với họ, bây giờ chỉ đành tức giận trừng mắt nhìn Lao Đức Nặc, sau đó nhìn về phía Lâm Bình Chi, “Tiểu tử, người chờ đó, ta sẽ không để yên cho người đâu!” Sau đó lôi kéo Doanh Doanh thần sắc chưa rõ còn có Lam Phượng Hoàng và Nghi Lâm ly khai.

Thấy Khúc Phi Yên đã rời khỏi, Lao Đức Nặc không khỏi thở ra một hơi thật dài, sau đó xoay người lại trách cứ Lâm Bình Chi, “Người nói chuyện thế nào lại không biết đúng mực như thế, lỡ như thực sự chọc giận Thánh cô và Thánh nữ người cứ tự cầu nhiều phúc đi!” Ngấm lại bản thân lại có thể từ cứu lấy mạng nhỏ của Lâm Bình Chi từ trên tay của Khúc Phi Yên, Lao Đức Nặc vẫn cảm thấy rất thần kỳ.

Không nghĩ tới tính tình của Lâm Bình Chi so với tưởng tượng của Lao Đức Nặc còn lớn hơn, dứt khoát phỉ đi ngón tay của Lao Đức Nặc đang chỉ vào hãn, “Người cư nhiên là người trong tà giáo! Lao Đức Nặc, ta thật là đã nhìn lầm người! Ta phải đi!” Bởi vì các manh mối trước đây khiến Lâm Bình Chi vẫn cho rằng Lao Đức Nặc là người được Tả Lãnh Thiền cài vào Hoa Sơn, thế nhưng không ngờ tới gã có thể là người của tà giáo!

Lao Đức Nặc liếc nhìn Lâm Bình Chi, giận đến mím cười, “Lão tử lúc nào nói không phải! Người nghĩ Nhật Nguyệt thần giáo là địa phương người nói đến là đến nói đi là đi sao!”

Lâm Bình Chi thấy Lao Đức Nặc bày ra một bộ muốn làm khó dễ cũng rút bội kiếm ra, “Ta đã từng thấy người và phái đệ tử phái Tung Sơn lui tới mật thiết, thế nên ngỡ rằng người là đệ tử của phái Tung Sơn, thế nhưng thật không ngờ...!” Sau đó biểu hiện ra vẻ mặt bị lừa dối chỉ kiếm vào Lao Đức Nặc, “Thật không ngờ người dĩ nhiên là ác tặc của tà giáo!”

“Yêu, Lâm đại hiệp thực sự là chính nghĩa lắm nhien nha, sợ rằng đã quên mất ban đầu ai là người đã tru diệt cả nhà Lâm gia, lại cũng quên mất ai mới là người khổ tâm tính toán muốn chiếm đoạt bí bảo của Lâm gia đi? Bọn họ hình như không phải giống như chúng ta là những kẻ ... bàng môn tả đạo!” Một thanh âm từ ngoài cửa vang lên, khiến Lâm Bình Chi đề cao cảnh giác, “Là ai?”

“Tại hạ Đan Vô Ngân, cùng bạn lữ Đông Phương Bất Bại đến đây chiêm ngưỡng khí khái anh hùng của Lâm đại hiệp.” Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại đang đi vào phòng, sau đó dùng vẻ mặt giễu cợt nói với Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi trầm mặc, đích xác, hẳn quên mất, người có thể làm ra chuyện không bằng heo chó cũng không phải chỉ là người trong tà giáo...

Cười khổ một tiếng, Lâm Bình Chi nhẹ buông tay ném bội kiếm xuống đất, hẳn cũng không ngờ nghệ đến mức cho rằng võ công của mình có thể cao hơn Đông Phương Bất Bại.

Chán nản thả mình rơi xuống ghế, Lâm Bình Chi uể oải, “Đông Phương giáo chủ, vì hành động vừa rồi của ta, ta hướng nhị vị tạ lỗi.”

Đông Phương Bất Bại thiêu mi, “Hanh, Lâm đại hiệp, đã thanh tỉnh?” Nếu không phải Đan Vô Ngân đã nói rằng rất thương thức người tên Lâm Bình Chi ở trước mặt, trong một khắc vừa rồi y đã tặng cho tên cuồng vọng tự đại này một cây ngân châm kết thúc sinh mạng gã.

Lâm Bình Chi có chút bối rối, “Xin lỗi.” Vừa rồi là hẳn bị lễ giáo thể tục che mắt, quên mất những người trước mắt này cùng hẳn không hề liên quan, cừu nhân lớn nhất của hẳn ngược lại chính là đệ nhất quân tử được chính đạo công nhận.

Đan Vô Ngân cũng không quản Lâm Bình Chi đang ở đây, kéo tay Đông Phương Bất Bại bảo y ngồi xuống, đảo mắt liền thấy được vẻ mặt không nén được kinh ngạc của Lâm Bình Chi.

“Hai người...” Lâm Bình Chi dễ dàng nhìn thấu sự ái muội của Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại, thế nhưng ngoài dự liệu là hẳn cũng không thấy sự phản cảm như trước đây nhìn thấy đám phú thương tiến vào tiểu quan quán. Trái lại hẳn lại cảm thấy nồng đậm ngưỡng mộ, hai người này trông có vẻ rất hòa hợp mà.

Lâm Bình Chi lại nhớ đến Nhạc Linh San đã từng được mình xem như nữ thần, khi ở bên cạnh nàng, bởi vì thân phận cả hai có chút chênh lệch nên bản thân mình phải nhường nhịn nản không ít. Thời điểm đó, chỉ cần nhìn thấy nữ thần vì mình nở nụ cười là có thể cả đêm cả đêm cao hứng đến mức ngủ không yên, nhưng là bây giờ...

Lâm Bình Chi cười khổ một tiếng, sau đó nói với Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, “Chẳng hay Đông Phương giáo chủ và Đan tổng quản muốn gặp tại hạ là có gì muốn phân phó?” Bởi vì bầu không khí giữa hai người bọn họ khiến Lâm Bình Chi bỗng nhiên cảm thấy người trong tà giáo cũng không có gì quá xấu xa, nếu như đối lại là hẳn hoặc là những nhân sĩ chính đạo kia mà nói, nhất định sẽ không dám giống như hai người họ thần nhiên đối mặt, không hề che giấu.

Đan Vô Ngân đối với Lâm Bình Chi cảm giác cũng không tệ, cho nên nói chuyện cũng rất khách khí, “Lâm đại hiệp, chúng ta mời người tới tự nhiên là muốn thảo luận một chút về chuyện hợp tác.” Đan Vô Ngân nghĩ Lâm Bình Chi nếu có thể trở thành đồng bọn hợp tác với Nhật Nguyệt thần giáo thì đúng là không còn gì tốt hơn.

“Hợp tác?” Lâm Bình Chi nhíu mi, hẳn cũng không nhận ra bản thân có thực lực gì có thể khiến cho giáo chủ của Nhật Nguyệt thần giáo phải đích thân đến đàm phán việc hợp tác.

“Điều khoản hợp tác cũng rất đơn giản. Chúng ta muốn người leo lên bảo tọa chưởng môn của phái Hoa Sơn.” Đan Vô Ngân nói rất nhẹ nhàng, thật giống như là đơn giản muốn Lâm Bình Chi ăn một cái bánh bao.

Lâm Bình Chi ngây ngẩn cả người, sau đó sắc mặt cũng trầm xuống, “Đan tổng quản, ta nghĩ người hẳn là từ chỗ Lao Đức Nặc đã biết được việc ta cũng không muốn kết hôn cùng Nhạc Linh San.” Mặc dù phụ thân nàng lừa gạt hẳn, thế nhưng ở trong lòng của hẳn, nàng vẫn là một cô gái tốt, hẳn không muốn làm trễ nãi cả đời nàng.

Đan Vô Ngân lắc đầu, “Việc người trở thành chưởng môn phái Hoa Sơn và việc thú Nhạc Linh San có quan hệ gì với nhau, chẳng lẽ người muốn dĩ sắc thị nhân*.”

“Ta là nam nhân!” Cái gì là dĩ sắc thị nhân, thật khó nghe.

“Ừ, ta biết, ta đối với người không có hứng thú, ta chỉ thích Đông Phương.” Đan Vô Ngân trả lời theo đúng lối ông nói gà bà nói vịt, lại làm cho Lâm Bình Chi dở khóc dở cười.

“Người thích Tử Khiêm!” Đông Phương Bất Bại vừa rồi vẫn còn rất bình tĩnh bỗng nhiên toát ra sát khí, khiến Lâm Bình Chi phản xạ có điều kiện nhặt lên bội kiếm trên mặt đất, hẳn cảnh giác nhìn Đông Phương Bất Bại thế nhưng lại mờ mịt không rõ vì sao y đột nhiên làm khó dễ.

Đan Vô Ngân nhanh chóng nắm tay Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương, người lại thất thần!” Lại hơi nổi cáu nhìn Đông Phương Bất Bại, “Ta mới vừa nói đùa vài câu cùng Lâm đại hiệp.” Khăng định y chỉ nghe được câu nói sau cùng.

Lỗ tai Đông Phương Bất Bại đỏ lên, sau đó cũng không quản trong mắt Đan Vô Ngân tràn ngập nụ ý cười, “Ta đi tìm Doanh Doanh.” Sau đó không nhanh không chậm rời đi, thế nhưng Lâm Bình Chi nhìn thế nào thế nào cũng cảm thấy giống như đang chạy trốn chết.

Đan Vô Ngân ôn nhu cười với bóng lưng của Đông Phương Bất Bại, sau đó lại hỏi Lâm Bình Chi, “Lâm đại hiệp, chẳng hay ý của người như thế nào?” Rõ ràng Đông Phương vừa mới vừa ly khai, vì sao hẳn đã bắt đầu tưởng niệm rồi?

Lâm Bình Chi còn chưa kịp hồi phục từ việc bất ngờ phát hiện đường đường võ lâm đệ nhất cao thủ, giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo, là đại ma đầu mà nhân sĩ chính đạo vừa nghe tên đã sợ mất mật cứ nhiên sẽ thất thần trong lúc thảo luận chính sự, lại còn bị người khác bắt được mà chỉ trích, thế nên hẳn có chút ngốc lăng mà hỏi lại, “Ý kiến? Ý kiến chuyện gì?” Sau đó bỗng nhiên hiểu được, gương mặt lại đỏ lên một chút.

Đan Vô Ngân bởi vì biểu tình khả ái của Đông Phương nhà mình bị người khác thấy được, có chút mất hứng, trong lòng thầm nghĩ buổi tối nhất định phải hảo hảo nghiêm phạt người kia một chút, trên mặt lại vẫn nở nụ cười như trước, “Thì chính là việc trở thành phái Hoa Sơn.” Đan Vô Ngân dự định tốc chiến tốc thắng, sau đó trở về phòng hảo hảo “Thương yêu” Đông Phương của hẳn một chút.

Lâm Bình Chi nghiêm túc cân nhắc, nếu đem người trước giờ vẫn xem hẳn như một quân cờ mà thao túng, lừa dối đá khỏi chiếc ghế cao cao tại thượng kia, rồi lại mạnh mẽ cướp đoạt vị trí ấy, không biết đến lúc đó Nhạc Bất Quần sẽ phản ứng như thế nào? Đột nhiên, Lâm Bình Chi cảm thấy rất chờ mong.

“Ta nên làm như thế nào?” Lâm Bình Chi quyết định buông tay đánh một trận, thành công, mình sẽ có đủ năng lực vì một nhà già trẻ của Lâm gia báo thù rửa hận, nếu thua cũng chỉ bất quá là bồi thêm cái mạng này mà thôi.

“Thiên cơ bất khả lậu!”

* Dĩ sắc thị nhân: dùng sắc đẹp hầu hạ người, thường chỉ việc lên giường hầu hạ.

49. Chương 49: Khai Mạc Võ Lâm Đại Hội

Từng ngày từng ngày dần dần trôi qua, ngày khai mạc đại hội võ lâm càng lúc càng gần, trấn nhỏ dưới chân núi Hoa Sơn cũng từ từ náo nhiệt lên. Đường cái vắng lặng thường ngày giờ đây lại tấp nập người qua lại, tùy ý liếc nhìn có thể tìm được một vài nhân sĩ giang hồ trong tay cầm vũ khí, nếu không phải người dân trong tiểu trấn này đã quen thuộc với việc đệ tử phái Hoa Sơn thường xuyên qua lại, sợ rằng sẽ bị những kẻ... hung thần ác sát này dọa đến buổi tối không thể ngủ yên.

Ở trước khi đại hội võ lâm bắt đầu một ngày, đoàn người Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân rất cực hạo hạo dang dang chạy tới dưới chân Hoa sơn. Đám người tài đại khí thô này lập tức bao trọn một trang viên dưới chân núi, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân bắt đầu vì việc lên núi vào ngày mai mà sắp xếp chuẩn bị, bọn họ đương nhiên hiểu rõ sự xuất hiện của bọn họ vào ngày mai hoàn toàn không được nhân sĩ chính đạo hoan nghênh. Qua một đêm thương lượng sắp đặt, mọi người rất cực đã xác định được phương thức để ngày mai yên tâm náo loạn mà không lo bọn người chính đạo kia nhìn ra sơ hở gì.

Bây giờ là, vạn sự chu toàn chỉ thiếu đông phong¹. Mà ngọn đông phong này, ngày mai sẽ thổi lên!

Ngày tiếp theo, Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân, Tang tam nương, Ngọc trường lão, Lam Phượng Hoàng, Nhậm Doanh Doanh, Khúc Phi Yên, Điền Bá Quang, Định Nhân sư thái, Nghi Lâm cùng chúng đệ tử phái Hằng Sơn cả một đám người hạo hạo dang dang lên núi.

Nguyên Nhạc Bất Quần đang mặc một thân y phục mới đứng trước đại môn phái Hoa Sơn mặt đầy nụ cười nghênh đón quan khách, khi nhìn đến đoàn người Đông Phương Bất Bại thì toàn bộ sự vui vẻ trên nét mặt của y hoàn toàn miễn mất. Tuy y đã sớm biết tin Định Nhân sư thái phái Hằng Sơn đã không để ý đến danh dự đệ tử phật môn mà đi cùng những kẻ tà giáo bàng môn tả đạo kia, thế nhưng y thật không ngờ lá gan của bọn họ lại lớn như vậy, dám quang minh chánh đại xuất hiện cùng đám ma đầu kia.

“Nhạc chương môn, biệt lai vô dạng².” Định Nhân sư thái mặc dù là người đứng đầu một phái, thế nhưng quanh năm ở nơi phật môn thanh tịnh nên công phu che giấu nét mặt của bà thật vô cùng không tốt. Tình tự trong lời nói ánh nhìn đối với Nhạc Bất Quần cũng phảng phất không ít mùi thuốc súng.

Nhạc Bất Quần vì thái độ không hữu hảo của Định Nhân sư thái mà có chút thất vọng, chuyện này không thể nào như vậy, cho dù Định Nhân sư thái và ma giáo thông đồng làm vậy, thế nhưng tốt xấu Lệnh Hồ Xung cũng coi như có ân với phái Hằng Sơn, vậy vì sao Định Nhân lại có loại thái độ này?

Thấy được Đông Phương Bất Bại hơi híp mắt quan sát bốn phía, Nhạc Bất Quần cũng buông tha một chút tâm tình đề phòng nghi hoặc, bước đến chấp tay hành lễ, “Đông Phương giáo chủ, đã lâu không gặp.”

“Ừ.” Đông Phương Bất Bại không muốn cùng Nhạc Bất Quần giao tiếp thêm nhiều nhân nhật lên tiếng, sau đó lại đi lướt qua Nhạc Bất Quần bước vào đại môn phái Hoa Sơn.

Mà những người còn lại cũng theo sát bước chân của Đông Phương Bất Bại mà không để ý tới negts mặt cứng ngắc của Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần trơ mắt nhìn đại địch mà y nhận định kiêu ngạo phách lối từ tiền nhập địa bàn của bản thân ngay trước mũi y. Nhạc Bất Quần cố gắng gờ lên khóe miệng, nhưng trong lòng lại hung hăng ghi sổ cho Đông Phương Bất Bại một khoảng nợ, đợi đến khi y trở thành minh chủ Ngũ nhạc kiếm minh sẽ hảo hảo tính toán đoạn sổ sách này.

“Sư phụ, người thế nào lại để đại ma đầu này tiến vào như vậy!” Nói chuyện là người đã trở về từ nửa tháng trước, Lâm Bình Chi.

Nhạc Bất Quần thất vọng nhú mày nhìn Lâm Bình Chi, “Bình Chi, hôm nay là ngày lành phái Hoa Sơn triển khai đại hội võ lâm, Đông Phương Bất Bại tuy rằng không phải võ lâm đồng đạo của chúng ta, nhưng dù sao y vẫn là người trong giang hồ, chúng ta không có lý do gì cự tuyệt bọn họ đến đây, người còn quá trẻ vẫn nên rèn luyện thêm nhiều.” Lâm Bình Chi làm ra một bộ thật lòng tiếp thu khiến tâm tình Nhạc Bất Quần khá hơn một chút, y lại không nhìn thấy quang mang trong đôi mắt đang rũ xuống của Lâm Bình Chi.

Cứ như thế, đoàn người Đông Phương Bất Bại quang minh chánh đại ngồi giữa phòng nghị sự phái Hoa Sơn, danh tiếng và diện mạo khí khái của Đông Phương Bất Bại dẫn tới sự chú ý của vô số người. Nếu không phải bên cạnh bọn họ có không ít đệ tử Nhật Nguyệt thần giáo hộ vệ trên người tản ra khí thế không dễ chọc vào, chỉ sợ đã sớm có người xông lên thay trời hành đạo, một bước thành danh rồi.

Đan Vô Ngân ngồi giữa ánh mắt nóng bỏng của đám người xung quanh tỏ ra vô cùng trấn định, vì Đông Phương Bất Bại và Định Nhân sư thái rút hai chung trà sau đó lại dùng thanh âm cũng không quá nhỏ mà nói rằng, “Định Nhân sư thái, đương sơ bọn ta vạch trần bộ mặt thật của Tả Lãnh Thiền giúp võ lâm chính đạo diệt trừ một kẻ bại hoại, như thế không phải nhân sĩ chính đạo nên có chút cảm kích bọn ta hay sao. Làm sao mà kẻ nào kẻ ấy đều trưng ra một bộ mặt hung thần ác sát thế này, ta rất sợ đó.” Biểu tình trên mặt cũng là một nụ cười tiêu chuẩn, hoàn toàn tìm không được một chút dấu vết sợ sệt nào.

Có thể ngồi vào phòng nghị sự đều là nhân vật có mặt mũi trên giang hồ, đại thể đều biết chuyện đã xảy ra trong ngày kim bồn tẩy thủ của Lưu Chính Phong, bởi vậy khi nghe được lời nói của Đan Vô Ngân mặt đều dờn dập đỏ lên, nhanh chóng dời đường nhìn khỏi chỗ ngồi của bọn họ, tỏ vẻ không có chuyện gì xảy ra mà bắt đầu hỏi han kính rước người bên cạnh.

“Vô Ngân thúc thúc, người thật lợi hại!” Lam Phượng Hoàng nhỏ giọng tán thưởng Đan Vô Ngân, người Trung Nguyên thật sự quá nhiệt tình!

“Đâu có đâu có.” Đan Vô Ngân xoa xoa mái tóc cài đầy trang sức bạc lóe sáng của Lam Phượng Hoàng, đặc ý trả lời, sau đó lại trở nên có chút tò mò mà hỏi thăm, “Tiểu Phượng hoàng, người cả ngày đều đeo theo đám trang sức nặng nề này, người có cảm thấy mệt mỏi không?” Cảm thụ được sức nặng của những thứ lóe sáng xinh đẹp này, Đan Vô Ngân chắc lưỡi, đây là tâm tư vì trở nên xinh đẹp mà không ngại hy sinh bản thân trong truyền thuyết kia sao.

Lam Phượng Hoàng tỏ vẻ nghi ngờ lắc lắc đầu, “Ta đã đeo những thứ này từ nhỏ đến giờ, thật sự cũng không thấy phiền hà chút nào. Hơn nữa, nếu ta không đeo những thứ trang sức này thì tiểu Hắc và tiểu Hoa phải đặt ở đâu bây giờ?”

Tay của Đan Vô Ngân cứng đờ, khóe mắt cũng có chút co quắp, “Tiểu Phượng Hoàng, người đừng nói với ta rằng... người mang theo cả tiểu Hắc và tiểu Hoa đến đây chứ...” Mấy hôm nay không nhìn thấy chúng nó, Đan Vô Ngân cho rằng Lam Phượng Hoàng đã để chúng nó lại ở Ngũ Độc giáo rồi, chẳng lẽ...

Lam Phượng Hoàng ra vẻ đáng yêu nháy mắt mấy cái, “Đúng rồi, chúng nó từ nhỏ đã ở cùng với ta, không thể được sao?” Tiểu Hoa và tiểu Hắc là bằng hữu tốt nhất của nàng nha.

“Vô Ngân thúc thúc, người muốn nhìn tiểu Hắc và tiểu Hoa sao?” Lam Phượng Hoàng làm bộ muốn đem đồ trang sức lấy xuống, đem hai vật nhỏ ra ngoài hít thở không khí, liền bị Đan Vô Ngân vội vàng ngăn cản, “Tiểu Phượng Hoàng, người vẫn không nên thả tiểu Hắc và tiểu Hoa ra ở nơi này đâu. Trong phòng này có nhiều người như vậy, lỡ có ai khiến bọn chúng sợ hãi thì làm sao bây giờ?” Nếu như là do bọn chúng hù dọa người khác thì càng khó xử lý hơn nha.

Lam Phượng Hoàng nghe như vậy cũng cảm thấy có đạo lý, tiểu Hắc và tiểu Hoa ngoan ngoãn đáng yêu như vậy lỡ có người nào đó muốn cướp chúng đi thì thật không biết phải làm sao! Vì vậy nàng vội vàng luồn bàn tay vào khoảng trống trong đám trang sức trấn an hai tiểu gia hỏa ngốc ngốc đang muốn cử động kia, chúng cứ yên ổn làm đồ trang sức của nàng là được rồi.

Đan Vô Ngân thở dài một hơi thật sâu, tốt quá tốt quá, sau đó dời bàn tay đang xoa đầu Lam Phượng Hoàng xuống vỗ vỗ vai nàng khích lệ, “Tiểu Phượng Hoàng thật ngoan.”

Nhìn thấy số lượng khách mời đã không sai biệt lắm, Nhạc Bất Quần phân phó hai tên đệ tử tiếp tục chờ ngoài cửa lớn, bản thân y thì quay vào phòng nghị sự. Dọc theo đường đi, y vô cùng nhiệt tình chào hỏi các lộ anh hùng hào kiệt, thẳng đến khi đến trước cửa phòng nghị sự mới ngừng lại.

Thấy chỗ ngồi của bọn người Đông Phương Bất Bại tràn ngập cảm giác thuận hòa vui vẻ, Nhạc Bất Quần nắm chặt nắm tay cố gắng trấn định thần sắc trên mặt, y nhanh chóng bước lên bậc thang chủ vị³, thăm vắn nội lực lớn tiếng hô lên, “Các vị anh hùng hảo hán, hôm nay là ngày lành Ngũ nhạc kiếm minh chúng ta chọn lựa minh chủ, đa tạ các vị bằng hữu giang hồ đã không quản đường xa đến đây cổ động. Vị trí minh

chủ này cần người có đủ năng lực đến đảm đương, mong rằng các vị quan khách tham dự tại đây tích cực tiến cử hiền năng!”

Nghênh tiếp lời của y chính là từng đợt tiếng vỗ tay nhiệt liệt, tuy rằng mọi người đều biết minh chủ của Ngũ nhạc kiếm minh lần này nếu không phải Nhạc Bất Quần thì chính là Dư Thương Hải, tuyệt đối không thể là một kẻ vô danh tiểu tốt nào đó. Thế nhưng những lời này của Nhạc Bất Quần khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy thoải mái.

Đắc ý cong lên khoe miệng, ánh mắt của Nhạc Bất Quần âm thầm liếc về phía Dư Thương Hải vẻ mặt âm trầm đang ngồi. Hừ, muốn đấu với ta, ngươi vẫn còn kém nhiều lắm!

“Hiện tại, ta xin tuyên bố, đại hội võ lâm ngày hôm nay lập tức khai mạc!” Mắt thấy ngày tốt giờ lành đã đến, Nhạc Bất Quần hô lớn, “Thỉnh các vị hào kiệt giang hồ cùng Nhạc mỗ đến luyện võ trường quan chiến!” Nói xong đứng dậy dẫn đầu đoàn người đi đến luyện võ trường của phái Hoa Sơn.

Luyện võ trường đã sớm tiến hành sắp đặt chuẩn bị, ở bốn phía lời đài đã sắp đặt không ít chỗ ngồi theo hình bậc thang, nhằm giúp mỗi người đều có thể nhìn rõ tình huống trên sàn đấu. Vị trí cao nhất thuộc về các giang hồ đại lão, chỗ ngồi của những người khác hiển nhiên cũng được suy xét bày trí rất chu đáo.

Nhạc Bất Quần gật đầu chào với các vị anh hùng võ lâm, sau đó đắc ý đứng ở trên đài cao phía trước luyện võ trường lớn tiếng tuyên bố một lần nữa, “Tiếp theo đây ta xin tuyên bố một lần nữa, đại hội võ lâm, bắt đầu!”

Người đầu tiên thượng đài là một tráng hán tam thô ngũ đại⁴, trên tay cầm một cái búa sắt lớn dùng sức khua động, “Lão tử là Lý Tam, tình nguyện làm người ra trận đầu tiên, ai có gan thì cứ tự tiện bước lên!”

Lập tức có một bạch diện thư sinh phe phẩy một cây quạt giấy nhảy lên đài, “Tại hạ Công Văn Đạt, đến đây xin tỷ thí cùng các hạ.”

Đệ tử Hoa Sơn đảm nhận vị trí trọng tài ra hiệu một tiếng, hai người lập tức tràn đầy hăng hái lao vào đánh nhau. Tuy rằng võ công hai người đang tỷ thí trên đài cũng không phải cao thâm gì mấy, nhưng tốt xấu thì trận tỷ thí này cũng đã nhóm lên không khí đặc thù của võ lâm đại hội, tiếng vũ khí va chạm, tiếng nhận xét chê khen, tiếng hò reo trợ lực âm ỉ không ngừng vang lên khắp nơi,

Đông Phương Bất Bại thân là võ lâm đệ nhất cao thủ, tự nhiên chương mắt loại tiểu đả tiểu nháo này, mà Đan Vô Ngân tuy rằng võ công không cao nhưng kiến thức cũng không thấp, bởi vậy đối với loại tỷ thí trình độ này cũng không hứng thú lắm, có chút nhàm chán nắm lấy ngón tay được bảo dưỡng rất tốt của Đông Phương Bất Bại đặt vào trong lòng tỉ mỉ thưởng thức.

Nhóm người Đông Phương Bất Bại ở bên này vốn chính là tiêu điểm của mọi người, mà động tác không chút cố kỵ nào của Đan Vô Ngân càng khiến kẻ khác ghé mắt. Tuy rằng bọn họ không dám nghị luận trước mặt Đông Phương Bất Bại, thế nhưng xì xào bàn tán thì vẫn lén lút tiến hành.

Với công lực của Đông Phương Bất Bại làm sao không nghe được tiếng bàn tán xì xào của những kẻ vô sỉ này, mắt hơi híp lại, y vừa muốn xuất thủ lại bị Đan Vô Ngân bắt động thanh sắc⁵ ngăn cản.

“Thế nào, Đông Phương không muốn công khai quan hệ với ta sao? Ta thật đau lòng.” Đan Vô Ngân nhẹ nhàng thổi khí bên tai Đông Phương Bất Bại, khiến cho Đông Phương Bất Bại vốn luôn nhạy cảm phải nhẹ nhàng run rẩy.

“Tử Khiêm... Ta không có...” Đông Phương Bất Bại biết nếu câu trả lời của mình không thể khiến Đan Vô Ngân hài lòng, buổi tối y nhất định sẽ rất thảm, mặc dù bản thân y cũng rất thích Tử Khiêm “Nghiêm phạt”, thế nhưng.... ây da.... xấu hổ chết người mà!

Đan Vô Ngân trừng mắt nhìn đám người xung quanh đang mở to hai mắt nhìn bộ dạng xấu hổ của Đông Phương Bất Bại, trong ngực hần có chút không vui, Đông Phương của hần tốt đẹp như thế, những kẻ ... phạm phu tục tử kia lại dám dùng ánh mắt đáng ghét kia làm vậy bần sao.

“Đông Phương, ngươi xem những kẻ bên cạnh kia, thật đáng ghét, ngươi giúp ta tặng cho bọn hần một chút lễ vật đi.” Đan Vô Ngân nghĩ nhất định phải cho những người này một chút giáo huấn, nếu không sợ rằng tương lai của bọn họ sẽ gặp không ít ồn ào không đáng nhạ.

Đông Phương Bất Bại vốn đối với những kẻ bên ngoài tỏ ra đạo mạo nhưng ánh mắt lại ngập tràn ô uế kia không có bao nhiêu hảo cảm, vừa chiếm được sự cho phép của Đan Vô Ngân liền vô cùng vui vẻ.

Tiện tay nâng lên chén trà trên bàn, nhẹ nhàng dùng nắp chén6 gạt qua một vài lần, sau đó thổi một hơi!

1/ Vạn sự chu toàn chỉ thiếu gió đông: mọi thứ đã trù bị sẵn, chỉ còn chờ cơ hội. Lấy từ tích Chu Du và Gia Cát Lượng hợp tác trong trận Xích Bích.

Lúc đó Chu Du đã chuẩn bị xong hết vật tư, kế hoạch thế nhưng chỉ còn có một yếu tố không thể xác định được là hướng gió khi hỏa công. Gia Cát Lượng đã đứng ra bảo đảm ông có thể mượn được gió đông để trợ giúp cho kế hoạch hỏa công, và cuối cùng ông đã làm được

2/ Biệt lai vô dạng: Từ khi chia tay vẫn không xảy ra dị trạng gì. Một câu chào hỏi thường thấy.

3/ Bậc thang chủ vị: trong đại sảnh, vị trí của chủ nhân thường được làm cao hơn để dễ gây sự chú ý với quan khách. Thứ này tương tự như bục phát biểu hoặc sân khấu trong thời hiện đại.

4/ Tam thô ngũ đại: nôm na là to lớn thô kệch, mặt mũi tầm thường.

5/ Bất động thanh sắc: sắc mặt không đổi, cũng không lên tiếng. Chỉ việc làm âm thầm không gây sự chú ý.

6/ Nắp chén trà: loại chén uống trà của người TQ có nắp đậy. Khi uống trà sẽ dùng cái nắp ấy gạt mấy lá trà ra, cũng coi như giúp thổi nguội nhanh hơn. Các bạn nào thường xem phim sẽ biết.

50. Chương 50: Gây Rối

Đông Phương Bất Bại tiện tay nâng lên chung trà trên bàn, nhẹ nhàng dùng nắp chung gạt một vài lượt, sau đó thổi một cái!

Chỉ có Đan Vô Ngân đang ngồi bên cạnh Đông Phương Bất Bại mới thấy được rõ ràng hành động kia, một vài giọt trà vốn đang đọng trên nắp chung dùng tốc độ người bình thường không thể nhìn rõ được bắn ra khắp, cuối cùng chuẩn xác bay vào trong mắt và miệng những kẻ nghị luận hăng hái nhất lúc này.

“A!” Lập tức, có bốn năm người thét lên bưng kín hai mắt và miệng của mình, từ trong khe hở của những ngón tay máu tươi ồ ồ chảy ra, khiến tình cảnh những kẻ nằm gầy dựa trên mặt đất kia càng thêm thê thảm.

Nhạc Bất Quần nguyên bản đang ngồi trên đài cao thấy được liền biến sắc, thân ảnh y nhoáng lên một cái liền từ trên đài phi thân bay xuống, bộ pháp nhẹ nhàng nhanh nhẹn đó khiến nhân thần của Dư Thương Hải cũng đang ngồi trên đài cao cùng y tối sầm lại.

“Đông Phương giáo chủ, mặc dù vẫn nói chính tà bất lưỡng lập, thế nhưng vô luận như thế nào người tới là khách, phái Hoa Sơn ta đã xem người như khách nhân nhiệt tình chiêu đãi, thế nhưng như vậy cũng không biểu trưng cho việc các người được phép giở thói ngang ngược ngay trên Hoa sơn này!” Nhạc Bất Quần nói xong một loạt ngôn từ chính nghĩa, thế nhưng kỳ thực trong ngực y đã sớm âm thầm kêu khổ.

Chuyện của mấy người kia, Nhạc Bất Quần cũng biết là do Đông Phương Bất Bại ra tay, y đã bắt đầu tu tập Tịch tà kiếm phổ được một thời gian, tự cho rằng bản thân đã có thể ngạo thị quần hùng, thế nhưng duy độc đối với Đông Phương Bất Bại vẫn hoàn toàn không có cách nào nắm chắc phần thắng. Cũng chính vì lý do này mới khiến y càng thêm kiên định quyết tâm đoạt lấy Quỳnh hoa bảo điển từ trong tay Đông Phương Bất Bại.

Bởi vì tu luyện Tịch tà kiếm phổ mà nhân giới của Nhạc Bất Quần cũng nghiêm nhiên gia tăng, y tự nhiên nhận ra những người đang đứng bên cạnh Đông Phương Bất Bại không ai không phải cao thủ có thể lấy một địch trăm, nếu thực sự phải chọi tới bọn họ thì phái Hoa Sơn nhất định phải chịu tai kiếp rồi. Vốn y không muốn phát sinh xung đột cùng Đông Phương Bất Bại, thế nhưng sự tình phát sinh ngay trên địa bàn phái Hoa Sơn, nếu y không có chút hành động nào sợ rằng sẽ khiến lòng của võ lâm đồng đạo trở nên rét lạnh. Trong lòng y thầm mắng những kẻ kia thật không biết thức thời, khẳng định bọn họ đã làm ra

chuyện gì đó khiến Đông Phương Bất Bại mất hứng đến mức phải đích thân ra tay, Nhạc Bất Quần thật ra không mấy tình nguyện giúp những người kia cầu tình.

Đông Phương Bất Bại thể nhưng chưa từng đem Nhạc Bất Quần để vào mắt, đợi đến khi thông thả uống xong chung trà mới cất lời nhàn nhạt nói, “Đám người có mắt không trông kia không biết quần ánh mắt ti tiện và cái miệng lắm điều, bốn tọa chẳng qua là bất chợt nổi lên hứng thú dạy dỗ bọn họ một phen mà thôi, Nhạc chương môn có ý kiến gì sao?” Nếu không phải vì kế hoạch của bọn họ, Đông Phương Bất Bại thậm chí ngay cả nói cũng đều không muốn nói cùng Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần tự nhận mình đã tu luyện Tịch tà kiếm phổ nên hoàn toàn có tư cách nói chuyện ngang hàng với Đông Phương Bất Bại tu luyện Quỷ hoa bảo điển, thứ y khiếm khuyết chỉ là thời gian mà thôi, nếu như đợi thêm một đoạn thời gian nữa, y nhất định có thể vượt qua Đông Phương Bất Bại trở thành vô lâm đệ nhất cao thủ. Thế nhưng, hết thảy những việc ấy đều cần thời gian!

Trong ngực y lại âm thầm hung hăng ghi thêm một khoản nợ trên người Đông Phương Bất Bại, Nhạc Bất Quần miễn cưỡng vui cười, “Đông Phương giáo chủ, mấy người kia không biết tốt xấu đã mạo phạm Đông Phương giáo chủ là do bọn họ không đúng, thế nhưng xin Đông Phương giáo chủ niệm tình mấy phen mặt mũi của Nhạc mỗ mà tha cho bọn họ một lần?”

Đông Phương Bất Bại nhìn Nhạc Bất Quần đang cố ra vẻ khiêm tốn nhưng kì thực lại vô cùng cuồng vọng, trong lòng cười nhạt, “Tùy ngươi.” Nét mặt Đông Phương Bất Bại vẫn thản nhiên như trước, sau đó lại tỏ vẻ như chưa từng có chuyện gì xảy ra nâng chén lên tiếp tục thưởng trà.

Nhạc Bất Quần thấy Đông Phương Bất Bại có thể đơn giản bỏ qua như thế tuy rằng cảm thấy rất kỳ quái nhưng vẫn thở dài một hơi. Nếu như ở thời khắc mấu chốt này xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, sợ rằng cái ghế minh chủ của mình sẽ bay đi mất, hoàn hảo tên Đông Phương Bất Bại này cũng rất biết thức thời!

Nhạc Bất Quần vô cùng hài lòng cảm nhận vô số ánh mắt sùng bái nóng bỏng của những người xung quanh. Có thể cứu người từ tay của tên đại ma đầu kia sợ rằng chỉ có một mình Nhạc Bất Quần y thôi.

Nhạc Bất Quần phát tay bảo mấy tên đệ tử đỡ bọn người bị thương kia vào chữa trị. Sau đó Nhạc Bất Quần quay về chỗ ngồi ra hiệu cho đám đệ tử bên dưới tiếp tục tiến hành đại hội, bàn tay của y đặt trong tay áo vì hưng phấn mà trở nên run rẩy tự nhủ với mình, .

Nghĩ đến chỉ không bao lâu sao, y có thể đứng ở vị trí cao nhất trong vô lâm chỉ điểm giang sơn, khổng chế tứ phương¹, tất cả mọi người đều quỳ dưới chân hắn mà cúi đầu xưng thần. Nét mặt của Nhạc Bất Quần dần dần không đè nén được hưng phấn, thậm chí bỏ quên Dư Thương Hải sắc mặt âm trầm bên cạnh và ánh mắt quỷ dị của Đông Phương Bất Bại cùng Đan Vô Ngân đang ngồi bên dưới.

Tỷ thí một vòng lại kịch liệt hơn một vòng, trước khi đại hội vô lâm bắt đầu các môn phái đều đã tự động tiến hành chọn tinh tuyển trong đám môn hạ đệ tử, để khởi xuất hiện cảnh đệ tử bất tài củi mục làm mất mặt sư môn trước con mắt của đông đảo bằng hữu giang hồ. Vì thế nhân số những người tỷ võ lần này thật ra cũng không nhiều, vòng đấu loại chỉ dùng thời gian ba ngày để kết thúc, đến sáng sớm ngày thứ tư những kẻ có bản lĩnh lưu lại trên lôi đài chỉ còn có năm người.

Dựa theo quy củ của đại hội vô lâm, đến khi lôi đài còn lại năm người, chương môn của Ngũ Nhạc kiếm phái sẽ đứng trên lôi đài lập ải đón nhận khiêu chiến của năm vị nhân tài kia. Nếu giữ được ải thì đương nhiên tốt đẹp, người chiến thắng cuối cùng sẽ trở thành minh chủ của Ngũ Nhạc kiếm minh cũng có thể coi như vô lâm minh chủ, nếu lỡ như có vị chương môn nào đó thất bại, chớ nói đến việc triệt để vô xuyên cùng bảo tọa minh chủ mà ngay cả môn phái của hắn đều cảm thấy hổ thẹn.

Nhưng đại hội vô lâm lần này lại cũng không giống với quá khứ, trong số năm vị chương môn, Tả Lãnh Thiền đã mất đi cơ hội khiêu chiến, Thiên môn đạo trưởng và Định Nhân sư thái lại vô ý tranh đoạt, Mạc Đại tiên sinh lại không đủ thực lực. Bởi vậy, chỉ có chương môn phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần và chương môn phái Thanh Thành Dư Thương Hải mới được bổ sung vào là có tư cách lập ải khiêu chiến.

Nhìn Nhạc Bất Quần đang hăng hái đứng ở trên đài tỏ vẻ ôn văn nhã nhĩ, Đông Phương Bất Bại cùng những người biết chuyện đều thầm cười nhạo trong lòng, “Quân tử kiếm” cái gì chứ, rõ ràng là một tên âm hiểm giả dối vô sỉ, nếu để thế nhân biết được “Quân tử” mẫu mực, chương môn phái Hoa Sơn vì muốn luyện

thành tuyệt thế võ công mà không tiếc buông tha tất cả vung đao tự cung, chỉ sợ mọi người phải rơi mất cả hàm răng mất thôi.

Nếu nói ngày trước Đông Phương Bất Bại vì tu luyện Quỳnh hoa bảo điển mà vung đao tự cung là thật sự do si mê võ công, thì vậy “Chính nhân quân tử” như Nhạc Bất Quần có thể có nữ² lại dám bỏ ra đại giới lớn như thế chỉ có thể vì tư dục³ thuần túy và khát vọng đối với quyền thế mà thôi. (Đoạn này ngay cả mình cũng thấy tác giả thiên vị)

Dan Vô Ngân coi thường nhất chính là loại người không chịu trách nhiệm này, hấn hạ mắt vì Đông Phương Bất Bại rút đầy đầy chung trà che giấu vẻ khinh thường trong đáy mắt.

Năm người còn đứng trên lôi đài theo thứ tự là: Đại đệ tử phái Hoa Sơn Lệnh Hồ Xung, tiểu đệ tử phái Hoa Sơn Lâm Bình Chi, một đệ tử phái Hành Sơn chưa từng có ai nghe đến tên tuổi Thường Tùng Dã, đại đệ tử phái Thanh Thành Phùng Hiểu Năng, còn có một lãng tử phiêu bạt giang hồ vô môn vô phái Mạc Vô Úy.

Tính cả Nhạc Bất Quần và Dư Thương Hải đang đứng trên đài, phái Hoa Sơn có ba người, phái Thanh Thành có hai người, thực lực của hai hơn kém không nhiều. Như vậy, then chốt sẽ phải nhìn xem thái độ của hai người còn lại.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Thường Tùng Dã vẻ mặt khẩn trương và Mạc Vô Úy có chút ngang tàng tùy ý. (Ở đây tác giả viết là Phùng Hiểu Năng vẻ mặt khẩn trương, nhưng dựa vào ý tứ câu trên mình mạn phép đổi thành Thường Tùng Dã cho hợp với ngữ cảnh. Cả đoạn sau có vẻ tác giả cũng nhầm hai người này, mình sẽ tiếp tục điều chỉnh)

Có thể trên lôi đài của võ lâm đại hội quá ngũ quan, chém lức tướng⁴ tự nhiên đều không phải là hạng người nông cạn, Thường Tùng Dã tự biết bản thân vô pháp chống lại hai thế lực cường đại chèn ép, vì vậy liền cùng Mạc Vô Úy bên cạnh liếc nhau một cái rồi lớn tiếng nở nụ cười, “Các vị tiên bối, các vị võ lâm đồng đạo, Thường Tùng Dã ta hôm nay có thể đứng trên lôi đài đến giờ phút này âu cũng là may mắn. Ta vốn cũng không phải là người thích tranh đoạt với người khác, vì thế xin tình nguyện rút lui.”

So với việc ở trên lôi đài bị phái Hoa Sơn và phái Thanh Thành liên thủ giáp công, chẳng bằng hiện tại rời khỏi, không chỉ có thể nhận lấy mỹ danh không màn danh lợi, còn có thể khiến phái Hoa Sơn và phái Thanh Thành nợ một nhân tình của mình. Chuyện tốt như thế có sao lại không làm.

Mà Mạc Vô Úy cũng tùy ý gật đầu với Nhạc Bất Quần, sau đó chấp tay một cái noi theo Thường Tùng Dã nhảy xuống lôi đài thối lui ra khỏi trận tỷ thí, lại phảng phất lơ đãng hướng một hướng khác gật đầu.

Thấy Thường Tùng Dã và Mạc Vô Úy có thể thức thời như thế, lo lắng trong lòng Nhạc Bất Quần hoàn toàn buông xuống, hiện tại hấn hoàn toàn nắm chắc phần thắng! Bảo tọa mình chủ thuộc về y đã là tình thế đã định!

Quay sang nở một nụ cười mê người với Dư Thương Hải, Nhạc Bất Quần chấp tay một cái, “Dư chưởng môn, chúng ta là dùng võ kết bạn điểm đến thì dùng, không biết ý người thế nào?” Nhạc Bất Quần cho rằng gần đây mình đã hảo hảo tu luyện Tịch tà kiếm phổ khiến công lực tinh tiến cực nhanh, thế nên một tên Dư Thương Hải nho nhỏ căn bản không phải là đối thủ của y, y nói như thế chẳng qua là vì muốn xây dựng hình tượng lễ độ tao nhã mà thôi.

Dư Thương Hải không cảm kích chút nào, hừ lạnh một tiếng, “Nhạc chưởng môn, đao kiếm không có mắt, Nhạc chưởng môn cũng không nên để ngựa hay lỗ vớ⁵, bị Dư mỗ đã thương.” Dư Thương Hải cho rằng tuy hiện tại hấn đang bị vây trong hoàn cảnh xấu, thế nhưng hấn không phải không có cơ hội đánh một ván cuối.

“Vậy Nhạc mỗ đành thất lễ!” Nói xong Nhạc Bất Quần đánh mắt với Lệnh Hồ Xung và Lâm Bình Chi, sau đó y chủ động tiến lên nghênh đón công kích của Dư Thương Hải, còn Lệnh Hồ Xung và Lâm Bình Chi thì cùng nhau liên thủ vây khốn Phùng Hiểu Năng đang muốn tiến lên giúp đỡ Dư Thương Hải, nhằm giảm bớt áp lực cho Nhạc Bất Quần.

Nguyên bản Dư Thương Hải cũng không đem Nhạc Bất Quần để vào mắt, đã thăm dò nhau nhiều năm như thế, hấn tự nhận đối với võ công của Nhạc Bất Quần vô cùng hiểu rõ, Nhạc Bất Quần căn bản không phải là đối thủ của hấn.

Thế nhưng người trong nghề vừa ra tay liền biết được kết quả. Vừa cùng Nhạc Bất Quần giao thủ một chiêu, Dư Thương Hải đã âm thầm kinh hãi. Từ lần trước gặp gỡ Nhạc Bất Quần đến nay cũng chưa qua mấy tháng, không biết Nhạc Bất Quần đã ăn được linh đan diệu dược gì mà võ công lại tiến triển đến thế, khiến Dư Thương Hải nhúc nhích đầu nhất là thân pháp và kiếm pháp linh hoạt quỷ dị của Nhạc Bất Quần tuyệt đối không phải là võ công phái Hoa Sơn!

Dư Thương Hải càng đánh càng kinh hãi, còn Nhạc Bất Quần thì càng ngày càng thuận lợi, vừa lúc ban đầu, bởi vì y không có kinh nghiệm dùng Tịch tà kiếm phổ thực chiến nên khiến Dư Thương Hải lợi dụng được không ít sơ hở, thế nhưng càng đến thời điểm tối hậu Dư Thương Hải càng trở nên vô kế khả thi trước mặt Nhạc Bất Quần.

Đông Phương Bất Bại ở dưới khán đài nhìn thấy thân pháp của Nhạc Bất Quần thì khinh thường thiêu mi, nghiêng người dùng âm thanh chỉ có bọn họ có thể nghe được nói với Đan Vô Ngân, “Thật không biết Nhạc Bất Quần làm thế nào có thể trở thành cường môn phái Hoa Sơn, ta đã đem công pháp giải thích cặn kẽ như thế, y tu luyện suốt một tháng nhưng chỉ có một chút tiến triển chẳng đáng kể, nếu không phải dựa vào sự biến hóa quỷ dị của Tịch tà kiếm phổ và sự thấu triệt của y với chiêu số võ công của Dư Thương Hải, sợ rằng y đã phải sớm buông kiếm nhận thua.”

Đan Vô Ngân cười híp mắt nói, “Đó là tự nhiên, Đông Phương của ta là võ lâm kỳ tài, một Nhạc Bất Quần nho nhỏ làm sao bì được với Đông Phương.” Đối với việc tán dương ái nhân nhà mình, Đan Vô Ngân từ trước đến nay đều là tận hết sức lực.

Vui vẻ dùng ngón tay quấy nhiễu một chút trên ngực Đan Vô Ngân, Đông Phương Bất Bại lại bắt đầu tràn ngập hứng thú quan sát diễn biến trên đài, chỉ một chút nữa thôi trò hay sẽ được mở màn!

Dư Thương Hải nhìn thấy đại đệ tử của mình không chống nổi sự vây công của Lệnh Hồ Xung và Lâm Bình Chi trong lòng vô cùng gấp gáp, hắn và Nhạc Bất Quần tranh đấu đã đến lúc quyết liệt, nếu như người có năng lực lớn nhất dưới trướng hắn bị thương, như vậy thực lực phái Thanh Thành sẽ phải hao tổn không ít.

Cảm nhận được Dư Thương Hải đang từ từ rơi xuống hạ phong, trong lòng Nhạc Bất Quần vô cùng vui vẻ, chiêu thức trên tay càng thêm ra sức dồn ép người, dự định nhất cổ tác khí đánh bại Dư Thương Hải, thế nhưng...

“Dừng lại!” Bên ngoài sân đấu bỗng nhiên vang lên một tiếng la lớn, khiến Dư Thương Hải thoải mái thở dài một hơi, rốt cục cũng đã đến!

1/ Không chế tứ phương: Nguyên văn “Huy xích phương từ”, mình không hiểu nghĩa nên đành chém, bạn nào biết được câu này xin vui lòng chỉ dạy.

2/ Có thể có nữ: có vợ có con gái.

3/ Tư dục: dục vọng cá nhân.

4/ Quá ngữ quan chém sáu tướng: Một điển tích về Quan Vũ trong Tam Quốc, ý chỉ vất vả vượt qua gian khổ.

5/ Ngựa hay lở móng: Nguyên văn “Mã thất tiền đề” nghĩa là ngựa mất móng trước, ý chỉ trong lúc đắc ý phạm phải sai lầm ảnh hưởng toàn cục.

6/ Nhất cổ tác khí: Một tiếng trống làm gia tăng sĩ khí ý chỉ muốn làm một việc gì đó bằng tất cả sức lực của mình.

51. Chương 51: Nhạc Bất Quần Oan Khuất

“Dừng tay” một tiếng hét lớn từ dưới đài truyền tới, Dư Thương Hải nghe được liền thở dài thật sâu một hơi, cuối cùng cũng đến!

Nhạc Bất Quần sau khi nghe được thanh âm kia liền phát hiện biểu tình thả lỏng của Dư Thương Hải, trong lòng y giật thót chỉ sợ sự việc có khả năng biến chuyển, cần rằng một cái, đường kiếm trên tay chẳng những

không thu hồi lại mà còn tăng thêm vài phần ngoạn lệ¹, ý đồ đem Dư Thương Hải vừa buông lỏng kia hạ sát dưới kiếm.

“Bính!” Đột nhiên hỏ khẩu² của Nhạc Bất Quần tê rần, tiếp đó thanh kiếm vốn còn đang nắm chặt trên tay dự định kết liễu Dư Thương Hải đã rơi lún lóc trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy. Đồng thời cùng bảo kiếm rơi xuống đất chính là một chiếc hài rách vẫn còn đang tỏa ra mùi vị hôi thối nồng đậm.

Nhạc Bất Quần trong lòng kinh hãi, kiếm của mình chính là bảo kiếm truyền thừa của trường môn phái Hoa Sơn suốt hơn trăm năm nay tất nhiên là thần binh lợi khí, mà công phu của mình tuy rằng không tính là đệ nhất thiên hạ, nhưng tuyệt đối cũng không thể bị một chiếc hài rách dễ dàng đánh bay bảo kiếm đang quán mãn³ nội lực trên tay, là ai? Chẳng lẽ Đông Phương Bất Bại vừa ra tay?

Y kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, nhưng lại không phát giác được bọn họ có bất kỳ dấu vết hành động nào, Nhạc Bất Quần vẫn tiếp tục nắm chặt cánh tay còn đang tê dại nhú mào, chẳng lẽ không phải là bọn họ sao?

“Này, Nhạc lão quý, người thật là một tiểu nhân hèn hạ, ta vừa rồi đã bảo dừng tay, vì sao người còn muốn hạ sát thủ?” Một thanh âm vang lên phân tán sự chú ý của Nhạc Bất Quần khỏi đám người Đông Phương Bất Bại.

Nhạc Bất Quần quay người lại liền thấy một kẻ đơn độc tách biệt trong đám người bên dưới, mắt tròn to, đầu bóng lưỡng, khoác một mảnh áo cà sa rách nát. Tên hòa thượng đó chân phải không mang giày, cả bàn chân to bè bần thủ thân nhiên lộ hẳn ra bên ngoài, ngón chân cái còn thỉnh thoảng giết lên một cái.

“Các hạ là ai? Vì sao lại đến quấy rối trong đại hội võ lâm?” Nhạc Bất Quần biết nếu hành vi vừa rồi của mình không được nhanh chóng che giấu, hình tượng mà bản thân đắp nên nhiều năm như thế có thể bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, vì thế liền tiên phát chế nhân⁴ chất vấn hòa thượng kia.

Hòa thượng kia thô lỗ khụt khịt lỗ mũi ra vẻ khinh thường, “Phi, lão gia hỏa Nhạc Bất Quần này ăn nói thật là bừa bãi, lão tử quấy rối con chó nhà người phóng thí khi nào, chẳng qua ta có một việc phải nói rõ trước khi người và Dư Thương Hải phân thắng bại thôi.... Này, được rồi, lão tử đây đi không thay tên, ngồi không đổi họ, ta chính là hòa thượng Bất Giới!”

“Bất Giới đại sư!” Bất Giới hòa thượng ở trên giang hồ cũng là một nhân vật rất nổi danh, chỉ bất quá Nhạc Bất Quần chưa từng gặp qua mà thôi. Bởi vậy khi nghe Bất Giới hòa thượng xưng danh, cho dù trong lòng Nhạc Bất Quần vẫn thầm khó chịu, thế nhưng trên mặt phải bày ra bộ dạng tươi cười.

“Bất Giới đại sư, chẳng hay người có chuyện gì gấp đến mức không thể đợi đến khi chúng ta tỷ thí xong. Hơn nữa, Nhạc mỗ tin rằng, chỉ trong chốc lát cuộc tỷ thí này cũng đã phân định xong thắng bại.” Ý tại ngôn ngoại, mặc dù vừa nghe cũng cảm thấy rất có đạo lý, thế nhưng cẩn thận đeo gót một chút, có thể phát giác được Nhạc Bất Quần đang ám chỉ Bất Giới hòa thượng đối với Dư Thương Hải chiều cõ.

Bất Giới hòa thượng hừ lạnh một tiếng, “Mấy việc lộn xộn kia của các người ta đây cũng lười phản ứng, thế nhưng Nhạc Bất Quần, ta thật sự phải hỏi người một việc.” Hai tròng mắt hổ của Bất Giới hòa thượng toát ra sát khí nồng nặc.

“Người có phải đã đánh chủ ý lên người nữ nhi của ta hay không?”

Nhạc Bất Quần cảm giác mình rất là vô tội, Bất Giới hòa thượng có nữ nhi? Y làm sao có thể biết được? Nếu như có thể biết sớm, y làm sao có thể buông tha nhược điểm của vị tuyệt đỉnh cao thủ này được.

“Bất Giới đại sư, chẳng hay quý thiên kim là....” Nhạc Bất Quần chần chờ hỏi, không biết vì sao Bất Giới hòa thượng lại nói mình đánh chủ ý lên người nữ nhi của gã? Liệu có thể lợi dụng việc này một chút hay không...

“Người cư nhiên không biết nữ nhi của ta là ai!” Bất Giới hòa thượng tròn to hai mắt nhìn Nhạc Bất Quần, giận đến mức thở hổn hển quát lên, “Nữ nhi của ta chính là đệ tử xinh đẹp nhất phái Hằng Sơn kia, Nghi Lâm!” Cho dù là lúc này, Bất Giới hòa thượng vẫn không quên khen ngợi bảo bối khuê nữ của mình.

“A!” Toàn bộ luyện võ trường vang lên vô số tiếng kinh hô, nhưng tiếng la thật lòng nhất vẫn là do Nghi Lâm đang đứng sau lưng Định Nhân sư thái phát ra.

Bất Giới hòa thượng vừa rồi hiển nhiên không phát hiện nữ nhi bảo bối của mình cũng đang ở đây, thấy ánh nhìn không dám tin tưởng của Nghi Lâm hướng về phía mình thì trong lòng gã có chút hối hận.

Sớm biết Nghi Lâm sẽ ở đây, gã sẽ ăn mặc tươm tất hơn một chút, hiện tại thì... Bất Giới hòa thượng có chút ể oải xem xét bộ dạng chính mình. Y phụ rách rưới, cà sa cũ nát, quần cũng chẳng được sạch sẽ, giày thì đã sờn rách... hơn nữa lại chỉ có một chiếc... Bất Giới hòa thượng suýt nữa thì bật khóc, nếu sớm biết là....

“A, cái kia, Nghi Lâm.” Bất Giới hòa thượng cũng không quản sắc mặt của Nhạc Bất Quần nữa, lúng túng xoa xoa tay, rụt rè nói với Nghi Lâm, “Cái kia... Ta là cha ruột của con!”

Nghi Lâm nhẹ nhàng cắn môi của mình, tin tức này đối với nàng mà nói có chút quá mức kích thích, nhìn ánh mắt mong đợi của Bất Giới hòa thượng Nghi Lâm nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó cố nhích lại gần bên người Định Nhân sư thái nhỏ giọng tỉ tê, “Sư phụ.” Sự thật có đúng như thế hay không? Ta thật sự có cha sao....

Định Nhân sư thái nhìn Bất Giới hòa thượng bởi vì cử chỉ của Nghi Lâm mà sắc mặt trở nên ảm đạm, lại nhớ đến Ách bà đang ở phái Hằng Sơn đã âm thầm bảo vệ Nghi Lâm hơn mười năm nay, trong lòng thầm niệm một câu “Nam mô A di đà Phật” sau đó liền hạ quyết tâm.

“Nghi Lâm, gã thật sự là phụ thân của ngươi.” Lúc bắt đầu không có sự định đính vào chuyện này là do Định Nhân sư thái còn cố kỵ thân phận người trong Phật môn, không muốn quản những việc chôn rớt trong thế tục. Thế nhưng, hiện tại hết thảy mọi chuyện đã được phơi bày, bà cũng không ngại giúp những kẻ... tự tìm phiền não kia thành toàn một mối gút mắt.

Nghe được sư phụ mình luôn luôn tôn kính cũng nói vậy, Nghi Lâm có chút không biết làm sao đứng lên, nguyên lai sư phụ vẫn luôn biết phụ thân của mình chính là vị Bất Giới đại sư này sao.

Bên này phụ tử đoàn viên, cảm động thật sâu, thế nhưng đối với Dư Thương Hải đang đợi trên đài kia thì trì hoãn thêm một chút cũng không ổn. Tình thế hiện tại xoay chuyển quá nhanh, nếu như hắn không nhanh chóng nắm bắt thời cơ thì nhất định sẽ phải thất bại thảm hại thôi.

“Bất Giới đại sư, trước tiên ngươi hẳn là nên nói rõ mục đích ngay hôm nay đến đây cái đã.” Dư Thương Hải cắt đứt không gian cảm động khi Bất Giới hòa thượng cùng Nghi Lâm tha thiết nhìn nhau.

Bất Giới hòa thượng không mấy vui vẻ liếc nhìn Dư Thương Hải đã quấy rối hắn và nữ nhi giao lưu tình cảm, đồng thời cũng nhớ lại mục đích đến đây là muốn tính sổ với người đã khi dễ nữ nhi của mình, hai tay thô lỗ xoa đám lông rậm trên cái bụng to rồi thô lỗ nói với Nhạc Bất Quần, “Ngươi nếu đã biết nữ nhi của ta là Nghi Lâm, vậy ngươi còn không nhanh đến nói lời xin lỗi với nữ nhi của ta!”

Khiến đường đường chưởng môn phái Hoa Sơn phải nói lời xin lỗi với Nghi Lâm bảo bối, Nghi Lâm nhất định sẽ cao hứng, nói không chừng sẽ lập tức thừa nhận một phụ thân như mình. Bàn tính nhỏ trong lòng Bất Giới hòa thượng lạnh lạnh đánh lên.

Thế nhưng Nhạc Bất Quần hoàn toàn không cảm thấy đó là một ý kiến hay, màu sắc trên mặt chợt xanh chợt tím, phải mất cả nửa ngày y mới có thể miễn cưỡng đè nén được lửa giận mím cười hỏi Bất Giới hòa thượng, “Bất Giới đại sư, chúc mừng các ngươi phụ tử đoàn tụ, bất quá, chẳng hay Nhạc mỗ đã vô tình khi dễ quý thiên kim lúc nào?” Là phái Hằng Sơn sao, việc này đã không dễ xử lý rồi.

Bất Giới hòa thượng thấy Nhạc Bất Quần có chết cũng không thừa nhận liền “Đằng” một tiếng nhảy lên lôi đài, đi thẳng đến trước mặt Nhạc Bất Quần, “Tiểu tử nhà ngươi ngay cả chuyện của một tháng trước cũng đã không nhớ nổi! Không phải ngươi đã phái đồ đệ Lệnh Hồ Xung đến cầu dẫn nữ nhi của ta nhưng cũng may là không thành sao!” Vừa nghĩ tới nữ nhi bảo bối của mình suýt nữa dưới tình huống mình không biết bị tiểu nhân vô sỉ câu dẫn, Bất Giới hòa thượng có xúc động muốn giết người.

Nhạc Bất Quần loáng thoáng đã biết Bất Giới hòa thượng nói đến chuyện gì, nhưng đối với việc này y thật sự rất vô tội, Lệnh Hồ Xung là miếng mồi y dùng để câu dẫn ma nữ Nhật Nguyệt thần giáo Nhậm Doanh Doanh, bây giờ thế nào lại dính liểu đến tiểu ni cô kia rồi. Huống hồ, Bất Giới hòa thượng vốn là một người nhân từ, làm sao có thể biết chuyện cơ mật như thế.

“Bất Giới đại sư, liệu người có hiểu lầm điều gì hay không?” Nhạc Bất Quần hy vọng có thể giải thích rõ, “Ta từng nghe Xung nhi nói qua, một tháng trước thật hẳn đã từng ra tay bang trợ nhóm người Định Nhân

sư thái trong một khu rừng, thế nhưng vẫn không đồng hành cùng các nàng như vậy chuyện câu dẫn này không biết là từ đâu tới.” Nhạc Bất Quần cố ý lớn tiếng đem chuyện này nói ra, trong lúc nhất thời ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Định Nhân sư thái và các đệ tử đang an tĩnh ngồi ở đằng kia. Nếu thật sự đệ tử phái Hoa Sơn đã ra tay giúp đỡ người phái Hằng Sơn, như vậy trong chuyện này phái Hằng Sơn nhất định sẽ đứng về phía của Hoa Sơn.

Định Nhân sư thái bình tĩnh tự nhiên, “Thật có việc này, lúc đầu nếu không phải nhờ Lệnh Hồ thiếu hiệp đột nhiên xuất hiện giữa lúc chúng ta bị hắc y nhân vây công, chúng ta sẽ không thể đợi đến lúc các vị thí chủ của Nhật Nguyệt thần giáo nghĩ cách cứu viện.”

Định Nhân sư thái rốt cuộc cũng là người đứng đầu một phái, một phen từ ngữ dẫn dắt đã đem công lao của Lệnh Hồ Xung xóa đi hơn phân nửa, đương nhiên bà cũng không hề che giấu quan hệ hiện tại của phái Hằng sơn và Nhật Nguyệt thần giáo. Dù sao thì có Đông Phương Bất Bại ở đây, đám người nhất gan sợ chuyện kia cũng không dám đem đặt luận thêm gì.

Nhạc Bất Quần trong lòng thầm giận nhưng vẫn không dám biểu đạt ra ngoài, “Bất Giới đại sư, ta nghĩ Định Nhân sư thái đã giải thích rõ, đồ đệ Lệnh Hồ Xung của ta chưa từng có ý định bất kính gì với lệnh thiên kim.” Món nợ với Định Nhân lão ni cô kia cứ đợi từ từ rồi sẽ tính, hiện tại trọng yếu nhất là phải đoạt được chiếc ghế minh chủ kia.

“Hừ, Nhạc Bất Quần, người cho rằng ta không biết sao, người đã sớm biết có người mưu toan hãm hại đám người đồng môn của nữ nhi ta cho nên mới phái Lệnh Hồ Xung đến chỗ đó chờ, ý đồ của người không phải muốn gã diễn một màn ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’, sau đó bắt nữ nhi của ta phải lấy thân báo đáp, có đúng hay không!” Bất Giới hòa thượng rất tự giác bỏ quên lúc đó còn có đồng đạo sư tỷ muội của Nghi Lâm ở cùng nàng.

Nhạc Bất Quần cảm giác mình thật sự hết đường chối cãi, “Bất Giới đại sư, ta nghĩ người thay vì rảnh rỗi ở chỗ này đây đưa ăn không nói có cùng Nhạc mỗ, còn không bằng lập tức đi tra xem vốn dĩ là ai muốn ra tay hãm hại lệnh thiên kim đi!”

Bất Giới đại sư khinh bỉ liếc nhìn Nhạc Bất Quần, “Người nghĩ rằng ta cũng nguốc như người, ta tự nhiên có thể tra ra được, chỉ là trước khi đến tính sổ với tên đầu sỏ kia ta muốn thanh toán cho xong với người. Dám mơ tưởng đến nữ nhi của ta, người đúng là có không ít đảm lược a!”

Nhạc Bất Quần bây giờ là tú tài gặp phải quan binh, có lý cũng không nói được⁵. Cái tên Bất Giới này không biết dựa vào cái gì mà cứ khẳng khẳng định y phái Lệnh Hồ Xung đi cứu đệ tử phái Hằng Sơn là để giành lấy thiện cảm của Nghi Lâm, hơn nữa rốt cục là gã làm sao biết được Lệnh Hồ Xung đích thật là nghe theo mệnh lệnh của y mà hành động.

Trong khi Nhạc Bất Quần vẫn còn đang quần bách không biết phải xử lý thế nào cho tốt, dư quang đảo qua nhìn thấy Dư Thương Hải đang đứng bên cạnh lạnh lùng câu lên khoe miệng liền bừng tỉnh đại ngộ⁶, “Bất Giới đại sư, Dư Thương Hải mới là kẻ chân chính có mưu đồ bất chính với lệnh thiên kim. Người vì sao không đi tìm hắn mà cứ quần quýt lấy ta mãi không buông ta.!” Có những việc ngay cả tượng đất cũng phải nổi giận⁷, huống chi cá tính của Nhạc Bất Quần trước giờ vẫn rất kiêu ngạo, nếu không phải y biết vô công của Bất Giới hòa thượng quả thật rất cao cường chỉ sợ y đã sớm trở mặt.

Bất Giới hòa thượng nhíu chặt hàng lông mày rậm, “Lão tử lúc nào nói người dự định xác hại nữ nhi của ta là Dư Thương Hải vậy, rõ ràng là tên bại hoại có chết không chừa Tả Lãnh Thiên kia!” Sau đó vừa trừng mắt nhìn Nhạc Bất Quần, “Nhạc Bất Quần, người nếu không cho lão tử một cái công đạo, lão tử hôm nay sẽ không cho phép người leo lên cái ghế minh chủ võ lâm kia!”

Nhạc Bất Quần giận quá hóa cười, “Ta vốn là cái gì cũng không có làm, dựa vào đâu mà phải giải thích với người. Nhạc mỗ thật sự muốn nhìn xem Bất Giới hòa thượng đại danh鼎鼎 muốn dựa vào cái gì mà khiến ta không thể trở thành võ lâm minh chủ.” Trước giờ y chỉ chuyên đặt điều giá họa cho người khác, lần đầu tiên bản thân phải chịu oan uổng thế này, trong lòng thật sự tràn đầy bất đắc dĩ.

Bất Giới hòa thượng lui về phía sau mấy bước, khom người nhặt lại chiếc giày rách lúc nãy mang vào chân, sau đó bày ra tư thế hùng hổ, “Đến đây đi, lão tử muốn khiêu chiến với người, nếu người thắng, lão tử không nói hai lời xoay người rời đi, người nếu người thua, người phải đích thân xin lỗi nữ nhi của ta!” Rốt cuộc

vẫn là một câu như thế, Bất Giới hòa thượng rốt cục vẫn khẳng định Nhạc Bất Quần có ý đồ biến thái với khuê nữ bảo bối của gã/.

Nhạc Bất Quần tuy rằng biết rõ mình không phải là đối thủ của Bất Giới, thế nhưng lúc này nếu y không ứng chiến thì thật sự sẽ làm phái Hoa Sơn mất hết mặt mũi.

“Khụ khụ, Bất Giới đại sư, đã lâu không gặp, không bằng đến đây ngồi xuống uống chung trà!” Đan Vô Ngân thấy Bất Giới hòa thượng đã thực nổi lên nộ hỏa, cư nhiên muốn cùng Nhạc Bất Quần đấu võ đài, đành nhanh chóng ho khan một tiếng mở lời chào hỏi với Bất Giới hòa thượng. Đúng là khiến người chê cười mà, nếu còn để gã náo động tiếp tục như thế vở kịch hay mà hắn chuẩn bị làm thế nào có thể mở màn a!

Hiển nhiên, vừa rồi trong mắt Bất Giới hòa thượng ngoài Nhạc Bất Quần và nữ nhi bảo bối Nghi Lâm của gã thì không còn nhìn thấy ai nữa, vì thế khi nhìn thấy Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại ngồi cạnh Định nhân sư thái thì sững sờ một chút, sau đó vỗ vỗ tay, “Hừ, Nhạc Bất Quần, hôm nay ta cứ tha cho người một mạng trước, nhưng ta vẫn phải nói rõ, người tốt nhất bảo tên đồ đệ thối kia của người cách xa nữ nhi của ta một chút!”

Sau đó liền phi thân thẳng đến trước mặt của Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, đối mặt với hai đại ân nhân của nữ nhi, Bất Giới hòa thượng vẫn biết chừa mặt mũi cho người ta.

Nhạc Bất Quần bị Bất Giới hòa thượng chọc giận đến mức hít thở không thông, quyết định tốc chiến tốc thắng kết thúc vở hài kịch này, “Dư Thương Hải người không nên tiếp tục giả vờ nữa, chúng ta tiếp tục thôi, kẻ nào thắng cuộc sẽ trở thành võ lâm minh chủ!”

1/ Ngoan lệ: nhấn tâm hiểm ác.

2/ Hổ khẩu: gan bàn tay.

3/ Quán mãn nội lực: vận nội lực truyền vào vũ khí để tăng tính thực dụng.

4/ Tiên phát chế nhân: ra tay trước khống chế người khác.

5/ Tú tài gặp quan binh, có lý không nói được: chỉ việc dù mình có lý lẽ cỡ nào nhưng gặp kẻ hồ đồ ngang tàng cũng không thể nói rõ ràng cho được.

6/ Bềnh tĩnh đại ngộ: bất chợt thấu hiểu việc lớn, ý là đột nhiên suy nghĩ thông suốt việc gì đó.

7/ Tượng đất cũng phải nổi giận: Nguyên văn “Nê nhân dã hữu tam phân thổ tính”, nghĩa là tượng đất cũng có ba phần giống đất, mình không hiểu rõ lắm, có hai khả năng.

Thứ nhất, cho dù tượng đất hiền lành cũng có ba phần cứng rắn (thổ tính). Người hiền đến mấy cũng có lúc tức giận.

Thứ hai, cho dù là tượng đất có thay đổi hình dáng thế nào thì vẫn có thuộc tính của đất. Có bịa đặt thế nào thì cũng phải có cơ sở/ chuyện gì cũng phải có nguồn gốc của nó không nên đoán bừa.

Mình nghĩ rằng trường hợp thứ nhất hợp với ngữ cảnh hơn nên đã dùng theo nghĩa đó.

52. Chương 52: Hào Quang Của Lâm Bình Chi

“Dư Thương Hải người không cần tiếp tục giả vờ nữa, chúng ta tiếp tục thôi, kẻ nào thắng cuộc sẽ trở thành võ lâm minh chủ!” Bỗng nhiên Nhạc Bất Quần có loại dự cảm bất tường¹, hình như có một tấm lưới lớn vô hình đang dần dần vây lấy y, tùy thời đều có thể kéo y rơi vào vực sâu vạn trượng

Dư Thương Hải mỉm cười quỷ dị cười, sau đó nắm lấy chuỗi kiếm vung lên, bảo kiếm phản xạ cùng ánh dương tạo thành một đạo hàn quang chiếu vào hai mắt của Nhạc Bất Quần, “Đến đây đi, Nhạc Bất Quần, để chúng ta quyết đấu một trận phân thắng bại đi.” Trong đôi mắt Dư Thương Hải lóe ra một đạo ám quang.

Thân ảnh của Nhạc Bất Quần và Dư Thương Hải gần như đan chặt vào nhau, tốc độ ban đầu chỉ là mau lẹ sau đó tiến dần đến cực hạn, ngoại trừ Đông Phương Bất Bại cùng một số ít người có nội công thâm hậu là còn có thể nhìn rõ diễn biến, loại người như Đan Vô Ngân đã căn bản không thể phân rõ rốt cuộc thân ảnh nào là của ai.

“Đông Phương, ngươi nghĩ ai sẽ thắng?” Thấy bản thân nhìn không rõ Đan Vô Ngân thẳng thắn xoa xoa đôi mắt chưa xót dứt khoát không thêm theo dõi chiến cuộc nữa, xoay người hỏi Đông Phương Bất Bại xem kẻ nào sẽ là người thắng cuối cùng.

“Nguyên bản võ công của Dư Thương Hải đã hơn Nhạc Bất Quần một bậc, cao thủ so chiêu cho dù là khác biệt cực nhỏ cũng đủ để thủ thắng, cớ rồi Nhạc Bất Quần là hoàn toàn dựa vào sự quỷ dị của tịch tà kiếm pháp và sự bất ngờ khi dùng một loại võ công khác để thủ thắng, hiện tại Dư Thương Hải quen thuộc với cách đánh này, tự nhiên sẽ không dễ dàng đánh mất ưu thế nhanh như vậy.” Đông Phương Bất Bại bắt đầu phân tích tình huống tỉ mỉ để thỏa mãn lòng tò mò của Đan Vô Ngân.

“Ý tứ là Dư Thương Hải sẽ thắng sao!” Đan Vô Ngân háng hái bưng bưng hỏi, nói như vậy, trò chơi sẽ càng thêm thú vị.

Đông Phương Bất Bại gật đầu, “Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra hẳn là sẽ như thế. Ngươi xem, Dư Thương Hải đã bắt đầu liều mạng rồi.” Đông Phương Bất Bại nhíu mày, rõ ràng là Dư Thương Hải nắm chắc phần thắng tại sao lại phải liều mạng thế này, là chuyện gì đã xảy ra?

Đan Vô Ngân nghe Đông Phương Bất Bại vừa nói như vậy, lại cố gắng trợn to hai mắt nhìn thân ảnh quỷ mị của hai người trên đài kia, hẳn muốn xem một chút bộ dạng liều mạng của Dư Thương Hải là như thế nào.

Đột nhiên, hai thân ảnh bỗng nhiên tách ra, Nhạc Bất Quần chống bảo kiếm trên tay lên mặt đất miễn cưỡng đứng thẳng, đột nhiên thổ ra một búng máu rồi lại dùng tay tùy tiện lau đi vết máu trên khóe miệng, đôi mắt từ đầu đến cuối vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Dư Thương Hải đang ở cách đó không xa.

Dư Thương Hải thì ngay cả đứng cũng không thể đứng lên được, quỳ một chân xuống đất, tơ máu không ngừng tràn ra khỏi miệng.

“Đông Phương, ta dù nhìn thế nào cũng thấy Dư Thương Hải bị thương nặng hơn so với Nhạc Bất Quần nha, ngươi xem, hẳn ngay cả đứng lên cũng không làm được.”

Với công lực của Đan Vô Ngân, hoàn toàn không nhìn ra loại kết quả ẩn sâu bên trong, trái lại biểu hiện của hai người kia khiến hẳn càng hồ đồ vắng vất.

Đông Phương Bất Bại nhanh chóng dùng tay che đi đôi mắt đang chưa sót của Đan Vô Ngân, “Hồ đồ, võ công của ngươi chưa đủ, đầu thế nhìn được thân ảnh của bọn họ, ngươi cố gắng theo dõi như thế nhờ mắt bị thương thì làm thế nào?” Sau đó mới giải thích tình huống hiện tại cho Đan Vô Ngân.

“Ngươi không nên nhìn bên ngoài đã cho rằng thương tích của Nhạc Bất Quần có vẻ nhẹ hơn so với Dư Thương Hải, y đã chịu nội thương mà Dư Thương Hải nhiều lắm chỉ là chịu chút ngoại thương. Nghĩ sâu hơn mà nói, nếu tương lai Nhạc Bất Quần điều dưỡng không tốt, chỉ cần sơ ý một chút là có thể phải nhận hậu họa.” Đối với thực lực yếu kém của Nhạc Bất Quần, Đông Phương Bất Bại cũng rất bất mãn, thật không biết tư chất của y kém cỏi như thế làm thế nào có thể làm chủ môn phái Hoa Sơn được, ngay cả một tên Dư Thương Hải nho nhỏ cũng không thể đánh được!

“Đông Phương, sau này ta phải luyện võ công thật tốt!” Đan Vô Ngân lần thứ hai trịnh trọng tuyên bố với Đông Phương Bất Bại, hiện tại võ công của hẳn thật đã kích lòng người mà, ngay cả trò hay hẳn cũng không nhìn tới được.

“Ừ.” Đông Phương Bất Bại chỉ là gật đầu, tuy rằng đối với khả năng giáo dục của mình vẫn rất tự tin, thế nhưng Đan Vô Ngân cũng không phải kỳ tài luyện võ gì, tuổi tác cũng không còn nhỏ, sợ rằng ở phương diện võ công không thể có tiến bộ gì nhiều. Bất quá, chỉ cần Tử Khiêm muốn, Đông Phương Bất Bại y nhất định sẽ làm được!

Đông Phương Bất Bại ở trong lòng tính toán xem có vật gì có thể giúp Đan Vô Ngân tăng cường công lực không.

Trong lòng của Đông Phương Bất Bại đang ngàn vạn tính toán, tình hình trên lôi đài cũng đã phân xong thắng bại.

Nhạc Bất Quần bại trong tay Dư Thương Hải, cũng may đệ tử phái Thanh Thành đã không chống nổi sự liên thủ của Lệnh Hồ Xung và Lâm Bình Chi, hiện tại phái Thanh Thành và phái Hoa Sơn một thắng một thua, tranh đấu đã bắt đầu đến hồi gay cấn.

Đảm nhiệm trọng tài cao nhất của đại hội võ lâm Thiếu lâm Phương Chứng đại sư đi lên đài cao, xoay người nói với mọi người trong luyện võ trường, “Hiện tại, tiến hành trận chung kết cuối cùng, do phái Hoa Sơn và phái Thanh Thành mỗi bên cử ra một người quyết đấu một tranh định thắng bại, chưởng môn của môn phái thắng trận sẽ trở thành minh chủ của Ngũ nhạc kiếm minh!”

Phương pháp này là do đông đảo tiền bối đức cao vọng trọng trong võ lâm cùng thương lượng đề ra, dĩ nhiên không ai dám dị nghị.

Nhạc Bất Quần và Dư Thương Hải đều bị thương rất nặng, bởi vậy là tuyệt đối không có khả năng lên đài, vì thế việc phái ai lên đài trong thời điểm mấu chốt này chính là việc mà Dư Thương Hải và Nhạc Bất Quần đang đau đầu.

Lúc này, Bất Giới hòa thượng lén lút đi tới bên cạnh Dư Thương Hải thì thầm vài câu, trên mặt Dư Thương Hải lập tức lộ ra thần sắc vui mừng, vội vàng lấy một tấm lệnh bài từ trong người ra đưa cho Bất Giới hòa thượng.

Thấy Dư Thương Hải và Bất Giới hòa thượng hồ động, Nhạc Bất Quần từ đầu đến giờ vẫn âm thầm chú ý hành động của Bất Giới hòa thượng cảm thấy trong lòng trầm xuống, bọn họ muốn làm gì?

Ánh mắt tuyển chọn của Nhạc Bất Quần rơi lên người của Lâm Bình Chi và Lệnh Hồ Xung.

Nếu bàn về võ công, Lâm Bình Chi đã từng nổi danh là hoàn khổ đệ tử dĩ nhiên không so được với Lệnh Hồ Xung từ nhỏ đã khổ tâm tu luyện. Thế nhưng, ở trong lòng Nhạc Bất Quần người đã sắp trở thành con rể của y đương nhiên sẽ hợp ý hơn Lệnh Hồ Xung luôn luôn kiêu ngạo bất tuân, ở những thời điểm quan trọng thường không bảo đảm nghe lời y.

Nhạc Bất Quần lại nhắm tính một chút người của phái Thanh Thành có thể xuất thủ, y cảm thấy cho dù để Lâm Bình Chi lên đài cũng có thể dễ dàng nắm chắc phần thắng. Bởi vậy, y không để ý đến ánh mắt nghi hoặc của đám đệ tử, kiên quyết chỉ định Lâm Bình Chi làm người khiêu chiến.

Ở nơi Nhạc Bất Quần không nhìn thấy, Lâm Bình Chi và Lao Đức Nặc liếc nhau, ngoài miệng đều treo một nụ cười khó hiểu.

Khiến Nhạc Bất Quần quá sợ hãi chính là, cùng Lâm Bình Chi lên lôi đài không phải là đệ tử nào của phái Thanh Thành cả, mà là người mới vừa rồi cùng hắn đại náo một trận, Bất Giới hòa thượng!

“Bất Giới đại sư, người cũng không phải đệ tử phái Thanh Thành, không thể thay mặt phái Thanh Thành lên đài tỷ võ!” Nhạc Bất Quần cố nén cơn đau truyền tới từ đan điền, cắn răng phi thân lên lôi đài ngăn chặn trước mặt Bất Giới hòa thượng.

Bất Giới hòa thượng khịt khịt cái mũi, phun một ngụm nước bọt vào chân của Nhạc Bất Quần rồi khinh thường nói, “Ai nói lão tử không phải người của phái Thanh Thành! Bây giờ Lão tử là khách khanh trưởng lão của phái Thanh Thành, mỗi năm hưởng thụ năm nghìn lượng bạc trắng cung phụng!” Tuy rằng chỉ có một ngày.

Nhạc Bất Quần âm trầm nhìn thẳng Dư Thương Hải, thật không ngờ hắn có thể hèn hạ như vậy, dám lợi dụng chỗ hở trong quy tắc của đại hội võ lâm!

Bất đắc dĩ, Nhạc Bất Quần không thể làm gì khác hơn là dùng ánh mắt nhìn về phía Phương Chứng đại sư cầu xin giúp đỡ, y biết đừng nói là Lâm Bình Chi cho dù là y vào thời điểm cực thịnh cũng không nhất định là đối thủ của Bất Giới hòa thượng.

Phương Chứng đại sư cũng có chút khó xử, cho dù mọi người rõ ràng đều thấy Dư Thương Hải đang đùa bỡn gạt người, nhưng hắn quả thật không có vi phạm quy tắc của đại hội võ lâm, bọn họ không có quyền lợi xử phạt Dư Thương Hải.

Đám võ lâm tiền bối thảo luận trong chốc lát, Phương Chứng đại sư đành nói với Nhạc Bất Quần, “Nhạc chưởng môn, tuy rằng hành động của Dư chưởng môn không được quang minh lỗi lạc, thế nhưng vẫn chưa phạm quy tắc, sau khi bọn ta thương nghị, quyết định cho phép phái Hoa Sơn cũng đề cử một vị khách khanh ra nghênh chiến.” Đây là biện pháp tốt nhất bọn họ có thể nghĩ ra.

Nhạc Bất Quần nhú mày, những năm gần đây y đem đại quyền của phái Hoa Sơn nắm chắc trong tay dĩ nhiên không muốn phân quyền, còn về tài phú thì thật ra phái Hoa Sơn cũng không mấy dư dả. Chỉ hai vấn đề đó cũng khiến y không thể tìm ra một khách khanh dưới một người trên vạn người đài ngộ cực cao kia, như vậy, chỉ còn có thể lựa chọn...

Nhạc Bất Quần đưa ánh mắt về phía Ninh Trung Tắc đang vô cùng lo lắng nhìn y, là sư muội của Nhạc Bất Quần, cô công của bà tự nhiên sẽ không yếu, thế nhưng dù sao cũng là hạng nữ lưu, nếu để cho nàng lên đài, chẳng phải là y tự mình tuyên bố phái Hoa Sơn không còn người có thể đảm đương sao! Thế nhưng, còn có thể có biện pháp nào đâu!

“Sư phụ! Để đệ tử lên đi, đệ tử xin thề, trừ phi Bất Giới hòa thượng giết chết đệ tử, nếu không gã tuyệt đối không thể thắng mà bước xuống lôi đài!” Lâm Bình Chi vẻ mặt quyết tuyệt khẩn cầu Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần cảm động với quyết tâm của Lâm Bình Chi, nét mặt của y buông lỏng không ít, thế nhưng vẫn đành phải nói, “Bình Chi, vì sư biết ngươi nguyện ý nỗ lực tất cả vì Hoa Sơn, thế nhưng Bất Giới đại sư đã nổi danh trên giang hồ đã lâu, võ công cao cường, vì sư thật sự lo lắng...” Có người nguyện ý chủ động vì y chia sẻ gánh nặng, thế nhưng cho dù Lâm Bình Chi có cố đến lấy mạng ra liều cũng không thể chống lại Bất Giới hòa thượng, như thế thì có ý nghĩa gì.

Lâm Bình Chi “Bình” một tiếng quỳ trên mặt đất, “Sư phụ, Hoa Sơn kiếm pháp chúng ta tinh diệu tuyệt luân, hướng chi đồ nhi còn là hậu đại Lâm gia, đồ nhi xin thề, nếu không thắng được Bất Giới hòa thượng, chỉ ít cũng có thể cùng nhau cá chết lưới rách!”

Nhạc Bất Quần nghe Lâm Bình Chi nói lại thấy bộ dạng tràn đầy tự tin của hần, trong lòng chợt có linh ngộ, “Bình Chi, chẳng lẽ Lâm gia ngươi...” Lời còn chưa dứt, thế nhưng Lâm Bình Chi đã kiên định gật đầu, chỉ như thế đã đủ khiến Nhạc Bất Quần yên lòng.

“Ha ha, phái Hoa Sơn ta nhân tài đông đúc, sao lại có thể bắt chước phái Thanh Thành không quang minh lỗi lạc, không cần thay đổi người, vẫn cứ để tiểu đệ tử của ta lên đài nghênh chiến đi!” Nhạc Bất Quần cười ha ha hai tiếng, khi nói còn cố ý nhấn giọng một chữ “tiểu” tạo nên thâm ý sâu xa.

Ngay cả một đệ tử mới nhập môn của phái Hoa Sơn đều đã có thể đối chiến với ngoại viện mà các người cố ý tổn một số tiền lớn mời về, Dư Thương Hải, người nên chuẩn bị tự sát tạ lỗi với lịch đại chưởng môn của phái Thanh Thành đi là vừa.

Dư Thương Hải nghe được ý tứ trong lời nói của Nhạc Bất Quần, trên mặt chợt xanh chợt tím, nhưng vẫn là cố nén, “Hừ, Nhạc chưởng môn, cứ đợi trên đài phân định xong thắng thua rồi hẵng nghị luận, tranh đấu lời lẽ thế này thật chẳng ra sao cả.” Đợi đến khi hần trở thành minh chủ Ngũ Nhạc kiếm minh rồi, tự nhiên sẽ không có người dám moi móc lại việc hôm nay.

Bất Giới hòa thượng thấy Lâm Bình Chi tuổi tác còn trẻ đã có gan đối mặt với mình thì không khỏi có chút tán thưởng, “Ừ, tiểu tử, thật không sai, so với kia Nhạc lão quỷ kia chẳng biết phải hơn gấp bao nhiêu lần, vì đảm lược của ngươi, lão tử đây nhường ngươi một tay!” Sau đó đem tay phải đặt ra sau lưng, “Chỉ cần ngươi có thể khiến cho lão tử dùng cả hai tay, lão tử đây lập tức chịu thua!”

“Bất Giới đại sư, đây là luận võ!” Dư Thương Hải mặc dù biết Bất Giới hòa thượng võ công cao cường, thế nhưng luận võ này không được phép có nửa điểm sai lầm, vì thế đành phải mạo hiểm đắc tội Bất Giới hòa thượng mà mở miệng nhắc nhở.

“Hừ, lão tử biết, không cần phải ngươi nhắc nhở.” Cho dù trở thành khách khanh của phái Thanh Thành thế nhưng Bất Giới hòa thượng cũng không cho Dư Thương Hải chút mặt mũi nào, tùy ý ứng phó một câu rồi xoay người sang nói với Phương Chứng đại sư, “Bắt đầu đi.” Vừa nói xong liền đưa tay trái ra phía trước tạo thành một thủ thế, gã cư nhiên thật sự định dùng một tay ứng phó sự tấn công của Lâm Bình Chi.

“Bất Giới đại sư, vẫn bối xin đắc tội!” Lâm Bình Chi biết tình huống bây giờ khẩn cấp, nên cũng không để

tâm vấn đề mặt mũi gì đó, thật lòng cảm kích gật đầu với Bất Giới hòa thượng một cái, sau đó liền vận khởi nội lực chuẩn bị kỹ càng.

“Luận võ bắt đầu!” Phương Chứng đại sư thấy cả hai bên đều không có dị nghị gì thêm bèn tuyên bố bắt đầu trận đấu

Tất cả mọi người đều chăm chú theo dõi Bất Giới hòa thượng và Lâm Bình Chi trên đài, thậm chí ngay cả Nhạc Bất Quần cũng căng thẳng đến mức mồ hôi lạnh thấm ướt cổ tay áo, thế nhưng hai người trên đài lại nhìn có vẻ như thập phần trấn định, vẫn cứ giữ nguyên tư thế ban đầu nhìn nhau chăm chăm không hề nhúc nhích.

Một lát sau, Bất Giới hòa thượng hình như đã mất hết kiên nhẫn, không nhịn được dùng tay trái xoa xoa cái đầu bóng lưỡng, sau đó nói với Lâm Bình Chi, “Tiểu tử, ngươi ngăn người tại đó làm gì? Tại sao còn chưa bắt đầu, chẳng lẽ là sợ rồi? Lão tử nhường người ra chiêu trước đây.”

Gương mặt Lâm Bình Chi cứng đờ, rồi cũng không nói gì thêm, chỉ gật đầu với Bất Giới hòa thượng một cái liền lập tức xử kiếm tiến đến.

“Giỏi!” Bất Giới hòa thượng hưng phấn hô to một tiếng, sau đó cũng tiến lên nghênh đón đường kiếm của Lâm Bình Chi, gã cứ nhiên chỉ dùng tay trần mà ứng phó!

Hai người giao thủ qua một chiêu, liền lập tức tách ra, trong lòng Lâm Bình Chi có chút rung động nhưng lại cố tỏ ra bình thản, vừa rồi khi bảo kiếm của hắn va chạm với bàn tay của Bất Giới hòa thượng, hồ khẩu lập tức tê rần, vậy mà Bất Giới hòa thượng lại giống như chẳng hề cảm thấy gì hết.

Tuy trong lòng kinh ngạc nhưng thanh kiếm trên tay của Lâm Bình Chi cũng không có dừng lại, tiếp tục xử ra Hoa Sơn kiếm pháp quyết đấu cùng Bất Giới hòa thượng.

Nhìn Lâm Bình Chi thành thạo sử dụng Hoa Sơn kiếm pháp không ít võ lâm tiền bối đều tán thưởng gật đầu,

Mà Bất Giới hòa thượng lại giống như không hề khản trương chút nào, vẫn để tay phải sau lưng, tay trái thì làm ra một thủ ấn Lan Hoa chỉ kẹp lấy trường kiếm đang hừng hực khí thế lao đến của Lâm Bình Chi.

1/ Lan Hoa chỉ: là tư thế của các ngón tay. Cụ thể là dùng đầu ngón cái chạm vào đốt tay thứ hai của ngón giữa, trong các phim cổ trang hay thấy nữ nhân vật dùng.

53. Chương 53: Ngũ Nhạc Minh Chủ Nhạc Bất Quần

Mà Bất Giới hòa thượng lại giống như không hề khản trương chút nào, vẫn để tay phải sau lưng, tay trái thì làm ra một thủ ấn Lan Hoa chỉ kẹp lấy trường kiếm đang hừng hực khí thế lao đến của Lâm Bình Chi.

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn, không dám tin nhìn Bất Giới hòa thượng lại có thể tùy tiện như thế.

Mà Nhạc Bất Quần cũng nhíu mày thật chặt, tên Bất Giới hòa thượng này còn mạnh hơn trong tưởng tượng của y!

Mà Lâm Bình Chi trên đài cũng mặc kệ người những người phía dưới đang nghị luận những gì, tay cầm kiếm dụng lực rút về, thế nhưng lưỡi kiếm lại không rời được những ngón tay đang giữ chặt của Bất Giới hòa thượng, hắn cũng không muốn phí sức vô dụng nên thẳng thẳng nắm chặt lấy chuôi kiếm nhảy bật người lên ngang không trung, xoay tròn như bông vụ. Lưỡi kiếm trên tay Bất Giới theo đà ấy cũng kịch liệt xoay tròn, kiếm phong sắc bén buộc những ngón tay đang giữ chặt của gã phải buông lỏng ra, cả người cũng mất đà lùi về sau hai bước.

“Hảo tiểu tử, không nghĩ tới ngươi thật sự có bản lĩnh, quay lại đây tiếp tục nào!” Bất Giới hòa thượng không chỉ không vì thủ đoạn của Lâm Bình Chi mà tức giận trái lại càng thêm hăng hái, gã giờ giờ nắm tay vừa bị kiếm phong khiến cho ê ẩm hăng hái vọt tới.

Sau khi đấu mười mấy hiệp, Lâm Bình Chi dần dần không chịu nổi, nếu không phải từ đầu Bất Giới hòa thượng cũng chưa hề chân chính nghiêm túc, chỉ sợ hắn đã sớm bại trận rồi. Thế nhưng, Bất Giới đại sư, không nghiêm túc đối phó với ta chính là sai lầm lớn nhất của ngươi!

Lâm Bình Chi tay phải cầm kiếm, ngón trỏ và ngón giữa tay trái khép lại chậm rãi lướt qua lưỡi kiếm.

Bất Giới hòa thượng nguyên bản đang cười hi hi biểu tình bỗng nhiên biểu tình động lại, sau đó lập tức bắt người xoay ngược về phía sau, thế nhưng thân ảnh của gã khi đang ở giữa không trung giống như bị cái gì đó đột ngột kéo lại, nặng nề rơi xuống đất.

Bất Giới hòa thượng trừng lớn mắt hổ, “Tiểu tử, ngươi giỏi trò lừa bịp!” Sau đó không rõ vì sao Bất Giới đại sư học ra một ngụm máu tươi, vừa rồi nếu không phải gã phản ứng kịp thời chỉ sợ đã dùng tay phải chạm đất để chống đỡ, nếu thật như thế gã đã lập tức thua cuộc.

Lâm Bình Chi cười cười, “Bất Giới đại sư, chúng ta là đang quyết đấu, vừa rồi văn bối đã dùng nhuyễn cân tán bí truyền của Lâm gia, vô sắc vô vị cũng không có giải được, phải đợi qua nửa năm mới tự động mất hiệu lực. Đại sư đã đứng ra giúp đỡ Dư Thương Hải, kẻ thù diệt môn của Lâm gia ta, văn bối dùng thuốc này trên người đại sư, hẳn các trường bối đã khuất của Lâm gia sẽ không trách tội đâu.”

Bất Giới hòa thượng nằm trên mặt đất, dùng tay trái chỉ thẳng vào Lâm Bình Chi tức giận la lớn, “Uổng cho vừa rồi lão tử còn tán thưởng ngươi như thế, thật không ngờ ngươi cũng là một tiểu nhân hèn hạ! Dám dùng thuốc độc trên lời đài!”

Lâm Bình Chi cười rất vô tội, “Bất Giới đại sư, lời này của ngươi thật sự không đúng, văn bối dùng rõ ràng là nhuyễn cân tán chứ nào phải độc dược, văn bối thật không có ý tứ thương tổn ngươi.” Chỉ nhìn vào mấy lần Bất Giới hòa thượng chủ động nhân nhượng, Lâm Bình Chi cũng đã không có lý do gì muốn thương tổn gã, vì thế mới chỉ dùng đến nhuyễn cân tán.

Lâm Bình Chi xoay đầu lại nói với Phương Chứng đại sư, “Đại sư, hiện tại công lực của Bất Giới đại sư đã hoàn toàn tiêu tán, chẳng biết như vậy có được xem như đã định thắng thua hay không?”

Phương Chứng đại sư vẻ mặt trầm ngâm, ở trên đài luận võ dùng thuốc, dù là loại nào cũng sẽ bị vô lâm đồng đạo phỉ nhor, thế nhưng thật ra lại không có điều luật quy định chính xác về vấn đề này. Huống chi, người đầu tiên bẻ cong luật lệ vốn là phái Thanh Thành, vả lại với võ công của Lâm Bình Chi lại có thể bình tĩnh sắp đặt, kẻ đơn một cao thủ như Bất Giới hòa thượng thì cũng có thể xem như có chút bản lĩnh.

Sau khi trải qua thương nghị, Phương Chứng đại sư tuyên bố, “Luận võ lần này, Lâm Bình Chi phái Hoa Sơn thắng!”

Nhất thời, tất cả đệ tử phái Hoa Sơn đều sôi trào ôm chầm lấy nhau, điên cuồng vỗ tay chúc mừng thắng lợi, Nhạc Linh San đang đứng sau lưng Nhạc Bất Quần lại càng tỏ ra mặt mê muội nhìn Lâm Bình Chi đang bình tĩnh đứng ở trên. Đây mới chính là phu quân nàng muốn nương tựa cả đời.

Mà phái bên phái Thanh Thành, vẻ mặt âm trầm của Dư Thương Hải gần như thật sự có thể đóng băng được nước, hắn nhìn Bất Giới hòa thượng đang được dìu xuống khỏi lời đài mắng nhỏ một tiếng, “Phế vật.” Sau đó gơ bàn tay lên, dự định điểm vào tử huyệt của Bất Giới hòa thượng.

Lúc này Bất Giới hòa thượng đã mất hết công lực nên đâu thể trốn tránh sự tập kích của Dư Thương Hải, đành phải trợn to hai mắt căm tức, “Lão quỷ, ngươi...”

Ngay giữa lúc chỉ mình treo chuông, một bàn tay trắng mịn như bạch ngọc nhẹ nhàng ngăn cản hành động của Dư Thương Hải, “Dư trưởng môn, Bất Giới đại sư là bằng hữu của bốn tọa, ngươi thật sự muốn làm bốn tọa mất hết mặt mũi sao?”

Chủ nhân bàn tay tuyệt mỹ ấy hóa ra lại là Đông Phương Bất Bại, y xem như cũng có thể lý giải mấy phần con người của Dư Thương Hải, vừa nhìn thấy ánh mắt oán độc của hắn Đông Phương Bất Bại đã biết hắn muốn giết Bất Giới hòa thượng cho hả giận, bởi vậy mới có thể kịp thời chạy đến cứu lại mạng già của Bất Giới hòa thượng.

“Đông Phương Bất Bại, lão hòa thượng này là người của ngươi?” Dư Thương Hải sắc mặt dữ tợn, hắn cho rằng mình đã trúng gian kế của tà giáo, chỉ là hắn như thế nào cũng không thể ngờ rằng Bất Giới hòa

thượng danh tiếng lừng lẫy trên giang hồ cư nhiên cũng là tay sai của Nhật Nguyệt tà giáo.

Bất Giới hòa thượng tuy rằng cả người vô lực, thế nhưng cái miệng thích gây họa vẫn chẳng thể ngừng lại, “Hừ, người đang nghĩ cái gì mà dám nói rằng ta là người của Đông Phương Bất Bại, lão tử cũng không có dự định cùng Đan Vô Ngân đoạt nam nhân, lão tử cả đời quang minh lỗi lạc chưa bao giờ che che giấu giấu, đã nói không phải là người của Nhật Nguyệt thần giáo thì nhất định là không phải!” Chẳng qua chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi, trong lòng gã âm thầm bổ xung.

“Hừ, người cho là tất cả võ lâm đồng đạo ở đây đều là hài tử ba tuổi sao, nếu như người không phải là tay sai của Nhật Nguyệt tà giáo, thì đại ma đầu lãnh huyết vô tình kia làm sao lại có thể tự dưng nổi lòng hảo tâm ra tay cứu người.” Dư Thương Hải cười nhạt, không thèm để ý đến việc dám gọi Đông Phương Bất Bại là ma đầu ngay trước mặt đương sự, hắn đoán chắc rằng ngay trước mặt đông đảo anh hùng võ lâm thế này Đông Phương Bất Bại sẽ không dám làm gì hắn.

Về mặt Đông Phương Bất Bại tức giận nhàn nhạt liếc mắt nhìn Dư Thương Hải, “Bổn tọa muốn nhúng tay vào việc vì chẳng lẽ còn phải hỏi ý người?” Rõ ràng là do ban đầu Dư Thương Hải không trâu bắt chó đi cày xen vào chuyện của người khác.

Dư Thương Hải tức giận, thế nhưng cho dù hắn có cuồng vọng hơn nữa cũng không dám xuất thủ với Đông Phương Bất Bại, chỉ đành phải hung tợn liếc nhìn Bất Giới hòa thượng, “Bất Giới, núi xanh còn đó nước biếc vẫn đây, sau này tái ngộ, đến rồi khi đó ta nhất định sẽ không bỏ qua người!” Hắn cũng không tin tên Bất Giới hòa thượng này có thể nắm chặt không buông vật áo của Đông Phương Bất Bại!

Bất Giới hòa thượng đắc ý gào lớn với bóng lưng của Dư Thương Hải, “Dư lão quỷ, hẹn gặp lại!” Thần tình của gã tương đương đắc ý khiến Định Nhân sư thái đang đứng bên cạnh cũng đành bất đắc dĩ lắc đầu, mà Nghi Lâm đang tò mò đánh giá Bất Giới hòa thượng cũng không nhận được che miệng cười trộm.

Thấy bảo bối khuê nữ của mình rốt cục nở nụ cười, Bất Giới hòa thượng thật thà gãi gãi đầu, sau đó có chút bất an chà xát bàn tay, “Cái kia, Nghi Lâm...” Bất Giới hòa thượng vốn không biết điệu dáng là thế nào dĩ nhiên không biết phải nói cái gì mới tốt, “Ta là cha người...” Gã rối rắm nửa ngày mới có thể thốt ra một câu như vậy, thế nhưng câu nói này lại thành công khiến cho nụ cười vừa tắt ngấm khi gã lên tiếng của Nghi Lâm một lần nữa nở rộ.

Mà Đan Vô Ngân vốn đã dự định chỉ đứng bên ngoài xem màn kịch cảm động cha con đoàn tụ này là tốt rồi, lại bởi vì Khúc Phi Yên bí mật “nhẹ nhàng xoa nắn” eo của hắn mà đành phải ra mặt, “Nghi Lâm này, người nghe Vô Ngân thúc thúc nói một câu, vô luận cha người năm đó vì sao lại mang người vứt ở phái Hằng sơn, vì sao vài chục năm không đi tìm người, vì sao nhiều năm như vậy đều không thấy quan tâm người một lần nào.....”

Mỗi khi Đan Vô Ngân nói xong một câu, đầu của Bất Giới hòa thượng lại cúi thấp hơn một chút, khiến Khúc Phi Yên bên cạnh đang một lòng muốn tác hợp đôi phụ tử này tức giận đến mức lại dùng bàn tay ngọc ngà của nàng hung hăng đập trên eo Đan Vô Ngân vài vòng. Nghe được tiếng Đan Vô Ngân hít sâu nhin đau, Đông Phương Bất Bại lại cảm thấy đau lòng, “Ba” một tiếng đánh nhẹ lên tay của Khúc Phi Yên tay của, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn nàng, tiếp theo dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa địa phương Đan Vô Ngân vừa bị ngọc dãi.

Bởi vì một loạt động tác đó khiến cho Nghi Lâm đang bởi vì lời nói của Đan Vô Ngân mà tâm tình rơi xuống cực điểm phải hâm mộ nhìn lên, thấy biểu tình ủy khuất của Nghi Lâm, Đan Vô Ngân cũng vội vã tiếp lời. “Tuy rằng cha người đã làm sai rất nhiều việc, thế nhưng hắn thật sự rất thương người. Nếu không phải như thế, hắn cũng không cần bởi vì người bị khi dễ mà trực tiếp khiêu khích Hoa Sơn, Tung Sơn, Thanh Thành tam đại môn phái, thậm chí còn hợp tác với những... người trong tà đạo như chúng ta. Tất cả những việc đó chỉ vì muốn báo thù cho người mà thôi.”

Đan Vô Ngân phân tích đạo lý rõ ràng, khiến Nghi Lâm vốn đang buồn bã khó xử cũng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Nàng len lén giương mắt lên nhìn trộm Bất Giới hòa thượng vẫn đang mỉm cười ngây ngô bên cạnh, trong lòng tràn đầy cảm giác phức tạp.

Định Nhân sư thái chung quy vẫn không nở nhìn thấy Nghi Lâm xoắn xuýt khó xử như thế, bèn nói, “Ở đây cũng quá rối loạn rồi, chuyện của Nghi Lâm cứ đợi chúng ta xuống núi sẽ giải quyết. Nghi Lâm, trong

khoảng thời gian này, người tốt nhất nên suy nghĩ một chút.”

Nghi Lâm yên lặng gật đầu, mà Bất Giới hòa thượng chỉ cần nữ nhi vui vẻ thì cũng chẳng cần gì cả, cũng không nóng lòng bức bách Nghi Lâm đứ ra đáp án, chỉ là gỡ đầu một cái sau đó nhắm mắt theo đuôi đám người phái Hằng Sơn, con mắt tràn đầy hạnh phúc vụng trộm ngắm nhìn Nghi Lâm đang đi phía trước.

Dư Thương Hải trong lòng tràn đầy bất kham mang theo các đệ tử ly khai khỏi cái nơi thương tâm này, mà Nhạc Bất Quần thì lại dẫn theo Lâm Bình Chi đi tiếp nhận sự chúc mừng của đồng đạo võ lâm. Nhạc Bất Quần nhìn bảo tọa tượng trưng cho quyền lợi và địa vị kia, nếu không phải còn muốn bảo trì hình tượng quân tử không màng danh lợi, y đã lập tức muốn ngồi lên đó trải nghiệm một chút cảm giác cao cao tại thượng, coi rẻ chúng sinh rồi.

Toàn bộ phái Hoa Sơn đều là một mảnh cảnh tượng náo nhiệt, thẳng đến khi bóng đêm phủ xuống, một ngày cuồng hoang chúc mừng đã khiến mọi người đều mệt mỏi tiến nhập mộng đẹp. Mà đoàn người Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân cũng đã về đến nơi tạm trú dưới chân Hoa Sơn.

Tiểu viện tạm trú của Nhật Nguyệt thần giáo, trong đại sảnh.

Bất Giới hòa thượng lúc này đâu còn nửa phần bộ dạng hư ngược lúc ban ngày, đôi tay tương tự như móng heo của gã đang không ngừng vui vẻ rót rượu cho mình, còn mắt thì cả nháy cũng không thèm nháy mà nhìn chằm chằm Nghi Lâm đang ngồi bên cạnh Định Nhân sư thái bên cạnh Nghi Lâm, dường như sợ rằng chỉ cần gã chớp mắt một cái thì Nghi Lâm sẽ lập tức tiêu thất vậy.

Trải qua nửa ngày suy tư, cộng thêm sự động viên của Định Nhân sư thái, Nghi Lâm đã thả lỏng hơn rất nhiều, cũng không tỏ ra xa lạ với Bất Giới hòa thượng như ban ngày nữa, mỗi lần nhìn thấy gã cũng sẽ khẽ khẽ mỉm cười, khiến cho Bất Giới hòa thượng ngồi cười ngây ngô một mình suốt cả nửa ngày.

Trong đại sảnh ngoại trừ cặp cha con còn đang hồn du thiên ngoại kia, tất cả mọi người đều đã ngồi vào đúng chỗ của mình, chờ đợi Đông Phương Bất Bại lên tiếng mở đầu thảo luận. Mà Đông Phương Bất Bại thì đang ngồi ở chính giữa đại sảnh, Đan Vô Ngân hiển nhiên là ngồi bên cạnh y, đám người Tang Tam nương, Ngọc trưởng lão và Định Nhân sư thái thì chia nhau ra ngồi dọc hai bên đại sảnh.

“Bình Chi, người làm rất tốt.” Đan Vô Ngân tán thưởng.

“Đan tổng quản quá khen, là Đông Phương giáo chủ và Đan tổng quản thần cơ diệu toán, Bình Chi chỉ là theo kế hoạch mà làm thôi.” Hắc y nhân vừa mới từ ngoài cửa bước vào tự nhiên cởi bỏ khăn che lộ ra khuôn mặt anh tuấn, đó nếu không phải là thiếu niên hiệp khách ban ngày vừa mới đánh bại Bất Giới hòa thượng, đồng thời còn là đệ tử được xưng môn phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần sủng ái nhất— Lâm Bình Chi, thì còn ai vào đây nữa.

“Lúc ngươi hạ sơn không bị khác người phát hiện chứ?” Đan Vô Ngân quan tâm hỏi, hiện tại Lâm Bình Chi chính là nhân vật mấu chốt trong kế hoạch của bọn họ, không thể xuất hiện sai lầm.

Lâm Bình Chi cười lạnh lắc đầu, “Tất cả mọi người đều đang điên cuồng uống rượu mua vui, bao gồm cả Nhạc Bất Quần cũng đã có mấy phần say, thêm nữa còn có sự yểm hộ của Lao sư huynh, chắc chắn không có vấn đề.” Bây giờ những người đó toàn bộ đều lâm vào giấc mộng đẹp “một người đắc đạo”¹, đâu còn tâm tư mà chú ý một tiểu nhân vật như hắn.

Bất Giới hòa thượng lại dùng cái móng heo của gã cầm lên một miếng thịt, sau đó đổ một ngụm rượu lớn vào miệng, “Lâm tiểu tử, người cũng rất giỏi, nếu ban ngày chúng ta thực sự thi đấu, lão tử nói không chừng cũng phải bị thua thiệt trước người không ít.” Trận đấu ban ngày đã khiến Bất Giới hòa thượng nhìn tên tiểu bạch kiểm² trước mặt này bằng một con mắt khác.

Lâm Bình Chi khiêm tốn cười cười, “Là do Bất Giới tiền bối nhường nhịn văn bối mà thôi.”

Nguyên lai, tất cả sự việc xảy ra ban ngày đều là mưu kế của Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại, mà Lâm Bình Chi và Bất Giới hòa thượng thì chính là diễn viên chủ chốt. Cả đám võ lâm chính đạo cư nhiên đều bị bọn họ lừa giỡn xoay quanh, không biết nếu như Nhạc Bất Quần đang trầm mê trong mộng đẹp kia

biết được, toàn bộ quá trình đăng ngôi minh chủ đầy kích thích của y đều là do là Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân một tay chỉ đạo, liệu y có thể tức giận đến thổ huyết hay không đây.

“Ta nói Vô Ngân tiểu tử này, người dự tính chuẩn xác như thế cũng thật là lợi hại, làm sao người biết Nhạc Bất Quần nhất định sẽ phái Lâm tiểu tử lên đài, mà không phải chọn tên Lệnh Hồ Xung kia? Ta thấy võ công của tên Lệnh Hồ Xung kia cũng thật không sai, nghe nói gã chính là đồ đệ của Phong Thanh Dương lão gia tử đây, mà Độc cô cửu kiếm của gã cũng có thể coi như thiên hạ đệ nhất kiếm pháp.” Bất Giới hòa thượng đối với những việc phải động não này một chút cũng không hứng thú, nếu có gì không hiểu sẽ trực tiếp mở miệng hỏi.

Đan Vô Ngân cười cười nhấp một ngụm trà, “Nhạc Bất Quần là loại người có dự vọng khổng lồ chế mãnh liệt, mà bản chất của Lệnh Hồ Xung lại kiệt ngạo bất tuân, không phục quản giáo, trọng yếu nhất chính là uy tín của Lệnh Hồ Xung ở phái Hoa Sơn thật sự quá cao khiến cho Nhạc Bất Quần cảm thấy bị uy hiếp. Như vậy, Nhạc Bất Quần tuyệt đối sẽ không để cho Lệnh Hồ Xung có thêm cơ hội lập công, mà Lâm Bình Chi lại sắp trở thành con rể của y, dù luận về thân thế hay biểu hiện trước mặt y trước giờ đều mang đến cảm giác mềm yếu dễ khống chế. Vì vậy, Lâm Bình Chi hẳn là nhân tuyển tốt nhất để thay thế Lệnh Hồ Xung.” Đan Vô Ngân đem hiểu biết của bản thân đối Nhạc Bất Quần nói ra toàn bộ, khiến Bất Giới hòa thượng có chút đau đầu không thôi,

“Cả đám các người cũng thật là, cả ngày trong đầu đều quanh co lòng vòng nhiều thứ như thế, chẳng lẽ không thấy phiền sao!” Nói xong mấy lời bình phẩm kia, Bất Giới hòa thượng đã được thỏa mãn lòng hiếu kỳ liền dự định cùng nữ nhi bảo bối của mình tiếp tục bồi dưỡng tình cảm.” Nghi Lâm nha.... “

Bất Giới hòa thượng vẫn còn đang muốn nói gì đó, tiếng thông truyền của đệ tử canh gác bên ngoài đã vọng đến, “Giáo chủ, đại đệ tử phái Hoa Sơn Lệnh Hồ Xung cầu kiến!”

1/ Đang nói đến câu, “Một người đắc đạo gà chó thăng thiên”. Nghĩa là, trong nhà chỉ cần có một người tu thành chính quả đắc đạo lên tiên thì đám gà chó trong nhà cũng có thể lên trời. Ý chỉ, chỉ cần trong tập thể có một người nổi bật, đám người còn lại có thể được thơm lây, chia sẻ lợi ích.

2/ Tiểu bạch kiểm: tên mặt trắng, chỉ những kẻ có bề ngoài tuấn tú nhưng lại vô dụng, bại hoại.

54. Chương 54: Lại Gặp Lệnh Hồ Xung

Bất Giới hòa thượng vẫn còn đang muốn nói gì đó, tiếng thông truyền của đệ tử canh gác bên ngoài đã vọng đến, “Giáo chủ, đại đệ tử phái Hoa Sơn Lệnh Hồ Xung cầu kiến!”

Mọi người đều giật nảy cả mình, nhất là Lâm Bình Chi lại càng hốt hoảng hơn nữa, hắn lập tức chụp lấy áo choàng khoác lại lên người sau đó cấp tốc ẩn thân vào phía sau cây cột lớn trong đại sảnh. Mà Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân ngược lại giống như đã sớm dự tính việc Lệnh Hồ Xung sẽ xuất hiện ở đây, cả hai kín đáo liếc nhìn nhau đều thấy được nét tiểu ý châm biếm trong mắt đối phương. Đông Phương Bất Bại nói, “Thỉnh Lệnh Hồ Xung thiếu hiệp vào.”

Lệnh Hồ Xung vẻ mặt uể oải lê bước chân nặng nề đi đến, nhìn thấy Đông Phương Bất Bại liền quỳ xuống dập đầu, “Đông Phương giáo chủ, ta biết sư phụ ta có rất nhiều chỗ không đúng, thế nhưng ta vẫn hy vọng Đông Phương giáo chủ có thể tha cho sư phụ ta một lần, thả cho Hoa Sơn bọn ta một đường lui.”

Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đã đoán được Lệnh Hồ Xung nhất định sẽ đến tìm bọn họ, thế nhưng lại không ngờ rằng Lệnh Hồ Xung tới đây là muốn nói về những việc này.

Đan Vô Ngân cảm thấy mình rất vô tội trả lời Lệnh Hồ Xung, “Lệnh Hồ thiếu hiệp, Nhật Nguyệt thần giáo bọn ta và Nhạc chương môn của quý phái ngày xưa không oán giận đây không thù, nước giếng không phạm nước sông, vì sao người phải xin bọn ta tha cho hắn một cơ hội chứ?” Chẳng lẽ gã Lệnh Hồ Xung này đã đánh hơi được thứ gì đó, vì sao tình hình lại chẳng giống với suy đoán của bọn họ thế này.

Lệnh Hồ Xung ngẩng đầu lên nhìn Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân thật sâu, sau đó quay đầu sang bên cạnh nói, “Tiểu sư đệ, người ra đi, ta biết người ở nơi này.” Phương hướng Lệnh Hồ Xung nhìn đến

chính là vị trí mà Lâm Bình Chi vừa mới ẩn thân.

Thân thể Lâm Bình Chi nhất thời cứng đờ, sau đó thở dài một tiếng bước ra, hần chột phát vị đại sư huynh mà hần đã từng cho rằng chỉ cần dùng một mắt là đã có thể nhìn thấu, thật ra cũng không hề đơn giản.

“Đại sư huynh.” Đối với vị đại sư huynh luôn tùy tâm sở dục, tâm tính sinh động này Lâm Bình Chi quả thật rất kính nể, nhưng trong lòng đối với gã lại càng nhiều hơn mấy phần hâm mộ, hâm mộ sự hào hiệp của gã, lại nhất là hâm mộ sự tự do của gã.

Lệnh Hồ Xung cũng không để ý nhiều đến Lâm Bình Chi, cho dù gã biết tiểu sư đệ thật ra là có nỗi khổ trong lòng, thế nhưng gã vẫn không cách nào tiếp thu được sự thật hần đã phản bội phái Hoa Sơn, phản bội sư phụ.

“Đông Phương giáo chủ, Đan tổng quản, ta khẩn cầu các ngài buông tha sư phụ ta, buông tha phái Hoa Sơn.” Lệnh Hồ Xung vẫn quỳ gối như trước, dùng thái độ thẳng thắn mà tỉ mỉ thỉnh cầu Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân.

“Người đã biết cái gì?” Đông Phương Bất Bại nghĩ Đan Vô Ngân đã tính toán suốt cả ngày hần là vô cùng mệt mỏi rồi, mà cái tên Lệnh Hồ Xung này đến đây quấy rầy bọn họ khiến mọi việc càng thêm rối loạn, y thật sự không có tâm tư cùng Lệnh Hồ Xung quan co vòng vào nên lập tức dứt khoát hỏi ra.

Lệnh Hồ Xung cau mày một cái, “Ngay từ lúc sư phụ như có như không giật dây muốn ta và Doanh Doanh thân cận nhiều hơn, khi đó ta đã bắt đầu hoài nghi.” Lệnh Hồ Xung bắt đầu kể lại những phát hiện gần đây của hần.

Nguyên lai từ khi Lệnh Hồ Xung nghe lệnh Nhạc Bất Quần lên Hắc Mộc Nhai tặng lễ lại bị đuổi trở về, Nhạc Bất Quần đối với việc gã không tiến thêm một bước thân thiết với Nhậm Doanh Doanh tỏ ra vô cùng thất vọng thậm chí là tức giận, hơn nữa khắp phái Hoa Sơn lại lập tức truyền ra lời đồn Nhạc Linh San phải gả cho Lâm Bình Chi, khi đó Lệnh Hồ Xung đã cảm thấy không được bình thường.

Bởi vì Nhạc Bất Quần vẫn cho rằng Lệnh Hồ Xung là một người cầu thả không câu nệ tiểu tiết, nên có rất nhiều việc y cũng không phí tâm tư lừa gạt Lệnh Hồ Xung, thế nhưng tuy rằng Lệnh Hồ Xung tính tình tùy tiện nhưng lại có sức quan sát nhạy bén cực độ, chỉ với một vài sơ hở nhỏ nhỏ kia gã cũng đã cảm thấy sư phụ hình như có mưu đồ gì đó.

Có một lần Lệnh Hồ Xung đem suy đoán của mình nói với sư tổ Phong Thanh Dương đang truyền thụ võ công cho gã, liền khiến Phong Thanh Dương cảm thấy đây là chuyện vô cùng trọng đại.

Phong Thanh Dương tuy rằng đã quy ẩn giang hồ rất nhiều năm, thế nhưng là nguyên lão của phái Hoa Sơn, đối với các tin tức trên giang hồ vẫn không hề xa lạ. Lão cùng Lệnh Hồ Xung suy nghĩ rất lâu mới đưa ra được một kết quả, Lâm Bình Chi và Nhậm Doanh Doanh tính đi tính lại chỉ có một điểm tương đồng duy nhất —— bọn họ đều liên quan đến những thần công cái thế được giang hồ truyền tụng!

Lâm Bình Chi người kế thừa Lâm gia chí bảo Tịch tà kiếm phổ mà Đông Phương Bất Bại tu luyện Quỷ hoa bảo điển thì lại rất thương yêu Nhậm Doanh Doanh, Phong Thanh Dương liền nhớ đến khi Nhạc Bất Quần vẫn chưa trở thành chủ môn phái Hoa Sơn, có một lần ngẫu nhiên lão đã nhắc đến hai bộ thần công ấy trước mặt y, khi đó biểu tình của Nhạc Bất Quần thật sự khiến người ta có nhiều suy nghĩ sâu xa.

Lệnh Hồ Xung nghe xong phân tích của Phong Thanh Dương thì bắt đầu lưu ý đến hành động của Nhạc Bất Quần và Lâm Bình Chi, thậm chí bắt đầu nghe ngóng những tin tức liên quan đến Nhật Nguyệt thần giáo trên giang hồ. Sau đó, gã càng ngày càng phát hiện được nhiều điểm đáng ngờ.

Không nói đến tiểu sư muội vốn là thanh mai trúc mã của gã bỗng nhiên di tình biệt luyện, sư phụ lại còn đột nhiên phái mình hạ sơn ngay trước khi sự kiện trọng yếu như đại hội võ lâm được cử hành, hơn nữa người còn hạ lệnh mình nhất định phải tu luyện ở đúng địa điểm bên cạnh rừng cây kia, sau đó gã liền “vô tình gặp được” đám người của phái Hằng Sơn bị những kẻ thần bí giả trang thành đệ tử của Nhật Nguyệt thần giáo đuổi giết....

Đây hết thảy những mê vông bao trùm trên người Nhạc Bất Quần đều được hé mở, mà những manh mối đó đều chỉ thẳng đến hai thứ —— Tịch tà kiếm phổ và Quỷ hoa bảo điển .

Đương nhiên, hết thấy cũng chỉ là do Lệnh Hồ Xung hoài nghi, ở trong lòng của gã, Nhạc Bất Quần luôn luôn quang minh lỗi lạc, là mục tiêu mà gã sùng bái và phấn đấu đi theo. Từ trong nội tâm gã không thể tin rằng những toan tính không từ thủ đoạn kia sẽ xuất phát từ tay của Nhạc Bất Quần, thế nhưng, đến khi Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San đính hôn, gã đã xác nhận...

Phong Thanh Dương đã từng nói với Lệnh Hồ Xung, Tịch tà kiếm phổ và Quỷ hoa bảo điển tuy rằng đều là võ lâm tuyệt học, thế nhưng nếu muốn tu tập thì cũng phải trả một cái giá rất cao mà người bình thường không thể tiếp nhận — muốn luyện thần công, trước phải tự cung!

Mà một khi đã tự cung, đặc thù nam tính của kẻ đó sẽ dần dần thoái hóa, ví dụ như râu mép sẽ rụng dần, lông tơ trên thân thể cũng dần dần tiêu thất, thậm chí ngay cả khung xương, thanh âm đều sẽ phát sinh biến hóa.

Mà trước khi đại hội võ lâm bắt đầu một tháng, sau khi Lệnh Hồ Xung ra tay hỗ trợ đám người Định Nhân sư thái, bị Đông Phương Bất Bại âm thầm cách ly quay trở về, khi gã gặp mặt vị sư phụ đã cách biệt một tháng kia, gã bàng hoàng nhận ra sự thay đổi rất lớn trên người y, râu mép đã thưa đi rất nhiều, môi cũng mỏng hơn một ít, hơn nữa bình thường lại thấy bàn tay y vô thức tạo thành hình Lan Hoa Chỉ, hình như không khí xung quanh y cũng có thêm vài phần mềm mại đáng yêu... Hết thấy những dị trạng này đều nói lên một việc — sư phụ thực sự đã tu luyện Tịch tà kiếm phổ !

Hơn nữa, sau đó sư phụ đối với gã càng ngày càng xa cách và không tín nhiệm, bao gồm cả hành động lúc sáng không chọn nhân tuyển thích hợp nhất lên đài là gã mà chọn Lâm Bình Chi thân mật với y hơn, trong lòng của Lệnh Hồ Xung đã phải tiếp nhận đã kịch thật lớn, đây chính là sư phụ quang minh lỗi lạc mà gã sùng bái, kính nể sao...

Ngày hôm nay, trong khi toàn bộ phái Hoa Sơn đều cuồng hoan vui mừng, Lệnh Hồ Xung chợt phát hiện công thần lớn nhất là Lâm Bình Chi lại vắng mặt! Dựa vào ưu thế từ nhỏ lớn lên ở Hoa Sơn, đối với địa hình đường đi lý giải không phải tầm thường, hơn nữa Lâm Bình Chi thật ra cũng chưa ly khai được bao lâu, thế nên Lệnh Hồ Xung rất nhanh đã có thể âm thầm theo đuôi phía sau mà không khiến Lâm Bình Chi phát hiện. Khi nhìn thấy tiểu sư đệ có thể thoải mái tiến nhập tiểu viện mà đoàn người Đông Phương Bất Bại ngủ lại thì cái gì Lệnh Hồ Xung nên hiểu đều đã hiểu, sư phụ, uống cho người tự nhận thông minh một đời, chung quy lại bị người ta tính toán đến triệt để.

Mặc dù bị Nhạc Bất Quần cư xử bất công, lại gần như bị biến thành quân cờ để lợi dụng, trong lòng Lệnh Hồ Xung có thương tâm thế nào thì vẫn nhớ đến công ân nuôi dạy của sư phụ sư mẫu, nhất nhất vị sư chung thân vi phụ¹. Lệnh Hồ Xung đối Nhạc Bất Quần tựa như đối với cha ruột, tràn đầy cảm giác quyến luyến nhụ mậ², vì vậy khi gã đã hết sức rõ ràng phái Hoa Sơn hoàn toàn không phải đối thủ của Nhật Nguyệt thần giáo, thì Lệnh Hồ Xung dứt khoát muốn đến bái phỏng Đông Phương Bất Bại, nguyện ý nỗ lực bất kỳ giá nào để thủ hộ sự yên ổn của Hoa Sơn, của Nhạc Bất Quần.

Nghe Lệnh Hồ Xung hơi hột kể lại, Đan Vô Ngân thở dài, Nhạc Bất Quần, con người thật sự không thể không biết đủ nha, người đã từng có hai người đệ tử thật tốt, thế nhưng đều bị tư dục của người đẩy họ ra xa, không biết trong tương lai, ở bên cạnh người sẽ còn lại người nào đây.

“Nhạc Bất Quần đối với người như vậy, người vì sao còn muốn lấy ơn báo oán, chẳng lẽ người không biết hiện tại y đã không còn lý trí, cả con người đều chỉ nghĩ đến quyền thế, địa vị và thậm chí cả danh hiệu ‘Thiên hạ đệ nhất’ kia nữa?” Đông Phương Bất Bại thật tò mò hỏi, Nhạc Bất Quần đối với Lệnh Hồ Xung hoàn toàn không sánh được bản thân y đối với Tử Khiêm, vậy thì dựa vào cái gì khiến Lệnh Hồ Xung có thể trung thành tận tâm đến thế, đã đến tình cảnh thế này vẫn còn mạo hiểm muốn đến đây cầu xin cho Nhạc Bất Quần. (So sánh kiểu gì thế này)

Lệnh Hồ Xung tiêu sái cười hiệp cười, “Từ nhỏ ta đã là một cô nhi, được chính ta sư phụ và sư nương nuôi lớn, bọn họ đã dạy ta học chữ, tập võ luyện kiếm, công nuôi dưỡng không thể quên đi, ơn tri ngộ bất năng phụ rầy. Vô luận như thế nào, y đều là sư phụ của ta, phụ thân của ta, sống núi Hoa Sơn đã dưỡng dục ra ta, phái Hoa Sơn chính là quê hương nguồn cội suốt cả đời này của ta.”

Thấy một Lệnh Hồ Xung như vậy, những bất mãn trong lòng Đông Phương Bất Bại đối với gã đều tan thành mây khói, vô luận như thế nào, cái người tên Lệnh Hồ Xung này chính là một người biết nói nghĩa

khí, biết tri ân báo đáp³, Nhạc Bất Quần có thể lên làm sư phụ của Lệnh Hồ Xung chính là phúc khí một đời của y.

“Như vậy, người dựa vào cái gì cho là chúng ta sẽ đáp ứng thỉnh cầu buông tha Nhạc Bất Quần của người? Dù sao y cũng đã năm lần bảy lượt mạo phạm, vu oan Nhật Nguyệt thần giáo bọn ta, người phạm Thần giáo ta, dù cho gia cũng giết!” Sát khí phô thiên cái địa từ trên người Đông Phương Bất Bại tràn đến đè ép Lệnh Hồ Xung.

“Khụ khụ.” Sát khí cường liệt không chút nào che giấu sát khiến Lệnh Hồ Xung có chút không thể chịu được, khẽ ho khan, thế nhưng gã vẫn cố gắng mỉm cười, “Đông Phương giáo chủ, Lệnh Hồ Xung ta dù có bản lãnh gấp mười cũng không đủ khiến người đáp ứng thỉnh cầu của ta, ta chẳng qua là có một cái mạng quèn, hy vọng có thể đem nó đổi lấy sự bình an của sư phụ và phái Hoa Sơn.”

Sự chấp nhất của Lệnh Hồ Xung khiến mọi người động dung, “Vì cái tên Nhạc Bất Quần tiểu nhân hèn hạ kia, người cảm thấy đáng giá sao?” Tang tam nương vẫn luôn có vài phần kính trọng với những người có nghĩa khí, có chí hướng như thế. Nàng cũng là loại người tính tình ngay thẳng, vì thế cho dù Lệnh Hồ Xung có là kẻ địch của Nhật Nguyệt thần giáo, nàng cũng không nhận được khuyên bảo vài câu.

“Ta cho rằng đáng giá, ta cam tâm chấp nhận!” Nếu Nhạc Linh San có mặt ở chỗ này, thấy bộ dạng bây giờ của Lệnh Hồ Xung, nàng nhất định sẽ không cảm thấy Lệnh Hồ Xung cả ngày cả lờ phất phờ, không đáng tin, không thể làm được việc lớn như trước. Trên mặt Lệnh Hồ Xung lúc này hoàn toàn không còn sự ngây ngô và non nớt ngày thường mà là tràn đầy kiên định và cố chấp với tín niệm của mình.

“Đại giới.” Đông Phương Bất Bại nhìn Lệnh Hồ Xung, mặc dù biết không có khả năng thế nhưng y vẫn bất giác nghĩ đến Đan Vô Ngân, ban đầu là do Tử Khiêm kéo y lên khỏi vực sâu, đưa y đến thiên đường tốt đẹp. Như vậy liệu Lệnh Hồ Xung có phải hay không sẽ giống như Tử Khiêm, sẽ kéo Nhạc Bất Quần đang gặp cảnh ngộ tương tự như y trở về nhân gian? (Mèo bị sốc, sư đồ luyện niên hạ công? Cái cặp này thật ra mèo chưa từng ship, vậy sư nương Ninh Trung Tắc để đầu, sư muội Nhạc Linh San phải làm sao? Mèo không thích hạn người bội tình bạc nghĩa a)

Lệnh Hồ Xung sững sốt, lập tức lộ ra thần sắc hưng phấn, “Chỉ cần Đông Phương giáo chủ nguyện ý, ta có thể làm được bất cứ chuyện gì!” Lệnh Hồ Xung nói như đinh đóng cột, không hề có một chút do dự chút nào, thậm chí không hỏi Đông Phương Bất Bại muốn cái đại giới gì.

Hoặc là trong lòng Lệnh Hồ Xung không có gì có thể quan trọng hơn so với phái Hoa Sơn, so với Nhạc Bất Quần.

“Như vậy, nếu ta muốn người ép Nhạc Bất Quần hủy bỏ hôn sự của Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi, đồng thời nhường lại chức vị trưởng môn phái Hoa Sơn cho Lâm Bình Chi, vậy thì người có nguyện ý chấp hành không?” Thanh âm của Đông Phương Bất Bại phá lệ băng lãnh khiến Lệnh Hồ Xung không nhận được phải rung mình, gã lâm vào trầm tư và do dự thật lâu. Sư phụ gã cực khổ sở cầu nhiều năm như thế cũng không ngoài địa vị chí tôn kia và quyền thế trên gian hồ, hiện tại muốn người phải thoái vị e rằng.... Huống chi tiểu sư muội vẫn là thật lòng thích Lâm Bình Chi...

“Thế nào, không dám?” Đông Phương Bất Bại khinh miệt liếc nhìn Lệnh Hồ Xung, sau đó nói tiếp, “Hừ, địa phương của Nhật Nguyệt thần giáo ta sở hữu, làm sao có thể để người nói đến là đến, nói đi là đi. Nhưng nhìn ở phân lượng mấy phần nghĩa khí của người, bản tọa cứ giữ người lại một lần, quay về đi, lần tới sẽ không dễ dàng rời đi như vậy đâu.” Sau đó lôi kéo Đan Vô Ngân phẩy tay áo bỏ đi.

Lệnh Hồ Xung quỳ trên mặt đất có chút mê man nhìn đám người trong đại sảnh lướt ngang qua mặt gã, bỗng nhiên gã cảm thấy vô cùng thê lương, hiện tại chỉ còn một mình gã sao? Sư phụ, người đến tốt cùng là bị cái gì mê hoặc tâm thần làm ra nhiều việc sai trái đến vậy!

Từ từ, Lệnh Hồ Xung bình tĩnh lại, suy nghĩ của y cũng rõ ràng hơn lúc này rất nhiều.

Từ dưới đất đứng lên, đầu gối và cẳng chân của Lệnh Hồ Xung hơi có chút cảm giác tê cóng, nhưng gã vẫn không hề quan tâm đến, nhanh chóng tìm một giáo đồ Nhật Nguyệt thần giáo đang canh gác gần đó khách khí hỏi thăm, “Vị huynh đệ này, xin hỏi người biết Đông Phương giáo chủ và Đan tổng quản hiện tại ở nơi nào không?” Chuyện này vẫn là giải quyết càng sớm càng tốt, Lệnh Hồ Xung thậm chí không kịp đợi đến

hừng đông, ở ngay giữa đêm khuya liền cấp thiết muốn tìm Đông Phương Bất Bại, giải quyết sự việc trong lòng sớm được lúc nào gã sẽ yên tâm sớm lúc ấy, đối với sư phụ và phái Hoa Sơn cũng càng thêm có lợi.

Hộ vệ kia chần chờ một chút, nhưng vẫn nói, “Giáo chủ và tổng quản ngụ ở tây sương.”

Lệnh Hồ Xung cảm tạ gật đầu, căn cứ theo sự chỉ dẫn của hộ vệ đi tới mái tây của tiểu viện, gã vừa muốn gõ cửa đã chợt nghe được một ít thanh âm khiến người ta phải đỏ mặt xấu hổ.

“A... Ân a... Tử Khiêm... Nhanh lên một chút! Nhanh nữa!” Lệnh Hồ Xung thoáng cái liền nghe được thanh âm của Đông Phương Bất Bại, thế nhưng... mặt của Lệnh Hồ Xung có chút ửng hồng, thanh âm của Đông Phương giáo chủ thế nào lại như vậy...như vậy ...

1/ Nhất nhật vi sư chung thân vi phụ: một ngày là thầy suốt đời là cha.

2/ Nhụ mộ: tình cảm quần quýt yêu thương của con cái với cha mẹ.

3/ Tri ân báo đáp: Nhận ơn của người, báo đáp cho người.

55. Chương 55: Bức Người Nhường Ngôi

“A... Ân a... Tử Khiêm... Nhanh lên một chút! Nhanh nữa!” Lệnh Hồ Xung thoáng cái liền nghe được thanh âm của Đông Phương Bất Bại, thế nhưng... mặt của Lệnh Hồ Xung có chút ửng hồng, thanh âm của Đông Phương giáo chủ thế nào lại như vậy...như vậy ...

Rất nhanh sau đó gã lại nghe được thanh âm của Đan Vô Ngân, thế nhưng thanh âm này rõ ràng cũng không giống với ngày thường, rõ ràng là trầm khàn hơn rất nhiều, lại so với sự ôn nhu thường thấy có thêm vài tia nuôn chiều “Tuân lệnh, Đông Phương của ta.” Sau đó từng trận âm thanh thổ dốc khiến người khác mặt đỏ tim đập nhanh chóng truyền đến, kèm theo là tiếng rên rỉ nhỏ vụng, tiếng da thịt chạm nhau.....Cho dù Lệnh Hồ Xung cũng không hảo nam sắc, thế nhưng đã hành tẩu trên giang hồ mấy năm nay, gã cũng biết trên thế giới này có một số nam nhân là thích nam nhân, xem ra Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân cũng là hai người trong số đó. Nghĩ đến vài lần gặp mặt trước đó với Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, Lệnh Hồ Xung bỗng nhiên hiểu ra, đương sơ chỉ cảm thấy cảm tình giữa hai người kia thật sự quá tốt, hiện tại xem ra, sợ rằng lúc đó hai người kia cũng đã là một đôi rồi.

Cho dù tâm trí có thành thực hơn nữa, Lệnh Hồ Xung dù sao vẫn là gã thiếu niên hai mươi tuổi huyết khí phương cương, đối mặt với loại chuyện này sẽ có không ít nhu cầu bản năng không thể kềm chế. Mặt gã trở nên đỏ bừng, tay chân luống cuống muốn xoay người bỏ chạy, dù chuyện có trọng yếu hơn nữa thì để sáng mai tới cũng vẫn kịp. Trong lòng Lệnh Hồ Xung không ngừng khuyên giải bản thân như thế, nhưng thật ra thì vẫn là do gã không có ý tứ muốn quan sát đông cung sống của hai người kia mà thôi.

Không ngờ, Lệnh Hồ Xung vừa xoay người, cửa phòng cũng vừa được mở ra, Lệnh Hồ Xung hơi xoay người lại thì kinh ngạc thấy Đan Vô Ngân áo mũ chỉnh tề đang ngồi nghiêm chỉnh trên thư trác trong phòng, mà chủ nhân của thanh âm kiều mị lúc này – Đông Phương Bất Bại lại không thấy hình bóng.

Hiếu kỳ thì vẫn hiếu kỳ, thế nhưng Lệnh Hồ Xung tự nhiên sẽ không ngốc đến mức không biết giữ miệng, vậy nên gã trấn định ôm quyền cùng Đan Vô Ngân, “Đan tổng quản, tại hạ đã suy nghĩ thật lâu, quyết định tuân theo phân phó của Đông Phương giáo, tại hạ nguyện ý dùng toàn lực ủng hộ tiểu sư đệ tiếp nhận chức vị chủ môn, chỉ cần các vị tuân thủ cam kết kia.” Chỉ cần sư phụ bình an, phái Hoa Sơn yên ổn, như vậy để tiểu sư đệ từng là nạn nhân lớn nhất làm chủ môn thì có tính là gì đâu.

Đan Vô Ngân gật đầu, “Được rồi, vậy thì cứ như thế mà làm, a... sắc trời cũng không còn sớm, Lệnh Hồ thiếu hiệp cũng nên đi nghỉ sớm đi... Trước hết người cứ quay về, còn công việc cụ thể ta sẽ để Bình Chi báo cho người khi đến thời điểm.”

Lệnh Hồ Xung sau khi gật đầu xoay người ly khai, giữa hai lông mày của gã mang theo vài phần nghi hoặc, vì sao hắn luôn cảm thấy Đan tổng quản giống như đợi không kịp muốn đuổi hắn đi thế này?

Lệnh Hồ Xung vừa rời khỏi, Đan Vô Ngân cũng không kịp kiểm tra xem cửa có khóa chặt hay không, trực tiếp ngã dài ra sau lưng ghế sau đó nhìn xuống hạ thân bên dưới vẫn đang xiêm y xộc xệch, ngoài ra, bên dưới ấy, vẫn còn một người nữa, “Đông... Đông Phương, đứng lên!”

Thanh âm mơ hồ của Đông Phương Bất Bại từ dưới bàn truyền đến, “Không muốn.”

Đan Vô Ngân rất muốn kéo Đông Phương Bất Bại lên, thế nhưng lại bị động tác của y khiến cho cả người mềm yếu vô lực, chỉ có thể nắm chặt tay cầm của chiếc ghế đang ngồi, thẳng đến khi khoái cảm tới hậu kìa bộc phát.....

“A... Đông Phương!” Đan Vô Ngân ngửa đầu ra phía sau, hầu kết trên cổ không ngừng di động khó khăn kèm nén tiếng thét chói tai.

Đông Phương Bất Bại đắc ý cười, hơi gãi nhẹ nơi nào đó của Đan Vô Ngân rồi mới đứng lên, dùng động tác tùy tiện nhưng lại khơi lên phong tình vạn chủng mà cử động đầu lưỡi liếm sạch dịch thể khả nghi nơi khóe miệng, sau đó uyển chuyển ngời trên đùi của Đan Vô Ngân, đôi tay ôn thuần như đoan ngọc thì khéo léo vòng qua cổ của hắn, “Phu quân, biểu hiện của thiếp như thế nào?”

Đan Vô Ngân vẫn chưa thể phục hồi lại từ kích thích mãnh liệt kia, phải qua hơn nửa ngày sau mới khôi phục lại một điểm ý thức, một hơi đem Đông Phương Bất Bại đang như có như không mê hoặc hắn lật người lại, sau đó “Ba, ba, ba” đánh mạnh vào cái mông nhỏ kia ba cái.

Đông Phương Bất Bại đã bao giờ bị người khác đối đãi như thế, nếu không phải người động thủ là Đan Vô Ngân, chỉ sợ ngân châm của y đã sớm kết liễu đối phương. Nhưng cũng chính vì người động thủ là Đan Vô Ngân nên y lại không hề cảm thấy tức giận, trái lại trong cơ thể lại bùng lên một loại khoái cảm khác lạ, khiến y nhin không được phát ra tiếng rên rỉ, “A... Tử Khiêm, người là đang muốn... làm gì?”

Đan Vô Ngân vừa ra tay đánh mông Đông Phương Bất Bại xong liền hối hận, lập tức dùng tay nhẹ nhàng xoa nắn vuốt ve địa phương vì bị đánh mà ửng đỏ kia, cử động như thế lại càng khiến Đông Phương Bất Bại khó có thể ức chế, “Đông Phương, người không cần như vậy, ủy khuất người ta sẽ đau lòng?” Giọng của Đan Vô Ngân có chút khàn khàn, tuy rằng quá trình vừa rồi khiến hắn có cảm giác vô cùng mãnh liệt, thế nhưng hắn cũng không hy vọng Đông Phương vì muốn lấy lòng hắn mà ủy khuất bản thân.

Đông Phương Bất Bại ủy khuất cắn cắn làn môi, “Tử Khiêm, người không thích sao?” Trên đông cung đồ không phải đã vẽ là người được hầu hạ sẽ thật cao hứng sao, hừ, dám gạt ta, ngày mai ta sẽ phái người đến thiêu sống cái gã vẽ ra quyền hoàng thư! kia, Đông Phương Bất Bại hơi nheo mắt lại.

Nhìn biểu tình Đông Phương Bất Bại như thế, Đan Vô Ngân đành thở dài đầu hàng, “Thích, làm như vậy khiến ta vô cùng thoải mái, thế nhưng ta vẫn không thích người làm như vậy.” Hắn luôn cảm khiến Đông Phương phải làm việc đó là vô cùng ủy khuất y.

Đông Phương Bất Bại từ trước đến nay luôn là Đan Vô Ngân nói cái gì thì chính là cái đó, bởi vậy nhu thuận gật đầu, “Ừ, ta đã biết.” Sau đó giơ lên hai mắt ướt át, “Tử Khiêm, ta còn muốn.”

Đan Vô Ngân nhìn gương mặt bởi vì vừa trải qua vận động mãnh liệt mà đỏ ửng của Đông Phương Bất Bại cảm thấy vô cùng gợi cảm, vươn tay khẽ捏 mũi y, “Thế nào, vừa rồi người chưa thỏa mãn sao?”

Không đề cập tới cái này còn hoàn hảo, vừa nhắc đến đã khiến Đông Phương Bất Bại tức giận, vừa rồi rõ ràng y và Tử Khiêm đang đùa giỡn rất vui vẻ, thế nhưng cái gã Lệnh Hồ Xung kia, đêm hôm khuya khoắt mà còn không đi ngủ, lại chạy đến trước cửa phòng người khác mà đi qua đi lại, khiến cho hai người bọn họ chỉ đàn vối vơ kết thúc, khiến y khó chịu muốn chết.

“Tử Khiêm ~.”

Thấy Đông Phương Bất Bại như vậy, Đan Vô Ngân đã biết nếu hắn tiếp tục trêu đùa sẽ khiến đối phương nổi giận, vì vậy đành giơ tay đầu hàng, “Được rồi được rồi, phu nhân của ta, vì phu nhân hầu hạ người ngủ!”

Tiếp theo, lại là một đêm không ngủ.....

Sáng sớm hôm sau, bởi vì đêm qua tham vui đến tận lúc hừng đông mà cả Đông Phương Bất Bại lẫn Đan Vô Ngân đều ngủ đến khi mặt trời lên cao mới rời giường, sau khi rửa mặt thay quần áo xong đi đến nhà ăn thì thấy tất cả mọi người đã chờ ở đó, Tang tam nương lại càng trực tiếp dùng ánh mắt mập mờ quét qua quét lại trên người Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân.

Trong mấy ngày nay, bởi vì trong lúc bọn họ thương nghị không ngừng đề cập đến Tịch tà kiếm phổ và Quỷ hoa bảo điển, bởi vậy Tang tam nương đã sớm biết nguyên lai Đông Phương Bất Bại vốn được cho

rằng là kẻ nằm trên lại bị vây phía dưới, sau khi trải qua kinh ngạc ngẩn ngui, Tang tam nương lại trở nên vô cùng hiếu kỳ với hồ động của Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân trong lúc đó.

Trước đây, khi mọi người đều cho rằng Đan Vô Ngân là người phía dưới, Tang tam nương nghĩ nhất định là do sự ôn nhu của Đan Vô Ngân mới có thể đỡ động Đông Phương Bất Bại, hiện tại xem ra, sự thật khẳng định không chỉ như vậy. Nàng nhảy bén thấy được vết tích trên cổ áo Đông Phương Bất Bại, trong mắt Tang tam nương lại càng thêm rực cháy ngọn lửa kiên định, một ngày kia, nàng nhất định phải biết rõ ràng “ân oán tình cừ” trong lúc đó của Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân!

Cho dù đã không còn xa lạ, thế nhưng đối với ánh mắt xâm lược của Tang tam nương Đan Vô Ngân vẫn thật sự ăn không tiêu, “Khụ khụ, Tang tam tử, tử không dùng cơm sao?” Hiện tại đã trễ lắm rồi, bữa cơm này đại khái không thể tính là điểm tâm.

“Ta nhìn các ngươi là đã đủ no rồi.” Tang tam nương bất giác thốt ra, sau đó mới phản ứng được che kín miệng, lập tức cúi đầu khoác lên một bộ dáng thực nữ ăn uống nhỏ nhẹ, không hề để ý đến mấy luồng ánh mắt kinh ngạc đang chiếu thẳng vào nàng.

May là Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân có tố chất tâm lý cũng vô cùng cường hãn, nghe xong lời nói của Tang tam nương cả hai cũng chỉ khựng lại một chút, sau đó lắc đầu cười khổ, Tang tam nương dạo này...thực sự là...

Điểm tâm qua đi, Lệnh Hồ Xung và Lâm Bình Chi tối qua đã trở về cùng quay trở lại, “Đông Phương giáo chủ, tại hạ muốn biết rõ kế hoạch của mọi người.” Sau khi trải qua một đêm tự hỏi, trong lòng Lệnh Hồ Xung bây giờ rất bình tĩnh.

—————Phân cách tuyến tâm tư Lệnh Hồ Xung—————

Đêm qua tuy rằng khi nói chuyện với Đan Vô Ngân biểu tình của Lệnh Hồ Xung rất kiên định, thế nhưng trong lòng của gã vẫn tràn đầy bàng hoàng, gã luôn cảm thấy mình làm như vậy là phản bội phái Hoa Sơn, phản bội sư phụ. Thế nhưng nếu không làm như vậy, khi phái Hoa Sơn phải đối đầu với một cường địch như Nhật Nguyệt thần giáo, thì sợ rằng một ít nguyên khí mà phái Hoa Sơn phải thật vất vả mới có thể hồi phục sẽ bị đánh tan hoàn toàn.

Đợi đến khi tia sáng ban mai đầu tiên chiếu đến trên mặt Lệnh Hồ Xung, gã nhắm mắt yên lặng tỉ mỉ nghe thanh âm tràn ngập sức sống và phấn chấn của đám đệ tử Hoa Sơn, cảm thụ toàn bộ bầu không khí vui sướng bình yên của sông núi Hoa sơn thì trong lòng lại yên tĩnh dị thường.

Tuy rằng gã biết sư phụ một lòng muốn đem Hoa Sơn phát dương quang đại, thậm chí vì vậy mà không từ thủ đoạn, thế nhưng làm sai vẫn là làm sai, không có lý do gì có thể dĩ che giấu sự thật này, đã sai lầm thì phải tiếp nhận sự trừng phạt, cho dù sư phụ là chủ môn Hoa Sơn cũng không thể tránh được.

—————Phân cách tuyến tâm tư Lệnh Hồ Xung—————

“Trực tiếp ép Nhạc Bất Quần thoái vị là được rồi.” Đông Phương Bất Bại nói rất nhẹ nhàng, đương sơ y đã đoạt được chức vị giáo chủ Thần giáo như thế, tuy rằng hiện tại đã khối hận, thế nhưng phương pháp này quả thực dùng rất tốt.

Lệnh Hồ Xung lộ vẻ khó xử, muốn gã chỉ kiếm về phía sư phụ thì thật sự gã không làm được, “Đông Phương giáo chủ, liệu còn có biện pháp khác không?” Lệnh Hồ Xung cơ hồ là ôm tâm tư liều mạng mà hỏi.

“Có, Nhạc Bất Quần chết.” Đông Phương Bất Bại nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại phảng phất như ý đặc biệt mong muốn Lệnh Hồ Xung có thể chọn lựa biện pháp thứ hai.

Lệnh Hồ Xung cười khổ, “Đông Phương giáo chủ, tại hạ đã biết, tại hạ sẽ phối hợp tiểu sư đệ ép sư phụ thoái vị.” Sau đó Lệnh Hồ Xung nghiêm sắc mặt, “Thế nhưng, tại hạ cũng có yêu cầu.”

Ồ, lá gan không nhỏ, cũng rất thông minh, sau khi biết được điểm mấu chốt mới đưa ra yêu cầu, Đông Phương Bất Bại thiêu thiêu mi, ý bảo Lệnh Hồ Xung nói tiếp.

“Đầu tiên, tại hạ mong rằng sau khi tiểu sư đệ trở thành chủ môn thì phải thật lòng suy tính vì Hoa Sơn, không nên làm bất cứ việc gì bất lợi cho phái Hoa Sơn.” Lệnh Hồ Xung nói ra yêu cầu mà gã đã mất cả đêm để suy nghĩ.

“Thứ hai, ta sẽ thỉnh cầu Phong Thanh Dương sư thúc tổ tái xuất giám sát tiểu sư đệ, nếu có một ngày tiểu sư đệ có ý định gây rối gì, sư thúc tổ có quyền tước đoạt chức trưởng môn của hắn.”

Hai yêu cầu trên đều rất hợp lý, không hề quá phận, hơn nữa Đông Phương Bất Bại muốn Lâm Bình Chi leo lên bảo tọa trưởng môn cũng không phải là muốn lợi dụng phái Hoa Sơn để làm chuyện gì, bởi vậy rất thoải mái đáp ứng. Chính vì vậy cũng khiến Lệnh Hồ Xung có thể thở dài một hơi, xem ra Nhật Nguyệt thần giáo đúng là thật sự không có tính toán không tốt gì với phái Hoa Sơn.

Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân từ trước đến nay đều hành sự theo lối sấm rền gió cuốn, nếu đã quyết định xong kế hoạch, vậy thì cứ tức khắc thực hành là tốt rồi.

Lệnh Hồ Xung và Lâm Bình Chi lại lén lút trở về Hoa Sơn, âm thầm không dấu vết liên lạc những đệ tử có quan hệ tốt, chuẩn bị kế hoạch đoạt vị.

Đại đệ tử, nhị đệ tử, tiểu đệ tử nổi bật nhất của phái Hoa Sơn đều đã kết thành đồng minh, vì cùng một mục đích mà phấn đấu, điều này khiến cho phái Hoa Sơn vốn cũng không phải đoàn kết như một khối đồng thiết thoắt cái đã bị cạy ra rồi.

Đợi đến khi Nhạc Bất Quần và Ninh Trung Tắc phát hiện mọi chuyện không đúng muốn vặn hỏi thì đã không còn kịp nữa, hơn bốn phần năm đệ tử phái Hoa Sơn đã đi theo sau Lệnh Hồ Xung, Lao Đức Nặc và Lâm Bình Chi quỳ gối trước cửa phòng của Nhạc Bất Quần thỉnh cầu y thoái vị. Mà một phần năm đệ tử còn lại trung thành với Nhạc Bất Quần đang gặt gao bảo vệ xung quanh y, căm tức nhìn những ...kẻ phản bội đang ở bên ngoài.

“Xung nhi, Lao Đức Nặc, Bình Chi, vì sao?” Nhạc Bất Quần cảm thấy rất đau lòng, ba đệ tử bản thân y coi trọng, tín nhiệm nhất lại đều liên thủ đối phó bản thân.

1/ Hoàn thư: sách cấm, sách miêu tả chuyện quan hệ nhạy cảm.

56. Chương 56: Nội Tâm Của Nhạc Bất Quần

“Xung nhi, Lao Đức Nặc, Bình Chi, vì sao?” Nhạc Bất Quần cảm thấy rất đau lòng, ba đệ tử bản thân y coi trọng, tín nhiệm nhất lại có thể liên thủ đối phó bản thân.

Thấy biểu tình thất vọng của Nhạc Bất Quần, trên mặt của Lệnh Hồ Xung cũng vụt thoáng qua vẻ bất nhẫn, thế nhưng biểu tình đó trong nháy mắt đã tiêu thất, bị gã che giấu thật sâu dưới đáy lòng, “Sư phụ, là người đã làm quá nhiều chuyện sai lầm, nếu chúng ta còn không ngăn cản người, và phái phái Hoa Sơn ta ắt hẳn sẽ lâm nguy.” Lệnh Hồ Xung thở dài, mấy hôm nay gã bắt đắc dĩ cùng Lao Đức Nặc và Lâm Bình Chi cấp tốc lôi kéo phe cánh, vốn bản thân gã cho rằng chuyện này sẽ rất khó khăn, sẽ nhượng gã có thêm một ít thời gian sắp xếp cho sư phụ, sư mẫu, nhưng thật sự không ngờ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, phần lớn đệ tử Hoa Sơn đã cúi đầu nghe lệnh bọn hắn. Lệnh Hồ Xung không khỏi may mắn vì mình đã kịp thời phát hiện và lựa chọn đúng cách giải quyết, nếu gã chần chờ thêm một đoạn thời gian nữa, sợ rằng chỉ dựa vào hai người Lao Đức Nặc và Lâm Bình Chi đã có thể phái Hoa Sơn nháo đến trời long đất lở rồi.

Ninh Trung Tắc so với Nhạc Bất Quần càng không thể khống chế được tâm tình hơn, xoay người lại rút ra bảo kiếm, “Xung nhi, ngươi không hối hận sao?” Ninh Trung Tắc nhìn gã đệ tử mà từ trước đến nay nàng vẫn xem như con trai ruột, hỏi một câu cuối cùng.

“Sư nương, ta không thể mở to mắt nhìn cơ nghiệp trăm năm của phái Hoa Sơn hủy ở trên tay sư phụ.” Đối với sư nương luôn yêu thương mình, bây giờ phải đối mặt chỉ kiếm về nhau, trong lòng Lệnh Hồ Xung nổi lên hàng loạt đau đớn chua xót, hết thấy những chuyện này đều là vì... cái gì...

“Những tên xấu xa này, tránh ra, để ta đi vào!” Bên ngoài tiểu viện bị đám người Lệnh Hồ Xung bao vây chặt chẽ, bỗng nhiên truyền đến tiếng cãi vã, là giọng của Nhạc Linh San!

Lệnh Hồ Xung khựng lại, sau đó nghe được Lao Đức Nặc phân phó, “Để tiểu sư muội vào đi, cũng để cho nàng nhìn rõ phụ thân mà nàng luôn sùng bái đến tột cùng là loại người như thế nào.” Sau đó Nhạc Linh San quần áo xốc xếch, vẻ mặt lo lắng chạy vọt vào.

Sau khi Nhạc Linh San nhìn thấy ba người đang đứng đối lập với Nhạc Bất Quần và Ninh Trung Tắc, nàng trợn to hai mắt khó có thể tin hết lời, “Đại sư huynh, nhị sư huynh, tiểu Lâm tử, các người đang làm gì?” Thấy người ca ca mà mình đã từng yêu, từng kính trọng nhất cùng vị hôn phu hiện tại lại cùng nhau đối phó phụ mẫu mình, Nhạc Linh San nhất thời cảm thấy như đất trời rung chuyển, thế giới này bị làm sao vậy, đến tột cùng chuyện gì đã xảy ra?

“Tiểu sư muội!” Thấy biểu tình của Nhạc Linh San, Lệnh Hồ Xung lo lắng tiến lên muốn đỡ lấy thân hình có chút run rẩy của nàng, thế nhưng vừa chạm đến lại bị nàng đẩy ra, “Cút ngay, tên phản đồ người không được đụng vào ta!” Trong mắt Nhạc Linh San hàm chứa nước mắt chạy phía sau Nhạc Bất Quần và Ninh Trung Tắc, cũng giống như phụ mẫu nàng rút kiếm chỉ vào đám người Lệnh Hồ Xung.

“Vi sư tự nhận đối đãi các người không tệ, các người tại sao muốn phản bội ta.” Nhạc Bất Quần hiện tại đã bình tĩnh lại, đem Nhạc Linh San và Ninh Trung Tắc bảo vệ phía sau, sau đó chất vấn ba người Lệnh Hồ Xung.

Người đầu tiên nói chuyện là Lâm Bình Chi, “Sư phụ, nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm. Người nghĩ rằng ta không biết năm đó khi Lâm gia ta bị diệt môn, giữa lúc ta bị Mộc Đà Phong truy sát thì lại có thể “xảo ngộ” cùng mọi người chính là kết quả do sư phụ tử mĩ an bày sao? Người nghĩ rằng ta không biết người khổ tâm tính toán muốn chiếm lấy Tịch tà kiếm phổ của Lâm gia sao? Người thật sự nghĩ rằng ta không biết người đem sư tỷ gả cho ta là vì muốn ta tự nguyện đem Tịch tà kiếm phổ giao cho người sao?”

Nhạc Linh San vẫn còn quá trẻ, tuy nàng biết mình phụ thân mình rất có hứng thú với đồ vật gì đó của Lâm Bình Chi, nhưng nàng luôn cho rằng mạng của Lâm Bình Chi là do bọn họ cứu, phụ thân muốn Lâm Bình Chi dâng tặng cái gì đó cũng không có gì quá đáng. Thế nhưng Ninh Trung Tắc thì không giống nàng.

Là sư muội của Nhạc Bất Quần, sư huynh nàng biết Tịch tà kiếm phổ nàng làm sao có thể không biết, nghĩ tới câu nói lưu truyền trên giang hồ kia “Muốn luyện thần công, trước phải tự cung”, lại nghĩ tới mấy ngày nay, ngay cả lúc ngủ Nhạc Bất Quần đều mặc trung y, những cử chỉ thân mật ngày xưa giữa phụ thê cũng không xảy ra nữa, sắc mặt nàng kịch biến, quay đầu nhìn về phía Nhạc Bất Quần đang mặt xám mảy tro, “Sư huynh, người...” Thực sự luyện Tịch tà kiếm phổ sao...

Nhạc Bất Quần ngàn tính vạn tính nhưng cũng không tính ra được tên tiểu đệ tử Lâm Bình Chi luôn mặc y xoa nắn này lại có thể hiểu rõ việc năm đó đến thế, hơn nữa hắn còn có thủ đoạn có thể bức bách y đến hoàn cảnh này. Nhìn những ánh mắt khinh thường của đám đệ tử đang đứng đối diện, cùng vẻ mặt sững sốt khó tin của những đệ tử đang đứng cạnh y, Nhạc Bất Quần biết, đại thế đã mất.

Làm chứng môn phái Hoa Sơn, lại có thể hèn hạ lừa gạt loại công pháp tà ma từ trong tay đồ đệ, thậm chí còn không chút do dự tu luyện, nếu chuyện này truyền tới tai của người giang hồ chẳng khác nào hung hăng giáng một cái tát vào thể diện của phái Hoa Sơn. Nguyên lai kiếm pháp của Hoa Sơn, một trong Ngũ Nhạc kiếm phái lại không sánh bằng võ công của đám tà ma ngoại đạo, bằng không chứng môn phái Hoa Sơn vì sao phải bắt chấp tất cả để lừa gạt về mà tu luyện.=

Nhìn thái độ của Ninh Trung Tắc đã bầu bạn bên mình mấy thập niên, Nhạc Bất Quần thở dài thật sâu, y không hề hối hận với những việc đã làm, thế nhưng y vẫn cảm thấy có lỗi với người phụ nữ đã là sư muội của y, là thê tử, cũng là mẫu thân của con gái y.

Nhạc Bất Quần lấy hết dũng khí muốn kéo tay của Ninh Trung Tắc, thế nhưng Ninh Trung Tắc lại theo bản năng né tránh khiến y phải ngượng ngùng thu tay về. Trong mắt Nhạc Bất Quần hiện lên một tia thương tâm nhưng rất nhanh liền che giấu xuống, “Như vậy, Xung nhi, Lao Đức Nặc, các người tại sao phản bội ta?” Mặc dù biết bản thân nhất định phải thua, thế nhưng Nhạc Bất Quần vẫn có chút không cam lòng, nếu như không có bọn họ, chỉ dựa vào một mình Lâm Bình Chi nhất định sẽ không có khả năng bức mình vào hoàn cảnh thế này.

Hướng hồ y tự nhận không làm gì có lỗi với Lệnh Hồ Xung và Lao Đức Nặc, vì sao bọn họ lại cùng Lâm Bình Chi đối phó bản thân, lẽ nào tình nghĩa sư đồ nhiều năm như vậy lại kém thời gian ở chung ngắn ngủi của bọn họ và Lâm Bình Chi sao.

“Sư phụ, ta thật thích tiểu sư đệ, nguyên bản ta chỉ muốn ở bên cạnh nhìn hắn hạnh phúc là tốt rồi, thế

nhưng không ngờ rằng người lại làm ra loại chuyện này, người đã làm cho ta quá thất vọng rồi!” Lao Đức Nặc vô cùng đau đớn nói, Lâm Bình Chi nghe mà thân hình lại run nhè nhẹ. Tất cả mọi người đều cho rằng Lâm Bình Chi cảm động vì sự chân thành của Lao Đức Nặc mà không biết Lâm Bình Chi đang nhin cười rất vất vả, Đan tổng quản bịa lý do này thật sự là...

Mà lý do của Lệnh Hồ Xung rất chân thực cũng rất đơn giản, “Sư phụ, người năm lần bảy lượt lợi dụng Nhật Nguyệt thần giáo, bắt Nhật Nguyệt thần giáo phải chịu tiếng xấu thay cho người, đến giờ đã khiến Đông Phương Bất Bại rất giận rồi, Doanh Doanh từng lên truyền tin tức cho ta, nàng nói Nhật Nguyệt thần giáo đã chuẩn bị xong kế hoạch giáo huấn phái Hoa Sơn. Sư phụ, nếu chúng ta đối đầu cùng Nhật Nguyệt thần giáo, thật không khác gì lấy trứng chọi đá.” Tuy rằng nói ra những lời như thế khiến cho bản thân có vẻ rất nhu nhược, nhưng Lệnh Hồ Xung biết Nhật Nguyệt thần giáo tuyệt đối có thực lực này.

Lệnh Hồ Xung trước đây đã từng đi qua Hắc Mộc Nhai, lúc đó gã đã rất ngạc nhiên trước cách thức tổ chức nghiêm mật, thưởng phạt phân minh của Nhật Nguyệt thần giáo, còn có sự sùng bái cuồng nhiệt đối với Đông Phương Bất Bại của toàn thể giáo chúng, hơn nữa Đông Phương Bất Bại còn là võ lâm đệ nhất cao thủ. Bởi vậy nếu Nhật Nguyệt thần giáo thật sự muốn tính toán với phái Hoa Sơn, bọn hắn phải thua không thể nghi ngờ, gã tuyệt đối không thể mở to mắt nhìn sư phụ đem phái Hoa Sơn đẩy vào hố lửa, trở thành công cụ để Nhật Nguyệt thần giáo giết gà dọa khỉ.

Nhạc Bất Quần cười khổ, đây chính là lý do mình bị phản bội sao, mình bây giờ sợ rằng đã bị mọi người xa lánh rồi.

Bỗng nhiên, Nhạc Bất Quần cảm thấy bàn tay bị người nắm lấy, y cúi đầu nhìn thì thấy một bàn tay vô cùng quen thuộc, bàn tay kia đã từng trơn mềm nhẵn nhụi, sau lại vì y mà xuất hiện từng đạo, từng đạo vết chai, “Sư muội.” Trong sát na, đáy lòng của Nhạc Bất Quần nổi lên vô hạn nhiệt huyết, y vẫn không đơn độc!

Vừa rồi khi Ninh Trung Tắc tránh né tay của Nhạc Bất Quần, khi thấy ánh mắt bị tổn thương của y liền lập tức hối hận, nàng không phải là cố ý né tránh, đó chẳng qua là do nàng vẫn còn chìm trong khiếp sợ mà vô thức phản ứng. Hiện tại thấy biểu tình tâm như tro tàn của Nhạc Bất Quần, Ninh Trung Tắc vô cùng đau lòng, người đã từng là sư huynh hăng hái, là phu quân đáng tin cậy của nàng, hiện tại chỉ là một nam nhân đáng thương bị người bên cạnh mình phản bội. Tuy rằng Ninh Trung Tắc biết rõ, lỗi lầm lớn nhất là do Nhạc Bất Quần gây ra, thế nhưng nàng vẫn không nhin được ném cho ba người Lệnh Hồ Xung một ánh mắt phẫn hận.

“Bây giờ các người muốn thế nào?” Cầm tay của Ninh Trung Tắc, Nhạc Bất Quần đột nhiên cảm giác được tình huống hiện tại cũng không khiến cho người ta phải tuyệt vọng đến vậy, tối thiểu, vẫn còn có người cam tâm ở lại bầu bạn cùng y.

Nhìn Nhạc Bất Quần vừa từ trạng thái chán nản tỉnh lại, trong lòng Lệnh Hồ Xung âm thầm vui vẻ, mặc dù đã đi tới bước này, thế nhưng gã tuyệt đối không hy vọng sư phụ của mình không thể gượng dậy nổi, “Sư phụ, thỉnh người thoái vị, cứ để tiểu sư đệ kế thừa phái Hoa Sơn, hắn nhất định có thể đem khí thế của phái Hoa Sơn phát dương quang đại.”

“Hừ, Xung nhi, thật không ngờ người đã lớn như vậy nhưng vẫn quá ấu trĩ, người cho rằng Lâm Bình Chi xem ta như kẻ thù sẽ có thể thật lòng suy nghĩ vì phái Hoa Sơn sao.” Thật không ngờ Lệnh Hồ Xung sẽ để cho Lâm Bình Chi nhậm chức trưởng môn, Nhạc Bất Quần có chút cảm giác hận sắt không thành thép mà mắng gã.

“Nếu như là do ta đảm bảo thì sao?” Nhạc Bất Quần kinh ngạc xoay đầu lại, “Phong Thanh Dương, Phong sư thúc tổ!” Vì sao sư thúc tổ sẽ đồng ý để Lâm Bình Chi làm trưởng môn chứ, chẳng lẽ người không quan tâm đến tiền đồ của phái Hoa Sơn? Nếu đem phái Hoa Sơn giao cho Lâm Bình Chi, nhờ hắn đem toàn bộ oán thù tích tụ trút lên các đệ tử Hoa Sơn thì phải làm sao bây giờ!

Phong Thanh Dương từ chỗ Lệnh Hồ Xung đã biết rõ những chuyện tốt của Nhạc Bất Quần, nghĩ đến việc lão đã từng vô cùng xem trọng Nhạc Bất Quần, Phong Thanh Dương thất vọng nhú mào, “Bất Quần, sau này người cứ theo ta ra hậu sơn tu hành đi, người quả thực cần phải hảo hảo mà tu thân dưỡng tính tình! Những chuyện khác người không cần lo lắng.”

Đối mặt với vị tiền bối có bối phận cao nhất Hoa Sơn hiện nay, hơn nữa trên giang hồ Phong Thanh Dương cũng có thể xem là nhân vật đức cao vọng trọng, Nhạc Bất Quần không dám phản đối chút nào, đành cung kính lên tiếng trả lời, “Dạ, sư diệt đã rõ”

Sau đó Phong Thanh Dương nói với Lâm Bình Chi đang đứng ở một bên, “Lão nhân ta mặc kệ trong lòng các người đang nghĩ cái gì, thế nhưng người đã làm chương môn phái Hoa Sơn thì phải dùng tính mạng của người mà bảo hộ phái Hoa Sơn, bằng không chớ trách lão nhân ta không khách khí!” Đợi khi Lâm Bình Chi trình trọng cam kết xong, Phong Thanh Dương mới mang theo Nhạc Bất Quần và Ninh Trung Tắc còn có Nhạc Linh San một mực muốn đi theo ly khai nội viện phái Hoa Sơn.

Đám người Lệnh Hồ Xung rõ ràng không ngờ Nhạc Bất Quần có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, hai mặt nhìn nhau, vốn bọn họ còn cho rằng nhất định sẽ có một hồi ác chiến.

Phong Thanh Dương mang theo một nhà ba người Nhạc Bất Quần đi tới sơn động lão vẫn ở thường ngày, để hai mẫu tử Ninh Trung Tắc ở lại dọn dẹp sơn động, Phong Thanh Dương dẫn Nhạc Bất Quần lên đỉnh Hoa Sơn quan sát toàn bộ dãy Hoa Sơn, “Bất Quần, người như thế nào lại có thể khinh địch như thế, có thể ngoan ngoãn theo lão đầu tử này lên đây?” Lão và bọn Lệnh Hồ Xung thật ra cũng bất ngờ như nhau, ban đầu lão thậm chí còn dự định dùng vũ lực trấn áp Nhạc Bất Quần, thế nhưng thật không ngờ...

Nhạc Bất Quần nhắm mắt lại cảm thụ gió núi phơ phất, “Sư thúc tổ, người có biết chuyện giữa Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân không?”

Phong Thanh Dương sửng sốt, không biết Nhạc Bất Quần tại sao muốn nói đến chuyện này, bằng quan hệ của lão và Nhậm Ngã Hành, tự nhiên là biết chuyện của bọn họ.

“Ta biết.” Phong Thanh Dương quyết định lấy bất biến ứng vạn biến, từ trong nội tâm lão vẫn cho rằng Nhạc Bất Quần cũng không phải một người xấu, chẳng qua là nhất thời bị quyền lợi che mờ lý trí mà thôi.

“Sư diệt đã từng không thể hiểu được tại sao Đông Phương Bất Bại hội cam nguyện hầu hạ dưới thân một kẻ mà dù xét thân phận hay võ công đều thấp hơn y rất nhiều như Đan Vô Ngân, thế nhưng, từ khi sư diệt tu luyện Tịch tà kiếm phổ lại phát hiện, loại cảm giác chân thành đó thật sự khiến kẻ khác mê muội.” Trên gương mặt của Nhạc Bất Quần hiện lên một nụ cười nhẹ nhõm mà đã vài thập niên y đã đánh mất. (Mợ! khi đọc lướt qua đoạn này mèo cứ ngỡ nghĩ nói đến cảm giác ấy ấy với đàn ông, làm giật cả mình Σ(° °|||) nên khi edit mèo mới phải thêm chữ chân thành đấy mọi người ạ, các bạn cứ thử bỏ chữ chân thành ra xem (;)!!)

“Sư thúc tổ, người biết không, sư diệt đã từng cho rằng chỉ có quyền lực tuyệt đối, địa vị tối cao mới là những thứ một hảo hán cần phải truy cầu, vì vậy những năm gần đây, sư diệt đã không tiếc tất cả miệt mài theo đuổi những thứ... loạn thất bát tao ấy. Mặc dù đến tận khoảng khắc cuối cùng sư diệt vẫn chưa từng chân chính đạt được, thế nhưng sư diệt vẫn chưa từng hối hận.” Thấy thái độ không tán đồng của Phong Thanh Dương, Nhạc Bất Quần lại cười đến rất vui vẻ.

“Thế nhưng, ngày hôm nay, ta bỗng nhiên hiểu vì sao Đông Phương Bất Bại sẽ cùng cái người tên Đan Vô Ngân kia cùng một chỗ. Thứ mà y sở cầu bất quá là chỉ là một phần ấm áp, một phần chân tình, còn có một người vô luận lúc nào, vô luận đúng sai đều kiên định đứng ở bên cạnh y. Chỉ như thế, không hơn.” Sau đó Nhạc Bất Quần quay đầu mỉm cười nhìn hai người đang vì mình bận trước bận sau trong sơn động. Đó là thê tử của y, là nữ nhi của y, là sự ấm áp duy nhất mà y cần.

“Cả đời Nhạc Bất Quần này có hai người như thế, còn có thể cảm thấy chưa đủ hay sao. Trung tắc kỳ thực luôn luôn thích cuộc sống yên tĩnh, hiện tại có thể sống như thế này, cũng rất tốt” Nhớ tới vừa rồi tuy rằng Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San có chút không dám tin tưởng tượng phụ, phụ thân của các nàng lại có thể lừa gạt các nàng làm nhiều chuyện xấu xa như vậy, thế nhưng các nàng vẫn không hề do dự đứng bên cạnh y, dùng vũ khí hướng về những người mà các nàng đã từng xem như nhi tử, ái nhân.

Phong Thanh Dương thấy Nhạc Bất Quần thực sự đã hiểu ra được, thì có chút cảm khái, “Lẽ nào tà công kia lại có thể thay đổi bản tâm của con người sao, Đông Phương Bất Bại là như thế, người cũng là như thế.” Bất quá như vậy không phải rất tốt sao, Phong Thanh Dương không dám tưởng tượng nếu không có lựa chọn của Ninh Trung Tắc và Nhạc Linh San, liệu Nhạc Bất Quần sau khi tu luyện Tịch tà kiếm phổ vừa

rồi có thể hay không cùng bọn Lệnh Hồ Xung quyết một trận cá chết lưới rách, khiến cho toàn bộ phái Hoa Sơn máu chảy thành sông.

“Có trung tặc và Linh San ở đây chính là phúc khí của phái Hoa Sơn.” Phong Thanh Dương cảm thán.

“Càng là phúc khí của ta.” Đến tận bây giờ, Nhạc Bất Quần đã hoàn toàn trở về bộ dạng khoáng đạt năm đó đã nắm giữ phương tâm1 của Ninh Trung Tắc, “Sự tổ, kỳ thực sự diệt đột nhiên cảm giác được, có thể vợ con đề huề toàn gia hảo2 cũng đã là một việc rất khiến người thỏa mãn.”

Phong Thanh Dương có chút im lặng nhìn Nhạc Bất Quần bỗng nhiên biến đổi từ một kẻ kiêu hùng chí khí ngút trời thành có thể có nữ nạn sự đủ, bỗng nhiên có chút không thể thích ứng...

Trên chốn giang hồ người người xôn xao, ngay khi tin tức chương môn phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần trong võ lâm đại hội dừng thắng quần hùng trở thành tân minh chủ của Ngũ nhạc kiếm minh vẫn còn chưa hạ nhiệt thì lại xảy ra một đại sự. Chương môn phái Hoa Sơn Nhạc Bất Quần chỉ bảy ngày sau khi trở thành minh chủ Ngũ nhạc kiếm liền thoái vị nhường hiền, đem bảo tọa chương môn phái Hoa Sơn và minh chủ Ngũ nhạc kiếm nhường cho tiểu tử Lâm Bình Chi, quyết định này chiếm được sự ủng hộ của tất cả mọi người trên dưới phái Hoa Sơn.

Vì để tránh thêm nhiều phức tạp, Lâm Bình Chi cũng không dựa theo lệ cũ từ trước tổ chức đại điển nhậm chức, càng không muốn mời chương môn các đại phái đến Hoa Sơn góp vui, mà là mượn cớ vì chương môn tiên nhiệm vẫn còn tại thế nên nạn sự đều đơn giản khiến tốn, lạng lẽ vô thanh mà hoàn thành chuyển giao chức vị, trở thành một trong vài người có quyền thế nhất trong võ lâm.

“Tiểu Lâm tử, không, Lâm chương môn, phái Hoa Sơn về sau giao cho đệ, mong rằng đệ có thể tuân thủ lời hứa, đem phái Hoa Sơn phát dương quang đại.” Bởi vì Nhạc Bất Quần đang vội vàng cùng Ninh Trung Tắc bồi dưỡng tình cảm vợ chồng mà không thể đến, Nhạc Linh San đại biểu Nhạc Bất Quần đến đây xem lễ, nàng nhìn Lâm Bình Chi khí thế dâng cao thiếu chút nữa nhịn không được mà rơi lệ.

Từ ngày nàng hiểu rõ ân oán giữa phụ thân mình và Lâm Bình Chi, nàng cũng đã hiểu được mình và Lâm Bình Chi là không thể, còn với đại sư huynh Lệnh Hồ Xung, bởi vì ban đầu mình không kiên định, cho dù bây giờ đại sư huynh vẫn yêu nàng như cũ, thế nhưng nàng cũng không có mặt mũi hưởng thụ sự quan tâm của gã. Con đường duy nhất của nàng hiện tại chính là cùng phụ mẫu ẩn cư, hoặc là, có một ngày, nàng có thể lần nữa gặp gỡ một người chân chính yêu thương nàng, cùng người đó bên nhau cả đời.

Lâm Bình Chi vốn cũng không đem lỗi lầm của Nhạc Bất Quần đổ lên trên người Nhạc Linh San, nên đối với Nhạc Linh San cũng không có địch ý gì, hắn thậm chí đã từng thật lòng yêu thích nàng. Hiện tại tuy rằng yêu thích ban đầu đã không còn nữa, thế nhưng ở tận đáy lòng của hắn, Nhạc Linh San vẫn là một nữ nhân vô cùng đặc biệt.

Lúc này, thấy nàng đã không còn hư vinh cũng như sự vô tri như trước, trong lòng hắn cũng vui mừng không ít, tự xem mình như một vị đại ca mà xoa xoa đầu Nhạc Linh San, “Phải thật vui vẻ, ai dám khi dễ tỷ, tỷ cứ tới tìm ta, ta nhất định sẽ đánh cho hắn tè ra quần!”

“Ha ha.” Nhạc Linh San nín khóc mỉm cười, đã từng có lúc, nàng niên thiếu ham vui muốn trở thành người dạy võ cho Lâm Bình Chi, khi đó nàng đã nói những lời ngây thơ vô tri như thế với hắn, không nghĩ tới hắn còn nhớ rõ ràng như vậy.

“Tiểu Lâm tử, đệ nhất định phải hạnh phúc!” Nhạc Linh San lau đi nước mắt trên mặt, sau đó thật lòng nói với Lâm Bình Chi.

“Ta sẽ, tỷ cũng phải hạnh phúc.” Lâm Bình Chi biết trong lòng của hắn và Nhạc Linh San đều có một cái bóng, vì vậy hai người bọn họ sẽ không có khả năng đến với nhau, tình yêu chân chính là ở đúng thời điểm gặp được đúng người, mà bọn họ dù đã tìm được nhau, nhưng lại không đúng thời điểm mất rồi.

Nhìn Lâm Bình Chi ở giữa vòng vây của đám đông đệ tử Hoa Sơn từ từ rời khỏi, Nhạc Linh San nỗ lực gương khoe môi, nàng cũng nên trở về thôi.

Một nhà ba người của Nhạc Bất Quần hiện tại ở trong sơn động, Nhạc Bất Quần đang cố gắng vắt hết óc lấy lòng sư muội của mình.

“Sư muội, muội xem bó hoa này, muội có thích không?” Ninh Trung Tắc vốn đang chỉnh lý những vật dụng hằng ngày, nhưng vừa thấy Nhạc Bất Quần tiến đến liền xoay người sang hướng khác. Ngày hôm trước mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, nàng vẫn chưa kịp giáo huấn tên ngu ngốc này, hiện tại, hừ. nàng không phải chỉ biết có võ công!

Nhạc Bất Quần tự biết đuổi lý vợi vàng đi tới bên kia, sau đó ở trước mặt Ninh Trung Tắc lấy ra một bó hoa tươi được y giấu sau lưng đưa đến trước mặt nàng.

Ninh Trung Tắc đang nghĩ cho dù thế nào cũng phải lạnh nhạt với Nhạc Bất Quần vài ngày, cho y biết mình cũng không phải dễ trêu chọc, thế nhưng khi nhìn đến bó hoa này lòng của nàng bỗng nhiên mềm nhũn ra.

Ký ức của Ninh Trung Tắc bất chợt quay về hơn ba mươi năm trước.

Đã từng có lúc, Nhạc Bất Quần không phải chưởng môn phái Hoa Sơn, Ninh Trung Tắc cũng không phải nhạc phụ nhân. Ngày đó, sư huynh muội hai người lên giầu sư phụ cùng nhau chạy đến bên cạnh vách núi đèo giỡn, Ninh Trung Tắc chợt nhìn thấy một bụi hoa dại bên cạnh vách núi.

“Sư huynh, huynh xem, hoa thật đẹp nha!” Nữ hài tử thiên tính yêu hoa, Ninh Trung Tắc cũng không ngoại lệ, nàng nhìn chằm chằm bụi hoa đó giống như muốn đem chúng ăn luôn vậy.

Lúc đó Nhạc Bất Quần vẫn là tuổi trẻ khí thịnh, thấy sư muội thích liền không nói hai lời thả bội kiếm trong tay xuống, chạy đến bên cạnh vách núi bám vào một nhánh cây vươn ra, nhào người ra xa hy vọng có thể hái bụi hoa đó xuống cho sư muội.

“Sư huynh, cẩn thận!” Ninh Trung Tắc không kịp ngăn cản hành động lỗ mãng của Nhạc Bất Quần, chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng nhắc nhở.

Thân thủ của Nhạc Bất Quần vô cùng linh hoạt, một chiêu hầu tử vớt trăng đã đem bụi hoa hái xuống, một tay bám vào cành cây một tay giơ cao bụi hoa đắc ý vẫy vẫy với Ninh Trung Tắc, mà Ninh Trung Tắc cũng vui vẻ vừa vỗ tay vừa nhảy nhót.

Nhạc Bất Quần đang đắc ý vênh váo nên không phát hiện nhánh cây dần dần không chịu nổi thể trọng của y, bắt đầu từ từ nghiêng xuống dưới.

Chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, nhánh cây Nhạc Bất Quần đang đứng chợt gãy ngang!

Cũng may Nhạc Bất Quần phản ứng linh hoạt, nhanh chóng bắt được thân cây nên không có rơi xuống mà cứ như vậy treo người giữa vách đá, còn đoạn cành cây kia thì nhanh chóng rơi xuống, thẳng đến khi hoàn toàn mất hút cũng không nghe được thanh âm chạm đất, khiến Nhạc Bất Quần và Ninh Trung Tắc cả người đều toát đầy mồ hôi lạnh.

Nhạc Bất Quần dù sao vẫn còn trẻ, tuy rằng y bắt được thân cây, thế nhưng cánh tay phải non nớt đã dần dần không kiên trì nổi, tay trái thì vẫn còn nắm chặt bụi hoa khiến y suýt mất mạng.

Ninh Trung Tắc vội đến nước mắt cũng chảy ra, “Sư huynh, huynh ném bó hoa kia đi, nhanh chóng lên đây trước đã.” Nếu như sư huynh dùng hai tay, khẳng định có thể mượn sức trèo lên.

Thế nhưng không nghĩ tới Nhạc Bất Quần quật cường lắc đầu, bàn tay nắm hoa càng siết chặt hơn, cho dù tay phải đã sắp không chịu nổi cũng nhất quyết không thả ra.

Thấy không thuyết phục được Nhạc Bất Quần, Ninh Trung Tắc không thể làm gì khác hơn là cố gắng nhanh chóng nghĩ biện pháp, nàng thấy bên cạnh có cái giỏ trúc, linh cơ khẽ động, nhanh chóng dùng dây leo buộc vào cái giỏ, sau đó thả xuống vách núi, “Sư huynh, huynh đặt hoa vào trong giỏ, rồi dùng hai tay trèo lên.”

Nhạc Bất Quần lúc này mới cẩn thận đem hoa bỏ vào giỏ trúc, sau đó còn từ bên vách đá đào ra một khối đất nhỏ đặt nhẹ lên trên, phòng ngừa hoa bị gió thổi đi.

Đợi đến khi Nhạc Bất Quần thiên tâm vạn khổ trèo lên khỏi vách núi, Ninh Trung Tắc tùy ý vứt bó hoa sang bên cạnh, nhanh chóng rút khăn tay giúp Nhạc Bất Quần băng bó vết thương, sau đó ôm chặt lấy y vừa khóc vừa cười

Bó hoa kia được Ninh Trung Tắc cẩn thận làm thành hoa khô bỏ vào túi thơm vẫn luôn mang theo bên người, từ trước đến nay chưa từng đánh mất.

Mà bó hoa hôm nay Nhạc Bất Quần đưa cho Ninh Trung Tắc cùng bó hoa trong trí nhớ kia giống nhau như đúc, khiến Ninh Trung Tắc không nhận được mà rơi lệ.

“Sư huynh, huynh còn nhớ rõ.” Ninh Trung Tắc rất muốn ngăn nước mắt tuôn trào thế nhưng lại hoàn toàn thất bại, cuối cùng cũng không thể đè nén được nữa, tùy ý để Nhạc Bất Quần ôm vào liều lòng.

“Huynh vẫn nhớ kỹ, bao nhiêu năm nay chưa từng lãng quên.” Nhạc Bất Quần biết, thê tử của mình sở dĩ tức giận đến như vậy không chỉ bởi vì y đã gây ra rất nhiều chuyện, mà còn giận y không biết tự quý trọng chính mình, giận y ngu ngốc đến mức làm ra những hành động tự tổn thương bản thân như thế.

Ninh Trung Tắc nghe được lời nói của Nhạc Bất Quần, bao nhiêu ủy khuất khó chịu trong lòng nàng lại mãnh liệt trỗi dậy, nàng nhào vào trong lòng Nhạc Bất Quần lớn tiếng khóc lên.

Nhìn tư thế ỷ lại làm nũng mà từ sau khi lấy mình sư muội vẫn chưa hề thể hiện qua, lòng của Nhạc Bất Quần lại càng thêm mềm mại. Mấy năm nay, y đúng là bị mỡ heo che mắt mà, đã bao lâu rồi gã chưa thật lòng quan tâm đến thê tử của mình, người yêu của mình, “Trung tắc, mấy năm nay ủy khuất muội rồi.” Nhạc Bất Quần ôn nhu nói, cả đời này, người y thiếu nợ nhiều nhất chính là thê tử của mình.

Ninh Trung Tắc hơi hơi lắc đầu, “Sư huynh, chỉ cần huynh vui vẻ, ta phải chịu đựng điều gì cũng không đáng kể.” Đối với Ninh Trung Tắc mà nói, trượng phu Nhạc Bất Quần và nữ nhi Nhạc Linh San chính là hai người trọng yếu nhất trong sinh mệnh của nàng, vì hai người bọn họ, nàng có thể trả giá bất cứ điều gì.

Sau khi Nhạc Linh San dự lễ nhậm chức trở về, nhìn thấy khung cảnh ấm áp của phụ mẫu giữa sơn động âm u này thì khẽ mỉm cười rồi im lặng ly khai, gia đình ấm áp trong trí nhớ khi còn bé của nàng rốt cục đã trở về, thật tốt!

Bỗng nhiên, cả người của Nhạc Bất Quần cứng lại, mà Ninh Trung Tắc đang ghé sát vào ngực y cũng lập tức cảm giác được, nàng ngẩng đầu lên, lộ ra đôi mắt đỏ bừng, “Sư huynh, làm sao vậy?” Sư huynh đang nghĩ đến chuyện không vui gì sao?

Nhạc Bất Quần ấp úng đứng lên, “Trung tắc, cái kia... Ta luyện Tịch tà kiếm phổ.” Lúc đó tại sao mình lại bị cái danh hào thần công đệ nhất thiên hạ chết tiệt kia mê hoặc chứ, mình lại có thể vì thế mà....

“Ta biết.” Vừa nhắc tới chuyện này, Ninh Trung Tắc lại cảm thấy nổi giận mà tìm không được chỗ phát tiết. Cái tên ngốc này lại dám không thương tiếc bản thân như thế, nói tự tàn3 liền tự tàn! Ninh Trung Tắc hung hăng nổi giận liếc mắt nhìn Nhạc Bất Quần.

Tiếp thu được ý tứ khiển trách của Ninh Trung Tắc, gương mặt của Nhạc Bất Quần thoáng cái xụ xuống, sau đó ôm thật chặt thê tử của mình vào lòng, “Trung tắc, cả đời của muội đều là của huynh, cho dù huynh không thể... làm cái việc kia, muội cũng không thể rời khỏi ta!” Mặc dù biết như vậy là bất công với nàng, thế nhưng Nhạc Bất Quần vẫn ngang ngược tuyên bố.

Ninh Trung Tắc đến bây giờ mới hiểu được vì sao thân thể Nhạc Bất Quần cứng đờ, lại nghe Nhạc Bất Quần nói trắng ra như thế, gương mặt thoáng cái nóng đến đỏ bừng, nàng mạnh tay muốn đẩy Nhạc Bất Quần đang cố chấp muốn nghe câu trả lời kia để chạy khỏi sơn động, thế nhưng lại bị y một tay bắt được.

“Trung tắc, ta biết là ta không tốt, lúc đó bị ma che mắt, lại có thể...” Nhạc Bất Quần sợ hãi đến mức không thể nói năng mạch lạc, bỗng nhiên y nghĩ ra điều gì đó, chợt thấy trước mắt sáng ngời, “Huynh nghe nói có cách không cần phải dùng thứ đó, vẫn có thể khiến nữ nhân thỏa mãn trong chuyện phòng the. Huynh sẽ đi học thứ đó, huynh sẽ đi tìm hiểu ngay bây giờ, muội nghìn vạn lần không nên rời khỏi ta!” Dứt lời, Nhạc Bất Quần lập tức đứng dậy bắt đầu thu dọn đồ đạc, một bộ muốn gấp rút xuống núi đi tìm hiểu những thứ khó xử khiến người đổ mặt kia.

Ninh Trung Tắc làm sao có thể để Nhạc Bất Quần đi học mấy thứ này, nhanh chóng ngăn lại, còn nhẹ nhàng đầm đầm hai cái trên ngực y, “Sư huynh, người nói cái gì đó! Chúng ta đều đã bao nhiêu tuổi rồi! Già rồi mà còn không nghiêm chỉnh!”

Nhạc Bất Quần thấy Ninh Trung Tắc như vậy, thoáng cái nở nụ cười, trong lòng âm thầm trách tại sao lúc này mình kinh hoàng như vậy, sự muội muội mình như thế làm sao có thể ghét bỏ mình, lại nhanh chóng ôm chặt thể tử của mình vào trong ngực, “Trung tắc, huynh yêu muội.”

“Sư huynh, ta cũng yêu người.”

1/ Phương tâm: tâm tư thiếu nữ, trái tim thiếu nữ.

2/ Vợ con đề huề toàn gia hảo: Nguyên văn “lão bà hài tử nhiệt kháng đầu”, mèo cũng không hiểu lắm nên đành chọn một câu mà mèo cho là gần gũi nhất để thay thế.

3/Tự tàn: tự làm tổn thương chính mình, tàn phá cơ thể.

57. Chương 57: Nhà

Trong khi Lâm Bình Chi thuận lợi trở thành chưởng môn phái Hoa Sơn đồng thời kiêm chức minh chủ Ngũ nhạc kiếm minh, đoàn người Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân cũng đã sớm rời khỏi Hoa sơn, bắt đầu một chuyến lữ hành mới. “Từ Khiêm, người nghĩ muốn đi đâu?” Từ khi mọi người đều biết rõ vị trí của Đông Phương Bất Bại, y càng càng thêm quang minh chính đại mặc y phục nữ nhân, thậm chí nếu lúc nào tâm tình tốt còn có thể tìm Tang tam nương lãnh giáo vấn đề trang điểm, ăn mặc thế nào cho đẹp, khiến cho đôi mắt của Tang tam nương thường xuyên lóe ra những tia sáng làm người sợ hãi. Mà Nhậm Doanh Doanh, Khúc Phi Yên còn có Lam Phượng Hoàng, sau khi trải qua sự dạy dỗ ‘độc hại’ của Tang tam nương, cũng hay dùng ánh mắt lóe sáng nhìn chằm chằm hồ động của Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân.

Những ánh mắt đó khiến Đan Vô Ngân sợ đến mức vội vàng cách ly mấy tiểu nha đầu kia khỏi Tang tam nương, để tránh cho các nàng bị người dạy hỏng.

Đan Vô Ngân lắc đầu, bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc đen dài mềm mượt như tơ của Đông Phương Bất Bại, “Tùy tiện đi thôi, đi tới chỗ nào, thì vui chơi ở chỗ ấy. Thiên hạ lớn như vậy hẳn cũng sẽ có nhiều chỗ thú vị thôi, cứ từ từ đi hết, dù sao chúng ta cũng chẳng có gì để vội vàng.” Xa xa ở Hắc Mộc Nhai, Nhậm Ngã Hành số khổ đang xử lý công vụ chất cao như núi bỗng nhiên rùng mình, bẻ bẻ ngón tay, “Hai tên khốn kiếp Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân kia cũng nên quay về rồi chứ, rốt cục đến khi nào ta mới có thể thoát ly khổ ải đây!”

Đông Phương Bất Bại gật đầu, sau đó vén màn xe lên thưởng thức mỹ cảnh dọc đường.

“Đông Phương, hôm qua Đồng đại ca truyền tin tức đến, ‘nhà’ của chúng ta đã xây dựng xong rồi.” Đan Vô Ngân đột nhiên nói một câu, thành công kéo lực chú ý của Đông Phương Bất Bại từ phong cảnh bên ngoài chuyển đến trên người hắn.

“Đã xong rồi sao? Như vậy thật là tốt quá!” Đông Phương Bất Bại hưng phấn nói, lần trước sau khi hưởng tuần trăng mật quay về, Đan Vô Ngân đã nói qua với y chỗ vách núi gần Hắc Mộc Nhai rất thích hợp để kiến tạo một trang viên hoàn mỹ, thật không ngờ nơi đó nhanh như vậy đã được xây dựng xong.

Thấy dáng vẻ cao hứng của Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân lại không nhịn được ngửa tay nhéo mũi của y một cái, “Đừng vui mừng sớm như vậy, còn rất nhiều chuyện phải đợi chúng ta quay về mới có thể sắp xếp.”

Đông Phương Bất Bại vui vẻ đến cả mắt cũng đều híp lại, ngả đầu tựa lên vai Đan Vô Ngân, bắt đầu tưởng tượng những vật trang trí chuẩn bị cho ‘Nhà’ của hai người bọn họ.

Đan Vô Ngân nhìn thấy sự vui vẻ của Đông Phương Bất Bại thì len lén thở dài một hơi, tâm tư cũng có thể buông xuống.

Hai người bọn họ dù sao cũng là thủ lĩnh của Nhật Nguyệt thần giáo không thể rời đi quá lâu, vì vậy đêm qua Đan Vô Ngân đã thương lượng với Đông Phương Bất Bại quyết định chỉ du ngoạn thêm một tháng nữa rồi sẽ trở về Hắc Mộc Nhai, quyết định này khiến cho tâm tình của Đông Phương Bất Bại cả ngày hôm nay vẫn cứ rầu rĩ, hiện tại rốt cục cũng có khởi sắc rồi, thậm chí Đông Phương Bất Bại còn bắt đầu chờ mong ngày trở về.

Dọc theo đường đi, bởi vì có Nhậm Doanh Doanh, Khúc Phi Yên, Lam Phượng Hoàng cùng với Nghi Lâm bốn tiểu nha đầu cùng một chỗ ríu rít cãi nhau ầm ĩ, vì thế cả đoạn đường đều trở nên cực kỳ náo nhiệt. Mấy tiểu cô nương kia chơi đùa đến thỏa mãn hài lòng, còn các trưởng bối nhìn thấy bộ dạng các nàng vui vẻ hòa thuận cũng đều hài lòng thỏa mãn.

Cũng may là cả hành trình lần này cũng không còn việc bất ngờ gì xảy ra giữa đường, nhưng đám người Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân rốt cục cũng có được một chuyến lữ hành vui vui vẻ vẻ, yên tâm thường ngoạn. Thẳng đến khi thời hạn một tháng rốt cục cũng đến, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đã đến thời điểm phải về Hắc Mộc Nhai.

Đoàn người phái Hằng Sơn cho dù đã công khai đồng hành cùng hai ma đầu của Nhật Nguyệt thần giáo, thế nhưng Định Nhân sư thái vẫn cự tuyệt lời mời đến thăm Hắc Mộc Nhai, bà quyết định mang các đệ tử quay về Hằng sơn, ở trước mặt Phật tổ thành tâm đánh lễ, mong muốn rửa sạch những tội nghiệt đã nhiễm trên chốn vô lâm giang hồ trong khoảng thời gian này.

Mặc dù vô cùng tiếc nuối, thế nhưng bốn tiểu cô nương đã hiểu chuyện kia cũng đành phải quyến luyến chia tay, Doanh Doanh và Phi Yên không hề đưa ra yêu cầu bức đồng muốn ai phải lưu lại, chỉ là hai mắt rưng rưng lệ lưu luyến không rời, cầm tay Nghi Lâm hứa hẹn nhất định sẽ đến thăm nàng.

Về số phận của Điền Bá Quang, dưới tình huống Định Nhân sư thái lần thứ hai khẳng định cự tuyệt tiếp nhận gã, cuối cùng gã vẫn bị chuyển về làm sai vặt cho Khúc Phi Yên. Biết được kết quả đó, Khúc Phi Yên khẽ dẫu môi lầm bầm vài câu không rõ, ngược lại thì Điền Bá Quang đã không còn bộ dạng không cam lòng như một tháng trước, gã rất cao hứng tiếp nhận vận mạng của mình, điều này làm cho Đan Vô Ngân dùng ánh mắt thâm ý trùng trùng không ngừng nhìn gã.

Da mặt của Điền Bá Quang thật sự không phải dày bình thường, thấy Đan Vô Ngân chú ý tới mình, gã không giống như trước đây chạy càng xa càng tốt, ngược lại còn nở một nụ cười rực rỡ mà đáp lễ. Thái độ như vậy khiến hứng thú của Đan Vô Ngân tăng vọt, hần chột chột Đông Phương Bất Bại khẽ thì thầm.

“Đông Phương, ta nhìn thế nào cũng cảm thấy tên Điền Bá Quang này không bình thường lắm nha.” Có gian tình, ngọn lửa bất quái trong lòng Đan Vô Ngân thoát cái đã tìm được nhiên liệu thích hợp, kích phát cháy lên hừng hực.

“Hử?” Đông Phương Bất Bại vừa rồi cũng không chú ý tới Điền Bá Quang, lúc này mới nghi ngờ nhìn về hướng bên kia, đúng lúc Khúc Phi Yên đang hô to gọi nhỏ với Điền Bá Quang.

“Ta nói tên đại sắc lang này, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không nhanh lên đây hầu hạ bốn tiểu thư chơi đùa!” Khúc Phi Yên vén màn xe lên, giọng điệu kẻ cả nói với Điền Bá Quang đang cỡi ngựa hành tẩu bên cạnh.

Điền Bá Quang bị người ra lệnh cũng không hề tức giận, ngược lại rất cao hứng nhanh chóng nhảy lên xe ngựa, chui vào bên trong.

Đông Phương Bất Bại thấy Điền Bá Quang chẳng còn chút vẻ chán chường hay kiệt ngạo bất tuân giống một tháng trước, trái lại giữa đôi lông mày lại sinh ra vài phần nhu tình, “Chẳng lẽ Điền Bá Quang động tình?” Không giống những hán tử giang hồ khác, ở phương diện cảm tình Đông Phương Bất Bại luôn luôn mẫn cảm ngoài dự đoán, bằng không ban đầu cũng không phát hiện ra tình cảm của y đối với Đan Vô Ngân nhanh như vậy.

Đan Vô Ngân cười cười gật đầu, “Có vẻ là tiểu Phi Yên của chúng ta đã thành công bắt tên giang hồ lãng tử này làm tù binh.” mị lực của tiểu Phi Yên không nhỏ nha.

Đông Phương Bất Bại nhíu mày, “Nhưng liệu Điền Bá Quang có đáng tin không?” Dù sao gã cũng từng là hái hoa tặc, liệu gã có thể toàn tâm toàn ý đối xử với Phi Yên sao? Nếu không thể, trong mắt Đông Phương Bất Bại hiện lên một đạo lệ khí.

Đan Vô Ngân xoa xoa khóe mắt Đông Phương Bất Bại, nhẹ nhàng xua đi suy nghĩ tối tâm của y, “Đông Phương, ngươi phải tin tưởng thực lực của tiểu Phi Yên nhà ta, con hư nghĩ lại quý hơn vàng¹, tiểu Phi Yên nhà chúng ta so với cái ‘quý hơn vàng’ kia còn quý giá hơn nhiều.” Thường thường, những người như thế một khi đã động tình thì chính là chuyện cả đời.

“Ừ.” Đông Phương Bất Bại thuận miệng đáp lời, nhưng trong lòng vẫn là dự định phải vài người giám sát tên Điền Bá Quang kia, nếu gã dám làm chuyện không tốt gì, cũng đừng trách y lòng dạ độc ác.

“Vô Ngân thúc thúc, Đông Phương thúc thúc, các người làm sao lại đi chậm như vậy, nhanh lên một chút đi mà!” Khúc Phi Yên đi phía sau thực sự chịu không nổi tốc độ chậm như rùa của Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân trước mặt, vươn đầu ra từ cửa sổ xe lớn tiếng năn nỉ.

“Khúc Phi Yên, người rút đầu vào trong cho ta, nhờ bị va vào đầu đó thì biết làm thế nào.” Thanh âm trách cứ của Điền Bá Quang từ trong xe truyền ra, thần kỳ là Khúc Phi Yên cư nhiên lại không hề phản bác, ngoan ngoãn nghe lời lui đầu vào trong.

Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đem một màn này thu hết vào trong mắt, cả hai liếc nhìn nhau, quyết định cứ là thuận theo tự nhiên đi, xem ra tiểu Phi Yên cũng không phải không có cảm giác với Điền Bá Quang. Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân bỗng nhiên có xúc động phải sắp phải gả con gái, trong lúc Điền Bá Quang xuống xe thì hung hăng trừng mắt với gã, khiến Điền Bá Quang vô tội nghĩ đến mức đầu nổ to ra cũng không hiểu mình đã chọc giận nhị vị ôn thần kia ở chỗ nào.

Trong khi Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đang hăng hái bưng bưng du lãm phong cảnh danh thắng khắp đại giang nam bắc cho qua thời gian, thì Nhậm Ngã Hành ở Hắc Mộc Nhai lại không thể chờ đợi mà cấp tốc dùng mười hai đạo phi cấp truyền thư thúc giục bọn họ quay về, đoàn người không còn cách nào khác đành thu thập hành trang, quay ngược đầu ngựa chạy về phía Hắc Mộc Nhai.

Trở lại Hắc Mộc Nhai, sau khi bị ánh mắt ai oán của Nhậm Ngã Hành tàn phá, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân biết mình đuối lý đành tự giác đảm đương trách nhiệm xử lý công vụ suốt một tháng sau, cấp cho Nhậm Ngã Hành một kỳ nghỉ, để hắn có chút thời gian bồi đắp tình cảm với nữ nhi.

Công vụ một tháng tích lũy lại nhiều đến kinh khủng, mặc dù Nhậm Ngã Hành đã xử lý hết một phần lớn, thế nhưng có chút văn kiện phải do đích thân Đông Phương Bất Bại xem xét, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân vội vàng loay hoay cả ngày, cũng bắt quá chỉ xử lý được một phần mười mà thôi.

Buông phần văn kiện trên tay xuống, Đan Vô Ngân vươn người một cái, nhìn sắc trời cũng đã đến lúc nên làm bữa tối, hắn cũng không quấy rầy Đông Phương Bất Bại đang tập trung làm việc mà lên lúc rời khỏi thư phòng.

Đầu tiên đi tìm Đồng Bách Hùng nhờ giọng phân phó vài câu, sau đó Đan Vô Ngân mới quay về trù phòng trong tiểu viện của hắn và Đông Phương Bất Bại chuẩn bị cơm canh.

Đợi đến khi Đông Phương Bất Bại xử lý xong phần văn kiện cuối cùng của ngày hôm nay, Đan Vô Ngân cũng đúng lúc bưng một cái khay đi đến, “Đông Phương, đến đây dùng bữa tối thôi.”

Từ trên người Đan Vô Ngân tỏa ra vị khói dầu nhàn nhạt, Đông Phương Bất Bại biết Đan Vô Ngân khẳng định lại đích thân xuống bếp, “Tử Khiêm, người cũng mới vừa trở về, hà tất tự mình động thủ, nếu để chính mình mệt mỏi thì không tốt lắm đâu.” Đông Phương Bất Bại đứng lên đỡ lấy cái khay trên tay Đan Vô Ngân, tuy rằng ngoài miệng oán trách nhưng từ nét cười trong khóe mắt có thể thấy được tâm tình của y rất tốt.

Tùy ý cầm lấy chiếc khăn trong chậu nước lau lau tay, Đan Vô Ngân mỉm cười nói, “Không vất vả gì đâu, ta cũng đã lâu không nấu cơm cho người rồi.” Lần nấu cơm trước đã là lúc cả hai chưa rời khỏi Hắc Mộc Nhai rồi..

Có chút chờ không kịp mà gấp một miếng thịt bò nhét vào trong miệng, Đông Phương Bất Bại thỏa mãn đến híp cả mắt lại, “Ăn ngon thật!” Có mùi vị của hạnh phúc.

Chiếc đĩa của Đan Vô Ngân càng không ngừng gấp thức ăn cho Đông Phương Bất Bại, “Nếu ngon miệng thì cứ ăn nhiều thêm một chút, mấy ngày nay ở bên ngoài ăn uống không tốt, buổi tối lúc ôm người cũng có thể cảm thấy được xương cốt trong người.” Xúc cảm không tốt lắm nha, Đan Vô Ngân thông minh không nói nửa câu sau ra, nếu hắn thật dám nói, sợ rằng Đông Phương Bất Bại sẽ thẹn quá thành giận.

Đông Phương Bất Bại gạt đầu, buổi cơm này y ăn nhiều hơn bình thường một chén, đến khi để đĩa xuống thì bất giác “Ợ” một hơi, đúng là no đến không còn mặt mũi mà.

Đan Vô Ngân có chút buồn cười nhìn bộ dạng ngại ngùng của Đông Phương Bất Bại, hần nắm tay Đông Phương Bất Bại ôn nhu nói, “Đi, chúng ta ra bên ngoài tản bộ một chút, sẵn tiện tiêu cơm.”

Hai người tay trong tay đi dạo trong Nhật Nguyệt thần giáo, thỉnh thoảng gặp mấy huynh đệ trong giáo đang làm nhiệm vụ tuần tra Đan Vô Ngân đều cùng bọn họ chào hỏi thân thiết. Bởi vì có Đan Vô Ngân ở bên cạnh, mấy giáo chúng kia cũng không quá sợ hãi với Đông Phương Bất Bại như trước, thậm chí còn có người lớn gan nói với y mấy câu linh tinh như, “Chúc giáo chủ và Đan tổng quản trăm năm hảo hợp.”

Đông Phương Bất Bại vẫn là lần đầu tiên giao tiếp gần gũi như vậy với đệ tử tăng chót của Thần giáo, nghe được có người chúc phúc bọn họ thì cũng mừng một chút, sau đó lần đầu tiên gọi lên khước môi trước mặt người ngoài, “Đa tạ.” Một câu nói, một nụ cười như thế đã khiến một đám người kinh diễm.

Đi dạo một lúc lâu, Đông Phương Bất Bại chợt phát hiện nơi họ đi càng ngày càng vắng vẻ, “Tử Khiêm, người muốn mang ta đi đâu?” Đông Phương Bất Bại có chút chờ mong trong lòng, Tử Khiêm lại muốn cho y thêm kinh hỷ gì sao? Lại tỏ vẻ thần bí như thế.

Đan Vô Ngân cười lắc lắc ngón tay, “Thiên cơ bất khả lậu, Đông Phương, người rất nhanh sẽ biết thôi.”

Cầm tay Đông Phương Bất Bại đi đến dưới một gốc đại thụ cần bôn năm nam tử mới ôm hết một vòng, Đan Vô Ngân thần bí lấy ra một cái khăn tay, “Đông Phương, chúng ta cùng chơi trốn tìm đi.” Đan Vô Ngân mời Đông Phương Bất Bại cùng chơi trò chơi của tiểu hài tử ba tuổi mà không đồ mặt xấu hổ chút nào.

Mà Đông Phương Bất Bại cũng không hề tỏ ra khó chịu, tùy ý để Đan Vô Ngân dùng khăn tay che đôi mắt mình lại, sau đó bị hần xoay quanh ba vòng.

Tuy rằng không nhìn thấy, thế nhưng giác quan nhạy cảm của Đông Phương Bất Bại nhượng y có thể cảm giác rõ ràng được hành động của Đan Vô Ngân, khẽ cong môi, Tử Khiêm, ta nhất định sẽ bắt được người!

Sau khi đếm đến mười, Đông Phương Bất Bại vươn hai tay ra phía trước sờ soạng, sau đó đi thẳng đến vị trí Đan Vô Ngân đang đứng, Đây?

Ngoài dự liệu của Đông Phương Bất Bại chính là, y cũng không bắt được Đan Vô Ngân đang nổi tính trẻ con như trong dự tính mà là chạm đến một thân cây thô ráp.

Đông Phương Bất Bại tò mò kéo mảnh khăn che mắt lên, cảnh tượng y nhìn thấy là thân cây khổng lồ kia đang dùng một loại tốc độ chậm rãi mà biến hóa, sau một chốc, trên thân cây xuất hiện một động khẩu vừa vặn cho một người chui vào, còn Đan Vô Ngân thì đang đứng trong động cây đó nở nụ cười trêu chọc với Đông Phương Bất Bại.

Chui vào trong động cây, Đông Phương Bất Bại kinh ngạc phát hiện bên trong thân cây tự nhiên là trống không, phía bên dưới còn có một đường hầm ngầm, Đông Phương Bất Bại được Đan Vô Ngân dẫn đường đi xuống đường hầm đó.

Đây là một đoạn đường hầm khó thể phân biệt phương hướng, nền đất được xử lý sạch sẽ khô ráo, cách khoảng hai thước lại bố trí một cây đuốc trên tường giúp bọn họ chiếu sáng.

Đường hầm rất dài, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đi suốt một khắc thời gian mới có thể thấy được ánh sáng xa xa cuối đường.

Đi tới cửa hầm, Đan Vô Ngân bước ra phía ngoài trước, sau đó vươn tay làm ra một tư thế mời với Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương, hoan nghênh người về đến ‘nhà’ của hai ta.”

Đông Phương Bất Bại mở to đôi mắt, mặc kệ việc chưa kịp thích ứng với ánh sáng cường liệt bên ngoài, y gần như tham lam nhìn ngắm nơi mà y hằng mơ ước, nhà của bọn họ, ngôi nhà của riêng y và Tử Khiêm.

1/ Con hư nghĩ lại quý hơn vàng: Nguyên văn “lãng tử hồi đầu kim bất hoán”, nghĩa là lãng tử biết quay đầu còn quý hơn vàng, ý chỉ những người hư hỏng hoặc không thích làm chuyện nghiêm túc, một khi đã biết suy nghĩ muốn quay về thì còn quý hơn vàng.

58. Chương 58: Hạnh Phúc Bình Thản

“Tử Khiêm, nơi này chính là ‘nhà’ của chúng ta sau này sao?” Đông Phương Bất Bại mở to hai mắt tham lam nhìn ngắm từng ngọn cây cọng cỏ ở nơi này, thậm chí còn cầm ngược lại tay của Đan Vô Ngân, bước nhanh đến những chỗ rõ ràng đã được bố trí tỉ mỉ mà xem xét.

Đan Vô Ngân mỉm cười đi theo bước chân của Đông Phương Bất Bại, không nhanh không chậm vì y mà giới thiệu từng chút, từng chút ở nơi này.

Cái thụ động hai người vừa đi qua kia chính là thông đạo dự bị do Đan Vô Ngân an bày, mà thông đạo bình thường bố trí ngay trong phòng ngủ của hai người, hằng ngày có muốn ra vào cũng rất thuận tiện

Còn hoa viên là do những công tượng¹ tinh nhuệ nhất của Nhật Nguyệt thần giáo dùng thời gian nửa năm kiến tạo, có không ít khu vực là do Đan Vô Ngân dùng quan niệm của thế kỷ 21 dung hợp với đặc sắc của thời đại này để thiết kế, khiến cho khắp cả hoa viên đều mang theo một loại hơi thở phong vận mới.

Dẫn Đông Phương Bất Bại đi tới phòng ngủ của bọn họ, vừa đẩy cửa ra đã thấy một bộ bình phong đồ sộ, chỉ tiếc trên bình phong vẫn còn chỉ căng vải thưa, chưa có bất kỳ trang trí nào thêm. Thế nhưng, bên cạnh bình phong bày trí một bộ dụng cụ đầy đủ để ngày thường Đông Phương Bất Bại thêu hoa.

Thấy biểu tình kinh ngạc của Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân phía sau tiến đến ôm hông của y, “Đông Phương, ta nghĩ ngươi hẳn là nguyện ý tự mình thêu một ít vật bày trí trong gian phòng của chúng ta, như vậy, chúng ta hãy bắt đầu từ tấm bình phong này đi.” Đông Phương sẽ rất cao hứng vì cả hai có thể cùng nhau xây dựng gia viên này, mà hẳn cũng rất nguyện ý dù ở nơi nào trong nhà cũng có thể nhìn thấy tâm ý của Đông Phương đối với mình, đối với căn nhà này.

Quả nhiên, Đông Phương Bất Bại rất hưng phấn gật đầu, nghiêng người quay lại đặt lên gò má của Đan Vô Ngân một nụ hôn, “Tử Khiêm, ta hiện tại sẽ thêu cho ngươi xem, có được hay không.” Mắt y lóe lên tia sáng hy vọng khiến người ta không đành lòng cự tuyệt, huống chi Đan Vô Ngân căn bản sẽ không tìm cách cự tuyệt.

Đôi tay thả lỏng trả tự do cho cái eo của Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân ngồi xuống cái ghế bên cạnh lẳng lặng thưởng thức động tác của Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại cũng không có sử dụng những cây ngân châm trưng bày trên bàn thêu, mà là lấy từ trong tay áo ra mười cây ngân châm mà y vẫn dùng làm vũ khí hằng ngày, sau đó nhanh chóng sỏ vào những sợi chỉ thêu bất đồng màu sắc và hoa văn. Sau khi hoàn thành xong cả chuỗi động tác, Đông Phương Bất Bại ngoái đầu lại mỉm cười với Đan Vô Ngân, cũng trong sát na đó, mười ngón tay hoa mỹ vung lên.

Đan Vô Ngân dùng ánh mắt mê muội ngắm nhìn ngân châm lóng lánh bay lượn, tốc độ thêu hoa của Đông Phương Bất Bại cũng gần bằng tốc độ người ta vẽ một bức tranh, rất nhanh, một khóm mẫu đơn diễm lệ đã nở rộ trên bình phong, mỗi một cánh hoa, mỗi một phiến lá đều sinh động như thật, đều hương sắc mê người.

Chỉ tốn công phu trong chốc lát nữa, Đông Phương Bất Bại đã thu hồi ngân châm, đi bên cạnh Đan Vô Ngân vẫn còn đang sưng sốt gần đó, “Tử Khiêm, đẹp mắt không?”

Hôm nay Đông Phương Bất Bại hôm nay mặc một kiện quần áo màu đỏ thẫm, trên tóc cài xiên một cây ngọc trám, kết hợp với bức bình phong sau lưng thêu mẫu đơn nở rộ, trong lúc nhất thời, Đan Vô Ngân phảng phất thấy như mình đã gặp được tiên nhân.

“Đẹp.” Đan Vô Ngân nhìn chằm chằm Đông Phương Bất Bại, giống như sợ y thoát cái sẽ bay đi mất.

Nhận ra ánh mắt si mê đắm đuối của Đan Vô Ngân, Đông Phương Bất Bại cảm thấy có chút ngượng ngùng cũng có chút tự hào, “Tử Khiêm, ta đang nói về bình phong.” Đông Phương Bất Bại lẳng lẽ xoa xoa vành tay nóng hổi, thật là, đều đã là vợ chồng mất rồi, mình làm sao còn dễ bị Tử Khiêm chọc cho đỏ mặt thế này.

Đan Vô Ngân bây giờ làm gì còn nhớ đến cái bình phong kia, một hơi ôm lấy Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương của ta, hôm nay cũng coi như là ngày tốt thành gia lập thất của chúng ta, như vậy, chúng ta cùng nhau chúc mừng một chút đi!”

Sự thực chứng minh, lần này vị công tượng làm giường cho Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân hoàn toàn không hề ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, tối thiểu đã giăng co một ngày một đêm, ván giường vẫn hoàn hảo không tổn hao gì.

Đợi đến khi Đông Phương Bất Bại tỉnh lại, đã là sáng ngày hôm sau nữa, Đan Vô Ngân đã chuẩn bị xong cháo điểm tâm đang ân cần chờ y tỉnh lại.

Thấy Đông Phương Bất Bại mở mắt, Đan Vô Ngân liền nhanh tay đưa qua một chén nước trà, đợi y uống xong mới than thở, “Đông Phương, đều tại ngươi quá mê người rồi, nếu không ta cũng không dễ mất khống chế như thế.”

Đông Phương Bất Bại trợn to đôi mắt nhìn Đan Vô Ngân ác nhân cáo trạng trước, bỗng nhiên có chút không còn gì để nói, Đan Vô Ngân ban đầu phong độ có thừa, tài hoa tao nhã, đáng vẻ đường đường đã đi đâu mất rồi, mau đem hắn quay lại a!

Suy nghĩ trong lòng không ngừng vặn vẹo, thần sắc trên mặt Đông Phương Bất Bại cũng tự nhiên biểu lộ không ít manh mối, khiến Đan Vô Ngân “Xi” một tiếng bật cười, “Đông Phương của ta, ta càng ngày càng thích ngươi.” Làm sao có thể có người đáng yêu như vậy chứ!

Tuy rằng đã không phải là lần đầu tiên nghe Đan Vô Ngân thổ lộ, thế nhưng mỗi một lần đều khiến trong lòng Đông Phương Bất Bại như được ăn mật, vô cùng ngọt ngào. Cũng chính lời thổ lộ đó khiến Đông Phương Bất Bại hoàn toàn quên mất hành vi ác liệt của Đan Vô Ngân, y tiến đến tựa vào lồng ngực có chút đơn bạc nhưng tuyệt đối tin cậy của ái nhân, “Ta cũng yêu ngươi, Tử Khiêm.”

Đợi đến khi hai người kia tình chàng ý thiếp xong, dọc theo thông đạo trở về tiểu viện của họ, đám người Nhậm Ngã Hành, Khúc Dương, Đồng Bách Hùng, Tang tam nương đã đứng đợi ở đó không biết từ lúc nào.

Thấy hai người đang tiến đến mười ngón tương giao, Nhậm Ngã Hành hừ lạnh một tiếng, “Hừ, chạy ra ngoài hơn một tháng nhàn nhã đã quen rồi, mới quay trở về làm việc một ngày đã lười biếng trốn đi, không hổ là Đông Phương Bất Bại.” Gã vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện lúc trước hai người họ không nhớ nghĩa khí giang hồ mà ném gã ở Hắc Mộc Nhai một mình.

Đông Phương Bất Bại lại là loại người như thế nào chứ, chỉ nhàn nhạt trả về một câu, “Quá khen.” rồi thần nhiên kéo Đan Vô Ngân ngồi xuống, khiến Nhậm Ngã Hành uất ức suốt nửa ngày, suýt nữa còn thổ huyết.

“Giáo chủ, phu nhân, Lâm Bình Chi gọi bỏ câu đến hỏi bước kế tiếp nên làm như thế nào.” Khi nói đến công việc, Tang tam nương phi thường nghiêm túc, cũng không tiếp tục dùng ánh mắt cực nóng chằm chằm hai bàn tay đan chặt vào nhau của Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, cẩn thận đưa một mảnh giấy cho Đông Phương Bất Bại.

Dựa người vào trong lòng Đan Vô Ngân đọc hết nội dung trên giấy, Đông Phương Bất Bại nói, “Trả lời cho Lâm Bình Chi biết, Nhật Nguyệt thần giáo bọn ta đưa hắn lên làm chủ môn phái Hoa Sơn cũng không phải đang âm mưu chuyện gì, chỉ cần hắn không để đám người của Ngũ nhạc kiếm minh đến đây chọc giận bọn ta, thì sắp tới chúng ta cũng chẳng có hành động lớn gì.” Ban đầu khi để Lâm Bình Chi trở thành chủ môn phái Hoa Sơn kỳ thực cũng chỉ vì muốn sau này có thể sống an ổn, không muốn những kẻ danh môn chính phái kia mượn cớ đến quấy rầy bọn họ.

Trong nội bộ Ngũ Nhạc kiếm phái bây giờ, Lâm Bình Chi phái Hoa Sơn cùng với phái Hằng Sơn hẳn đã xác định đứng về phía Nhật Nguyệt thần giáo, Lưu Chính Phong phái Hành Sơn tuy đã rửa tay chậu vàng thế nhưng uy vọng vẫn còn nguyên đó, vì thế hiện tại hoàn toàn không cần lo đám chính phái giương cao chiêu bào trừ ma vệ đạo gì đó đến quấy rầy cuộc sống của bọn họ.

Tang tam nương cũng biết tính cách của Đông Phương Bất Bại, mặc dù có chút nghi hoặc vì sao Đông Phương Bất Bại lại buông tha quân cờ tốt như vậy, thế nhưng vẫn tỏ ý phục tùng như cũ.

“Đông Phương thúc thúc, Vô Ngân thúc thúc!” Thanh âm của Nhậm Doanh Doanh từ bên ngoài truyền đến, rất nhanh cũng đã thấy thân ảnh của nàng đang hối hả chạy chậm đến đây.

Thấy bọn người Nhậm Ngã Hành cũng đang ở đây, bước chân của Nhậm Doanh Doanh có hơi khựng lại một chút, sau đó cố gắng bình ổn gương mặt ửng hồng vì chạy cả một quãng đường mới từ từ tiến tới, “Phụ

thân, Đồng thúc thúc, Tang tam di, Khúc gia gia.” Nhậm Doanh Doanh lễ phép chào hỏi, sau đó đưa cho Đan Vô Ngân một tờ giấy.

Doanh Doanh: Giữa chúng ta có vài chuyện cần nói rõ, mong rằng muội có thể đến Hoa Sơn gặp huynh một lần — Lệnh Hồ Xung.

Đồng Phương Bất Bại nhíu mi, cái tên Lệnh Hồ Xung này đến tột cùng đang nghĩ cái gì, làm sao sẽ mời Doanh Doanh đến Hoa Sơn, ngại nước vẫn còn chưa đủ sâu sao?

“Không được, con không thể đi, có quý mới biết cái tên Lệnh Hồ Xung này đang đùa bốn loại tâm tư đen tối gì.” Người thứ nhất nhảy ra phản đối chính là Nhậm Ngã Hành, gã luôn cho rằng đám người chính đạo chẳng có ai tốt đẹp, cho dù là truyền nhân của Phong Thanh Dương cũng thế.

Lời này khiến cho Khúc Phi Yên mới vừa theo sát bạn tốt bước vào tỏ vẻ không đồng ý, “Ai nói chính đạo không có người tốt, Nghi Lâm và Định Nhân sư thái đều là người tốt, hơn nữa cái tên Lệnh Hồ Xung kia cũng không phải không có điểm tốt.” Tuy rằng ban đầu Khúc Phi Yên hay là đối với chuyện Lệnh Hồ Xung làm tổn thương Doanh Doanh cũng cảm thấy rất bất mãn, thế nhưng lần trước thấy cho dù Nhạc Bất Quần lợi dụng Lệnh Hồ Xung nhiều như vậy, gã vẫn rất có trách nhiệm vì Nhạc Bất Quần và phái Hoa Sơn mà đưa thân nhập hiểm³, việc này khiến Khúc Phi Yên luôn coi trọng nghĩa khí giang hồ phải nhìn gã với cặp mắt khác xưa.

Nhậm Ngã Hành cũng biết sự việc kia nên chỉ đành hừ mũi một cái cũng không thèm nhắc lại, bắt quá xem ra cũng chưa đồng ý với việc Nhậm Doanh Doanh chạy đến Hoa Sơn.

“Doanh Doanh, người thấy thế nào?” Bởi mục đích nào đó, Đan Vô Ngân cho tới nay đều chưa hề xem Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên như tiểu hài tử, rất nhiều chuyện đều muốn trưng cầu ý kiến và cái nhìn của các nàng, lần này cũng không ngoại lệ.

Nhậm Doanh Doanh hiện tại đã có thể nói về Lệnh Hồ Xung một cách rất rất nhẹ nhàng, “Phụ thân, Đồng Phương thúc thúc, Vô Ngân thúc thúc, ta nghĩ ta thật sự muốn gặp hắn một lần.” Nói rõ ràng mọi chuyện, đối với người nào mà nói cũng là một việc tốt.

“Doanh Doanh, con phải suy nghĩ cho kỹ.” Nhậm Ngã Hành mặc dù biết mình không thể thay đổi sự lựa chọn của Doanh Doanh, thế nhưng vẫn không nhịn được nhắc nhở nàng phải cân nhắc thật kỹ.

Doanh Doanh cười thản nhiên, “Phụ thân, người yên tâm, đúng là còn đã từng thích Lệnh Hồ Xung, thế nhưng dù sao con vẫn còn trẻ, hiện tại đã nhìn rõ rồi.” Bọn họ vốn cũng không phải là người cùng một đường, dựa hải xanh sẽ không ngọt, chẳng bằng tương vong vu giang hồ⁴.

Thấy giữa đôi lông mày của Doanh Doanh quả thực đã không còn xuất hiện làn u oán như lúc trước, Tang tam nương cũng thở dài một hơi, sau đó vỗ vỗ vai Nhậm Doanh Doanh, “Nếu người đã lựa chọn, vậy thì cứ đi đi.”

Đan Vô Ngân cũng gật đầu, “Thiên hạ nơi nào không có đẹp, làm chi say đắm một cảnh hoa⁵, Doanh Doanh, người có thể nghĩ thông là tốt rồi.”

Đồng Phương Bất Bại ở dưới bàn đá Đan Vô Ngân một cước, oán giận hắn làm sao có thể dạy hư tiểu hài tử như thế, sau đó cố gắng tỏ ra nhu hòa nói chuyện với Nhậm Doanh Doanh, “Doanh Doanh, người có thể hiểu được là là tốt rồi, chuyện tình cảm là việc cả một đời, nhất định phải tìm người thích hợp nhất ở cùng mình, biết không?” Đồng Phương Bất Bại là thật tâm thương yêu Nhậm Doanh Doanh, không hy vọng nàng là miễn cưỡng vui cười.

Nhậm Doanh Doanh nghĩ có chút đau đầu, vì sao phụ thân và bọn thúc thúc đều không tin là mình đã buông tay được chứ.

Đúng là nàng đã từng rất thích Lệnh Hồ Xung, thích đến đã mức đã từng muốn gã cho hắn, thế nhưng như vậy cũng không có nghĩa là bản thân sẽ treo cổ trên cái cây⁶ đó có được hay không, giữa bọn họ cũng chưa từng có cái gì ... thế non hẹn biển, chẳng qua chỉ là một chút rung động tâm tình của nữ nhi thôi mà.

Cho dù trong lòng oán giận, thế nhưng khóe môi của Nhậm Doanh Doanh lại không nhịn được cong lên, cảm giác có người quan tâm thật tốt!

“Phụ thân, Vô Ngân thúc thúc, Đông Phương thúc thúc, Khúc Dương gia gia, Đồng thúc thúc, Tang tam di, Phi Yên.” Nhậm Doanh Doanh gọi tên của từng người đang quan tâm nàng ở đây.

“Hử?” Những người bị điểm danh đều nghi ngờ nhìn về phía Nhậm Doanh Doanh.

1/ Công tượng: Thợ thủ công.

2/ Nước sâu: chỉ sự việc có nhiều phức tạp.

3/ Lấy thân nhập hiểm: Nguyên văn “dĩ thân thập hiểm”, có nghĩa đặt bản thân vào chỗ nguy hiểm.

4/ Tương vong vu giang hồ: Một điển cố nổi tiếng, nghĩa là quên đi chuyện trước đây. Xem thêm tại đây.

5/ Thiên hạ nơi nào không cỏ đẹp, làm chi say đắm một cảnh hoa: Nguyên văn “Thiên nhai hà xử vô phương thảo, hà tất đan luyện nhất chi hoa”, nghĩa là cả thiên hạ nơi nào không có cỏ thơm, chẳng có lý do gì khiến phải lưu luyến một đóa hoa. Ý chỉ, thiên hạ còn không ít người tốt, chẳng việc gì phải quyền luyến một người khiến mình đau lòng.

6/ Treo cổ trên cây: Ý chỉ chung tình đến chết với một người không đáng.

59. Chương 59: Gặp Nạn

“Ta yêu mọi người!” Doanh Doanh cười híp mắt nói ra cảm xúc từ sâu trong nội tâm của nàng, sau đó lời kéo Khúc Phi Yên vẫn còn đang lo lắng nhanh như chớp chạy đi, phía sau truyền đến đến tiếng gào ai oán của Nhậm Ngã Hành, “Doanh Doanh, con yêu một mình phụ thân là được rồi, những người kia phải dính líu vào làm gì!” Khiến hai tiểu cô nương đằng xa phải che miệng cười trộm.

Doanh Doanh dùng “Yêu” để tiến công có hiệu quả rõ rệt, nguyên bản Nhậm Ngã Hành và Khúc Phi Yên vốn định phản đối cũng đều trầm mặc chấp thuận, cuối cùng mọi người quyết định để Khúc Phi Yên, Lam Phượng Hoàng và Doanh Doanh cùng nhau đi Hoa Sơn. Đường nhiên, sau khi rời khỏi Hoa Sơn các nàng có thể lập tức trở về Hắc Mộc Nhai hay không cũng khó thể nói rõ, dù sao tiểu cô nương Khúc Phi Yên vì chuyện hạ sơn lần trước nàng vẫn chưa khiến cho cả giang hồ long trời lở đất mà canh cánh trong lòng đã lâu.

Nhìn ba giờ cô nương ngồi xe ngựa càng đi càng xa, Đông Phương Bất Bại có chút bất đắc dĩ, “Từ Khiêm, người nói xem các nàng tại sao lại thích chạy ra ngoài như thế, Hắc Mộc Nhai không tốt sao?” Y biết rõ trong hành lý của các nàng đã thu thập không ít đồ đạc.

Đan Vô Ngân vừa cùng Đông Phương Bất Bại quay về nhà của hai người vừa nói, “Ham chơi chính là thiên tính của tiểu hài tử sao, lẽ nào người muốn có một ngày, các nàng đặt ánh mắt nhằm chấn lên trên người chúng ta hay giáo chúng của Thần giáo?. Khi đó chỉ sợ những việc phải lo lắng cũng không chỉ thế này.” Thà người chết còn hơn ta chết, chính đạo a, đành khiến các người cực khổ rồi

Vừa nghe Đan Vô Ngân nói như vậy, Đông Phương Bất Bại đột nhiên cảm giác kỳ thực các nàng thích ở bên ngoài vui đùa một chút cũng rất tốt.

Lúc này, huynh đệ chuyên quản bỏ câu đưa tin trong Thần giáo vội vã chạy đến đưa cho Đông Phương Bất Bại một tờ giấy, nội dung trên đó khiến cả Đông Phương Bất Bại lẫn Đan Vô Ngân đều phải nhíu mày.

Lại nói về ba nha đầu Doanh Doanh, Phi Yên và Lam Phượng Hoàng, các nàng đang hăng hái bừng bừng đoán xem tên Lệnh Hồ Xung kia rốt cuộc muốn làm gì. Bỗng nhiên, Điền Bá Quang vốn đang cưỡi ngựa theo bên cạnh chui vào xe ngựa, thần sắc nghiêm túc cất tiếng.

“Đám tiểu nha đầu các người, lần này đến Hoa Sơn các người nghìn vạn lần không thể bắt cấn, có hiểu không!” Khác với đám nha đầu vẫn còn chưa nếm mùi đời, Điền Bá Quang đã hành tẩu giang hồ nhiều năm nhạy cảm ngửi ra mùi vị không thích hợp.

“Ai nha nha, người quản cũng không ít chuyện đâu, tuy rằng ta không thích cái tên Lệnh Hồ Xung kia, thế nhưng ngay cả Vô Ngân thúc thúc cũng đã từng nói, Lệnh Hồ Xung không phải loại người không có đầu óc.”

Khúc Phi Yên tùy tiện phát tay một cái, Lệnh Hồ Xung nếu dám động đến các nàng, thì ban đầu cũng sẽ không tìm đến hợp tác với Nhật Nguyệt thần giáo.

“Khúc Phi Yên, người nghiêm túc một chút cho ta! Chính đạo võng không phải chỉ có một mình Lệnh Hồ Xung!” Thái độ lơ đãng của Khúc Phi Yên làm cho Điền Bá Quang nổi trận lôi đình, y lo lắng như vậy là vì ai chứ!

Thấy Điền Bá Quang thực sự nổi giận, Khúc Phi Yên liền ủ rũ hơn nhiều, cúi đầu vâng vạ áo của Doanh Doanh.

“Điền đại ca, người thấy thế nào?” Doanh Doanh cau mày hỏi, nàng vốn cũng cảm thấy lời mời lần này của Lệnh Hồ Xung có chút quá đột ngột, có lời gì vì sao lần trước các nàng ở Hoa Sơn lại không nói.

Điền Bá Quang lắc đầu, “Ta cũng không biết, những khả năng có thể tính tới thật sự nhiều lắm, cũng có thể sẽ không có chuyện gì xảy ra, ta chỉ muốn nhắc nhở các người một tiếng.” Sau đó lớn tiếng nói với Khúc Phi Yên, “Nhất là người!”

Sau khi Điền Bá Quang ra ngoài, Khúc Phi Yên đầu tựa vào cánh tay, buồn buồn nói, “Y đối với ta rất hung dữ!”

Doanh Doanh ôn nhu liếc nàng một cái, “Ta tin tưởng, nếu như người ngoan ngoãn một chút, đừng nên tự tìm rắc rối, Điền đại ca nhất định sẽ rất ôn nhu.” Không ngờ Khúc Phi Yên cổ quái tinh linh lại bị Điền Bá Quang ăn đến gât gao.

Hai ngày sau, đoàn người Doanh Doanh sau một tháng lại trở về tiểu viện dưới chân núi Hoa Sơn.

Sau khi phái người đưa tin cho Lệnh Hồ Xung, mọi người đều trở về chỗ ở đã được sắp xếp lần trước để nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên, mắt phải của Doanh Doanh và Điền Bá Quang không ngừng giật lên, sau đó lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng chém giết.

Mọi người đều khê biến sắc, Doanh Doanh và Điền Bá Quang rút bảo kiếm bên người ra, Khúc Phi Yên nắm chặt cán roi, còn Lam Phượng Hoàng thì túm lấy túi độc vật, cùng nhau bước ra ngoài xem xét.

Tình hình chiến đấu bên ngoài vô cùng bất lợi, nếu không phải lần này đám người đi theo bảo vệ Doanh Doanh đều là tinh anh của Nhật Nguyệt thần, sợ rằng bọn người tấn công kia đã có thể xông vào. Thế nhưng, ngay cả là như vậy, bọn hộ vệ trong chốc lát như thể đã có không ít người bị thương, hiển nhiên đám người ngoài kia rõ ràng có chuẩn bị mới đến.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Nhìn thấy tràng diện như thế, bản lĩnh Thánh cô của Doanh Doanh lập tức hiện rõ, nàng không hề tỏ ra hoảng sợ mà tỉnh táo hỏi rõ những hộ vệ bên cạnh.

Nguyên bản hộ vệ có chút khẩn trương cũng bị sự bình tĩnh của Doanh Doanh làm cho tỉnh lại, “Thánh cô, có người đánh lén, xem chiêu thức, hình như là người của Ngũ nhạc kiếm minh.” Đối với chiêu số của đám người cả ngày đều hô hào muốn tiêu diệt Nhật Nguyệt thần giáo bọn hộ vệ đều vô cùng quen thuộc, cho dù những người kia đã cực lực che giấu, thế nhưng thói quen nhiều năm khiến những hộ vệ có kinh nghiệm rất nhanh nhận ra sơ hở.

Ngũ nhạc kiếm minh? Lâm Bình Chi muốn tạo phản sao? Doanh Doanh không tin khả năng này lắm, Vô Ngân thúc thúc nhìn người luôn rất chuẩn, nếu Lâm Bình Chi là người có dã tâm, thúc ấy sẽ không bang trợ hẳn trở thành chủ mưu môn phái Hoa Sơn, như vậy, chỉ có...

“Người xem trong đám người này có người của phái Hoa Sơn không?” Doanh Doanh hỏi hộ vệ kia.

Hộ vệ kia neho mắt lại tỉ mỉ kiểm tra, một lát sau liền khẳng định, “Không có, đám người này có không ít người đến từ Tung Sơn, Thanh Thành, cũng có một vài người của phái Hành Sơn, số còn lại chỉ là một ít binh tôm tướng cuạ.”

Doanh Doanh tạm thời yên tâm, chỉ cần phái Hoa Sơn không có tham dự vào, tất cả tựu đều dễ xử.

“Ta là Thánh cô Nhật Nguyệt thần giáo Nhậm Doanh Doanh, chẳng biết tiểu nhân hèn hạ phương nào lại dám đến đây làm rộn?” Doanh Doanh vận khởi nội lực, khiến mọi người đều có thể nghe rõ thanh âm của nàng.

Chém giết vẫn còn đang tiếp tục, bỗng nhiên một thân ảnh từ đằng xa nhanh chóng xuyên qua đám người đang giao chiến kia đến trước mặt Doanh Doanh, trong lúc Doanh Doanh vẫn còn chưa kịp phản ứng thì Điền Bá Quang đã vọt tới trước mặt nàng. Tiếp theo chỉ nghe “Đinh” một tiếng, thanh kiếm trên tay Điền Bá Quang bị chấn gãy, bản thân của y cũng nôn ra một ngụm tiên huyết.

“Hừ, tiểu tử không biết tự lượng sức.” Người mới đến tùy ý hạ thanh kiếm không hề hư hại trên tay xuống, lạnh nhạt mỉa mai.

“Xin hỏi các hạ có phải là chưởng môn phái Tung Sơn Tả Lãnh Thiên?” Nhậm Doanh Doanh là Thánh cô Nhật Nguyệt thần giáo, đối với diện mạo của những nhân vật nổi danh trên giang hồ vẫn có không ít kiến thức.

“Tiểu cô nương hảo nhân lực.” Nói chuyện là trung niên nam tử theo phía sau Tả Lãnh Thiên.

Con người của Nhậm Doanh Doanh chợt co rút, “Dư Thương Hải, Mạc Đại.” Nang kinh hoảng trong một sát na, sau đó lập tức khôi phục lãnh tĩnh, “Thật không ngờ Nhậm Doanh Doanh ta lại được mọi người coi trọng đến vậy, khiến ba vị chưởng môn phải tự mình xuất thủ!” Nhậm Doanh Doanh biết, lúc này nàng là điểm tựa tinh thần của những huynh đệ Nhật Nguyệt thần giáo đang chiến đấu ngoài kia, nàng nhất định phải kiên định, tuyệt đối không được hoảng loạn.

Thấy Nhậm Doanh Doanh cho dù đối mặt với ba người bọn hắn vẫn có thể trấn định tự nhiên, ngay cả Tả Lãnh Thiên cũng không tránh khỏi có chút thưởng thức tiểu cô nương này, bất quá thưởng thức thì vẫn thưởng thức, việc tốt không thể không làm.

Ba người đồng thời giơ lên bảo kiếm, “Tiểu cô nương, ai bảo ngươi lại là ma nữ tà giáo ai ai cũng có thể giết, kiếp sau nên chọn chỗ tốt mà đầu thai đi.” Sau đó kiếm quang lóe lên, máu tươi ba thước!

“Các người là ai?” Đám người đang dương dương tự đắc kia bất chợt bị tập kích khiến đường kiếm nọ không kịp hạ xuống, chẳng những như thế, chỉ có Tả Lãnh Thiên và Dư Thương Hải là nhanh chóng tránh thoát, mà võ công Mạc Đại yếu hơn một chút thì phải chịu vết thương khá sâu trên tay. Mạc Đại bưng cánh tay lớn tiếng hỏi.

Ở bên cạnh đám người Nhậm Doanh Doanh đột nhiên xuất hiện hơn mười người hắc y nhân còn có bảy tám nữ nhân mặc trang phục người Miêu.

“Đông Phương Bất Bại thật đúng là bỏ ra được, cứ nhiên vì mấy tiểu nha đầu này mà phái ra cả thiếp thân² ám vệ.” Tuy rằng qua nhiều năm tranh đấu cùng Nhật Nguyệt thần giáo, Ngũ nhạc kiếm minh vẫn luôn ở thế hạ phong, tuy nhiên như vậy cũng đủ để đám người Tả Lãnh Thiên biết bên cạnh Đông Phương Bất Bại có một nhóm hộ vệ thần bí. Như vậy, xem ra đám người có thể đối mặt với ba người bọn hắn mà vẫn không hề thua kém, chỉ có thể là nhóm ám vệ thần bí kia mà thôi.

Những ám vệ này hoàn toàn không nói lời nào, chỉ cảnh giác hộ vệ người chủ nhân muốn bọn họ liều chết bảo hộ, mười người bọn họ chia ra đứng ở những phương vị xảo diệu vây quanh đám người Nhậm Doanh Doanh tạo thành một vòng bảo hộ vô cùng nghiêm mật.

Chẳng biết từ lúc nào vòng chém giết bên ngoài đã đình chỉ, tất cả mọi người đều cảnh giác nhìn đôi phương cũng đồng thời chú ý thủ lĩnh bên mình.

“Tả chưởng môn, xin hỏi người hôm nay đến đây dự định làm gì?” Tuy rằng Doanh Doanh biết bên cạnh mình có không ít ám vệ được Đông Phương thức thục và phụ thân phái tới, thế nhưng nàng thủy chung vẫn không biết thực lực của bọn họ, hiện tại nàng đã có thể yên tâm bắt đầu thực hành “ngôn ngữ ngoại giao” mà Vô Ngân thúc thúc từng dạy.

Có lẽ Tả Lãnh Thiên thật sự hận Nhật Nguyệt thần giáo đến thấu xương, gã thậm chí không có hứng thú đánh thái cực quyền³ với Nhậm Doanh Doanh, chỉ là hừ lạnh một tiếng, “Bọn tà giáo các ngươi hại ta thân bại danh liệt, thế nào, còn không cho ta trả thù một chút sao?” Gã muốn đem mấy ma nữ này bắt hết lại sau đó chà đạp đến chết, chỉ như thế mới có thể giải tỏa mối hận trong lòng.

“Như vậy Mạc chương môn thì sao?” Dư Thương Hải không cần phải nói, nhất định là ghi hận chuyện Bất Giới hòa thượng phá hoại kế hoạch trở thành minh chủ võ lâm của hắn, như vậy Mạc Đại thì sao, phải nhớ rằng Lưu Chính Phong của phái Hành Sơn đã từng nhận sự giúp đỡ của Nhật Nguyệt thần giáo.

Trên mặt Mạc Đại lộ ra nụ cười hung bạo, “Lòng hiếu kỳ của tiểu cô nương thật lớn, nhưng dù sao các người cũng phải chết, ta đây sẽ hảo tâm cho các người một cái chết minh bạch.” Thấy Mạc Đại đối mặt với ám vệ của Nhật Nguyệt thần giáo vẫn tỏ ra việc đã được liệu trước, tất cả mọi người đều đề cao cảnh giác, “Ngày đó, ta phí hết tâm tư muốn diệt trừ Lưu Chính Phong, kế hoạch đã sắp thành công lại bị đám... mà đầu các người chằng ngang một bước, khiến những trù tính vất vả của ta bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, người nói ta có nên giết chết các người hay không, nếu các người chết hẳn là Đông Phương Bất Bại sẽ vô cùng đau lòng!”

Bỗng nhiên, Mạc Đại thẳng tắp té ngã trên mặt đất, những phi tiêu ám khi giấu trong tay áo cũng “Bang đang” không ngừng rơi khỏi người y.

Tả Lãnh Thiên và Dư Thương Hải thấy mà rùng mình, là ai lại có năng lực không tiếng động giải quyết Mạc Đại? Chẳng lẽ Đông Phương Bất Bại cũng đến đây!

“Tiểu Hắc thật ngoan, trở về thôi.” Thanh âm yêu kiều của Lam Phượng Hoàng hấp dẫn sự chú ý của mọi người, sau đó chỉ thấy một con nhện thật lớn chậm rãi leo lên bàn tay trắng nõn của nàng.

Doanh Doanh và Phi Yên thoáng cái đã biết ai là hung thủ khiến Mạc Đại bất tỉnh, cũng tiến đến bên cạnh Lam Phượng Hoàng cố nén sợ hãi sờ sờ khích lệ tiểu Hắc, “Tiểu hắc giỏi quá!”

Nhìn gương mặt đang biến thành màu đen của Mạc Đại, Tả Lãnh Thiên và Dư Thương Hải liền biết Mạc Đại trúng độc, cả hai đều biến sắc, con nhện này lại có thể lợi hại như vậy!

Nhìn thấy nét mặt hoảng sợ của Tả Lãnh Thiên và Dư Thương Hải, Lam Phượng Hoàng đưa tiểu Hắc trở về túi chứa độc vật rồi đắc ý vỗ vỗ thắt lưng, “Hừ, các người ngoan ngoãn buông tay chịu trời đi, nếu không đừng trách cô nãi nãi ta không khách khí!” Lam Phượng Hoàng bởi vì vừa rồi bị ba kẻ kia coi thường mà rất bất mãn, bởi vậy liền quyết định phải thị uy cho tốt.

Tả Lãnh Thiên và Dư Thương Hải mặc dù đối với những độc vật này đều rất sợ hãi, thế nhưng vẫn luôn coi thường những thứ... bần môn tả đạo như thế, cả hai đều cho rằng vừa rồi chẳng qua là do Mạc Đại không cẩn thận mới có thể trúng chiêu.

1/ Thà người chết còn hơn ta chết: Nguyên văn “Tử đạo hữu bất tử bần đạo”. Ý tại trong lời.

2/ Thiếp thân: chuyên dụng của một người, luôn để cạnh bên người. Thiếp thân ám vệ là ám vệ được huấn luyện chuyên nghe lệnh một chủ nhân duy nhất, thường tiềm hành bên người chủ nhân, không xa một bước.

3/ Đánh thái cực quyền: ý chỉ nói chuyện xa gần không đúng mục đích hoặc thái độ trì hoãn gài bẫy trong ngoại giao nhằm chiếm được lợi ích lớn nhất.

60. Chương 60: Vạn Xà Trận

Tiểu cô nương, xem ra bốn tọa đã xem thường ngươi rồi!” Một tiểu cô nương nhỏ tuổi như thế đã lợi hại đến vậy, nếu không sớm diệt trừ hẳn sẽ trở thành tâm phúc đại họa của bọn hắn trong tương lai.

Thấy Tả Lãnh Thiên và Dư Thương Hải muốn động thủ, Lam Phượng Hoàng rất tức giận, hậu quả rất cơn giận của nàng vô cùng nghiêm trọng, nàng quay người ra lệnh cho mấy nữ tử Miêu cương vừa mới xuất hiện, “Vạn xà trận!”

“Đạ, giáo chủ.” Bọn nữ tử trong nháy mắt vọt đến phía sau các ám vệ, tiếp đó lấy từ trong thắt lưng ra một cây sáo nhỏ thổi lên, tiếng sáo ngân nga theo một âm điệu quỷ dị khiến lòng người bỗng dưng rét lạnh.

Lập tức tất cả mọi người đều nghe được âm thanh di chuyển nhỏ vun từ bốn phương truyền đến như đã bao vây hết cả nơi này, âm thanh mảnh nhỏ lại mang theo sự khủng bố khó hiểu khiến mọi người đều nổi da gà từng trận, rất nhiều người theo bản năng giơ kiếm lên tự bảo hộ.

“Các huynh đệ Nhật Nguyệt thần giáo dù có việc gì cũng không được cử động.” Khúc Phi Yên và Nhậm Doanh Doanh đã từng nghe Lam Phượng Hoàng miêu tả qua sự khủng bố của “Vạn xà trận” nên cũng không quá hoảng sợ, Nhậm Doanh Doanh chú tâm an bày cho các giáo chúng đang căng thẳng tinh thần chuẩn bị chiến đấu bên cạnh, mà Khúc Phi Yên sau khi xác nhận Điền Bá Quang bị thương cũng không nặng lắm liền hăng hái bừng bừng mở to hai mắt đợi kỳ tích đến.

Tuy rằng vẫn có loại cảm giác sợ hãi mịt mờ ở trong lòng, thế nhưng từ trước đến nay vốn đã được huấn luyện xem việc phục tùng mệnh lệnh thành một phản xạ bản năng, tất cả giáo chúng của Nhật Nguyệt thần giáo đều buông xuống vũ khí trên tay xuống, nín thở đợi sự việc phát sinh.

Rất nhanh, cái loại âm thanh di chuyển ấy càng lúc càng lớn, bên tai lại xuất hiện thêm tiếng thở “Tê tê” xen kẽ không dứt, lại nhớ đến câu “Vạn xà trận” Lam Phượng Hoàng vừa hô lúc nãy, hiện giờ tất cả mọi người đều biết thứ tiếp theo phải đối phó là gì.

Giáo chúng của Nhật Nguyệt thần giáo xem như vẫn bình tĩnh, bọn họ biết Thánh cô, Thánh nữ nhất định sẽ không mở to mắt nhìn bọn họ chết, mà những người Ngũ nhạc kiếm minh lại sợ đến chân đều mềm nhũn.

Một, hai con rắn đối với bọn họ không thể tạo nên sức uy hiếp, thậm chí bảy, tám con rắn bọn họ cũng có thể ứng phó, nhưng nếu là bảy rắn mấy trăm, mấy nghìn con thì biết làm thế nào! Huống chi, không ai sẽ tin rằng đám rắn đang kéo đến kia lại không có độc.

Quả nhiên, nhìn ra bên ngoài, mọi người liền thấy một mảnh khí đen quỷ dị khiến người sợ hãi đang nhanh chóng tiến về phía bọn họ, bỗng dừng một người phát ra tiếng hét chói tai, “A!” Sau đó ngã nhào trên mặt đất, hóa ra là sợ đến ngất xỉu rồi.

Những người khác nhìn bảy rắn năm màu sắc sỡ đang từ xa bò đến kia, tâm như tro tàn, lần này thực sự xong rồi!

Tả Lãnh Thiền và Dư Thương Hải thấy mọi người đều bị dọa sợ đến không còn ý chí chiến đấu thì giận đến hít thở không thông, la lớn, “Các ngươi còn đứng ngây đó làm gì, còn không nhanh đi giết đám rắn đó, chờ bị cắn cắn chết sao!”

Đến lúc này đám người kia mới kịp phản ứng lại, nắm chắc thanh kiếm trong tay căn thẳng chờ đợi.

Trong mảnh âm thanh hỗn loạn giữa tiếng la hét của con người xen lẫn tiếng phun khí tê tê của loài rắn, một màn chiến đấu kỳ lạ đang được triển khai, bên này một người bị rắn cắn ngã xuống, bên kia lại có một đầu rắn bị chặt đôi, thân thể đã rớt xuống đất vẫn còn hung hăng giãy dụa.

Giáo chúng Nhật Nguyệt thần giáo vốn cũng đang kinh hồn táng đảm, rất sợ đám rắn hung hãn này bò đến cắn bọn họ một ngụm. Thế nhưng sau đó bọn họ phát hiện, những con rắn này tựa như đều có linh tính, căn bản nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ, chỉ liều mạng bò lên trên người đám Ngũ nhạc kiếm minh.

Huynh đệ Nhật Nguyệt thần giáo ai cũng to gan lớn mật, nhìn thấy “đồng minh” của mình cũng đang thương vong thảm trọng, liền thẳng thắn nhất kiếm lên, cùng “đồng minh” phối hợp tiến công.

Bên này đánh đến hừng hực khí thế, bên kia Tả Lãnh Thiền và Dư Thương Hải lại nóng như lửa đốt, một bên nhìn chăm chăm các ám vệ, một bên xót xa đám đệ tử tinh nhuệ đang không ngừng bị chém giết của họ. Kế hoạch nắm chắc phần thắng như thế không ngờ lại khiến bọn họ tiến thoái lưỡng nan.

Bỗng nhiên, từ bên ngoài chiến trường truyền đến thanh âm của Lâm Bình Chi, “Tất cả dừng tay!”

Tả Lãnh Thiền và Dư Thương Hải nghe được tiếng nói của Lâm Bình Chi chẳng những không có kinh hoảng, trái lại còn thâm thở ra một hơi. Tuy rằng lần hành động này bọn họ là giấu diếm Lâm Bình Chi mà tiến hành, nếu bị Lâm Bình Chi bắt được cái đuôi thì sau này nhất định sẽ không dễ sống, thế nhưng chút khó khăn đó so với để toàn bộ đệ tử tinh nhuệ bị đám rắn quỷ dị này giết hết tại đây thì như thế vẫn dễ chấp nhận hơn.

Doanh Doanh nháy mắt với Lam Phượng Hoàng vì nhìn thấy rất nhiều rắn bị giết mà đang vô cùng tức giận, Lam Phượng Hoàng đành phải bắt đắc dĩ phát tay với mấy nữ tử người Miêu bảo họ ngừng thổi sáo.

Tiếng sáo vừa dừng lại, đám rắn vừa rồi vẫn còn cùng đám người Nhật Nguyệt thần giáo anh dũng chiến đấu kia cũng đột ngột tản ra, bọn người Ngũ nhạc kiếm minh vừa bước ra từ cõi chết cũng cấp tốc rời khỏi

chiến trường.

Đợi đến khi đám rắn đều đã rời khỏi, Lâm Bình Chi mới mang theo Lệnh Hồ Xung, Lao Đức Nặc đi đến.

Có chút áy náy nhìn Nhậm Doanh Doanh đang tức giận, Lâm Bình Chi lớn tiếng bắt mồm, “Tả chưởng môn, Dư chưởng môn, ta luôn xem hai vị như trưởng bối nên mới dễ dàng tha thứ những hành động quá đáng của hai vị, thế nhưng, hai vị thật sự xem ta là minh chủ của Ngũ nhạc kiếm minh! Hai vị lừa dối ta mà đại khái sát giới trong lãnh địa phái Hoa Sơn, hai vị làm như vậy là đang muốn tuyên chiến với phái Hoa Sơn bọn ta sao!”

Dư Thương Hải và Tả Lãnh Thiền tuy rằng coi thường Lâm Bình Chi, nhưng bọn họ cũng không muốn bị chụp cái mũ “bất kính minh chủ, bất kính minh hữu” khiến vô lâm đồng đạo xem thường kia, liền nhanh chóng lên tiếng giải thích.

“Lâm hiền chất, lần này chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi, chúng ta chỉ là phát hiện những ma nữ tà giáo này dám đột nhập Hoa Sơn mưu đồ quấy rối, nên mới gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, muốn giúp các người diệt trừ mầm tai họa, Thế nhưng thật không ngờ bọn họ lại hung ác đến thế, còn khiến Ngũ nhạc kiếm minh ta tổn thất nhiều tinh anh như vậy, làm minh chủ của Ngũ Nhạc kiếm minh, người có phải là nên vì bọn họ mà đòi lại công đạo.” Tả Lãnh Thiền không hổ là đã từng minh chủ Ngũ nhạc kiếm minh, các thủ đoạn đổi trắng thay đen, ác nhân cáo trạng trước đều dùng được đến lô hỏa thuần thanh!

Lâm Bình Chi không giận mà cười, “Tả chưởng môn, người cho rằng ta là người ngu hay người mù, hừ, thỉnh Tả chưởng môn và Dư chưởng môn trở về môn phái của mình đợi minh chủ lệnh kỳ đi!” Sau đó phất tay, để Lệnh Hồ Xung và Lao Đức Nặc phân biệt mang theo Tả Lãnh Thiền và Dư Thương Hải giải đi.

Nhìn các huynh đệ Nhật Nguyệt thần giáo ít ỏi nhiều nhiều đều mang theo thương tích trên người, Lâm Bình Chi có chút áy náy nói với Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên, “Thánh cô, Thánh nữ, thật sự xin lỗi, ta không ngờ bọn họ có thể lớn gan như thế... Các người tới phái lần này Hoa Sơn không biết là vì chuyện gì?” Lâm Bình Chi cũng tò mò vì sao Nhậm Doanh Doanh đã đi rồi quay lại, hơn nữa vì sao các nàng đến đây cũng không thông tri cho hắn?

Nhậm Doanh Doanh sững sốt, “Không phải Lệnh Hồ Xung ca ca dùng bồ câu truyền tin mời ta tới sao? Lâm chưởng môn không biết việc này?”

Lệnh Hồ Xung vừa đi “tiễn” Tả Lãnh Thiền xong quay về vừa vặn nghe được lời của Nhậm Doanh Doanh, “Ta mời muội? Không có chuyện này!” Bởi vì trước đó gã vô tình khiến Doanh Doanh thương tâm, lại bị sự phụ lợi dụng đi tiếp cận Doanh Doanh, nên gã hoàn toàn không còn mặt mũi gặp Doanh Doanh, gã trốn nàng còn không kịp làm sao có thể mời nàng.

Doanh Doanh lấy tờ giấy kia từ trong tay áo ra đưa cho Lệnh Hồ Xung, “Đây không phải là huynh viết sao?”

Lệnh Hồ Xung cúi đầu vừa nhìn, cư nhiên thật là chữ của gã!

Gã mờ mịt ngẩng đầu lên, “Đây là chữ của ta, thế nhưng ta rất xác định ta không có viết lá thư này.” Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

“Mượn đao giết người.” Lao Đức Nặc cất tiếng nhất châm kiến huyết khiến người trong cuộc u mê như Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung bừng tỉnh đại ngộ.

“Huynh đang nói là các người cũng không biết chúng ta đến Hoa Sơn phải không?” Doanh Doanh hỏi Lệnh Hồ Xung, xem ra bọn họ đều bị lừa bịp.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu, “Nếu không phải vừa rồi ám vệ của Đông Phương giáo chủ lên núi báo tin, sợ là chúng ta đến bây giờ vẫn chưa hay biết gì đâu.”

Khúc Phi Yên đau lòng nhìn bộ dáng yếu ớt của Điền Bá Quang, cảm phần nói, “Nếu không phải Đông Phương thúc thúc cẩn thận, an bày cho chúng ta nhiều ám vệ như vậy, còn có Phượng Hoàng giúp đỡ, sợ rằng ngày mai những vị thúc bá trên Hắc Mộc Nhai nhận được tin xấu sẽ cho rằng phái Hoa Sơn gài bẫy chúng ta, bọn họ nhất định phải huyết tẩy Hoa Sơn để trả thù.”

Lao Đức Nặc biết rõ trình độ sủng ái của Đông Phương Bất Bại và mấy thượng vị giả của Hắc Mộc Nhai đối với mấy vị này tiểu cô nãi nãi này, nghĩ đến nếu thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lời đình tức giận của mấy vị kia phái Hoa Sơn nho nhỏ của bọn hắn không chống đỡ nổi đâu a. Nghĩ đến đó Lao Đức Nặc không khỏi rung mình may mắn, hoàn hảo, hoàn hảo, chuyện gì cũng không có phát sinh.

Một bên Lao Đức Nặc đang âm thầm may mắn, một bên lại đang lo lắng phải viết thư thỉnh tội như thế nào, cho dù không xảy ra chuyện đáng tiếc gì, nhưng mấy vị tiểu cô nãi nãi kia thực sự đã gặp nguy hiểm ở Hoa Sơn, ngay dưới mắt của y, như vậy cũng tính là y thất trách. Trời ạ, sẽ không bị trục xuất đến cho Giới đường chà đạp chứ! Nhớ tới sự huấn luyện sống không bằng chết của đám ám vệ, Lao Đức Nặc nghĩ đã muốn khóc.

Lâm Bình Chi đối với việc Nhậm Doanh Doanh các nàng ngộ nạn ngay trong lãnh địa phái Hoa Sơn tỏ vẻ vô cùng áy náy, liền thật tình mời các nàng đến nội đường Hoa Sơn nghỉ ngơi một chút, về phần mấy con cáo già kia, hừ, hắn không gây phiền phức với bọn họ đã coi như nể mặt lắm rồi, dù sao chuyện này mấy vị bên kia hắn cũng sẽ không để yên đâu.

Bởi vì nghĩ muốn nhân cơ hội này giải quyết triệt để gút mắt giữa mình và Lệnh Hồ Xung, Nhậm Doanh Doanh vui vẻ đáp lời mời của Lâm Bình Chi, mang theo đoàn người tràn đầy khí thế dọn vào tổng bộ phái Hoa Sơn.

Sau khi giúp đám giáo chúng bị thương của Nhật Nguyệt thần giáo an bày xong đại phu và nơi ở, Doanh Doanh trở về phòng nghị sự của phái Hoa Sơn, tất cả mọi đều đang đợi nàng ở đó.

Đã nghe kể về hoàn cảnh lúc này Nhậm Doanh Doanh lâm nguy không sợ, lại thấy nàng thật lòng quan tâm các huynh đệ bị thương, Lâm Bình Chi tán thán, “Nhậm tiểu thư không hổ là nữ trung hào kiệt, đúng là xứng đáng với vị trí Thánh cô Nhật Nguyệt thần giáo.” Là một nữ hài tử lại có thể làm được việc rất nhiều đại nam nhân đều không làm được, thực sự là không tầm thường.

“Hừ, lúc đầu không biết là ai còn nói chúng ta là ma nữ!” Ưu điểm lớn nhất của Khúc đại tiểu thư là trí nhớ tốt, bản lĩnh vượt trội nhất của nàng chính là vô cùng mang thù.

Mặt Lâm Bình Chi có chút ửng hồng, trịnh trọng đứng dậy cúi đầu tạ lỗi với Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên, “Nhậm tiểu thư, Khúc tiểu thư, ban đầu là Bình Chi không hiểu chuyện mạo phạm nhị vị tiểu thư, mong rằng nhị vị tiểu thư đại nhân đại lượng, tha thứ Bình Chi.”

Thấy thái độ của Lâm Bình Chi tốt như vậy, ngược lại làm Khúc Phi Yên cảm thấy mình nhỏ mọn, nàng đành làm bộ không thèm để ý phất tay một cái, “Tính toán cái gì chứ, bản tiểu thư là trong bụng tế tướng có thể chống thuyền², tạm tha ngươi một lần, phải không Doanh Doanh.”

Nhậm Doanh Doanh gật đầu, trên môi nở nụ cười dịu dàng thường trực khiến Lâm Bình Chi mất tự chủ sững sờ một chút.

“Mấy ngày đi đường mệt nhọc, không bằng các vị tiểu thư trước tới khách phòng nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ nói chuyện nhiều hơn, không biết ý của hai vị thế nào?” Làm gia chủ một tháng khiến Lâm Bình Chi so với trước đây có thêm mấy phần trầm ổn và tự ti, những việc phải lo lắng cũng chu đáo hơn rất nhiều.

Buổi tối, Khúc Phi Yên lôi kéo Lam Phượng Hoàng đi tới phòng của Nhậm Doanh Doanh, hai mắt sáng rực truy hỏi, “Doanh Doanh, Doanh Doanh, người lúc này có thấy không, cái tên Lâm Bình Chi kia nhìn người mà đỏ mặt nha!” Không biết có phải là thích Doanh Doanh rồi không, Khúc Phi Yên đối với việc này cảm giác tương đương nhay cảm nha.

Doanh Doanh mắng Khúc Phi Yên một tiếng, “Nói lằng nhằng gì đấy, chúng ta ở hai phía đối lập mà. Người thật coi ta là cái loại đại mỹ nhân khiến người ta nhất kiến khuynh tâm, tái kiến chung tình sao, hơn nữa lần đầu gặp nhau, ta khẳng định hẳn chẳng có cảm giác gì với ta.”

“Ôi, ý của người là, người rất nguyện ý để hắn ái mộ người phải không!” Trước đây bởi vì chuyện của Điền Bá Quang mà Khúc Phi Yên bị Doanh Doanh trêu đùa không ít lần, bây giờ vất vả lắm mới nắm được một cơ hội trả thù, nàng làm sao có thể buông tha Doanh Doanh dễ dàng như thế.

“Ta xem cái tên Lâm Bình Chi này còn đáng để nương tựa hơn Lệnh Hồ Xung, bộ dạng không tệ, thoát nhìn cũng rất biết nỗ lực, thân phận cũng xứng đôi với người, trai tài gái sắc nha!” Khúc Phi Yên càng nói

càng cảm thấy người tên Lâm Bình Chi này thực sự là không sai, cũng bắt đầu nói chuyện nghiêm túc hơn với Nhậm Doanh Doanh.

Doanh Doanh đang ra vẻ muốn đánh Khúc Phi Yên thì bị âm thanh bên ngoài cắt đứt, “Doanh Doanh, ta muốn nói chuyện với muội.”

Doanh Doanh và Phi Yên liếc nhau, sau đó Khúc Phi Yên đi tới mở cửa, “Có chuyện gì không thể chờ đến ngày mai hẵng nói sao?” Vừa nói đến những chỗ tốt của Lâm Bình Chi khiến Khúc Phi Yên thật sự cảm thấy gã Lệnh Hồ Xung trước mặt này quả thực không thể lấy làm chồng nha.

“Ta muốn nói chuyện riêng với muội.”

1/ Lô hỏa thuần thanh: nghĩa là “lửa dưới lò toàn một màu xanh”. Người ta luôn cho rằng lửa xanh đượm và ổn định hơn lửa đỏ, khi dưới đáy lò toàn lửa xanh thì thứ trong lò được luyện ra (dù là sắt thép hay đan được) đều có phẩm chất tốt hơn. Như vậy câu này chỉ nghĩa làm thứ gì đó thuần thực đến mức trở thành tuyệt phẩm.

2/ Trong bụng tế tướng có thể chống thuyền: Nguyên văn “tế tướng đồ lý năng xanh thuyền”, ý chỉ người làm việc lớn, ngồi ở trên cao bụng dạ phải rộng rãi, không chấp nhặt.

61. Chương 61: Việc Trọng Yếu

Khúc Phi Yên hung hăng trừng mắt với Lệnh Hồ Xung rồi quay trở về phòng, khi hai người chợt nhận ra trong phòng chỉ còn lại bọn họ bầu không khí thoáng cái lúng túng hẳn đi, một lát sau, Lệnh Hồ Xung thực sự không chịu được loại này không khí này, lên tiếng trước.

Nhìn Nhậm Doanh Doanh, Lệnh Hồ Xung lại nói một câu ngu ngốc, “Đạo này muội vẫn tốt chứ?” Nguyên bản có một bụng lời muốn nói cùng Nhậm Doanh Doanh nhưng Lệnh Hồ Xung bỗng nhiên không biết bắt đầu từ đâu.

“Dạ, vẫn tốt.” Tuy rằng Nhậm Doanh Doanh đã trưởng thành, đã thông suốt, đã không còn thích Lệnh Hồ Xung nữa, nhưng cảm giác tê tâm liệt phế của ngày đó nàng vĩnh viễn không thể nào quên được, thế nên nàng vĩnh viễn sẽ không thể tự nhiên đối mặt với Lệnh Hồ Xung được nữa. Lệnh Hồ ca ca, chúng ta đã không thể quay về.

Thấy biểu tình đậm nhạt của Nhậm Doanh Doanh, dưới đáy mắt Lệnh Hồ Xung thoát xẹt qua một đạo thất lạc, bọn họ ngay cả huynh muội cũng không làm được rồi, “Xin lỗi.” Đây là lời mà suốt thời gian qua Lệnh Hồ Xung vẫn luôn muốn nói với Doanh Doanh. Đương sơ là do gã vụng về lại ngu ngốc, nếu như lúc đó gã nhận ra tình cảm của Doanh Doanh sớm hơn một chút, sự việc cũng sẽ không đến mức không thể挽回 như hôm nay, tối thiểu cũng sẽ không để Doanh Doanh phải thương tâm như vậy.

“Không có gì cần phải xin lỗi cả, chuyện tình cảm vốn chính là người tình ta nguyện, huynhhi lúc đó chẳng qua là trung thành với tình cảm của mình mà thôi.” Doanh Doanh rất lãnh tính nói với Lệnh Hồ Xung về chuyện ngày đó, nàng nửa lười cũng không đề cập đến lúc đó nàng đã thương tâm đến mức độ nào, hết thấy đều đã là quá khứ, không phải sao.

Lệnh Hồ Xung lại càng cảm thấy tay chân luống cuống, bọn họ đã từng ngồi cạnh bên nhau nói chuyện trời đất không hề nhằm chán, hiện tại giữa hai người, ngay cả muốn nói thêm một lời cũng không biết phải nói gì.

Nhìn thấy bộ dạng mất tự nhiên của Lệnh Hồ Xung, Nhậm Doanh Doanh thở dài một hơi, “Lệnh Hồ ca ca, ta thật không có ý trách huynh, lúc đó chỉ là một chút rung động của nữ nhi mà thôi, huynh cũng không làm gì có lỗi với ta.” Loại vẻ mặt này thực sự không thích hợp với Lệnh Hồ Xung luôn luôn hăng hái ngày xưa.

Tâm tình Lệnh Hồ Xung xuống thấp cúi đầu quay về gian phòng của mình, vừa mở cửa đã thấy Lâm Bình Chi đang ngồi trong phòng mình uống trà, gã không tỏ ra kinh ngạc chút nào tùy tiện ngồi xuống tự rót thêm cho mình một chung.

“Đã nói xong rồi sao?” Lâm Bình Chi hỏi, trên tay lại cầm bình trà giúp Lệnh Hồ Xung rót đầy chung.

Lại uống thêm một hớp, “Ừ, kỳ thực cũng không có gì để nói.” Lệnh Hồ Xung có chút chán chường, đối với tâm tư của nữ nhi, gã thật sự không thể nắm bắt được. Lúc đó không thể giữ được tiểu sư muội, cũng khiến Doanh Doanh phải thương tâm.

“Nàng không thích huynh?” Lâm Bình Chi tỏ ra vô cùng quan tâm đến chuyện của Nhậm Doanh Doanh, khiến Lệnh Hồ Xung hồ nghi nhìn hắn một cái, sau đó mới gật đầu, “Ừ.”

Lâm Bình Chi hình như thở dài một hơi, sau đó bắt đầu nghiêm túc thảo luận chính sự với Lệnh Hồ Xung, “Chuyện lần này huynh thấy thế nào?” Đám người Tả Lãnh Thiền, Dư Thương Hải còn có Mạc Đại thật đúng là to gan lớn mật!

“Chớ cùng rút gươm mà thôi.” Bây giờ phái Hoa Sơn và Hằng Sơn đã cải thiện quan hệ với Nhật Nguyệt thần giáo hai bên đi lại mật thiết hơn trước đây rất nhiều, trong mắt người ngoài thì bọn họ là đang kết thành đồng minh, lại thêm phía sau có Nhật Nguyệt thần giáo chi trì, mối quan hệ này trở thành vật cản nghiêm trọng với hùng tâm tráng chí của một vài người.

“Bọn họ cho là nếu quan hệ của chúng ta và Nhật Nguyệt thần giáo trở nên quyết liệt, thì bọn họ sẽ có cơ hội?” Lâm Bình Chi cười nhạt, Đông Phương Bất Bại không phải là nhân vật dễ dàng để bọn họ đùa bỡn như thế.

“Giáo chủ gửi thư đến.” Lao Đức Nặc sắc mặt âm trầm vừa mở cửa bước vào vừa nói, sau đó đem mảnh giấy trong tay đưa cho Lâm Bình Chi và Lệnh Hồ Xung cùng nhau xem.

“Chuyện này căn bản không liên quan tới người, Đông Phương giáo chủ tại sao lại muốn đối với người như vậy?” Cư nhiên lệnh Lao Đức Nặc quay về Hắc Mộc Nhai rèn luyện một lần nữa!

Không hề kích động như Lệnh Hồ Xung, Lao Đức Nặc đối với phán xét này hoàn toàn không có ý kiến, “Thánh cô và Thánh nữ là người thừa kế được toàn bộ giáo chúng hiện nay công nhận, lỡ như các nàng gặp nguy hiểm gì muốn ta phải chết một trăm lần cũng không thể khiến giáo chủ hết giận, trừng phạt như thế cũng xem như là nhẹ rồi.” Đạo gần đây giáo chủ đã nhân từ hơn nhiều.

Lâm Bình Chi và Lệnh Hồ Xung ngạc nhiên, qua một thời gian dài làm việc cùng nhau, thực lực và tài năng của Lao Đức Nặc không ít chỗ khiến bọn họ khâm phục, có thể khiến một người như y một lòng phục tùng, Đông Phương Bất Bại đến tột là lợi hại thế nào, chỉ sợ những gì bọn họ đã thấy chẳng qua là một góc băng sơn.

“Ta đến đây chính là muốn nói với hai người một tiếng, trong khoảng thời gian ta không ở Hoa Sơn các người phải đảm đương cả việc của ta rồi.” Vốn những công sự phải giải quyết trong thời gian này ba người chia nhau cũng đã thấy mệt mỏi, lần này y rời khỏi sợ rằng phải đem Lâm Bình Chi và Lệnh Hồ Xung một đến ngất ngư rồi, huống chi Lệnh Hồ Xung vốn là sẽ không quản những việc như thế mà, toàn bộ sẽ phải để Lâm Bình Chi chịu trách nhiệm cả thôi.

“Khi nào các người sẽ khởi hành?” Có lẽ Nhậm Doanh Doanh các nàng cũng sẽ cùng khởi hành?

“Ngày mai.”

“Nhanh như vậy!” Lâm Bình Chi có chút ngoài ý muốn kinh hô, sau đó ở trong ánh mắt nghi hoặc của Lệnh Hồ Xung và Lao Đức Nặc mà trấn định lại, “Công việc của người thì phải làm thế nào, không lẽ lại ném hết cho ta?”

“Thánh cô và Thánh nữ gặp chuyện như vậy, nếu như không phải sợ gây ra ảnh hưởng không tốt thì bọn người giáo chủ đã trực tiếp đánh giết đến đây rồi.” Mấy vị nhân vật cấp BOSS kia nếu tập thể tái xuất giang hồ, sợ rằng chỉ bằng mấy chữ “Tình phong huyết vũ” đã không còn đủ để diễn tả trắng diện khi đó nữa.

Lao Đức Nặc nhún nhún vai, “Được rồi, bây giờ ta trở về thu dọn đồ đạc, sợ rằng trong mười ngày nữa tháng sẽ không về được.” Nghĩ đến sắp phải tiếp nhận khóa huấn luyện ma quỷ kia y lại thấy đau đầu.

Lao Đức Nặc rời đi, Lâm Bình Chi cũng cảm thấy đã đến lúc đứng dậy ly khai, ngay lúc hắn đang mở cửa, Lệnh Hồ Xung từ phía sau nói vọng theo một câu, “Lâm Bình Chi, nếu là thật sự thích Doanh Doanh thì

không nên thương tổn nàng.”

Lâm Bình Chi mỉm cười nhưng cũng không quay đầu lại “Đó là tự nhiên.” Người này thật lạ, với chuyện của người khác sao lại nhạy cảm đến vậy, nếu là ban đầu gã cũng phản ứng nhanh như vậy, sợ rằng bản thân đã sớm không còn cơ hội rồi, Lâm Bình Chi có chút không đạo đức cảm tạ sự trì hoãn của Lệnh Hồ Xung.

Ngày tiếp theo, Lao Đức Nặc mặc kệ Doanh Doanh các nàng có nguyện ý hay không, mạnh mẽ phối hợp với Điền Bá Quang đưa các nàng lên xe ngựa “áp giải” quay về Hắc Mộc Nhai.

Dọc theo đường đi, Doanh Doanh và Khúc Phi Yên, Lam Phượng Hoàng đều cong đôi môi nhỏ nhắn, cảm tức nhìn hai tên đáng ghét Điền Bá Quang và Lao Đức Nặc, mà bàn tay nhỏ bé của Khúc Phi Yên càng không ngừng hoạt động trên người Điền Bá Quang, khiến gã không ngừng “tê tê” hít khí lạnh.

Mặc dù ba nha đầu Doanh Doanh nghìn vạn lần vậy không muốn, Hắc Mộc Nhai vẫn đã gần ngay trước mắt.

Vừa xuống xe, ba giờ nha đầu đã phân biệt bị Nhậm Ngã Hành, Khúc Dương còn có Ngọc trường lão gắt gao ôm lấy, quả thực suýt nữa không thở nổi.

“Mấy tiểu nha đầu các người, còn dám nghĩ đến việc chạy ra ngoài chơi sao!” Đan Vô Ngân hung hăng gõ đầu của Khúc Phi Yên không thành thật nhất, “Người không biết cá người đã đem bọn ta hù đến suýt chết sao, cả ngày không có lương tâm chỉ biết chơi thôi!”

Khúc Phi Yên xoa xoa cái đầu không hề đau đớn chút nào, thề lưỡi, vui ở trong lòng Khúc Dương kéo kéo tay áo của Đan Vô Ngân ngoan ngoãn nói, “Vô Ngân thúc thúc, chúng ta chuyện gì cũng không có làm, người đừng tức giận như vậy mà.”

Đan Vô Ngân và Điền Bá Quang liếc nhau một cái, sau đó liền hiền lành bỏ qua chơi Khúc Phi Yên, “Sau này sẽ tiếp tục rằng dạy các người, bây giờ cứ về nghỉ trước đi.” Sợ rằng mấy tiểu nha đầu này lúc đó cũng đã chịu không ít chấn kinh rồi, Đan Vô Ngân có chút yêu thương suy nghĩ.

Nhậm Doanh Doanh, Khúc Phi Yên và Lam Phượng Hoàng ngoan ngoãn trở về phòng nghỉ ngơi, mà Điền Bá Quang và Lao Đức Nặc lại phải theo sau Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đi tới phòng nghị sự.

Vừa vào đến phòng nghị sự, Lao Đức Nặc đã quỳ xuống, “Giáo chủ, Phu nhân, thuộc hạ bảo hộ Thánh cô, Thánh nữ bất lực, cam nguyện bị phạt.” Đã chắc chắn sẽ bị phạt, còn không bằng chủ động nhận sai, nói không chừng còn có thể được xử nhẹ một ít.

Đông Phương Bất Bại cũng biết chuyện này cũng không thể tính rằng do Lao Đức Nặc thất trách, bởi vậy cũng không bùng phát lửa giận đến trên người y, “Được rồi, tự người đến Giới đường nhận huấn luyện lại đi.”

Sau khi Lao Đức Nặc cung kính lui ra, Đông Phương Bất Bại mới dời ánh mắt lên người Điền Bá Quang vẫn lẳng lặng đứng ở một bên.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi chia tay ở Hàng Châu, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân nói chuyện với Điền Bá Quang, “Người thích Phi Yên?” Đông Phương Bất Bại không có kiên nhẫn quanh co với Điền Bá Quang, nếu không phải nghe được ám vệ báo cáo, Điền Bá Quang ở thời khắc mấu chốt đã chặn một kiếm của Tả Lãnh Thiền thay cho Doanh Doanh và Phi Yên hết lòng bảo vệ hai nàng, Đông Phương Bất Bại đã sớm đem cái tên cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga này ném ra ngoài.

“Đúng vậy.” Điền Bá Quang cho dù đối mặt với Đông Phương Bất Bại danh chấn giang hồ hay Đan Vô Ngân đã từng chơi xấu chính gã đến thừa sống thiếu chết cũng không lùi bước chút nào. Gã đã đoạt đi bảo bối của bọn họ, vì vậy bị thử thách một chút cũng là chuyện nên làm, bất quá gã tuyệt đối sẽ không buông tay.

“Phi Yên là ta Thánh cô Nhật Nguyệt thần giáo, cũng là người thừa kế của bản tọa, người có tư cách gì sánh đôi với nàng?” Đông Phương Bất Bại nhất châm kiến huyết, nói ra mâu thuẫn lớn nhất, võ công của Điền Bá Quang võ công mặc dù không tệ, thể nhưng cũng không tính là nhất lưu cao thủ, còn nếu tính đến xuất thân, Điền Bá Quang vốn là cô nhi, phần lượng gia thế hẳn là không thể so với thân phận Thánh nữ Nhật Nguyệt thần giáo.

Điền Bá Quang hiển nhiên đã cân nhắc qua chuyện này, “Ta sẽ cố gắng nâng cao thực lực của mình, bất luận là ở phương diện nào, cho đến khi có thể quang minh chính đại dắt tay nàng đối mặt với tất cả mọi người.” Đối với tình cảm của Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, Điền Bá Quang là phi thường hâm mộ, gã cũng mơ ước có một ngày gã đủ thực lực có thể mang đến hạnh phúc cho Phi Yên, có thể để nàng tự do chơi đùa mà không phải nhìn sắc mặt của ai. Cũng giống như bây giờ, toàn bộ giang hồ đều biết chuyện tình cảm của hai nam nhân Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, thế nhưng không người nào dám đối với họ có một lời bình phẩm nào, cho dù kẻ đó có tự xưng là lão đại của danh môn chính phái cũng vậy.

Nhìn kỹ ánh mắt kiên định của Điền Bá Quang, Đông Phương Bất Bại hoàn toàn không nhìn thấy chút tạp chất nào từ đó thì hơi hơi gật đầu, “Người vẫn còn quá yếu.” Đây là lời nói thật, chỉ cần một cây ngân châm của Đông Phương Bất Bại đã đủ lấy mạng của Điền Bá Quang.

Điền Bá Quang không hề bị Đông Phương Bất Bại đả kích, “Một ngày nào đó, ta sẽ có đủ thực lực khiến Đông Phương giáo chủ nhìn ta với cặp mắt khác.” Như vậy gã mới có thể bảo vệ tốt người chuyên gây họa như Khúc Phi Yên, nhớ đến năng lực đặc biệt nào đó của ái nhân Điền Bá Quang liền cảm thấy đau đầu, bất quá gã hoàn toàn cam tâm tình nguyện.

“Như vậy, người cũng đi Giới đường một chuyến đi, chỉ cần người có thể qua được, ta sẽ đồng ý việc người ở cùng với Phi Yên.” Đông Phương Bất Bại vốn nghĩ muốn tìm một người thật lòng bao dung cho Khúc Phi Yên không phải chuyện dễ dàng, vì thế chỉ cần Điền Bá Quang có đủ thực lực, y hoàn toàn đồng ý đem Khúc Phi Yên gả ra ngoài, tuy rằng vẫn là có một chút nuối tiếc.

Điền Bá Quang thật không ngờ, vốn nghĩ Đông Phương Bất Bại sẽ là trở ngại lớn nhất lại dễ dàng như thế, y lại còn đồng ý giúp gã trở nên mạnh hơn, chỉ cho gã một con đường sáng. Thần sắc của Điền Bá Quang nhất thời hưng phấn hơn nhiều.

Đợi đến khi Điền Bá Quang rời khỏi, Đông Phương Bất Bại quay đầu lại thấy thần sắc không vui của Đan Vô Ngân, “Tử Khiêm, làm sao vậy?” Đông Phương Bất Bại còn tưởng rằng Đan Vô Ngân có chỗ nào không khỏe liền khẩn trương hỏi.

“Người cứ như vậy đem Phi Yên đưa ra ngoài!” Đan Vô Ngân càng nghĩ càng tức giận, Phi Yên mới mười bốn tuổi, vốn nên là bảo bối được bọn hắn phụng trong lòng bàn tay, làm sao có thể dễ dàng bị gã Điền Bá Quang kia đoạt đi như thế. Cái tên hái hoa tặc xú danh lan a kia làm sao xứng với Phi Yên! Đông Phương cũng thật là, cứ nhiên một chút cũng không có khó dễ gã! Hừ, đúng là không thèm để ý đến cảm nghĩ của mình!

Đông Phương Bất Bại thấy Đan Vô Ngân giận đến thở gấp thì có chút bất đắc dĩ, đã sớm biết Đan Vô Ngân rất yêu thương mấy tiểu nha đầu kia, thế nhưng thật không ngờ hần lại...

“Tử Khiêm, Phi Yên cũng đã lớn rồi, sớm muộn gì đều phải lập gia đình.” Nghĩ đến tiêu chuẩn của Đan Vô Ngân, sợ rằng mấy tiểu nha đầu kia phải cô độc cả đời nha.

“Hừ, không lấy chồng thì lại thế nào chứ!” Thanh âm ở trong ánh mắt bất mãn của Đông Phương Bất Bại càng ngày càng nhỏ, cuối cùng Đan Vô Ngân quần bách đến mức bỏ qua bàn tay của Đông Phương Bất Bại dỗi, “Hừ, người một chút cũng không đau lòng Phi Yên, người không thương, ta thương!” Sau đó thì bỏ mặc một mình Đông Phương Bất Bại ở phòng nghị sự, tự hần đi tìm Khúc Phi Yên bồi dưỡng tình cảm, hần cũng không tin cảm tình giữa hần và Phi Yên cảm tình không sánh bằng cái tên ghê tởm Điền Bá Quang kia!

Đông Phương Bất Bại cười khở bóng lưng của Đan Vô Ngân, y đột nhiên cảm thấy hần là nên gả mấy tiểu nha đầu này ra ngoài sớm một chút đi, bằng không sự chú ý của Tử Khiêm trên người y sẽ bị phân tán càng ngày càng nhiều. Hiện tại hai bên còn chưa xem bất tự đã nổi giận với mình, tương lai nếu thực sự phải gả bọn họ, Tử Khiêm còn không đem mình vứt ra sau đầu sao.

Được rồi, cứ quyết định sẽ gả mấy nha đầu đó trong vài năm này đi, cảnh nhanh càng tốt, càng xa càng tốt!

Các tiểu nha đầu đáng thương, Đông Phương thúc thúc tuy rằng thương các người, thế nhưng chung quy không sánh được dục vọng độc chiếm của y với Vô Ngân thúc thúc của các người nha, so về tầm quan trọng, các người hoàn toàn bị đánh bại rồi nha.

Sắp tới Hắc Mộc Nhai phải chuẩn bị cử hành hỷ sự rồi.

62. Chương 62: Tâm Hữu Linh Tô

Lại thêm một ngày bình thản trôi qua, Lao Đức Nặc rốt cũng hoàn thành xong nhiệm vụ “Về lò nấu lại”², sau khi nhận được cái gật đầu của Đông Phương Bất Bại, gã liền nhanh chóng trở về Hoa Sơn giải cứu Lâm Bình Chi và Lệnh Hồ Xung khỏi nước sôi lửa bỏng.

Ở trong đoạn thời gian này, Lao Đức Nặc thành thực ổn trọng nhanh chóng đoạt được phương tâm của Lam Phượng Hoàng, đương nhiên chuyện này cũng không tách khỏi được sự âm thầm tác hợp của Đông Phương Bất Bại.

Còn Điền Bá Quang đồng thời tiến hành huấn luyện với Lao Đức Nặc thì lại bị đánh rớt cả nửa cái mạng mới có thể hoàn thành kế hoạch của Đông Phương giáo chủ. Sau đó thì kích động bỏ qua ánh mắt giết người của Đan Vô Ngân mà nhiệt tình cùng Khúc Phi Yên ôm nhau thăm thiết.

Mà vào thời điểm Lao Đức Nặc chuẩn bị mang theo Lam Phượng Hoàng quay về Hoa Sơn, Lâm Bình Chi lại gửi đến một phong thư cầu cứu, khiến Lam Phượng Hoàng phải đối diện với việc chọn tỷ muội hay ái nhân, vô cùng đau đầu.

“Đông Phương thúc thúc, hay cứ để ta và Phi Yên đại biểu Nhật Nguyệt thần đến Hoa Sơn đi, chúng ta Thánh cô và Thánh nữ của Thần giáo, cũng nên giúp làm việc cho Thần giáo nha.” Nhậm Doanh Doanh kéo kéo ống tay áo của Vô Ngân nũng nịu, nàng biết Đan Vô Ngân rất mềm lòng trước bộ dáng này của nàng, chỉ cần làm nũng thần công xuất thế nhất định Đan Vô Ngân sẽ nhấc tay đầu hàng.

Hơn nữa, các nàng thật sự cũng không muốn lại quấy rối Đông Phương thúc thúc và Vô Ngân thúc thúc ân ái, mấy hôm nay, không biết các nàng đã trêu đến chỗ nào của Đông Phương thúc thúc khiến y luôn dùng ánh mắt khiến lòng người ta run sợ mà nhìn chằm chằm các nàng. Tuy rằng không biết nguyên nhân cụ thể là gì, thế nhưng có thể khẳng định chắc chắn là có liên quan đến Vô Ngân thúc thúc, các nàng thật sự không muốn lại tiếp nhận ánh mắt “lăng trì” của Đông Phương thúc thúc đâu.

Bị ánh mắt mong đợi của Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên đánh bại, Đan Vô Ngân chỉ có thể bắt đầu nói, “Được rồi, được rồi, cho mấy đứa đi, đừng tiếp tục rung lắc mấy khớp xương già tội nghiệp của thúc nữa, thúc đã lớn tuổi rồi, không chịu nổi sự chà đạp của mấy đứa đâu.” Sau đó liền đổi giọng, “Điền Bá Quang, Lao Đức Nặc, các người nếu dám để cho Phi Yên, Phượng Hoàng hay Doanh Doanh bị chút ủy khuất nào thì hai người cũng không cần trở về đâu!” Từ sau khi Điền Bá Quang vượt qua thử thách Giới đường, Đan Vô Ngân chưa hề cho gã một sắc mặt tốt nào, hai người như vậy khiến Phi Yên vừa bực mình vừa buồn cười, không ngờ Vô Ngân thúc thúc vẫn trẻ con như thế nha.

Dưới sự giật dây như có như không của Đông Phương Bất Bại, Doanh Doanh và Phi Yên nhanh chóng trở thành đặc sứ của Nhật Nguyệt thần giáo mang theo gia quyến Điền Bá Quang đặc biệt tới đưa tiễn đặc sứ phái Hoa Sơn là Lao Đức Nặc và phu nhân Lam Phượng Hoàng, cả đoàn người hùng hực khí thế rời khỏi Hắc Mộc Nhai, trả lại thế giới hai người mà Đông Phương Bất Bại tha thiết ước mơ.

Có chút không nỡ nhìn đám tiểu nha đầu ly khai, Đan Vô Ngân nhìn thấy biểu tình đặc ý của Đông Phương Bất Bại thì nhẹ hừ mũi gần giọng một chút, “Thế này đã hài lòng chưa!”

Đông Phương Bất Bại tự nhiên biết tiểu xảo của y không thể gạt được Đan Vô Ngân, thế nhưng vẫn bày ra một bộ lý lẽ hùng hồn nói, “Ta cũng không có làm sai, người là ái nhân của ta, tất cả tinh lực của người hẳn là phải đặt lên người ta mới đúng!” Đông Phương Bất Bại đối với việc Đan Vô Ngân luôn đặt quá nhiều tâm tư lên người mấy tiểu nha đầu kia cảm thấy vô cùng bất mãn.

“Dạ dạ dạ, là ta sai rồi, từ hôm nay trở đi, tất cả của ta đều thuộc về Đông Phương, bao gồm cả tinh lực của ta, như thế có được hay không!” Đan Vô Ngân ôn tồn nói lời xin lỗi với Đông Phương Bất Bại, đúng là gần đây hẳn để ý chuyện của mấy tiểu nha đầu kia quá nhiều, khiến sự quan tâm của hắn với Đông Phương Bất Bại cũng tụt giảm nhiều lắm.

Sau khi hai người họ về đến nơi ở riêng, Đan Vô Ngân vô cùng ân cần hầu hạ Đông Phương Bất Bại dùng cơm trưa, sau đó ở lại cùng tắm bộ một hồi trong hoa viên. Rất nhanh sau đó, Đan Vô Ngân liền đưa Đông Phương Bất Bại về phòng ngủ, vì y cởi áo tháo đai lưng.

Đông Phương Bất Bại vừa nhìn ánh mắt của Đan Vô Ngân liền biết hắn muốn làm gì, bàn tay của y ngăn cản vuốt sượt đang muốn tháo đai lưng của mình có vẻ chẳng có chút kiên quyết nào, nhỏ giọng, “Tử Khiêm, bây giờ đang là ban ngày mà.” Bạch nhật tuyên dâm³ khiến người ta cảm thấy thật khó xử nha, Đông Phương Bất Bại cảm giác cả tai của mình cũng đã nóng đến bốc khói rồi.

Đan Vô Ngân rất nhẹ nhàng bắt lại bàn tay của Đông Phương Bất Bại đem đặt lên hạ thân của mình, “Đông Phương của ta, người không ngoan chút nào, ta đợi không nổi muốn trừng phạt người thật nặng mà.” Sau đó bàn tay lại bắt đầu thuần thực công tác trên thân thể người kia.

Nhiệt độ cực nóng từ lòng bàn tay truyền thẳng đến trái tim của Đông Phương Bất Bại, thân thể sớm đã quen thuộc với sự gần gũi của Đan Vô Ngân, chỉ cần một chút động chạm như thế cũng khiến y bắt đầu nhũn ra, “Ừ... Tử Khiêm...” Đông Phương Bất Bại trong lúc bất tri bất giác thì thầm.

“Ừ, ta ở đây.” Đan Vô Ngân biết ái nhân gọi tên mình là có ý gì, ngoài miệng trả lời còn tay thì đã lần mò đến nội y của Đông Phương Bất Bại.

Dòng điện lưu quen thuộc theo bàn tay của Đan Vô Ngân mà bao phủ cả thần trí của Đông Phương Bất Bại khiến y nhin không được mà thấp giọng rên rỉ. Còn Đan Vô Ngân cũng bởi vì thanh âm dụ hoặc của người bên dưới mà đỏ cả mặt lên, vô luận bao nhiêu lần, thanh âm của Đông Phương đều có thể khiến hắn phát cuồng lên như thế.

Động tác trên tay hắn không tự chủ mà càng thêm ra sức, khiến Đông Phương Bất Bại cảm thấy có chút đau đớn nhưng đồng thời lại chiếm được khoái cảm càng thêm mãnh liệt.

Hơi ưỡn ngực để cho hành động của Đan Vô Ngân càng thêm thuận tiện, Đông Phương Bất Bại dùng bàn tay rãnh rỗi còn lại ôm lấy người đang nằm phía trên y, “Tử Khiêm, lên giường...” Ánh mặt trời sáng rõ chiếu rọi trên người Đông Phương Bất Bại khiến y có cảm giác phá lệ bất đồng.

“Không được!” Đan Vô Ngân rất kiên quyết cự tuyệt yêu cầu của Đông Phương Bất Bại, ngày hôm nay, hắn muốn thử một cảm giác thật đặc biệt.

Chân của Đông Phương Bất Bại đã bắt đầu nhũn ra, y chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào sự nâng đỡ của Đan Vô Ngân mà đứng thẳng, thấy Đan Vô Ngân chỉ mãi lo tự chơi đùa mà không để ý đến khao khát của y, Đông Phương Bất Bại có chút giận dữ, y khẽ khẽ cắn môi rồi dứt khoát cúi đầu.

Rất nhuần nhuyễn tìm được điểm nhạy cảm của Đan Vô Ngân, y nhẹ nhàng gặm cắn phía dưới yết hầu của đối phương đều lại một điểm ẩn ký nhàn nhạt, hành động này cũng khiến động tác trên tay Đan Vô Ngân chậm rãi dừng lại.

“Đông Phương..., người thật nhiệt tình.” Bị động tác của Đông Phương Bất Bại kích thích đến thở hổn hển, Đan Vô Ngân thật lòng tán thưởng, Đông Phương đã càng ngày càng chủ động phương diện này rồi, thật là khiến hắn rất... hài lòng nha.

“Hừ!” Đông Phương Bất Bại hừ một tiếng, sau đó bàn tay đang đặt dưới hạ thân ai kia chậm rãi lần mò lên trên.

“Đông Phương, đừng mà!” Mất đi sự an ủi của Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân rất bất mãn ở cọ xát lên người ái nhân.

Đông Phương Bất Bại bởi vì động tác của Đan Vô Ngân mà thở gấp một nhịp, rồi dùng đôi mắt ướt át của mình nhìn Đan Vô Ngân bị trầm mê vào trong đó.

Y đắc ý giương lên khóe miệng, để xem người làm sao tính sổ chuyện này với ta.

Sau khi hết thấy đều kết thúc, lúc Đông Phương Bất Bại đã mơ mơ màng màng sắp ngủ, lại nghe được Đan Vô Ngân nhẹ nhàng nói bên tai y, “Sổ sách của chúng ta còn rất nhiều thời gian để giải quyết, Đông Phương của ta!”

Ngày tiếp theo, khi Đông Phương Bất Bại lưng mỗi eo đau nhìn Đan Vô Ngân thần thanh khí sảng đang giúp y thu thập bản trước bận sau, trong ngực lại tràn đầy oán niệm. Vì sao tối hôm qua đã bỏ ra cái giá lớn vậy cũng không khiến Tử Khiêm bỏ qua ý niệm nghiêm phạt mình chứ, trước đây chưa bao giờ Tử Khiêm khiến mình mệt mỏi thế này.

Càng nghĩ càng thấy không đúng, Đông Phương Bất Bại có chút sợ hãi, Tử Khiêm sẽ không giận thật chứ?

“Tử Khiêm...” Đông Phương Bất Bại có chút lo sợ bất an gọi Đan Vô Ngân.

“Hử?” Ngày hôm qua chiếm được cực đại thỏa mãn nên trên mặt Đan Vô Ngân khi ngẩng lên vẫn đang tràn đầy nét cười, thế nhưng đối diện y lại là bộ dạng chân mày nhíu chặt của Đông Phương Bất Bại.

Vội vã đi đến bên cạnh Đông Phương Bất Bại, ngồi vào trên giường ôm lấy ái nhân, đặt y ngồi lên trên đùi mình, Đan Vô Ngân khẽ vuốt ve vùng xung quanh lông mày của Đông Phương Bất Bại, cảm giác đau lòng lại trở lên, “Đông Phương, làm sao vậy?” Không phải ngày hôm qua còn rất tốt sao, thậm chí còn rất nhiệt tình, rất chủ động, không lẽ mình khiến y mệt mỏi rồi?

Đan Vô Ngân luôn biết ở trong chuyện đó, người phía dưới phải chịu đựng nhiều hơn so với đối phương, vì thế mỗi lần gần gũi hẳn đều vô cùng dễ ý, chỉ là ngày hôm qua hẳn thật sự không nhận được trước sự dụ dỗ của Đông Phương, đợi đến khi phục hồi tinh thần lại thì đã không có biện pháp đình chỉ động tác rồi, trong đầu chỉ toàn suy nghĩ muốn nhanh hơn, mạnh hơn nữa, chỉ sợ đã làm Đông Phương thật mệt mỏi mất rồi.

Bởi vì Đông Phương thân thể hạn chế, vì vậy không thể đảm nhiệm phía trên để bớt mệt mỏi, Đan Vô Ngân cau mày bắt đầu suy tư xem rốt cuộc mình có thể làm gì để ái nhân có thể thoải mái hơn, bằng không đi hỏi Bình Nhất Chỉ đại ca một chút đi. (Hình như anh này là một trong số hiếm công cam tâm tình nguyện để thụ lên trên nha. Mèo cảm thấy hồ công cũng không có gì sai, đã yêu thì ai trên ai dưới thật sự quan trọng lắm sao? Yêu mà khư khư cái chữ tôn nghiêm như thế, hình như giống chiếm hữu hơn nhiều.)

Đông Phương Bất Bại cũng không biết rõ trong đầu Đan Vô Ngân đang nghĩ cái gì, thấy hẳn nửa ngày không lên tiếng liền cho rằng đang giận thật. Y cũng biết Đan Vô Ngân luôn rất cưng chiều mấy nha đầu kia, hiện tại bị y sắp đặt chuẩn bị gã ra ngoài hết sẽ không tránh khỏi bị hẳn giận dữ, vì thế cũng bắt đầu suy nghĩ tìm cách vuốt giận cho Đan Vô Ngân.

Ngày hôm đó, Bình Nhất Chỉ đang bận rộn lo lắng phối nắn cho đám thảo dược của mình liền thấy Đan Vô Ngân từ đằng xa bước vào được lộ của mình.

“Đan tiểu tử, ngày hôm nay thế nào lại rảnh rỗi chạy đến đây? Không ở bên cạnh ái nhân của người sao?” Bình Nhất Chỉ và Đan Vô Ngân quan hệ tốt, đương sơ khi hẳn vừa cùng Đông Phương Bất Bại ở chung với nhau cũng đã được Bình Nhất Chỉ mạnh mẽ ủng hộ, vì thế đối với sự đùa giỡn của lão Đan Vô Ngân cũng không mấy để tâm, “Bình đại ca, ta cũng là vô sự bất đắc tam bảo điện⁴, hôm nay đến đây vì muốn hỏi lão ca một vài vấn đề.”

Đan Vô Ngân đem sự sầu lo của mình nói thẳng với Bình Nhất Chỉ khiến lão có cơ hội lắc đầu cười nhạo, “Hai người các người nha, thực sự rất thú vị.”

“Hử?” Hai người? Hẳn và Đông Phương sao? Đan Vô Ngân không chút không kịp phản ứng.

Bình Nhất Chỉ cười cười, “Người chân sau vừa tới cũng đúng lúc giáo chủ chân trước vừa đi.” Nên nói là bọn họ có tâm hữu linh tê nhất điểm thông (thần giao cách cảm) sao?

Đông Phương?” Đông Phương tới làm gì, ngã bệnh sao?” Đan Vô Ngân có chút nóng nảy, quả nhiên ngày hôm qua vẫn là quá miễn cưỡng rồi, hẳn xoay người muốn gấp rút quay về trông nom Đông Phương Bất Bại.

“Đan tiểu tử quay lại, ta chưa nói có chuyện, người thì gấp cái gì.” Bình Nhất Chỉ vội vàng đem Đan Vô Ngân đang mù quán kia gọi trở về, “Giáo chủ đến để hỏi ta phương pháp khiến người càng hài lòng, muốn khiến người không giận nữa.” Hai người này nha, Bình Nhất Chỉ lắc đầu muốn thở dài nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi ngưỡng mộ. Nhìn thấy bọn họ kể trước người sau đến đây đều là suy nghĩ vì đối phương, sợ rằng bất cứ ai nhìn thấy cách ở chung của hai người họ cũng không khỏi mang lòng ngưỡng mộ nha..

“Ồ” Đan Vô Ngân đối với y thuật của Bình Nhất Chỉ vô cùng tin tưởng, sau khi tạm thời yên lòng mới nhớ đến thông tin mình vừa nghe được, “Muốn ta không giận nữa? Ta nào có tức giận chứ.” Bỗng nhiên nghĩ đến tối hôm qua mình đã nói nghiêm phạt để tăng thêm tình thú liền bưng tỉnh đại ngộ, lắc đầu, “A, ngày hôm qua ta là nói đùa thôi, không ngờ Đông Phương lại tưởng thật, Bình đại ca, người đã chỉ cách gì cho Đông Phương vậy?” Đan Vô Ngân tò mò hỏi, kết quả lại thấy Bình Nhất Chỉ giả vờ thần bí lắc đầu, “Thiên cơ bất khả lậu.”

Nghĩ đến sau khi trở về liền có thể biết được “thiên cơ” trong lời lão, Đan Vô Ngân cũng không tiếp tục truy hỏi nữa, mà là đem trọng tâm quay về vấn đề chính, “Bình đại ca, chuyện mà ta vừa nói có biện pháp giải quyết gì không?” Vô luận nói như thế nào, sau mỗi lần gần gũi dù Đông Phương cũng không khó chịu gì nhưng cũng không tránh khỏi vài phần uể oải, nghe nói nếu xử lý không tốt, đến khi lớn tuổi sẽ để lại di chứng nha.

Bình Nhất Chỉ nghĩ nghĩ, “Biện pháp thật ra là có, chỉ xem người muốn làm hay không thôi.”

1/ Tâm hữu linh tê: Trích từ bài thơ Vô đề của nhà thơ thời văn đường Lý Thương Ẩn (Mèo thích thơ của vị này). Ý nghĩa câu này tương tự như thần giao cách cảm.

2/ Về lò nấu lại: Nguyên văn “Hồi lô trọng tạo”.

3/ Bạch nhật tuyên dâm: ban ngày ban mặt tỉnh bơ làm chuyện bậy bạ.

4/ Vô sự bất đẳng tam bảo điện: Tam bảo điện là điện thờ Phật. Ý cả câu là nếu không có chuyện cần nhờ cũng sẽ không đến tìm người.

63. Chương 63: Bồi Lễ

Bình Nhất Chỉ nghĩ nghĩ rồi nói với Đan Vô Ngân, “Biện pháp thật ra là có, chỉ xem người muốn làm hay không thôi.” Nếu là vì Đông Phương Bất Bại, sợ rằng người đàn ông cái gì cũng chịu làm thôi.

Quả thực, Đan Vô Ngân hơi thiếu mi, “Chỉ cần có thể giúp đỡ Đông Phương, có chuyện gì là ta không dám?” Vì Đông Phương, muốn hấn lật đổ Hoàng đế lão tử hấn cũng dám làm.

“Vậy người đi Hoàng cung một chuyến đi.” Bình Nhất Chỉ nói rất bình tĩnh, ngược lại là Đan Vô Ngân lại có chút hoảng sợ, hấn không phải đã đoán đúng rồi chứ? Đến Hoàng cung làm gì? Chẳng lẽ thật sự muốn hấn ám sát hoàng đế lão nhi sao? Bình đại ca và hoàng đế thật sự có cừ oán sao? Vậy hấn là đi tìm Đông Phương mới đúng chứ, với võ công mèo ba chân của hấn còn không đủ để đám ngự tiền thị vệ giằng gãn cốt nha? Trong đầu Đan Vô Ngân khó thể không chế để không hiện lên một đoạn bộ não quốc cừu gia sự, mà nhân vật chính trong đó là Bình đại ca của hấn.

Bình Nhất Chỉ vừa nhìn biểu tình trên mặt Đan Vô Ngân liền khẳng định hấn đã bắt đầu suy nghĩ lung tung, đành trừng mắt liếc hấn, “Hoàng đế là người có quyền thế lớn nhất trên đời, cũng là người háo sắc nhất, bất luận nam nữ cũng không chừa. Vì thế trong hoàng gia có rất nhiều phương pháp bí truyền, đối với việc chiếu cố những người bên dưới như giáo chủ thật sự... rất có kinh nghiệm” Tuy rằng da mặt của Bình Nhất Chỉ rất dày, thế nhưng lão vẫn không có biện pháp thần nhiên nói ra những lời này, đường đường giáo chủ cũng là đệ nhất nhân trên giang hồ lại bởi vì nguyên nhân kia mà cả đời bị đặt dưới thân nam nhân khác... thật là hù chết người là.

Trước mắt Đan Vô Ngân sáng ngời, đúng nha, tại sao hấn lại chưa từng nghĩ đến chứ, trong hoàng cung cái gì cũng có, nhất định có thể tìm ra biện pháp có thể giúp đỡ Đông Phương, nói không chừng còn có thể tìm ra kỳ trân dị bảo gì đó có thể giúp Đông Phương điều dưỡng thân thể nha.”Như vậy, ta phải người đi bắt cóc một ngự y về đây thì thế nào?” Mỗi khi đề cập đến Đông Phương Bất Bại, đầu óc Đan Vô Ngân lại trở nên mơ hồ mờ mịt một cách kỳ lạ.

“Người là đang muốn Nhật Nguyệt thần giáo bị triều đình coi như trọng điểm tiêu trừ sao? Người muốn thì cứ làm, ta không có ý kiến.” Đan Vô Ngân hồ đồ nhưng Bình Nhất Chỉ lại không hồ đồ, lão nhanh chóng tạt

một bát nước lạnh vào cái đầu ngu ngốc của Đan Vô Ngân. Nhật Nguyệt thần giáo cho lão đài ngộ không tệ, lão cũng không muốn đổi ông chủ.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đan Vô Ngân nghĩ chỉ có để Đông Phương Bất Bại tự thân xuất mã vào trong Hoàng cung trộm bí phương là bảo đảm nhất. Vì vậy hần hăng hái bưng bưng quay trở về nhà của họ, dự định thương lượng chuyện này với Đông Phương Bất Bại.

“Hử, Đông Phương ngủ rồi?” Đan Vô Ngân nghe được Phân Phân nói Đông Phương Bất Bại đã trốn ở trong phòng rất lâu rồi liền vô cùng lo lắng, bây giờ đang là ban ngày, Đông Phương làm sao lại ngủ sớm như vậy, chẳng lẽ là do thân thể khó chịu? Hần hoàn toàn quên mất phương pháp thần bí mà Bình Nhất Chỉ vừa chỉ dẫn cho Đông Phương Bất Bại.

Đan Vô Ngân lo lắng đẩy cửa phòng, “Đông Phương, thân thể người khó chịu sao?” Xem ra ngày hôm qua hần vẫn là hơi quá đáng.

Mới vừa vào cửa, Đan Vô Ngân liền sững người tại chỗ, qua thật lâu vẫn chưa thể lấy lại bình tĩnh.

Đông Phương Bất Bại ngoài một tấm chăn thì trên người không còn một mảnh vải nào nằm dài trên giường, cả gương mặt đều đỏ ửng, nhưng nhìn hoàn toàn không giống như đang bệnh, cả người tỏa mát ra một mùi hương thơm ngát, trên chiếc cổ lộ ra bên ngoài tấm chăn buộc lên một dây lụa màu đỏ, đôi mắt ướt đầm nhìn Đan Vô Ngân mới vừa vào cửa.

“Tử Khiêm.” Rõ ràng là thanh âm bình thường lại hết lần này đến lần khác khiến Đan Vô Ngân run rẩy cả người, “Đông Phương, người, người đang làm gì vậy?” Không biết y học đáng về ấy từ đâu ra.

Dùng tay phải chống đỡ thân thể hư nhược, Đông Phương Bất Bại nghiêng người ngồi dậy, tấm chăn nguyên bản đắp trên người bị tuột xuống dưới hông khiến yết hầu của Đan Vô Ngân giật giật.

Đan Vô Ngân bước nhanh đến bên giường, dùng bàn tay run rẩy xoa xoa cái trán của Đông Phương Bất Bại.

Sự mát lạnh từ lòng bàn tay của Đan Vô Ngân khiến Đông Phương Bất Bại nhin không được cọ cọ thêm vài cái, sau đó mới nói, “Tử Khiêm, ta không sao, chỉ là ta uống ‘Hợp hoan tán’ thôi.” Nói xong liền nghe được âm thanh tức giận của Đan Vô Ngân, “Ồ đồ!” Hôm qua cả hai vừa mới điên cuồng cả đêm, ngày hôm nay lại muốn làm loại chuyện này, chẳng lẽ y không muốn thân thể này nữa hay sao!

Đan Vô Ngân tức giận nặng tay đánh vài cái trên mũi nhỏ của Đông Phương Bất Bại, giận vì y không biết nặng nhẹ, cũng giận vì chính mình cư nhiên lại có thể bị dụ dỗ.

Vốn là bởi vì xuân dược mà thân thể càng trở nên nhạy cảm, Đông Phương Bất Bại không những không cảm thấy đau đớn mà trái lại còn khiến y kích thích đến mức đầu ngón chân đều phải cong lên, đôi tay ôm chặt hông của Đan Vô Ngân, tiếng rên rỉ giữa đôi môi không thể nén lại mà thoát ra ngoài.

“A... Tử Khiêm, đừng...” Cảm giác mãnh liệt khiến Đông Phương Bất Bại hoàn toàn không thể thốt ra lời, chỉ có thể vùi đầu vào giữa hai chân Đan Vô Ngân vô lực rên rỉ.

Thấy bộ dạng khổ sở của Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân cảm thấy rất bất đắc dĩ, hần vốn định để cho Đông Phương nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày, ngược lại cái tên oan gia này lại chẳng biết nặng nhẹ mà uống xuân dược!

Mấy loại xuân dược chí dương này, nếu mấy năm trước Đông Phương Bất Bại uống phải khẳng định sẽ bạo thể mà chết, cũng may trong khoảng thời gian này có Bình Nhất Chỉ tỉ mỉ điều dưỡng, lại thêm thỉnh thoảng được Đan Vô Ngân giúp đỡ khai thông nội lực. Thế nhưng dù vậy, Đông Phương Bất Bại uống xong xuân dược cũng sẽ rất khó chịu.

Biết Đông Phương Bất Bại không giống với những người khác, không thể tự mình giải thoát dụng vọng, Đan Vô Ngân đành phải bất đắc dĩ thở dài, từ dưới gối đầu lấy ra một bình nhỏ dùng một ít dịch thể trong đó chuẩn bị bôi trơn cho Đông Phương Bất Bại

Thế nhưng ngón tay vừa đưa đến chỗ đó lại phát hiện Đông Phương Bất Bại đã sớm chuẩn bị kỹ càng, đảo mắt nhìn thì thấy gương mặt Đông Phương Bất Bại trở nên đỏ ửng, mắt thì nhắm chặt, không biết là vì xấu hổ hay là vì xuân dược ảnh hưởng.

Thở dài chịu thua, Đan Vô Ngân bế Đông Phương Bất Bại từ trên đùi đặt xuống giường, “Tử Khiêm!” Bàn tay không còn tý sức nào của Đông Phương Bất Bại gắt gao bắt lấy góc áo Đan Vô Ngân, ##Tử Khiêm hần, sinh khí sao? Đông Phương Bất Bại chớp chớp đôi mắt vì vừa trải qua kích thích mà trở nên đặc biệt ướt át để nhìn rõ hơn biểu cảm của Đan Vô Ngân.

Nhẹ nhàng vỗ về Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương ngoan, ta chỉ muốn cởi quần áo thôi.” Hần thể nào có thể nhìn Đông Phương chịu khổ.

Cổ nệm cảm giác cuộn cuộn bốc lên từ bụng dưới, Đông Phương Bất Bại chăm chú nhìn từng động tác cởi quần áo của Đan Vô Ngân, thẳng đến khi hần một lần nữa quay về giường dùng bàn tay mát lạnh vuốt ve gò má y...

“Tử Khiêm, mở quàng thôi.” Đông Phương Bất Bại mơ mơ màng màng nhưng vẫn còn nhớ rõ mục đích ban đầu, nắm lấy tay Đan Vô Ngân đặt lên trên cổ mình, muốn hần tháo ra dây lụa đỏ buộc ở nơi đó.

Bộ dạng mơ hồ mà quyến rũ của y khiến Đan Vô Ngân không thể tiếp tục nén lại lửa nóng trong lòng, hần gầm nhẹ một tiếng, giật lấy dây lụa trên tay ném xuống đất, bắt đầu “thưởng thức” lễ vật của mình.

Thật không biết Đông Phương Bất Bại lấy những thứ thuốc này từ đâu mà có thể mãnh liệt đến vậy, Đan Vô Ngân một bên chạy nước rút một bên đau đầu nhìn ái nhân cho dù đã rơi vào hôn mê vẫn gắt gao dùng hai chân cuốn lấy hông của hần, đồng thời chỉ dùng bản năng đã có thể lách lư vòng eo phối hợp theo nhịp độ ra vào của cả hai. Tuy rằng Đông Phương chủ động như thế khiến hần rất cao hứng, thế nhưng như vậy sẽ khiến thân thể Đông Phương chịu thêm gánh nặng, xem ra chuyển đi đến Hoàng cung kia phải sắp xếp sớm một chút rồi.

Đợi đến khi Đông Phương Bất Bại cả người bủn rủn tỉnh lại thì đêm đã khuya, vừa mở mắt ra y đã thấy vết tích điên cuồng ngày hôm qua để lại khắp trên giường, bàn và ngay cả tử quần áo, thế nhưng trên người mình lại là một mảnh sạch sẽ, rõ ràng đã có người giúp y thanh lý cùng với thay quần áo, Đông Phương Bất Bại đỏ mặt cười trộm, ####Tử Khiêm lúc này hần là đã hết giận rồi nhỉ!

Đan Vô Ngân từ bên ngoài bưng một chậu nước nóng vào liền thấy Đông Phương Bất Bại đang mặc trung y ngồi trên giường cười khúc khích.

Hần vội vàng đặt chậu nước xuống, đi đến bên giường dùng chăn che kín người của Đông Phương Bất Bại, “Người đã lớn như vậy, thế nào lại không biết che chắn cổ tốt bản thân chứ, bên ngoài còn rất lạnh, nếu lỡ cảm lạnh thì biết làm sao bây giờ!”

Đông Phương Bất Bại cười híp mắt hưởng thụ lời quan tâm lải nhải của Đan Vô Ngân, cảm giác có người quan tâm mình, thật tốt!

“Bình đại ca đã cho người chủ ý ngốc gì thế?” Đan Vô Ngân thỉnh linh hỏi Đông Phương Bất Bại, thoáng cái khiến Đông Phương Bất Bại đang âm thầm đắc ý bất chợt cương cứng.

“Vậy... người làm sao người biết ta đi tìm Bình Nhất Chỉ?” Y đã ba lần bốn lượt dặn Bình Nhất Chỉ nói không được nói ra, lẽ nào lão dám chống lại mệnh lệnh của mình!

“Ngày hôm nay ta cũng vừa vặn đi tìm đại ca, sau đó hần nói người có ghé qua, nhưng dù ta hỏi thế nào cũng không chịu nói đã hiến kế gì cho người.” Tựa như con giun trong bụng Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân mặt không đổi sắc dễ dàng cứu vãn Bình Nhất Chỉ suýt bị Đông Phương Bất Bại chụp lên cái mồm “không nghe lời”.

“Hần nói, chỉ cần cho người ‘Ăn’ đến hài lòng là được.” Đông Phương Bất Bại tựa đầu vào trong lòng Đan Vô Ngân, ấp úng nói.

Đan Vô Ngân có chút thẹn thùng, “Ta nghĩ, Bình đại ca hần là nói đến... thức ăn đi...” Bình đại ca hần là không có... hào phóng đến như vậy đâu.

Đông Phương Bất Bại rất vô tội nói, “Ta cũng cho là hần nói đến thức ăn, thế nhưng đồng cung đồ và Hợp hoan tán đều là hần cho ta.” Hoàn hảo, vì đề phòng Bình Nhất Chỉ ăn nói nước đôi làm trễ nãi đại kế của mình nên y cũng đã chuẩn bị đủ cả hai thứ.

“Cốc, cốc, cốc.” Có tiếng gõ cửa vang lên, “Đan đại ca, ta có thể tiến vào không?” Người gõ cửa là Phân Phân.

Giúp Đông Phương Bất Bại mặc áo khoác xong, Đan Vô Ngân mới trả lời, “Phân Phân, vào đi.” Đã trễ thế này, Phân Phân còn tới làm gì.

Cửa bị đẩy ra, Phân Phân cầm theo một hộp thức ăn đi đến, “Giáo chủ, đây là thứ người đã căn dặn.” Cho dù ở chung đã lâu, Phân Phân vẫn chưa thể tự nhiên trước mặt của Đông Phương Bất Bại.

“Ừ, người đi nghỉ ngơi đi, trời cũng đã khuya lắm rồi.” Đông Phương Bất Bại lên tiếng, y chịu đựng thân thể đau nhức, không để ý đến sự ngăn cản của Đan Vô Ngân cố gắng đứng lên, nhận lấy hộp thức ăn để lên trên bàn.

Đợi đến khi Phân Phân rời khỏi, Đông Phương Bất Bại mở hộp thức ăn rồi dùng giọng điệu như hiển vật quý nói với Đan Vô Ngân, “Tử Khiêm nhìn xem, mấy món này đều là do ta làm đấy!” Sau đó dọn từng món thức ăn phong phú ra bàn.

Đan Vô Ngân kinh ngạc nhìn những món ăn trên bàn, tuy rằng không đẹp nhưng rõ ràng thật sự có thể ăn, “Đông Phương, những thứ này đều là do người làm?”

“Là ta làm, ta đã đặc biệt tìm trù nương học, đều là những món người thích ăn, nào, đến đây nếm thử một chút.” Đông Phương Bất Bại gấp một miếng thịt gà xé đưa đến bên miệng Đan Vô Ngân.

Đan Vô Ngân đột nhiên cảm giác được cái mũi có chút lên men, há mồm đem thịt gà nuốt vào, hẳn thật sự cho rằng đây chính là món ăn ngon nhất mà hắn từng được ăn, sau đó cũng cầm lấy đĩa gấp thức ăn dứt cho Đông Phương Bất Bại.

Hai người người một ngụm ta một ngụm, ngọt ngọt ngào ngào quét sạch tất cả thức ăn, sau đó Đan Vô Ngân cầm lấy đôi đũa của Đông Phương Bất Bại đặt lên bàn.

Hắn nhìn mười ngón tay vốn dĩ mịn màng của Đông Phương Bất Bại hoặc nhiều hoặc ít đều có một vài vết thương nhỏ, rất rõ ràng là do hôm nay học nấu ăn mà bị thương tổn. Đan Vô Ngân chưa từng nghĩ đến, người như Đông Phương Bất Bại lại có thể rửa tay nấu canh chỉ vì muốn mình nguôi giận, hắn đột nhiên cảm thấy cho dù phải chết ngay bây giờ cũng đã vô cùng hạnh phúc.

“Đông Phương, ta rất yêu người.” Mặc dù đã nói rất nhiều lần, thế nhưng Đan Vô Ngân vẫn muốn nói thêm lần nữa, thậm chí muốn nói cả đời.

Ánh mắt của Đông Phương Bất Bại dịu dàng đến có thể nhìn ra sóng nước, “Ta cũng yêu người.” Yêu người cả đời.

64. Chương 64: Nhậm Doanh Doanh Xoắn Xuýt

Hai ngày này Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại thật sự là có chút quá điên cuồng, quả thực suýt nữa đã đến trình độ miệt mài, vì thế cho dù Đông Phương Bất Bại là võ lâm đệ nhất cao thủ cũng không tránh khỏi đau nhức xương sống thất lưng, phải nằm dưỡng sức chừng mấy ngày mới có thể miễn cưỡng khôi phục bình thường cùng Đan Vô Ngân thu thập hành lý thượng kinh.

Hoàng cung đại nội không hổ là giới bị sâm nghiêm, ngay cả Đông Phương Bất Bại cũng bởi vì phải mang theo Đan Vô Ngân mà hành sự trở nên cẩn trọng hơn rất nhiều. Hai người họ căn cứ theo sự suy đoán của Bình Nhất Chỉ mà đột nhập đến nơi chuyên lưu lại được phương của thái y viện, trách nhiệm của Đan Vô Ngân là dùng tốc độ nhanh nhất phân loại và sao chép những được phương cần thiết, sau đó Đông Phương Bất Bại sẽ mang theo hắn thần không biết quỷ không hay ly khai hoàng cung.

Không nói đến Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân cũng nhau thực hiện một màn đầu trộm đuôi cướp, chúng ta quay về với Nhậm Doanh Doanh vì nhận được lời mời đến Hoa sơn của Lâm Bình chi mà thực hiện chuyến đi ngoại giao đầu tiên của mình dưới thân phận Thánh nữ của Nhật Nguyệt thần giáo.

“Lâm chương môn, biệt lai vô dạng¹.” Bởi vì đang dùng thân phận Thánh nữ của Nhật Nguyệt thần giáo đến bái phỏng phái Hoa Sơn, nên Doanh Doanh hoàn toàn che giấu những hoạt bát và non nớt trong dĩ vãng của mình, thay vào đó là bộ dáng cao quý lãnh diễm.

Lâm Bình Chi vẫn là lần đầu tiên thấy phương diện này của Nhậm Doanh Doanh, hẩn khéo léo che giấu kinh diễm dưới đáy mắt, bình tĩnh nói với Nhậm Doanh Doanh nói, “Thánh cô đại giá quang lâm, khiến cho phái Hoa Sơn nhờ đó mà thêm vẻ vang sáng lạn, xin mời mọi người vào trong.” Sau đó đưa tay mời đoàn người của Nhậm Doanh Doanh vào phòng nghị sự của phái Hoa Sơn.

“Chẳng Lâm chương môn lần này gửi thư mời chúng ta đến đây là vì chuyện gì?” Doanh Doanh trực tiếp tiến nhập chủ đề, ở trong thư Lâm Bình Chi chỉ đã cường điệu nói rằng có chuyện rất trọng yếu muốn cùng Nhật Nguyệt thần giáo tiến hành trao đổi, cần Nhật Nguyệt thần giáo phái ra một người có đầy đủ thân phận đến đây tiến hành đàm phán, thế nhưng trước sau hẩn vẫn không nói cụ thể vấn đề đó là gì.

“Lần này, ta vốn muốn bàn về một số chuyện nội bộ trong Ngũ Nhạc kiếm minh. Theo tình hình bây giờ, quân sự của các phái hầu hết đều là bậc trưởng bối tuổi tác đã có chút cao, những hậu bối như chúng ta hẩn là nên tiếp lấy... trọng trách thay bọn họ, cũng là để những trưởng bối đáng tôn kính đó có thời gian bảo dưỡng tuổi già. Có những việc không cần thiết, chúng ta cũng không nên làm phiền họ.” Lâm Bình Chi tựa hồ đang nhớ lại những phiền phức mà đám người kia đã gây ra cho hẩn trong khoảng thời gian này, thế nên giọng điệu cũng đặc biệt băng lãnh.

“Ồ, như vậy, Lâm chương môn dự định sẽ làm thế nào?” Trước khi khởi hành đến Hoa Sơn, Vô Ngân thúc thúc đã từng cố ý nói qua với nàng, Lâm Bình Chi trong một thời gian ngắn ngủi đã có thể hoàn toàn thích ứng thân phận chương môn phái Hoa Sơn và mình chủ Ngũ Nhạc kiếm minh, đồng dạng có thể xử lý mọi chuyện ngay ngắn sạch sẽ, khiến cho những môn phái lớn khác trong giang hồ cũng không thể chiếm nửa điểm tiện nghi nào trên tay hẩn. Người như thế tuyệt đối là nhân tài tương lai khó lường, không thể bắt càn kình thường.

“Tại hạ và Nhật Nguyệt thần giáo hợp tác cũng không phải lần một lần hai, tại hạ so với Thánh cô may mắn lớn hơn vài tuổi, Thánh cô gọi Lâm đại ca là tốt rồi, không cần phải xa lạ như thế.” Lâm Bình Chi không trả lời câu hỏi của Nhậm Doanh Doanh, mà lại cùng nàng nói đến những việc không có quan hệ đến việc trọng yếu.

Doanh Doanh cũng không nóng lòng, cười nói, “Như vậy rất tốt, Lâm đại ca cũng gọi ta Doanh Doanh là được rồi.” Đối với những người có đủ khả năng được Vô Ngân thúc thúc coi trọng, Nhậm Doanh Doanh trước giờ vẫn luôn có hảo cảm.

“Kỳ thực vấn đề những lão gia hỏa đó cũng rất dễ giải quyết, chỉ phải xem Doanh Doanh có đủ can đảm và quyết đoán hay không mà thôi.” Lâm Bình Chi đã sớm không thể chịu nổi mấy lão già cả ngày chỉ biết quơ tay múa chân kia, bất quá ngại vì chỉ với thể lực của phái Hoa Sơn thì không đủ để chống lại những môn phái khác nên trước giờ cứ phải nhịn xuống. Thậm chí ngay cả lần trước bị mấy người Tả Lãnh Thiên gài bẫy công khai như thế mà hẩn cũng không trả đũa được, thế nhưng chỉ cần có sự giúp đỡ của Nhật Nguyệt thần giáo thì tất cả mọi thứ đều dễ dàng hơn nhiều.

Doanh Doanh khẽ nhũ mày, tên Lâm Bình Chi này muốn làm gì, “Chẳng hay Lâm đại ca có thể nói thêm một ít cho tiểu muội đây được rõ.” Lần đầu tiên Nhậm Doanh Doanh cảm thấy mình vẫn còn thua kém rất nhiều, nếu là Vô Ngân thúc thúc hoặc là Đông Phương thúc thúc ở chỗ này, nhất định có thể lập tức hiểu được ý tứ của Lâm Bình Chi.

“Ta là đang muốn mượn một vài người của Nhật Nguyệt thần giáo, trực tiếp dùng võ lực ngăn chặn những kẻ không biết sống chết kia xen vào việc của chúng ta.” Trên mặt Lâm Bình Chi hiện ra một ít lệ khí, xem ra gần đây những người đó là thật sự đã đem hẩn chọc giận rồi.

“Vậy bọn ta có lợi ích gì.” Biết mình dùng những chiêu mưu kế khúc chiết không lợi hại bằng Lâm Bình Chi, nên Doanh Doanh thẳng thắn bỏ qua dự định nói chuyện quanh co mà trực tiếp đi vào trọng điểm. Cứ nói thẳng ra như vậy, hẩn là Lâm Bình Chi cũng không dám mạo hiểm đắc tội Nhật Nguyệt thần mà lừa dối nàng.

Lâm Bình Chi hiển nhiên không ngờ Doanh Doanh sẽ trực tiếp nói đến lợi ích nên có chút ngẩn người, hẩn

vốn cho rằng hai bên sẽ quanh co thăm dò điểm mấu chốt của nhau một chút rồi mới ra giá, dù thế nào đi nữa cũng phải nên có chút khách sáo, Doanh Doanh cư nhiên...

Lâm Bình Chi chẳng những không vì thái độ trực tiếp của Nhậm Doanh Doanh mà tỏ ra tức giận, trái lại càng thêm thưởng thức nàng. Một người có thể nhanh chóng nhận ra nhược điểm của mình, đồng thời có thể tận lực giải quyết nó, Nhậm Doanh Doanh thật sự là người khiến hắn có thể động tâm.

“Như vậy nếu ta ở rể Nhật Nguyệt thần giáo thì thế nào?” Lời nói của Lâm Bình Chi phảng phất như tiếng sấm ngang trời khiến Nhậm Doanh Doanh giận tím mặt, tay nhỏ bé của nàng vỗ bàn “Ba” một tiếng, “Lâm chưởng môn, thỉnh người nói chuyện nghiêm chỉnh.” Lời nói vừa rồi của hắn đã sắp sỉ tính như trêu đùa nàng, nếu không phải bây giờ đang ở trên địa phận của Hoa Sơn, Nhậm Doanh Doanh hẳn là đã sớm gọi người đến thu thập cái tên đáng đồ tử này.

Lâm Bình Chi rất bình tĩnh nhấp một ngụm trà, giống như người vừa nói chuyện hoàn toàn không phải hắn, “Doanh Doanh, trước tiên muội nên bình tĩnh một chút rồi nghe ta nói hết có được không.” Làm một thợ săn, Lâm Bình Chi hoàn toàn đủ bình tĩnh và kiên trì, hắn luôn bảo đảm rằng tiểu hồ ly mà hắn muốn săn rất cục phải sa vào lưới.

“Nói đi, nếu như ngươi không cho ta một câu trả lời thuyết phục thì cứ chờ nhận lửa giận của Nhật Nguyệt thần giáo đi!” Nhậm Doanh Doanh cũng biết đại cục làm trọng, nhiệm vụ lần này rất trọng yếu, Đồng Phương thúc thúc và Vô Ngân thúc thúc đem nhiệm vụ này giao cho nàng là đã tin tưởng năng lực của nàng, nàng nhất định không thể làm hỏng chuyện.

Lâm Bình Chi ôn nhu nhìn Nhậm Doanh Doanh cố gắng hít thở để lấy lại bình tĩnh, sau đó lại xấu xa bỏ thêm một khối thuốc nổ, “Doanh Doanh, huynh thích muội.” Khiến Nhậm Doanh Doanh đang cố gắng hít sâu thoáng cái bị sặc.

“Khụ khụ, ngươi vừa nói cái gì? Lập lại lần nữa!” Nhất định là nàng nghe lầm, nàng và Lâm Bình Chi tính cả lần này cũng chỉ mới gặp mặt được ba lần, làm sao có thể yêu thích dễ dàng như vậy.

“Nhậm Doanh Doanh, Lâm Bình Chi ta thích muội.” Lâm Bình Chi có chút đau đầu, trước đây tại sao không hề phát hiện Doanh Doanh có bản tính đà điểu chứ, nghe được chuyện không muốn nghe thì liền giả bộ thành cái gì cũng không nghe được, lại còn muốn đứng dậy đào tẩu nữa chứ.

“Ngươi biết ngươi đang nói cái gì sao, Lâm chưởng môn.” Nhậm Doanh Doanh cảm giác mình thật sự đang bị đùa bỡn, nàng tức giận đứng dậy truy hỏi Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi không chút nào bị cơn giận của Doanh Doanh làm chùn bước, “Đương nhiên là biết, ta thích muội, Nhậm Doanh Doanh.” Nói với ngữ khí khẳng định, cứ như bọn họ đang thật sự lưỡng tình tương duyệt.

Doanh Doanh bỗng nhiên cảm thấy cả người vô lực, nàng đến đây không phải để bàn về chuyện hợp tác hay sao, làm sao mà trọng điểm vẫn để lại đi đến chỗ này vậy, “Lâm chưởng môn, vô luận người nói thích ta là thật lòng hay giả dối, hiện nay ta thật sự không có cái loại tâm tình đàm luận những vấn đề này với Lâm chưởng môn. Trước tiên chúng ta có thể nói về chuyện hợp tác đã, được chứ?” Nhậm Doanh Doanh chỉ có thể chân thành mong rằng những câu nói mang sức công phá ngoài tưởng tượng của Lâm Bình Chi ngày hôm nay là do hắn nhất thời thần kinh thác loạn, chờ đến ngày mai hẳn là sẽ khôi phục bình thường.

Lâm Bình Chi cũng biết không thể ép Doanh Doanh quá chặt, gặt đầu, “Chúng ta tiếp tục nói đại khái về kế hoạch tiếp theo đã.”

Đợi đến khi hai người đàm luận xong đã là thời gian ăn cơm trưa, Doanh Doanh cự tuyệt lời mời dùng cơm chung của Lâm Bình Chi mà quay về tiểu viện đã được bố trí trước.

Ở trong phòng ăn, Khúc Phi Yên và Điền Bá Quang đang ngời một ngụm ta một ngụm ngọt đến khiến người ta phát ngấy mà dùng bữa trưa, thấy Doanh Doanh còn sớm thế đã quay về thì rất là kỳ quái, “Doanh Doanh, các người nói xong rồi?” Trước lúc đến Hoa Sơn, nàng đã cùng Doanh Doanh chuẩn bị kế hoạch, những việc cần bàn bạc với Lâm Bình Chi thật sự rất nhiều, thế nào vừa đến trưa đã quay về rồi.

Doanh Doanh nhớ tới câu nói vừa rồi trước khi ly khai của Lâm Bình Chi, “Ta chờ câu trả lời của muội” liền cảm thấy rất đau đầu, nàng khẽ ần ần huyệt thái dương, “Phi Yên, người vào phòng với ta một chút

đi.”

Thấy bộ dạng khác lạ của Doanh Doanh, Khúc Phi Yên hết sức lo lắng, nàng gật đầu trấn an Điền Bá Quang rồi liền nhanh chóng theo Doanh Doanh vào phòng, “Doanh Doanh, làm sao vậy, Lâm Bình Chi dám khó dễ người?” Phản ứng đầu tiên của Khúc Phi Yên là nghĩ đến Lâm Bình Chi dám làm khó dễ Doanh Doanh, khí thế của nàng dâng trào đến mức chỉ cần Doanh Doanh gật đầu một cái, nàng sẽ lập tức mang theo đám đệ tử của Nhật Nguyệt thần giáo đi bắt tên Lâm Bình Chi kia tính sổ.

Doanh Doanh lắc đầu, “Vừa rồi hắn nói thích ta.” Doanh Doanh trầm nghĩ vạn nghĩ cũng không rõ vì sao Lâm Bình Chi mới gặp nàng có ba lần liền nói thích nàng, còn nói đến kiên định như thế.

Khúc Phi Yên vốn đang tỏ ra lo lắng thoáng cái liền buông lỏng, tùy ý ngồi lên ghế, “Vậy thì có gì kỳ quái, ta đã sớm nhìn ra thái độ của tên Lâm Bình Chi kia đối với người có chút kỳ lạ rồi, nguyên lai hắn thực sự đã đồng lòng a. Vậy Doanh Doanh, người có thích hắn không?” Khúc Phi Yên tò mò mở to hai mắt, cố gắng dò thám tin tức của tỷ muội tốt.

Vốn Doanh Doanh nói chuyện này với Khúc Phi Yên là muốn nàng ta cho mình một chủ ý, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng chỉ sợ giang hồ chưa đủ loạn của Khúc Phi Yên nàng đã thấy hối hận, “Ta không biết.”

“A!” Khúc Phi Yên kinh ngạc mở to hai mắt, “Chuyện đơn giản như vậy làm sao lại không biết! Khi Lâm Bình Chi tỏ tình với người thì người có thấy động lòng không?” Nghĩ đến ban đầu, lúc mình và Điền Bá Quang mới có cảm tình, trái tim của mình cũng thường xuyên không thể khống chế mà bang bang nhảy loạn, Khúc Phi Yên tỏ ra rất có kinh nghiệm hỏi Doanh Doanh.

Doanh Doanh xì một tiếng nở nụ cười, “Ta và Lâm Bình Chi tính cho hết cũng chỉ mới gặp mặt có ba lần, lần đầu tiên còn bị hấn mắng là ma nữ, đến bây giờ ngay cả bằng hữu bình thường cũng chưa phải, làm gì nghĩ được đến chuyện có thích hay không chứ.” Doanh Doanh nghĩ mãi cũng không hiểu, thật ra Lâm Bình Chi thích nàng ở điểm nào? Nàng bây giờ sửa có kịp không?

Khúc Phi Yên phẩy phẩy tay tỏ vẻ ta đây rất có kinh nghiệm, “Ta đã sớm nói với người rồi, Lâm Bình Chi đối với người không chừng là nhất kiến chung tình, tái kiến khuynh tâm.” nhìn thấy bộ dạng không tin của đối phương, nàng liền lôi kéo Doanh Doanh chạy ra khỏi phòng, “Không tin người cứ đi hỏi Bá Quang xem, hắn cũng có thể xem như là một tay già đời trong chốn phong nguyệt, hắn khẳng định biết nam nhân đang nghĩ gì.” Khúc Phi Yên nhắc tới quá khứ của Điền Bá Quang chẳng những không có ghen tuông trái lại còn thấy rất đặc ý, nàng cảm thấy mình có thể khiến cho một hái hoa tặc quay đầu vào bờ như thế là vô cùng có bản lĩnh.

“Người nói là Lâm Bình Chi đã tỏ tình, sau đó còn nói muốn ở rể Nhật Nguyệt thần giáo?” Với trực giác của một nam nhân, ngay từ lúc mới bắt đầu Điền Bá Quang đã thấy thái độ của Lâm Bình Chi đối Nhậm Doanh Doanh có chút khác lạ, Khúc Phi Yên sớm dĩ nhận định Lâm Bình Chi thích Doanh Doanh cũng là do chịu ảnh hưởng của gã. Bây giờ nghe được Lâm Bình Chi đã thẳng thắn bày tỏ với Nhậm Doanh Doanh gã càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

“Doanh Doanh, người nghĩ Lâm Bình Chi nếu không phải thật tâm thích người thì tại sao phải tỏ tình với người?” Điền Bá Quang biết nếu Nhậm Doanh Doanh nhận định Lâm Bình Chi đang trêu đùa nàng thì sẽ rất khó thay đổi suy nghĩ đó, chẳng bằng làm ngược lại khiến nàng phải tự phủ định.

Doanh Doanh nhăn mày suy nghĩ, “Chẳng lẽ là vì quyền thế của Nhật Nguyệt thần giáo?” Sau đó tự nàng lại lắc đầu phủ nhận, “Không có khả năng, bằng không ban đầu hắn cũng sẽ không vì giữ danh dự cho Nhạc Linh Sam mà cự tuyệt thú nàng.” Thế nhưng, như vậy hắn là vì cái gì nha?

1/ Biệt lai vô dạng: Từ ngày tạm biệt không có gì xấu xảy ra. Một cách chào hỏi, ý nôm na từ lúc tạm biệt đến giờ vẫn khỏe chứ.

65. Chương 65: Cảm Tình Của Lâm Bình Chi

“Thế nhưng, như vậy hẳn là vì cái gì nha?” Doanh Doanh cảm thấy rất đau đầu, nàng trước kia từng thích một người nhưng chỉ là nàng đơn phương, bây giờ nàng lại không giải thích được tại sao Lâm Bình Chi lại thích nàng. Những việc tình cảm này, thế nào lại khiến người ta phiền toái như vậy chứ?

Khúc Phi Yên thấy bộ dạng suy nghĩ của Doanh Doanh thì cũng hao tổn tâm trí theo, thật là, thế nào lại phiền toái như vậy, lúc đầu khi nàng vừa Điền Bá Quang có cảm tình với nhau, cả hai hoàn toàn là do tự nhiên nước chảy thành sông, dùng thời gian lâu dài mà bồi dưỡng cảm tình. Nhưng còn tên Lâm Bình Chi này cũng rất kỳ lạ, từ từ theo đuổi Doanh Doanh không tốt sao, như thế nào lại nóng lòng đến vậy, hẳn không biết đạo lý hấp tấp không ăn được đậu hủ nóng à, thật không hiểu được hẳn làm sao có thể quản lý tốt được cả phái Hoa Sơn như thế chứ, một chút tính nhẫn nại cũng đều không có.

Suy nghĩ hồi lâu cũng không có nghĩ ra được nguyên nhân, Khúc Phi Yên giận dữ dậm chân một cái chạy ra ngoài bỏ mặc Nhậm Doanh Doanh vẫn còn trầm tư suy nghĩ.

“Phi Yên, ngươi muốn đi đâu?” Điền Bá Quang ngăn cản Khúc Phi Yên, tuy rằng ở đây khá là an toàn, thế nhưng dù sao cũng không phải là địa bàn của họ, nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì sẽ rất khó giải quyết.

“Ta đi tìm Lâm Bình Chi hỏi xem hẳn rốt cuộc có ý gì!” Nếu hẳn thật sự thích Doanh Doanh, trước tiên phải vượt qua khảo nghiệm của ta đã, còn nếu hẳn chỉ muốn đùa giỡn với nàng, như thế thì, hẳn cứ chờ chết đi!

Điền Bá Quang ở cùng với Khúc Phi Yên càng lâu lại càng cảm thấy nha đầu này tuy rằng rất thông tuệ nhưng cũng rất đơn thuần, điểm trọng yếu nhất là nàng thật sự quá lười suy nghĩ! Lúc đầu nàng có cảm tình với gã là bởi vì gã luôn giúp nàng giải quyết hầu hết mọi việc, còn về phía gã, thật ra ban đầu gã cũng không hề tình nguyện, thế nhưng sau khi thích tiểu nha đầu này thì lại vì cố ý lấy lòng nàng mà cam tâm ôm hết tất cả mọi việc vào mình, khiến nàng không thể nào rời khỏi gã, đợi đến cuối cùng có thể ôm mỹ nhân về.

Nếu nàng không phải lười biếng không muốn động đầu óc cũng đã không nghĩ đến việc tìm người hỏi thẳng rồi.

Điền Bá Quang cũng không ngăn Khúc Phi Yên, dọc đường đi còn cam tâm tình nguyện nghe Khúc Phi Yên phát biểu thao thao bất tuyệt luận đề ” Vì sao người Doanh Doanh từng thích và người thích Doanh Doanh đều là đệ tử phái Hoa Sơn.” dẫn đến khiêu chiến cực hạn về thính giác.

Thật vất vả đi đến nơi ở của Lâm Bình Chi, Khúc Phi Yên rốt cục cũng chịu yên lặng lại, ném Điền Bá Quang qua một bên rồi chạy vọt vào tìm Lâm Bình Chi hưng sư vấn tội, Điền Bá Quang thấy vậy thì thở dài một hơi thật sâu, dù gã đã cố tập thành thói quen cũng có chút không chịu nổi độ lải nhải của Khúc Phi Yên, sau khi thở phào nhẹ nhõm gã liền nhanh chóng đuổi theo vào trong, nếu nàng không ở trước mắt thì gã sẽ trở nên lo lắng. Cả đời này của gã không ngờ lại thua trong tay một tiểu nha đầu như thế.

“Lâm Bình Chi, ngươi lặn ra đây cho cô nãi nãi!” Khúc Phi Yên một là một nữ hài, đương nhiên không tiện trực tiếp xông vào phòng của Lâm Bình Chi, chỉ có thể hai tay chống nạnh đứng hô to bên ngoài cửa sổ. Trong phòng truyền ra một loạt tiếng động thu thập sột soạt, sau đó giọng của Lâm Bình Chi từ trong phòng vang lên, “Thánh nữ đại giá quang lâm, xin mời vào trong.”

Điền Bá Quang nhanh chân giành mở cửa trước, sau khi nhìn rõ bên trong không có gì Khúc Phi Yên không nên thấy mới nghiêng người để nàng bước vào.

“Lâm Bình Chi, ngươi đã nói vì với Doanh Doanh? Vì sao khi Doanh Doanh trở về lại mặt ủ mày chau? Có phải ngươi dám làm khó nàng không?” Đây là những lời thăm dò Điền Bá Quang đã thương lượng với nàng trên đường đến đây, như vậy có thể dựa trên câu trả lời của Lâm Bình Chi mà đoán xem hẳn đối với Doanh Doanh rốt cuộc là thật tình hay giả ý.

Lâm Bình Chi nghe Khúc Phi Yên nói Doanh Doanh sau khi trở về thì mặt ủ mày chau, tâm trạng có chút buồn bã. Nàng thật sự không thể tiếp nhận tình cảm của ta sao?. Thế nhưng ở trước mặt Khúc Phi Yên hẳn chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười, “Không có việc gì, tại hạ chỉ cùng nàng nói chút việc tư.” Mặc dù bởi vì phản ứng của Doanh Doanh mà có chút thương tâm, nhưng Lâm Bình Chi cũng không phải loại người

dễ dàng phơi bày tình cảm của mình trước mặt người khác, cho dù đối phương có là tỷ muội tốt của Doanh Doanh cũng vậy, sự trong sạch của Doanh Doanh vẫn là quan trọng nhất.

“Hừ, mấy lời này của người chỉ để lừa quỷ, người cho rằng ta sẽ tỉnh sao?” Bởi vì thái độ của Lâm Bình Chi khiến Khúc Phi Yên cảm thấy hài lòng nên giọng nói của nàng cũng trở nên mềm mại hơn một chút, nhưng nàng vẫn quyết truy đuổi không buông, “Nói trắng ra thì ta biết người đã tỏ tình với Doanh Doanh, ta đến đây là hay muốn hỏi người xem rốt cuộc đã thích Doanh Doanh ở điểm nào? Vì sao lại thích nàng? Khi nào thì thích? Nói rõ ràng thì chúng ta còn có thể từ từ suy nghĩ, ăn nói không rõ thì người cứ chờ nhận lửa giận của Nhật Nguyệt thần giáo đi!” Khúc Phi Yên mở miệng uly hiếp.”

Lâm Bình Chi nhìn thấy bộ dạng nhất định phải nghe được câu trả lời của Khúc Phi Yên và Điền Bá Quang thì thở dài, “Thánh cô và Điền huynh đệ ngồi xuống trước đã, tại hạ sẽ từ từ nói rõ.”

Sau khi giúp Điền Bá Quang và Khúc Phi Yên rót hai ly trà, Lâm Bình Chi liền lâm vào hồi ức.

Lần đầu tiên Lâm Bình Chi gặp Nhậm Doanh Doanh là ở phân đà Nhật Nguyệt thần giáo, khi đó bản thân hắn vừa trải qua thống khổ bị người lừa dối, phản bội, nhất là sau khi biết hóa ra Nhạc Linh San chỉ là quân cờ để lợi dụng mình thì hắn càng thêm bi phần. Giữa lúc như vậy, hắn lại vô tình gặp được Nhậm Doanh Doanh đại danh鼎鼎鼎鼎.

Có thể là vì duyên cớ lúc đó tâm tình không ổn định, Lâm Bình Chi không kịp suy nghĩ đã đắc tội với vị Thánh cô dưới một (vài) người trên vạn người của Nhật Nguyệt thần giáo này. Khi tiếng “Ma nữ” vừa thoát ra khỏi miệng thì hắn đã biết mình quá mức hồ đồ, trong lòng không ngừng run rẩy lo sợ, thế nhưng Doanh Doanh thật sự là đại nhân đại lượng không muốn tính toán với hắn, nếu không sợ rằng với sự cứng chiều của Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân dành cho nàng, hai người đó khẳng định sẽ không buông tha hắn, nói không chừng đến bây giờ mộ phần của hắn cũng đã bắt đầu xanh cỏ rồi.

Mà trong lúc trước khi các nàng rời đi, Doanh Doanh đã quay lại nhẹ nhàng mỉm cười với Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân mỉm cười, chính nụ cười đó khiến Lâm Bình Chi khắc ghi bóng hình xinh đẹp đó vào sau trong đáy lòng. Trong mắt hắn, Lý phu nhân “Nhất tiểu khuyển nhân thành, tái cổ khuyển nhân quốc” cũng chỉ đến thế mà thôi.

Doanh Doanh vẫn cho là bọn họ chỉ gặp nhau ba lần, kỳ thực chỉ có Lâm Bình Chi biết, đương sơ bọn họ thực sự có duyên tương kiến bốn lần. Mà một lần gặp gỡ không ai biết đến đây cũng chính là ký ức tốt đẹp được Lâm Bình Chi vĩnh viễn giấu kín dưới đáy lòng.

Khi đó vẫn là trong lúc võ lâm đại hội đang được cử hành, tỷ thí ngày đầu tiên vừa mới bắt đầu vô cùng nhàm chán, vì thế ngay cả Lâm Bình Chi luôn cố gắng tỏ ra cần cù hiếu học trước mặt Nhạc Bất Quần cũng không đủ động lực tiếp tục nghiêm trang theo dõi.

Lúc đó Lâm Bình Chi đã thỏa thuận xong kế hoạch hợp tác với Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, hắn cảm thấy rằng dù sao kết cục của mình và Nhạc Bất Quần cũng đã quyết định xong, như vậy có cố gắng lưu lại ấn tượng tốt với tên sư phụ hờ đó cũng chẳng để làm gì. Vì vậy hắn dứt khoát báo lại một tiếng cho Lao Đức Nặc rồi lén lút tách khỏi đám đông.

Bỗng nhiên, hắn phát hiện có người cũng tách khỏi đám đông giống hắn, người đó chính là Nhậm Doanh Doanh, nữ hài tử bị hắn chưa kịp phân tốt xấu đã mắng người ta là “Ma nữ”.

Nghĩ đến bản thân còn thiếu nàng một xin lỗi, Lâm Bình Chi vừa muốn nhắc chân bước qua biểu đạt áy náy liền chợt nghe Nhạc Linh San gọi nàng một tiếng, “Doanh Doanh tiểu thư.” Tiếng gọi ấy khiến hắn bất đắc dĩ phải dừng lại nép ở một bên.

Về phần Doanh Doanh bởi vì nhàm chán mà trốn ra ngoài hít thở, đột nhiên nghe được thanh âm của Nhạc Linh San thì hơi bất ngờ nghiêng đầu.

Tuy rằng Doanh Doanh không nhận ra Nhạc Linh San, nhưng cũng không khó để nàng đoán ra thân phận của đối phương, người có thể tự do ra vào phái Hoa Sơn lại là nữ hài trẻ tuổi, cũng không phải nữ ni của phái Hằng Sơn thì chỉ còn một đối tượng duy nhất mà thôi.

Nhạc Linh San cẩn thận đánh giá vị cô nương mà dù xét về điều kiện nào cũng coi như tương xứng với nàng, trên môi nở nụ cười đầy thiện ý, “Doanh Doanh tiểu thư, chẳng hay người có thể rút chút thời gian nói vài câu với ta không?” (Thánh nữ của Nhật Nguyệt thần giáo và con gái của chương môn Hoa Sơn, thân phận tương xứng chỗ méo nào thế. Xét về võ công, theo nguyên tác, võ công NDD còn cao cường hơn võ công nguyên bản của LHX nhé, NLS tuổi gì. Mèo ko ghét NLS trong nguyên tác lắm, vì ở đó mèo chỉ thấy một tiểu cô nương ngây thơ si tình xem LHX là huynh trưởng, dùng cả tính mạng để chứng minh tình yêu, có trách chỉ trách nàng lựa chọn nhầm người. Nhưng trong tp này thì mèo lại thấy một NLS tham tài háo sắc, bạc tình phụ nghĩa () chẳng đáng cảm thông. Grừ..grừ)

Nhậm Doanh Doanh hơi nhăn mày, nàng và Nhạc Linh San chưa từng gặp mặt, giữa hai người có chuyện gì để nói, thế nhưng Doanh Doanh cũng không cự tuyệt, theo sau Nhạc Linh San đi tới một lương đình2 tương đối hẻo lánh.

Ngay cả Lâm Bình Chi cũng không hiểu lý do vì sao mình lại hành động như vậy, chỉ là đến khi giật mình tỉnh lại thì hần đã nín thở dựa vào phiến núi giả gần đó, lén lút nghe trộm câu chuyện của hai nàng.

“Doanh Doanh tiểu thư, hôm nay tiểu nữ tìm người là muốn nói về chuyện của Đại sư huynh.” Thái độ Nhạc Linh San độ rất thành khẩn, có thể nói nàng lớn như thế này, ngoại trừ phụ mẫu ra người đối xử tốt nhất với nàng chính là đại sư huynh Lệnh Hồ Xung, thế nhưng đồng dạng, người khiến nàng cảm thấy có lỗi nhất cũng là Đại sư huynh. Bởi vậy, trong lúc nàng đã sắp có được hạnh phúc, nàng cũng mong Đại sư huynh có thể tìm thấy một đoạn tình cảm khác.

Tuy rằng cảm giác của Doanh Doanh đối với đoạn tình ái này đã phai nhạt rất nhiều, thế nhưng nghe được người vốn là nguyên nhân khiến Lệnh Hồ Xung cự tuyệt nàng nhắc tới chuyện này, trong lòng nàng bỗng nhiên nổi lên cảm giác bị châm chọc.

Cũng may Doanh Doanh không phải là người không biết đại thế, nàng hiểu hiện tại không nên gây xích mích với nữ nhi của Nhạc Bất Quần, vì thế đành bắt đầu dĩ nhiên, “Nhạc tiểu thư có chuyện gì xin nói thẳng, nếu không mấy vị thúc thúc của ta sợ rằng sẽ nóng ruột mà tìm đến đây.”

Nhạc Linh San vẫn còn rất đơn thuần nên nhìn khi thấy thái độ thân mật của Nhậm Doanh Doanh thì cảm thấy vô cùng hài lòng, nàng cho rằng Doanh Doanh vẫn còn nhớ kỷ tình xưa với Đại sư huynh, “Doanh Doanh tiểu thư, chắc hẳn người cũng đã biết tiểu nữ và sư đệ Lâm Bình Chi đã sắp thành thân, thế nhưng Đại sư huynh là người đã chiếu cố tiểu nữ từ nhỏ đến lớn, gần đây tâm tình của huynh ấy rất kém, tiểu nữ thật không muốn trong lúc hạnh phúc nhất của mình lại nhìn thấy sự suy sụp của huynh ấy.” Nhạc Linh San thật sự mong rằng Đại sư huynh có thể mang theo nụ cười đến chúc phúc nàng.

Doanh Doanh bấm chặt móng tay vào da thịt, “Nhạc tiểu thư, có chuyện gì xin nói thẳng.” Trong giọng nói vô pháp ức chế mang theo vài phần băng lãnh.

Thế nhưng Nhạc Linh San hoàn toàn không nghe được ngữ khí lạnh lùng của Nhậm Doanh Doanh, thẳng thắn nói, “Ta biết Doanh Doanh tiểu thư thích Đại sư huynh, còn Đại sư huynh đã từng hiểu lầm cảm tình của huynh ấy với tiểu nữ cho nên đã khiến Doanh Doanh tiểu thư phải tổn thương, hiện tại tiểu nữ đã sắp thành thân, đã không còn là chương ngại giữa tình cảm của hai người, vì thế xin Nhậm tiểu thư có thể cho Đại sư huynh thêm một cơ hội.”

Trong suy nghĩ của Nhạc Linh San, cho rằng một nữ tử khi đã yêu một người thì sẽ là chuyện cả đời, tựa như nàng đối với Lâm Bình Chi cũng là khẳng định một mực, nàng không tin rằng chỉ mới qua thời gian chưa tới nửa năm Nhậm Doanh Doanh có thể quên đi đoạn tình cảm này.

Doanh Doanh biến sắc, “Nhạc tiểu thư, người nghĩ rằng ta là loại người để cho người khác vẫy tay thì đến đuổi thì sẽ đi sao, ta đã từng thích Lệnh Hồ Xung nhưng cũng không có nghĩa ta sẽ khẳng định một mực chờ gã hồi tâm chuyển ý! Ta, Nhậm Doanh Doanh, từ trước giờ là người khiến người khác phải cầu xin chứ chưa bao giờ biết cầu xin người khác!” Sau đó liền quay lưng bỏ đi, để lại một mình Nhạc Linh San lúng túng đứng ở đó không biết đã làm sai chuyện gì.

Lâm Bình Chi lắc đầu, Nhạc Linh San lần này quả thực có hơi quá đáng, tuy rằng nàng không có ác ý, thế nhưng đối với Doanh Doanh mà nói, “hảo ý” của nàng cũng tương đương với vũ nhục. Nhậm Doanh

Doanh không phải là hạng nữ nhân yếu đuối, nàng là Thánh cô Nhật Nguyệt thần giáo được đám người Đông Phương Bất Bại một lòng bồi dưỡng!

Tự ngày ấy về sau, tính cách và hành động không giống với những nữ tử bình thường của Doanh Doanh đã khắc sâu trong lòng Lâm Bình Chi, từ từ nảy mầm, chậm rãi lan rộng, tận đến lần gặp mặt chính thức tiếp theo của hai người.

1/ Lý phu nhân: Em gái Lý Diên Niên, hai huynh muội này cũng có thể coi như danh nhân dưới thời Hán Vũ Đế. Sách “Hán thư” phần “Lý phu nhân truyện” chép rằng Hán Vũ Đế thấy Lý Diên Niên hát bài ca này, hỏi thiên hạ lại có người đẹp như vậy sao. Lý Diên Niên đáp rằng chính là em gái của mình rồi tiến cử lên Hán Vũ Đế, được phong là phu nhân, sau trở thành hoàng hậu. Bài ca này không rõ do Lý Diên Niên sáng tác hay là một bài dân ca do ông sưu tập. Sau “Nhạc phủ thi tập” xếp bài này vào “Tập ca dao từ” với tên “Lý Diên Niên ca” .

Từ bài ca này mà đời sau thường dùng chữ “khuyên quốc khuyên thành” (ngiên nước nghiêng thành) để chỉ những tuyệt thế giai nhân. Bài thơ này cũng có ảnh hưởng lớn tới thơ ngũ ngôn của thi nhân về sau.

Hán việt:Giai nhân ca

Bắc phương hữu giai nhân,

Tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất cổ khuyên nhân thành,

Tái cổ khuyên nhân quốc.

Ninh bất tri, khuyên thành dữ khuyên quốc,

Giai nhân nan tái đắc.

Dịch nghĩa

Phương bắc có người giai nhân,

Đẹp tuyệt trần nhưng vẫn còn đơn độc.

Ngoảnh lại một lần thì làm nghiêng thành của người ta,

Ngoảnh lại hai lần thì làm nghiêng nước của người ta.

Há nào người không biết, vẽ nghiêng thành nghiêng nước,

Người đẹp ấy đâu dễ gặp lại.

2/ Lương đình: Không phải cái loại đình viện huy hoàng, mà là cái chỗ thường dựng trên đường dùng để nghỉ chân như ngũ lý đình, thập lý đình trong phim ấy. Tương tự thế này.

66. Chương 66: Hồng Đỗ Quyên

Nghe xong lời tự sự của Lâm Bình Chi, Khúc Phi Yên mới hiểu được, kỳ thật không phải là nhất kiến chung tình nhị kiến khuyên tâm, mà chính bởi vì Lâm Bình Chi thưởng thức Doanh Doanh nên mới thích thượng nàng, rồi vì yêu thích mà bày tỏ nha.

Khúc Phi Yên quay đầu lại nhìn Điền Bá Quang, Điền Bá Quang cũng trả cho nàng một ánh mắt khích lệ, sau đó Khúc Phi Yên nghiêm nói với Lâm Bình Chi, “Ta nói với người này, nếu như người thực sự thích Doanh Doanh thì hẳn là nên biết người phải đối mặt với những gì. Nói thẳng ra thì sự khảo nghiệm của mấy người Đông Phương thúc thúc, Vô Ngân thúc thúc, Nhậm thúc thúc, Tang tam di, Đồng bá bá cùng với toàn bộ trên dưới Nhật Nguyệt thần giáo, người xác định người có khả năng thừa nhận?” Những người này toàn bộ đều không phải là dễ trêu, nếu Lâm Bình Chi thật sự có can đảm khiến Doanh Doanh đau lòng thì bọn họ nhất định sẽ làm cho hắn phải hận tại sao mình lại phải tồn tại trên đời này.

Lâm Bình Chi hiển nhiên đã sớm cân nhắc qua chuyện này, cười rất thản nhiên, “Tại hạ biết, Đông Phương giáo chủ và cao tăng Nhật Nguyệt thần giáo đối Thánh cô và Thánh nữ vô cùng yêu thương là chuyện người giang hồ ai cũng hiểu.” Sau đó đứng lên hành lễ với Khúc Phi Yên và Điền Bá Quang một cái, “Nhị vị, tại hạ thật sự thích Doanh Doanh tiểu thư, thế nhưng Doanh Doanh tiểu thư có thể là bởi vì chuyện của đại sư huynh mà đến giờ vẫn chưa chịu thật sự nhìn thẳng vào cảm tình của tại hạ, mong rằng nhị vị có thể ra tay trợ giúp một phen.”

Khúc Phi Yên vui vẻ gật đầu, vỗ vỗ ngực mình, “Yên tâm đi, hết thầy đều cứ giao cho bốn Thánh nữ, ta nhất định sẽ giúp người thành công ở rể Nhật Nguyệt thần giáo!”

Sau khi ra cửa, Điền Bá Quang có chút oán giận sự lỗ mãng của Khúc Phi Yên, “Phi Yên, người làm sao có thể đáp ứng tên Lâm Bình Chi kia dễ dàng như thế, nếu như Doanh Doanh thật sự không thích hắn, đến lúc đó ta xem người phải xử thế nào!” Cái tiểu nha đầu này, nhất định là nhất thời cái đầu nóng lên, vẫn chưa suy nghĩ gì cả thì đã đáp ứng.

Khúc Phi Yên giả đáng yêu le lưỡi, “Yên tâm đi, tâm tư của Doanh Doanh thế nào ta còn không biết sao, nàng không phải không có hảo cảm với Lâm Bình Chi, bằng không chiếu theo tính cách của nàng khẳng định đã đem những lời Lâm Bình Chi nói xem như gió thoảng bên tai, làm sao có thể sầu não như thế. Ta dám đánh cược với người, hiện giờ nàng vẫn còn ngây người ngồi ở trong phòng đấy!”

Sự thực chứng minh, Khúc Phi Yên đối Nhậm Doanh Doanh quả thật lý giải không cạn, đến khi Khúc Phi Yên và Điền Bá Quang quay về phòng vẫn còn thấy Doanh Doanh hai tay chống cằm, xuất thần nhìn ấm trà.

Khúc Phi Yên ba bước còn hai bước đến phía sau Doanh Doanh, nhẹ nhàng thổi một hơi vào lỗ tai nàng, thật không ngờ Doanh Doanh thật giống như hoàn toàn không có cảm giác gì, chỉ hơi thay đổi tư thế một chút rồi lại tiếp tục chờ ra.

Khúc Phi Yên hiếm khi thấy Doanh Doanh mất hồn như thế, rnh mãnh chớp mắt, “Doanh Doanh ~” thanh âm rất nhẹ nhàng như có như không, khiến cho người ta có cảm giác như là ảo mộng.

“Ừ?” Doanh Doanh vẫn còn chưa hồi thần, chỉ đáp lời theo phản xạ.

“Người đang nghĩ chuyện gì đó?” Khúc Phi Yên dự định nắm bắt cơ hội hiếm có này mà thăm dò xem Doanh Doanh rốt cuộc đang nghĩ gì

“Nghĩ đến Lâm Bình Chi.” Doanh Doanh vừa trả lời xong, đã lập tức thanh tỉnh lại, “a, Phi Yên, người đã về rồi!” vừa rồi chắc mình không có nói điều gì không nên nói đâu nhỉ?

Hy vọng của Doanh Doanh bị nụ cười như mèo trộm được cá của Khúc Phi Yên đánh vỡ, “Doanh Doanh, người vừa nói người đang nghĩ về Lâm Bình Chi nha!” Khúc Phi Yên tỏ ra mình đã nắm được nhược điểm của Doanh Doanh khiến gương mặt của Doanh Doanh hiện lên một mảnh đỏ ửng, #####
Mình cứ nhiên bị tiểu nha đầu này bắt được điểm yếu, thật là xấu hổ chết đi được mà.=

“Doanh Doanh, người nói xem có phải người cũng có cảm giác với Lâm Bình Chi không?” Khúc Phi Yên dùng ánh mắt đuổi đi Điền Bá Quang rồi tiếp tục tỏ ra tò mò mà đào sâu tâm sự của Doanh Doanh.

Đối với Khúc Phi Yên, Doanh Doanh vốn chẳng thể giấu diếm điều gì, mà thật ra nàng cũng chẳng muốn giấu diếm, “Cũng không phải là có hảo cảm, chỉ là không chán ghét.” Hiện tại Doanh Doanh đối với cảm tình vô cùng thận trọng, nếu không chân chính xác định được tình cảm của Lâm Bình Chi, nàng chắc chắn sẽ không đặt tâm tư lên người hắn.

“Như vậy, người tốt nhất vẫn nên thử thách Lâm Bình Chi một chút, nếu như thông qua thử thách, Đông Phương thúc thúc lại có thể đá đi thêm một người chia sẻ lực chú ý của Vô Ngân thúc thúc.” Khúc Phi Yên lém lỉnh cười nói, thật ra Đông Phương thúc thúc cũng rất thương các nàng, nhưng có vài chuyện lại quá hẹp hòi, hoàn toàn không chịu được người nào phân tán dù chỉ nửa điểm sự quan tâm của Vô Ngân thúc thúc.

Khúc Phi Yên vẫn còn chưa tưởng tượng được, thực ra dấm chua của Đông Phương Bất Bại không chỉ đổ lên người của các nàng.

Hôm nay, Đông Phương Bất Bại ngẫu nhiên thấy một cảnh tượng ngoài ý muốn, sau đó tức giận dùng dùi từ chỗ ẩn thân phía sau bồn hoa trực tiếp phi thân ra đẩy ngã nữ tử mặc áo màu hồng nhạt đang dựa vào người của Đan Vô Ngân, “Người đang làm gì!” đây là tiện nhân từ nơi nào đến, thế nào lại dám đánh chủ ý lên người Tử Khiêm chứ, đừng tưởng y không nhìn thấy, nàng rõ ràng là cố ý giả vờ ngã trước mặt Tử Khiêm.

Đan Vô Ngân đã sớm thấy vạt áo đỏ tươi thấp thoáng trong bồn hoa, hiện tại lại thấy Đông Phương Bất Bại nổi giận dùng dùi giống như hận không thể một đao chém chết nữ tử áo hồng này thì vừa bực mình vừa buồn cười. Đã lâu như vậy rồi, Đông Phương như thế nào lại vẫn còn dễ ghen đến vậy.

“Đông Phương, đến đây, ta giới thiệu cho người một chút, vị này chính là Phó giáo chủ Ngũ Độc giáo, cũng là đường tử của tiểu Phượng hoàng, Hồng Đỗ Quyên. Đỗ Quyên, đây là bạn lữ của ta, Đông Phương Bất Bại.”

Đông Phương Bất Bại tuy rằng cảm thấy rất hài lòng vì Đan Vô Ngân ở trước mặt Hồng Đỗ Quyên gì đó thẳng thắn giới thiệu mình là bạn lữ của hắn, thế nhưng nghe được mới lần đầu gặp gỡ mà Đan Vô Ngân đã thân thiết đến mức gọi nàng là Đỗ Quyên thì dấm chua trong lòng lại không ngừng lên men. Y chăm chú tỉ mỉ nghiêng cứu xem nữ nhân trước mặt này đến tột cùng có gì tốt, khiến Đan Vô Ngân lại tỏ ra thân thiết với nàng đến thế.

Dung mạo của Hồng Đỗ Quyên thật ra có vài phần tương tự với Lam Phượng Hoàng, thế nhưng so với Lam Phượng Hoàng hồn nhiên thì lại nhiều hơn vài phần quyến rũ của nữ nhân thành thực. Tuy rằng Đông Phương Bất Bại rất tin tưởng tình cảm của Đan Vô Ngân đối với y, thế nhưng giống như là bản năng, y hoàn toàn không hề có thiện cảm với nữ nhân gọi là Hồng Đỗ Quyên này.

“Nói vậy Đỗ Quyên cô nương nhất định là đường xa mệt mỏi rồi, người đâu, đưa Đỗ Quyên cô nương về phòng nghỉ ngơi.” Đông Phương Bất Bại lạnh lùng nói, nghĩ rằng sau khi quay về hẳn tìm Đan Vô Ngân tính sổ.

Hồng Đỗ Quyên thản nhiên cười nói, “Không nên phiền toái như vậy, Đông Phương giáo chủ, Vô Ngân ca ca đã đồng ý tự mình dẫn đường cho ta rồi.” Không biết là vô tình hay là cố ý, nàng đem mấy chữ “Vô Ngân ca ca” này nhấn giọng có chút nặng, nặng đến mức Đông Phương Bất Bại suýt nữa đã không nhận được động thủ muốn giết nàng.

Hít sâu một hơi, “Như vậy sợ rằng Tử Khiêm phải thất hứa với Đỗ Quyên cô nương rồi, hắn đang có việc phải làm, thật sự không thể tiếp tục tiếp đãi nàng.” ##### Đan Vô Ngân, người cứ đợi xem lát nữa ta thu thập người thế nào! ##### Thế nhưng ngoài dự liệu của y, Đan Vô Ngân lại không thuận theo ý tứ của y mà cự tuyệt Hồng Đỗ Quyên, trái lại hắn lại lên tiếng điều đình, “Đông Phương, thật ra ta cũng chỉ có mấy việc linh tinh thôi, Đỗ Quyên vẫn là quan trọng hơn, người cứ về trước, ta sẽ lập tức quay về.”

Đông Phương Bất Bại thoáng cái bị Đan Vô Ngân chọc giận đến mức không thở nổi, phát mạnh tay áo rồi xoay người bỏ đi, “Các người cứ từ từ mà làm, bản tọa không vội!” Sau đó liến sữ khinh công, thoáng cái đã không thấy tăm hơi.

“Chắc chắn, không hổ là vô lâm đệ nhất cao thủ, thân thủ thực sự rất cao cường.” Hồng Đỗ Quyên chẳng những không thấy sợ hãi vì mình đã chọc giận Đông Phương Bất Bại, ngược lại còn rất có tâm trạng tán thưởng võ công của đối phương.

Đan Vô Ngân có chút bất đắc dĩ cười khổ, “Đỗ Quyên cô nương, vở kịch của người diễn đến đây cũng đã được rồi, lòng hiếu kỳ cũng đã thỏa mãn, người có thể đem vật đã hứa giao cho ta không.” Nếu còn không quay về dập lửa thì sợ rằng nhà của bọn họ cũng sẽ phải thành tro bụi.

Hồng Đỗ Quyên bắt mắt cong cong môi, “Lời nói của nam nhân đúng là không thể tin, trước mặt thế này sau lưng lại thế khác, vừa rồi vẫn còn rất thân thiết gọi người ta là Đỗ Quyên hiện giờ lại trở thành cô nương rồi. Hừ! Đúng là quỷ hẹp hòi mà, cầm đi, một ngày dùng ba lần, sau khi hết bình này ta bảo đảm cơ thể vị dó của người vạn vô nhất thất!” Sau đó đóng cửa eo thon, nổi giận dùng dùi mà rời đi.

Đan Vô Ngân một bên nháy mắt ra lệnh cho một huynh đệ hộ vệ còn đang ghen cười bên cạnh mình chạy theo dẫn đường cho Hồng Đỗ Quyên, một bên lại cầm chắc bình ngọc vừa đoạt đến chạy vội về nhà, bây

giờ sợ rằng Đông Phương đã sắp dỡ luôn cả mái nhà xuống rồi.

Đông Phương Bất Bại một đường băng băng chạy thẳng về nhà riêng của y và Đan Vô Ngân gia, nhìn căn nhà nguyên bản y vẫn cảm thấy ấm áp, thoải mái lại đột nhiên trở nên vắng vẻ, lạnh lùng, cũng giống như... tâm tư của y hiện giờ.

Đợi hết nửa ngày cũng không đợi được Đan Vô Ngân quay về nhận lỗi với mình, lại nghĩ tới bộ dạng ôn nhu vừa rồi của Đan Vô Ngân đối với Hồng Đỗ Quyên, Đông Phương Bất Bại càng nghĩ càng giận, càng giận càng nghĩ, đầu ngón tay liền hiện lên vài đạo ngân châm tùy tiện đâm vào trên mặt bình phong xả giận

Đan Vô Ngân cương mới vừa vào cửa đã cảm nhận vài đạo kinh phong lướt qua gương mặt, sau đó lại cảm thấy có vài sợi tóc bị ghim chặt vào ván cửa. Biết được Đông Phương Bất Bại đang rất tức giận, Đan Vô Ngân chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, nhổ đi mấy sợi tóc bị ghim vào ván cửa, hắn đi đến bên cạnh Đông Phương Bất Bại, vươn tay ôm lấy y “Giận rồi?”

Đông Phương Bất Bại cũng không có giấy dựa, chỉ bất quá thân thể hoàn toàn cứng ngắc, chết sống cũng không giống như bình thường tựa vào trong lòng Đan Vô Ngân.

Đông Phương Bất Bại trước giờ mặc dù rất hùng hổ, nhưng cũng chưa bao giờ đấu thắng sự giảo hoạt của Đan Vô Ngân, bàn tay Đan Vô Ngân chỉ vừa nhẹ nhàng xoa nắn hông của y một chút y đã không nhịn được phát ra một tiếng “Ừm”, rồi lại mềm nhũn tựa vào trong lòng đối phương.

Cho dù biết đã hoàn toàn bại trận nhưng Đông Phương Bất Bại vẫn hờn dỗi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy lửa giận, “Người quay về để làm gì, không tiếp tục tình chàng ý thiếp với tiểu mỹ nhân đó sao!” Dám đối với y như thế, lại còn dám quay về giở trò lừa bịp!

Đan Vô Ngân thở dài, “Đông Phương, người biết rõ là ta không có khả năng làm chuyện có lỗi với người mà, chỉ là ta muốn lấy được vài thứ từ chỗ của Đỗ Quyên cô nương kia nên mới phải đáp ứng yêu cầu của nàng, cũng nhau diễn một vở kịch trước mặt người, thỏa mãn sự tò mò muốn nhìn thấy bộ dạng người ghen tuông mà thôi.”

Đông Phương Bất Bại cũng không dễ dàng tin tưởng như thế, “Ba” một tiếng đánh lên bàn tay không thành thật của Đan Vô Ngân, “Nói thì hay lắm, rõ ràng trước mặt thể này quay lưng thể khác, vừa rồi là ai cứ “Đỗ Quyên, Đỗ Quyên” liên miện vô cùng thân thiết chứ, hiện giờ lại thành cô nương rồi! Nói xem, trong tay nàng có cái gì mà Nhật Nguyệt thần giáo bọn ta không có?” Y thật sự không tin có thứ gì mà Phó giáo chủ Ngũ Độc giáo nho nhỏ kia có thể có, mà đường đường giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo như y lại không có.

Đan Vô Ngân thần bí nói nhỏ ở bên tai Đông Phương Bất Bại, khiến một mảnh đỏ rực cấp tốc xuất hiện từ vành tai của y rồi lan ra đến tận cổ, “Người, người làm sao có thể nói với nàng muốn những loại vật này!” Xấu hổ chết người mà, vừa rồi y còn tỏ ra không lịch thiệp như thế trước mặt Hồng Đỗ Quyên nữa, thật sự là...

Càng nghĩ càng ngượng ngùng, Đông Phương Bất Bại thẳng thắn dậm chân, sau đó xoay người giận dỗi bước vào phòng trong, “Bính” một tiếng đóng cửa lại, Đan Vô Ngân xấu xa tự nhiên là bị nhốt ở ngoài cửa, đương nhiên cánh cửa này không hề bị khóa nha.

67. Chương 67: Giải Tán

Đan Vô Ngân suýt nữa bị cánh cửa đập vào mũi, trong lòng có chút may mắn sờ sờ một cái, vì sự may mắn của mũi mình mà tự chúc mừng, sau đó đẩy cửa ra, “Đông Phương của ta, người có muốn thử đồ tốt mà ta lấy từ chỗ của Hồng Đỗ Quyên không?” Đan Vô Ngân đối với hiệu quả của thứ thuốc kia thật sự rất chờ mong.

Đông Phương Bất Bại thật sự cũng rất hiếu kỳ, y quên mất mình đang giận đối với Đan Vô Ngân, ngẩng đầu lên tò mò hỏi vặn, “Thứ thuốc đó thật sự thần kỳ như thế sao?” Y cũng biết lần này Đan Vô Ngân làm đến thế cũng chỉ là vì quan tâm đến thân thể của mình, trước giờ hắn luôn đối với sự yêu thương của những nữ nhân kia kính nhi viễn chi, hôm nay lại phải hy sinh lớn như thế, xem ra vật này thật sự phải có chỗ đặc biệt.

“Đó là đương nhiên, ta cố ý đi hỏi tiểu Phụng hoàng, chính miệng nàng đã nói đường tỷ của nàng đặc biệt rất có nghiêng cứu về vấn đề này, hôm nay ta lấy chính là tác phẩm đặc ý nhất của Hồng Đỗ Quyên, nghe nói rằng chỉ cần phối hợp với thời gian ‘làm việc và nghỉ ngơi’, mỗi ngày dùng thuốc ba lần, qua hết một tháng thì người sẽ không cần phải... mệt mỏi như thế nữa.” Đan Vô Ngân bình bình thần thần mà nói, đương nhiên vẫn không quên nhắc âm những từ quan trọng, còn Đông Phương Bất Bại ngồi nghe thì lại càng là mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ vùi sâu vào trong ngực Đan Vô Ngân, “Người nói cái gì đó, có biết xấu hổ hay không vậy?”

Đan Vô Ngân vẻ mặt vô tội giật giật khóe mắt, “Ta nói cái gì sao? Không phải là ở lúc sáng sớm rời giường, buổi trưa nghỉ ngơi còn có buổi tối trước khi ngủ xúc thuốc ba lần thôi sao? Đông Phương, người suy nghĩ nhiều rồi.” Thấy Đan Vô Ngân như vậy, nếu Đông Phương Bất Bại còn không biết mình đang bị hấn đùa bỡn thì y cứ trực tiếp tự nhận là thiên hạ đệ nhất đại ngốc là được rồi.

Y vội vã thoát khỏi vòng tay của Đan Vô Ngân dự định chạy ra ngoài, không ngờ lại bị Đan Vô Ngân ngăn cản, “Đông Phương, người vội vã ra ngoài làm gì, chúng ta còn phải bồi thuốc mà.”

“A... Tử Khiêm, Tử Khiêm người nhẹ một chút...” Đông Phương Bất Bại gần như không nén được tiếng rên rỉ, ngay cả lời nói cũng trở nên đứt quãng.

“Ừ a... Sâu hơn một chút, nhanh một chút...” Ánh mắt Đông Phương Bất Bại bắt đầu trở nên ướt át.

“Đừng... Ừ... Tử Khiêm, ta không được... A!” Đông Phương Bất Bại dứt khoát cam chịu phát ra tiếng rên rỉ.

Nửa canh giờ sau, Đông Phương Bất Bại quần áo bán giải, mồ hôi đầm đìa cứ nằm xụi lơ như thế ở trên đùi Đan Vô Ngân, nhìn mình dằng dặc vật lại nhìn Đan Vô Ngân quần áo ngăn nắp sạch sẽ, ngoại vật đang cộm lên cọ vào bụng hấn ở bên dưới kia thì người nọ hầu như không hề bị chuyện vừa rồi ảnh hưởng chút nào, trong lòng y thật sự cảm thấy không được thăng bằng nha. Hừ! dù sao hôm nay mình cũng đã không thể ra cửa, như thế thì cứ dứt khoát kéo luôn tên gây họa kia xuống nước cho đáng đời.

Đông Phương Bất Bại trải qua sự điều giáo của Đan Vô Ngân trong một thời gian dài như vậy khiến những kỹ thuật trêu chọc của y cũng thăng tấp thăng lên. Nếu không phải Đan Vô Ngân vẫn còn bận khoản sợ rằng vận động kịch liệt sẽ khiến được hiệu bị ảnh hưởng, sợ rằng hấn đã sớm đem người đang đùa đùa với lửa ở dưới thân tử hình ngay tại chỗ.

Vì vậy đợi đến khi Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân ra khỏi phòng cũng đã sắp đến giờ cơm trưa, Đan Vô Ngân bỗng nhiên có chút cảm khái, “Đông Phương, người có cảm thấy rằng kể từ khi về Hắc Mộc Nhai lần này, hình như chúng ta ngày càng trở nên hư hỏng”, tính toán kỹ lưỡng một chút thì hình như mấy hôm nay bọn họ đã trải qua hơn phân nửa thời gian ở trên giường rồi.

Đông Phương Bất Bại tức giận liếc nhìn Đan Vô Ngân, “Người còn biết mình dọa lạc à, người đã bao nhiêu ngày không nghiêm túc tính toán sổ sách rồi?” Từ lúc phát hiện ra Quý Nhân cũng là một nhân tài sổ sách, Đan Vô Ngân đã sớm không còn lăm lăm mấy thứ con số khiến cho hấn đau đầu kia nữa, cả ngày chỉ nghĩ đến làm sao đối xử tốt với Đông Phương, làm thế nào mới có thể làm cho Đông Phương hài lòng.

Nghĩ tới đây, Đan Vô Ngân chợt phát hiện bản thân mình hình như đã thật sự thoái hóa rồi, trong đầu hấn, trong lòng hấn hiện giờ toàn bộ đều chỉ nghĩ đến Đông Phương, còn những chuyện khác hầu như chẳng để tâm tý nào.

Còn Đông Phương Bất Bại thì đối với việc Đan Vô Ngân chỉ toàn tâm toàn ý quan tâm một mình mình thì rất là đặc ý, trong lòng y đang tính toán xem phải làm sao mới có thể bồi dưỡng Doanh Doanh và Phi Yên xong sớm một chút, để cho mình và Tử Khiêm có thể lui về nhanh chóng lui về dưỡng lão. Thế nhưng chỉ vì một đạo tin tức khiến ảo tưởng tốt đẹp muốn cùng Đan Vô Ngân quy ẩn giang hồ nhanh chóng tan vỡ.

Đoàn người Doanh Doanh và Khúc Phi Yên đã ở Hoa Sơn được gần nửa tháng, trong nửa tháng này có kết quả tốt đẹp không chỉ là các phương diện đàm phán của Doanh Doanh và Lâm Bình Chi, mà mối quan hệ của hai người cũng đột nhiên trở nên thân thiết hơn nhiều.

Trong vòng nửa tháng này, Nhậm Doanh Doanh và Lâm Bình Chi đối với đối phương đều lý giải được sâu hơn một ít, Lâm Bình Chi biết Doanh Doanh bình thường đều cười vô cùng hồn nhiên lương thiện, nàng đối với những loại tiểu miêu, tiểu cầu đều rất có lòng yêu mến, thế nhưng nếu thật sự đến thời khắc mấu

chốt thật sự phải tiến đến tình cảnh máu chảy thành sông thì nàng cũng sẽ không có nữa điểm do dự, nhất định sẽ y theo phong cách lời lẽ phong hành cổ hữu của Nhật Nguyệt thần giáo, lựa chọn cách hữu hiệu nhất cũng nhanh chóng nhất để dễ dàng đoạn tuyệt hậu quả của vấn đề. Nhận ra được Doanh Doanh vốn là một kỳ nữ nổi bật hơn người như thế, tình cảm của Lâm Bình Chi đối với nàng lại càng trở nên sâu sắc.

Mà còn về phía Doanh Doanh, một bên được Khúc Phi Yên và Điền Bá Quang cật lực giựt giây, một bên là do bản thân nàng thật sự cảm thấy ngưỡng mộ sự cơ trí, quyết đoán của Lâm Bình Chi nên trái tim vốn vì Lệnh Hồ Xung mà phong bế của nàng đã lại vì Lâm Bình Chi mở ra một cái khe nhỏ.

Đợi đến khi bọn người Doanh Doanh thu dọn đồ đạc dự định quay về Hắc Mộc Nhai, thì hầu như tất cả vấn đề đều đã được giải quyết gần như hoàn mỹ rồi.

Minh chủ Ngũ nhạc kiểm minh Lâm Bình Chi trong một lần đại hội có đầy đủ các nguyên lão đức cao vọng trọng trong võ lâm, đã tỏ ra vô cùng xấu hổ mà trình bày không ít những khuất tất dơ bẩn liên quan đến những thành viên cao tăng của Ngũ Nhạc kiểm minh, hần vừa nói vừa đưa ra những bằng chứng rõ ràng, kiến giải hợp lý.

Mọi người trong hội nghị lần đầu tiên biết được, những vị trưởng lão giang hồ mà từ trước đến nay bọn họ vẫn luôn sùng kính lại có thể làm ra những chuyện đồi bại khiến người nghe rùng mình như thế, sau khi mọi người nghị luận âm ỉ qua đi, cuối cùng Lâm Bình Chi tỏ ra bộ dạng chính nghĩa lẫm nhĩn tuyên bố cùng mọi người, “Ta biết các vị tiền bối ở đây đều là nguyên lão của Ngũ nhạc kiểm minh, nhưng bây giờ Ngũ nhạc kiểm minh đã hoàn toàn không giống như năm đó được tất cả đệ tử chính đạo cam tâm tình nguyện cúi đầu nghe theo nữa. Như vậy, thật ra sự tồn tại của Ngũ Nhạc kiểm minh đã không còn đúng với ước nguyện ban đầu khi các vị tiền bối cùng nhau thành lập. Vì thế, ta, Lâm Bình Chi.....?”

Giọng nói của Lâm Bình Chi trang nghiêm hẳn lên, “Chưởng môn nhân phái Hoa Sơn, cũng là minh chủ đời thứ hai của Ngũ nhạc kiểm minh xin kiến nghị với mọi người giải tán Ngũ nhạc kiểm minh, chẳng hay các vị tiền bối có đồng ý không!” Nếu chính đạo thật sự tam phân ngũ liệt thì căn bản không đủ trình độ để đối nghịch với Nhật Nguyệt thần giáo, như vậy những lão gia hỏa kia đề phòng Nhật Nguyệt thần giáo trả thù còn không kịp chứ nào còn tinh lực gây phiền phức cho phái Hoa Sơn.

Tiếng nói vừa dứt, bên dưới một mảnh ồ lên, “Ta không đồng ý!” Tả Lãnh Thiền là người thứ nhất đứng lên phản đối, trong lòng cảm thấy âm thầm may mắn rằng bình thường hần đều lạnh lùng bình tĩnh, nếu tại thời điểm này mà hần do dự bất định thì âm mưu của Lâm Bình Chi rất có thể đã thuận lợi hoàn thành. Tuy rằng hiện tại hần đã không còn là minh chủ của Ngũ Nhạc kiểm minh nữa, nhưng dù sao thế lực này cũng là điểm tựa lớn nhất cho quyền lực của hần trên giang hồ, tuyệt đối không thể giải tán!

Mạc Đại và Dư Thương Hải cũng phụ họa theo đuôi, nhưng lại là khó thể chống lại ý kiến của đông đảo những người còn lại.

Những năm gần đây, Ngũ nhạc kiểm minh thật sự là đã có hơi quá phận, khi nam phách nữ, ý thể hiếp người, có rất nhiều chuyện đám người ta giáo không có gây ra bọn họ đều đã tham dự, trên giang hồ có không ít người đã sớm bất mãn với đám người này, thế nhưng ngại vì Ngũ nhạc kiểm minh nhà lớn tiền nhiều nên đều phải nhịn xuống, bây giờ ngay cả người trong cuộc cũng đưa ra đề nghị giải tán thì làm sao lại có thể không đồng ý.

Mà trong năm vị chủ trì của Ngũ Nhạc kiểm minh đã có ba người Lâm Bình Chi, Định Nhân sư thái, Thiên Môn đạo nhân tỏ ra đồng ý, phái Thanh Thành của Dư Thương Hải tuy rằng cũng là đại môn phái thế nhưng dù sao cũng tính là ngoại nhân, không có quyền xen vào.

Sau khi kết quả cuối cùng của việc thương nghị được xác nhận là tán thành, thế lực đã thống lĩnh giang hồ hơn mười năm Ngũ Nhạc kiểm minh rốt cuộc ở dưới ánh mắt của võ lâm nhân sĩ tuyên bố sụp đổ. Sự kết thúc đó khiến không ít người hả hê, cũng khiến không ít người không cam lòng dự định quay về tiếp tục đề ra những kế hoạch trả thù khác.

Sau khi giải tán Ngũ nhạc kiểm minh, những trách nhiệm đeo bám trên người của Lâm Bình Chi cũng ít hơn rất nhiều, hơn nữa hần và Định Nhân sư thái cũng không còn vì việc phải đeo trên lưng tội danh phản bội đồng minh cấu kết tà giáo mà phiền não, hiện tại đã không còn ai có tư cách chỉ trích bọn họ.

Có thời gian rồi rã, Lâm Bình Chi bắt đầu gia tăng thể công trong việc truy cầu Nhậm Doanh Doanh, tuy rằng nàng đã cực lực chống lại, nhưng cuối cùng vẫn bị luân hãm trong lưới tình của hắn. Giữa lúc hai người ngọt ngào đầm mật cũng không quên gửi một lá thư về Hắc Mộc Nhai thông báo cho nhóm người Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân còn có Nhậm Ngã Hành biết đoạn tình cảm mới của mình, khiến trên bầu trời Hắc Mộc Nhai mây đen cuộn cuộn, tiếng sấm không ngừng.

Từ khi nhận được tin tức Doanh Doanh đưa tới, Đan Vô Ngân và Nhậm Ngã Hành đều đứng ở vị trí có thể thấy được người lên núi sớm nhất làm “Vọng nữ thạch”¹, bọn họ thật sự không hiểu chỉ mới có hơn mười ngày ngắn ngủi, tên Lâm Bình Chi kia rốt cuộc có bản lĩnh gì lại có thể bắt được tâm tư Doanh Doanh bảo bối của họ! Thực sự là bất khả tư nghị.

Vừa nhìn thấy tung tích của đoàn người Doanh Doanh, các huynh đệ làm nhiệm vụ canh gác đã lập tức thông tri cho Nhậm Ngã Hành và Đan Vô Ngân.

Giữa lúc Lâm Bình Chi và Doanh Doanh ngọt ngào âu yếm, liền thấy Đan Vô Ngân, Đông Phương Bất Bại còn cả Nhậm Ngã Hành đang dùng tốc độ cực nhanh chạy về phía bọn họ, thậm chí ngay cả Đan Vô Ngân vẫn luôn rất để ý mặt mũi ở bên ngoài cũng lần đầu tiên để Đông Phương Bất Bại ôm hắn đi, như thế đủ để cho thấy tâm tình hiện giờ của hắn.

Doanh Doanh nhìn thấy khí thế ồ ạt của bọn hắn bỗng dưng có chút chùng bước, nàng cũng không muốn trải qua cái gì tam đường hội thẩm trong truyền thuyết nha!

Mặc dù Đan Vô Ngân và Nhậm Ngã Hành muôn vàn phản đối, thế nhưng dưới sự khuyên bảo của Đông Phương Bất Bại và sự thỉnh cầu khẩn thiết của Nhậm Doanh Doanh đành phải không cam tâm tình nguyện giao bảo bối Doanh Doanh của mình vào lòng nam nhân khác. Bọn họ dù sao cũng không thể bảo hộ nàng cả đời, con gái lớn lên cũng sẽ có thời điểm phải lập gia đình, hơn nữa thực sự đối tượng cũng không phải quá tệ. Thực ra, nếu không phải đối tượng Lâm Bình Chi theo đuổi là Doanh Doanh, Đan Vô Ngân và Nhậm Ngã Hành nói không chừng còn có thể vì tài ba và dũng khí của hắn mà gờn ngón tay cái lên.

Cuối cùng, Doanh Doanh gả cho Lâm Bình Chi, Phi Yên gả cho Điền Bá Quang, mà Lam Phượng Hoàng cũng đã xác định cùng một chỗ với Lao Đức Nặc, Nghi Lâm vẫn như trước theo Định Nhân sư thái hầu hạ trước mặt phạt tổ, tất cả mọi việc hình như đều đã viên mãn. Chỉ duy có ngọn lửa chưa kịp tắt của Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, tối qua lại có dịp lần nữa bùng hực thiêu đốt.

“Đông Phương, người nói đám nha đầu kia bây giờ đã có đủ thực lực chấp chưởng Nhật Nguyệt thần giáo chưa?” Có một ngày Đan Vô Ngân rốt cục nhện không được hỏi Đông Phương Bất Bại, cái ý niệm kia đã sớm sản sinh trong đầu hắn từ rất lâu rồi, hắn đã sớm chán ngấy việc phải ngậm ngùi ở đỉnh Hắc Mộc Nhai ngọt ngào như lao tù này, hắn thật sự muốn cùng Đông Phương ra ngoài du ngoạn a.

Đông Phương Bất Bại có chút mệt mỏi buông văn kiện trong tay, “Từ Khiêm, không nên gấp gáp, cũng sắp rồi.” Hiện tại Ngũ nhạc kiếm minh đã giải tán, đối thủ duy nhất đáng giá khiến Nhật Nguyệt thần giáo phải cảnh giác đã không còn, cục diện trước mắt chính là Nhật Nguyệt thần giáo nhất gia độc đại, mà các thế lực môn phái giang hồ khác lại không ngừng đấu tranh lẫn nhau. Chỉ cần một thời gian nữa, đợi khi thế cuộc ổn định, bọn họ rất nhanh sẽ có thể cùng nhau Tiểu Ngạo Giang Hồ.

1/ Vọng nữ thạch: Đá chờ con gái, nữ trong nữ nhi chứ không phải nữ nhân nha mấy bạn.

68. Chương 68: Đại Kết Cục

Ngày Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại mong đợi nhất bắt tri bắt giác cũng đã đến.

Con người đều rất hay quên, lại thêm tập quán với cao bỏ thấp, rất nhanh, hào quang nhất thời của Ngũ nhạc kiếm minh hoàn toàn tiêu thất giữ đám mây bụi mờ của lịch sử, không ai nhắc lại huy hoàng của năm tháng đã qua, giang hồ dần dần bình tĩnh lại.

Đã không có Ngũ nhạc kiếm minh kiềm chế, Nhật Nguyệt thần giáo trên giang hồ đã là nhất gia độc đại không người dám trêu chọc.

Hơn nữa mấy năm nay, dưới sự lãnh đạo của Đan Vô Ngân, Nhật Nguyệt thần giáo đã dần dần cố ý chuyển đổi hình tượng khiến sự phản cảm của rất nhiều nhân sĩ giang hồ đối với Nhật Nguyệt thần giáo cũng giảm đi rất nhiều. Lại thêm Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại tiến hành thanh lọc những phần tử xấu trong nội bộ thần giáo, còn vận dụng tài phú cường đại mà xây dựng thiện đường ở khắp các phân đà trên toàn quốc, làm cho có rất nhiều bình dân bá tánh không phải là nhân sĩ giang hồ cũng biết đến đại danh của Đông Phương Bất Bại và Nhật Nguyệt thần giáo, đồng thời ấn tượng đối với họ thật ra là vô cùng tốt đẹp.

Dưới sự thúc giục của Đông Phương Bất Bại, Đan Vô Ngân tự mình lật lịch, rốt cục cũng chọn ra được một ngày đại cát đại lợi, thích hợp để Nhậm Doanh Doanh, Khúc Phi Yên, Lam Phượng Hoàng gả ra ngoài. Mà mấy thứ đồ cưới linh tinh của ba tiểu nha đầu kia đều là do Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại tự mình xử lý, hầu như dời trống kho tàng kỳ trân dị bảo mà Nhật Nguyệt thần giáo phải mất nhiều năm sưu tầm ở khắp nơi trong nước.

Những hòm đồ cưới theo chân kiệu hoa của tân nương rời khỏi tiểu viện của Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, nói là mười dặm hồng trang cũng không hề cảm thấy quá đáng, đoàn người đưa dâu của Nhật Nguyệt thần giáo đông đảo bề thế khiến mọi người lú lẫm sợ hãi trước sự giàu có hào phóng của bọn họ, phô trương như thế, sợ rằng ngay cả khi Hoàng đế lão nhi gả công chúa cũng chưa từng được thấy qua. Mà nhóm người Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân lại muốn thông qua sự phô trương này thông báo cho mọi người biết trình độ được sủng ái của ba tiểu nha đầu này, ngăn chặn khả năng các nàng bị khi dễ trong tương lai.

Kiệu hoa của tân nương xuất phát từ nội viện của Đông Phương Bất Bại, dạo qua một vòng khắp Hắc Mộc Nhai rồi mới quay trở về phòng nghị sự, các tân lang đã sớm ở đó chờ các nàng đến bái thiên địa. Sau đó các nàng sẽ được hỷ nương dẫn về tân phòng chờ đợi trượng phu được mọi người chúc rượu xong quay về.

Ba người Lâm Bình Chi, Điền Bá Quang còn có Lao Đức Nặc bởi vì đã dám đoạt đi ba đóa kim hoa xinh đẹp cao quý nhất trong giáo mà khiến không ít đệ tử trẻ tuổi trong giáo sinh lòng ganh tỵ, cả ba bị người chuốc rượu đến mức ngã nghiêng không phân được phương hướng, cuối cùng phải do Đan Vô Ngân đứng ra làm chủ đưa tân lang vào thiên thính² nghỉ ngơi trước mới khiến bọn họ không bị quẫn bách khi vào động phòng.

Ngồi trong thiên thính chờ đợi ba tân lang có đủ mặt trưởng bối cao tăng của hôn lễ hôm nay, Đông Phương Bất Bại, Nhậm Ngã Hành, Khúc Dương, Đồng Bách Hùng, Tang tam nương còn có Ngọc trường lão đều có mặt, “Ta nghĩ, các người nên biết chúng ta gọi các người đến đây là vì cái gì.” Rốt cục vẫn là do Đan Vô Ngân lên tiếng.

Ba nam nhân liếc nhau, sau đó đồng thanh nói, “Biết, là vì Doanh Doanh Phi Yên Phượng Hoàng.”

Đông Phương Bất Bại gật đầu, “Doanh Doanh và Phi Yên không bao lâu sau sẽ phải đảm đương trọng trách của Nhật Nguyệt thần giáo, tiểu Phượng Hoàng nghiêm nhên đã là giáo chủ của Ngũ Độc giáo rồi, bản tọa giao ba nha đầu này cho các người là muốn người có thể phụ tá, giúp đỡ họ thật tốt. Nếu các người dám có nửa điểm ý đồ không tốt hoặc dám khi dễ mấy tiểu nha đầu của chúng ta, phải nên nhớ rằng, bản tọa hoàn toàn có thực lực đem bọn người băm thây vạn đoạn! Hiểu rõ chưa?”

Ba nam nhân lúc này nếu như dám nói không rõ ràng là tuyệt đối ngu ngốc, huống chi từ sâu trong nội tâm bọn họ luôn biết rằng mình sẽ không làm ra chuyện có lỗi với thê tử, vì vậy đều trả lời rất sáng khoái, khiến cho đám người đang ngồi trong thiên thính đều tương đối hài lòng.

Kế tiếp là gia trưởng của ba nha đầu, Nhậm Ngã Hành, Khúc Dương còn có Ngọc trường lão phân biệt gọi riêng bọn họ ra nói chuyện, một phen căn dặn cẩn thận cũng không ngoài cảnh cáo đối phương không được khi dễ bảo bối của bọn họ, còn phải giúp đỡ, chiều chuộng các nàng nhiều hơn.

Đợi được đến khi ba tân lang say khướt, lưng lay lắt trở về tân phòng thì trời cũng đã tảng sáng.

Ba vị tân nương sau khi thay xong phượng quan hà bí đều rất có giác ngộ đã trở thành nương tử của người, cố gắng giúp phu quân thu thập những thứ linh tinh rồi đưa bọn họ vào giường.

Ba gian phòng khác nhau, ba đôi phu thê bất đồng, thế nhưng ở trước khi ba tân nương yên giấc, ba tân lang đều mở mắt chân tình thì thầm, “Doanh Doanh Phi Yên Phượng Hoàng, ta yêu muội.”

Lo lắng cho ba đôi tân nhân chỉ vừa mới tân hôn, hơn nữa muốn bọn họ hoàn toàn tiếp nhận toàn bộ sự vụ của thần giáo cũng cần phải có một đoạn thời gian thích nghi. Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại lại tiếp tục phải nhẫn nại một đoạn thời gian nữa, thẳng đến khi tuần trăng mật kết thúc thì dự định “thoái ản giang hồ” của họ mới bắt đầu được tiến hành.

Một tháng sau, Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại rốt cục có thể yên tâm đem trọng trách của Nhật Nguyệt thần giáo giao cho Nhậm Doanh Doanh và Khúc Phi Yên, còn hai người cùng nhau song túc song phi.

Bọn họ đương nhiên biết Doanh Doanh và Phi Yên đều còn là hai tiểu nha đầu ham chơi nhất định sẽ tìm mọi cách chối từ, bọn họ cả ngày cũng chỉ muốn ra ngoài dạo chơi, không hề có một chút cảm giác trách nhiệm và giác ngộ gánh vác nào.

Vì vậy, Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại hoàn toàn yên lặng chuẩn bị, trong một đêm khuya thanh vắng, hai người lén lút mang theo hành lý, né tránh ánh mắt mọi người mà rời khỏi Hắc Mộc Nhai.

Ngày tiếp theo, Phân Phân từ sáng sớm đã thức dậy, chuẩn bị tốt điểm tâm gõ cửa phòng Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân, “Đông Phương giáo chủ, Đan đại ca, nên dùng điểm tâm rồi!” Thực sự rất kỳ quái, bình thường Đông Phương giáo chủ và Đan đại ca đều rời giường rất sớm, ngày hôm nay tại sao lại trễ nải thế này, thậm chí mình đã gõ cửa lâu đến thế mà không có động tĩnh, chẳng lẽ là đêm qua ngoạn cái gì đó quá mệt mỏi rồi?

Bởi vì đã ở cùng Đông Phương Bất Bại một thời gian rất dài, lại nhận được sự cưng chiều của Đan Vô Ngân nên Phân Phân cũng lớn gan hơn nhiều, sau khi đợi một lúc lâu cũng không nhận được sự đáp lại của người trong phòng liền thẳng thắn đẩy cửa phòng.

“A!” Trong phòng phát ra tiếng thét chói tai của Phân Phân, khiến Đồng Bách Hùng đang trên đường đến tìm Đông Phương Bất Bại nghe thấy mà biến sắc, nhanh chóng chạy vọt vào, “Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Không biết giáo chủ và Đan tiểu tử đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lúc Đồng Bách Hùng lòng nóng như lửa đốt vọt vào phòng, thì thấy Phân Phân hai mắt ngấn lệ cầm một tờ giấy dờ ra.

Đồng Bách Hùng tiếp lấy tờ giấy, vừa đọc xong nhất thời trên đầu đã giận đến bốc khói.

Ta và Tử Khiêm muốn thoái ản giang hồ, Nhật Nguyệt thần giáo giao lại cho Doanh Doanh và Phi Yên, các người phải giúp đỡ hai nàng thật tốt, đừng nhớ.

“Hai người các người đúng là không có nghĩa khí, lại dám bỏ trốn!” Vì sao không mang theo ta đi cùng chứ! Trái tim nhỏ bé của Đồng Bách Hùng rỉ máu.

Trong khi toàn bộ người trên Hắc Mộc Nhai bởi vì đại BOSS và nhị BOSS cùng nhau bỏ trốn mà trở nên binh hoang mã loạn, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân đã an an ổn ổn ra roi thúc ngựa chạy đến kinh thành, ngồi thuyền di theo Đại Vận Hà về phía Nam du ngoạn.

Con thuyền này đã được Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân bao trọn, vì vậy hai người bọn họ có thể tự do ở trên thuyền ôm ấp, hôn nhẹ thậm chí đùa giỡn lẫn nhau. Mặc dù ban đầu nhà thuyền bị những hành vi lớn mật giữa ban ngày của họ khiến cho vô cùng kinh ngạc, thế nhưng nhớ đến đáng về bình thường của họ đều là tướng mạo đường đường, khí độ bất phàm, thì không thể làm gì khác hơn là giả bộ cái gì cũng không biết, chỉ lặng lẽ chống thuyền.

Mấy ngày đầu phiêu bạt lênh đênh trên thuyền thật sự rất mới mẻ, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân hăng hái bừng bừng cùng nhau thưởng thức phong cảnh mỹ lệ ven bờ, khi đến những địa phương khiến họ hứng thú còn có thể rời thuyền du lãm một phen. Thậm chí hai người còn cùng nhau ở trên thuyền câu cá, Đan Vô Ngân tinh thông bơi lội còn có một lần xuống nước đùa giỡn.

Thế nhưng qua một thời gian, những hoạt động này cũng từ từ trở nên nhàm chán, vì không khiến cho Đông Phương Bất Bại cả ngày phiền muộn Đan Vô Ngân mà bắt đầu suy nghĩ xem có việc gì có thể giải sầu không. Tuy rằng Đông Phương luôn luôn lấy sở thích của hắn làm yêu thích, thế nhưng Đan Vô Ngân vẫn không nở để ý buồn chán.

Sau khi trầm tư suy nghĩ hết mấy ngày, có một hôm linh cơ khẽ động, Đan Vô Ngân chợt nhớ đến những thứ đồ chơi rất lâu trước kia đã bị hắt lãng quên, rất may khi thu thập hành trang hắt cũng đã tiện tay mang theo vật đó, vừa lúc đang cần dùng đến. Sau khi hắt nhỏ to một phen bên tai Đông Phương Bất Bại, y cũng lộ ra nhân thần hứng thú.

Tâm động sẽ người sẽ động, vì vậy suốt hai ngày sau, ngoại trừ thời gian ăn cơm, thuyền gia hầu như hoàn toàn không hề nhìn thấy thân ảnh của Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại, chỉ là cả đêm đều nghe được tiếng leng keng thùng thùng từ trong phòng vọng ra, sau đó thì mới chợt hiểu đó là một đoạn âm thanh cầm tiêu hợp tấu thâm trầm đến mức khiến người ta không nỡ nhìn thẳng. Bất quá, càng lâu về sau lại càng trở nên tốt đẹp, tối thiểu đã không làm lỗi tai người ta cảm thấy lòng bùng.

Đợi đến nửa tháng sau, khi thuyền cũng sắp đến Hàng Châu, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân rốt cục xuất quan ra ngoài, vờn người một cái thật sáng khoái trước ánh sáng mặt trời, Đan Vô Ngân quay đầu lại mời Đông Phương Bất Bại, “Đông Phương, hôm nay khí trời tốt như vậy, không bằng chúng ta thử kiểm nghiệm thành quả mấy ngày qua một chút.”

Đông Phương Bất Bại mỉm cười gật đầu, mấy hôm nay bọn họ quả thật đã tốn không ít công phu học tập, y thật sự rất tò mò kết quả khảo hạch đầu tiên trên phương diện này của mình và Tử Khiêm. Tay áo đỏ rực khẽ vung lên, chỉ thấy một cây dao cầm từ trong phòng như có linh tính chuẩn xác bay đến trong lòng Đông Phương Bất Bại, mà Đan Vô Ngân cũng lấy ra ngọc tiêu đeo ở bên hông.

Hai người đi tới bên ngoài boong thuyền, một ngồi một đứng, người đánh đàn kẻ thổi tiêu, một tiếng đàn cao vút vang lên, sau đó Đan Vô Ngân đặt ngọc tiêu lên ngang môi, án theo cung thương, hòa cùng tiếng đàn của Đông Phương Bất Bại, không gian dần dần cũng trở nên u nhã. Cầm âm bình hòa trầm tĩnh, tiếng tiêu thanh u dịu dặt, hai thứ âm thanh giống như một hỏi một đáp vấn vương quán quýt khiến lòng người xao động. Qua một lát, tiếng đàn dần dần cao vút, tiếng tiêu lại từ từ chìm thấp xuống, thế nhưng tiếng tiêu thấp mà không đoạn, giống như tơ nhện theo gió phiêu lãng, liên miên bất tuyệt, càng thêm xúc động ý tình.

Thuyền gia và bọn tiểu nhị chống thuyền đều là thô nhân, làm sao có thể nghe ra âm luật thế nào, chẳng qua chỉ là cảm thấy âm nhạc đặc biệt hài hòa khiến cho người ta không tự chủ được muốn cười rộ lên. Nhìn hai người đang hợp tấu hài hòa kia, mặc dù có chút quá mức kinh động nhân tâm, thế nhưng bầu không khí giữa bọn họ, còn có cái loại ăn ý kia khiến người ngoài thật sự không khỏi ước ao.

Khúc nhạc vừa rồi thực sự đã mang theo cảm giác hạnh phúc.

Bầu bạn cả đời. Tiểu Ngạo Giang Hồ.

69. Chương 69: Phiên Ngoại: Đông Phương Bất Bại 1

Ta là Đông Phương Bất Bại, giáo chủ chí cao vô thượng của Nhật Nguyệt thần giáo, không cha không mẹ.

Trong trí nhớ xa xôi, ta đã từng có một đôi phụ mẫu rất yêu thương ta mà ta cũng yêu kính họ, phụ thân một đại phu có chút danh tiếng, mẫu thân thì là hiền thê lương mẫu ở nhà giúp chồng dạy con.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, đại khái là khoảng thời gian ta bốn tuổi, phụ thân vì giúp một Hương chủ của Nhật Nguyệt thần giáo chữa thương lại bị cừu gia của Hương chủ đó sát hại, mẫu thân đành phải mang theo ta nhịn đau chạy trốn, thế nhưng một nữ nhân yếu đuối và một trí đồng (đứa trẻ ấu trĩ) bốn tuổi đâu có thể trốn sự truy sát của đám người gian hồ hung bạo. Mẫu thân cũng đã chết.

Khi ta cho rằng ta cũng muốn đi đến hoàng tuyền lộ đoàn tụ cùng phụ mẫu thì vị Hương chủ được cha ta giúp đỡ, cũng chính là Đồng đại ca chạy tới đem những kẻ truy sát gia đình ta giết chết, nhìn những kẻ chỉ cần động ngón tay là có thể đưa ta vào chỗ chết nhưng ở dưới đao của Đồng đại ca không hề có sức chống cự, lần đầu tiên ta ý thức được võ công thì raư

Đồng đại ca đưa ta quay về Nhật Nguyệt thần giáo, đem ta trở thành thân đệ đệ mà chiếu cố, dạy ta võ công, lại còn đặc biệt thỉnh Tang tam tỷ dạy ta biết chữ nghĩa.

Nhật Nguyệt thần giáo thật là một địa phương tàn khốc, mặc dù Đồng đại ca hết sức bảo hộ ta nhưng thủy chung tránh không được những chuyện xảy ra trong giáo, sau một lần lại một lần bị những người đó đánh ngã trên mặt đất, ta cuối cùng ở trong lòng phát thệ, một ngày nào đó ta sẽ đem tất cả mọi người dẫm nát dưới lòng bàn chân, khiến những kẻ đã khi nhục ta phải trả đại giới!

Ta thành công. Kinh qua nhiều năm nỗ lực và tính toán, ta trở thành Hương chủ trẻ tuổi nhất thần giáo, sau đó là Đường chủ, Phó giáo chủ, cuối cùng, trong khi Nhậm Ngã Hành bởi vì tu luyện “Hấp tinh đại pháp” mà tẩu hỏa nhập ma, dẫn đến trên dưới trong giáo trở thành một mảnh hỗn loạn, ta hợp sức cùng Đồng đại ca và Tang tam tỷ đứng lên chỉ trì đại cuộc, thành công đem Nhậm Ngã Hành nhốt ở dưới đáy Tây hồ, leo lên bảo tọa giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo.

Nhìn những người đã từng là thuộc hạ của kẻ một đời ngông cuồng ấy quy phục dưới chân ta, ta lạnh lùng.

Xoay người rời đi, nghe sau lưng những người đó hô lớn cái gì “Nhật Nguyệt thần giáo, thiên thu vạn đại, Đông Phương giáo chủ, nhất thống giang hồ.” Cười nhạt, một đám người ngu xuẩn, Hoàng gia Đại Minh làm sao có thể để một bang phái trở thành vô lâm bá chủ?

Về đến phòng, cảm giác được trên đời này hình như chẳng còn điều gì có thể khiến ta phải phí tâm, thật là nhàm chán đến chết mà. Cầm lấy bản tâm pháp Quỷ hoa bảo điển Nhậm Ngã Hành đưa cho ta lúc trước tâm tư có chút trào phúng. Tâm pháp này theo truyền thuyết là vô lâm đệ nhất bảo điển chính xác là danh bất hư truyền, ta chỉ tu luyện gần hai năm thế nhưng Nhậm Ngã Hành đã không còn là đối thủ của ta nữa, tiếc rằng đại giới cũng thật quá lớn,

“Muốn luyện thần công, trước phải tự cung.” Ban đầu Nhậm Ngã Hành mang bảo điển này cho ta chỉ sợ cũng không có ý tốt gì, thế nào đi nữa hăng già cũng không ngờ ta thực sự không hoàn toàn tuân theo bảo điển mà làm, bất quá chỉ là từ chỗ Bình Nhất Chỉ phục dụng vài thứ được hoàn âm tính mà thôi. Bất quá, đây chỉ là trị ngọn không trị gốc, hiện tại thần công của ta gần đại thành, khổ công vượt ải mấy lần vẫn là thất bại như cũ, xem ra những được hoàn đó đã không còn công hiệu nữa.

Cũng được, dù sao thì nhân sinh cũng chỉ là một mảnh tịch mịch, để ta trải nghiệm thử một chút xem sau khi đại công cáo thành giang hồ đệ nhất thần công sẽ mang đến kinh hỷ thế nào.

Nếu như lúc đó ta có thể biết được tương lai sẽ tương ngộ một người như hấn, phải chăng ta cũng sẽ không chẳng chút do dự mà động thủ đâu.

Quỷ hoa bảo điển quả thực danh bất hư truyền, sau khi tự cung ta lập tức cảm thấy kinh lạc thông suốt cơn đau ần ần nơi ngực cũng tự nhiên tiêu thất, sau một tháng bế quan khổ tu thần công của ta rốt cục đại thành!

Tùy tiện nhặt lên một mẫu cành khô, ngón tay khẽ bắn chim sáo trong lồng đang lú lo âm ỹ vĩnh viễn câm miệng. Xem ra thần công này đích xác có chỗ thần kỳ của nó.

Tâm tình thật tốt trở về, vừa vào phòng đã thấy Hồ thúc đang chờ đợi, Hồ thúc là đại tổng quản của Thần giáo cũng có thể xen như là bất trưởng bối nhìn ta lớn lên, vậy nên bình thường ta đối ông ấy vẫn luôn có vài phần trọng thị.

“Giáo chủ.” Vô luận ta đã nói bao nhiêu lần, Hồ thúc lại luôn đối với ta rất cung kính.

“Hồ thúc, có chuyện gì không?” Hồ thúc và Đồng đại ca còn có Tang tam tỷ là những người mà trong lòng ta coi trọng, bởi vì đối với họ Đông Phương Bất Bại vĩnh viễn cũng chỉ là Đông Phương Bất Bại chứ không phải là giáo chủ đứng trên vạn người.

“Giáo chủ, Đan Vô Ngân ni tử của Đan Hoàn đã được các huynh đệ đưa lên Hắc Mộc Nhai, xin hỏi giáo chủ định an bài hấn thế nào?” trong thanh âm của Hồ thúc ẩn có vài phần thỉnh cầu.

Đan Hoàn sao? đó là một vị Hương chủ đã hy sinh trong lúc ta đoạt vị, nghe nói hấn đã từng là bạn tri kỷ của Hồ thúc, vậy thì cứ nể mặt Hồ thúc một chút ” Gã Dương Liên Đình kia gần đây ngày càng không ra gì, cứ đem hấn lôi xuống để Đan Vô Ngân làm nội viện tổng quản đi.”

Hồ thúc rất cao hứng rời khỏi, ta miễn cưỡng dựa trên nhuyễn tháp lại chợt nhớ dường như đã thật lâu ta chưa ghé qua nội viện, mặc dù bây giờ đã tự cung nhưng bấy nữ nhân ở nội viện dù sao cũng cùng ta trải

qua nhiều năm như thế, Thi Thi và Thiên Tầm càng đối ta nặng lòng, hay là cứ đi xem một chút.

Sai người truyền lời tối nay ta dùng cơm ở nội viện, không cần nghĩ cũng biết thái độ chờ mong của những nữ nhân đó.

Quả nhiên, ở thời điểm chạng vạng ta đến đó, ngهنh đó ta là bảy nữ nhân điểm trang rực rỡ *, trong số đó Thi Thi một thân hoàng sam cùng Thiên Tầm bạch y thoát tục là nổi bật nhất.

Thế nhưng trong lòng ta lại một trận khó chịu, y phục kia nếu như mặc ở trên người ta sẽ là phong cảnh thế nào?

Ý nghĩ bỗng nhiên xuất hiện này lập tức bị ta quăng đến sau đầu, nhìn các nàng vây quanh ta ngồi xuống bàn cơm ta bất giác khê nhíu mày.

Thi Thi lập tức gấp cho ta một khối thịt kho tàu, ăn vào trong miệng hương vị rất tốt, béo mà không ngán. Thế nhưng trong lúc ta dự định nuốt xuống một cổ nhiệt khí xông lên, chết tiệt, mấy nữ nhân này vậy mà thêm thuốc bổ vào thức ăn.

Thân thể của ta từ khi luyện Quỳ hoa bảo điển liền không chịu được nhiệt, huống chi là thuốc bổ mãnh liệt như vậy, một đám nữ nhân ti tiện, không có nam nhân sẽ chết sao?

Nhìn ở tình cảm nhiều năm, ta không nói gì thêm chỉ là phất tay áo bỏ đi, lưu lại một đám nữ nhân vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ.

Sau khi nhận được tin ta không ăn gì đã rời nội viện, Hồ thúc vội vàng sai trù phòng chuẩn bị một bàn cơm canh. Nhìn một bàn thức ăn không món nào không thêm thuốc bổ trong lòng ta lửa giận càng thịnh. Thật sự cho là lên làm giáo chủ phụ nhân rồi thì cả Thần giáo là thiên hạ của các nàng sao? Liếc mắt một vòng qua những phế vật đang nơm nớp lo sợ kia, ta đứng dậy bỏ lại bàn thức ăn chưa từng động đũa kia mà rời khỏi.

Ngày thứ hai, Hồ thúc mang theo cái kẻ Đan Vô Ngân đi tới trước mặt của ta, tùy ý nhìn hấn một cái, tạm được.

“Ừ, không sai, lưu lại đi.” Chợt phát hiện kẻ gọi là Đan Vô Ngân kia vẫn đang tự cho là không sợ hờ lén quan sát ta. Khê hạ mi, cũng là một kẻ lớn gan, không biết ngoại trừ can đảm ra hấn còn có thể làm gì...

Buổi trưa, nhìn trên bàn cơm phát hiện những thuốc bổ vốn có đều không thấy, trong lòng có chút kinh ngạc, những kẻ ngu xuẩn kia rốt cục thông minh rồi sao?

“Đan tổng quản, hầu hạ ta dùng cơm.” Thấy vẻ mặt kinh ngạc của hấn, không lẽ Hồ thúc không nói hấn biết cần hầu hạ ta dùng cơm? Loại sự tình này còn cần phải can đảm sao?

Tiếp nhận khăn tay hấn đưa tới, trong lúc vô tình tiếp xúc được đầu ngón tay của hấn, cảm giác rất kỳ dị, nhiệt độ trên người hấn hình như cũng thường có chút bất đồng, có chút hơi lạnh, thế nhưng, ta rất thích.

Nhìn những món Đan Vô Ngân chuẩn bị cho ta, Hồ thúc vẫn chưa cùng hấn nói qua khẩu vị của ta sao? Nhìn mấy món đồ chay này thật là làm người ta ăn không ngon miệng mà. Nhưng đã một ngày đêm chưa ăn gì, dạ dày của ta có chút kháng nghị. Lông mày hơi nhíu lại, thôi, coi như nể mặt nhiệt độ của hấn tha hấn một lần.

Liếc mắt nhìn hấn, mong muốn hấn là một người thông minh, thế nhưng rõ ràng ta nhìn lầm, đôi đũa của hấn vẫn cứ hướng mấy món ăn chay mà gấp.

Hiện giờ mọi người đã không để giáo chủ như ta vào mắt hay sao?

Buông chén đũa, ta quyết định ly khai, nếu như hấn không phải tiểu bối Hồ thúc chiếu cố ngày hôm nay ta để hấn huyết lưu ba thước.

Thế nhưng cái kẻ không thức thời này lại còn được một tác lại muốn tiến một thước, mang công việc buổi chiều ra uy hiếp ta. Hừ! đại sự của giáo chủ tới phiên một tổng quản như ngươi can thiệp sao?

Ta lập tức đuổi hắn đi còn không cho hắn quay lại hầu hạ ra dùng cơm. Thân là tổng quản nội viện lại không được giáo chủ tin cậy, kẻ đã lẫn lộn ở Thần giáo vài thập niên như ta tự nhiên biết rõ hắn sẽ lâm vào tình cảnh gì, thế nhưng, ai bảo hắn làm càn vậy đâu.

Hai tháng tiếp theo ta chưa từng nghe thêm tin tức gì về Đan Vô Ngân, có thể Hồ thúc cũng biết ta không hài lòng về hắn. Giữa lúc như vậy, chín vị trưởng lão trong giáo lại đến tìm ta.

“Người nói là người hoài nghi Đan Vô Ngân có thể hối lộ giáo chúng, mang tâm bất chính?” Ta cười lạnh nhìn vẻ mặt nghiêm chỉnh của Vương Thành và sự kinh ngạc của Đồng đại ca, Tang tam tỷ. Nếu như Đan Vô Ngân thật sự có lòng bất chính, Hồ thúc cũng sẽ không thương yêu hắn như thế, sợ rằng đây chỉ là muốn tranh giành lợi ích gì đó thôi. Bất quá lần này thế nào lại dính dáng đến Đan Vô Ngân đâu.

Nghe được mấy vị trưởng lão kể lại ta quả thật có chút kinh ngạc, tên Đan Vô Ngân kia mặc dù không có ánh mắt nhưng ra là có chút tài năng.

Sai người gọi Đan Vô Ngân đến, nhìn hắn như cũ vẫn là bộ dạng bình tĩnh ta đột nhiên có chút khó chịu, chỉ là một tổng quản lấy tư cách gì có thể đạm nhiên như thế?

“Trong một tháng đem bổng lộc được của huynh đệ trong giáo tăng lên gấp đôi.” Ta thừa nhận ta là cố ý làm khó hắn, thế nhưng hắn vẫn là bộ dạng một mực bình tĩnh.

Không nghĩ tới hắn cư nhiên thực sự làm được, cũng được, rốt cuộc là một nhân tài có lưu hấn lại cũng chẳng ngại gì?

Sau đó ta cũng sẽ không đem người này để ở trong lòng, nhiều nhất chỉ là một thuộc hạ có chút khả năng mà thôi.

Việc xảy ra sau đó một tháng lại khiến sự tình cải biến đến phiên thiên phúc địa**.

Ngày đó là sinh thần của Thi Thi, Thi Thi đau khổ cầu ta đến nội viện cùng nàng trải qua sinh thần, cũng được, một bữa cơm mà thôi, tuy rằng gần đây nghĩ đến đây bảy nữ nhân đó trong lòng vẫn còn một trận khó chịu, thế nhưng lại nghĩ tới ngày xưa cùng Thi Thi yêu thương thấu hiểu ta vẫn là cau mày đi tới nội viện.

Thi Thi đưa cho ta một chén canh nói là đích thân nàng nấu, ta cho là lần trước các nàng đã nhận được giáo huấn liền không để ý uống cạn.

Kết quả, một cỗ nhiệt lực lượng bắt đầu ở bên trong cơ thể ta đấu đá lung tung, nguyên bản nội lực dễ bảo cũng bắt đầu không thể khống chế. Không xong! Tẩu hỏa nhập ma! Nữ nhân đáng chết, cho ta ăn cái gì?

Nhìn nữ nhân trước mắt hoảng sợ cùng với thứ quần áo trên người các nàng khiến ta muốn mà không được. Sát khí trên người cuộn cuộn tuôn ra.

Tùy ý rút ra binh khí trên người, ta thật muốn giết hết những tiện nhân này, thế nhưng lại có người ngăn cản! Người cản ta, chết!

Những kẻ cản trở hình như rất quen thuộc thân pháp của ta, vẫn có thể miễn cưỡng ngăn cản phía trước khiến ta không có cách nào giết chết những nữ nhân kia. Ghê tởm! Nội lực trong cơ thể càng ngày càng tảo bạo gần như sẽ xé rách cơ thể ta!

Sau đó, gáy đau xót, ta lâm vào hắc ám.

* hoa chi chiêu triển: trang điểm lộng lẫy.

** phiên thiên phúc địa: một trời một vực, long trời lở đất.

70. Chương 70: Phiên Ngoại: Đông Phương Bất Bại 2

Khi ta khi tỉnh lại, phát hiện mình đã trở về phòng sau gáy còn có chút ửng đau, đến tột cùng chuyện gì xảy ra?

Cúi đầu nhìn lại, chợt phát hiện ta y phục trên người đã bị thay đổi! Là ai? Ai đã biết bí mật của ta?

Khi ta quay về giường nỗ lực nhớ lại chuyện đã xảy ra, một người bưng theo chiếc khay đẩy cửa đi đến, kẻ đó là Đan Vô Ngân! Là hắc sao? Giết hắc! Giết hắc!

Sát khí ở trong lòng của ta hiện lên, chỉ cần giết hắc sẽ không còn ai biết bí mật của ta nữa.

Tay phải mang theo ngân châm đặt ở sau lưng, ngón tay ẩn ẩn dùng sức chờ phát động.”Người biết?” Chỉ cần người này có nửa điểm không bình thường, ta sẽ khiến hắc mất mạng!

“Đúng vậy, ta đã biết.” Nếu đã biết, vì sao còn có thể đối với ta cười vui vẻ như vậy? Hắc không sợ chết sao? Trong lòng sát khí đột nhiên biến mất, nhìn Đan Vô Ngân biểu hiện tự nhiên như vậy, ta bỗng nhiên có chút mê hoặc, ta đến tốt cùng ta ở khắp nơi để ý cái gì?

Hiển nhiên, tâm tư của Đan Vô Ngân cũng không đặt ở trên chuyện này, hắc không hề phòng bị tới gần ta, “Nào, ngồi xếp bằng lại, thương thế của giáo chủ vẫn chưa có hoàn toàn khỏi hẳn, để ta giúp giáo chủ chữa thương.” Thanh âm mang theo một loại ôn nhu kỳ lạ.

Chết tiệt, vì sao hắc có thể đạm nhiên như thế? Hắc coi thường ta sao? Sát khí vừa được trấn áp nhưng trong đầu lại xuất hiện ý niệm càng thêm khiến ta vô pháp tiếp nhận.

Nhìn hắc đến gần, ta gơ tay lên chế trụ cổ của hắc lại bất ngờ thấy thân thể bủn rủn vô lực, chết tiệt, hắc cư nhiên cho ta uống nhuyễn cân tán!

Bất quá, hắc thật sự cho rằng một chút nhuyễn cân tán đó có thể khống chế ta sao? Ấu trĩ! Lấy ra một cây ngân châm kê lên cổ của Đan Vô Ngân ta hỏi lại “Người biết?”

“Đúng vậy, ta đã biết, ngoan, ngồi đi.” Vẫn là câu trả lời kia, vì sao nhìn dáng vẻ của hắc ta lại có cảm giác chính mình cố tình gây sự? Còn có, hắc cho là hắc là ai, dám đối ta nói “Ngoan”.

Khi ta lại đang tiếp tục nghi ngờ liền nghe người nọ thở dài một hơi, tựa hồ quyết định một việc gì đó.

Hắc bắt lấy bàn tay cầm ngân châm của ta, nhiệt độ ấm áp truyền đến trong ngực khiến ta dễ dàng để hắc cầm tay ta gờ xuống

Nhìn hắc xoay người ly khai, ta có loại xúc động muốn bắt lấy hắc, nhìn hắc từ từ ly khai ta ngồi vào chiếc ghế bên cạnh bàn cơ giạn trong lòng nhất thời dừng khởi, hắc không muốn tiếp cận ta đến như thế sao sao?

“Người biết?” Không nhin được lại hỏi một lần, được rồi, ta biết, ta có ta không bình thường.

Quả nhiên, người nọ hình như rất là ai oán giọng nói cũng biến thành hữu khí vô lực, “Đúng vậy, ta đã biết.”

Hừ, không muốn thì thôi cũng không có ai cầu người nói! Hừ lạnh một tiếng, “Không phải nói chữa thương sao? Nhanh lên một chút, không nên làm lỡ thời giờ của ta.”

Hoàn hảo, người nọ ngoan ngoãn nghe lời đi tới, bất quá vì sao hắc lại cầm cả cái chén trên bàn đến đây? Là thuốc?

Quả nhiên, tên Đan Vô Ngân đáng ghét nói, “Uống thuốc trước, sau đó ngồi xếp bằng lại.”

Cau mày uống xong, mùi vị thuốc đắng chát cứ như cả bát đều là hoàng liên, nhin xuống cảm giác muốn nôn mửa trong miệng, không có ai biết ta không thích thậm chí chán ghét uống thuốc, thứ mùi đó thật khiến ta muốn nôn mửa.

Bỗng nhiên, bên miệng xuất hiện một bàn tay, trên tay chính là một viên mứt hoa quả.

Giương mắt nhìn tên Đan Vô Ngân kia, trong lòng khê động, hắc là quan tâm ta sao? Vì sao? Bởi vì ta là giáo chủ sao?

Không! Điều không phải, trong lòng lại có một giọng nói bác bỏ khả năng này, hắc không phải người như thế!

Nội lực của Đan Vô Ngân quả nhiên đáng giá được Bình Nhất Chỉ coi trọng, chỉ trong vòng nửa tháng, lại có thể đem kinh mạch bị thương tổn do tẩu hỏa nhập mà của ta hoàn toàn trị hết! Thế nhưng, vì sao nhanh như vậy!

Mỗi ngày, Đan Vô Ngân đều vội tới mang thuốc cho ta, chữa thương cho ta, từ đó có thể thấy hẳn là thật không dễ tâm đến thân thể ta không trọn vẹn, cũng thật quan tâm ta. Dần dần, ta đối với hẳn cũng có điểm tốt thay đổi tốt hơn. Ta biết ở trong giáo, quan hệ của hẳn và mọi người đều khá tốt, ngoại trừ một kẻ là Dương Liên Đình, cái kẻ ngu xuẩn chướng mắt đó đã sớm bị ta bảo Đồng đại ca đưa hẳn sung quân đến phân đà biên giới tây bắc rồi.

Có lẽ là bởi vì hẳn đã biết bí mật của ta, ta bắt đầu ở trước mặt của hẳn tùy ý làm theo sở thích của mình.

Chẳng biết từ lúc nào, ta si mê thêu hoa, cái chuyện chỉ có nữ nhân mới thích. Thế nhưng, nhìn những bản mẫu trong tay ta một châm lại một châm từ từ thành hình trong lòng ta lại có cảm giác thỏa mãn kỳ lạ. Hơn nữa, ta đem tâm pháp Quý hoa bảo điển dung nhập vào trong tư thế thêu hoa dĩ nhiên cũng khiến nội lực yên tĩnh đã lâu của ta có chút đột phá.

Có một ngày, ta đem mảnh khăn tay đầu tiên ta thêu ưng ý làm bộ tùy tiện đưa cho Đan Vô Ngân, nhìn hẳn cầm khăn tay để vào trong ngực, lòng ta có một loại tự hào không nói ra được, ta tuyệt đối không kém so với nữ nhân!

Thế nhưng trong toàn bộ Thần giáo, người hẳn quan tâm nhất không phải là giáo chủ ta, cũng không phải Đồng đại ca cùng hẳn xưng huynh gọi đệ, mà là tiểu nha hoàn bên cạnh hẳn tên gọi Phân Phân.

Mỗi lần nhìn thấy hắnnhuyễn thanh tế ngữ* nói chuyện với Phân Phân, hồng nàng hài lòng, trong lòng của ta luôn cảm thấy hình như có đoàn lửa đang thiêu đốt, không nên, người nọ quan tâm nhất chắc chắn là ta! Vĩnh viễn là ta!

Thế nhưng, tại sao vậy chứ?

Sự nghi ngờ này cứ xoay quanh trong lòng của ta, ta cũng có chút trốn tránh không muốn đi để ý tới, cứ như vậy đi, rất tốt!

Ai biết có một ngày, Đan Vô Ngân sau khi giúp ta vận công chữa thương lại nói, “Giáo chủ, hôm nay đã là lần cuối cùng, sau này chỉ cần giáo chủ chú ý gia tăng điều dưỡng là được.” Là muốn kết thúc sao? Bỗng nhiên ta có chút hối hận, vì sao lúc đó không bị thương nặng hơn một chút.

“Đồng Phương.” Có chút không cam lòng cứ như vậy để người này trở về quỹ tích ban đầu.

Người này rõ ràng sưng sốt một chút, cư nhiên ngây ngốc hỏi, “Giáo chủ...”

Không biết sao ta không thích người này giống như những kẻ khác gọi ta giáo chủ, rõ ràng không đồng dạng như vậy.

“Gọi Đồng Phương.” Hung hăng liếc mắt trừng kẻ trì độn này, ta lặp lại.

Nhìn bộ dáng bưng bình đại ngộ của hẳn, lỗi tai ta có một chút đỏ lên nhưng vẫn là làm bộ lơ đãng nhìn hẳn, hài lòng nghe hẳn gọi, “Đồng Phương, tuy rằng thương thế của đã hoàn toàn khỏi hẳn, thế nhưng thuốc này vẫn nên kiêng trì uống không nên dừng lại.”

Vừa nghe hẳn nói như vậy, tâm tình của ta thoáng cái đã khá nhiều, “Ngươi sắc.” Nói như vậy, ta còn là có thể mỗi ngày thấy người.

“Dương nhiên là ta, người khác tới ta cũng lo lắng.” Nhìn hẳn biểu tình hiển nhiên trong lòng ta có chút vui vẻ, có đúng hay không hẳn cũng không nghĩ tới phải lý khai ta?

Rất hài lòng với câu trả lời của hẳn, ta đứng dậy, nhìn hẳn thuận thực giúp ta phủ thêm áo khoác, bỗng nhiên trong nháy mắt ta có ảo giác ta giống như trượng ph sắp ra ngoài, còn hẳn chính là thê tử ở nhà giúp chồng dạy con.

Có chút bối rối lắc đầu, ta đang suy nghĩ gì đây!

Ta lưu hẳn lại cùng ta ăn cơm, hẳn lại có thể nhắc đến việc ban đầu ta ra lệnh đuổi hẳn,

hắn dĩ nhiên hựu nói đến cương lúc mới bắt đầu ta bả hắn đánh đuổi chuyện tình, thật đáng ghét! Ta khi đó điều không phải...

Nhìn hắn lại chuẩn bị cho ta một đồng rau xanh, ta có chút tức giận, ta muốn ăn thịt! Kỳ thực ta cũng không phải không biết cơ thể của ta bây giờ căn bản không chịu nổi thức ăn mặn, chỉ là ta chính là muốn nhìn dáng vẻ đần độn của hắn.

Không nghĩ tới hắn lại có thể nói nếu ta ngoan ngoãn ăn cơm buổi tối hắn sẽ đích thân xuống bếp nấu cơm cho ta.

Như vậy có phải hay không biểu hiện địa vị của ta trong lòng hắn là đặc biệt? Theo ta được biết, ngay cả Phân Phân cũng không có thể khiến Đan Vô Ngân vì nàng tự mình vào bếp nấu ăn.

Vì vậy, toàn bộ buổi chiều, ta đều ở trạng thái kích động, phấn khởi mong đợi cơm tối Đan Vô Ngân mang đến

Hắn thực sự nấu cơm cho ta! Hơn nữa mỗi một món đều là sắc, hương, vị câu toàn! Nhìn hắn vẻ mặt ôn nhu nhìn ta, ma xui quỷ khiến ta nói một câu, “Sau này chỉ nấu cơm cho ta có được hay không.” Vừa nghĩ tới có một ngày, người này sẽ vì một kẻ nào đó giống như hôm nay một bộ xuân phong, lòng ta giống như bị dao cắt, rất đau!

Ta thật không ngờ hắn lại do dự, hắn không phải rất coi trọng ta sao? Vì sao không dám đáp ứng ta?

Trong lòng quỳnh lên ta không tự chủ đối với hắn dùng giọng ra lệnh, thế nhưng vừa nói xong ta liền hối hận! Không phải ta đã sớm hiểu được, nếu muốn làm bằng hữu với người này ta tuyệt đối phải bình đẳng với hắn, giọng điệu của ta như thế nhất định sẽ khiến hắn tức giận.

Quả nhiên, hắn thanh lãnh thốt ra một câu đem ta và hắn triệt để phân chia thành hai phía, sau đó thì phát tay áo rời đi.

Hắn giận thật! Mấy ngày này, ta càng ngừng hạ thấp thân phận phái người đi tìm hắn, thế nhưng hắn lại dùng các loại lý do cự tuyệt ta, ngay cả ta mỗi thuốc ta uống mỗi ngày cũng đều là hắn sai người mang đến, thủy chung hắn đã không còn muốn nhìn thấy ta.

Cố gắng như bình thường uống hết chén thuốc, thế nhưng đã không còn người kịp thời đưa mứt hoa quả đến bên miệng ta, thiếu vắng sự ngọt ngào đó, vị đắng của thuốc như nhân lên gấp trăm ngàn lần. Dâng lên đến mức cả trái tim ta cũng sắp đắng ngắt đi rồi.

Một ngày, hai ngày, ba bốn ngày, hắn vẫn không tha thứ cho ta, mà sự kiên nhẫn của ta cũng từ từ dùng hết. Rốt cục vào một buổi sáng sớm, ta nhịn không được đi tìm hắn.

Khi ta mở cửa vào phòng hắn vẫn chưa tỉnh ngủ, nhìn bộ dạng hắn lẳng lẳng nằm trên giường, sự phiền muộn tích tụ trong lòng ta như có phép màu bỗng dưng tiêu thất. Ta gần như tham lam ngẩng nhìn gương mặt hắn, đã vài lần mặt trời mọc lặn ta không được nhìn thấy con người này, mỗi lần mặt trời mọc lặn không có hắn hiện diện trong mắt ta đã không thể tính là một ngày. Nhìn hắn, lại nhìn hắn, người này ngay cả khi ngủ vẻ mặt cũng là hào phóng mỉm cười, tại sao với ta lại...

Có lẽ là ánh mắt của ta quá mức nóng cháy, Đan Vô Ngân rất nhanh tỉnh lại. Khi hắn nhìn thấy ta rõ ràng rất kinh ngạc, chỉ là, có phải nơi khóe mắt hắn giống như có chút ... kinh hi.

Ta cũng có vài phần hài lòng, xem ra hắn vẫn rất để ý ta.

Lần đầu tiên trong đời ta đối người khác nói câu “Xin lỗi”, trong ngực vốn còn một tia không tự nhiên, khi ta nhìn đến biểu tình diu di của hắn cũng đã tan biến mất, chỉ cần hắn tha thứ cho ta, xin lỗi thì cứ xin lỗi, có quan hệ gì đâu mà.

Thế nhưng, vì sao hắn lại có thể đem việc “nữ nhân thị tẩm” ra bàn luận chứ! Trong nháy mắt, lý trí của ta bị lửa giận chôn vùi, ta đã quên rằng ta từng điều tra cuộc sống của hắn, mấy tháng nay hắn ở trên Hắc Mộc Nhai vẫn là độc ảnh cô miên**. Tất cả suy nghĩ của ta đều chỉ còn là sát khí với “nữ nhân thị tẩm” kia.

Là ai? Là nữ nhân dơ bẩn không biết xấu hổ nào có thể leo lên giường người nọ? Là ả Phân Phân kia sao? Nhất định rồi, nếu không phải vậy vì sao Đan Vô Ngân có thể đối xử tốt với nàng đến thế. Khi Đan Vô Ngân nói hẳn chỉ xem Phân Phân là muội tử, lý trí của ta thoáng được phục hồi, thế nhưng nhìn dáng vẻ vô tội của hẳn, cơn giận không có chỗ phát tiết của ta càng thêm bức bối. Đều do người này! Đều do hẳn, nếu không mấy ngày qua mình cũng sẽ không nóng ruột nóng gan, sẽ không bởi vì một

người không biết có tồn tại hay không mà ghen tỵ! ... Ghen?

Ta bị ý nghĩ của chính mình hù dọa, nguyên lai mấy ngày này ta tất cả khác thường đều bởi vì ta ghen sao! Ta, thích Đan Vô Ngân rồi sao?

Hoảng loạn, đó chính là cảm giác đầu tiên của ta, giữa lúc hoảng loạn đó ta chẳng biết mình đã làm gì, khi ta tỉnh táo lại thì phát hiện chẳng biết mình đã về phòng như thế nào nữa. Chạm khẽ lên gò má đang phát nhiệt của mình, ô ô, ta, nên làm cái gì bây giờ?

* nhuyễn thanh tế ngữ: lời nói nhỏ nhẹ

** độc ảnh cô miên: một bóng, ngủ cô đơn

71. Chương 71: Ăn Dấm Chua (ghen)

Sự tình phát sinh trước lúc Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân xuất phát hưởng tuần trăng mật, ngay khi Dương Liên Đình vừa nói ra những lời khiến cho người ta có nhiều liên tưởng

Được rồi, niệm tình người thành khẩn nhận sai, lại thấy sắp đến cuối năm, công sự trong giáo bận rộn, ngẫm lại cũng không phải thời điểm nên phạt người. Vậy thì, người hãy đến Tây Vực thành lập một phần đường mới cho thần giáo đi!” Đông Phương Bất Bại cứ hời hợt như vậy mà mang Dương Liên Đình sung quân biên cương.

Dương Liên Đình ngẩng đầu không dám tin, liềm linh điên cuồng đứng dậy, “Giáo chủ, người thế nào lại không niệm tình cũ?”

Tình cũ? Đan Vô Ngân quay đầu nhìn thoáng qua Đông Phương Bất Bại, “Dương Liên Đình huynh đệ, là giáo chủ phụ nhân có lẽ ta có quyền hỏi một chút xem “tình cũ” trong miệng người là việc gì không?” Hẳn từ từ bước đến bên cạnh Đông Phương Bất Bại kín đáo vươn tay lên hung hăng bấm trên vai y một cái.

Đông Phương Bất Bại cố nén tiếng kêu đau đớn cuống quýt nói, “Dương Liên Đình, người không nghe được phụ nhân đang hỏi người sao?”

Về mặt Dương Liên Đình đây ghen tỵ nhìn Đan Vô Ngân, “Giáo chủ, ngày trước khi Đan Vô Ngân còn chưa nhập giáo, lúc ấy ta hầu hạ giáo chủ rời giường đứng dậy, giáo chủ không phải đã nắm tay của ta sao? Chẳng lẽ không phải bởi vì giáo chủ đối với ta có ý tứ mới cùng ta ám chỉ? Thế nhưng, từ khi Đan Vô Ngân nhập giáo, giáo chủ lại có người mới cười quên người cũ khóc, người nói ta làm sao chịu được

Đợi lúc giáo chúng đã giải tán, Đan Vô Ngân đứng ở trước mặt Đông Phương Bất Bại mỉm cười vui vẻ, “Chúc mừng giáo chủ, chúc mừng giáo chủ!”

Đông Phương Bất Bại nghe xong trong lòng có chút run rẩy, “Cái kia, Tử Khiêm... cái gì vui vẻ chứ?”

Đan Vô Ngân vẻ mặt kinh ngạc, “A, giáo chủ, giáo chủ mị lực vô cùng, chỉ là một động tác nho nhỏ lại câu dân được thanh thuần tinh anh giáo chúng, cái này chẳng lẽ không đáng chúc mừng sao?”

Đông Phương Bất Bại trên lưng nhất thời toát ra mồ hôi lạnh, Dương Liên Đình chết tiệt, đợi xem ta như thế nào thu thập người!

Y vội vàng giải thích, “Tử Khiêm, Tử Khiêm, người đừng nóng giận, hãy nghe ta nói!” Sau đó chặt chẽ nắm tay của Đan Vô Ngân đề phòng hẳn giận dữ bỏ đi.

Đan Vô Ngân tức giận giật khỏi tay Đông Phương Bất Bại lại đem y đẩy khỏi bảo tọa giáo chủ, xoay người chính mình đặt móng ngồi xuống, “Thằng thần sẽ khoan hồng, chống cự sẽ nghiêm trị.”

Đông Phương Bất Bại cười khở, cái tên Dương Liên Đình này hại người rất nặng nha!

“Tử Khiêm, người biết trước đây khi chưa nhân thức người, ta...” Đông Phương Bất Bại linh cơ khẽ động, định dùng khổ nhục kế.

Quả nhiên, gương mặt Đan Vô Ngân vốn vẫn đang cứng rắn dường như mềm đi một ít, “Ừ, sau đó thì sao?” Bất quá hắn vẫn không dự định để Đông Phương Bất Bại sống khá giả.

“Trước khi người đến, Dương Liên Đình là tổng quản nội viện, ngày đó hắn hầu hạ ta thay y phục.....” Đông Phương Bất Bại cẩn thận nhìn thoáng qua thần sắc Đan Vô Ngân, cuối cùng quyết định cứ nói thật là tốt nhất.

“Tử Khiêm, người biết chuyện kia của ta ... là tuyệt đối không thể để cho người biết, lúc gã hầu hạ ta thay y phục thiếu chút nữa là đụng phải, bởi vậy ta mới mất lấy tay gã, vốn là định bẻ gãy cổ nhưng lại sợ khiến cho kẻ khác nghị luận nên liền bỏ qua cho gã một mạng...” Đông Phương Bất Bại cắn răng một cái, hạ quyết tâm toàn bộ nói hết ra.

Sắc mặt của Đan Vô Ngân sau khi nghe Đông Phương Bất Bại giải thích dễ nhìn hơn rất nhiều, “Hoàn hảo người cùng Dương Liên Đình không có quan hệ gì, bằng không ta thực sự hoài nghi ánh mắt của người đấy.” Đan Vô Ngân hung tợn nói với Đông Phương Bất Bại.

Thấy an toàn quá quan, Đông Phương Bất Bại thở dài một hơi, có ý nịnh nọt nói với Đan Vô Ngân, “Tử Khiêm ta bảo chứng, ta cùng Dương Liên Đình thật sự không có nửa văn tiền quan hệ, tất cả đều là chính gã tự mình đa tình!”

Đan Vô Ngân liếc mắt nhìn Đông Phương Bất Bại, quyết định buông tha y, “Người cẩn thận một chút cho ta, nếu như lại có lần sau nữa! Hừ hừ!” Đan Vô Ngân rất có khí thế hừ lạnh hai tiếng rồi không để ý tới Đông Phương Bất Bại một mình quay lưng đi.

Phong thủy thay phiên nhau lưu chuyển, năm nay chạy đến nhà của ta.

Ngày hôm nay Đan Vô Ngân vừa cùng Đông Phương Bất Bại tính toán sổ sách, ngày thứ hai lại đến phiên Đông Phương Bất Bại ghen tị.

Sáng sớm, Đông Phương Bất Bại và Đan Vô Ngân ở trong vườn hoa đi dạo, bỗng nhiên từ phía trước có một nữ tử ăn mặc kỳ dị tiến đến.

, Đan Vô Ngân thầm nghĩ, không khỏi nhìn nàng kia nhiều thêm vài lần.

Nàng kia nhìn thấy một người đàn ông ôn văn nhã nhĩ như Đan Vô Ngân nhìn chằm chằm vào mình không khỏi phương tâm đại động, xấu hổ lại bất an liếc nhìn Đan Vô Ngân liếc mắt, sau đó cùng Tang tam nương đang đứng bên cạnh vài câu gì đó, lại ở trong nụ cười thấu hiểu của Tang tam nương giẫm giẫm chân bỏ chạy.

Tang tam nương hài hước nhìn Đan Vô Ngân và Đông Phương Bất Bại mang theo tiểu ý nói, “Vô Ngân nha, tam tỷ nói với người chuyện này.”

Nhìn nét mặt của Tang tam nương, Đan Vô Ngân rung mình trực tiếp cầu xin tha thứ, “Tang tam tỷ, người đừng trêu đùa ta, ta sợ người mà!” Đối với Tang tam nương Đan Vô Ngân luôn luôn là cam bái hạ phong.

“Kỳ thực cũng không có gì, người có biết tiểu cô nương vừa rồi là ai không?” Tang tam nương tươi cười vẻ mặt thuần lương.

Đan Vô Ngân cẩn thận nhìn thoáng qua Tang tam nương, nghiêm chỉnh lắc đầu, “Không biết.”

Tang tam nương vừa nghe thế thì cười càng thêm vui vẻ, “Tiểu cô nương vừa rồi chính là nữ nhi bảo bối của Thổ Ty hùng mạnh nhất Tây Vực, nhân gia vừa thấy người là đã coi trọng người rồi! Nàng ta còn nói là chỉ cần người hứa thú nàng, nàng ta sẽ nói với a cha* của nàng mang toàn bộ trại thổ ty dưới trướng quy phục Nhật Nguyệt thần giáo. Vô Ngân, giá trị con người của người thế nhưng thật là tăng gấp bội nha! Ha

ha ha” Tang tam nương cười rất nữ vương, sau ót Đan Vô Ngân lại là toát ra vài giọt mồ hôi lạnh, khuôn mặt tươi cười của Đông Phương Bất Bại lại lần nữa xuất hiện.

“Tử Khiêm ~” Đông Phương Bất Bại mỉm cười so với Đan Vô Ngân ngày hôm qua càng thêm hài lòng.

“Đông Phương, Đông Phương, ngươi hiểu rõ ta mà đúng không?” Đan Vô Ngân cảm giác mình rất vô tội.

“Hanh, ngươi đừng cho là ta không phát hiện, vừa rồi ngươi nhìn chăm chăm nữ nhân kia rất lâu, có phải là ngươi nghĩ rằng nàng ta đẹp hơn ta?” Đông Phương Bất Bại tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Không có, Đông Phương, ngươi phải tin tưởng ta!” Đan Vô Ngân cảm giác mình đã hết đường chối cãi.

“Hừ!” Đông Phương Bất Bại còn nhớ rõ bộ dạng cây sậy của Đan Vô Ngân ngày hôm qua, y dùng khí thế tương đương xoay người không thèm nghe lời giải thích của hắn, dưới chân thì rảo bước theo hướng nội viện quay trở về.

“Đông Phương, ngươi chậm một chút! Chờ ta một chút!” Đan Vô Ngân rất bất đắc dĩ liếc nhìn Tang tam nương bên cạnh cười có chút hả hê, hắn còn không dám trừng mắt nhìn nữ nhân này a. Thế rồi lại không thể làm gì khác hơn là vội vàng vàng vàng đuổi theo Đông Phương Bất Bại đã bỏ đi phía trước.

Thật là, một thù trả một thù, không phải là không báo, chỉ là chưa đến lúc!

* A cha: cha, phụ thân. Cách nói của người dân tộc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-chi-am-da-on-nhu>